Neal Stephenson

Seveneves.

Șapte Eve

NEAL STEPHENSON

SEVENEVES. ȘAPTE EVE

Original: *Seveneves* (2017)

Traducere din limba engleză de:
ONA FRANTZ

virtual-project.eu

PALADIN
2018

PARTEA ÎNTÂI

• *Epoca Lunii Unice*

Luna a explodat pe neașteptate și fără vreun motiv vizibil. Era în creștere, cu doar o zi înainte de faza plină. Era ora 05.03.12 UTC. Momentul avea să fie desemnat mai târziu drept A+0.0.0 sau, pur și simplu, Zero.

Un astronom amator din Utah a fost prima persoană de pe Pământ care și-a dat seama că se întâmpla ceva neobișnuit. Cu câteva clipe mai înainte, observase o pată de obscuritate înflorind în vecinătatea formațiunii Reiner Gamma, lângă ecuatorul Lunii. A presupus că era un nor de praf expulzat dintr-o coliziune cu un meteorit. Și-a scos telefonul și a postat pe blog despre eveniment, mișcându-și degetele înțepenite (fiindcă se afla sus, pe munte, iar aerul era pe cât de limpede, pe atât de rece) cât putea de repede ca să-și asigure întâietatea asupra subiectului. Alți astronomi aveau să-și îndrepte în curând telescoapele în direcția aceluiași nor de praf – poate o făceau deja! Dar – presupunând că era în stare să-și miște degetele îndeajuns de iute – el avea să fie primul care atrăgea atenția asupra fenomenului. A lui avea să fie faima; dacă meteoritul lăsa un crater vizibil, poate chiar va purta numele lui.

Numele i-a fost uitat. Până să-și scoată telefonul din buzunar, craterul lui nu mai exista. Nici Luna.

După ce și-a băgat telefonul în buzunar și și-a lipit iar ochiul de ocularul telescopului, i-a scăpat o înjurătură, fiindcă tot ce vedea era o ceață maro-aurie. Probabil că bruscase telescopul și-l defocalizase. S-a apucat să răsucească de zor rotița de focalizare. Nu i-a fost de folos.

În cele din urmă, și-a îndepărtat fața de telescop și s-a uitat cu ochiul liber la locul în care ar fi trebuit să fie Luna. În momentul acela a încetat să mai fie om de știință, cel care acordă întâietate informației, și a devenit la fel ca milioane de alți oameni de pe continentul american, căscând gura de uimire și înfiorare în fața celui mai ieșit din comun lucru pe care îl

văzuseră vreodată oamenii pe cer.

În filmele artistice, planetele care explodează se transformă într-o minge de foc și încetează să mai existe. Cu Luna nu s-a întâmplat așa. Agentul (cum a ajuns mai apoi să i se spună misterioasei forțe care a făcut asta) a degajat o cantitate foarte mare de energie, fără îndoială, dar nici pe departe suficientă ca să transforme în văpaie toată substanța Lunii.

Teoria cel mai larg acceptată a fost că norișorul de praf observat de astronomul din Utah fusese cauzat de un impact. Că Agentul, cu alte cuvinte, venise din exteriorul Lunii, îi străpunsese suprafața, se cufundase adânc în miezul ei și apoi își eliberase energia. Sau că pur și simplu își continuase înaintarea și ieșise pe partea cealaltă, depozitând pe drum suficientă energie, încât să sfărâme Luna. O altă ipoteză susținea că Agentul era un dispozitiv îngropat în Lună de extratereștri în vremuri primordiale și programat să detoneze atunci când erau îndeplinite anumite condiții.

În orice caz, rezultatul a fost că, la început, Luna s-a fracturat în șapte bucăți mari și în nenumărate altele mai mici. Iar apoi aceste bucăți s-au împrăștiat suficient cât să devină observabile ca obiecte separate – uriași bolovani neregulați –, dar nu destul ca să-și continue deplasarea separat unele de altele. Bucățile de Lună au rămas înlănțuite gravitațional, un ciorchine de stânci gigantice orbitându-și haotic centrul de gravitație comun.

Acel punct – înainte centrul Lunii, acum însă doar o abstracțiune în spațiu – a continuat să se învârtească în jurul Pământului la fel cum o făcuse miliarde de ani până atunci. Așa că, din momentul acela, când ridicau privirea spre cerul nopții să se uite la locul în care ar fi trebuit să vadă Luna, oamenii de pe Pământ vedeau în schimb constelația de bolovani albi rostogolindu-se alene.

Sau cel puțin asta au văzut când s-a risipit praful. În primele ore, ceea ce fusese Luna devenise doar un nor ceva mai mare decât ea, care s-a înroșit înainte de revărsatul zorilor și a apus la vest sub ochii consternatului astronom din Utah. Cât a fost noaptea de lungă, toată Asia a privit în sus la o ceață de culoarea Lunii. În interior, pete strălucitoare începeau să iasă în evidență pe măsură ce particulele de praf cădeau pe cele mai apropiate bucăți grele. Europa și apoi America au fost cadorisite cu o imagine clară a noii situații: șapte stânci gigantice în locul

unde ar fi trebuit să se afle Luna.

•

Înainte ca liderii lumii științifice, ai lumii militare și ai celei politice să înceapă să folosească termenul „Agent” pentru a desemna ceea ce aruncase Luna în aer, cea mai comună interpretare a cuvântului, cel puțin în mintea publicului larg, fusese în sensul conferit de literatura *pulp* și de filmele de categorie B, acela de agent secret sau de agent FBI. Poate că unele persoane cu gândire mai tehnică l-or fi folosit cu sensul de substanță chimică, precum agenții de curățare. Cel mai aproape de sensul care avea să-i fie atribuit după aceea pentru totdeauna era felul în care îl foloseau scrimerii și practicanții de arte marțiale. Într-un antrenament de scrimă, când un participant se pregătește să lanseze un atac, iar celălalt urmează să-i dea riposta, atacatorul este cunoscut drept agent, iar celălalt este cunoscut ca primitor. Agentul acționează. Primitorul e pasiv. În acest caz, un Agent necunoscut a acționat asupra Lunii. Luna și odată cu ea toate ființele omenești trăitoare pe tărâmul de sub Lună au reprezentat destinatarul pasiv al acelei acțiuni. Mult mai târziu, e posibil ca oamenii să se trezească și să treacă la acțiune, să fie din nou agenți. Dar deocamdată și încă multă vreme de acum înainte, nu vor fi altceva decât primitori.

• *Cele șapte surori*

Rufus MacQuarie a văzut cum s-a petrecut totul privind peste crestele negre ale lanțului muntos Brooks din nordul Alaskăi. Rufus conducea operațiunile unei mine din zonă. În nopțile senine se ducea cu camioneta până în vârful vreunui munte pe care el și oamenii săi își petrecuseră ziua întreagă scobindu-l. Își scotea telescopul din bena camionetei, un Cassegrain de treizeci de centimetri, îl monta pe creastă și se uita la stele. Când se făcea incredibil de frig, se retrăgea în cabina camionetei (ținea motorul pornit) și stătea cu mâinile întinse deasupra radiatorului până când începea să-și simtă iar degetele. Apoi, în timp ce i se încălzea și restul trupului, își punea degetele la lucru, comunicând cu prietenii, cu familia și

cu străini din toată lumea.
Și din afara ei.
După ce a explodat Luna, iar el s-a convins că ceea ce vedea era adevărat, a lansat o aplicație care arăta poziția diverselor corpuri cerești naturale și artificiale. A verificat poziția Stației Spațiale Internaționale. În momentul acela traversa cerul la patru sute douăzeci de kilometri altitudine și la trei mii două sute douăzeci de kilometri sud de el.
Și-a tras o drăcie pe genunchi. O confecționase singur în micul său atelier mecanic. Consta dintr-o cheie telegrafică al cărei aspect sugera că avea vreo sută cincizeci de ani vechime, fixată pe un bloc de plastic modelat după conturul genunchiului său, de care se prindea cu arici. A început să răpăie la ea puncte și linii. Pe amortizorul camionetei era montată o antenă auto, întinsă către stele.
La patru sute douăzeci de kilometri deasupra și trei mii două sute douăzeci de kilometri sud de el, punctele și liniile ieșeau dintr-o pereche de boxe audio ieftine, legate cu un colier de plastic de o conductă dintr-un modul aglomerat, de forma unei cutii de conserve, care făcea parte din Stația Spațială Internațională.

•

La un capăt al SSI era prins cu buloane asteroidul Amalteea, care avea forma unei igname. În cazul puțin probabil în care ar fi putut fi adus cu grijă pe Pământ și depus pe un teren de fotbal, s-ar fi întins de la un careu de șaisprezece metri până la celălalt și ar fi acoperit complet cercul din mijloc. Plutise în jurul Soarelui timp de patru miliarde de ani și jumătate, invizibil pentru ochiul liber sau pentru telescoapele astronomilor, cu toate că urmașe o orbită similară cu a Pământului. Asta însemna că în sistemul de clasificare folosit de astronomi era denumit asteroid Arjuna. Din cauza orbitelor apropiate de cea a Pământului, exista o probabilitate mare ca asteroizii Arjuna să pătrundă în atmosfera Pământului și să se prăbușească într-o zonă locuită. Dar, din același motiv, era și relativ ușor să-i ajungi din urmă și să te ancorezi de ei. Din ambele motive, și cel rău, și cel bun, atrăgeau atenția astronomilor.
Asteroidul Amalteea fusese observat cu cinci ani în urmă de un roi de sateliți purtători de telescoape trimiși de Arjuna Expeditions, o companie din Seattle finanțată de miliardari din

domeniul tehnologiei cu scopul explicit de a face exploatări miniere pe asteroizi. Fusese identificat drept periculos, cu o probabilitate de 0,01 la sută de a lovi Pământul în următoarea sută de ani, fapt pentru care fusese expediat un alt roi de sateliți, care să arunce un sac peste el și să-l tragă pe o orbită geocentrică (nu în jurul Soarelui, ca până atunci, ci în jurul Pământului), care după aceea fusese sincronizată treptat cu cea a SSI.

În tot acest timp, planificata extindere a SSI continuase lent și laborios. Noi module – cutii de conserve gonflabile și umplute cu aer, trimise cu rachetele – fuseseră adăugate la ambele capete ale stației spațiale. La capătul din față – botul stației spațiale, dacă ți-l imaginai ca pe un obiect aproximativ de forma unei păsări care zbura în jurul planetei – se pregătea un cămin pentru Amalteea și pentru proiectul de cercetare a mineritului pe asteroizi, care urma să se dezvolte în jurul său. Între timp, la capătul posterior se construia un tor – un habitat în formă de gogoașă care avea vreo patruzeci de metri în diametru – pus să se învârtească precum călușeii la bâlci ca să creeze gravitație artificială nu foarte puternică.

La un moment dat în cursul acestor amenajări, oamenii încetaseră s-o mai numească Stația Spațială Internațională, sau SSI, și începuseră să-i spună băbuței Izzy. Coincidență sau nu, porecla devenise populară cam la vremea când ambele capete ale stației ajunseseră sub conducerea unei femei. Dinah MacQuarie, al cincilea copil și unica fiică a lui Rufus, era responsabilă cu o mare parte din ceea ce se petrecea la capătul din față al lui Izzy. Ivy Xiao deținea comanda generală a SSI și de regulă opera din torul de la „pupă”.

În cea mai mare parte a timpului, Dinah stătea la capătul din față al lui Izzy, într-un mic spațiu de lucru („atelierul meu”) de unde putea să privească afară printr-o ferestruică de cuarț la Amalteea („prietena mea”). Amalteea era numai nichel și fier: elemente chimice grele care probabil se scufundaseră până în miezul încins al unei planete străvechi, demult pulverizate de cine știe ce catastrofă primordială. Alți asteroizi erau făcuți din materiale mai ușoare. Pe de o parte, orbita similară cu a Pământului făcuse din Amalteea o amenințare teribilă și un candidat promițător pentru exploatare, iar pe de altă parte structura metalică densă făcuse ca deplasarea ei prin sistemul

solar să fie o pacoste, dar o și transformase într-un obiect de studiu dătător de mari satisfacții. Unii asteroizi erau alcătuiți în cea mai mare parte din apă, care putea fi colectată de oameni pentru consum sau descompusă în hidrogen și oxigen pentru alimentarea rachetelor. Altele erau bogate în metale prețioase, care puteau fi transportate pe Pământ și vândute.

Un bulgăre de nichel și fier ca Amalteea putea fi topit și transformat în materiale de construcție pentru habitate spațiale pe orbită. Pentru a face așa ceva la scară mare, și nu ca o măruntă operațiune experimentală, era nevoie să se dezvolte noi tehnologii. Folosirea oamenilor pentru minerit ieșea din discuție, din moment ce trimiterea lor pe orbită și efortul de a-i ține în viață erau costisitoare. Roboții reprezentau soluția evidentă. Dinah fusese trimisă la Izzy ca să pună bazele unui laborator robotic, care în cele din urmă avea să găzduiască un personal compus din șase membri. Războaiele bugetare de la Washington reduseseră acest număr la unu.

Lucru care ei îi plăcea, de fapt. Crescuse în locuri izolate, urmându-și tatăl, Rufus, mama, Catherine, și pe cei patru frați de la o exploatare de minereuri metalifere la alta, în locuri precum munții Brooks din Alaska, deșertul Karoo din Africa de Sud și regiunea Pilbara din vestul Australiei. Accentul îi trăda trecerea prin toate aceste locuri. Fusese educată acasă de părinții ei și de o serie de preceptori, pe care aceștia îi aduceau cu avionul și dintre care niciunul nu rămăsese în preajma lor mai mult de un an. Catherine o învățase lucrurile mai rafinate precum cântatul la pian și împăturirea șervetelor de masă, iar Rufus o învățase matematică, istorie militară, codul Morse, cum să piloteze aeronave în sălbăticie și cum să arunce în aer diverse lucruri, toate acestea până la vârsta de doisprezece ani, când, prin votul verbal al întregii familii adunate la cină, fusese apreciată ca fiind prea deșteaptă și prea greu de strunit pentru viața în preajma unei exploatări miniere. Fusese trimisă la un internat de pe coasta de est a Statelor Unite. Pentru că familia ei – deși până atunci nici nu bănuise vreodată așa ceva – era înstărită.

La școală ajunsese o talentată jucătoare de fotbal și se folosise de talentul acesta ca să obțină o bursă sportivă la Penn. În anul al doilea își făcuse praf ligamentul încrucișat anterior de la genunchiul drept, isprăvindu-și solida carieră sportivă, și se

reorientase cu toată seriozitatea către studiul geologiei. Ceea ce, laolaltă cu o relație de trei ani cu un băiat căruia îi plăcea să construiască roboți și cu experiența în industria mineritului, o transformase într-un candidat perfect pentru slujba pe care o avea acum. Lucrând mână-n mănușă cu pasionați de robotică – un amestec de cercetători universitari, liber-profesioniști membri ai comunității de hackeri/inventatori și personal salariat al firmei Arjuna Expeditions –, programa, testa și evalua o menajerie întreagă de roboți de la mărimea unui gândac până la cea a unui cocker Spaniel, toți adaptați însărcinării de a se deplasa pe suprafața Amalteei, analizându-i compoziția minerală, tăind fărâme din ea și ducându-le la o topitorie care, la fel ca toate celelalte lucruri de acolo, era special adaptată pentru a funcționa în condițiile spațiului cosmic. Lingourile de oțel care ieșeau din ea abia dacă aveau mărimea necesară ca să fie folosite pe post de prespapieruri, dar erau primele obiecte de acest fel realizate în afara planetei, iar în prezent presau documente importante pe birouri de miliardari din Silicon Valley, valorând incomparabil mai mult ca subiecte de conversație și ca simboluri ale statutului social decât ca mărfuri.

Rufus, un entuziast înveterat al radioamatorismului, care continua să comunice în codul Morse cu un cerc tot mai restrâns de prieteni vechi din toată lumea, atrăsese atenția asupra faptului că transmisia radio între suprafața terestră și Izzy era de fapt un lucru lesne de realizat, odată ce se poziționau în linie dreaptă (cel puțin atunci când se întâmpla ca Izzy să treacă pe deasupra), iar distanța dintre ele era un fleac după standardele radioamatorilor. Din moment ce locuia și lucra într-un atelier robotic, înconjurată de echipament pentru sudură și bancuri de lucru pentru componentele electronice, pentru Dinah fusese o treabă simplă să asambleze un mic aparat de emisie-recepție urmând specificațiile furnizate de tatăl ei. Prins cu arici de un perete despărțitor, atârna deasupra postului său de lucru, emițând un susur static slab, care se pierdea cu ușurință în obișnuitul uruit de fundal produs de sistemele de ventilație ale stației spațiale. Câteodată piuia.

Un astronaut ieșit în spațiu care ar fi privit de la capătul lui Izzy condus de Dinah, la câteva minute după ce Agentul fracturase Luna, ar fi văzut, înainte de orice, Amalteea: o uriașă torsadă noduroasă de metal, încă acoperită de praf pe alocuri,

de la molozul spațial care căzuse în câmpul său gravitațional efemer de-a lungul eonilor, sclipitoare în alte părți, pe unde fusese lustruită. Pe suprafața sa mișunau vreo douăzeci de roboți din patru „specii” diferite: unii care arătau ca niște șerpi, unii care se deplasau asemenea crabilor, unii ca un fel de domuri geodezice care se rostogoleau și alții care arătau ca un roi de insecte. Aceștia furnizau o iluminare sporadică de la ledurile albastre și albe pe care le folosea Dinah ca să-i urmărească, de la laserele cu care scanau suprafața Amalteei și de la orbitoarele arcuri de lumină violacee cu care o spintecau din loc în loc. La acel moment, Izzy se afla în umbra Pământului, în partea întunecată a planetei, așa că totul era numai beznă, exceptând lumina albă care se revărsa din mica fereastră de cuarț de lângă stația de lucru a lui Dinah. Nu era mai mare decât capul femeii. Dinah avea părul blond-pai, tuns scurt. Niciodată n-o preocupase în mod special felul în care arăta; pe vremuri, la mină, frații ei o ridiculizau fără milă ori de câte ori făcea experimente cu haine sau cosmetice. Când fusese descrisă ca băiețoasă într-un anuar de la școală, o luase ca pe un avertisment și intrase într-o fază ceva mai feminină, care continuase toată adolescența și mai departe, până pe la douăzeci și ceva de ani, luând sfârșit când Dinah începuse să-și facă griji că s-ar putea să nu fie luată în serios la ședințele experților tehnici. Faptul că se afla în Izzy însemna să apară pe internet și să facă de toate, de la interviuri de PR pentru NASA pregătite minuțios până la instantanee pe care colegii astronauți și le postau pe Facebook. Se săturase să-i tot plutească părul înfoiat în gravitație zero și, după câteva săptămâni în care și-l ținuse prins sub șepci de baseball, își dăduse seama cum să-și facă o tunsoare scurtă care să i se potrivească. Tunsoarea dăduse naștere pe internet la terabiți de comentarii de la bărbați, și de la câteva femei, care după toate aparențele n-aveau nimic mai bun de făcut.

Ca de obicei, era concentrată la ecranul computerului, plin cu linii de cod care guvernau comportamentul roboților ei. Cei mai mulți dezvoltatori de software erau nevoiți să scrie codul, să-l compileze într-un program și apoi să ruleze programul ca să vadă dacă funcționa conform așteptărilor. Dinah scria codul, îl transmitea către roboții care mișunau la câțiva metri distanță, pe suprafața Amalteei, și se uita pe fereastră să vadă dacă

funcționa. Tindea să le acorde atenție cu precădere celor care se aflau cel mai aproape de fereastră și astfel se manifesta un fel de selecție naturală în cadrul muncii, în sensul că roboții care se îngrămădeau cel mai aproape de privirea rece din ochii albaștri ai mamei lor dobândeau inteligența cea mai avansată, pe când cei care rătăceau mai către partea întunecată nu mai apucau niciodată să se deștepte.

În orice caz, ea se concentra fie asupra ecranului, fie asupra roboților, fără să facă nimic altceva ore întregi. Până când porni un șir de țiuituri din boxa hârâitoare prinsă de peretele despărțitor, iar privirea ei își pierdu pe moment concentrarea când creierul decodifică punctele și liniile, obținând un șir de litere și numere: indicativul de apel al tatălui său.

— Nu acum, tata, murmură ea, aruncând o privire de fiică vinovată către cheia telegrafică din alamă și stejar pe care i-o dăruise el – o relicvă din epoca victoriană, cumpărată la un preț enorm de pe eBay, în timpul unei licitații aprinse care îl aruncase pe Rufus într-o luptă înverșunată împotriva unei armate de muzee de știință și decoratori de interioare.

UITĂ-TE LA LUNĂ

— Nu acum, știu că Luna e drăguță, dar sunt ocupată să depanez metoda asta…

SAU LA CE ERA PÂNĂ ACUM LUNA

— Ha?

Și atunci își apropie fața de fereastră și își suci gâtul ca să găsească Luna. Văzu ceea ce fusese cândva Luna. Iar universul se schimbă.

•

Numele lui era Dubois Jerome Xavier Harris, doctor în științe. Prenumele franțuzesc venea de la strămoșii săi din Louisiana, din partea mamei. Cei din familia Harris erau negri canadieni ai căror străbuni veniseră la Toronto pe vremea sclaviei. Jerome și Xavier erau nume de sfinți – doi, pentru mai multă siguranță. Familia lui locuia de o parte și de cealaltă a graniței în zona Detroit-Windsor. Inevitabil, primise porecla Doob de la amicii săi din școală, pe vremea când încă erau prea tineri ca să priceapă

că *doobie* era o denumire argotică pentru țigara cu marijuana. Majoritatea copleșitoare a oamenilor îi spuneau acum Doc Dubois, fiindcă apărea des la TV și acesta era felul în care îl prezentau moderatorii de talk-show-uri și prezentatorii de știri. Ce avea el de făcut la TV era să explice știința pentru publicul larg și implicit să joace rol de paratrăsnet în fața celor care nu puteau accepta tot ce sugera știința referitor la viziunea lor despre lume și la stilul lor de viață și care demonstrau un fel de ingeniozitate nesăbuită în căutarea unor căi prin care s-o combată.

În mediile academice, de pildă atunci când ținea cuvântul de deschidere la întruniri astronomice sau când scria lucrări științifice, era, bineînțeles, doctor Harris.

Luna explodă în timp ce participa la o recepție pentru strângere de fonduri în curtea clubului Athenaeum de la Caltech. La începutul serii se vedea ca un disc alb-albăstrui cumplit de rece care se ridica peste Chino Hills. Niște observatori profani și-ar fi închipuit că era o noapte numai bună de privit Luna, cel puțin după standardele sudului californian, însă ochiul de profesionist al doctorului Harris sesiză o bordură subțire și neclară de jur-împrejurul ei și știu că n-ar fi avut niciun rost să îndrepți telescopul către ea. Cel puțin dacă intenționai să faci cercetare științifică. Relațiile cu publicul erau altă chestiune; intrând în pielea personajului Doc Dubois, se ocupa din când în când de organizarea unor *star party*-uri[1] la care astronomii amatori își instalau telescoapele în Eaton Canyon Park și le ațințeau în direcții foarte populare, cum ar fi Luna, inelele lui Saturn sau sateliții lui Jupiter. Iar seara aceea ar fi fost perfectă pentru așa ceva.

Dar nu cu asta se ocupa el atunci. În momentul acela bea vin roșu în compania unor persoane cu dare de mână, majoritatea din industria tehnologică, și își juca rolul de Doc Dubois, afabil popularizator al științei pentru telespectatori și pentru patru milioane de abonați pe Twitter. Doc Dubois se pricepea să-și evalueze publicul. Știa că miliardarilor afirmați prin forțe proprii în domeniul tehnologic le plăcea să discute în contradictoriu, că aristocraților din Pasadena nu le plăcea să facă asta și că soțiilor din înalta societate le plăcea să li se dea lecții, câtă vreme era

[1] Întruniri în aer liber ale astronomilor amatori pentru observarea cerului cu telescoape de toate tipurile și mărimile, pe lângă diverse activități conexe.

vorba de lecții scurte și amuzante. Și mai știa că treaba lui era să-i farmece pe oamenii aceștia, nimic mai mult, astfel încât după aceea să poată fi împinși în brațele profesioniștilor din domeniul strângerii de fonduri.

Tocmai se întorcea la bar să-și ia încă un pahar de pinot noir și era complet imersat în personajul Doc Dubois, lovind ușor cu palma câte un umăr, bătând pumnul și schimbând zâmbete largi, când se auzi icnetul unui bărbat. Toată lumea se uită la el. Doob se temu că pe bietul om îl lovise vreun glonț rătăcit sau cine știe ce, fiindcă stătea încremenit, proptit într-un picior, uitându-se în sus. O femeie îi urmări privirea și țipă.

Iar Doob deveni unul dintre cele câteva milioane de oameni de pe jumătatea întunecată a planetei care se uitau în sus la cer, într-o stare de șoc atât de profundă, încât le deconectase acele părți de creier responsabile cu unele funcții superioare precum vorbitul. Primul gând care îi trecu prin minte, având în vedere că se aflau în zona metropolitană a Los Angelesului, era că aveau în fața ochilor un ecran de proiecție negru, care fusese înălțat pe nevăzute deasupra cartierului, și că se uitau la un efect special hollywoodian proiectat dintr-o sursă ascunsă. Nimeni nu-l informase că se desfășura o asemenea manevră spectaculoasă, dar poate că era o tactică a strângerii de fonduri incredibil de bizară sau făcea parte din turnarea unui film artistic.

Când își veni în fire, își dădu seama că o mulțime de telefoane își cântau melodioarele lor electronice. Inclusiv al lui. Țipătul nașterii unei epoci noi.

•

Ivy Xiao deținea comanda generală a lui Izzy și își petrecea aproape tot timpul în tor, pe de o parte fiindcă biroul ei se afla acolo, pe de altă parte fiindcă era mai predispusă la rău de spațiu decât îi plăcea să recunoască. Separarea aceea fizică – Ivy în torul aflat în partea din spate, Dinah la capătul din față, aproape de Amalteea – era, în ochii multora, simbolul unei diferențe care în realitate nu exista între ele. Alte deosebiri erau destul de vizibile, începând cu cele fizice: Ivy era cu zece centimetri mai înaltă și avea părul lung și negru, pe care și-l ținea sub control de obicei împletindu-l și prinzându-și coada împletită sub gulerul salopetei de zbor. Avea constituția unei jucătoare de volei. Crescută în Los Angeles, copil unic la părinți

hipersensibili, Ivy trecuse cu bine prin testele SAT, participase la concursuri de proiecte științifice și se lansase către Annapolis, iar în continuare își luase un doctorat în fizică aplicată la Princeton. Abia după aceea își revendicase și Marina anii de serviciu pe care îi datora ea în schimbul taxei de școlarizare. După ce învățase să piloteze elicoptere, își petrecuse cea mai mare parte a timpului în programul spațial, în cadrul căruia înaintase rapid în grad. Spre deosebire de majoritatea astronauților, care erau specialiști de misiune – oameni de știință sau experți cu însărcinări specifice, de îndeplinit după ce vehiculul de lansare ajungea pe orbită –, Ivy, cu pregătirea ei de pilot, era și specialist de zbor, ceea ce însemna că știa să piloteze rachete. Zilele navetei spațiale apuseseră demult, așa că nu mai era nevoie de manevrarea unui aparat cu joystickul pentru a-l readuce pe o pistă terestră. Dar andocarea și manevrarea vehiculului spațial pe orbită erau însărcinări pe potriva cuiva care avea un control al capacităților motrice de nivelul unui pilot de elicopter și inteligența matematică a unui fizician.

Era o descendență de natură să intimideze, ba chiar să-i îndepărteze pe cei care se lăsau impresionați de asemenea lucruri. Lui Dinah, care nu se lăsa impresionată, nici că-i păsa de așa ceva. Comportamentul ei neceremonios față de Ivy era interpretat de unii observatori drept lipsit de respect. Două femei foarte diferite care se aflau în conflict una cu cealaltă păreau substanța unei povești mai dramatice decât era în realitate. Nu încetau să le uimească eforturile făcute de personalul lui Izzy și de coordonatorii de la suprafața planetei ca să vindece ruptura inexistentă dintre ele. Ori, lucru mult mai puțin amuzant, ca s-o exploateze în diverse urzeli politice complicate.

La patru ore după explozia Lunii, Dinah, Ivy și ceilalți zece membri ai echipajului din Stația Spațială Internațională se adunară la o ședință în Banană, care desemna în limbajul lor cea mai lungă secțiune neîntreruptă din torul rotitor. Cea mai mare parte a torului era fărâmițată în segmente atât de scurte, încât creierul să poată convinge ochiul că podeaua era dreaptă și că forța gravitațională acționa întotdeauna în același sens. Însă Banana era suficient de lungă pentru a se vedea clar că podeaua avea de fapt o curbură de aproximativ cincisprezece

grade de la un capăt la celălalt. „Gravitația” de la un capăt al ei acționa într-o direcție diferită față de cea de la celălalt capăt. În consecință, lunga masă de ședințe plasată în lungimea ei era și ea curbată. Cei care intrau printr-un capăt se uitau „la deal” către capătul opus, dar nu experimentau nicio senzație de urcuș pe măsură ce înaintau. În general, nou-veniții se așteptau ca orice obiect pus undeva pe suprafața mesei să se rostogolească și să alunece către ei.

Pereții erau de un galben-palid. Obișnuita colecție de echipamente audiovizuale care funcționau cu întreruperi era menită să ofere emisii video în direct cu persoane de la sol, teoretic permițându-le să susțină teleconferințe cu colegi din Houston, Baikonur sau Washington.

Când începu ședința, la A+0.0.4 (zero ani, zero zile și patru ore de când Agentul acționase asupra Lunii), nimic nu funcționa, așa că ocupanții lui Izzy avură la dispoziție câteva minute să discute între ei, în timp ce Frank Casper și Jibran Haroun zgâlțâiau conectori, tastau comenzi în computere și reporneau totul. Relativ recent sosiți în Izzy, Frank și Jibran făcuseră greșeala de a divulga că se pricepeau la asemenea lucruri, așa că mereu erau împovărați cu ele. În orice caz, se simțeau mai în largul lor să se ocupe de aparatură decât să stea la palavre.

„Singularitate primordială” au fost primele cuvinte pe care le-a auzit Dinah când a intrat planând în încăpere. Acolo se simțea doar o zecime din gravitația Pământului, iar „mersul” nu era cuvântul potrivit pentru felul în care se deplasau oamenii – undeva între mers și zbor, un fel de pas lung și săltat.

Cele două cuvinte fuseseră rostite de Konrad Barth, un astronom german. După reacția celorlalți, era limpede că dintre toți cei prezenți în Banană doar Ivy, care ședea în dreptul lui, de cealaltă parte a mesei, avea măcar o vagă idee despre ce vorbea el.

— Și ce înseamnă asta? întrebă Dinah, pentru că astfel de lucruri cădeau de-o vreme în seama ei; ceilalți fie tindeau să cadă în adorație în fața lui Ivy, fie n-aveau niciun chef să-și demonstreze ignoranța, așa că nimeni nu se îndemna să întrebe.

— O mică gaură neagră.

— De ce „primordială”?

— Cele mai multe găuri negre se formează prin colapsul

stelelor, spuse Ivy. Dar există o teorie conform căreia unele au fost create la scurt timp după Big Bang. Universul era bolovănos. Densitatea unor bolovani se poate să fi fost suficient de mare ca să permită colapsul gravitațional. Puteau să formeze găuri negre care, în loc să aibă greutatea unei stele, să fie mult mai mici.

— Cât de mici?

— Nu cred că există o limită minimă. Dar ideea e că una dintre ele ar putea să străbată spațiul ca un glonț invizibil și să perforeze o planetă dintr-o parte în cealaltă. Era pe vremuri o teorie că evenimentul de la Tunguska a fost cauzat de una de-asta, dar s-a dovedit falsă.

Dinah cunoștea subiectul, pentru că tatălui ei îi plăcea să vorbească despre el: o explozie uriașă în Siberia, petrecută cu o sută de ani în urmă, care doborâse la pământ milioane de copaci în mijlocul pustietății.

— Atunci a fost ceva de proporții, spuse ea, dar nu cât să arunce Luna în aer.

— Ca să arunci Luna în aer ar fi nevoie de una mai mare, care să se deplaseze mai repede, spuse Ivy. Auzi, e doar o ipoteză.

— Dar acum a dispărut?

— Probabil a dispărut de multă vreme. Ca glonțul care trece printr-un măr.

Lui Dinah i se păru ciudat că discutau despre un asemenea eveniment în termeni atât de practici. Dar nici nu putea exista alt mod de abordare. Emoțiile nu aveau destulă anvergură ca să cuprindă așa ceva. Și-apoi, deocamdată nu era decât un efect vizual, ca atunci când te uiți la film cu sonorul oprit.

— O să afecteze mareele? întrebă Lina Ferreira.

Ca biolog marin, pentru Lina era firesc să fie preocupată într-o oarecare măsură de soarta mareelor.

— Din moment ce sunt cauzate de gravitația Lunii…

— Și a Soarelui, adăugă Ivy, cu un mic zâmbet și cu o înclinare a capului.

De aceea se afla ea la comandă și nu Dinah. Ea era dispusă să corecteze un biolog marin cu doctorat în fața unei săli pline de oameni, dar în același timp se descurca s-o facă într-un fel care să nu supere.

— Însă răspunsul este: surprinzător de puțin, probabil. Substanța Lunii e tot acolo, în apropiere de locul unde era

înainte. Doar că s-a risipit puțin. Dar bucățile au în continuare același centru de gravitație unic, pe aceeași orbită pe care o avea Luna până acum. Graficele de flux și reflux vor fi valabile în continuare.

Lui Dinah nu i se citea nimic pe față, dar de fapt o bucura capacitatea lui Ivy de a vorbi despre știință ca o micuță tocilară cuprinsă de fiorul uimirii, cu toate că era vorba de un subiect neliniștitor. De aceea Ivy oferea mereu interviuri pentru presă, în vreme ce Dinah trebuia târâtă afară din bârlogul ei plin de roboți și sfătuită la nesfârșit să zâmbească. Tonul vocii sale era cheia; când dădea ordine sau citea prezentări în PowerPoint, Ivy adopta un stil abrupt și milităros, dar când vorbea despre știință se lumina la față, iar vocea îi căpăta un vag ritm cântat de melopee mandarină.

— De unde-ai dedus toate astea? întrebă Dinah, atrăgându-și priviri surprinse sau dezaprobatoare din partea câtorva care își făceau griji că i se adresase prea tăios șefei. Au trecut doar... cât, patru ore?

— E plină rețeaua de comentarii zgomotoase, după cum era de așteptat, și sunt câteva liste ad-hoc de e-mailuri care încep să se coaguleze din toată treaba asta, explică Ivy.

Pe monitorul ușor, plasat deasupra unui capăt al mesei lungi, apăru un fond albastru, înlocuit apoi de un logo NASA.

— Bine, am rezolvat, murmură Jibran, făcând o săritură laterală către un scaun.

Acum priveau cu toții la decorul familiar din Camera de Control a Zborului SSI, aflată la Centrul Spațial Johnson din Houston. Directorul de operațiuni stătea în fața camerei, butonându-și iPad-ul. Nu părea conștient de faptul că pornise camera. Câteva clipe mai târziu se auzi o ușă deschizându-se undeva în afara cadrului. Directorul, fost cadru militar, se ridică în picioare din obișnuință. Dădu mâna cu o femeie care intrase prin dreapta: administratorul-adjunct al NASA, persoana care era numărul doi în întreaga structură de organizare și care era văzută rareori la asemenea întruniri. Era un fost astronaut pe nume Aurelia Mackey, pusă pe treabă în mediul din D.C., unde își petrecuse cea mai mare parte a vieții.

— Suntem în direct? întrebă ea pe cineva din afara cadrului.

— Da, răspunseră câțiva din Banană.

Aurelia păru puțin surprinsă să-i audă. Oricum, și ea, și

directorul arătau deja cam buimaci, după cum era de așteptat.

— Ce mai faceți? întrebă ea pe un ton complet neutru, profesional, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat; funcționa pe pilot automat până ce creierul ei apuca să ajungă la zi cu evenimentele.

— Bine, răspunseră câțiva din Banană, laolaltă cu câteva râsete nervoase.

— Sunt convinsă că știți cu toții ce s-a petrecut.

— Vedem foarte bine de-aici, spuse Dinah.

Ivy o fulgeră cu o privire de avertisment.

— Sigur că da, recunoscu Aurelia. Mi-aș dori foarte mult să am o conversație prelungită cu voi toți despre ce-ați văzut și ce simțiți acum. Dar discuția asta va trebui să fie scurtă. Robert?

Directorul își smulse privirea de la iPad și își îndreptă ținuta în scaun.

— Ne așteptăm să crească numărul de roci care plutesc prin zonă.

Se referea la bucăți de Lună în plutire liberă.

— Nu foarte mult, fiindcă majoritatea vor fi prinse în capcana gravitațională. Dar câteva s-ar putea să scape. Așa că se suspendă orice altă misiune până trageți voi obloanele. Pregătiți-vă să primiți lovituri.

Toată lumea din Banană asculta în tăcere, gândindu-se la ceea ce însemna asta pentru ei. Își vor spori măsurile de precauție, o vor diviza pe Izzy în compartimente separate, pentru ca daunele produse într-un loc să nu ducă la expulzarea aerului din toate. Vor revizui procedurile. S-ar putea ca experimentele biologice ale Linei să aibă de suferit. Roboții lui Dinah se vor bucura de vacanță.

Aurelia vorbi în microfonul camerei:

— Toate operațiunile legate de zborul în spațiu se suspendă până la noi ordine. Nimeni nu urcă la voi și nimeni nu coboară la sol.

Toată lumea din Banană se uită la Ivy.

•

De cum intrară în biroul minuscul al lui Ivy, locul în care simțea ea că era în regulă să dea drumul lacrimilor să-i curgă din ochi, își luară în primire codurile Q.

Codurile Q erau jargonul radioamatorilor. Dinah le învățase de la Rufus. Erau combinații de câte trei litere, începând cu Q.

Pentru economie de timp în cazul transmisiilor în cod Morse, erau folosite în locul unor exprimări frecvente, precum: „Vrei să trec pe altă frecvență?”

De fapt, codurile Q ale lui Dinah și Ivy nu începeau cu Q. Însă unele dintre ele erau combinații de câte trei litere.

Mica Mocofancă Tupeistă era un nume care se agățase de Dinah când mersese pentru prima dată la o școală particulară și, în timpul unui antrenament de fotbal european, interceptase o pasă adresată unei fete din New York.

Scorpia Prea-Virtuoasă îi fusese acordat lui Ivy la Annapolis, când refuzase să ia parte la un concurs de băut în timpul unei petreceri în parcare.

Dinah și Ivy exploatau din plin dinamica MMT/SPV în timpul ședințelor, ba chiar țineau ședințe-în-pregătirea-ședințelor în care plănuiau cum să se folosească de ea.

Porecla Fosta Bunăciune Ciumpăvită o găsise pe Dinah după ce se tunsese scurt, în urma unui incredibil lanț de ghinioane care implicase butonul „Răspuns către toată lista de contacte”. Venise să i-o comunice lui Ivy, cu respirația întretăiată de surescitare, și înscriseseră cu evlavie „FBC” în registrul lor de coduri.

Cuvintele „am uitat”, rostite cu voce gâfâită de fetiță, constituiau formula prescurtată pentru „am uitat să mă machiez”, citare cuvânt cu cuvânt a unei agente de PR de la NASA.

AIA provenea dintr-un dialog acid purtat de Ivy cu un administrator NASA care, după ce-i citise unul dintre rapoarte, o criticase că avea „o predilecție aproape patologică pentru abrevieri care nu sunt necesare”. Lucru care lui Ivy i se păruse puțin cam ciudat, din moment ce în limbajul NASA apărea câte un acronim la fiecare două cuvinte. Când ceruse lămuriri, Ivy primise răspunsul că ale ei erau „abrevieri infantile și absconse” (AIA).

Tabăra Spațială (la care participaseră și Ivy, și Dinah, fiecare în adolescența ei, deci în perioade diferite) era numele pe care îl foloseau nu doar pentru Izzy, ci pentru întreaga subcultură NASA a zborului spațial cu echipaj.

— Ce-o să-i spui Organismului Matern? întrebă Dinah, pe când Ivy scotocea de zor într-un container, căutându-și sticla de tequila.

Ivy încremeni un moment, apoi trase sticla afară și o azvârli spre capul lui Dinah ca pe o bâtă. Dinah nici nu tresări, mulțumindu-se s-o urmărească din priviri cum îi plutea pe deasupra capului și se oprea ceva mai departe.

— Ce-i?

— Nu pot să cred că Orma a pus așa stăpânire pe nunta mea, încât primul lucru care-ți trece prin minte e cum o să reacționeze *ea.*

Dinah avea un aer ușor suferind.

— Nu-ți face griji, spuse Ivy, ai uitat. *Să te machiezi.*

— Îmi pare rău, draga mea. În mintea mea era doar că… doar că tu și Cal oricum o să vă căsătoriți și-o să aveți o viață grozavă, orice-ar fi.

— Dar Orma o să suporte consecințele, spuse Ivy, dând din cap a încuviințare în timp ce turna tequila în două ceșcuțe din plastic. Va trebui să refacă toată programarea.

— Aș zice totuși c-o să fie în elementul ei, spuse Dinah. Nu c-aș vrea să minimalizez totul, sau ceva.

— Categoric.

— Să cinstim pentru Orma.

— Pentru Orma.

Dinah și Ivy ciocniră ceștile de plastic și sorbiră din tequila. Unul dintre avantajele colaterale ale locuitului în tor era că puteai să bei normal, în loc să sugi totul prin tuburi. Gravitația mai slabă necesita ceva timp de adaptare, dar la capitolul ăsta erau deja veterane.

— Ce mai e cu familia ta? Ai vesti de la Rufus? întrebă Ivy.

— Tata râvnește la niște fișiere de date neprelucrate de la Platforma de Observații în Infraroșu cu Rază Lungă a lui Konrad, despre care a citit pe Internet, și-acum vrea să-și satisfacă propria-i curiozitate despre obiectul care-a lovit Luna.

— Ai de gând să i le transmiți în codul Morse?

— Îi merge Internetul. Și-a făcut deja un folder gol în Dropbox. Imediat ce-i trimit fișierele, o să se-ntoarcă la văicăreala lui obișnuită că plătește taxe prea mari și că guvernul federal ar trebui redus la niște dimensiuni la care să poată el personal să-l joace-n picioare încălțat cu bocanci până-l lasă mort.

Ceea ce nu știau astronomii depășea într-o proporție aproape infinită ceea ce știau. Iar persoanelor obișnuite cu un sistem de cunoștințe mai ordonat, cu toate informațiile pe Wikipedia,

lucrul acesta le lăsa impresia că profesioniștii astronomiei erau cam incompetenți, sau cel puțin că nu reușeau să-și îndeplinească obligațiile în domeniu, ori de câte ori se petreceau pe cer lucruri bizare.

Adică, la drept vorbind, în fiecare zi. Dar cele mai multe dintre lucrurile bizare nu puteau fi observate decât de astronomi, care le puteau păstra astfel ca pe niște secrete de breaslă. Evenimente care săreau în ochi, ca impactul cu meteoriții, făceau să-i sune telefonul lui Doc Dubois. Melodia aceea prevestea de obicei o serie de apariții la talk-show-uri în care, printre altele, era întrebat de ce astronomii nu prevăzuseră întâmplarea cu pricina. Cum de nu văzuseră meteorul apropiindu-se? Nu cumva erau doar o gașcă de tehnomaniaci care nu erau buni de nimic?

De regulă, un strop de modestie făcea minuni, iar dacă nu se trezea prea curând scos din emisie de comentatorii media, apuca de multe ori să strecoare câte o pledoarie pentru sporirea sprijinului guvernamental față de știință. Căci poate nu-i păsa publicului larg de stelele Wolf-Rayet din Roiul Quintuplet, dar era clar că înțelegea de ce este bine să eviți niște roci fierbinți gata să-ți cadă în cap.

El o numise mereu „fragmentarea” Lunii. Nu „explozia”. Termenul începea să capete popularitate pe Twitter, cu hashtagul #FRALUN. Oricum ai fi vrut să-i spui, era ceva infinit mai grav decât impactul cu un meteorit izolat. Așadar, părea să ceară explicații mai ample. Dar deocamdată nu existau explicații. Cu meteoriții era ușor: spațiul era plin de roci prea mici și prea întunecate ca să poată fi văzute cu ajutorul telescoapelor, iar unele dintre ele nimereau în atmosferă și cădeau pe sol. Însă niciun fenomen astronomic normal n-ar fi putut cauza dispersarea Lunii. Așa că Doc Dubois – care în următoarea săptămână își petrecu cea mai mare parte a timpului în fața camerelor de filmat – ieșea la atac cu anticipație ori de câte ori prindea ocazia, începând întotdeauna cu afirmația sinceră că nici el, nici vreunul dintre ceilalți astronomi nu cunoștea cauza. Aceasta era maniera lui de prezentare, fără vrăjeli, fără complicații. După aceea încerca să îndulcească situația: Este absolut fascinant. De fapt, este cel mai fascinant eveniment științific din istoria omenirii. Pare înspăimântător și tulburător, dar adevărul este că încă n-a fost nimeni ucis, doar

câțiva șoferi care căscau gura au ieșit de pe carosabil ori s-au tamponat cu mașinile deja oprite.

La A+0.4.16 (patru zile și șaisprezece ore după fragmentarea Lunii), se văzu nevoit să corecteze acel „încă n-a fost nimeni ucis” când un meteorit, aproape sigur o bucată de rocă selenară, pătrunse în atmosferă deasupra statului Peru, sparse ferestre pe un traseu de treizeci și doi de kilometri și zdrobi o fermă, ștergând de pe fața pământului o mică familie.

Dar mesajul rămânea același: haideți să privim totul ca pe un fenomen științific și să începem cu ceea ce cunoaștem. De mare ajutor îi era un website de transmisii video care se chema astronomicalbodiesformerlyknownasthemoon.com[2] și care oferea non-stop un flux la rezoluție mare cu norul de sfărâmături. Cu ocazia fiecărui interviu, cât mai devreme cu putință, Doc Dubois deschidea transmisia pe ecran și se apuca să facă observații despre nor. Pentru că pe oameni îi calma să asculte astfel de observații. Luna se rupsese în șapte bucăți mari, care, inevitabil, deveniră cunoscute drept cele Șapte Surori, și nenumărate altele mai mici. Treptat, cele mari căpătară câte un nume. Pentru multe dintre acestea era responsabil Doc Dubois. Le dădea nume descriptive care să nu sperie lumea. N-ar fi folosit la nimic să le boteze Nemesis, Thor sau Grond. Așa că le spunea Cap de Cartof, Domnul Titirez, Ghindă, Sâmbure de Piersică, Polonic, Grasul și Boabă de Fasole. Doc Dubois o arăta pe fiecare și atenționa publicul asupra felului în care se deplasau. Mișcările lor erau guvernate în totalitate de mecanica newtoniană. Fiecare bucată de Lună atrăgea cu o forță mai mare sau mai mică fiecare dintre celelalte bucăți, în funcție de masa ei și de distanță. Se putea face cu destulă ușurință o simulare computerizată. Întregul nor de rămășițe era ținut laolaltă de legături gravitaționale. Orice șrapnel care ar fi avut viteză suficient de mare scăpase deja de acolo. Restul plutea sub forma unei îngrămădeli lejere de bolovani. Câteodată se ciocneau între ei. În cele din urmă aveau să se unească din nou, Luna va începe să se reconstruiască.

Sau cel puțin asta era teoria până la acea *star party* organizată în mijlocul campusului Caltech la A+0.7.0, exact la o săptămână după eveniment.

În mod normal, astfel de întruniri se țineau sus pe dealuri, de

---

[2] În limba engleză, în original, „corpuri cerești cunoscute anterior sub numele Luna”.

unde se vedea mai bine, dar rocile gigantice aflate în apropierea Pământului erau atât de ușor de observat, încât nu mai era nevoie să-ți bați capul cu condusul până în munți, lucru care ar fi subminat însuși scopul evenimentului, acela de a convinge publicul larg să se adune în număr cât mai mare, într-o atmosferă de relaxare la iarbă verde, ca să privească prin telescoape și să observe fenomenul. Pajiștea Beckman Mall avea o bordură de autobuze școlare galbene, întreruptă ici și colo de dubițe de la televiziuni locale și naționale, care își instalaseră pilonii de antenă astfel încât să poată transmite în direct către centrul orașului. Reporterii lor stăteau scăldați în lumină, folosind ca fundal o întindere verde presărată cu telescoape de diverse tipuri și mărimi. Se împărțeau pachete mici de câte șapte cartonașe, fiecare cartonaș înfățișând câte un fragment de lună din diferite unghiuri și menționându-i numele. Copiilor li se cerea să identifice rocile privindu-le prin ocularul telescopului, să le bifeze pe un formular și să noteze câte o constatare despre fiecare dintre ele. Evident, majoritatea obiectivelor erau îndreptate către cele Șapte Surori, dar erau câțiva care priveau către o parte mai întunecată a cerului, cu binoclurile sau cu ochiul liber, așteptându-se să vadă meteoriți. Până în Ziua 7, pătrunseseră câteva sute în atmosferă. Sau, cel puțin, câteva sute dintre ei erau destul de mari ca să nu treacă neobservați. Majoritatea se mistuiseră înainte de a atinge solul. Se petrecuseră vreo zece – douăsprezece incidente în care meteorii brăzdaseră cerul ca niște arcuri electrice, iluminând solul cu o strălucire de un albastru straniu și producând uriașe boom-uri sonice. Vreo șase loviseră pământul, provocând pagube mai multe sau mai puține. Numărul morților însă era cu mult sub media statistică a celor atacați de rechini sau loviți de trăsnet.

Lucrurile mergeau bine în seara aceea. Doob, care crescuse trei copii, acum adulți, își dăduse seama cu mult timp în urmă că orice eveniment în organizarea căruia erau implicați mulți profesori de școală primară avea să iasă, după toate probabilitățile, foarte bine din punct de vedere al logisticii și al ordinii publice. Așa că putea și el să se relaxeze și să joace rolul lui Doc, dând autografe pentru copii pe cartonașele cu cele Șapte Surori și, din când în când intrând în pielea doctorului Harris pentru câte o discuție cu un coleg astronom.

Tot umblând de colo colo, întâmplarea făcuse să se întâlnească de trei ori cu aceeași profesoară de școală elementară, o anume domnișoară Hinojosa, și să i se aprindă călcâiele după ea. Era ceva ieșit din comun. De doisprezece ani nu mai fusese îndrăgostit. Divorțase de nouă ani. I se părea un lucru aproape la fel de șocant în felul lui ca fragmentarea Lunii. Încerca să-l abordeze în același fel: făcând observații științifice asupra fenomenului. Ipoteza lui de lucru era că fragmentarea Lunii îl întinerise pe Doob, exfoliindu-i straturi de bătături emoționale de pe suflet și dezvelind o inimă de un roz strălucitor și impresionabilă, care abia aștepta să fie colonizată de prima femeie atrăgătoare care se întâmpla să apară.

Stătea de vorbă cu Amelia – îi aflase numele la un moment dat – când un bâzâit trecu încet peste careul verde, ca o adiere blândă, făcându-i pe toți să ridice privirea.

Două dintre bucățile mai mari – Polonic și Boabă de Fasole – se îndreptau una spre cealaltă. Nu era prima coliziune de acest fel. Așa ceva se întâmpla mereu. Dar să vezi două hartane zdravene cum dau buzna una către cealaltă cu o asemenea viteză era un lucru neobișnuit și care promitea un spectacol pe cinste. Doob încercă să-și domolească senzația de neliniște din piept, care putea fi cauzată fie de ceea ce se petrecea cu Amelia, fie de agitația firească pe care orice persoană rațională ar simți-o la vederea a două bucăți enorme de piatră care se pregătesc să se pocnească între ele chiar deasupra capului său. Vestea bună era că lumea începea să trateze evoluția roiului ca pe un fel de sport cu spectatori, considerându-l fascinant și distractiv, nu terifiant.

Marginea tăioasă a lui Polonic se izbi în adâncitura de la care i se trăgea numele lui Boabă de Fasole și-l despică în două. Totul se petrecu, desigur, ca într-o filmare cu încetinitorul și fără sonor.

— Și apoi au rămas opt! spuse Amelia.

Instinctiv, se întorsese cu spatele la Doob și cu fața către tribul ei de douăzeci și doi de elevi.

— Ce s-a-ntâmplat adineauri cu Boabă de Fasole? întrebă ea pe un ton tipic profesoral, în timp ce căuta din priviri mâini ridicate ca să numească un copil. Poate să-mi spună cineva?

Puștimea era tăcută și părea să nu se simtă prea bine.

Amelia își ridică în aer cartonașul cu Boabă de Fasole și-l

rupse în două.

Doctorul Harris tocmai mergea spre mașina lui când îi sună telefonul, speriindu-l în asemenea hal, încât îl făcu să sară în lături, mai să intre într-un autobuz școlar. Ce era cu el? Simți că-l gâdilă pielea capului și își dădu seama că era de la firele de păr care încercau să-i stea sculate pe cap. Se uită la ecranul telefonului și văzu că apelul venea de la un coleg din Manchester. Îl respinse și rămase cu privirea ațintită la noul contact pe care îl crease în agendă pentru Amelia: un instantaneu cu chipul ei, doar o siluetă din profil pe un fundal aproape compact de lumini TV, însoțit de numărul ei de telefon. Atinse butonul de confirmare.

Mai simțise cândva gâdilătura aceea, în timpul unui safari în Tanzania, și când întorsese capul văzuse că era urmărit cu priviri interesate de un grup de hiene. Însă nu hienele îl speriaseră pe el atunci. Erau puzderie pe-acolo, ca și alte animale, încă și mai periculoase. Pe el îl speriase mai degrabă conștientizarea bruscă a faptului că lăsase garda jos, că-și concentrase atenția în direcții greșite, în vreme ce adevăratul pericol îi dădea târcoale.

Irosise o săptămână ocupându-se cu fascinantul puzzle științific „Ce-a aruncat Luna în aer?”

Fusese o greșeală.

• *Cercetași*

— Nu-i cazul să ne tot întrebăm ce s-a-ntâmplat, e cazul să începem să discutăm despre ceea ce urmează să se întâmple, li se adresă doctorul Harris președintei Statelor Unite, consilierului său științific, președintelui Comitetului Șefilor de Stat Major și unei jumătăți din guvern.

Își dădea seama că ideea lui nu-i era pe plac președintei, Julia Bliss Flaherty, la acel moment aproape de finalul primului său an în funcție.

Președintele CSSM îl aprobă în tăcere, dar președinta Flaherty îi aruncă o privire dură, cu ochii mijiți, și nu doar din cauza luminii pe care o revărsa prin fereastră cerul de deasupra lui Camp David. Era convinsă că urmărea el ceva. Că încerca să

arunce vina în cârca altcuiva. Că avea niște interese ascunse.

— Continuați, spuse ea; apoi, amintindu-și bunele maniere: Domnule doctor Harris.

— Acum patru zile am văzut cum s-a rupt în două Boabă de Fasole, spuse Doob. Cele Șapte Surori sunt acum opt. De atunci, am mai fost martori la iminența unei coliziuni care ar fi dus la fracturarea Domnului Titirez.

— Mai că m-aș bucura, spuse președinta, dacă ne-ar ajuta să scăpăm de numele astea ridicole.

— Se va întâmpla până la urmă, spuse Doob. Întrebarea este: ce durată de viață trebuie să aibă Domnul Titirez? Și ce ne spune asta?

Apăsă un buton de pe mica telecomandă pe care o ținea în mână și deschise o prezentare pe ecranul mare. Capetele se întoarseră într-acolo, iar el se simți întrucâtva ușurat să nu se mai știe fixat de privirea președintei. Prezentarea era un montaj de imagini cu un bulgăre de zăpadă rostogolindu-se pe un povârniș, o cultură de bacterii pufoasă crescută într-un vas petri, o ciupercă atomică și alte fenomene aparent fără legătură între ele.

— Ce au în comun toate acestea? Sunt exponențiale, spuse el. Este un cuvânt aruncat întruna de cei care vor să sugereze ceva care se mărește repede. Dar are un înțeles particular în matematică. Înseamnă orice proces care sporește pe măsură ce sporește. Explozia populației. O reacție nucleară în lanț. Un bulgăre de zăpadă rostogolindu-se pe o pantă, a cărui viteză de creștere e în strânsă relație cu cât de mult crește.

Lansă o altă prezentare, care înfățișa curbe exponențiale pe un grafic, apoi o imagine a celor opt fragmente de Lună.

— Pe vremea când Luna era dintr-o singură bucată, probabilitatea de coliziune era zero, spuse el.

— Pentru că n-avea cu ce să intre în coliziune, explică Pete Starling, consilierul științific prezidențial.

Președinta încuviință dând din cap.

— Mulțumesc, doctor Starling, continuă Doob. Păi, da, când ai două fragmente, ele *pot* să intre în coliziune. Cu cât ai mai multe fragmente, cu atât cresc șansele să se ciocnească două dintre ele la întâmplare. Dar ce se-ntâmplă când se ciocnesc?

Acționă iar telecomanda și proiectă un filmuleț cu fragmentarea lui Boabă de Fasole.

— Ei bine, uneori, dar nu mereu, se rup în două. Ceea ce înseamnă c-o să ai mai multe fragmente. Opt în loc de șapte. Nouă în loc de opt. Și creșterea asta numerică înseamnă că sporesc șansele să se mai petreacă și alte coliziuni.

— E ceva exponențial, spuse președintele CSSM.

— Mi-a dat prin minte acum patru zile că are toate semnele distinctive ale unui proces exponențial, recunoscu Doob. Și doar știm ce se-ntâmplă cu procesele astea.

Președinta Flaherty îl urmărise până atunci cu mare atenție, dar apoi își mută privirea la Pete Starling, care făcu un gest dramatic cu o mână, trasând prin aer conturul unei crose de hochei.

— Când un exponențial atinge curbura crosei de hochei, spuse Doob, rezultatul poate fi identic cu o detonație. Sau ar putea arăta ca o creștere lentă și constantă. Totul depinde de constanta timp, de viteza inerentă cu care se petrece procesul exponențial. Și de felul cum îl percepem noi, ca ființe umane.

— Deci s-ar putea să nu fie nicio scofală, spuse președintele CSSM.

— S-ar putea să treacă o sută de ani până să ajungem de la opt la nouă fragmente, spuse Doob, cu o înclinare a capului în direcția lui. Dar acum patru zile am început să-mi fac griji că s-ar putea să fie un caz din acelea care seamănă mai degrabă cu o explozie. Așa că am făcut niște calcule împreună cu masteranzii mei. Am construit un model matematic al procesului, pe care să-l folosim ca să ne facem o imagine despre scara temporală.

— Și ce rezultate ați obținut, doctor Harris? Presupun că aveți ceva rezultate, altfel n-ați mai fi aici.

— Vestea bună e că Pământul va avea într-o bună zi un frumos sistem de inele, exact ca Saturn. Vestea rea e că va fi un dezastru.

— Cu alte cuvinte, spuse Pete Starling, bucățile de Lună vor continua să se izbească între ele la nesfârșit și să se spargă în fragmente din ce în ce mai mici, împrăștiindu-se și formând un sistem de inele. Dar unele roci vor cădea pe suprafața terestră și vor distruge lucruri.

— Și ați putea să-mi spuneți, doctor Harris, când o să se-ntâmple asta? Peste cât timp? întrebă președinta.

— Încă mai adunăm informații și mai ajustăm parametrii modelului, spuse Doob. Așa că estimările mele ar putea avea

coeficientul de eroare doi, poate trei. Exponențialele astea sunt înșelătoare. Dar așa mi se pare mie că arată situația.

Cu un clic lansă un grafic nou: o curbă albastră care arăta o creștere lentă și constantă în timp.

— Scala temporală de jos indică între un an și trei ani. În această perioadă, numărul de coliziuni și numărul de fragmente noi vor crește regulat.

— Ce înseamnă RFB? întrebă Pete Starling, observând eticheta de pe axa verticală a graficului.

— Rata de Fragmentare a Bolizilor, răspunse Doob. Ritmul în care se produc roci noi.

— E un termen standard? se interesă Pete pe un ton nu atât ostil, cât descurajat.

— Nu, spuse Doob. L-am inventat eu. Ieri. În avion.

Îl ispitea să adauge ceva de genul „Am voie să născocesc termeni”, dar ședința era abia la început și nu voia să încingă spiritele atât de devreme.

Văzând că Pete fusese redus la tăcere, cel puțin pe moment, încercă să-și reintre în ritm.

— O să asistăm la un număr tot mai mare de impacturi meteoritice. Unele vor produce mari distrugeri. Totuși, la scară globală, viața nu se va schimba prea mult. Dar apoi... – încă un clic, și linia graficului se curbă abrupt în sus, căpătând culoarea albă – o să fim martorii unui eveniment pe care eu îl numesc Cerul Alb. O să se desfășoare pe parcursul câtorva ore sau zile. Sistemul de planetoizi individuali pe care-l vedem acolo sus se va măcina, va fi un număr vast de fragmente mult mai mici. Se vor transforma într-un nor alb pe cer, iar norul acela se va întinde.

Clic. Linia își continuă urcarea vertiginoasă, pătrunzând rapid într-un domeniu nou și căpătând culoarea roșie.

— La o zi-două după momentul Cerul Alb, va începe un fenomen pe care l-am numit Ploaia Solidă. Fiindcă nu toate rocile acelea vor rămâne pe cer. Unele dintre ele vor cădea în atmosfera Pământului.

Închise proiectorul. Era o manevră neobișnuită, dar care-i smulse brusc pe toți din hipnoza PowerPointului și îi obligă să se uite la el. Consilierii din fundul sălii încă mai butonau telefoanele, dar ei oricum nu erau importanți.

— Prin „unele” înțeleg miliarde.

Se făcu liniște în sală.

— O să fie un bombardament cu meteoriți cum n-a mai cunoscut Pământul din vremuri primordiale, când se forma sistemul solar, spuse Doob. Știți dârele acelea incandescente pe care le tot vedem pe cer în ultima vreme, de câte ori cad meteoriți și ard în atmosferă? Vor fi atât de multe, încât se vor uni într-o cupolă de foc care va incendia tot ce vedem cu ochii. Toată suprafața Pământului are să fie sterilizată. Ghețarii vor fierbe. Singurul mod de-a supraviețui e să fugim de atmosferă. Să coborâm în subteran sau să mergem în spațiu.

— Mda, e limpede că-i o veste foarte proastă, dacă-i adevărată, spuse președinta.

Rămaseră toți pe gânduri, în tăcere, timp de un minut, sau poate cinci.

— Va trebui să le facem pe amândouă, spuse președinta. Să mergem și în spațiu, și în subteran. Evident că a doua e mai ușoară.

— Da.

— Putem să ne-apucăm de construit buncăre subterane pentru… – și se abținu la timp să nu spună ceva lipsit de tact. Pentru oameni, să se refugieze în ele.

Doob nu spuse nimic.

Președintele Comitetului Șefilor de Stat Major interveni:

— Doctor Harris, eu sunt cu logistica de modă veche. Mă ocup de materiale. Câte materiale ne trebuie ca să coborâm în subteran? Câți saci de cartofi și câte role de hârtie igienică pe cap de locatar? De fapt, ce vreau eu să știu e cât timp o să dureze Ploaia Solidă.

— După estimările mele, spuse Doob, cel mai probabil este că va dura între cinci mii și zece mii de ani.

— Niciunul dintre voi nu va mai simți vreodată pământul sub tălpi, nu-i va mai atinge pe cei dragi, nu va mai respira în atmosfera planetei-mamă, spuse președinta. E o soartă cumplită. Și totuși, e o soartă mai bună decât cea la care pot spera șapte miliarde de oameni captivi pe suprafața Terrei. Spre casă nu mai pleacă nicio navă. De-acum înainte, vehiculele de lansare se vor ridica pe orbită, dar nu se vor mai întoarce timp de zece mii de ani.

Cei doisprezece bărbați și femei din Banană ascultau în tăcere. La fel ca distrugerea Lunii înseși, se confruntau din nou

cu un lucru a cărui dimensiune nu încăpea în înțelegerea lor, a cărui enormitate nu putea fi depășită de emoțiile lor. Dinah se concentră pe detalii triviale. Ca, de pildă, cât de bine se pricepea J.B.F. – președinta – să comunice astfel de lucruri.

— Doctor Harris, spuse Konrad Barth, astronomul. Îmi pare rău, doamnă președintă, dar nu s-ar putea să-l avem iar în cadru pe doctorul Harris?

— Cum să nu, spuse Julia Bliss Flaherty.

Și, cam în silă, se dădu deoparte, făcând loc siluetei mai impozante a doctorului Harris. Dinah își spuse că arăta cam scofâlcit și micșorat în comparație cu imaginea de la televizor a faimosului savant. Apoi își aminti ce le explicase el cu câteva minute în urmă, iar faptul că făcuse o asemenea comparație îi dădu sentimentul că era lipsită de inimă. Cum trebuie să fi fost pentru el să fie singurul om de pe Pământ care știa că Pământul era condamnat?

— Da, Konrad, spuse el.

— Doob, nu-ți contest calculele. Dar le-a mai verificat cineva? E vreo șansă să se fi strecurat vreo eroare fundamentală, poate o virgulă greșită la zecimale, sau ceva?

Harris începuse să dea din cap încă de la jumătatea întrebării lui Konrad. Gestul lui nu reflecta bucurie.

— Konrad, spuse el, nu-i vorba doar de mine.

— Avem semnale de la contraspionaj că și chinezii și-au dat seama, cu o zi înaintea noastră, spuse președinta. Și britanicii, și indienii, francezii, nemții, rușii, japonezii… toți oamenii lor de știință ajung mai mult sau mai puțin la aceleași concluzii.

— Doi ani? întrebă Dinah pe un ton ridicat.

Vocea îi suna răgușit, spart. Toată lumea se uită la ea.

— Până la Cerul Alb?

— Mda, se pare că la numărul ăsta ajung toți, spuse doctorul Harris. Douăzeci și cinci de luni, plus sau minus două.

— Știu că e un șoc cumplit pentru voi toți, spuse președinta. Dar voiam ca membrii echipajului din SSI să fie printre primii care află. Fiindcă am nevoie de voi. Noi, poporul Statelor Unite ale Pământului, avem nevoie de voi.

— Pentru ce? întrebă Dinah.

Nici vorbă să fi fost ea purtătorul de cuvânt oficial al echipajului de doisprezece oameni din Izzy. Asta era treaba lui Ivy. Dar își dăduse seama dintr-o singură privire că Ivy nu era

capabilă să vorbească.

— Începem discuțiile cu omologii noștri din alte națiuni exploratoare ale spațiului, pe tema creării unei arce, spuse președinta. Un depozit cu întreaga moștenire genetică a Pământului. Avem doi ani la dispoziție s-o construim. Doi ani în care să urcăm pe orbită cât mai mulți oameni și cât mai mult echipament cu putință. Nucleul arcei va fi Izzy.

În mod absurd, Dinah simți un licăr slab de enervare din cauză că J.B.F. pusese stăpânire pe numele neoficial pe care i-l dăduseră ei stației spațiale. Dar știa ea cum stăteau lucrurile. Petrecuse suficient timp cu oamenii din departamentul de PR de la NASA ca să înțeleagă. Trebuia ca lucrurile să fie umanizate, să li se dea nume drăguțe. Trebuia ca toți acei copii îngroziți de pe suprafața pământului, care știau că urmează să moară, să se uite la filme optimiste despre cum avea Izzy să ducă mai departe moștenirea planetei moarte până la sfârșitul Ploii Solide. Își vor scoate creioanele colorate și vor desena caricaturi ale lui Izzy cu un halo toroidal, cu ditamai stânca înfiptă-n cur și cu un mic zâmbet antropomorfic pe o latură a Modulului de Serviciu Zvezda.

Ivy deschise gura să vorbească pentru prima dată după multă vreme. Cu doar două săptămâni în urmă, amânarea nunții sale părea o dezamăgire uriașă. Dar adineauri i se spusese că logodnicul ei – comandantul Cal Blankenship, din Marina SUA – era ca și mort și că n-avea să se mărite niciodată cu el, n-avea să-l mai atingă, n-avea să-l mai vadă vreodată decât prin intermediul unei conexiuni video. Ca să nu mai vorbim de toți ceilalți oameni pe care-i cunoștea. Avea un aer ușor dezorientat când începu să vorbească, iar vocea îi suna mecanic.

— Doamnă președintă, spuse ea, sunt convinsă că știți că noi aici nu prea avem spațiu pentru nou-veniți. Nu mă îndoiesc că discutați și subiectul acesta.

— Da, bineînțeles, spuse președinta. Treaba voastră este să…

— Scuzați-mă, doamnă președintă, pot să preiau legătura? interveni doctorul Harris.

Dinah observă sclipirea fugară din ochii președintei și aerul șocat de pe fața ei. Președinta Statelor Unite tocmai fusese întreruptă din vorbit. Împinsă deoparte. Ca femeie care-și croise singură drumul ascendent, probabil că astfel de lucruri îi atingeau niște nervi sensibili.

Dar nu era vorba de așa ceva. J.B.F. nu se întreba: „M-a întrerupt fiindcă sunt femeie?” Depășiseră demult toate astea. Întrebarea pe care și-o punea ea era: „M-a întrerupt fiindcă președintele Statelor Unite nu mai are importanță?”

— E și Lina acolo? întrebă doctorul Harris. Mișcați camera în lateral, vă rog... aha, aici erai. Lina, ți-am citit articolele despre comportamentul de grup al peștilor din Marea Caraibilor. Grozave materiale.

— Nu știam că te interesează și lucrurile de sub apă, spuse Lina Ferreira. Mulțumesc.

Ciudați mai sunt oamenii, se gândea Dinah. Să discute așa ceva, într-un asemenea moment.

— Înregistrările video sunt uimitoare. Toți se mișcă în formație strânsă, până ajunge un prădător între ei. Atunci, deodată, se deschide pur și simplu un gol în roi și prădătorul înoată prin el fără să prindă niciun pește. În momentul următor sunt iar împreună. Mă rog, deocamdată nu-i nimic bătut în cuie, dar...

— Vrei să folosești comportamentul de roi în arcă?

— Denumirea propusă este Norul Arcă, reveni președinta în discuție. Și ai înțeles corect. Decât să punem toate ouăle într-un singur coș...

— Ouăle... *și sperma,* murmură Jibran cu accentul lui de Lancashire, atât de încet, încât ajunse doar la urechile lui Dinah.

— Vom adopta o arhitectură distributivă, spuse J.B.F., rostind cuvintele poate cu prea multă atenție, de parcă abia ar fi învățat, cu zece minute în urmă, expresia aceea. Fiecare dintre navele care vor compune Norul Arcă va avea un anumit grad de autonomie. Le vom fabrica în serie, așa mi s-a spus, și le vom lansa cât de repede putem. Vor roi în jurul lui Izzy. Vor andoca împreună când se va putea face lucrul acesta în siguranță, vor fi ca un ansamblu Tinkertoy, și se va putea circula liber dintr-una în alta. Dar de cum s-ar apropia vreo piatră, fuuuu!

Își răschiră degetele cu unghii mov ca pe niște săgeți cu vârfurile lăcuite, lansate în direcții diferite.

„Dar cum rămâne cu Izzy?” se întrebă Dinah. Își spuse că nu era cel mai potrivit moment să întrebe.

— În perioada pregătitoare, toți aveți de îndeplinit anumite însărcinări, spuse președinta. Și de aceea l-am rugat pe director să ni se alăture pentru această convorbire.

Se referea la Scott Spalding, directorul NASA.

— O să-i predau ștafeta lui Sparky ca să vă explice toate detaliile. După cum vă închipuiți, mai am și alte griji pe cap, așa că e momentul să-mi iau la revedere de la voi.

Cei doisprezece din Banană scoaseră un murmur colectiv de mulțumire ca răspuns la plecarea președintei din sala de ședință, sau ce-o fi fost locul acela de unde se făcea transmisiunea video. Cineva roti camera până apăru în cadru Scott Spalding. Reușise să facă rost de o haină, dar nu și de cravată, și probabil că nici n-avea să mai poarte vreuna până la sfârșitul vieții. Pe vremea când era un tânăr astronaut, Sparky fusese propus pentru una dintre misiunile Apollo care aveau să fie anulate în urma tăierilor de buget de la începutul anilor 1970. Nu părăsise programul, luându-și doctoratul în perioada de pauză care urmase în istoria zborului spațial cu echipaj uman. Ghinionul continuase să se țină scai de el când o misiune pe Skylab deja planificată fusese eliminată din cauza căderii premature a stației spațiale în atmosferă. Perseverența lui dăduse roade în anii 1980, când o serie de misiuni ale navetei îi aduseseră statutul de expert veteran al corpului de astronauți, capabil deopotrivă să repare panouri solare defecte și să recite poeme de Rainer Maria Rilke. După vreo două decenii de lucrat în companii tehnologice tinere cu niveluri variabile de succes, fusese adus înapoi la NASA cu câțiva ani în urmă, când agenția se apucase să-și reorienteze misiunea, într-o direcție nu foarte clară. Cei mai mulți din Banană îl considerau simpatic, deși cam obtuz, și sentimentul general era că le-ar ține spatele la nevoie.

Era imposibil de ghicit care anume dintre poeziile lui Rilke considera Sparky că puteau aborda situația dificilă în care ajunsese lumea. Timp de câteva clipe, după ce camera pivotă ca să obțină autofocalizarea pe fața lui ofilită și ridată, aproape ai fi zis că-i stăteau pe limbă niște versuri. Însă apoi se scutură din starea aceea și privi drept în obiectivul camerei cu ochii lui spălăciți.

— Nu-mi găsesc cuvintele, spuse el, așa că prefer să mă concentrez asupra chestiunii. Ivy, tu rămâi la conducere. Nimeni nu te-ntrece. Treaba ta e să menții lucrurile în funcțiune pe orbită, să comunici cu noi, cei de jos, și să ne spui ce nevoi ai. Dacă după toate astea te pomenești că-ți rămâne ceva timp liber, anunță-mă și-ți găsesc eu un hobby.

Îi făcu cu ochiul.

Și continuă să-i bifeze pe toți de pe listă.

Frank Casper, inginer electrician din Canada, și Spencer Grindstaff, un american specialist în comunicații, care avusese însărcinări misterioase în slujba unor agenții de contraspionaj, aveau să lucreze la punerea pe picioare a unei infrastructuri în rețea care să constituie suportul activităților din Norul Arcă. Jibran, specialistul în folosirea instrumentarului, care oricum ajungea mereu să se ocupe de asemenea treburi, urma să lucreze împreună cu ei.

Fiodor Panteleimon, un ins încărunțit, specialistul stației în materie de activități extravehiculare, și Zeke Petersen, un american cu aspect mult mai tineresc, fost pilot militar, care mai avea la activ și multe ore de experiență în costumul spațial, trebuiau să înceapă pregătirile pentru sosirea de noi module, care – fuseseră asigurați – erau proiectate și construite cu o grabă atipică pentru NASA și vor începe să sosească la Izzy în mai puțin de o lună. Estimarea aceasta i se păru lui Dinah ridicol de optimistă, până când își aminti că practic toate resursele planetei erau puse la lucru cu acel unic scop.

Lui Konrad Barth i se ceru doar să rămână după ședință pentru o discuție cu Doob. Era evident că în curând avea să schimbe scopul tuturor dispozitivelor astronomice din stația spațială, punându-le să observe rocile care se apropiau. Era un subiect asupra căruia nimeni nu se arăta doritor să stăruie. Dacă Izzy era lovită de o piatră, indiferent de mărimea acesteia, se termina totul. În acest sens, chiar că n-avea niciun rost să pierzi timpul cu discuții.

Specialiștii în științele naturii erau Lina Ferreira, australianca Margaret Coghlan, care studia efectele zborului în spațiu asupra organismului uman, și Jun Ueda, o biofiziciană niponă care desfășura experimente de laborator despre efectele radiației cosmice asupra țesuturilor vii. În aceeași categorie generală intra și inginerul italian Marco Aldebrandi, care se concentra asupra unei chestiuni mai practice: administrarea sistemelor de menținere a vieții care le asigurau tuturor existența. Dintre ei patru, Lina avea deja un statut special, în sensul că ea studiase cu adevărat comportamentele de roi. Munca ei anterioară nu avea o legătură foarte strânsă cu ceea ce făcuse până atunci în stația spațială, dar acum trebuia s-o scoată de la naftalină și să facă din ea lucrarea vieții sale. Sparky îi dădea mână liberă să

se pitească undeva într-un cotlon liniștit și să petreacă un timp umplându-și mintea cu lucrări de specialitate ca să se pună la curent cu informația actuală din domeniu. Lui Margaret și lui Jun li se sugeră să-și adune cercetările mai abstracte în sas și să le facă vânt în spațiu, după care să se pună pe treabă sub conducerea lui Marco, pregătind-o pe Izzy pentru o creștere uriașă a populației.

Cu asta se rezolvară unsprezece dintre cele douăsprezece nume. Sparky nu-i adresase încă niciun cuvânt lui Dinah.

Ședințele nu fuseseră niciodată punctul ei forte. De câte ori se așeza pe scaun într-o sală de ședințe, se simțea de parcă juca un meci în deplasare. Iar conștientizarea acestui lucru o incomoda și funcționa ca o predicție auto-împlinită. Așa fusese dintotdeauna. Faptul că se sfârșea lumea nu schimba nimic. Pe măsură ce Sparky continua să bifeze nume de pe listă, spunându-i fiecăruia ce avea de făcut în săptămânile următoare, Dinah simțea tot mai acut că ea era punctul focal al întâlnirii, tocmai din cauză că discuția încă nu se focalizase asupra ei. Iar când deveni limpede că era ultima pe lista lui Sparky, petrecu o bună bucată de vreme, în timp ce el discuta cu Margaret, cu Jun și cu Marco, întrebându-se ce însemna asta. Tipic pentru ea, începu prin a presupune că era considerată atât de importantă, încât fusese păstrată pentru final. Dar, până la momentul în care Sparky îi rosti în sfârșit numele, avu timp să ajungă la o concluzie diferită despre ceea ce se petrecea. Inima îi bătea deja cu putere, simțea gâdilături în degetele mici și limba îi umpluse toată gura.

— Dinah, spuse Sparky, tu ești indispensabilă.

Ea știa exact ce însemna asta în limbaj-de-ședință: de-ar putea, ăștia i-ar face vânt prin sas.

— Ai o gamă de aptitudini foarte largă și toți îți admirăm enorm atitudinea.

Sparky nu le adresase celorlalți niciun cuvânt despre atitudinea lor.

— Evident, mineritul pe asteroizi, căruia i-ai dedicat o parte atât de consistentă din cariera ta, e un proiect care dă rezultate pe termen lung. Dar noi avem de-a face acum cu un termen scurt.

— Desigur.

— Te deleg s-o asiști pe Ivy și să cauți modalități prin care să

te folosești de aptitudinile tale minunate în sprijinirea activității celorlalți. Fiodor și Zeke nu pot ieși în spațiu la nesfârșit. Poate roboții tăi ar putea fi puși să facă lucruri pe care ei n-au cum să le facă.

— Câtă vreme lucrurile astea implică tăiatul fierului, se vor descurca de minune, spuse Dinah.

— Grozav, spuse Sparky, ratând complet sarcasmul replicii.

În mintea lui, terminase deja cu conversația aceea și nu făcea decât să mai îngăduie câteva momente de flecăreală până la întâlnirea post-ședință cu Doob și cu Konrad.

Dinah era nemulțumită de sine însăși. Cum își permisese să ajungă într-o asemenea stare de spirit în momente ca acestea?

Poate fiindcă exista de fapt o cauză întemeiată pentru ceea ce simțea atunci.

Era pe punctul de a-și lua la revedere de la Sparky, când se întoarse la loc.

— O clipă, spuse ea. De acord cu tot ce-ai spus despre termenul scurt. Înțeleg asta. Dar dacă, sau când, va deveni operațional acest Nor Arcă, știi ce urmează, nu-i așa?

Sparky n-avea chef de așa ceva. Era nu atât iritat, cât stupefiat.

— Ce urmează?

— Oamenii trebuie să locuiască undeva. Iar dacă suprafața Pământului o să fie calcinată, va trebui să le facem locuințe aici, pe orbită, din materia primă de care putem face rost. Asteroizi. De care avem infinit mai mulți acum, mulțumită Agentului.

Sparky își acoperi fața cu mâinile, expiră și rămase nemișcat timp de un minut. Când își coborî brațele, Dinah observă că plânsese.

— Înainte de ședința asta am scris vreo cinci-șase scrisori de rămas-bun către prieteni vechi și membri ai familiei, spuse el, și când o să se termine, am de gând să continui cu restul listei. Poate apuc să termin jumătate din toate scrisorile pe care vreau să le scriu înainte ca destinatarii lor să fie omorâți de Ploaia Solidă. Ce vreau eu să spun e că judec din perspectiva unui mort ambulant, ceea ce și sunt de fapt. Iar asta-i o greșeală. Ar trebui să mă gândesc la ce te gândești tu. La viitorul pe care poate îl așteptați cu nerăbdare tu și alți câțiva, dacă va fi să funcționeze toate lucrurile astea.

— Chiar crezi că așteptăm cu nerăbdare așa ceva?

Sparky îi făcu cu ochiul.

— Nu că v-ați gândi că viitorul are să fie nemaipomenit, ci în sensul că măcar vă gândiți la el. Nu te contrazic. Dar ce vrei să fac eu acum?

— Să-mi păzești spatele, spuse Dinah. Să nu-i lași să se descotorosească de Amalteea. Să nu-i lași să-mi facă roboții bucăți și să-i folosească pe post de piese de schimb. Vrei să lucrez o vreme la alte lucruri, în regulă. Dar când cerul o să se facă alb și-o să înceapă să cadă Ploaia Solidă, Norul Arcă va avea nevoie de un program viabil pentru fabricat lucruri din materia asteroizilor, altfel nu-i chip să supraviețuiască oamenii aici, sus, timp de o mie de ani.

— Îți păzesc spatele, Dinah, spuse Sparky, deși nu știu cât te-ajută asta.

Și privirea îi rătăci în direcția ușii prin care ieșise președinta.

•

La momentul A+0, echipajul de douăsprezece persoane din Stația Spațială Internațională includea un singur rus: locotenent-colonel Fiodor Antonovici Panteleimon, în vârstă de cincizeci și cinci de ani, veteran care participase la șase misiuni și optsprezece activități extravehiculare, eminența cenușie a corpului de cosmonauți. Nu era un lucru obișnuit. În primii ani, din echipajul uzual de șase membri al SSI, cel puțin doi erau cosmonauți, în mod normal. Adăugarea Proiectului Amalteea și a torului extinsese capacitatea maximă a stației la paisprezece persoane, iar numărul de ruși ajunsese să varieze în mod obișnuit între doi și cinci.

Luna se dezintegrase cu doar două săptămâni înainte de programata întoarcere acasă a lui Ivy, a lui Konrad și a Linei pentru a fi înlocuiți de alți doi ruși și de un inginer britanic.

Din moment ce racheta și echipajul său erau oricum gata de drum, Roskosmos – agenția spațială rusă – își văzu de treabă și o lansă de pe cosmodromul Baikonur la A+0.17.

Capsula Soiuz andocă fără incidente la modulul nodal al lui Izzy. Spre deosebire de americani, cărora le plăcea să piloteze manual, rușii transformaseră de mult andocarea într-o procedură automată.

Soiuz – calul de povară din ultimele decenii al lansării omului în spațiu – era o stivă de trei module. La partea din spate avea o secțiune mecanică în care se aflau motoarele, rezervoarele de

combustibil, panourile fotovoltaice și alte echipamente care funcționau fără să necesite atmosferă. Secțiunea din față era un container mai mult sau mai puțin sferic, menit a fi presurizat cu aer respirabil și în care exista suficient spațiu gol pentru a le permite cosmonauților să se miște, să muncească și să-și ducă traiul de zi cu zi. În centru se afla o secțiune mai mică, de forma unui clopot, conținând trei fotolii speciale pe care să stea cosmonauții, îmbrăcați cu costume spațiale, în timpul ascensiunii și, mai târziu, al coborârii înapoi pe Pământ, când coada de cometă incandescentă învăluia capsula. Interiorul acelei secțiuni era extrem de înghesuit, dar nu conta, din moment ce secțiunea era folosită doar pentru scurt timp, în perioada lansării și în cea a reintrării în atmosferă; modulul orbital, care era sfera mai mare din față, era locul în care își petreceau cosmonauții cea mai mare parte a timpului. Iar în vârful ei se afla dispozitivul de cuplare, care îi permitea să se conecteze la stația spațială sau la orice alt obiect echipat corespunzător.

Până cu vreo doi ani în urmă, capsulele Soiuz andocau de obicei la pupa modulului Zvezda, care reprezenta „coada” stației spațiale. Ulterior, un nou modul, numit Nodul, fusese atașat de Zvezda, extinzând spre „pupă” axa principală a stației spațiale și furnizând osia în jurul căreia se învârtea torul. Pentru a menține compatibilitatea cu Soiuz, care trecuse testul timpului și era omniprezent, Nodul fusese echipat cu un port și o trapă corespunzătoare.

Fiindcă ceilalți unsprezece erau ocupați cu însărcinările repartizate de Sparky, Dinah pluti spre „pupă” cât era Izzy de lungă – fiindcă atelierul ei era atașat la capătul „proră” – și deschise trapa de andocare ca să-i întâmpine pe nou-veniți. Se aștepta să vadă câțiva oameni plutind liber în modulul orbital al nou-sositului Soiuz. Când colo, zări capul și brațul unui singur cosmonaut, pe care îl recunoscu vag ca fiind Maxim Koșelev. Era încastrat într-o masă aproape solidă de vitamine.

În jargonul experților din domeniul zborului spațial, „vitamine” însemna orice lucru mic, ușor și extraordinar de valoros. Microcipuri, medicamente, piese de schimb, ukulele, mostre biologice, săpun și hrană, toate se încadrau în categoria generală a „vitaminelor”. Ființele umane erau, desigur, cele mai importante vitamine, dacă nu cumva te numărai printre cei care

credeau că explorarea spațiului trebuia lăsată exclusiv în seama roboților. Dinah participase la multe ședințe în care colegii ei din industria mineritului pe asteroizi susțineau cu înfocare că rachetele, care erau atât de costisitoare, ar trebui folosite *numai* pentru transportul vitaminelor. Material voluminos precum metalele și apa n-ar trebui niciodată lansate de la sol; ele ar trebui obținute din miliardele de roci care rătăceau deja prin spațiu.

O cutie sigilată conținând seringi hipodermice se rostogoli afară și ricoșă din fruntea ei, urmată de o pungă vidată cu pietricele din hidroxid de litiu, un flacon cu morfină, o rolă de condensatori pentru montaj pe suprafață și un snop de creioane cu mină de plumb numărul doi gata ascuțite, legate cu bandă elastică. Imediat ce le împinse în lături, Dinah reuși să înțeleagă peisajul: Maxim, îndesat într-un tunel de mărimea trupului omenesc, străbătând o masă de vitamine cu care fusese îndopată capsula până la refuz.

Cineva de la sol, de la Tiuratam, avusese inspirația să înghesuie și câțiva saci de gunoi împăturiți. Înțelegând aluzia, Dinah desfăcu unul și-l folosi ca să strângă toate obiectele care scăpaseră deja și care amenințau să pornească haihui prin Izzy. Apoi începu să râcâie după altele. O mulțime de lucruri scăpară pe alături, dar majoritatea ajunseră în sac. Maxim se strecură în Nod să-și întindă mădularele. Petrecuse șase ore înghesuit în capsulă. Dinah, care era mai micuță, pătrunse în locul eliberat de el și se apucă să-i arunce afară vitamine; Maxim n-avea altceva de făcut decât să țină deschis un sac de gunoi ca să le prindă.

Un minut mai târziu, dezgropă o coapsă de om în combinezon albastru, apoi un umăr, apoi un braț. Brațul se mișcă și împinse către ea alt val de vitamine, dând la iveală un chip pe care Dinah îl recunoscu fiindcă îi studiase pagina de pe Wikipedia cu o jumătate de oră în urmă. Era Bolor-Erdene, o femeie care fusese cândva eliminată din programul de pregătire a cosmonauților fiindcă era prea mărunțică și nu i se potrivea niciun costum spațial standard. Era așezată într-un fotoliu care în mod evident fusese improvizat special pentru ea. Era legat de o parte a modulului orbital numită Divanul printr-un aranjament improvizat din plase de ancorare, încă prăfuit de pe drumurile Kazahstanului. Dinah se întrebă dacă era ultima dată când mai

vedea țărână, apoi se strădui să-și alunge gândul.

Așadar, Bolor-Erdene și Maxim călătoriseră împreună în modulul orbital, lucru nemaiîntâlnit până atunci; regula era că oamenii călătoresc doar în modulul de reintrare în atmosferă, aflat la pupă.

Adevărul – pe care ar fi fost necumpătat din partea ei să-l rostească – era că, din moment ce călătoriseră în față, oamenii aceștia își dăduseră acordul pentru un drum numai dus, care ar fi putut să se transforme într-o misiune sinucigașă în caz că ceva n-ar fi mers bine. Modulul orbital era expulzat în timpul procedurii de reintrare și se făcea scrum în atmosferă. Numai pasagerii din modulul de reintrare puteau, măcar teoretic, să ajungă înapoi fără să-și piardă viața.

Procedura de prindere a vitaminelor în saci înaintă prin trapă în modulul de reintrare și începu să se multiplice pe măsură ce se eliberau fețe și brațe. În cele trei fotolii, care *era și normal* să fie ocupate de oameni, se aflau ceilalți doi cosmonauți programați pentru acel zbor, Iuri și Viaceslav, și englezul, pe nume Rhys.

Fără să piardă vreo clipă, Bolor-Erdene, Iuri și Viaceslav se dezlegară din chingi și urcară prin modulul orbital până în Nod. Rhys ceru să i se dea un scurt răgaz.

Dinah intră în Nod să-i salute pe ceilalți patru. În vremuri normale, momentele acestea aveau o atmosferă măcar vag ceremonioasă, în care nou-sosiții care intrau plutind prin trapă erau întâmpinați cu îmbrățișări sau cel puțin se bătea palma cu ei, apoi se făceau fotografii. Moartea iminentă a tuturor celor de pe Pământ arunca o umbră asupra evenimentului, dar Dinah simți că era de datoria ei să le adreseze măcar câteva cuvinte, fiecăruia în parte.

Bolor-Erdene o îndemnă să i se adreseze cu Bo. Se vedea că se trage din Extremul Orient, și totuși ochii și pomeții ei aveau ceva care nu prea părea a fi tipic pentru o chinezoaică. Dinah aflase deja, din căutările sale preliminare de pe internet, că Bo era de origine mongolă.

Iuri și Maxim soseau în SSI pentru a treia, respectiv a patra oară. Viaceslav era înlocuitorul de ultimă oră al unui cosmonaut mai tânăr, care s-ar fi aflat la prima lui călătorie spre SSI. Viaceslav mai avea la activ două perioade de ședere în stație. Așadar, cu excepția lui Bo, toți rușii aveau deja experiență și,

imediat după momentul scurt al salutului cu Dinah, plutiră mai departe prin mijlocul Nodului, privind curioși în jur, fiindcă unii dintre ei nu-l mai văzuseră până atunci, și intrară prin trapă în modulul Zvezda, unde se simțeau ca acasă. Schimbară între ei câteva replici laconice în rusă, din care Dinah înțelese cam cincizeci la sută. Toată lumea care muncea în Izzy trebuia să cunoască limba rusă cel puțin la nivelul limbajului de lucru.

Rhys Aitken era un inginer care-și făcuse o carieră din realizarea de proiecte noi și bizare, de obicei pentru clienți înstăriți. Până cu șaptesprezece zile în urmă, avusese misiunea de a pregăti infrastructura pentru adăugarea unui al doilea tor, și mai mare, care trebuia construit în jurul unui Nod nou la pupa celui actual, pentru primirea turiștilor spațiali. Proiectul făcea parte dintr-un parteneriat public-privat între NASA și angajatorul lui Rhys, un miliardar britanic care se numărase printre pionierii din industria turismului spațial. Rhys avea acum o misiune nouă, dar și aceasta i se potrivea ca o mănușă.

Dinah străbătu înapoi modulul orbital și se uită prin trapă la Rhys, care zăcea nemișcat în fotoliul său.

— Prima dată în spațiu? îl întrebă ea, deși cunoștea deja răspunsul.

— N-aveți Google aici?

Dacă ar fi venit din partea unui american, replica i s-ar fi părut pur și simplu nesuferită, însă Dinah petrecuse destul timp în preajma unor britanici ca să n-o interpreteze greșit.

— Chestia e că nu pari prea nerăbdător să-ți explorezi noua casă.

— Prelungesc cât pot procesul de descoperire. Și-n afară de asta, m-au avertizat să nu-mi mișc capul.

— Ca să eviți senzația de greață. Păi, da, e un sfat bun, spuse Dinah. Dar până la urmă tot va trebui să-l miști.

Un pachet cu semințe de castravete, ștampilat cu litere chirilice, pluti pe la urechea ei. Îl culese din zbor, cu grijă. Profitând că se apropiase, întinse mâna și se prezentă:

— Dinah.

— Rhys.

Întinse și el mâna, continuând să-și țină capul țeapăn, cum fusese învățat. Dar, cum obișnuiesc să facă majoritatea bărbaților, întoarse ochii după ea ca s-o poată măsura din priviri, apoi întoarse și capul ca s-o măsoare mai bine.

— O să-ți pară rău, spuse ea.

— Dumnezeule mare! exclamă el.

— Ai câteva minute la dispoziție până o să-ți vină pe gât tot ce-ai în stomac. Hai, ieși de-acolo, să-ți aduc o pungă.

•

Într-una dintre multele „nopți” fără somn pe care le avea în ultima vreme, Dinah se pomenise făcându-și griji în legătură cu tranzistorii. Tehnologia semiconductorilor moderni găsise o cale de a-i micșora foarte mult. Atât de mult, încât un singur val de radiație cosmică era destul ca să-i distrugă. Asta n-avea mare importanță jos, pe planetă, fiindcă acolo riscurile erau mai mici și cea mai mare parte a radiației cosmice era blocată de atmosferă. Dar lucrurile stăteau cu totul altfel în privința componentelor electronice care trebuiau să funcționeze în spațiu. Complexuri militar-industriale din toată lumea contribuiseră cu o mulțime de bani și forță intelectuală la crearea de electronică *rad-hard*[3], cât mai rezistentă la acțiunea radiației cosmice. Cipurile și plăcile cu circuite imprimate astfel obținute erau, în general, mai grosolane decât rafinatele electronice de larg consum la care ajunseseră să aibă pretenții clienții pământeni. Erau și mult mai scumpe. Atât de scumpe, încât Dinah nu le folosise niciodată la roboții ei. Ea folosea componente electronice standard, mici și ieftine, așteptându-se ca în fiecare săptămână să fie descoperiți câțiva roboți de-ai ei morți. Un robot funcțional putea să care unul mort înapoi la micul sas dintre atelierul lui Dinah și suprafața cavernoasă a Amalteei, iar Dinah îi înlocuia placa arsă cu una nouă. Uneori se întâmpla ca placa nouă să fie gata stricată, lovită de radiația cosmică în timpul pe care îl petrecuse stând pur și simplu în depozit. Dar în pachetele cu vitamine expediate pe SSI cu misiunile de aprovizionare se găseau mereu plăci noi.

Singura protecție față de razele cosmice era materia. O atmosferă densă cum era cea a Pământului avea efectul scontat; la fel și un perete apărător mult mai subțire, din material dur, greu. Desigur, întâmplarea face că Dinah avea un astfel de perete, sub forma Amalteei înseși. Orice obiect lipit de suprafața ei era apărat de razele cosmice venite din aproximativ jumătate de univers – jumătatea a cărei vedere era blocată de asteroid. Din același motiv, SSI era și ea protejată, la adăpostul

[3] Rezistent la radiații ionizante.

Pământului, de orice radiație cosmică venită din direcția aceea. Exista deci o zonă optimă, pe latura dinspre Pământ a atelierului lui Dinah, dar „sub” corpul masiv al Amalteei, unde razele cosmice nu puteau ajunge decât strecurându-se dinspre o fâșie de spațiu relativ îngustă. Dinah își depozita în zona aceea cipurile și plăcile de rezervă, doar așa, ca să le dea o șansă în plus de supraviețuire, și limita mereu timpul petrecut de roboții ei pe acea parte a Amalteei care era orientată spre adâncul spațiului.

Pe fereastra ei se vedea limpede o scobitură într-o latură a Amalteei, poate un străvechi crater de impact, cât să încapă în el un pepene verde.

În Ziua 9 – cu cinci zile înainte de ședința din Banană în care Doc Dubois le povestise despre Ploaia Solidă, iar președinta le spusese că n-aveau să se mai întoarcă niciodată acasă – își programase câțiva roboți – pe cei care aveau cele mai eficace instrumente de tăiat – să înceapă adâncirea acelei scobituri. Poate că avusese o premoniție despre ceea ce stătea să se întâmple. Sau poate că pur și simplu își vedea de meseria ei; roboții mineri trebuiau să poată duce la îndeplinire activități programate precum săparea de tunele în stâncă, și era cazul să înceapă experimentele cu astfel de însărcinări.

Însă după ședința aceea din Banană se întorsese în micul ei atelier și, în loc să bocească toată noaptea sau să scoată capul prin sas, preferase să modifice programul pe care îl urmau roboții mititei și să-i pună să schimbe direcția tunelului, curbându-l ușor pe măsură ce se adâncea în asteroid. Până atunci, roboții înaintaseră în linie dreaptă dinspre locul de unde privea ea, așa că vedea prin ferestruica ei de cuarț direct în scobitura cât un pepene și mai departe, direct în tunelul pe care îl săpau roboții. De fiecare dată când privea trebuia să lase în jos peste fereastră o apărătoare de sudură, fiindcă săpatul se făcea cu arcuri de plasmă, a căror strălucire violetă i-ar fi ars retina. La momentul când cei cinci nou-veniți ajungeau la Izzy, în A+0.17, roboții dispăruseră după colț în tunelul construit de ei. Universul nu-i putea vedea. Razele cosmice îl străbat în linie dreaptă, ca lumina, deci nu aveau cum să treacă de cotitură.

Dinah îi puse să cioplească o mică adâncitură într-o latură a tunelului: o nișă pentru depozitare. Își împachetă laolaltă toate cipurile și plăcile de rezervă. Era un pachet mic, dat fiind că

cipurile moderne erau mici și puternice – un cub care-i încăpea în palmă. În mod normal, ar fi fost o idee proastă – o singură rază cosmică putea să străbată tot teancul și să ardă toate plăcile concomitent. Îi dădu pachetul unui robot cu opt picioare, pe care-l scoase prin sas și-l trimise în tunel. Privind prin obiectivul camerei lui video și manevrând o mănușă informatică conectată la brațele lui apucătoare, îl introduse în nișă, apoi îl făcu să-și întindă brațele în lături și să înțepenească în poziția aceea, ca să nu alunece din loc. Tranzistorii ei erau acum în siguranță.

Rhys îi urmărise toate manevrele. Se afla în Izzy de cinci ore și se simțea prea rău ca să poată face orice altceva în afară de a zăcea nemișcat. Dinah, care avea atelierul plin de coliere de plastic, menghine și alte dispozitive folositoare, îl ajutase să-și fixeze capul între două țevi pe care le capitonase cu spumă ca să le facă puțin mai confortabile. Îi lăsase o rezervă de pungi pentru vomitat și plecase să-și vadă de treburile ei.

— Ăsta din ce tip e? întrebă el.

— E un Crator, răspunse ea. Prescurtare de la crab apucător.

— Mi se pare un nume bun.

— E conformația cea mai potrivită pentru ceva destinat să-și croiască drum pe suprafața unui bolovan. Fiecare picior are în vârf un electromagnet, ca să adere la Amalteea, care-i făcută în cea mai mare parte din fier. Când vrea să ridice piciorul ăla, e suficient să închidă magnetul.

— Sunt convins că te-ai gândit deja la asta, spuse Rhys cu delicatețe, dar în felul ăsta ai putea scobi tot asteroidul. Ai crea un mediu protejat. Poate chiar umplut cu aer.

Dinah încuviință în tăcere. Era ocupată să plaseze cele opt picioare ale Cratorului, unul câte unul, asigurându-se că erau înțepenite pe pereții nișei. Ar fi fost jenant ca toate vitaminele să-i plutească afară și să se piardă.

— Am discutat despre asta. Eu și vreo opt mii de ingineri de la sol care lucrează la treaba asta.

— Păi, da, nu mi-am imaginat că-i un efort individual.

— Mă limitează gazul de lucru. Tăietoarele cu plasmă sunt foarte puternice, dar au nevoie de un anumit debit de gaz. Aproape orice gaz se poate folosi. Dar gazele industriale sunt rare și valoroase aici, pe orbită, plus că au obiceiul enervant de-a scăpa în spațiu.

— Dar dacă perforezi ceva, în loc să lucrezi la suprafață…

— Exact, spuse Dinah. Poți să sigilezi ieșirile, ca să recuperezi gazul folosit și să-l reciclezi.

— Deci, cu alte cuvinte, m-ați depășit deja serios.

Partea de sus a feței lui Dinah era ascunsă într-un echipament de RV[4], dar se putea vedea că zâmbește.

— Asta-i treaba cu spațiul cosmic, spuse ea. Atâția inși deștepți sunt interesați de el, încât e foarte greu să vii cu vreo idee într-adevăr nouă.

Urmă o pauză în conversația lor, timp în care Dinah preluă controlul asupra altui robot și-l puse să înainteze în tunel.

— Abia dacă-mi mișc ochii în orbite, și tot văd cel puțin încă trei tipuri morfologice în bestiarul tău.

— Ofidul e obținut prin modificarea unui robot creat să exploreze clădiri prăbușite. Care și el a fost obținut, evident, prin adaptarea formei de șarpe.

— Un ofidian[5], presupun, după nume.

— Îhî. Electromagneții sunt aranjați pe trupul Ofidului de jur-împrejur, în spirală dublă, în așa fel încât, închizându-i pe unii și deschizându-i pe alții, poate să ruleze cumva în diagonală pe suprafață, cu un consum minim.

— Chestia aia care arată ca o fulerenă sferică pare să folosească o șmecherie asemănătoare.

— I-ai nimerit numele la fix. De fapt chiar așa le zicem ăstora, Fuleri. În limbaj tehnic, e o chestie numită…

— Tensegritate.

Dinah simți că se îmbujorează.

— Bine’nțeles, tu știi deja tot ce-i de știut despre lucrurile astea. În orice caz, fiindcă e mare și aproximativ sferic, poate să se rostogolească în orice direcție făcând șmecherii cu electromagneții și lungindu-și sau scurtându-și barele. Creierele lor sunt în ambalajul ăla care arată ca un fel de nucleu suspendat în mijloc.

— Cratori, Ofizi și Fuleri. Ăstora mititei cum le spui?

— Nați. Ei sunt încercarea noastră de-a construi un roi. Lina a tot gravitat în jurul problemei în timpul ei liber.

În scurta pauză care urmă în conversația lor, amândoi chibzuiră la exprimarea aceea nefericită.

---

[4] Realitate virtuală.

[5] Șarpe (reptilă din subordinul ofidienilor).

— E încă într-o fază experimentală, continuă Dinah. Dar ideea e că pot să se prindă unii de alții după necesități, ca furnicile care se fac ghem laolaltă ca să traverseze apa. Știu că probabil sună cam ciudat. Nu-s activități obișnuite în inginerie.

— Nici eu nu-s un inginer obișnuit. M-am ocupat o vreme de biomimetică, adică ceea ce faci tu aici. Atât că eu construiesc lucruri care stau pe loc.

— Bun. Deci înțelegi.

Dinah își scoase ochelarii 3-D pe care-i folosise ca să vadă prin ochii Cratorului. Al doilea robot, un Ofid, se proțăpise în tunel în spatele Cratorului și își înălțase capul ca de cobră ca să proiecteze lumină asupra lui și să-l filmeze. Cu privirea țintă la ecranul plat, Dinah puse Ofidul să panorameze înainte și înapoi ca să inspecteze poziționarea Cratorului, asigurându-se că nu era chip să scape nicio placă de acolo.

— Da. Înțeleg, spuse Rhys, apoi adăugă: Nu sunt în măsură să-ți spun cum să-ți faci treaba. Dar știi ce fac crabii pustnici, nu-i așa?

Dinah avu nevoie de câteva clipe ca să-și amintească. Nu fusese niciodată genul amator de mers la plajă.

— Se adăpostesc în carapacele lepădate de alți crabi.

— Nu de alți crabi, ci de moluște. Dar așa-i, ăsta-i răspunsul.

Dinah se gândi un moment, apoi întoarse capul să se uite la el. Parcă i se mai dusese culoarea aceea verde și nu mai asuda ca înainte.

— Cred că-nțeleg unde vrei s-ajungi.

— Și mai bine, spuse Rhys, gândește-te la foraminifere.

— Ce-s astea?

— Cele mai mari organisme unicelulare din lume. Trăiesc sub gheața din Antarctica. Și, pe măsură ce cresc, adună grăunțe de nisip din mediul înconjurător și le lipesc laolaltă ca să formeze un înveliș dur.

— Cam așa ca Ben Grimm? întrebă ea.

Făcea referire la un personaj de bandă desenată, cel placat cu armură dintre Cei Patru Fantastici. Nu se aștepta ca Rhys să bage de seamă. Dar el replică imediat:

— Da, ca să amintim o altă victimă a radiației cosmice. Dar fără alienare și autocompătimire.

— Mereu mi-am dorit piele ca a Omului de Piatră.

— Nici că ți s-ar potrivi așa bine ca pielea pe care ți-a dat-o

Domnul. Dar ca metodă prin care să-ți păzești roboții de razele cosmice fără să le răpești libertatea de-a mișuna pe-acolo…

— Cred că m-am îndrăgostit, spuse ea.

El își lipi o pungă peste gură și vomită.

•

Cum îi spui lumii întregi că urmează să moară? Doob era bucuros că nu trebuia s-o spună el. Nu trebuia decât să stea în picioare în spatele președintei Statelor Unite. Treaba lui era să aibă un aer serios – ceea ce nu era dificil –, ca sculptat într-un Munte Rushmore de savanți eminenți, aliniați în spatele unui semicerc de lideri mondiali. Privea țintă în ceafa lui J.B.F, în timp ce ea explica situația cu un teleprompter. Era flancată de președintele Chinei și de cel al Indiei, care spuneau aceleași lucruri, în același timp, în mandarină și în hindi. Înșirați în evantai către laturi erau prim-miniștrii Japoniei, Marii Britanii, Franței și (ca un fel de împuternicit al celei mai mari părți din America Latină și al propriei sale țări) cel al Spaniei, cancelarul Germaniei, președinții Nigeriei, Rusiei și Egiptului, papa, imami importanți reprezentând principalele ramuri ale credinței islamice, un rabin și un preot buddhist. Anunțurile erau făcute simultan, astfel încât un număr cât mai mare de reprezentanți ai rasei umane să afle noutățile în aceeași clipă, fără a fi nevoiți să aștepte traducerea.

Dacă însărcinarea ar fi căzut pe umerii lui Dubois Jerome Xavier Harris, doctor în științe, acesta ar fi spus ceva de genul: Uitați cum stă treaba, toți murim până la urmă. În principiu, din șapte miliarde de oameni care trăiesc acum pe Pământ, toți vor fi morți peste o sută de ani, majoritatea mult mai curând. Nimeni nu vrea să moară, dar cei mai mulți acceptă cu calm că are să se-ntâmple și asta.

O persoană care ar muri peste doi ani din cauza Ploii Solide n-ar fi mai moartă decât cineva care ar muri peste șaptesprezece ani într-un accident de mașină.

Singurul lucru care se schimbase era faptul că toată lumea își cunoștea acum cu aproximație momentul și felul în care avea să moară.

Și, cunoscându-le, puteau face pregătiri. Unele dintre ele, în interior: împăcarea cu Dumnezeul tău. Altele aveau legătură cu moștenirea lăsată generației următoare.

Iar în punctul acela lucrurile deveneau interesante, fiindcă

niciunul dintre aranjamentele tradiționale privitoare la succesiune nu avea să supraviețuiască Ploii Solide. Nu avea niciun sens să-ți scrii testamentul, pentru că toate bunurile tale aveau să fie distruse împreună cu tine și nici nu aveau să mai existe supraviețuitori care să le primească.

În schimb, moștenirea urma să fie compusă din ceea ce aveau să realizeze oamenii din Norul Arcă în secolele și mileniile următoare. Norul Arcă era singurul lucru care conta.

Anunțul se făcu lângă Lacul Crater, din Oregon. Departamentul de Stat rechiziționase cabana cu aspect rustic cocoțată la mare înălțime deasupra lacului, pe buza craterului, adusese demnitarii cu avioanele, umpluse până la refuz zona de campare și parcările din apropiere cu agenți de securitate, presă și servicii conexe. Chiar în clipele acelea, pușcași marini înșirați pe autostradă întorceau din drum vilegiaturiștii dezamăgiți, explicându-le că parcul era închis și punându-le în vedere să-și deschidă aparatele de radio și să asculte știrile, dacă voiau într-adevăr să înțeleagă motivul. Ca să-și privească într-o perspectivă mai largă întreruperea vacanței.

Cerul era limpede, ceea ce însemna că era frig. Culoarea lacului din adâncul craterului era cel mai pur albastru pe care-l văzuse Doob vreodată, iar văzduhul de deasupra lui avea o nuanță mai deschisă a aceleiași culori. El și toți ceilalți stăteau cu spatele la peisaj în timpul anunțului. Niște genii ale politicii din stafful prezidențial calculaseră cu exactitate cum trebuia să funcționeze imaginea de ansamblu. Camerele erau suite pe un eșafodaj ca să poată filma de sus în jos, asigurând astfel un fundal panoramic la rezoluție înaltă cu craterul, insula Wizard, cu peticele ei rare de copaci, și buza muntelui vârstată cu omăt. Mesajul era acolo, în ochii oricui voia să-l citească. Cu șase sau opt mii de ani în urmă, o catastrofă inimaginabilă se petrecuse în acel loc. Oamenii care au supraviețuit păstraseră vie amintirea acelei întâmplări în legende despre o încleștare apocaliptică dintre zeii cerului și cei ai adâncurilor. Acum era un loc superb. Președinta și unii dintre ceilalți lideri își împleteau anunțul cu povestea aceea. Doob și oamenii de știință din jurul lui – profesori de la mari universități din toată lumea – nu auzeau ce se spunea. Discursurile liderilor erau proiectate în exterior, către lume, iar sunetele care le ieșeau din gură erau înghițite de rafalele vântului vuind peste stânci și printre copaci.

La patru metri în spatele președintei, Doob se uita cum îi răscolește vântul pletele. Se comentase intens despre părul lui J.B.F. în zilele dinainte de Zero, pe vremea când astfel de lucruri chiar li se păreau importante comentatorilor din lumea modei și-a politicii. Era de un blond întunecat, vârstat cu argintiu. Și-l purta drept, lung până la umeri. Avea patruzeci și doi de ani, ceea ce însemna că era cel mai tânăr președinte din istoria Statelor Unite, întrecându-l pe J.F.K. cu un an. Cochetase cu politica în anii studenției la Berkeley, dar apoi optase pentru un MBA și un stagiu de consultanță în afaceri la o agenție foarte influentă, înainte de a se angaja la o firmă de tehnologie din Los Angeles, capabilă, dar lipsită de succes. Sub conducerea ei, compania întorsese sorții în favoarea sa, ajungând până la a fi achiziționată de Google, în urma unei tranzacții care făcuse din ea o femeie bogată. Se măritase cu un actor devenit producător, cu zece ani mai în vârstă decât ea, pe care îl cunoscuse la un dineu în Malibu. La vremea aceea, el era deja implicat în diverse confruntări din arena politică, din moment ce unele dintre filmele lui erau documentare politice în toată regula sau thrillere cu conotații politice. Latinoamerican, cu o istorie familială care includea unele persecuții sub regimul castrist, Roberto era un fel de cameleon politic, amestecând libertarianismul și populismul într-un fel care intriga ambele tabere și reușind să nu provoace respingere din partea nimănui, cu excepția celor mai duri extremiști. Îi mergea mereu, fiindcă era chipeș, fermecător și, după cum recunoștea și el fără rezerve, n-avea destulă educație academică pentru a fi în stare să descâlcească toate ițele.

După ce-și crease, așadar, o confortabilă viață de familie și luase decizia îndelung comentată de a-și păstra numele de fată, Julia Bliss Flaherty își reorientase atenția către politică. Pierduse la mustață o cursă electorală pentru funcția de senator al Californiei. Vizibil însărcinată în ziua alegerilor, nu după mult timp dăduse naștere unui prunc cu sindromul Down și se transformase într-un fel de test Rorschach uman pentru tot felul de anxietăți legate de amniocenteză și de avortul selectiv. Făcând turul talk-show-urilor care dezbăteau astfel de subiecte, atrăsese asupra ei atenția staifurilor de campanii politice naționale din ambele aripi. În timpul campaniei prezidențiale care urmase, se pomenise în postura neobișnuită de candidat pe lista scurtă a ambelor partide pentru funcția de vicepreședinte.

Era credincioasă căii de mijloc, iar politica ei era îndeajuns de ambiguă ca să extindă raza de acțiune a democraților către dreapta și pe a republicanilor către stânga. Nimeni nu-și închipuise că avea să sfârșească prin a ocupa Biroul Oval; în ultima vreme, nu era o așteptare serioasă din partea vicepreședinților. Dar scandalul care îl doborâse pe președinte în doar zece luni de la instalarea în funcție o propulsase pe ea la președinție și făcuse din coafura ei o pradă facilă în articole de presă de lungimea unor dizertații. Cele mai multe se ocupau de sclipirile argintii din părul ei. Erau oare naturale, sau artificiale? Dacă erau naturale, de ce nu se descotorosea de ele? Mijloacele tehnice necesare existau. Dacă erau artificiale, atunci nu era cumva doar o șmecherie meschină ca să pară mai în vârstă și mai serioasă? În orice caz, e nevoie ca femeia din societatea de azi să-și confecționeze un aspect de matroană ca să fie luată în serios?

Doob era convins că nimeni n-avea să mai scrie vreodată un astfel de articol după anunțul pe care-l făcea J.B.F. în ziua aceea. Și adevărul era că simțea jena de rigoare pentru faptul că tocmai într-o zi ca aceea îi zbura gândul, fie și fugar, la coafura președintei.

Dar așa funcționează mintea omenească. Mintea nu se poate gândi tot timpul la Sfârșitul Lumii. Are nevoie de câte o pauză când și când, de câte o zbenguială printre chestiuni minore. Fiindcă prin informația minoră se ancorează mintea în realitate, așa cum cel mai impunător dintre stejari e ancorat, în ultimă instanță, printr-un sistem de radicule nu mai groase decât șuvițele argintii din părul președintei.

Anunțurile începuseră toate în același moment, dar unele durau mai mult decât altele, pentru că imamii și papa trecuseră imediat la rostirea de rugăciuni. Președinta și alți lideri laici, care terminaseră ce aveau de spus, rămaseră pe loc într-o postură incomodă, timp de un minut-două, apoi începură să se tragă încetișor către consilierii lor, care-i înveliră în haine groase. Doob și ceilalți oameni de știință, care făceau parte din fundal în aceeași măsură ca și Lacul Crater, se văzură nevoiți să rămână la locurile lor până se termina și ultima rugăciune.

Își spuse că putea să vină aici cu Amelia să privească amândoi când avea să se întâmple. Ar fi un loc numai bun de observat Cerul Alb și începutul Ploii Solide. Cât durase anunțul,

nu văzuse decât un singur bolid brăzdând cerul în partea de sud, o dâră de foc alb suficient de strălucitoare ca să-i lase pe retină o dungă albăstrie care se estompa lent; explodase în două, apoi în cinci bucăți separate, după care dispăruse dincolo de orizont. Era prea departe ca să-i simtă pe față radiația încinsă. Dar cei care se nimeriseră mai aproape de asemenea întâmplări recente relataseră că se simțea foarte clar căldura. Era o senzație trecătoare, de vreme ce bolizii se apropiau și dispăreau cu viteze hipersonice. Dar atunci când avea să înceapă cu adevărat Ploaia Solidă, bolizii aveau să vină în valuri dense și iuți, dârele lor incandescente încrucișându-se pe cer și apoi contopindu-se într-o sferă completă de căldură arzătoare. Până și cei care aveau norocul – dacă acesta era cuvântul potrivit – să nu fie loviți de-a dreptul de vreo piatră aveau să fie alungați în adăposturi. Iar adăposturile ar fi trebuit să fie din materiale gen foaie de metal, care să reflecte dogoarea și să nu ia foc. Ar fi câștigat astfel ceva timp, dar în scurt timp aerul însuși avea să devină prea fierbinte ca să poată fi respirat. Se tot întreba în care moment anume din acest viitor apropiat era cazul să-și pună pur și simplu capăt vieții.

Trecuseră trei săptămâni și o zi de la dezintegrarea Lunii și doar douăsprezece zile de când ajunsese la convingerea că urma să se producă Ploaia Solidă. Într-un fel, îl uluia rapiditatea cu care reacționaseră liderii mondiali. Dar fuseseră stimulați să răspundă din cauza răspândirii zvonurilor. Aceleași calcule fuseseră făcute de astronomi din toată lumea. Erau oameni obișnuiți să lucreze la vedere, să-și împărtășească ideile cu liste întregi de e-mailuri. Oricine dorea cu adevărat să știe și avea conexiune la internet ar fi putut afla despre Ploaia Solidă încă de acum o săptămână. Doob își dădea seama că președinta și ceilalți lideri fuseseră forțați să iasă la rampă mai devreme decât ar fi avut de gând, ca să se poată concentra asupra dezvoltării Norului Arcă fără să fie nevoie să-l țină secret.

Dar și pentru a putea să le ofere oamenilor din toată lumea puțină „agentivitate”. Fără vreo legătură cu Agentul care sfâșiase Luna. În jargonul oamenilor de felul celor care organizaseră anunțul din ziua aceea, „agentivitate” însemna să le oferi oamenilor opțiuni, să le dai de făcut lucruri pe puterile lor și care să aibă efect – imaginar sau nu. Bineînțeles că nu puteau face nimic împotriva Ploii Solide. Și foarte puțini dintre ei

puteau contribui din punct de vedere tehnic la construcția Norului Arcă, pentru că exista un număr limitat de persoane calificate să facă ieșiri extravehiculare în spațiu sau să asambleze motoare de rachete, iar acestea fuseseră deja mobilizate.

Dar existau și lucruri pe care le putea face publicul ca să ajute Norul Arcă să-și îndeplinească misiunea și ca urmare să devină la rândul său parte din moștenirea care avea să fie purtată mai departe în spațiu.

După ce se terminară și anunțurile, și rugăciunile, trei oameni se apropiară de pupitrul central, la care vorbise președinta cu câteva minute mai devreme. Urmau să vorbească în limba engleză, iar cuvintele lor să fie traduse în toate limbile pentru care organizatorii fuseseră în stare să găsească interpreți. Prima urcă pe estradă Mary Bulinski, ministrul de Interne al Statelor Unite, excursionistă și cățărătoare inveterată, încă agilă la cei șaizeci de ani ai săi. Era de profesie biolog specialist în viața sălbatică. Urmă Celani Mbangwa, o femeie masivă din Africa de Sud, artistă respectată. Ultimul luă cuvântul Clarence Crouch, geneticianul de la Cambridge care câștigase un Premiu Nobel, deplasându-se lent cu ajutorul unui baston fiindcă propriile-i gene îi jucaseră un renghi urât și se îmbolnăvise de cancer la colon. Înainta pe terenul pietros susținut de o studentă a sa din programul postdoctoral, Moira Crewe, care părea să nu se dezlipească niciodată de lângă el. Soția lui Clarence își luase viața cu zece ani în urmă, iar King's College era singurul lucru care-i mai ținea laolaltă trupul și sufletul.

Toți fuseseră puși la curent, cu câteva zile în urmă, în legătură cu ceea ce avea să se întâmple, astfel încât să aibă timp să-și revină cât de cât din șoc și să se facă prezentabili pentru transmisia televizată. Cât de curând posibil, fuseseră aduși cu avionul în Oregon și instalați în cabana de pe buza vulcanului. Doob și alți oameni de știință veniți din toate colțurile lumii își organizaseră un fel de centru de operațiuni într-o sală de ședințe de la parter, unde încercau să-și dea seama ce ar trebui să spună Mary, Celani și Clarence. Fiindcă era vorba de o parte esențială a anunțului. Nimeni nu se aștepta cu adevărat să se producă panică în masă ori haos. Se va întâmpla și așa ceva, desigur. Dar era de presupus că miliarde de oameni vor vrea să știe cum puteau fi de folos. Și trebuia să li se dea niște

răspunsuri.

Așa că nici nu mai conta că Mary, Celani și Clarence stăteau cu spatele la Doob și vorbeau în vântul rece, fiindcă el știa ce aveau de spus, după ce parcursese textul de o sută de ori.

Partea lui Mary era un discurs despre cum avea să păstreze Norul Arcă moștenirea genetică a ecosistemelor de pe Pământ în formă digitală. Nu puteau trimite girafe în spațiu, nici nu le-ar fi putut ține în viață odată ce ajungeau acolo, dar puteau să păstreze mostre din țesuturile lor. Spațiul era un frigider teribil de eficient. În plus, se puteau înregistra secvențele genetice prin încărcarea de mostre în mașini, dezasamblarea lanțurilor de ADN în perechi de nucleotide și conservarea lor sub forma unor stringuri de informație care puteau fi lesne arhivate și multiplicate. La Norul Arcă aveau să fie trimise mașini speciale, care puteau să ia aceste înregistrări digitale și să le transforme din nou în ADN funcțional, inserându-l în celule vii, astfel încât girafele, arborii sequoia și balenele să poată fi reconstituite din elementele de bază, cândva, poate la mii de ani distanță în viitor. Cum puteau oamenii de rând să fie de folos? Adunând mostre de viață din mediul lor, în special de la forme de viață rare și neobișnuite, făcând fotografii și înregistrând datele GPS cu telefoanele lor mobile și trimițând totul la anumite adrese, fără taxe poștale.

Dintr-un anume punct de vedere, Mary avea cea mai grea misiune, fiindcă acea parte a planului era doar vrăjeală, ceea ce precis că știa și ea. Biologii colectaseră cu mult timp în urmă toate mostrele care prezentau vreo importanță. Toate florile, toate craniile de raton, penele de păsări, crengile și melcii trimise prin poștă de copii săritori aveau să sfârșească prin a fi distruse. Toate mașinile de secvențiere genetică operau deja la viteză maximă, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, și la fel operau mașinile care produceau alte asemenea mașini. Cu toate acestea, Mary reuși să-și livreze discursul în mod convingător, sau așa presupuse Doob, după felul cum își ținea umerii și după mișcările capului în timp ce citea de pe teleprompter.

Treaba lui Celani era să convingă populația întregii lumi că putea contribui la o moștenire literară, artistică și spirituală care avea să-i supraviețuiască. Toate cărțile și toate website-urile din lume fuseseră deja arhivate. Ce li se cerea acum oamenilor era

să scrie povesti și poezii, să picteze sau pur și simplu să se filmeze și să se fotografieze pe ei înșiși, pentru ca într-o bună zi, în viitorul îndepărtat, înregistrările acelea să fie frunzărite de urmași ai Pionierilor din Norul Arcă. Partea aceasta era mai ușor de explicat în mod convingător, pentru că era rezonabil și simplu. Nu era nimic complicat sau ilogic în arhivarea unei mulțimi de fișiere digitale și în trimiterea lor în spațiu.

Clarence, ultimul la tribună, avea de dat niște explicații.

Doob îi cunoștea pe dinafară textul discursului. Discutaseră diferite modalități de exprimare, dar Clarence tindea mereu către formulări liturgice arhaice, care i se potriveau mai bine.

— A sosit vremea pentru o mare Consultare a Sorților, anunță el. Domnul a socotit potrivit să populeze Pământul cu oameni de multe culori și soiuri. O povară s-a lăsat acum pe umerii noștri, așa cum s-a lăsat cândva pe umerii lui Noe. Asemenea lui, și noi trebuie să ne populăm Arca într-un fel care să respecte diversitatea vieții din jurul nostru. Mary Bulinski a vorbit deja despre cum vom păstra moștenirea plantelor, a animalelor și-a altor forme de viață din întreaga lume. Nu vom face precum Noe, să le urcăm la bordul Arcei două câte două. Nu este loc pentru ele și nu e chip să le ținem în viață. Vom proceda în alt mod în privința plantelor și-a animalelor. Însă altminteri stau lucrurile cu oamenii acestei lumi. Vom avea trebuință de oameni în această Arcă. Nu este un mecanism automat. Va avea nevoie de ingeniozitatea și de adaptabilitatea minții omenești. O vom popula. Vom începe cu astronauți, cosmonauți, militari și oameni de știință, a căror pricepere se cere. Dar numărul acestora este limitat și selecția se face dintr-o mică parte din populația planetei.

Întrebarea aceasta – cât de mulți? – îi chinuise în tot acest timp. În decurs de doi ani, câte ființe umane puteau fi lansate în spațiu, presupunând că toate fabricile de rachete operau la foc continuu și că nu-și făcea nimeni prea multe scrupule în privința procedurilor de siguranță? Estimările variau până la două ordine de mărime, de la câteva sute la zeci de mii. N-aveau nici cea mai vagă idee. Și una era să-i urce pe orbită, alta era să-i țină în viață. Cele mai temeinice estimări pe care le văzuse Doob convergeau către o zonă aflată undeva între cinci sute și o mie. Dar curățaseră cu grijă discursul lui Clarence de orice menționare a unui număr anume și chiar de posibile aluzii.

— Rugăm fiecare cătun, oraș, metropolă și district să facă o Tragere la Sorți și să aleagă două persoane tinere, un băiat și o fată, drept candidați pentru antrenament și includere în echipajul Norului Arcă. Nu căutăm să impunem nicio regulă sau procedură în privința modalității de realizare a selecției. Obiectivul nostru este de a păstra, cât mai bine cu putință, diversitatea genetică și culturală a rasei umane. Avem încredere că acei candidați selectați vor fi un exemplu al celor mai frumoase trăsături ale comunităților din care au fost aleși.

Era o declarație subtil contradictorie. Clarence spunea că n-aveau de gând să impună nicio regulă. Însă regula o impuseseră deja insistând că trebuia să fie câte un băiat și o fată. Știau prea bine că avea să fie o chestiune problematică în multe culturi.

— Băieții și fetele care sunt astfel aleși, continuă Clarence, vor fi adunați laolaltă într-o rețea de tabere și campusuri, unde vor fi instruiți pentru misiunea pe care o vor întreprinde, și vor fi trimiși pe Norul Arcă imediat ce se va crea loc pentru ei.

Doob, conștient că era posibil să se afle pe fundal în obiectivul vreunei camere, făcea tot posibilul să-și mențină o expresie impenetrabilă. Nu că ar fi fost minciuni sfruntate ceea ce spunea Clarence. Dar omitea o mulțime de lucruri. Câți băieți și fete aveau să ajungă în acele tabere? Mai mulți decât puteau fi transportați sau cazați în orice arcă spațială imaginabilă. Câți dintre ei puteau fi cu adevărat instruiți să fie de folos în vreun fel?

În realitate, avea să fie o procedură mult mai discriminatorie decât o făcea Clarence să pară. Doar o parte dintre cei aleși prin Tragerea la Sorți aveau să fie luați în arcă. Cei care făceau parte din grupuri etnice rare sau deosebite erau probabil avantajați. Odată ajunși la centrul de antrenament, vor începe să-și dea seama că, de fapt, nu toți vor ajunge să fie lansați în spațiu înainte de Ploaia Solidă. Se va ajunge la o situație competitivă. Poate brutală. Lui Doob nu-i plăcea să se gândească la asta.

Pentru a mia oară în ultimele trei săptămâni, chibzuia la felul bizar în care funcționa mintea omenească. Nu conta că în taberele de instruire condițiile puteau deveni dezagreabile. N-avea nicio importanță. Și totuși, gândul la niște tineri care se poartă crud unii cu alții îl necăjea mai tare decât faptul că cei mai mulți dintre ei aveau să moară.

O draperie fremătă la o fereastră a cabanei și Doob privi într-

acolo; o văzu pe Amelia, cu brațele încrucișate, cu coatele sprijinite de pervaz, privind la el de sus, din camera pe care o împărțiseră în ultimele trei nopți. Rămăsese înăuntru ca să poată urmări totul la televizorul din cameră și să-l anunțe cum arătase tot evenimentul filmat, cum îl prezentaseră comentatorii și experții.

Era săptămâna cu Ziua Recunoștinței. Elevii aveau vacanță. Ea luase miercuri avionul până la Eugene, închiriase o mașină și venise aici să fie alături de el.

Personalul de la cabană, încă nepus la curent cu ceea ce urma să se petreacă, servise la masă tradiționalul curcan în după-amiaza de joi. Oamenii de știință, politicienii și militarii care veniseră acolo din toată lumea să asiste la sfârșitul vremurilor încercaseră să vadă partea umoristică a sărbătorii. Într-un fel însă, Doob chiar *era* recunoscător. Era recunoscător că Amelia venise să-și petreacă timpul cu el. Era recunoscător că apăruse în viața lui exact la momentul în care avea mai mare nevoie de cineva lângă el.

În Ziua 7, când o cunoscuse pe Amelia și se îndrăgostise pe loc de ea, se simțise ridicol. Se întrebase ce se petrecea în creierul lui de reacționase în felul acesta. Dar ea îi dăduse de înțeles, în stilul ei exact, de-a dreptul aspru, de învățătoare la școala elementară, că interesul era reciproc. Școala la care preda ea era la ceva mai mult de un kilometru distanță de campusul Caltech, așa că se puteau întâlni la sfârșitul după amiezii să ia cina pe fugă, înainte ca ea să plece acasă ca să corecteze lucrări, iar el să se întoarcă la birou ca să verifice din nou și din nou calculele despre exponențial, despre Cerul Alb. Prăpastia dintre bucuria unei noi iubiri și conștientizarea tot mai acută a ceea ce urma să se întâmple aproape că depășea puterea minții sale de a construi punți peste ea. Se trezea în fiecare dimineață și se bucura de acele prime momente de conștiență, după care mintea începea să-i penduleze incontrolabil de la un subiect la celălalt.

După ce se întorsese de la Camp David și după teleconferința în care îi explicase diverse chestiuni echipajului din Stația Spațială Internațională, ea îl întrebase ce anume îl necăjea, iar el îi povestise. În noaptea aceea dormiseră pentru prima dată împreună. Dar au mai dormit de trei ori împreună înainte ca el să descopere că era capabil să facă sex. Nu groaza de

catastrofa viitoare îl oprise. Dezastrele pot fi sexy uneori. Unele dintre cele mai reușite partide de sex din viața lui le avusese pe drum spre câte o înmormântare a cuiva drag. Dar ceea ce îl apăsa și îl făcea impotent fuseseră stresul și agitația faptului că trebuia să-și comunice știrea pe rând câte unei singure persoane.

Problema era rezolvată. Acum știa toată lumea.

Clarence își încheie anunțul cu niște vorbe însuflețitoare despre cum tinerii și tinerele care urcau la adăpost în Norul Arcă aveau să clădească o nouă civilizație în spațiu și aveau s-o populeze cu moștenirea genetică a întregii omeniri. Spermă, ovule și embrioni, toate congelate, vor fi trimise acolo sus, astfel încât chiar și cei lăsați să moară pe suprafața Pământului se puteau bucura de o rază de speranță, aceea că odraslele lor vor crește cândva și vor ajunge la maturitate în colonii spațiale de pe orbită, intrând în comuniune cu strămoșii lor de demult prin intermediul scrisorilor, al fotografiilor și-al înregistrărilor video, păstrate în formă digitală. Lui Doob i se părea că partea aceasta a discursului era în plus, o bucată adăugată acolo doar ca să ofere o scânteie de speranță. Dar știa că, într-un fel, era cel mai important lucru pe care îl putea spune oricare dintre vorbitori în ziua aceea. Restul mesajului fusese copleșitor de sumbru, prea șocant pentru cei mai mulți oameni ca să poată fi înțeles cu adevărat. Prezentatorii de știri care se ocupau de eveniment fuseseră puși să jure că vor păstra secretul și fuseseră informați cu o zi înainte, ca să aibă timp să-și revină emoțional, în speranța că aveau să-și țină firea când vor transmite în direct. Anunțul *trebuia* să se încheie dându-le oamenilor măcar un pai de care să se agațe. Profesorul acesta de la Cambridge, blând și arhaic, ros pe dinăuntru de cancer, vorbindu-le în cadența versetelor din Biblie despre lumea nouă din ceruri, populată de copiii celor morți, care vor venera JPEG-urile și GIF urile strămoșilor lor, era transmițătorul celui mai înălțător mesaj la care putea spera cineva în ziua aceea. Trebuia să-l comunice cât mai credibil, și reușea. Iar Doob și toți ceilalți oameni de știință care conduceau acum programul Norul Arcă, împreună cu militarii, politicienii și marii afaceriști ai lumii, erau nevoiți să se conformeze.

Moira Crewe, studenta din programul postdoctoral al lui Clarence, și Mary Bulinski îl sprijiniră de câte un braț pe

Clarence și-l ajutară să coboare treptele către buza craterului, unde câțiva jurnaliști năuciți de șoc se adunaseră să pună întrebări. În cea mai mare parte însă era pustiu pe-acolo. Nimic din zarva obișnuită care se stârnea de obicei după o conferință de presă. Majoritatea rețelelor media predaseră legătura direct la sediile lor.

Doob ridică privirea spre fereastră. Amelia își dădu părul după ureche și se retrase de la geam. Porni și el către cabană, târșâindu-și picioarele țepene de frig. Se gândea la toate mostrele acelea congelate de spermă și ovule. Cât timp puteau rezista? Se știa că astfel de celule puteau fi dezghețate și folosite pentru obținerea de copii normali chiar și după douăzeci de ani în congelator. Razele cosmice ar complica lucrurile. O singură rază care trece printr-un trup omenesc ar putea vătăma câteva celule, dar organismul are o mulțime de celule de rezervă. Aceeași rază ar distruge sperma unicelulară sau ovulul dacă ar trece prin ele.

Ideea de bază era că fiecare bărbat care trăia acum pe Pământ putea să ejaculeze într-o eprubetă, fiecare femeie putea să se ducă la un cabinet pentru procedura mult mai complicată de recoltare a ovulelor și se puteau aduna embrioni cu milioanele ca să fie puși la gheață, dar nimic din toate astea n-ar conta câtuși de puțin dacă n-ar exista tinere sănătoase dornice să primească aceste donații în pântecele lor și să suporte gestația timp de nouă luni. Cu timpul, populația avea să sporească. O nouă generație de – la drept vorbind – utere funcționale avea să apară în paisprezece, cincisprezece ani. Și încă o generație ar fi disponibilă în treizeci de ani. Dar până atunci multe dintre mostrele congelate de care își legau speranțele oamenii de pe Pământ își vor fi depășit data expirării.

Trebuia ca majoritatea populației din Norul Arcă să fie compusă din femei.

Pentru asta mai erau și alte argumente în afară de procrearea cât mai multor bebeluși. Studiul efectelor pe termen lung ale zborului spațial sugera că femeile erau mai puțin susceptibile decât bărbații să sufere vătămări din cauza radiației. Erau mai micuțe, în medie, ocupau mai puțin spațiu, necesitau mai puțină mâncare și mai puțin aer. Iar studiile sociologice acreditau ideea că se descurcau mai bine când erau înghesuite laolaltă în spații mici pe timp îndelungat. Erau concluzii controversate, fiindcă

pătrundeau în subiecte angoasante precum natural versus cultural, ori dacă identitatea de gen era un construct social sau un program genetic. Dar, dacă se întâmpla să crezi în ideea că băieții erau programați prin selecție darwiniană să alerge pe coclauri azvârlind sulițe în animalele sălbatice – lucru pe care fiecare părinte care a crescut vreodată un puștan trebuia să-l ia în serios –, atunci era dificil să-ți închipui o mulțime de băieți petrecându-și viața în niște conserve de tablă.

Sistemul de tabere în care tinerii aleși prin Tragerea la Sorți trebuiau duși pentru instruire și selecție avea să fie un fel de capcană pentru puștani. Băieți tineri aveau să intre acolo, dar n-aveau să mai iasă. Cu excepția câtorva norocoși.

Picioarele îl purtau către cabană de câteva minute și în tot acest timp îl sâcâise vaga senzație că era ceva ce trebuia neapărat să facă.

Să discute cu presa. Da, asta era. În mod normal echipele de filmare erau dirijate în direcția lui. Și în mod normal încerca să le fenteze. Dar nu și azi. Azi era dornic să stea pe loc și să discute, să fie Doc Dubois pentru miliardele de oameni din țara televizorului. Dar nimeni nu venea după el. Prezentatori de toate naționalitățile, cu privirile pline de patos pironite în teleprompteре, intonau comentarii prefabricate. Jurnaliști de mai mică importanță – bloggeri specializați în tehnologie și experți independenți – își scriau relatările. Doob observă o față familiară, a lui Tavistock Prowse, undeva într-un colț al parcării. Sprijinise o tabletă pe un trepied, își orientase camera spre el însuși, își prinsese cu o clamă un microfon fără fir și transmitea un fel de video blog, probabil pentru website-ul revistei *Turing,* pentru care lucra de oho, o mulțime de ani. Doob îl cunoștea de două decenii. Arăta rău de tot. Își făcuse apariția în dimineața aceea. N-avea acreditările sau nivelul de acces necesare pentru a primi înștiințarea în avans, așa că tot ce auzise acolo era noutate absolută pentru el. Doob îi semnalizase de câteva ori în seara precedentă, pe Twitter și pe Facebook, încercând să-și avertizeze vechiul prieten ca să nu fie prins pe picior greșit de anunțul oficial, dar Tav nu răspunsese.

Nu părea cel mai bun moment pentru un interviu improvizat cu Tav, așa că Doob merse mai departe ca și când nu l-ar fi văzut. Își flutură legitimația către tipii de la Serviciul Secret postați la intrarea în cabană, dar asta doar ca să fie politicos,

fiindcă știau cine era și deja îi deschideau ușa.

Trecu pe lângă lifturi și urcă scările până la camera lui doar ca să-și pună sângele în mișcare pe la extremități. Amelia lăsase ușa întredeschisă. Atârnă pe clanță indicatorul NU DERANJAȚI, încuie ușa în urma lui și se prăbuși pe un scaun. Ea stătea tot la fereastră, cocoțată pe pervazul lat, rustic. Latura aceea a cabanei era ferită de soare, dar lumina zilei pătrundea prin fereastră și îi scălda fața, scoțându-i în evidență ridurile care începeau să i se formeze sub ochi și în jurul gurii. Era o honduriano-americancă de generația a doua, un fel de melanj complicat afro-indo-spaniol, cu ochi mari, păr ondulat, agilă ca o pasăre, dar având firea aceea esențialmente pozitivă de care are nevoie orice educator. Era o caracteristică de dorit în circumstanțele actuale.

— Ei, s-a terminat, spuse ea. Cred că ți s-a luat ditamai piatra de pe suflet.

— Am zece interviuri de dat în următoarele două zile ca să explic de ce și pentru ce, spuse el. Dar ai dreptate. E floare la ureche, pe lângă ce înseamnă să comunici știrea prima dată.

— E doar matematică, spuse ea.

— E doar matematică.

— Și după aceea?

— Adică după următoarele două zile?

— Mda. Pe urmă ce-o să mai fie?

— N-aș putea spune că m-am gândit de pe-acum, recunoscu el. Dar trebuie să adunăm date în continuare. Să perfecționăm pronosticul. Cu cât știm mai precis momentul când are să se-ntâmple Cerul Alb, cu atât mai bine putem organiza programul de lansări și tot restul.

— Tragerea la Sorți, spuse ea.

— Și aia.

— Te duci și tu, nu-i așa, Dubois?

Nu i se adresa niciodată folosindu-i porecla.

— Poftim?

Un licăr de iritare îi aprinse trăsăturile – lucru neobișnuit pentru ea –, dar apoi, privindu-l cu mare atenție, expresia i se schimbă treptat într-una de amuzament.

— Nu știi.

— Ce nu știu, Amelia?

— Evident că te duci.

— Unde să mă duc?

— În Norul Arcă. O să aibă nevoie de tine. Ești printre puținii care pot fi de folos acolo sus. Printre puținii care sunt în stare într-adevăr să-i sporească șansele de supraviețuire. Care pot fi lideri.

Adevărul e că nu-i trecuse prin minte lucrul acela până nu-l auzise din gura ei. Dar atunci înțelese că probabil era adevărat.

— Of, Iisuse Cristoase, spuse el, cred c-aș prefera să dau ortul popii aici, pe Pământ. Cu tine. Mă gândeam c-am putea să venim amândoi aici, să campăm pe buza vulcanului și să ne uităm cum se-ntâmplă. O să fie cel mai uluitor lucru din toate timpurile.

— O întâlnire fierbinte de-a binelea, spuse Amelia. Nu, cred c-o să-mi petrec ziua aia cu familia.

— Tu și cu mine am putea deveni o familie până atunci.

Licăreau lacrimi în pliurile de sub ochii ei; se șterse pe sub nas cu un deget.

— Asta cred că-i cea mai ciudată cerere în căsătorie din lume, spuse ea. Dubois, chestia e că soțul meu are să fie pe orbită și eu o să fiu în California.

— Aș putea să caut o metodă să…

Ea scutură din cap.

— Nici în ruptul capului n-o să fie ăștia de-acord să ducă sus în Norul Arcă o învățătoare de trei’ș’cinci de ani.

Știa și el că așa era.

— Dar un embrion congelat… asta ar fi o posibilitate.

— Asta precis că-i cea mai ciudată *ofertă* din lume, spuse Doob.

— Trăim în vremuri ciudate. Sunt fertilă în momentul ăsta. Îmi dau seama. Ai terminat-o cu prezervativele, tigrule.

Așa se face că, la o jumătate de oră după ce ascultase, cu scepticismul maxim al intelectualului, discursul liniștitor al lui Clarence Crouch și-l demontase în minte din punct de vedere logic, dovedindu-și că nu era decât o fărâmă de alinare pentru miliardele de îndoliați, ceva care să le distragă atenția și să-i țină ocupați cu activități sexuale în timpul celor doi ani pe care-i mai aveau la dispoziție, Doc Dubois era în brațele Ameliei și ea în brațele lui, și se ocupau împreună de crearea unui embrion pe care el să-l ducă în spațiu ca să fie implantat în pântecele unei alte femei, necunoscute.

Deja se gândea la înregistrările video pe care avea de gând să le realizeze ca să-și învețe copilul despre calculul matematic, când ajunse la orgasm.

•

Dinah se bucura că nu se aflase jos, pe planetă, când se făcuse anunțul oficial de la Lacul Crater. Stătea singură în atelierul ei, uitându-se pe fereastră, pe lângă silueta neagră și neregulată a Amalteei, la fâșia de un albastru luminos a Pământului aflat dedesubt. Cunoștea ora la care se făcea anunțul și cât de mult era programat să dureze. Prefera să nu urmărească fluxul video. O frapa ciudățenia faptului că Pământul în sine nu-și schimbase deloc aspectul. Acolo jos, șapte miliarde de oameni ascultau cele mai proaste știri imaginabile. Treceau printr-o traumă emoțională colectivă cum nu se mai pomenise alta în toată istoria rasei umane. Forțe de poliție și efective militare erau desfășurate în spații publice pentru „a păstra ordinea”, indiferent ce mai însemna și asta. Însă Pământul arăta la fel.

Radioul ei începu să țiuie. Își coborî privirea, clipi să-și alunge lacrimile și văzu Alaska, încovoiată peste marginea curbată a lumii, departe spre nord.

SUNTEM MÂNDRI CĂ EȘTI ACOLO SUS

Recunoscu stilul tatălui său – felul cum atingea cheia Morse – la fel de ușor cum îi recunoștea mirosul sau vocea. Răspunse:

AȘ FI VRUT SĂ VĂ MAI VĂD O DATĂ
TUȘA BEVERLY ÎNSĂMÂNȚEAZĂ NIȘTE LOTURI CU
CARTOFI. SUNTEM BINE.

Dinah plânse o vreme.

QSL, semnaliză el; era un cod Q care însemna, în cazul acela, „Mai ești acolo?”

Ea răspunse tot cu QSL, însemnând „Da”.

Știa că scopul codurilor Q era de a eficientiza comunicarea, dar acum înțelegea că ele puteau servi și altor scopuri. Cu ajutorul lor puteai să pui cap la cap câteva frânturi de informație utilă când cuvintele se dovedeau prea dificile.

MAI BINE TE APUCI DE LUCRU PUȘTOAICO
ȘI TU NU MAI POCNI CHEIA AIA ȘI AJUT-O PE BEV
TE IUBESC QRT
QRT

— Eu tot mă mai minunez cum de pricepi ceva din treaba asta.

Dinah se întoarse și dădu cu ochii de Rhys Aitken, suspendat în tambuchiul care făcea legătura dintre atelierul ei și MURCOS: Modulul Utilitar de Resurse Comerciale în Spațiu, acela fiind obiectul de forma unei conserve uriașe care conecta capătul de la proră al lui Izzy cu Amalteea. MURCOS avea de-a lungul laturilor câteva porturi de andocare unde se puteau conecta alte module. Din cauza a tot felul de întârzieri și tăieri de fonduri, în prezent doar unul dintre aceste porturi era dat în folosință, iar Rhys plutea în interiorul lui. La subsuoară avea un pachet învelit într-o pătură.

Dinah își trase nasul, dându-și seama dintr-odată că arăta într-un hal fără de hal.

— De când stai acolo?

— Nu de multă vreme.

Ea îi întoarse spatele, înșfăcă un prosop și se șterse la ochi și la nas. Rhys își făcu de lucru bătând-o ușor pe spate.

— N-am mai suportat să mă uit la anunțul oficial, spuse el, așa că am încercat să mă fac util. Am descoperit ceva minunat. Apa curge în sus. Bine, de fapt știam asta deja. Într-o secțiune anume a torului, sub plăcile podelei, unde tinde să se adune condensul… e o chestiune mai veche de mentenanță, pe care o ținem sub observație… Așa că ți-am adus ceva.

Ea se întoarse și privi la legătura de sub brațul lui.

— O duzină de trandafiri?

— Poate săptămâna viitoare. Până atunci…

Și îi întinse pachetul. Ea îl luă. Ca toate celelalte lucruri de pe stație, plutea, desigur, ușor ca fulgul, dar își dădea seama după inerție că avea ceva masă.

Îl dezveli din pătură și auzi o scârțâială și o sfârâială, apoi văzu dedesubt un strat de folie metalizată Mylar, din cea care o acoperea pe Izzy ca scut termic. Obiectul de sub folie părea grosolan și neregulat. Și era rece. Îndepărtă folia de Mylar, dând la iveală o dală de gheață. Era ovală și arăta ca o lentilă: o

băltoacă înghețată.

— Perfect, spuse ea.

Câteva picături de apă scăpară în jur, rotindu-se și sclipind ca niște diamante în lancea de lumină solară care străpungea mica fereastră a atelierului. Dinah le prinse cu același prosop pe care-l folosise mai înainte ca să-și usuce fața. Dar nu înainte de a se opri, doar un moment, ca să le admire cum străluceau. Ca o mică galaxie de stele noi.

— Spuneai ceva despre un mesaj criptic de la Sean Probst.

— Toate mesajele lui sunt așa, chiar și după ce sunt decriptate, spuse ea.

Sean Probst era șeful ei, fondatorul și președintele companiei Arjuna Expeditions.

— Era ceva cu gheața, în orice caz, continuă Rhys.

— Stai puțin, hai s-o ducem p-asta în sas, să nu se mai topească.

— Așa-i.

Rhys se împinse către celălalt capăt al atelierului, unde se vedea o ușă rotundă, cu diametrul de circa o jumătate de metru, încastrată în peretele curbat.

— Văd numai clipoceli verzi de jur-împrejur, deci pot s-o deschid, da?

— E-n regulă.

El acționă o pârghie care eliberă mecanismul încuietor, apoi deschise ușa, dincolo de care se vedea un spațiu mic. Acela era sasul pe care-l folosea Dinah când avea nevoie să aducă înăuntru vreun robot pentru revizie sau să-l trimită înapoi pe Amalteea. Sasurile de uz uman erau mari – era nevoie să încapă în ele cel puțin o persoană îmbrăcată în voluminosul costum spațial –, complicate și costisitoare, pe de o parte din cauza cerințelor de siguranță, pe de altă parte pentru că erau proiectate în cadrul unor programe guvernamentale. Spre deosebire de ele, acesta ajunsese în stadiul de prototip în doar câteva săptămâni, prin munca unei mici echipe de la Arjuna Expeditions, și era destinat echipamentelor mai mici. Avea aproximativ dimensiunile unei pubele. Ca să nu ocupe spațiu la interior, se proiecta în afară pe o latură a modulului, împungând spațiul ca un hidrant butucănos și supradimensionat. La capătul exterior avea o trapă boltită, pe care Dinah o putea deschide sau închide din atelierul ei, prin intermediul unui racord din

tacheți și pârghii parcă întrupat de-a dreptul dintr-un roman de Jules Vreme. Bineînțeles, la momentul acela trapa era închisă, iar sasul era plin cu aer răcit zdravăn, de vreme ce abia cu câteva minute în urmă ajunsese soarele să-și trimită razele pe exteriorul ei.

Dinah împinse cu blândețe bucata de gheață, care pluti prin tot atelierul până la Rhys.

— Plimbă balonu'! strigă el și o prinse.

— Poftim?

— E din rugby, îi explică el și strecură bucata de gheață în sas. N-ai un Crator, ceva, să vină-ncoace și să ia asta?

— Acușica, spuse ea. Deocamdată stă bine acolo.

— Așa-i.

Rhys închise ușa de la interior și trase de pârghie s-o încuie. Apoi se întoarse și se uită la Dinah, iar ea îi susținu privirea, și se cântăriră așa unul pe altul timp de câteva clipe.

— Deci apa condensează și face băltoace într-un loc anume din tor, spuse ea, unde poți s-ajungi dacă tragi în sus o placă din podea?

— Da.

— Și îngheață?

— Mă rog, în mod normal, nu. Oi fi ajutat-o eu să înghețe când am umblat pe la anumite comenzi.

— Aha.

— Încercam doar să economisesc niște curent.

Dinah, care plutea în capătul opus al atelierului, pe unde se făcea conexiunea cu MURCOS, privi prin deschizătura ușii să verifice dacă nu era cineva acolo. Știa că unii erau într-o ședință în tor, iar alții efectuau o ieșire în spațiu.

— Acuma, *practic*..., începu ea.

— Practic, e o greșeală, spuse el.

Ea îi admiră luciditatea lipsită de menajamente.

— E o greșeală, continuă el, fiindcă bucata aia de gheață, când o să deschizi trapa exterioară și-o s-o scoți în spațiu, unde roboții tăi pot să-și facă de cap pe ea, o să sublimeze.

Sublimarea era, în esență, același lucru cu evaporarea, sărind însă peste faza lichidă; nu însemna altceva decât procesul prin care un solid expus vidului se transforma treptat în vapori și dispărea. Gheața avea tendința de a face asta repejor, dacă nu era păstrată la temperaturi extrem de joase.

— Vasăzică, spuse Dinah, Izzy are să piardă apă, care-i o resursă foarte rară și valoroasă.

— N-o să i se simtă lipsa, o asigură Rhys plin de voioșie. Nu mai e ca pe vremuri. Acum, după ce oamenii ăia au făcut anunțul oficial, roiuri de rachete o să urce încoace repede de tot.

— Totuși, ce vrea Sean de la mine e un proiect al lui Arjuna Expeditions. O treabă comercială. O chestie privată. Pe când apa e la comun…

— Dinah.

— Da?

— Iubito, dă-o-ncolo.

Urmă o lungă tăcere, căreia Dinah îi puse capăt cu un oftat adânc.

— Bine.

Rhys avea dreptate. Acum totul se schimbase.

— Acuma, ce anume vrea el și unde se-ncadrează gheața în treaba asta?

Ușoara iritare pe care i-o producea curiozitatea lui Rhys cedă în cele din urmă. Poate îi era de folos ajutorul lui. Întoarse capul spre fereastră și făcu semn către familiara siluetă voluminoasă a Amalteei, de care o despărțeau doar câțiva metri.

— Asta-i cariera mea, și cariera familiei mele, spuse ea. Lucrul cu mineralele. Stânca dură. Minereul de metal. Toți roboții ăștia sunt optimizați pentru operațiunea de deplasare pe ditamai bucata de fier. Se folosesc de magneți ca să se prindă de ea. Ca să opereze, folosesc unelte cu arc de plasmă sau cu discuri abrazive. Acuma, Sean îmi zice practic să las deoparte toate astea. Gheața e viitorul, așa zice el. Nu vrea s-audă de nimic altceva. Nu vrea să mai lucrez la altceva.

— Pe Pământ e o grămadă de gheață, îi aminti Rhys, dar nu te gândești niciodată la ea ca la un mineral.

Ea încuviință dând din cap.

— E doar o pacoste de care trebuie să cureți drumul.

— Colegii tăi de jos, de pe planetă, lucrează și ei cu gheață?

— Judecând după e-mailurile care circulă, e o directivă generală pe toată compania, spuse ea. Cumpără gheață cu camioanele, o descarcă pe podea în laborator și răcesc toată clădirea… Din fericire, e iarnă în Seattle și n-au nevoie să coboare temperatura decât cu câteva grade. Toți își cumpără indispensabili de la REI ca să poată lucra în frigiderul ăla.

— Cum e să lucrezi pentru Domnul Îngheț?

— Era să zic pentru Pinguin, spuse Dinah, dar în Seattle nu umblă lumea cu umbrele[6].

— Nici jobene nu poartă, din câte știu. Nu, categoric, în scenariul ăsta apare Domnul Îngheț.

— În orice caz, continuă Dinah, transportul de vitamine care-a sosit ieri conținea câteva d-astea.

Deschise un dulap de lângă masa ei de lucru și scoase o pungă din plastic cenușiu metalizat, folosită la protejarea electronicelor sensibile la electricitatea statică. O carte de vizită de la NASA era prinsă de ea cu bandă adezivă.

— E frumos să ai prieteni sus-puși, comentă Rhys.

Observase numele de pe cartea de vizită: Scott „Sparky” Spalding, administratorul NASA.

Dinah zâmbi.

— Sau jos, după cum stau lucrurile.

Nu era o glumă prea reușită. Rhys nu răspunse. Dinah își simți obrajii cam încălziți. Nu atât din cauza tentativei de umor ratate, cât dintr-un fel de mecanism social defensiv.

— Scott mi-a spus acum câteva săptămâni că n-are de gând să se descotorosească de mine. Că-mi păzește el spatele.

— Asta ce înseamnă mai exact?

— Că lucrul cu roboții o să continue. C-o să-mi păstrez slujba. Nu l-am crezut. Dar cred c-a stat de vorbă cu Sean Probst. Fiindcă Sean i-a trimis astea lui Sparky cu FedEx-ul acum vreo câteva zile, și-acuma iată-le aici.

Desfăcu marginea resigilabilă a pungii, își băgă înăuntru degetul mare și arătătorul și trase afară o șmecherie cam de mărimea unui bob de orez. De la distanță arăta ca o celulă fotovoltaică, un simplu solz de silicon, dar cu câteva apendice mici.

— Ce-s bucățelele alea care atârnă? se interesă Rhys.

— Un sistem locomotor.

— Picioare?

— Se-ntâmplă că ăsta are chiar picioare. Alții au un fel de mici șenile de tanc, sau cilindri rotitori, sau bătătoare.

— Bătătoare? Ăsta-i un termen tehnic?

— Jargon de mineri. O metodă de mutat echipament greu pe

[6] Domnul Îngheț (Mr. Freeze) și Pinguinul (care poartă joben și folosește arme letale camuflate în umbrele) sunt personaje de bandă desenată, adversari ai lui Batman.

sol. O să-ți arăt mai târziu.

— Vasăzică, spuse Rhys, planul de lucru ar fi evaluarea modurilor în care se pot deplasa roboții pe gheață fără să alunece și să se piardă.

— Mda. Se pare că astea toate funcționează, mai mult sau mai puțin, la sol, în Seattle. Eu ar trebui să le evaluez comportarea în spațiu.

— Bun așa! În cazul ăsta, mare noroc pe tine că…

— Că am și eu bucata mea de gheață. Îhî. Îți mulțumesc pentru ea.

— Și plăcerea-i cu-atât mai mare, cu cât e marfă de contrabandă? întrebă el, ridicând din sprâncene.

Dublul înțeles era cât se poate de limpede.

— Nu-i așa romantic ca o duzină de trandafiri, ripostă ea.

— Totuși, ce încearcă un bărbat să comunice printr-o duzină de trandafiri? Pur și simplu, că se gândește la tine.

La scurt timp după ce sosise în Izzy, Dinah instalase o draperie pe care o putea trage peste deschizătura pe unde se pătrundea în atelierul ei. Nu era cine știe ce, doar o pătură, dar o ascundea vederii când voia să tragă un pui de somn în atelier și comunica mesajul că nu voia să fie deranjată, cel puțin nu înainte ca respectivul să bată la ușă. Acum se întinse și trase draperia peste gura de acces. Apoi se întoarse cu spatele la Rhys, care părea și foarte dornic, și foarte pregătit.

— Cum stai cu răul de spațiu? îl întrebă. Pari ceva mai… ăă… înviorat.

— Mă simt cum nu se poate mai bine. Toate fluidele corporale sunt sub control.

— Lasă, că văd eu dacă-i așa.

•

Invazia rusă începu o săptămână mai târziu, cu un potop de zboruri care produse ceea ce NASA descria drept „rezultate variabile”, iar Roskosmos numea „o rată a mortalității acceptabilă”.

Văzută din depărtare, Izzy părea alcătuită aproape în întregime din panouri solare. Din punct de vedere structural, ele erau pentru stația spațială ceea ce sunt aripile pentru trupul păsării, în sensul că scopul lor era să aibă o suprafață cât mai mare, fiind în același timp cât mai ușoare cu putință.

Cea mai mare parte din masă, forță și creier se afla în „trup” –

o stivă de module ca niște bidoane de tablă înșirate la mijloc, între „aripi” –, care era minuscul prin comparație. Din multe unghiuri nici măcar nu puteai să-l vezi. Singura parte a stivei suficient de mare ca să fie observată de la distanță erau adăugirile din ultimii ani: Amalteea la un capăt și torul la celălalt.

Panourile solare – ca și alte structuri vag similare, a căror funcție era de a disipa căldura reziduală în spațiu – erau ținute laolaltă de Ansamblul de Grinzi Integrate. Când era folosit de inginerii structuriști, cuvântul „grindă” însemna doar ceva care arăta ca un turn radio sau ca un pod de oțel: o rețea de lonjeroane unite sub forma unui grilaj, oferind maximum de rigiditate cu minimum de greutate. În unele părți ale lui Izzy, lonjeroanele erau vizibile, dar în general erau acoperite de panourile care le făceau să pară mai compacte decât erau de fapt. În spatele acelor panouri exista o configurație impenetrabilă de circuite electrice, țevărie, baterii, senzori și mecanisme pentru desfășurarea și rotirea panourilor solare. Cu câteva excepții minore, nimic din Ansamblul de Grinzi Integrate nu era presurizat – nicio parte a lui nu era menită să conțină aer sau să găzduiască ființe umane. Era precum instalațiile mecanice de pe acoperișul unui zgârie-nori, expuse intemperiilor și rareori vizitate de oameni. Astronauții făceau acolo ieșiri în spațiu ca să cârpăcească la instalația electrică sau să repare lucruri care nu mai funcționau, dar majoritatea echipajului din Izzy își petrecea misiunile de la cap la coadă în interiorul mult mai măruntei stive de bidoane care constituia „trunchiul” stației.

Situația aceasta trebuia să se schimbe.

Izzy nu se putea extinde la nesfârșit. Nu se punea problema stivuirii de noi bidoane sau adăugării unor toruri suplimentare. Dincolo de o anumită limită, pur și simplu nu mai puteai să înghesui atâta complexitate în volumul acela atât de concentrat. Era nevoie de curent electric pentru aproape tot ce funcționa acolo. Ori de câte ori era folosit, se genera căldură reziduală. Căldura se acumula în stația spațială și îi cocea pe ocupanți, dacă nu era colectată de un sistem de răcire și condusă prin conducte la radiatoare care s-o „emită”, sub formă de radiație infraroșie, în spațiul exterior. Să înghesui și mai mulți oameni și sisteme în corpul central al stației spațiale ar fi necesitat mai

multe panouri solare, mai multe baterii, mai multe radiatoare și mai multe cabluri electrice și țevi ca să le conecteze pe toate. Și cu asta încă nu se rezolva chestiunea factorului uman: cum să le furnizezi oamenilor hrană, apă, aer curat și respirabil și cum să reciclezi dioxidul de carbon și deșeurile menajere.

Cunoscând toate astea, echipa de experți care proiectau Norul Arcă – un grup de lucru ad-hoc compus din veterani ai agenției spațiale guvernamentale și din antreprenori din domeniul zborurilor spațiale comerciale – optase pentru unica strategie care avea șanse să funcționeze, cea a descentralizării și a distribuirii. Fiecare arcletă, cum erau numite navele componente, urma să fie suficient de mică pentru a putea fi urcată pe orbită în vârful unei singure rachete de mare putere. Avea să fie propulsată de un reactor nuclear mic și simplu, alimentat de izotopi atât de radioactivi, încât vor emite căldură și prin urmare vor genera electricitate timp de câteva decenii. Uniunea Sovietică folosise astfel de dispozitive ca să alimenteze faruri izolate, iar în sondele spațiale erau întrebuințate de zeci de ani.

Fiecare arcletă avea să găzduiască un număr mic de oameni. Numărul acesta se tot schimba pe măsură ce se elaborau noi proiecte de design, dar oscila între cinci și doisprezece. Multe depindeau de rapiditatea cu care avea să se dovedească realizabilă producerea pe bandă rulantă a structurilor gonflabile; cu ajutorul lor se puteau crea spații mult mai încăpătoare, oamenii locuind practic într-un fel de baloane cu membrana groasă. Dar realizarea de baloane care să poată rezista la presiunea atmosferică un timp nelimitat și în același timp să țină piept radiației solare, variațiilor de temperatură și micrometeoroizilor nu era un proiect simplu.

Era de la sine înțeles că, în ultimă instanță, Norul Arcă în ansamblul lui trebuia să se autosusțină în materie de producere a hranei. Apa trebuia reciclată. Dioxidul de carbon expirat de oameni trebuia să fie folosit la întreținerea plantelor, care produceau pentru oameni oxigen și hrană. Toate acestea constituiau de zeci de ani subiecte pentru literatura science-fiction și pentru diverse experimente practice. Experimentele produseseră rezultate variabile, iar acestea nu primeau prea multă atenție din partea celor care înțelegeau astfel de lucruri mult mai bine decât Dinah. Ea își dădea seama însă că ar fi

cazul să se învețe cu o dietă vegetariană săracă în calorii și ocazional cu lipsa de oxigen.

Izolate, arcletele n-aveau să supraviețuiască prea mult. Nu conta cât de bine funcționau ecosistemele lor interne. Situația se deteriora în timp, oamenii se îmbolnăveau, proviziile și nutrienții se împuținau, iar faptul de a fi închiși laolaltă, doar o mână de oameni, aceiași zi de zi, avea să-i înnebunească pur și simplu.

Designul arcletelor și al întregului sistem al Norului Arcă se modifica întruna. Într-o zi se baza pe „dispersarea completă”, ceea ce însemna că, până la urmă, n-avea să mai existe depozitul central – dispărea Izzy – și că toate schimburile de materiale și de „resurse umane” dintre arclete aveau să se petreacă prin „andocare de oportunitate”, însemnând că două arclete cădeau de acord să se apropie și să se conecteze bot în bot pentru un timp ca să se poată efectua schimbul de hrană, apă, vitamine sau oameni. Își imaginau că procedura aceasta avea să se bazeze pe cererea pieței, fără vreo comandă centrală și fără vreun mecanism de control.

În ziua următoare se emitea un edict nou, conform căruia coordonarea globală avea să se efectueze prin intermediul unui centru de comandă din Izzy. Stația spațială urma să servească și ca depozit central pentru orice se putea stoca. Torul – sau torurile, din moment ce Rhys începuse construirea celui de-al doilea – urma să fie disponibil pentru odihnă și recreere; locuitorilor din arclete, care o luau razna din cauza traiului în niște cutii de conserve și sufereau pierderi ale densității osoase după atâta plutire în microgravitație, avea să li se permită să-și petreacă acolo câte o vacanță prin rotație.

Planurile imaginate de arcotecți, cum începuseră să-i numească Dinah și Ivy, pendulau fără încetare între aceste două extreme și păreau să reflecte existența a cel puțin două facțiuni. Facțiunea centralizării indica pericolele traiului prelungit în imponderabilitate ca motiv pentru oameni să locuiască prin rotație în tor. Adepții descentralizării se întoarseră după câteva zile cu o schiță a așa-numitei strategii *bola*[7], în care două arclete se conectau între ele printr-un cablu lung și apoi începeau să se

---

[7] Un fel de lasou (folosit tradițional pe continentul american) realizat dintr-o funie sau o fâșie de piele rezistentă, cu greutăți la fiecare capăt, care se aruncă și se înfășoară pe picioarele vitelor în timp ce aleargă, imobilizându-le.

rotească în jurul centrului lor de masă comun, producând în fiecare arcletă un simulacru de gravitație de o putere și de o calitate superioare față de ceea ce se putea obține într-un tor. Câteva zile după aceea, centralizatorii postară o simulare animată a ceea ce s-ar întâmpla dacă două bola s-ar lovi una de alta și li s-ar încâlci cablurile. Era amuzantă într-un fel burlesc-horror.

Nimic din toate acestea nu conta cu adevărat pe termen scurt, fiindcă, indiferent dacă adoptau un program accelerat până la isterie, tot avea să dureze săptămâni întregi să proiecteze și să fabrice măcar o singură arcletă. Încă și mai mult avea să dureze până se puneau pe picioare liniile de producție pentru uriașele rachete de mare putere necesare ca să le salte în spațiu. Între timp, echipajul din Izzy avea să dea ochii cu o amestecătură de vehicule spațiale preexistente, majoritatea capsule Soyuz, care erau trimise pe orbită cu ajutorul stocului actual de rachete. Cu ele erau aduși „Pionieri” a căror sarcină era să construiască noi extensii la Ansamblul de Grinzi Integrate al lui Izzy: pentru andocarea mai multor arclete concomitent, pentru depozitarea de materiale și pentru funcționarea tuturor acestora. Pionierii aveau să-și petreacă cea mai mare parte a timpului în costume spațiale, efectuând EVA-uri: activități extravehiculare, cunoscute și ca ieșiri în spațiu. Aveau să fie în jur de o sută de Pionieri cu totul. Deja începuseră antrenamentele, iar costumele lor spațiale erau fabricate în mare grabă.

Însă Izzy, în forma ei actuală, nici vorbă să poată susține o sută de nou-veniți. Nici măcar nu avea porturile de andocare necesare când vor începe să sosească vehiculele lor spațiale. Așadar, pentru cazarea Pionierilor care aveau să ajungă peste câteva săptămâni, arcotecții trimiseră pe orbită Cercetași. Competențele necesare pentru calitatea de Cercetaș păreau a fi un nivel șocant de rezistență fizică, o completă desconsiderare a pericolelor mortale și ceva cunoștințe despre cum să supraviețuiești într-un costum spațial. Toți erau ruși.

Nu era loc pentru ei în stația spațială. De fapt, mai exact spus, spațiu fizic pentru cazarea lor era din belșug, dar nu existau sistemele de susținere necesare. Epuratoarele de dioxid de carbon nu făceau față la debitul atâtor plămâni. În toată stația spațială erau doar trei toalete, dintre care una mai avea puțin și

împlinea douăzeci de ani.

Cercetașii aveau să-și petreacă cea mai mare parte a timpului în costumele spațiale. Lucru logic într-o oarecare măsură, având în vedere că misiunea lor era să muncească până la epuizare în fiecare zi. Șaisprezece ore într-un costum spațial însemnau șaisprezece ore în care Cercetașul nu împovăra în mod direct sistemele de susținere a vieții din Izzy.

La momentul Zero, numărul total de costume spațiale funcționale din universul cunoscut era în jur de o duzină. Producția fusese accelerată de atunci, dar tot nu erau suficiente. În forma sa cea mai comună, costumul spațial Orlan folosit de ruși putea funcționa independent doar câteva ore, un interval de timp suficient, din moment ce oamenii normali erau și-așa extenuați după acele ore. După aceea, rezervele interne ale costumului se consumau complet. Deci Cercetașii ar fi lucrat mai mult în baza cordoanelor ombilicale. Costumele lor trebuiau conectate la un sistem extern de susținere a vieții printr-o legătură de țevi și cabluri care să furnizeze aer și curent electric, colectând în același timp reziduurile și excesul de căldură.

În timpul puținelor ore în care li se îngăduia să se odihnească, Cercetașii aveau nevoie de un loc unde să poată ieși din costumele spațiale.

Cine conducea treburile la Roskosmos revigorase o idee veche, un dispozitiv de salvare a echipajului în caz de urgență, pe care începuse să-l și producă. Se numea *luk.* Cuvântul însemna „ceapă” în limba rusă. Se pronunța asemănător cu „Luke”, dar vorbitorii de engleză începuseră inevitabil să-l numească „luck”[8].

În buna tradiție a tehnologiei rusești, lukul era simplu și cinstit. Se ia un cosmonaut. Se închide într-un sac mare de plastic plin cu aer.

În cazul unui sac din material plastic normal, fie cosmonautul s-ar sufoca, fie sacul s-ar sparge, fiindcă sacii de plastic nu sunt destul de rezistenți ca să facă față la presiunea de o atmosferă. Așadar, se umple sacul cu aer doar atât cât poate suporta – o fracțiune dintr-o atmosferă – și apoi se introduce încă un sac în interiorul lui. Acesta se umflă cu aer până la o presiune puțin mai mare. Încă nu e destul aer pentru a ține în viață un

[8] În limba engleză, în original, „noroc”.

cosmonaut, așa că în interiorul celui de-al doilea sac se introduce un al treilea, care se umflă și el până la o presiune ceva mai mare. Se repetă mai departe, ca la păpușile rusești Matrioșka, până ce aerul din sacul interior ajunge să aibă suficientă presiune pentru a ține în viață o ființă omenească, și atunci se bagă cosmonautul în interiorul lui. Toate aceste straturi de plastic translucid îl fac să semene vag cu o ceapă.

Sistemul acesta avea multe avantaje. Era ieftin, simplu și nu cântărea mai nimic. Odată dezumflat, un luk putea fi pliat și rulat pentru depozitare într-un container cât un rucsac.

Bineînțeles, aerul din sacul interior se polua cu dioxid de carbon expirat de ocupant, dar problema aceasta se putea gestiona așa cum se gestionează de obicei la bordul vehiculelor spațiale și al submarinelor, prin filtrarea aerului cu ajutorul unei substanțe chimice precum hidroxidul de litiu, care absorbea dioxidul de carbon. Câtă vreme se scurgea înăuntru un pic de oxigen care să-l înlocuiască pe cel folosit, ocupantul o ducea bine.

Căldura produsă de corpul ocupantului se acumula în atmosfera sacului interior și devenea înăbușitoare. Era nevoie de un sistem de răcire.

Intrarea și ieșirea din luk puteau fi problematice. Rușii deduseseră cumva că aproape oricine – sau cel puțin oricine care satisfăcea standardele fizice din programul cosmonauților – putea să pătrundă cu forța printr-un orificiu cu diametrul de patruzeci de centimetri. Prin urmare, fiecare luk includea o flanșă – un inel de patruzeci de centimetri din fibră de sticlă, cu perforații filetate spațiate de jur-împrejur. Toate straturile de plastic convergeau în acel loc, accentuând aspectul ca de ceapă. Acesta devenea capătul tăiat al cepei. Pentru a împiedica aerul să dea năvală afară prin gaura aceea de patruzeci de centimetri, lukul era echipat cu o diafragmă robustă, dintr-un plastic mult mai gros, care putea fi montată imediat ce cosmonautul se instala înăuntru.

Așadar, procedura generală pentru folosirea lukului consta din deplierea sacului și găsirea flanșei, apoi tragerea ei peste cap, puțină vânzoleală până treceau prin ea umerii și pelvisul, tragerea picioarelor înăuntru, închiderea diafragmei și etanșeizarea interiorului cu tot cu individ. La momentul acela, lukul era doar o masă uriașă de plastic mototolit care atârna pe

lângă ocupantul său ca un sac de dormit.

Odată ce lukul începea să plutească liber în vidul spațiului, se putea deschide valva care îi inunda cu aer multitudinea de straturi interstițiale. Ca urmare, se extindea până la mărimea unei rulote și plutea fără țintă prin spațiu până ajungea la el un vehicul de salvare.

Vehiculul de salvare trebuia să aibă pe trapa exterioară un adaptor cu o configurație de buloane făcută să se potrivească la perforațiile de pe flanșa lukului. Odată făcută conexiunea etanșă dintre luk și vehicul, se putea deschide trapa, se îndepărta diafragma, iar cosmonautul era adus înăuntru din frigul spațiului. Sau din arșiță, având în vedere cât era de dificilă eliminarea excesului de energie termică în spațiu.

Costumul Orlan era construit pe un *hard upper torso,* sau HUT: o carcasă rigidă care să cuprindă torsul purtătorului, cu puncte de conexiune pentru brațe, picioare și cască. Partea din spate a HUT-ului era o ușă cu garnitură de etanșare de jur-împrejur. Ca să îmbraci costumul, deschideai ușa, îți introduceai fiecare picior în burlanul lui, vârai mâinile în mâneci până în mănușile atașate și capul în cască. Apoi cineva închidea ușa în spatele tău. Din momentul acela, costumul funcționa ca un sistem independent.

Roskosmos construise mai multe module *vestibiul, o* invenție nouă pe care o înjghebaseră în vreo două săptămâni din componente deja existente. Trebuia să servească drept punte improvizată care să unească lukul de Orlan.

În vestibiul abia dacă încăpea un om în poziția culcat pe spate. La un capăt avea o flanșă care se cupla cu inelul de patruzeci de centimetri de pe luk. După ce plutea cu picioarele înainte din luk în vestibiul, cosmonautul avea exact atâta spațiu de manevră cât să-și orienteze picioarele prin cracii costumului Orlan care era atașat la celălalt capăt, cu ușa atârnându-i deschisă. Dar înainte de a face asta, trebuia să sigileze lukul plasându-i manual diafragma în poziția necesară și fixând-o în bolțuri folosind o cheie cu clichet.

Odată intrat în Orlan, putea să activeze mecanismul – integrat în vestibiul – care închidea ușa costumului. Cantitatea mică de aer rezidual din vestibiul țâșnea cu un șuierat și se risipea în spațiu, iar cosmonautul era liber să se îndepărteze. La sfârșitul zilei de lucru, întreaga procedură se desfășura în sens invers. Ca

un navetist din suburbii care se întoarce să doarmă în căsuța lui cu etaj și cu garajul în care și-a parcat mașina, cosmonautul se bucura de câteva ore de odihnă și relaxare în care plutea în interiorul lukului, cu costumul spațial andocat la capătul vestibiului adiacent.

Existau câteva schepsisuri.

- Lukul, vestibiulul și costumul formau un sistem închis. Singura cale de scăpare din acel sistem era să îmbraci corect costumul, să închizi ușa și să te deplasezi prin spațiu până la un sas. Dacă mergea ceva prost și ca urmare erau împiedicate îmbrăcarea costumului și închiderea ușii, salvarea era imposibilă, sau cel puțin teribil de improbabilă. O perforație în luk, probabil cauzată de vreun micrometeoroid, provocase un deces în ziua a doua a programului Cercetașilor. După aceea, sistemele luk/vestibiul fuseseră aduse în față și cuibărite la adăpostul Amalteei. Asteroidul putea să oprească multe dintre rocile care se apropiau, chiar dacă nu pe toate.
- Din moment ce nu exista nicio cale reală de a intra sau de a ieși din sistem, Cercetașii trebuiau să-și petreacă zborul de la Baikonur până pe orbită în costumele spațiale, preatașate de vestibiulele și de lukurile lor. Oricum îi obliga la asta faptul că tot acest echipament era prea voluminos ca să încapă în interiorul unei capsule spațiale normale. Așa că erau nevoiți să zboare înghesuiți, câte șase o dată, în transportoare de marfă care nu erau potrivite pentru pasageri umani și care nu aveau la bord sisteme de susținere a vieții. Prin urmare, trăiau din proviziile interne de aer și curent electric ale costumelor spațiale pe toată perioada care începea cu puțin înaintea lansării și se termina cu sosirea lor în SSI. Călătoria aceea nu se putea realiza în mai puțin de șase ore, așa că pe parcurs costumele aveau nevoie să li se livreze un supliment de aer și curent electric. Din cauza defectării sistemelor care asigurau suplimentarea, se înregistraseră două decese în primul echipaj de șase Cercetași și un deces în cel de-al

doilea echipaj.

• Acești noi parametri ai misiunilor forțau la limită posibilitățile costumelor; și bineînțeles că lukurile nu aveau cine știe ce sisteme de menținere a vieții, așa că totul depindea de cordoanele ombilicale care făceau legătura dintre drăciile astea și modulele Zavod. În rusă, Zavod înseamnă pur și simplu „fabrică”. Era vorba tot de un dispozitiv care fusese înjghebat în două săptămâni, din tehnica existentă la acel moment. Câtă vreme i se furnizau curent, apă și ceva consumabile, era de așteptat ca Zavodul să țină în viață un cosmonaut epurându-i aerul de dioxid de carbon, colectându-i urina și îndepărtând căldura produsă de organismul lui. Căldura se elimina înghețând apă pe o suprafață expusă vidului și lăsând-o apoi să sublimeze în spațiu. Defecțiunile survenite la modulele Zavod cauzaseră patru decese în rândurile primelor trei echipaje trimise pe orbită. Două dintre ele fuseseră produse de o eroare de software, corectată ulterior printr-un fragment de cod transmis de la sol. Unuia i se trăsese de la un tub spart. Pentru al patrulea deces nu se găsise nicio explicație, dar echipajul din Izzy fusese martor la incident, urmărindu-l prin ferestre și prin fluxurile video, și se pare că victima prezenta toate simptomele hipertermiei. Sistemul de răcire încetase să mai funcționeze, iar cosmonautul își pierduse cunoștința și sucombase din cauza căldurii. De atunci încetaseră să mai folosească sistemele de răcire improvizate la repezeală care erau trimise odată cu lukurile și se orientaseră pur și simplu către pungi resigilabile pline cu gheață, livrate zilnic.

Nimic din toate acestea nu putea sta la originea ghinioanelor care se produceau în timpul lucrului efectiv al Cercetașilor. Un ombilical deteriorat fusese foarte aproape să omoare un Cercetaș la A+0.35; omul se văzuse silit să se deconecteze de la Zavodul lui și să execute o mișcare eroică și primejdioasă către cel mai apropiat sas, fiind adus în interiorul stației spațiale când îi mai rămăsese mai puțin de un minut de trăit.

Două zile mai târziu, un Cercetaș dispăruse pur și simplu, în

mod inexplicabil, poate căzând victimă unui micrometeoroid sau poate chiar sinucigându-se.

Așadar, din primul echipaj de șase Cercetași, doi sosiseră gata morți, iar unul fusese ucis a doua zi în urma defectării lukului. Din cel de-al doilea echipaj, unul sosise mort. Toți cei șase din al treilea echipaj reușiseră să ajungă în Izzy în viață. Din totalul de paisprezece supraviețuitori, patru muriseră în urma unor avarii la Zavoduri, unul dispăruse și unul fusese obligat să se „retragă” din activitatea de Cercetaș și să-și desfășoare munca în interiorul lui Izzy, din cauza defectării echipamentului.

Aflându-se la vârful organigramei, Ivy era responsabilă de toate deciziile ciudate și ieșite din comun: cele referitoare la probleme pe care nimeni altcineva nu știa cum – sau nu era dispus – să le trateze. Tot în sarcina ei căzu și decizia referitoare la ce era de făcut cu morții.

Ah, sigur, o procedură exista. NASA avea proceduri pentru orice. Anticipaseră cu mult timp în urmă că s-ar putea să le moară vreun astronaut dintr-un stop cardiac sau într-un accident nefericit din timpul misiunii. Pentru că nouăzeci de kilograme de carne în putrefacție nu puteau fi ținute în stația spațială, unde trăiau și munceau oameni, ideea generală era să fie lăsați să se liofilizeze în spațiu, apoi să fie urcați la bordul următoarei capsule Soiuz care se întorcea la sol. Doar segmentul median al lui Soiuz, modulul de reintrare în atmosferă, mai apuca să aterizeze pe Pământ. Modulul orbital globular, cocoțat în vârful lui, era ejectat înainte de reintrarea în atmosferă. În cele din urmă se făcea scrum în atmosfera Pământului. Prin urmare, procedura uzuală era umplerea modulului orbital cu gunoaie, care să ardă odată cu el.

Cadavrele nu erau gunoi, bineînțeles, dar incinerarea lor în atmosferă părea o metodă ca oricare alta de a scăpa de ele – echivalentul din era spațială al funeraliilor vikinge.

Ciclul normal, de urcare/coborâre, al lansării și al reintrării în atmosferă fusese, desigur, suspendat. De acum înainte lucrurile aveau să urce, dar fără să mai coboare. Modulele orbitale puteau fi puse la păstrare și folosite pe post de habitate sau pentru depozitarea proviziilor. „Gunoiul” putea fi sortat și refolosit. Sacii de materii fecale se puteau transforma în fertilizanți pentru fermele hidroponice.

Ivy hotărî de una singură să creeze o excepție la acea nouă

politică. Îi mutară, așadar, pe decedați într-un modul orbital gol andocat la grindă, pe care îl lăsară deschis în partea dinspre spațiu, astfel încât liofilizarea cadavrelor să poată avea loc departe de ochii și de gândurile echipajului. Când avea să se umple cu morți, vor ține un fel de ceremonie, vehiculul va fi scos de pe orbită și-l vor urmări cu toții în tăcere cum va desena o săgeată de un alb incandescent prin atmosfera de sub ei.

Dar deocamdată nu era plin.

Aveau opt Cercetași în activitate până când o altă rachetă de mare putere avea să fie pregătită și trimisă sus cu o nouă echipă de șase inși. Aceștia lucrau în schimburi de cincisprezece ore, uneori optsprezece, divizate în stagii de câte trei ore. Fiecare dintre aceste stagii consta din două ore de lucru efectiv, urmate de o oră de odihnă *in situ* – sau, conform anagramei care le venea tuturor pe buze, *in suit*[9].

Din atelierul ei de robotică, Dinah nu avea vedere directă asupra a ceea ce făceau Cercetașii, fiindcă fereastra ei dădea în partea opusă grinzii unde își petreceau ei tot timpul. Dacă voia, le putea urmări activitatea pe fluxurile video, dar avea alte lucruri de făcut.

După incidentul cu micrometeoroidul, Dinah înregistrase o mică victorie în contul taberei roboților, trimițându-și turma la lucru ca să pună la punct lukurile supraviețuitoare. Pe Amalteea o atașară la capătul de la proră al lui Izzy, care, din cauza direcției sale orbitale, era cel mai expus la impactul cu diverse gunoaie spațiale. Practic, asteroidul fusese plasat acolo ca un fel de berbece de asediu, protejând de coliziuni tot ce se afla în spatele lui. Și era destul spațiu în partea din spate ca să poată adăposti câteva lukuri, sporindu-le șansele de supraviețuire pe termen lung și totodată reducându-le expunerea la radiațiile cosmice.

Echipa de roboți săpători în fier a lui Dinah fusese trasă pe linie moartă, cel puțin pentru moment, după ce șeful ei o reorientase către lucrul cu apa înghețată. Așa că, atunci când nu făcea mici creaturi care să fojgăiască pe dale de gheață obținute prin contrabandă, Dinah își punea la treabă roboții mai vechi, trimițându-i să foreze găuri și să fixeze niște puncte de conexiune – practic, niște buloane cu cap inelar – în partea din spate a Amalteei, apoi să ancoreze lukurile de ele cu niște

[9] *In situ*: la fața locului (lb. latină); *in suit*: în costum (lb. engleză).

cabluri. Nu era un sistem de ancorare rigid, de aceea la început aveau tendința să plutească pe alături și să se lovească unele de altele ca un mănunchi de baloane. Dar după o zi-două își găsiră o configurație stabilă, care din întâmplare îi bloca lui Dinah priveliștea de la fereastra atelierului. Niște plastic, asta era tot ce mai vedea acum. Dar nu-i păsa. După ce văzuse la ce riscuri se expuneau Cercetașii, nici că-i mai păsa de ceva.

Luate separat, straturile unui luk erau destul de transparente, dar împreună erau atât de multe, încât imaginea interiorului era oarecum voalată. Dinah distingea trupul vecinului său, dar nu-i vedea fața. Categoric, era o femeie.

Schimburile Cercetașilor se suprapuneau fără întrerupere. Femeia din dreptul ferestrei lui Dinah se întorcea să-și preia schimbul în fiecare zi cam în jurul orei care pentru Dinah reprezenta mijlocul dimineții. O vedea cum se cățăra cu trudă pe suprafața Amalteei, folosindu-se de punctele de ancorare, planificându-și fiecare mișcare, evitând cablurile și ombilicalele. Probabil că era ruptă de oboseală. Dinah avusese cândva de lucru timp de două ore în costum spațial și după aceea fusese cârpă o zi întreagă. Uneori trimitea afară câte un Crator sau un Ofid să-i ofere femeii un punct de sprijin suplimentar, când părea că ar avea nevoie. Femeia întorcea capul și se uita la Dinah prin cupola de sticlă a căștii, clipind cu o expresie pe care Dinah o lua drept recunoștință. Într-un târziu ajungea la poarta deschisă de la vestibiul ei și intra, după care (departe de ochii lui Dinah) mecanismul automat își lua rolul în primire, blocându-i costumul în alveola lui, egalizând presiunea, deschizând ușa și lăsând-o să-și scoată afară capul, brațele și torsul. După ce localiza cheia cu clichet care plutea la capătul unui lanț făcut din coliere de plastic, femeia se întindea „în sus” și înlătura cele douăzeci și patru de buloane care fixau diafragma lukului pe flanșă, apoi le înșuruba cu grijă înapoi în găurile lor ca să nu plutească liber peste tot, și abia după toate acestea putea să se împingă prin intrarea de patruzeci de centimetri în interiorul lukului, care prin comparație părea spațios. Pe traseu își ridica și „corespondența”, depozitată în vestibiul cât era ocupantul plecat la lucru. Era compusă din hrană, băutură, articole de toaletă, o pungă cu gheață care urma să se transforme în apă oferind un sistem simplu de control al temperaturii, pungi pentru evacuarea fecalelor și, în cazul ei, tampoane.

Din cauza atâtor ocolișuri și a stilului improvizat în care se făceau lucrurile în prezent, Dinah n-avea nicio cale de comunicare directă cu femeia aceea, nici măcar nu putea să-i afle numele. Situația părea ridicolă, dar se petrecea același fenomen general care făcuse imposibilă comunicarea pompierilor cu polițiștii după atentatele din 11 septembrie. Pur și simplu, Cercetașii foloseau transmițătoare diferite, cu frecvențe diferite, iar Dinah nu avea un astfel de aparat.

Verificând biografiile publicate pe website-ul NASA și judecând prin eliminare, ajunse la concluzia că era vorba de Tekla Alekseievna Iliușina. Era pilot de încercare. Concurase la cea mai recentă ediție a Jocurilor Olimpice în probele de heptatlon și câștigase bronzul. Fiind medaliată olimpică, în zilele vechii Uniuni Sovietice ar fi putut să-și facă o carieră glorioasă ca idol al propagandei. Dar recenta deviere către conservatorism a culturii ruse lăsase puține locuri disponibile pentru femei în profesiile dominate de bărbați, cum erau cele din domeniul militar sau din programul spațial. În consecință, câștigase experiență mai mult în afara Rusiei, lucrând pentru companii aerospațiale susținute din finanțări private. Se întorsese în țară cu câțiva ani în urmă și devenise una dintre cele două femei-cosmonaut aflate în activitate. Dinah avea destul cinism ca să vadă fundamentul politic al acestei stări de fapt: ca să rămână în termeni amiabili cu NASA și cu Agenția Spațială Europeană, Roskosmos trebuia să aibă cel puțin o femeie sau două calificate pentru zborul în spațiu.

Tekla avea treizeci și unu de ani. O cam dichisiseră pentru fotografia oficială de cosmonaut, făcându-i o coafură rigidă și demodată, în stilul Prințesei Di, care nu i se potrivea cu niciun chip. În timpul recentelor Jocuri Olimpice, un website practicant de *clickbait* o enumerase printre cele mai sexy cincizeci de atlete, dar înghesuind-o pe la coada clasamentului. Pentru Dinah era plăcută ochiului, cu pomeții ei înalți, ochii verzi, părul blond și cu toate celelalte atribute pe care te așteptai să le găsești la o superfemeie de origine slavă. Dar înțelegea de ce Tekla fusese clasată pe locul patruzeci și opt din cincizeci, pentru că linia fermă a maxilarului îi dădea un aspect glacial care îi obligase pe autorii website-ului să aleagă imaginile în funcție de unghiul camerei și, după cum suspecta Dinah, să folosească și nițel Photoshop. Genul de bărbați care intră pe un

astfel de site ar considera-o pe Tekla neatrăgătoare, fără să poată preciza un motiv anume. S-ar simți intimidați să-i vadă deltoizii ca niște funii tensionate în timpul competiției de aruncare a greutății. Dinah se feri să citească ceva de la secțiunea de comentarii. Știa deja ce era de găsit acolo.

Tekla fusese trimisă aici ca să moară și probabil că știa asta.

La sfârșitul fiecărui schimb, când țâșnea prin flanșă ca să plutească liber în bula de plastic lăptos a lukului, se dezbrăca de îmbrăcămintea care conținea fluidul de răcire și pe care o purta direct pe piele cât era ziua de lungă. Era făcută din straturi de plasă elastică albastră între care era cusută o tubulatură de plastic. Nu-și făcea efectul până nu era conectată la o pompă care circula apă rece prin tuburi. Probabil că Tekla ajungea s-o urască după șaisprezece ore la rând, așa că era primul lucru de care scăpa. Apoi, rulându-și lenjeria intimă în jos, spre genunchi, dezumfla și scotea sonda foley care îi drenase vezica în orele cât lucrase. Se ștergea în părțile intime cu șervețele umede pe care le primise cu „poșta” și le îndesa într-un sac pentru deșeuri. Părea să-și fi ras țeasta, sau poate se tunsese milităresște înainte să plece de pe Pământ, ca să nu fie nevoită să se ocupe de păr. Abia după aceea își deschidea pachetul cu rații de urgență și începea să mănânce. Ceea ce ducea adesea la defecare, situație în care trebuia să se descurce în cel mai grosolan mod cu putință, folosind un sac de plastic și încă o serie de șervețele umede. Totul ajungea în sacul cu deșeuri, pe care îl depozita în vestibiulul ei ca să fie colectat în timpul următorului ei schimb. Apoi închidea fâșia de leduri albe care furniza singura lumină din luk și uneori stătea un timp cu ochii în ecranul unei tablete, după care și-i acoperea cu o mască și adormea.

Izzy dădea ocol Pământului la fiecare nouăzeci și două de minute, trecând de fiecare dată printr-un ciclu complet zi/noapte, așa că, în jumătate din timpul pe care și-l petrecea Tekla dormind, Dinah putea să se uite pe fereastră și s-o vadă suspendată acolo, aproape goală, plutind în luk ca un fetus în bula lui de fluid amniotic.

Dinah o urmări pe Tekla cam o săptămână și rutina ei i se păru de-a dreptul captivantă. O aduse în atelier pe Ivy, și mai târziu pe Rhys, ca să se uite pe fereastră cum dormea Tekla. Discutară despre Tekla și își trimiseră reciproc prin e-mail

fotografii cu Tekla pe care le depistaseră pe Internet.

— Putea să fie una dintre noi, îi spuse Dinah lui Ivy.

— Chiar noi suntem, răspunse Ivy. E doar o diferență de titulatură.

— Crezi c-așa o s-ajungem și noi?

Ivy chibzui un timp și scutură din cap.

— Uite ce-i, modul ei de viață nu-i sustenabil.

— Crezi că-i o misiune sinucigașă?

— Cred că-i un gulag, spuse Ivy, un mic gulag chiar în dreptul ferestrei tale.

— Crezi c-o fi dat de vreo belea?

— Cred că toți am dat de-o belea, îi aminti Ivy.

— Of, da, am uitat.

— Ea e norocoasă, ai uitat?

Însemna că Tekla găsise, cel puțin, o cale de a scăpa de pe planetă.

— Nu s-ar zice, dacă te uiți la ea, remarcă Dinah. În viața mea n-am văzut pe cineva în halul ăsta de izolat. Vorbește cu cineva la tableta aia? Sau doar navighează?

— Pot să-l întreb pe Spencer, dacă vrei, spuse Ivy. Sunt convinsă că înregistrează toate pachetele de date.

— Neah, răspunse Dinah, deși știa că Ivy glumește. Merită și ea măcar atâta intimitate câtă are acum.

Rhys reacționă excitându-se, lucru asupra căruia păstră o discreție chibzuită. Dar de când o văzu pe Tekla până făcu sex cu Dinah trecu, după o estimare generoasă, cam o jumătate de oră. Nu că ar fi avut el nevoie de prea mult ajutor ca să-i pornească motorul. Și nici Dinah. Ea știuse de la bun început că aveau s-o facă.

Știuse după felul cum mirosea el, cel puțin când nu-l apuca bolitul. În alte vremuri și locuri, felul cum mirosea el n-ar fi fost de ajuns. Mai întâi și-ar fi dat întâlniri, sau alte lucruri de felul acela. Ar fi apărut complicații legate de relațiile în care erau deja implicați, de stilurile de viață incompatibile, de interdicția asupra idilelor între colegi. Dar aici totul se petrecea automat. Și era fantastic.

Mai era și universal valabil, înțelegea asta din frânturile de Internet terestru care îi ajungeau la urechi. O fi fost specia umană pe cale de dispariție, dar nu înainte de a-și petrece doi ani într-o frenezie a sexului recreațional.

Cu totul altceva era să dormi propriu-zis în doi. Pe Rhys nu părea să-l deranjeze, în principiu. Dar era o treabă dificilă din punct de vedere logistic. În general, astronauții dormeau în saci care-i împiedicau să plutească la întâmplare în timpul somnului. Sacii erau proiectați pentru o singură persoană. NASA nu apucase încă să fabrice saci pentru câte două persoane, așa că, dacă simțeau că-i ia somnul după aceea, improvizau și ei, înfășurându-se laolaltă cu ce le era la îndemână. Dar niciodată nu dura mai mult de câteva minute. Apoi el se întorcea la îndatoririle lui, iar ea, dacă avea chef să tragă un pui de somn, se vâra într-un sac de dormit pe care-l ținea în atelier și mai trăgea uneori cu ochiul pe fereastră, vinovată, la biata Tekla.

Într-o zi, după ce Tekla plecă la muncă, Dinah luă o ciocolată din stocul pe care și-l adusese de pe Pământ, își notă adresa de e-mail pe ambalaj și i-o dădu unui Crator, pe care îl scoase apoi prin sas. Îl pilotă pe suprafața Amalteei până la punctul de ancorare unde era prins cu cabluri vestibiulul Teklei, iar acolo îl puse să se cațăre pe cablu (nimic complicat, exista un algoritm pentru asta) și să urce în vestibiul, unde se prinse bine și rămase în așteptare, ținând ciocolata întinsă în cleștele liber.

Când Tekla se întoarse la sfârșitul schimbului, Dinah avu satisfacția să o vadă cum despachetează ciocolata și o mănâncă. Ridică o mână și păru s-o fluture în semn de salut din interiorul plasticului. Dinah nu reuși să-i distingă expresia facială.

Cratorul era încă în vestibiul și avea să rămână blocat acolo până la următoarea plecare a Teklei. Când văzu că Tekla plutea cu fața către el, Dinah se întoarse spre computer și porni fluxul video transmis de Crator. Privi fascinată fața Teklei, acum foarte clară, plutindu-i în cadru.

Nu arăta rău. Dinah se așteptase să vadă un chip de supraviețuitor al unui lagăr de concentrare. Dar femeia aceasta părea să primească mâncare suficientă.

Bineînțeles, ea n-o putea vedea pe Dinah. Și nu exista nicio conexiune audio. Din moment ce nu există sunet în vid, roboții spațiali nu erau dotați cu microfoane și cu boxe.

Tekla îl fixa pe Crator cu o privire impasibilă, poate întrebându-se dacă o vedea.

Dinah își strecură degetele în mănușa informatică, execută gestul care o conecta la cleștele liber al Cratorului și făcu cu

mâna.

Ochii verzi ai Teklei se mișcară puțin în orbite, semn că observase. În continuare, nicio emoție.

Dinah se simți vag jignită. Nu era Oratorul drăguț, adorabil chiar, în felul lui de mașinărie urâtă? Fluturatul mâinii nu era un gest amuzant?

Tekla ridică mâna în care ținea ambalajul ciocolatei. Scrisese pe el, sub adresa lui Dinah: FĂRĂ E-MAIL.

Ce însemna asta? Că n-avea adresă de e-mail? Că nu putea primi e-mailuri pe tabletă?

Sau o implora pe Dinah să nu comunice cu ea prin metoda aceea?

Cratorul avea o lampă frontală, un led alb de mare putere pe care ea îl putea aprinde cu o singură apăsare de tastă. Îl aprinse și îi văzu strălucirea proiectată pe fața Teklei, reflectându-i-se în ochi.

Oare rușii foloseau același cod Morse ca americanii?

Precis Tekla cunoștea codul. Era pilot.

Dinah semnaliză cu lanterna punctele și liniile cuvântului MORSE.

Tekla dădu din cap a încuviințare, iar Dinah îi citi pe buze cuvântul „Da”.

Dinah semnaliză:

AI NEVOIE DE CEVA?

Gura Teklei schiță o urmă de zâmbet abia vizibilă. Nu era genul de zâmbet cald. Mai degrabă nedumerit.

Ridică ce mai rămăsese din ciocolată și arătă spre ea.

Dinah răspunse:

MÂINE.

Tekla încuviință iar. Apoi se întoarse, făcând să-i sclipească în lumina LED-ului părul blond tuns băiețește, și pluti înapoi în miezul cepei sale.

•

— Cinci la sută.

Cu aceste cuvinte începu Ivy următoarea întrunire din Banană.

Încăperea era plină-ochi: echipajul inițial de douăsprezece persoane al lui Izzy, cei cinci care veniseră cu Soiuz la A+0.17 și Igor, Cercetașul care fusese primit la căldură după ce i se defectase costumul. El, Marco și Jibran făcuseră pregătiri pentru

ședință improvizând niște ventilatoare care să sufle aer suplimentar în incintă, ca să nu se satureze cu dioxid de carbon. Asta o făcuse pe Dinah să remarce în glumă că toate ședințele ar trebui să fie ținute în încăperi închise ermetic, ca să nu poată dura la infinit. Poate cu excepția lui Rhys, nimănui nu i se păru amuzant. În orice caz, ventilația din Banană vuia și mai zgomotos decât de obicei, așa că Ivy trebui să vorbească mai tare și să facă uz de Vocea de Mare Șef.

— Azi e Ziua 37, continuă ea. Asta înseamnă zece procente dintr-un an. Dacă e adevărat că avem doi ani de la Zero până la Ploaia Solidă, atunci se cheamă c-am consumat deja cinci la sută din timpul în care ne putem aștepta să primim ajutor de orice fel de pe Pământ. Cinci la sută din timpul necesar ca să transformăm instalația asta într-o societate și într-un ecosistem care să se poată autosusține pe termen nedefinit.

Ivy stătea cu spatele la ecranul cel mare, așa că nu putea să vadă reacția arcotecților aflați jos, pe Pământ, într-o sală de ședințe de la celălalt capăt al conexiunii video. Pentru întrunirea din ziua aceea veniseră trei dintre ei: Scott „Sparky” Spalding, care încă mai era administratorul NASA, doctorul Pete Starling, consilierul științific al președintei, și Ulrika Ek, o suedeză care fusese coordonatoare de proiecte pentru una dintre companiile private nou-înființate în domeniul spațial, până când evenimentele recente o forțaseră să-și schimbe cariera; acum coordona munca la Norul Arcă a câtorva agenții spațiale și a unor companii private. Se părea că ajunsese arcotect-șef.

„Se părea” era exprimarea-cheie, din moment ce Dinah își aducea aminte, de fiecare dată când lua legătura cu solul, cât de puțin înțelegea din ceea ce se petrecea acolo. La drept vorbind, se număra printre cei mai norocoși membri ai rasei umane. I se oferea șansa de a rămâne în viață. În același timp, primea și ea, ca și ceilalți, foarte puține informații dinspre planetă și era nevoită să pună cap la cap fragmente dintr-un talmeș-balmeș de indicii.

Făcuse schimb de impresii cu Ivy, care-i confirmase că nici măcar ea nu avea prea multe informații, iar ceea ce îi ajungea la urechi se contrazicea de la o oră la alta.

Totul devenise Kremlinologie. În vremurile de glorie ale Uniunii Sovietice, singurul mod în care occidentalii puteau ghici ce se petrece acolo era să vadă ce demnitari făceau coadă la

Mausoleul lui Lenin cu ocazia defilării de 1 Mai și să rezolve enigma după schema locurilor de stat la masă și după cine cu cine dădea mâna. Acum aplica și Dinah aceeași metodă la cele trei chipuri de pe ecran. Sparky nu-i era de niciun folos. Petrecuse atâta vreme în spațiu, încât căpătase o privire rătăcită, ca de la o mie de ani-lumină depărtare. Era renumit pentru necunoașterea sa în privința laturii politice a lucrurilor.

În privința aceasta, Pete Starling era opusul lui. Treaba lui Pete era să mormăie explicații științifice la urechea președintei. Ceea ce făcuse cu vârf și îndesat în ultimele treizeci și șapte de zile. În trecut condusese programe științifice de anvergură la diverse universități, avansând în doar zece ani de la Mankato State la Georgia Tech, la Columbia și apoi la Harvard. Ce căuta el la ședința asta? Nu prea avea cu ce să contribuie. Probabil se afla acolo ca să-i poată raporta lui J.B.F. tot ce vedea și auzea.

Dar de ce i-ar fi păsat lui J.B.F? Aici nu urma să se ia nicio decizie; era vorba doar de un raport asupra situației, o dare de seamă.

De cum își termină Ivy fraza, colțurile gurii lui Pete se lăsară în jos. Se uită la Ulrika Ek, o femeie cu un aer cam de matroană, care se apropia de cincizeci de ani, extrem de pricepută în meseria ei, după spusele lui Rhys. Pe fluxul video de înaltă definiție, Dinah sesiză că ochii ei se mișcaseră foarte subtil când Pete Starling întorsese capul, observându-i gestul fără a lua act propriu-zis de el.

Era clar că Ulrika nu-l simpatiza deloc. Dar nu degeaba era ea o respectată coordonatoare de proiecte.

— Ivy, spuse ea, doar ca să fie clar: când vorbim despre „instalația asta” folosim termenul într-un sens flexibil. De nevoie.

Ivy se întoarse cu fața la ecran.

— Probabil că „instalație” nu-i cuvântul potrivit, recunoscu ea. Din moment ce nu e instalată nicăieri.

Pete Starling luă cuvântul.

— Cred că Ulrika vrea să spună că Norul Arcă este un concept fluid, care poate să producă o schimbare radicală de paradigmă pe măsură ce parcurgem într-o manieră adaptivă următoarele nouăzeci și cinci de procente din timpul rămas.

Ivy se încruntă. Ceva se petrecea pe Pământ, o încăierare în arena politică. Pentru oameni ca Pete era un lucru important.

— Pierdem timp în mod ineficient, remarcă Fiodor. Eu lucrez la extindere grinzi ca să primească Pionieri.

Engleza lui Fiodor era excelentă, dar când îl călca pe nervi ceva, ca în momentele acelea, renunța la articolele hotărâte.

— Am opt costume afară, cinci înăuntru, în total număr ghinionist de treisprezece.

Devenise lucru comun folosirea unei forme de sinecdocă în care „costum” desemna „persoană calificată să execute activități extravehiculare, echipată cu un costum spațial încă funcțional”.

— Pionieri ajung în două săptămâni, asta mai e valabil? Atunci, îmi trebuie mai mulți Cercetași ieri, cum se zice.

Venirea lui Fiodor în Izzy, cu șase luni în urmă, fusese privită ca o misiune de adio care i se oferise înainte de a fi trecut pe linie moartă cu o slujbă administrativă la Roskosmos. Nu că nu și-ar fi luat îndatoririle în serios, dar părea să gândească mereu pe termen lung, privind-o pe Izzy prin ochii unui viitor birocrat care trebuia s-o facă să funcționeze fluent înainte de a apuca să iasă la pensie. Bineînțeles că situația se schimbase la momentul Zero. Se schimbase și mai mult odată cu invazia rușilor. Lui Fiodor nu i se mai acorda niciun grad și niciun titlu. Nu era nevoie de ele. Toți rușii îl acceptau pur și simplu, implicit și fără obiecții, ca lider al lor. În consecință, și purtările lui se schimbaseră. Respecta cu scrupulozitate autoritatea lui Ivy, dar nu încăpea îndoială că el era șeful a tot ce avea legătură cu costumele, iar autoritatea părea să-l transforme fizic, făcându-l mai mare și mai impunător, asprindu-i fața ridată și adăugându-i fermitate în voce.

— Fiodor, îi răspunse Sparky, pompa aia de combustibil a fost reparată. Era doar un senzor defect. Așa că lansarea se va desfășura conform programului…

Își privi ceasul de la mână și calculă în gând.

— Peste paisprezece ore. Șase ore după aceea, o să aveți costumele.

— Și Zavodurile, și vestibiulurile… lucrurile pe care le-am menționat.

— Fiodor, am avut echipe de ingineri care au lucrat nonstop să facă toate corecțiile.

— Mă îngrijorează foarte tare mecanismele de închidere a ușilor.

•

Restul ședinței se ocupă de subiectul Pionierilor care începeau să urce pe orbită peste două săptămâni și care trebuiau să locuiască, pentru început, în habitate rigide sau gonflabile mai primitoare decât lukurile. Acestea aveau să fie andocate de-a lungul unei serii de tuburi presurizate, care în principiu se deosebeau foarte puțin de marile conducte de ventilație întâlnite în antrepozite și care se ramificau spre exterior din punctele de prindere de pe grinzi. Cum puține dintre lucrurile acestea o afectau, Dinah își concentră atenția către laptopul său. Avea altele pe cap la care putea să lucreze, iar faptul că Ivy le amintise de cele cinci procente îi tăiase cheful de a visa cu ochii deschiși în timpul unei ședințe lungi.

În ultima vreme lucrase mai mult la roboți capabili să se deplaseze pe gheață. Și, de când cu cel mai recent transport sosit cu provizii, la cei săpători de tuneluri în gheață. Dar hotărâse că nu va renunța la progresele pe care le făcuse cu roboții mineri. Chiar dacă petrecea doar un sfert de oră pe zi lucrând la ei, tot era mai bine decât să-și suspende toată activitatea. Se temea că, dacă ar face așa ceva vreodată, ar dispărea întregul proiect.

Din acest motiv, în colțul din stânga-jos al ecranului ținea o fereastră deschisă prin care urmărea transmisii video de pe Amalteea, majoritatea de la camerele frontale ale roboților care lucrau câte ceva. Fereastra era mereu activă la periferia razei sale vizuale, în vreme ce ea se ocupa de e-mailuri, de tabele cu planificări și de diagrame Gantt.

Iar la un moment dat observă că era ceva în neregulă. Câteva minute mai târziu, observă din nou și se întrerupse din ce lucra. Măiri fereastra și preluă controlul robotului care transmitea fluxul video. Roti camera până văzu din nou acel lucru care îi sărise în ochi.

Era Tekla, plutind în lukul ei. Era colorată într-un albastru-strălucitor, ceea ce însemna că purta lenjeria cu sistem de răcire. Era ceva normal. O îmbrăca în fiecare zi când se pregătea să iasă în schimb. Pasul următor ar fi trebuit să fie strecurarea cu picioarele înainte prin flanșa lukului în vestibiul. Dar ea nu făcea asta. Se fâțâia întruna între vestibiul și centrul lukului. Trecea prin flanșă cu capul înainte (lucru anormal) și făcea ceva acolo timp de un minut-două, apoi se retrăgea în luk

și petrecea o vreme butonând tableta.

Întârziase. La ora aceea, o dată la două zile, era deja în costum și lucra afară, pe grindă.

Dinah nu era singura persoană pe care laptopul o distrăgea de la lucru. Fiodor – care în mod normal nu era mare amator de e-mailuri și de alte asemenea diversiuni moderne – își urmărea la rândul său ecranul și din când în când se privea în ochi cu Maxim, și el distras de la treabă, care se tot trăgea de o barbă imaginară.

Ceva era în neregulă.

Ce zisese Fiodor? „Mă îngrijorează foarte tare mecanismele de închidere a ușilor”.

N-o spusese doar așa, la modul general. Se referise la o situație anume. Vorbise despre Tekla.

Tekla putea să se cațere din lukul ei prin vestibiul până în costum, dar nu putea să închidă ușa în urma ei. Pentru asta avea nevoie de mecanismul de închidere. Dacă acesta nu funcționa, costumul nu se putea închide etanș. Iar dacă nu se etanșeiza costumul, ea rămânea captivă în OVL-ul ei (cum ajunsese să fie numită combinația de costum Orlan cu vestibiul și luk).

Nu era propriu-zis o urgență, dar era de rău. Ca să primească „poșta”, trebuia să-și detașeze costumul de la vestibiul, lăsându-l deschis ca să se facă livrarea în absența ei. „Poșta” includea hrană, apă, gheață și canistre cu filtre de dioxid de carbon.

Dinah nu știa cât timp putea Tekla să supraviețuiască fără „poștă”, dar se îndoia că mai mult de o zi. Înainte de orice, ar doborî-o.

Trebuia să elaboreze o metodă prin care s-o aducă pe Tekla în Izzy. Iar OVL-ul, fiind o improvizație, nu avea port de andocare ca orice vehicul spațial normal. Nu exista nicio trapă și nu se putea cupla cu niciun sas.

Tot restul întrunirii, adică încă o jumătate de oră, Dinah cercetă fața lui Fiodor, începând să înțeleagă un lucru: omul se pregătea s-o sacrifice pe Tekla. „Se pregătea”, în sensul că se întărea emoțional în fața realității.

Acum pricepea ea acel FĂRĂ E-MAIL. Pur și simplu, probabilitatea de a nu supraviețui făcea parte din îndeletnicirea de Cercetaș. Iar dacă știai că urmează să fii sacrificat, nu ajuta

la nimic să inunzi lista de e-mailuri a Cercetașilor cu rugăminți de ajutor și cu mesaje de rămas-bun. Tekla putea să comunice cu Fiodor, și numai cu Fiodor, iar restricția aceasta își avea motivul ei. Un motiv pe care apărătorii Leningradului, ai Stalingradului și ai Moscovei l-ar fi înțeles și l-ar fi acceptat fără nicio rezervă. Dar în raport cu etosul modern era puțin cam anacronic.

Corecție: în raport cu etosul modern așa cum se prezenta el în Epoca Lunii Unice.

Era perfect sincronizat cu felul în care stăteau lucrurile în prezent.

O parte din ea ar fi vrut să se ducă la Fiodor și să-l implore să organizeze o misiune de salvare dramatică și eroică. Imposibil să nu se poată rezolva cumva! Văzuseră cu toții filmul *Apollo 13,* citau mereu replici din el.

Dar ea cunoștea deja răspunsul. Peste două săptămâni începeau să sosească Pionierii, cargouri întregi. Toți aveau să moară la sosire dacă nu se făceau pregătirile corecte. Nu era timp de pierdut. Alți Cercetași, care s-o înlocuiască pe Tekla, erau deja pe drum.

Și pentru prima dată se bucură că ședința dura atât de mult, că Sparky nu respecta ordinea de zi și că Pete Starling abuza de ea ca să umple timpul cu o mulțime de termeni tehnici la modă. Fiindcă în mintea lui Dinah se contura încet o idee. Va trebui să le-o comunice și lui Ivy, și lui Rhys, poate și lui Marco, și va avea nevoie de Margie Coghlan – omul cel mai apropiat de meseria de doctor pe care îl aveau la dispoziție – să fie pregătită în orice moment, dar se putea descurca fără niciun fel de ajutor din partea lui Fiodor sau a vreunui alt costum.

Fiodor tasta ceva cu degetele arătătoare. Dinah își fixă privirea pe fața lui și n-o mai mută de acolo până nu-l văzu că termină. El păru să-și dea seama, fiindcă ridică fruntea și se uită drept în ochii ei, fără să lase să i se citească nimic pe față.

Ea îi susținu privirea.

Pe fața lui Fiodor începu să se citească expresia conștientizării. Își dădea seama că Dinah aflase despre problemă. Fiodor cunoștea planul general al lui Izzy mai bine decât oricine. Știa unde își petrecea Dinah vremea, știa că nu trebuia decât să privească pe fereastră ca să vadă ce se petrecea. Se uita la el și-l vedea cum pune cap la cap toate

informațiile acelea.

Fiodor se aștepta ca ea să-l abordeze cu șantaje sentimentale. Așadar, pentru Dinah era important să-și păstreze calmul. De cum ar fi dat drumul la robinet, ar fi pierdut pentru totdeauna și respectul, și atenția lui.

— Fiodor, spuse ea, mă ocup eu.

El clipi cu un aer surprins, apoi, după o oarecare ezitare, încuviință cu un gest abia vizibil.

— De ce te ocupi? întrebă Pete Starling prin legătura video. Am pierdut ceva?

— Nu, îl asigură Dinah. Ne pregătim doar de parcursul în manieră adaptivă uzând de competențele noastre de bază.

•

Conform statisticilor de pe website-ul *CEI MAI SEXY 50 DE SPORTIVI OLIMPICI,* Ivy se potrivea binișor cu Tekla din punct de vedere fizic. Tekla era mai musculoasă, dar Ivy era mai înaltă cu un țol. În consecință, începură prin a o îndesa pe Ivy în micuțul sas pe care-l folosea Dinah pentru roboții ei. Cu bărbia în piept și cu genunchii la gură, încăpea și mai rămânea și loc liber. Dinah făcu o poză, pe care o atașă la un e-mail cu instrucțiuni detaliate.

Spencer Grindstaff, care, în calitate de tânăr contractor al CIA, își făcuse rodajul spărgând sisteme de poștă electronică operate de autorități din alte țări, concepu o metodă de trimitere a unui e-mail pe tableta Teklei mascându-l astfel încât să pară că venea din partea lui Fiodor.

Dinah o urmări pe Tekla cum citea e-mailul. Tekla ridică privirea de la tabletă la fereastră, apoi se uită spre sas. Până la acel moment, Dinah își făcuse griji pentru ea să nu-și piardă cunoștința, fiindcă nu se mișcase de câteva ore. Ghici că încerca să facă economie de oxigen și să reducă termogeneza mișcându-se cât mai puțin cu putință.

Cu un colier de plastic, Dinah fixă un proiector cu led de mare putere pe trapa interioară a sasului, apoi o închise. Deschise valva care evacua aerul în spațiu, lăsând sasul să se „umple” de vid, după care acționă pârghia – un simplu racord mecanic – care deschidea trapa exterioară. Văzu strălucirea albă a ledului reflectându-se din bula de plastic a lukului în care se afla Tekla, la câțiva metri distanță, apoi o văzu pe Tekla întorcând capul când lumina îi atrase atenția.

Câțiva roboți trebuiau să acționeze la unison ca să mute bula Teklei prin spațiu până o lipeau de sas. Era o procedură exasperantă, precum încercarea de a înșfăca un balon folosind un clește cu vârful ascuțit. Dinah încercase manevra asta folosindu-se de Ofizi, din care opera cam o duzină în acel moment. Un Ofid se putea conecta cap-coadă cu alt Ofid ca să-și dubleze lungimea și toată procedura se putea repeta la infinit pentru construirea unui fel de tentacul inteligent, dotat cu instrumente. Lipind coada unui Ofid de suprafața Amalteei și întărind conexiunea prin fixarea cozii cu o pereche de Cratori ancorați, Dinah reuși să trimită alt Ofid să se târască pe el și să facă joncțiunea cu capul lui, care se proiecta în spațiul exterior. Un al treilea Ofid se cățără pe primii doi și se înlănțui la rândul său, și tot așa, unul după altul, construind o tulpină care se înălța de pe suprafața asteroidului și începea să se curbeze în jurul bulei care o ținea prizonieră pe Tekla.

Toate bune până aici. Dar lanțul, cu cât se lungea mai mult, cu atât era mai indisciplinat. Ofizii erau construiți ca niște omizi, din multe segmente identice conectate între ele prin articulații flexibile. Articulațiile erau motorizate, motoarele erau proiectate să execute comenzile înglobate în codul lui Dinah și tot ansamblul era proiectat să lucreze într-un mod previzibil. Problema era că fiecare articulație avea un anume grad de flexibilitate, lucru care, în ceea ce o privea pe Dinah, era o eroare. Erorile se acumulau odată cu creșterea în lungime a lanțului, astfel încât, după ce conectă laolaltă trei Ofizi, descoperi că-i era dificil să cunoască poziția capătului de tulpină, darămite s-o mai și controleze. Iar când încercă să aplice o forță pentru a face lanțul să se curbeze în jurul suprafeței alunecoase și bombate a lukului, nu reuși decât să înrăutățească lucrurile.

Rhys apăru la câteva ore de la începerea proiectului și observă ce se întâmpla. De obicei tăcea mâlc ore în șir, pe urmă punea deodată o întrebare bizară și deplasată, care demonstra totuși că se gândea la problema respectivă.

— Ce-ar fi să oprești toate motoarele și să lași chestia aia să se miște liber?

— Tu n-aveai un tor de construit? întrebă ea și se întoarse să-l fixeze cu cea mai ucigătoare privire de care era în stare.

— Mai întâi trebuie să rezolvăm problema asta, spuse el cu

blândețe.

Ea mai avea o replică pe buze, dar preferă să tacă. Rhys făcea iar pe măscăriciul cu colierul lui. Avea obiceiul să poarte un lanț la gât – nu ceva extravagant sau voluminos, doar un șirag de zale răsucite din inox, care-i folosea ca să-și agațe memoriile flash și alte obiecte mărunte și importante, să nu-i zboare în toate părțile. La momentul acela însă le scosese pe toate, iar lanțul, eliberat de orice povară, i se răsucea în jurul gâtului. Se întinsese sub forma unui oval larg, unduitor, care nu-i atingea nicăieri gâtul sau gulerul, pur și simplu orbita în jurul lui în spațiu. Dinah îl mai văzuse pe Rhys făcând asta, de obicei când se plictisea la ședințe. Deprinsese niște trucuri cu care accelera rotația colierului și-l făcea să ia diferite forme când sufla pe el printr-un pai de băut sau îl lovea ușor cu unghia. Nu forma un cerc perfect, cum te-ai fi așteptat. Șirul mișcător de zale putea fi modelat în aproape orice formă, pe care și-o păstra până îl tulbura ceva. Întorcându-se spre Rhys și văzând că iar făcea șmecheria cu lanțul, Dinah era gata să dea ochii peste cap și să spună ceva gen „Mai dă-o-ncolo de treabă, nu poți să faci și tu ceva folositor cu creierul ăla al tău?”, dar expresia de pe fața lui Rhys sugera că punea el ceva la cale, nu doar se juca.

Lanțul se învârtise în tot acest timp într-o formă alungită, ca de circuit de curse, trecându-i la un moment dat razant pe lângă gât, dar Rhys lovi ușor laturile lungi și lărgi forma, făcând-o aproape circulară, după care se lăsă în jos și ieși din ea, lăsând lanțul să se învârtească de unul singur în aer.

— Canalizez spre mine înțelepciunea strămoșilor mei, dacă vrei să știi, spuse el.

— Aveai strămoși care trăiau în gravitație zero?

— Nu, din păcate. Stră-stră-stră-stră-unchiul meu John Aitken era un meteorolog victorian excentric, cu un hobby și mai excentric: studia fizica lanțurilor în mișcare. Din păcate pentru el, trebuia să se ocupe de treaba asta în salonul lui din Falkirk, unde, îmi pare rău s-o spun, există gravitație. Era nevoit să aproximeze lucrurile de felul ăsta – Rhys arătă cu capul spre bucla de lanț zbârnâitor – construind niște mașinării extrem de ingenioase.

— Înseamnă c-o fi fost un om cu adevărat inteligent.

— Membru al Societății Regale și prieten cu Lordul Kelvin, că tot veni vorba. Înțelegi unde vreau s-ajung?

— Păi, acum un minut mi-ai dat ditamai indiciul când mi-ai sugerat să opresc toate motoarele din trenul de Ofizi. Dacă aș face asta, ar rămâne complet flasc și s-ar transforma practic într-o bucată de lanț.

— Așa-i, spuse Rhys tărăgănat.

Și ridică degetul arătător în calea lanțului, care i se agăță de articulație, tresăltă și brusc i se înfășură în jurul mâinii într-o încâlceală haotică.

— Foarte încurajator, remarcă Dinah.

— Stai așa, s-a dovedit că unchiu-meu John știa el ce știa. Și mai târziu alt ins, pe nume Kucharski, din Berlin, s-a ocupat și el de așa ceva.

Rhys descâlcea lanțul, căutându-i închizătoarea. Când o găsi, o desfăcu, transformând lanțul dintr-o buclă într-un segment lung cam cât brațul lui.

— Din păcate, și-n Berlin e gravitație, așa că trebuia să facă treburi de-astea pe suprafața mesei. Vrei să-l ții de-aici, te rog?

O puse pe Dinah să prindă între degete mijlocul lanțului, ținându-l fix în spațiu, apoi trase de capete înspre el, dând lanțului forma unui U subțirel și lunguleț.

— Acum poți să-i dai drumul, ușurel.

Dinah dădu drumul lanțului și se îndepărtă de el plutind cu spatele, fiindcă Rhys își luase un aer ca de magician în plin spectacol. El lăsă liber un capăt și-l păstră pe celălalt strâns între degetul mare și arătător.

— Ce se-ntâmplă dacă trag acum? întrebă el. Poți să faci vreo predicție?

— Presupun că tot lanțul o s-o ia înapoi spre tine.

— Hai să-ncercăm. Ridică un deget și ține-l așa.

Dinah ridică degetul arătător „în sus” și-l lăsă pe Rhys să întindă mâna liberă și s-o apuce cu blândețe de încheietură, deplasându-i mâna astfel încât degetul să se afle la vreo zece centimetri distanță de vârful curbei în formă de U a lanțului.

— Și iată cum nu vine nimic, spuse el, apoi începu să tragă lanțul către el, îndepărtându-l de Dinah.

Contrar așteptărilor ei, curbura începu să se propage către ea, tot mai departe de Rhys, până când, în cele din urmă, capătul liber se năpusti, ca un bici șfichiuitor, și se înfășură iute de câteva ori pe degetul ei, imobilizând-o.

— Te-am prins, spuse Rhys și începu s-o tragă spre el.

— Exact ca un bici, remarcă ea, desfășurându-și lanțul de pe deget prea târziu ca să mai evite apropierea și contactul plăcut cu Rhys.

— E exact același fenomen fizic, confirmă el. Bucla asta în formă de U care călătorește, Kucharski o numea *Knickstelle.* Înseamnă ceva în genul „loc pervertit”.

— Lanțuri, bice și-acuma perversiuni. Câte mai învăț despre strămoșii tăi victorieni, Rhys!

— Probabil ai crezut că-i doar o șmecherie distractivă, spuse el.

— A, nu. Înțeleg ce-ai vrut să-mi demonstrezi. În loc să-ncerc să controlez lanțul de Ofizi ca pe un tentacul, tot numai mușchi încleștați, mai bine să-l las să se relaxeze și să șerpuiască în jurul lukului ca un lanț inteligent.

Micul excurs în fizica secolului al XIX-lea s-a dovedit a fi genul acela de manevră care pentru fiecare pas înapoi te ajută să faci cinci înainte. A fost muncă de câteva minute să concateneze încă patru Ofizi în lanțul deja existent, apoi să oprească toate motoarele cu excepția câtorva pe care să le folosească la crearea curburii în formă de U. Tensiunea aplicată la unul dintre capete făcu *Knickstelle*-ul să se propage exact ca în demonstrația lui Rhys, astfel încât lanțul șfichiui lent în jurul lukului, înconjurându-l complet. Din câteva încercări, apucătorul de la capătul lanțului reuși să facă priză în partea opusă, după care lanțul prinse bine lukul în strânsoarea sa. Cratorii puteau acum să dea fuga de-a lungul lui purtând cu ei capete de cabluri ancorate de alte părți ale Amalteei sau de Izzy, și astfel lukul ajunse treptat să fie captiv într-o țesătură rară de echipament pe care Dinah îl folosi ca să deplaseze balonul din poziția în care fusese ancorat, trăgându-l și lipindu-l de modulul în care se afla atelierul ei. Pe când lukul se apropia, nimbul nedeslușit de lumină albă proiectat pe suprafața lui de ledul din sas se îngusta și se intensifica, până când balonul uriaș îl sufocă aproape de tot în momentul în care împresură sasul ca un ciot proiectat în exterior. Acum camera sasului împungea straturile concentrice ale lukului ca un deget înfipt într-un balon.

Cu tot succesul manevrei „șfichiuire de bici”, treaba dură aproape toată ziua. Rhys pluti spre alte zări, după cum îi era obiceiul. Bo, femeia-cosmonaut mongolă, se strecură în atelierul lui Dinah, asistă la manevre în tăcere timp de vreo două ore,

apoi începu să caute modalități de a se face utilă. Învăță să folosească mănușa informatică și interfața cu mouse și tastatură doar observând-o pe Dinah, iar la sfârșitul zilei pilota deja Cratorii și manipula Ofizii cu mână de expert.

Veni și Margie Coghlan să supravegheze ultimele pregătiri. Psiholog australian, fusese trimisă în Izzy cu câteva luni în urmă ca să studieze efectele zborului spațial asupra sănătății organismului uman. Lui Dinah i se păruse mereu puțin cam tăioasă la vorbă, dar poate că așa era felul australienilor. Margie aduse cu ea o cutie cu provizii medicale și echipament chirurgical. Toți astronauții din SSI aveau pregătire medicală. Dinah și Ivy își făcuseră stagiul de pregătire la urgențe în Houston, unde coseau victime cu traumatisme și reașezau oase și articulații. Dar Margie era cea mai pricepută.

— Nu prea e ce te-așteptai tu să faci, spuse Dinah.

— Niciunul dintre noi n-are parte de ce se aștepta, constată Margie.

— Poate cu excepția Teklei, se auzi o altă voce.

Era Ivy. Nu se afla în atelierul lui Dinah – unde era deja aglomerație, cu Dinah, Bo și Margie –, ci alături, în MURCOS.

— Ivy, ești gata să mai bați un record? o întrebă Dinah.

— Gata să încerc, spuse Ivy.

Era codul Q pentru numărul de femei prezente în același timp în stația spațială. Vechiul record era de patru și fusese stabilit în 2010. Îl egalaseră cu câteva luni în urmă, când Margie și Lina sosiseră în Izzy, unde se aflau deja Ivy și Dinah. Îl depășiseră când apăruse Bo, lansată cu Soiuzul, cu trei săptămâni în urmă. Tekla avea să ridice totalul la șase, asta dacă reușeau s-o aducă înăuntru prin sas.

Sau, dacă încercarea dădea greș, numărul putea scădea iar.

— Bo, mersi că ne-ajuți. Cred c-ar trebui să ieși cu Ivy.

— Noroc, spuse Bo și, împingându-se din trapa interioară a sasului, traversă plutind atelierul lui Dinah și ieși prin cealaltă trapă în MURCOS, unde aștepta Ivy.

— E totul închis etanș în urma voastră? întrebă Dinah, mai mult din cauză că era agitată decât din vreun alt motiv.

De fapt, nici nu se punea problema ca Ivy să dea greș la etanșeizare. Și oricum, de când cu explozia Lunii, își întețiseră precauțiile, separând între ele diversele module ale lui Izzy prin trape etanșe ori de câte ori era posibil, astfel încât eventuala

perforare a unui modul după impactul cu un bolid spațial să nu ducă la distrugerea întregului complex.

Ivy nu răspunse.

— Știți ce-aveți de făcut cu trapa aia dacă se duce totul de râpă, continuă Dinah.

— Da’ mult mai vorbești când ești agitată, spuse Ivy.

— Sunt de-aceeași părere, spuse Margie. Ne-apucăm de treabă sau nu? Femeia aia s-o fi asfixiind acolo.

— Bine. Îi dau semnalul acum, zise Dinah.

În programul spațial la care visase ea în copilărie, când avea un poster cu „Astronautul Snoopy” pe tavanul cocioabei sale dintr-un hinterland sud-african, sau pe care îl urmărea prin fluxurile video în direct din stația spațială transmise de televiziunea prin satelit din vestul Australiei, semnalul ar fi fost o exprimare concisă la un microfon sau un mesaj introdus de la tastatură. În realitate însă, Dinah pluti până la ferestruică și se uită prin paisprezece straturi de plastic lăptos și translucid la Tekla, care era atât de aproape, mai să întindă mâna și s-o atingă, apoi făcu gestul cu degetul mare ridicat.

Tekla dădu din cap și ridică în dreptul feței un obiect mic. Era un briceag rabatabil cu agățătoare pentru curea și cu un șnur de siguranță pe care și-l înfășurase, prudent, în jurul încheieturii. Cu degetul mare, apăsă butonul și lama zimțată țâșni afară.

Dinah dădu din cap.

Tekla îi răspunse cu același gest, apoi dispăru plutind, îndreptându-se către sas.

— Hai, că vine, spuse Dinah.

O evaluase deja pe Margie ca fiind o femeie deloc lipsită de forță fizică. Era voinică, dar mai degrabă sugera vigoare decât o constituție robustă lipsită de energie.

Dinah apucă pârghia care deschidea trapa exterioară a sasului.

— Țineți-mă bine, spuse ea.

O îngrijora atâta plastic. Precis aveau să se prindă fâșii din material în izolația delicată a trapei.

Principiul era destul de simplu. Și-l repetase în minte de o sută de ori. Dacă Tekla va face o despicătură de câțiva centimetri în stratul interior al lukului, aerul va da năvală în spațiul dintre el și următorul strat, care avea o presiune mai mică. Dacă își va băga capul și umărul prin despicătură aceea,

va fi ca un dop în gâtul unei sticle de șampanie, iar presiunea va încerca s-o expulzeze cu forța. Dacă va spinteca apoi următorul strat, și încă unul, și încă unul, un val de presiune se va acumula în spatele ei și o va scuipa de-a dreptul ca pe un sâmbure de pepene. Iar dacă se va ghida în tot acest timp după ledul alb de pe trapa interioară a sasului, va fi proiectată drept acolo, în ecluză.

La momentul acela va fi despuiată și lipsită de protecție în plin jet de aer țâșnind exploziv până dincolo de ea, în vid. Iar în clipa aia…

Se auzi un șuierat, apoi un zgomot sec ca de izbitură a cărnii.

— Iisuse Cristoase, cred că asta a fost, spuse Margie.

— A ieșit, confirmă Bo.

Bo, care era în compartimentul de alături, avea o tabletă pe care urmărea fluxul video de la un Crator din apropiere.

— Vreau să zic c-a ajuns în sas.

Dinah trase de mâner, închizând trapa exterioară. Ascultând de Legea a Treia a lui Newton, trupul ei se mișcă în sens opus, diminuându-i forțele, dar brațele lui Margie o prinseră în strânsoarea lor puternică și o traseră înapoi – Margie reușise cumva să se fixeze pe loc.

Bo icni.

— Vezi că-i strivești piciorul!

— A, rahat.

— Îi iese piciorul afară.

— Dinah, spuse Ivy, trebuie să deschizi puțin trapa, i s-a prins piciorul.

Dinah își relaxă brațele. Dacă Tekla își pierduse cunoștința? Dacă nu era în stare să ajungă în poziția fetală după cum îi arătaseră în fotografie?

Schimbarea din tonul lui Bo și al lui Ivy o lămuri că nu era cazul.

— A intrat! exclamă Ivy, în timp ce Bo răcnea întruna:

— Închide trapa, închide-o!

Dinah trase de mâner până la capăt, făcând să se audă pocnetul de blocare. Nu părea a fi chiar în regulă, dar cel puțin trapa era închisă.

Între timp, Margie acționa valva care lăsa aerul să pătrundă în interiorul sasului. După reguli, trebuia să o facă treptat, dar ea îi dădea drumul pur și simplu cu o iuțeală explozivă, astfel încât

mișcarea bruscă a șuvoiului de aer le apăsă în zona diafragmei și le înfundă urechile.

— Iese sânge, observă Bo cu voce plată. Se scurge afară prin trapă.

— Futu-i! spuse Dinah.

Fiindcă asta însemna două rele dintr-un foc: trapa exterioară nu era închisă de-adevăratelea, iar Tekla era rănită.

— Hai s-o deschidem, spuse Margie.

Până la urmă fu nevoie de toate patru: Dinah, Margie, Bo și Ivy, toate înghesuite în locul acela, cu degetele înfipte sub buza trapei, împingând din toate puterile în perete cu tălpile și cu spinările, ca să forțeze desigilarea. Ca urmare, aerul țâșni șuierând din compartiment și trapa zbură în lături, ca atunci când reușești în sfârșit să deschizi un borcan închis ermetic și capacul sare de pe gura lui.

Tekla era înăuntru, strânsă în poziție fetală, o masă solidă de roșu.

Timp de câteva clipe se uitară toate la ea, încremenite.

Tekla mișcă puțin capul. Își întoarse fața în sus spre ele, dezvăluind o uriașă pată roșie în locul în care ar fi trebuit să se afle un ochi.

Dinah ar fi țipat ca o copiliță în momentul acela de nu i s-ar fi ridicat stomacul în gât. Bo trase adânc aer în piept și începu să murmure ceva.

Mâinile Teklei se desprinseră și apucară marginea sasului. Șnurul briceagului îi era în continuare înfășurat pe încheietura dreaptă. Mânerul atârna de el. Dinah presupuse că lama fusese smulsă, până își dădu seama că era înfiptă cu totul în antebrațul Teklei.

Tekla se trase afară vreo zece centimetri, apoi se opri. Doar capul îi intrase în cameră.

Deschise un ochi. Un ochi injectat pe o față însângerată. Dar un ochi normal, funcțional.

Dinah simți că-i revine auzul și își dădu seama că percepea un șuierat puternic. Era zgomotul aerului care scăpa din Stația Spațială Internațională, nu printr-un orificiu de mari dimensiuni, ci prin mici goluri din garnitura de etanșeizare exterioară a sasului. Aerul trecea pe lângă trupul Teklei, creând în spatele ei o zonă de vid, un vid cu care trebuia să se lupte ca să poată avansa în cameră.

Simțindu-se stânjenită, ca o gazdă care a uitat să-și întâmpine cum se cuvine oaspetele, se aplecă și o apucă pe Tekla de mână. Margie o prinse de cealaltă mână și, cu un ultim zgomot de sucțiune, traseră silueta lubrifiată în sânge a Teklei din sas în interiorul stației spațiale.

Dinah închise pe jumătate trapa interioară a sasului. Marele Aspirator, cum numeau astronauții de modă veche vidul spațiului cu capacitatea lui de sucțiune, se ocupă de restul manevrei, trântind trapa cu o violență înspăimântătoare.

Pierduseră o cantitate apreciabilă din atmosfera acelui modul. Nu destulă cât să provoace simptomele privării de oxigen, dar mai mult decât suficientă ca să declanșeze alarme în toată stația și mai departe, până hăt în Houston.

Margie luă în primire brațul Teklei, care sângera destul de tare, în timp ce Ivy și Bo, care își puseseră mănuși albastre, îi curățau fața cu șervețele umede. Imaginea devenea tot mai clară. Ideea de bază funcționase. Tekla manevrase cuțitul cu precizie și în direcția corectă, poate cu mai multă eficacitate decât ar fi fost sănătos pentru ea. Forța imensă cu care fusese expulzată din stratul extern al lukului până în sas o izbise cu fața de o componentă de metal întâlnită în cale și îi provocase răni mari deasupra și dedesubtul ochiului, care sângeraseră abundent. În același moment, lama briceagului se prinsese în nu-se-știe-ce și se răsucise spre ea, înfigândui-se în antebraț. Zăcuse năucită, cu un picior ieșit prin trapa pe care Dinah încerca s-o închidă după ea, apoi își revenise și adoptase poziția stabilită. În momentele când se petreceau toate acestea, fusese expusă vidului, lucru care nu-i făcuse niciun bine la rănile sângerânde, dar aerul dăduse năvală în sas și egalizase presiunea înainte de a se produce vătămări ireparabile.

Exact cum se temuse Dinah, bucăți de plastic se prinseseră în garnitura trapei exterioare, cauzând acele scurgeri șuierătoare ale aerului. Dar cele mai multe se desprinseseră și plutiseră în spațiu când deschisese trapa a doua oară, iar pentru fărâmele rămase, lipite de garnitură cu sângele liofilizat al Teklei, programă un roi de Nați să le curețe una câte una. Până la urmă îi lăsă programul pe post de exercițiu lui Bo, care avansa în studiul roboților cu o iuțeală remarcabilă.

Pluti prin toată stația până la Nod și de acolo în tor, unde Margie, sfătuită din Houston de chirurgi traumatologi, lucra la

brațul Teklei. Era mult mai ușor în gravitația slabă din tor – nu pluteau globule roșii peste tot în jur. Lina Ferreira și Jun Ueda, care aveau și specializări în biologie, țineau loc de asistente medicale.

Ivy era în biroul ei, ținând piept unui taifun de reacții furioase ale celor din Houston.

Cusăturile se făceau sub anestezie locală, așa că Tekla era conștientă. Îi curățaseră fața și îi închiseseră tăieturile din jurul orbitei cu bandaje în fluture și cu adeziv superpotent. Pe partea aceea, părul ei scurt blond-argintiu care-i acoperea scalpul încă mai era întunecat de sânge coagulat. Albul ochilor îi era roșu, iar pe față avea mii de semne mici și roșii. Dinah fusese avertizată să se aștepte la ele. Se numeau peteșii: capilare sparte imediat sub piele, din cauza expunerii la vid. Dar, după felul în care i se mișcau ochii în orbite și după cum focalizau pe diverse lucruri din jur, Dinah își dădu seama că vederea îi era în esență intactă.

— N-am cerut asta, îi spuse Tekla.

— Într-adevăr, răspunse Dinah.

— O să am necazuri.

— Și noi avem, spuse Dinah, arătând cu capul în direcția biroului lui Ivy. Toți avem necazuri… cu o mulțime de inși morți.

Tekla abia dacă reacționă, dar Margie, Lina și Jun icniră la unison, oprindu-se pe moment din ceea ce făceau.

— Margie, se auzi de la sol o voce cu accent texan, acest chirurg mort ar dori să clampezi arteriolele alea până nu încep iar să sângereze.

— Noi ăștia care-o să supraviețuim, spuse Dinah, trebuie să începem să trăim după cum ne dictează conștiința.

• *Pionieri și prospectori*

— A venit omul cu gheața!

— Ah, oftă Rhys. Chiar mă-ntrebam care dintre noi o s-ajungă primul.

Ieși, se îndepărtă plutind și aplică asupra prezervativului o manevră de alunecare-înnodare executată cu atâta îndemânare, încât Dinah simți că o înțeapă inima de gelozie. Dar cel puțin nu lăsase nimic să plutească la nimereală prin atelier.

— E posibil să fi fost ultima ta livrare, spuse ea. De gheață, vreau să zic.

— Ți-a venit congelatorul?

— Vine cu lansarea de mâine de la Kourou.

— Ce zici, am putea să-i convingem să ne trimită și-un shaker pentru martini?

— Pentru asta folosim pungi de plastic.

— Mă rog, sper că livrările mele – de gheață, vreau să zic – au contribuit în vreun fel la ce naiba faci tu pe-aici.

— Ia fii atent, spuse ea.

Se înfășurase într-o pătură, iar acum își luă elan proptindu-se în perete cu un deget de la picior și pluti până la postul ei de lucru. Din câteva clicuri, deschise o înregistrare video. Secvența de început era foarte sobră: un cub de gheață într-o încăpere neagră, sub lumina unor leduri puternice, dar reci.

— Presupun că-i de la cartierul general Arjuna, nu?

Rhys, în pielea goală, ajunse în spatele ei și o apucă de mijloc cu un braț. Un gest pe care ea preferă să-l considere afectuos. Și parțial așa era. Dar Dinah își petrecuse suficient timp în imponderabilitate ca să înțeleagă că el mai avea și alt motiv: pur și simplu nu voia să plutească în derivă în timp ce se uita la înregistrarea video.

— Da.

Un bărbos blond-căpșună intră în cadru aducând cu el o placă de carton ondulat – capacul unei cutii de pizza.

— Ăsta cred că-i Larz Hoedemaeker, unul dintre băieții cu care lucrez foarte mult.

Larz înclină ușor cartonul către cameră. Era acoperit aproape în întregime cu niște obiecte irizate cât unghia de mari, ca niște gândăcei de silicon. Cu sutele.

— O mulțime de Nați, remarcă Rhys.

— Păi… chiar asta-i ideea, să creeze un roi.

— Înțeleg. Dar s-ar părea c-au descoperit cum să sporească producția.

Larz îndoi cartonul pe diagonală și-l transformă într-un fel de jgheab, apoi îl înclină către blocul de gheață. Avalanșa de Nați veni grămadă peste el. Mulți ricoșară și se rostogoliră pe podea. Larz ieși din cadru un moment, apoi se întoarse împingând un scaun pivotant pe rotile. Îl duse până în spatele blocului de gheață, după care dispăru din nou și se întoarse ducând un ceas

pe care ai fi zis că tocmai îl dăduse jos de pe peretele unui birou. Îl așeză în echilibru pe scaunul pivotant, sprijinindu-l de suportul lombar, astfel încât să fie perfect vizibil în cadru. Apoi plecă.

După câteva clipe, luminile deveniră mai intense.

— Simulează radiația solară, explică Dinah. Nații sunt alimentați solar, așa că nu poți să-i testezi decât dacă ai o sursă de lumină la fel de strălucitoare ca soarele.

Minutarul ceasului începu să se miște înainte.

— Filmare accelerată? întrebă Rhys.

— Îhî. Treaba asta se-ntâmplă încet, după cum vezi.

Nații care se împrăștiaseră pe jos mișunară fără țintă la început, dar apoi descoperiră blocul de gheață și porniră să-i escaladeze laturile verticale.

— Au aderență bunicică, stai să vezi, spuse Dinah.

Între timp, mormanul de Nați de deasupra se întinse ca o bucățică de unt care se înmoaie pe o clătită, distribuindu-se într-un strat oarecum aleator, dar în principiu neted, pe latura de sus a blocului de gheață. Câțiva dintre ei lăsară impresia că se scufundă în gheață.

— Își croiesc drum înăuntru prin topire? întrebă Rhys.

— Nu. Consumă prea multă energie... și n-ar funcționa în gravitație zero. Tunelurile le sapă mecanic. Vezi cum se formează grămezile?

Arătă spre vârful blocului de gheață, unde începeau să se adune movilițe albe în jurul gurilor de tuneluri.

— Ăsta-i material excavat și ejectat de Nații care sapă tunelurile.

— Nici movile nu poți să faci în ge zero, îi atrase atenția Rhys.

— Să luăm problemele pe rând! spuse ea, înghiontindu-l. De asta se ocupă indivizii ăilalți, vezi?

Folosi cursorul ca să-i indice un alt Nat care își croia drum pe suprafața gheții. Apuca bine câteva grăunțe de gheață dintr-o movilă, apoi dădea cu spatele și pornea către marginea blocului.

— Cum face asta? întrebă Rhys.

— Știi cum e când ai mâna umedă și-o bagi în congelator să iei un cub de gheață, și gheața ți se lipește de piele? Asta-i toată șmecheria. Și tot ăsta-i motivul pentru care mișună toți pe gheață fără să cadă.

Minutarul ceasului înainta mai repede; chiar și mișcarea

circulară a orarului se distingea acum. Suprafața blocului de gheață se umplu de adâncituri și începu să se scufunde spre podea pe măsură ce era îndepărtat materialul. Dar, în același timp, pe o muchie a blocului apăru o protuberanță care deveni un capăt de consolă, arătând ca un corn de nicovală.

— Ce construiesc? întrebă Rhys.

— Nu contează. E doar faza de validare a conceptului.

Excrescența se opri din crescut, mersul arătătoarelor încetini până la ritmul normal, un alt tehnician intră să facă fotografii cu rezultatul obținut. Apoi înregistrarea se opri și ecranul rămase negru.

— Interesant! spuse Rhys.

Înainte s-o poată șterge de acolo, ea îl apucă de mână.

— Stai așa. Să vezi versiunea ultrarapidă.

Aceasta începu imediat. Era exact același film, redat de zece ori mai repede. Așa că dură doar câteva secunde. Nații erau invizibili din cauza vitezei cu care se mișcau – apăreau doar ca o ceață cenușie vânzolitoare care apărea și dispărea sub forma unor pete. Privirea era astfel atrasă către blocul de gheață. La viteza aceea de redare, nu mai arăta ca un bloc de cristal, ci mai degrabă ca o amibă care se cufunda la un capăt, proiectând un pseudopod în spațiu.

— Trebuie să fie un motiv pentru care îl pasionează așa de tare pe Sean Probst să dreseze gheața să facă sluj și aport, spuse Rhys.

— Îhî. Dar mie nu mi l-a spus.

— Există vreo modalitate de a-i uni pe Nații ăștia cap la cap?

— Sub formă de lanț?

— Da. Ofizii sunt de ajutor, dar mult mai complicați decât ar trebui să fie.

— Numai lanțuri ai în cap. Da, există o modalitate. Și poți să-i unești lateral și să faci o foaie din ei.

— Mă strigă unchiul John de pe lumea ailaltă, vrea să fac ceva util cu hobby-ul lui.

— Păi, ai grijă să nu-mi ieși din grații, spuse ea, și-o să te las să te joci cu câțiva.

ZIUA 56

Începând din A+0.56, modulul Nod în jurul căruia se rotea torul nu mai constituia capătul-pupă al lui Izzy. Acum îl numeau N1. Un nod mai mare, numit N2, fusese trimis cu o rachetă de mare capacitate de la Cape Canaveral și se cuplase cu el.

La origine, N2 fusese planificat ca bază a unei ample operațiuni de turism spațial. Misiunea inițială a lui Rhys, pentru care făcuse planuri și antrenamente timp de doi ani, era să pornească modulul și să aibă grijă să fie operațional. Acum avea alt scop, bineînțeles, dar practic urma să aibă același aspect: N2, marele modul central, în jurul căruia se rotea un tor nou, mai mare. Torul cel nou, care în mod inevitabil primise numele T2, urma să fie asamblat în spațiu dintr-un kit de piese gonflabile, dintre care o parte fuseseră trimise împachetate în interiorul lui N2, iar altele aveau să sosească mai târziu, cu lansările următoare. Deocamdată, din N2 ieșeau patru spițe solide cu capete boante, unde urmau să fie adăugate mai târziu alte componente, formând inelul extern al roții.

La momentul acela, Cercetașii își vor fi îndeplinit misiunea de bază, aceea de a folosi Ansamblul de Grinzi Integrate pe post de coloană vertebrală pentru un arbore întreg de conducte goale, fiecare având diametrul de cincizeci de centimetri, cu câte o porțiune lărgită cam din zece în zece metri. O ființă umană în formă fizică bună, care nu suferea de claustrofobie și nu avea prea multe lucruri prin buzunare, se putea mișca printr-un tub cu diametrul acela, întrucâtva asemănător cu un hamster care mișună printr-un tub de plastic dintr-o cușcă. Porțiunile lărgite aveau rolul de a lăsa două persoane care mergeau în sensuri opuse să treacă una pe lângă cealaltă. Module sferice serveau drept conectori și puncte de ramificație. Tuburile se terminau la amplasamentele de andocare, unde diverse tipuri de vehicule spațiale puteau realiza o conexiune solidă și etanșă cu stația spațială.

Fiindcă fusese evident de la bun început că locurile de andocare aveau să fie, în jargonul lui Pete Starling, „resursa insuficientă”, „obstacolul limitator”, „etapa critică”. Construirea de rachete, vehicule și costume spațiale nu era treabă ușoară, dar cel puțin lucrurile astea se petreceau pe solul planetei, unde se puteau pune la bătaie resurse colosale pentru impulsionarea producției. Pe când o armadă de capsule spațiale azvârlite pe orbită n-ar fi avut unde să se ducă dacă n-ar fi putut andoca

undeva. Iar locurile de andocare trebuiau construite cum era mai dificil: acolo unde aveau să fie folosite, pe orbită.

Andocarea nu era glumă și necesita o tehnologie specifică, dar operațiunea în sine nu prezenta aspecte necunoscute și se realizase deja de multe ori. Programul spațial chinez elaborase standarde pe același sistem folosit și de ruși, astfel că vehiculul lor spațial, la fel ca al rușilor, era capabil de andocare la SSI. Toate bune și frumoase. Dar rămânea valabil faptul că fiecare vehicul spațial cu echipaj care se lansa pe orbită trebuia să ajungă la destinație în vreo două zile cel mult, înainte ca ocupanții să rămână fără aer, hrană și apă. Prin urmare, Cercetașii fuseseră însărcinați să adauge un număr uriaș de docuri în maniera cea mai rapidă și mai ieftină cu putință. Docurile nu se puteau afla prea aproape unele de altele, așa că spațiul dintre ele trebuia acoperit cu tuburi de hamsteri. Noi și noi valuri de Cercetași continuau să fixeze cu brățări, pe exteriorul acestor tuburi, țevărie tehnico-sanitară și cabluri electrice, laolaltă cu armături structurale conectate la grinzile adiacente.

Arborele de tuburi inițial, construit între A+0.29 și A+0.50 de Tekla și de alți Cercetași din primul val, oferea șase amplasamente de andocare. Acestea fuseseră imediat rezervate pentru primul val de lansări ale așa-numiților Pionieri: trei vehicule Soiuz, două Shenzhou și o capsulă spațială turistică din Statele Unite.

Încurajați de succesul lansării lui Bo și Rhys, rușii descoperiseră cum să înghesuie câte cinci-șase pasageri în fiecare Soiuz.

Naveta Shenzhou se baza pe designul lui Soiuz, atât că era mai încăpătoare și primise diverse îmbunătățiri. Ca și Soiuz, era menită să poarte un echipaj de trei persoane – dar asta pe baza presupunerii că toți trei și-ar dori să se întoarcă vii pe Pământ. După modificările făcute pentru călătorii numai dus, fiecare Shenzhou putea duce șase persoane. Iar capsula turistică americană aducea în completare șapte astronauți.

Așadar, una peste alta, primul val de Pionieri adusese în Izzy mai mult de treizeci de oameni, ajungând să-i depășească dublul populației inițiale. Nou-veniții erau obligați să locuiască în capsulele lor spațiale, care aveau toalete, filtre de dioxid de carbon și sisteme de eliminare a căldurii. Era înghesuială mare,

dar se făcuse un pas în plus față de lukuri.

La A+0.56, când sosi modulul N2 adus de gigantica rachetă Falcon Heavy, Tekla și ceilalți Cercetași supraviețuitori petrecură o zi întreagă trăgând afară tot ce fusese îndesat înăuntrul ei și ancorând temporar toate lucrurile la exteriorul modulului. Apoi se mutară în N2 și-l transformară în dormitor pentru Cercetași, luându-și la revedere de la lukurile lor tot mai jerpelite, pe care le dezumflară, le peticiră, le împachetară și le puseră la păstrare pentru cazul în care apărea vreo stare de urgență.

Circa două treimi dintre Pionieri trecuseră deja prin experiența activităților extravehiculare în spațiu sau fuseseră antrenați în mare grabă pe parcursul ultimelor săptămâni. Nu existau suficiente costume spațiale pentru toată lumea – continuau să se fabrice la sol în cel mai rapid ritm cu putință –, dar cele existente puteau fi purtate cu rândul. Schimburile de lucru se scurtară de la cincisprezece la douăsprezece ore, apoi la opt ore, astfel încât mâna de lucru proaspătă putea folosi prin rotație costumele disponibile de câte două-trei ori pe zi. Cei care ieșeau în spațiu își împărțeau timpul între asamblarea torului T2 și extinderea arborelui de tuburi pentru a oferi spațiu de andocare lansărilor din următorul val.

Ceilalți Pionieri, cei care nu ieșeau în spațiu, se dedicau altor activități, în interiorul secțiunilor presurizate ale stației spațiale. Dinah se pomeni cu doi asistenți: Bo, care, după toate aparențele, se repartizase singură acolo, și Larz Hoedemaeker, tipul din înregistrarea video. Larz era un tânăr olandez care studia pentru o diplomă postuniversitară în robotică la Delft când fusese recrutat de Arjuna Expeditions. Dinah îl cunoștea ca pe un prolific partener de corespondență prin e-mail, mereu dispus să-i răspundă la întrebări sau să-i furnizeze în cel mai scurt timp corecții de cod. Din cauza unei întreruperi a comunicațiilor, nici măcar nu aflase că se număra și el printre pasagerii capsulei turistice americane care sosise în Ziua 52 (fiindcă lumea începea să renunțe la notația cu A+, numind zilele pur și simplu după numărul lor).

Tot ce știa ea era că un ins masiv cu părul blond-căpșună apăruse deodată în atelierul ei, hotărât s-o îmbrățișeze. Era ceva neobișnuit. La drept vorbind, până la acel moment Stația Spațială Internațională nu fusese niciodată un loc în care să se

întâmple vizite-surpriză.

Larz ținea într-o mână niște ciocolate și în cealaltă o cameră, iar din buzunarele combinezonului i se revărsau tot soiul de lucruri: fiole cu morfină, antibiotice, suluri de microcipuri pe bandă de hârtie, lentile de contact de unică folosință, prezervative, pachete de cafea deshidratată, tuburi cu lubrifianți exotici, mine de rezervă pentru creioane mecanice, snopuri de coliere de plastic. Se părea că, după noile reguli, oricine era făcut pachet și trimis pe orbită trebuia împovărat cu vitamine până când abia mai putea să se miște.

Larz era o persoană agreabilă, iar prima lui zi în Izzy se dovedi o adevărată încântare pentru Dinah, care de un an întreg nu mai apucase să întrețină o conversație față în față cu un coleg. Îl plimbă prin atelier să i-l arate, așa înghesuit cum era, îl lăsă să conducă niște roboți pe suprafața Amalteei și aduse înăuntru câțiva roboți „grimmați” ca să-i poată admira și el. Asta pentru că, inspirată de remarca făcută de Rhys cu câteva săptămâni în urmă, Dinah își pusese roboții, care altminteri stăteau degeaba, să lucreze la armuri pentru alți roboți. Dacă ar fi fost s-o facă după toate regulile artei, ar fi adus bucăți de asteroid în micuța ei topitorie la gravitație zero și ar fi produs micuțe lingouri de oțel pur, pe care le-ar fi sudat apoi pe carcasele Cratorilor. Dar era o metodă prin care se complica totul prea mult. Amalteea era oricum făcută dintr-un material cât se poate de adecvat. N-o fi fost ea din oțel bun de construcții, dar era un material suficient de bun pentru izolarea antiradiații. Așa că Dinah se apucase pur și simplu să taie așchii din ea, lăsându-le în forma lor originală, neprelucrată, și folosindu-le ca pe niște plăci pe care le suprapunea ca să-i blindeze pe Cratori. Acum arătau ca niște asteroizi umblători.

— E un proiect artistic, spuse Larz.

Pe moment, Dinah avu impresia că încerca s-o insulte, pentru că la tinerețe cunoscuse câțiva ingineri care n-ar fi combinat în viața lor arta și ingineria. Dar fața lui avea o expresie voioasă și nevinovată, și era limpede că nu făcuse decât s-o complimenteze.

După ce se mai învățase cu felul lui de a fi, abordase subiectul care-i stătea pe creier de câteva săptămâni: De ce tocmai gheața? Având în vedere că aveau acces direct la ditamai halca de fier, de ce își concentra acum Arjuna toate eforturile asupra

lucrului cu un material care practic nici nu exista în Izzy?

— Uneori nu primesc nici eu explicații pentru toate cele, răspunse Larz, dar știi că discutăm de ceva vreme să facem rost de un miez de cometă.

— Păi, da, spuse Dinah. Am tot vorbit despre asta. Dar chestiile astea-s uriașe. Ce-o să facem noi cu câteva gigatone de apă?

Larz rămase uitându-se la ea și părând ușor stânjenit.

— Ne-ar lua o veșnicie să mutăm ceva atât de mare, continuă Dinah. Ăsta-i proiect de… nu știu… zece-douăzeci de ani! N-avem atâta timp la dispoziție.

— În vechile circumstanțe, așa ar fi fost.

— Cum adică vechile circumstanțe?

— Pe vremuri, înainte de Agent, când vorbeam despre mutat comete, discutam despre trimiterea unei oglinzi mari în spațiu. Să concentreze lumina solară asupra miezului cometei, să evapore niște apă, s-o împingă ușurel pe o traiectorie nouă. Da. Asta ar dura mult timp. Ca și cum împingi mingea de bowling cu o pană.

— Și ce s-a schimbat în treaba asta? întrebă Dinah. Fizica tot aia e.

— Da, spuse Larz, și o parte din fizică e fizică *nucleară.*

— Ce, o să folosim arme nucleare? Credeam că-s… Iisuse. Nici nu pot să-mi…

— Nu-ți dai seama cât de mult s-au schimbat lucrurile pe planetă, spuse Larz.

— Chiar că nu!

— Arcotecții au ieșit în public și-au zis: „Uitați cum stă treaba, cu celule solare n-avem nicio șansă să rezolvăm situația asta. Nu putem să fabricăm câte ne-ar trebui, cât de repede ne-ar trebui, pentru mii de arclete. Sunt mari și incomode”.

— Așa mă gândeam și eu.

— Trebuie să folosim arme nucleare, asta au spus.

— RTG[10]-uri?

Generatoarele termoelectrice cu radioizotopi erau sursele de alimentare folosite la majoritatea sondelor spațiale. În miezul fiecăruia se afla un disc dintr-un izotop atât de radioactiv, încât rămânea fierbinte decenii la rând. Se putea extrage energie din căldura aceea prin diverse metode.

---

[10] În limba engleză, în original: *radioisotope thermoelectric generators*. (n.r).

— Alea nici vorbă să fie suficient de puternice, spuse Larz.

•

Larz primea mesaje de pe planetă sub formă de e-mailuri criptate, câte un potop de litere majuscule în grupuri de cinci, care arătau ca scoase dintr-o mașinărie Enigma. În mapa aceea mare, de nylon, pe care Larz o folosea pe post de servietă, se afla un teanc de pagini. Pe fiecare dintre ele era tipărită câte o grilă diferită de litere majuscule amestecate. Era nevoie de circa o jumătate de oră de lucru intens cu creionul pe hârtie pentru decriptarea fiecărui mesaj. Lui Dinah nu-i venea să-și creadă ochilor. Desigur, oamenii își trimiteau mereu mesaje criptate, iar trimiterea de e-mailuri codificate era o practică standard pentru Arjuna Expeditions. Dar astfel de metode păreau că nu-i mai sunt de ajuns lui Sean Probst. Cu timpul, Dinah se obișnui să-l vadă pe Larz trudind pe foile acelea. Își crease un mic script Python care îi ușura munca, dar continua să-și transcrie mesajele de mână.

Într-o zi, la două săptămâni de când sosise în stație, Larz decriptă un mesaj care conținea niște vești surprinzătoare. Venea șeful. Adică Sean Probst, fondatorul și directorul general executiv al companiei Arjuna Expeditions.

— Dar cum se poate așa ceva? întrebă Dinah. Cum poate cineva să vină pur și simplu în Izzy? N-ai nevoie de o rachetă lansatoare? De-un vehicul? De-un loc pentru andocare? De *permisiune*?!

Erau întrebări în mare măsură retorice. Sean câștigase șapte miliarde de dolari dintr-un *startup* pe Internet înainte de-a-și investi toată energia în mineritul pe asteroizi. Între timp îngropase vreun miliard-două în alte companii private din domeniul turismului spațial.

— Vine singur, spuse Larz, într-un Drop Top.

În câteva secunde, cu o căutare rapidă pe Google, Dinah își aminti despre ce era vorba. Denumită și „Decapotabila”, Drop Top era una dintre soluțiile recente și creative din domeniul turismului spațial. Era bazată pe ideea că turiștii voiau, de fapt, să experimenteze observarea directă a Pământului, a stelelor și (până la momentul când încetase să mai existe) a Lunii. Capsulele spațiale convenționale aveau ferestre minuscule. Ce-ți doreai tu de fapt ca turist era să-ți vâri capul într-o bășică transparentă, ca să te poți bucura de o vedere limpede în toate

direcțiile. Cu alte cuvinte, îți doreai să te afli într-un costum spațial și practic să plutești liber în spațiu. Drop Top era o capsulă simplă, de mici dimensiuni, aptă să transporte patru astronauți îmbrăcați în costume spațiale făcute la comandă, cu căști-balon. În cursul ascensiunii prin atmosferă și, ulterior, la reintrare, erau protejați de o carapace termică solidă. Dar, pentru perioada cât orbitau Pământul, carapacea se retrăgea ca acoperișul unei decapotabile, expunându-i complet spațiului cosmic și chiar lăsându-le o anumită libertate de deplasare.

— Nu cred că un Drop Top poate ajunge pe o orbită atât de înaltă, nu? întrebă Dinah.

— Sean vine singur. E nu știu ce model special de un pasager… masa suplimentară e folosită pentru propergol.

— Și pe urmă? Se duce la un sas și bate la ușă?

— În principiu, da, răspunse Larz. Ce-au să facă? O să-i ceară să plece?

Ziua 68

— Toată treaba asta e o porcărie, spuse Sean Probst de cum își scoase casca de pe cap.

Dinah zâmbi. Nu că ar fi bucurat-o porcăria. Când era vorba de ocrotirea omenirii și a moștenirii genetice a Pământului împotriva distrugerii totale, orice boare de porcărie era nocivă. Dar simțea o oarecare ușurare. Undeva în fundal, mintea ei contoriza în liniște porcăriile, de câteva săptămâni. Nimeni altcineva din stație nu era dornic să vorbească despre asta; și cei mai mulți dintre ei păreau mai ageri, mai bine informați decât ea.

Îl cunoștea pe Sean Probst după renume, după semnătura de pe fluturașii ei de salariu și după e-mailurile pe care le primea de la el la trei dimineața, de pe naiba știe ce meridian orar unde îl dusese mai nou avionul său particular. Pe Sean nu-l întrecea nimeni în cunoștințe despre orice lucru legat de spațiul cosmic. Când apărea el într-o stație spațială și spunea că se întâmplă o porcărie, lucrurile începeau să devină distractive.

Unul dintre puținele lucruri agreabile la Sean era că-și dăduse seama de problema lui de personalitate și, în stilul clasic „hai să rezolvăm”, angajase un antrenor personal care să-l învețe să fie

mai puțin lepră. Dinah vedea pe fața lui că ideea dădea rezultate.

— Nu treaba pe care-o faci tu… aia-i grozavă, recunoscu el.

— M-am gândit eu c-ai fi spus ceva mai demult dacă nu era așa, spuse Dinah.

Sean dădu din cap aprobator. Rezolvat.

Sosirea lui în stația spațială fusese neconvențională și se făcuse pe ocolite. Nu exista nicio stație de andocare care să poată primi un Drop Top. Nici n-avea cum să existe, din moment ce un Drop Top nu dispunea nici de port de conectare, nici de sas. Așa că nu era chip să se atașeze la Izzy. Se apropiase cu micul decapotabil controlat manual, acționând propulsoarele câte unul pe rând, scuipând în spațiu cartușe de propergol consumat, apoi oprindu-se câte un minut, câte cinci sau câte zece ca să cântărească rezultatele. Fiind un fel de tocilar ahtiat după spațiul cosmic, știa prea bine că astrodinamica nu se supunea regulilor fizicii pământene. Avea destulă smerenie și suficient oxigen de rezervă ca să nu se grăbească. Până la urmă se apropiase de Amalteea la o distanță pe care un tren de trei Ofizi cu un Crator în capăt reușise să o acopere, întinzându-se până la el și apucând o protuberanță de pe marginea carlingii. Apoi se ejectase din vehicul, plutise liber în spațiu și pornise într-un mic tur de inspecție, trimițându-i din când în când lui Dinah câte un mesaj ca s-o anunțe unde era. Cum nu exista conexiune radio directă, mesajele trebuiau retransmise printr-un server din Seattle.

Purta un costum tubular: un produs pentru turiști, care în unele privințe era mai puțin util decât costumele oficiale folosite de cosmonauți și de astronauți, iar în alte privințe era mai performant. Nu avea niciun fel de picioare, din moment ce picioarele nu erau de vreun folos în spațiu. Arăta ca o eprubetă cu o pereche de brațe și în vârf cu o calotă rotundă ca un balon. Brațele aveau umeri și coate articulate, dar erau lipsite de mâini cu degete. Mănușile, se știa prea bine, erau partea cea mai problematică a costumelor spațiale. În locul lor, brațele costumului tubular se terminau cu niște cioturi rotunjite. Din fiecare ciot se proiecta câte o mână scheletică, având doar degetul mare și alte trei degete, acționată cu ajutorul unor cabluri de oțel care pătrundeau în cioturile brațelor prin orificii etanșeizate. Ocupantul putea să-și strecoare mâna într-un

dispozitiv asemănător cu o mănușă aflat în interiorul ciotului, care trăgea de tendoanele metalice după cum mișca el din articulații și acționa astfel degetele externe, dându-i posibilitatea de a apuca lucruri și de a îndeplini câteva operațiuni simple. Nimic din toate astea nu era peste puterile unui cârpaci în atelierul său de invenții din 1890, sau chiar din 1690, la urma urmei. Cei care folosiseră aceste dispozitive povesteau despre ele că funcționează surprinzător de bine – în anumite privințe, mai bine decât mănușile de la costumele spațiale convenționale, care erau rigide și oboseau mâinile.

În interiorul cioturilor era loc berechet, așa că, atunci când nu folosea ghearele externe, putea să-și retragă degetele din mănușă ca să și le odihnească pe touchpadurile și pe joystickurile interne, cu care putea să tasteze și să dea comenzi gestuale după pofta inimii. Costumul avea niște propulsoare micuțe, care-i ofereau utilizatorului capacitatea de a „zbura” cu el. Sean le pusese la treabă vreme îndelungată, plimbându-se prin jurul lui Izzy ca să inspecteze munca roboților, modificările aduse grinzilor și alte lucruri care îi trezeau curiozitatea.

Într-un târziu se îndreptase către un sas de la pupa lui N2, Dinah îi dăduse drumul înăuntru, iar el le trântise în față părerea lui.

Arăta ca un tocilar oarecare de treizeci și opt de ani cu care poți să te întâlnești la un seminar de licențiați în fizică sau la un congres sci-fi, cu șuvițe din părul blond-murdar încleiate pe frunte din cauza sudorii și cu o barbă țepoasă de două zile, mai închisă la culoare. În fotografiile oficiale purta lentile de contact, dar în ziua aceea avea ochelari cu lentile groase. Își scoase din costum un braț, apoi pe celălalt, după care se împinse în sus prin deschizătura largă unde fusese atașată calota-căpățână.

— Tot nu reușesc să privesc lucrurile din perspectiva sustenabilității pe termen lung, recunoscu Dinah, care nu se jena să arunce câte o momeală.

— Zici?! răcni el. A făcut cineva măcar calculele elementare de bilanț masic la conceptul ăsta de Nor Arcă?

Sean era din New Jersey.

Dinah nu prea înțelegea la ce se referea el, așa că mai trase de timp.

— Lumea-i destul de ocupată în ultima vreme. Nu stă nimeni să-mi spună mie prima.

— Nici n-au de gând să-ți spună! răcni Sean. Fiindcă ți-ai da seama imediat că-i o porcărie!

— Ce anume? întrebă Ivy, plutind spre el cu o expresie de interes pe față. Și tu cine naiba mai ești?

Înainte de a apuca să-i explice cine naiba mai era și el, lui Sean îi distrase atenția, eufemistic vorbind, apariția unei amazoane de un metru optzeci înălțime, cu țeasta rasă și cu cicatrice adânci pe față, care traversa N2 direct spre el, ca lansată cu tunul. Tekla își împinse umărul în plexul lui Sean, trântindu-l cu spatele de un perete. În momentul următor era grămadă pe el. Îl apucă de brațul întins și-l imobiliză într-o poziție din care părea practic să nu mai aibă cale de scăpare.

Dinah petrecuse până atunci destul timp cu Tekla ca să știe că era practicantă de sambo, un stil de arte marțiale sovietic care prezenta multe similarități cu jiu-jitsu. Din pură curiozitate, Dinah urmărise câteva filmulețe pe YouTube care prezentau practicanți de sambo în acțiune. Dar până în clipa aceea nici prin cap nu-i trecuse că se putea face așa ceva în imponderabilitate.

Sean își făcuse intrarea prin N2 fiindcă acest modul avea la capătul posterior o varietate de sasuri și porturi de andocare pe care te puteai baza. Dar, fără știința lui, N2 mai îndeplinea și funcția de dormitor în care își duceau traiul Cercetașii supraviețuitori. Sosirea lui o trezise pe Tekla, care era în afara programului de muncă și adormise în sacul ei.

Dinah încercă să-și imagineze cum trebuie să fi arătat întâlnirea lor din punctul de vedere al Teklei. Venirea lui Sean nu fusese anunțată. Nici măcar Dinah nu știuse când – sau dacă – avea să sosească, până se trezise că-i apare Drop Topul în dreptul ferestruicii. Așadar, din punctul de vedere al Teklei, individul ăsta era un intrus. Iar când o auzise pe Ivy întrebând „Tu cine naiba mai ești?”, își dăduse seama că prezența lui în Izzy era complet neautorizată.

— Ah, ce jenant, remarcă Dinah.

— Jap! Jap! spunea Sean, plesnind întruna piciorul Teklei cu mâna liberă.

— Doamnă comandant, vreți să-l imobilizez? întrebă Tekla. Ce ordonați?

— Nu prezintă pericol, puse Dinah o vorbă bună.

— Dă-i drumul, Tekla, spuse Ivy.

Cam fără tragere de inimă, Tekla își relaxă strânsoarea și îi dădu drumul să plutească liber. Sean se îndepărtă de ea, măsurând-o din priviri oarecum dezorientat.

— Sean, spuse Dinah, ai făcut deja cunoștință cu Tekla. Aș vrea să ți-o prezint pe Ivy Xiao, comandantul acestei unități. Ivy, salută-l pe Sean Probst.

— Salut, Sean Probst, spuse Ivy, apoi se întoarse către Dinah. Știai că vine?

— Auzisem niște zvonuri, răspunse Dinah. Dar nu mi s-au părut suficient de solide ca să vin să te deranjez cu ele. Îmi pare rău.

Ivy se uită la Sean îndelung, cât să-l facă să se simtă stingherit. Tekla, care se ținea la ceva mai mult de un braț distanță, ajuta din plin la întreținerea atmosferei ostile pe care, după cum suspecta Dinah, voia Ivy s-o obțină.

— Pentru ceea ce sunt eu aici, cea mai apropiată analogie din legislație e căpitanul de navă, spuse Ivy. Sean, cunoști eticheta pentru sosirea la bordul unei nave?

Sean își chibzui răspunsul.

— Comandant Xiao, spuse el, cu smerenie și respect, cer permisiunea să vin la bordul navei domniei tale.

— Se acordă permisiunea, spuse ea. Și bun-venit la bord.

— Mersi.

— Totuși!

— Da?

— Dacă-ntreabă cineva, te rog să răspunzi cu o mică minciună nevinovată, spune că *mai întâi* ai cerut permisiunea și abia *după aceea* ai sosit la bord.

— Cu dragă inimă, spuse el.

— Probabil că mai încolo o să elaborăm un fel de lege nescrisă. O constituție a locului.

— De fapt, chiar se lucrează la așa ceva, spuse Sean.

— Foarte frumos. Dar deocamdată n-avem nimic de genul ăsta, așa că trebuie să fim atenți.

— S-a notat, o asigură Sean.

— Acuma, spuse Ivy, ziceai ceva despre porcării când te-am întrerupt.

— Comandant Xiao, spuse Sean, am cel mai profund respect pentru realizările tale din trecut și pentru munca pe care o depui aici.

— Auzi cum se-apropie un „dar”? o întrebă Ivy pe Dinah. Aud cum se-apropie un „dar”.

Sean se opri.

— Continuă, îl îndemnă Ivy.

Fiindcă, la urma urmei, asta își dorea Sean, să continue, așa că mai bine să-l lase și să termine odată.

•

Le făcu prezentarea începând de la principiile de bază, pe tabla albă din Banană. Pornind de la ecuația Țiolkovski, o exponențială simplă, produse niște estimări simple, pe care le desfășură apoi într-o demonstrație bătută-n cuie a ideii că Norul Arcă era o porcărie.

Sau cel puțin că fusese o porcărie până când el, Sean Probst, își făcuse apariția ca să se ocupe de problemele pe care le observase. Probleme care nu puteau fi tratate decât de el personal.

Lui Dinah îi trecu prin minte întrebarea dacă Sean mai era putred de bogat.

Bogații nu-și mai păstrau averea în aur. Averea lui Sean era sub formă de acțiuni – majoritatea la propriile lui companii. Din ziua anunțului de la Lacul Crater, Dinah nu mai urmărise bursa de valori, dar auzise că nu se prăbușise propriu-zis, ci mai degrabă încetase să existe pur și simplu. Conceptul deținerii de acțiuni în ansamblul lui nu mai însemna mare lucru, cel puțin dacă-l priveai ca pe un mod de a stoca valori.

Dar structurile juridice, poliția, agențiile guvernamentale și așa mai departe, toate acestea continuau să existe și continuau să aplice legea. Legea afirma că Sean, în virtutea faptului că deținea majoritatea acțiunilor la Arjuna Expeditions, deținea în continuare controlul asupra companiei. Iar datorită încrengăturii de relații cu alți antreprenori din domeniul spațial, avea în continuare suficientă influență ca să-și facă rost de o lansare către Izzy. Deci conta și asta cumva la socoteala averii.

Odată ce-și lămuri singură chestiunea, Dinah se concentră din nou asupra a ceea ce spunea Sean.

— Norul Arcă privit ca o distribuție în roi. Foarte bine. Înțeleg ideea. Mă înscriu și eu. E mult mai sigur așa decât să ne punem toate ouăle într-un singur coș. Prin ce anume e mai sigur? Arcletele pot să facă manevre de evitare a rocilor care vin spre ele. Alte avantaje? Se pot împerechea într-un *bola,* rotindu-se

una în jurul celeilalte ca să creeze condiții de gravitație simulată. Îi menține pe oameni mai sănătoși și mai fericiți. Cum o să facă asta? Zburând una către cealaltă și prinzându-și cablurile laolaltă. Ce se-ntâmplă când vor să se desprindă din *bola* și să zboare pe cont propriu? Decuplează cablurile și se îndepărtează în direcții opuse, asta dacă nu-și folosesc motoarele ca să stopeze mișcarea centripetă. Ce au în comun toate aceste activități?

Se obișnuiseră deja cu obiceiul lui Sean de a pune întrebări la care tot el răspundea, așa că momentul acela, când părea să aștepte cu adevărat un răspuns, îi luă prin surprindere.

Alături de Dinah și de Ivy veniseră între timp astronomul Konrad Barth, Larz Hoedemaeker și Zeke Petersen. Într-un târziu, ultimul înghiți momeala.

— Folosirea propulsoarelor, spuse el.

Sean încuviință din cap.

— Și ce se-ntâmplă când folosim propulsoarele?

Dinah era în avantaj, fiindcă știa deja că Sean era preocupat de bilanțul masic.

— Ejectăm masă. Sub formă de propergol uzat.

— Ejectăm masă, repetă Sean, dând din cap. Imediat ce-o să rămână fără propergol, Norul Arcă își va pierde capacitatea de-a face toate acele lucruri care-l transformă într-o arhitectură viabilă pentru supraviețuirea pe termen lung. O să devină ditamai ținta fixă.

Îi lăsă puțin să rumege explicația în tăcere, după care continuă:

— Atenție, aproape orice alt lucru pe care-l facem noi aici poate fi făcut cu efecte minime asupra bilanțului masic. Putem să ne reciclăm urina ca să producem apă potabilă și fecalele ca să producem fertilizator. Foarte puține dintre activitățile noastre implică pur și simplu ejectarea de materie în spațiu în așa fel încât să nu mai poată fi recuperată. Asta-i excepția. Eu tot fac scandal pe chestia asta încă de când s-a anunțat ideea cu Norul Arcă. Până acum n-am primit de la autoritățile în vigoare decât răspunsuri vagi și optimism înșelător.

Ivy și Dinah se uitară una la alta într-un fel care anticipa o ședință de tequila în tête-à-tête după întrunire.

Vasăzică, își spuse Dinah, și Ivy își punea întrebări despre treaba asta, așa, pe fundalul gândurilor. Își făcea griji. Încerca,

la teleconferințele cu planeta, să ghicească ce mai urma să se întâmple.

Era ceva care avea legătură cu Pete Starling, acum își dădea seama. Iar asta însemna că era ceva legat de J.B.F.

Zeke era genul omului de echipă cu figură ingenuă și suflet optimist care se întâlnește adesea în eșaloanele inferioare ale ierarhiei militare.

— Asta se-nțelege de la sine, într-un fel, remarcă el. *Trebuie* să se fi gândit și ei la asta.

Ceea ce era felul lui Zeke de a spune: „Sunt convins că de toată treaba asta se ocupă niște inși mai bine plătiți decât tine”.

— Așa ar fi normal, spuse Sean, dând din cap.

Konrad se foi pe scaun neliniștit și își propti maxilarul bărbos în palmă. Spre deosebire de Zeke, el nu era genul dispus să găsească interpretarea cea mai optimistă a unei probleme.

— Dacă lumea ar fi condusă de oameni de știință și de ingineri, spuse Sean, atunci lucrul ăsta ar fi la mintea cocoșului. Trebuie să obținem mai multă masă. S-o stocăm ca să nu rămânem fără ea.

— De apă e vorba. Te referi la miezul unei comete, spuse Dinah.

— De apă e vorba, încuviință Sean. Nu poți să obții combustibil de rachetă din nichel. Dar dacă avem apă, putem să facem perhidrol, un combustibil foarte bun pentru propulsoare, sau putem s-o descompunem în hidrogen și oxigen pentru funcționarea unor motoare mari.

— Aștept concluzia la ce-ai zis până acum, murmură Ivy, apoi adăugă mai tare: Dar lumea nu-i condusă de oameni de știință și de ingineri, asta vrei să spui?

Cu palmele întoarse în sus, Sean ridică din umeri teatral.

— Eu nu-s o persoană sociabilă. Mereu mi se spune asta. Unii care sunt sociabili s-ar putea concentra pe abordarea asta.

— Abordarea umană, spuse Konrad, doar ca să clarifice ideea.

— Păi, da. Abordarea celor șapte miliarde de oameni. Șapte miliarde de oameni care trebuie menținuți într-o stare de mulțumire și de docilitate până la sfârșit. Cum faci asta? Care-i metoda cea mai bună să calmezi un copil speriat, să-l faci să se culce la loc? Îi spui o poveste. Niște rahaturi cu Iisus sau mai știu eu ce.

Zeke tresări. Konrad dădu ochii peste cap, apoi rămase

uitându-se la tavan și prefăcându-se că nu auzise.

Ideea cu care jongla Sean era, într-un fel, de o monstruozitate aproape inimaginabilă: că tot ceea ce făceau ei aici, pe orbită, era un cântec de leagăn pentru cele șapte miliarde de oameni de jos. Că în realitate n-avea cum să funcționeze. Că nu făceau decât să se prefacă ocupați cu pregătirile. Că oamenii din Norul Arcă vor supraviețui doar câteva săptămâni în plus față de cei lăsați jos.

Așa stând lucrurile, Ivy, Dinah, Konrad și Zeke ar fi trebuit să-și iasă din minți în momentul acela.

Dar niciunul dintre ei – nici măcar Zeke – nu avea cine știe ce reacție.

— Și voi v-ați gândit la asta, toți v-ați gândit, continuă Sean. Până și un ticălos cu Asperger ca mine e-n stare să-și dea seama după fețele voastre.

— Bun, poate ne-am gândit la asta, recunoscu Dinah. Cum să nu te gândești? Dar, Sean, se prea poate ca tu, fiind cantonat la sol, să nu fi văzut cu câtă seriozitate încearcă toată lumea de-aici, de sus, să facă proiectul ăsta să funcționeze. Dacă n-am face aici decât o potemkiniadă[11], s-ar vedea niște rezultate cu totul diferite.

Sean ridică mâinile cu palmele în față, încercând s-o liniștească.

— N-am putea să cădem de-acord că la sol e posibil să existe mai multe puncte de vedere diferite? Și că unii oameni, poate de la nivel înalt, consideră că funcția fundamentală a acestui proiect e de opiu pentru mase? Ca atunci când pui un film la DVD-playerul din mașină ca să-ți stea copiii cuminți la drum lung.

— Asemenea oameni n-o să-ți fie prieteni când va veni momentul să obținem resursele de care avem nevoie, spuse Ivy.

— Strategia lor lasă mereu impresia că-i puțin cam dezechilibrată, puțin cam pe lângă problemă. Opacă. Frustrantă.

Discutau, fără doar și poate, despre Pete Starling.

Sean își continuă ideea.

— În măsura în care asemenea oameni controlează

[11] Potemkiniadă, sau satul lui Potemkin: expresie ale cărei origini se află în povestea despre decorurile mobile construite din ordinul generalului Grigori Potemkin, care închipuiau sate frumoase și prospere și erau așezate în drumul țarinei Ecaterina a II-a, cu scopul de a impresiona în perspectiva războiului iminent cu Imperiul Otoman.

platformele și politica de lansare, avem o problemă. Din fericire, nu controlează totul.

Acum vorbeau despre Sean Probst și despre cercul său nedefinit de amici miliardari care știau cum se construiesc rachetele.

— În ceea ce privește acest Nor Arcă, sunt multe lucruri pe care eu și asociații mei nu le cunoaștem încă. Nu putem să stăm și să așteptăm momentul cunoașterii perfecte. Trebuie să aplicăm imediat proiecte de lucru cu perioade de execuție lungi care fac apel la ceea ce știm sigur. Iar ceea ce știm sigur este că trebuie să aducem apă la Norul Arcă. Fizica și politica uneltesc să pună bețe-n roate când se pune problema aducerii apei de la sol. Din fericire, sunt proprietarul unei companii de minerit pe asteroizi. Am identificat deja niște miezuri de comete pe orbite ușor de atins. Lucrăm la restrângerea listei. Și pregătim o expediție.

Konrad înțelegea foarte bine reglajul temporal al unei asemenea misiuni.

— Cât durează, Sean?

— Doi ani.

— Păi, în cazul ăsta, spuse Ivy, cred c-ar fi bine să v-apucați. Cum putem să fim de folos?

— Dați-mi toți roboții voștri, spuse Sean.

Și se întoarse să se uite la Dinah.

•

— Dacă tot s-a deschis sezonul la porcării…, începu Dinah imediat ce rămase singură cu Sean Probst în atelier.

Sean ridică mâinile ca un fugar care se predă FBI-ului.

— Cu ce-ai vrea să-ncepem?

— Ai spus c-ați identificat niște comete. Că lucrați la restrângerea listei. Ei, rahat! Nu veneai tu aici dacă n-aveai un plan anume.

— Ne ducem după Scheletul lui Greg.

— Poftim?

— Cometa Grigg-Skjellerup. Scuze. Odrasla cuiva i-a zis Scheletul lui Greg și așa i-a rămas numele.

Când se referea la copii, Sean îi numea întotdeauna odrasle.

Auzise și Dinah de cometa aceea.

— Cât e de mare?

— Doi kilometri jumate, trei.

— O grămadă de combustibil pentru arclete.

Sean dădu din cap a încuviințare. Își încrucișă brațele și privi în jur.

— Greu de clintit ceva așa de mare.

În continuare, niciun răspuns.

— O să-nfigi în ea o nucleară și-o s-o transformi în rachetă, este?

Lui Sean i se înălțară puțin sprâncenele. Fiindcă aceea era singura metodă plauzibilă de a mișca o asemenea imensitate, nu consideră că merită să răspundă pe larg.

— Am avut mare noroc cu sincronizarea asta, spuse el.

— O să te-ntorci în zbor pe o minge de gheață radioactivă cât Steaua Morții de mare exact când o să se spargă buboiul… și pe urmă?

— Dinah, trebuie să-ți mărturisesc ceva cu titlu confidențial.

— Păi, în puii mei, era și vremea, atâta pot să spun!

Ziua 73

Doob fusese cât pe ce să ajungă în spațiu cu zece ani în urmă. O cunoștință a sa, care făcuse o mulțime de bani din fonduri de acoperire, băgase douăzeci și cinci de milioane de dolari într-o călătorie de douăsprezece zile până la Stația Spațială Internațională la bordul unei capsule Soiuz. Se încetățenise obiceiul ca orice client să-și desemneze o rezervă – un fel de dublură – care să-i ia locul în eventualitatea unei boli sau a vreunei întâmplări nefericite. Deoarece schimbul se putea face în orice moment până cu puțin timp înainte de lansare, rezerva trebuia să treacă prin același antrenament prin care trecea clientul. Și tocmai asta era ideea, din punctul de vedere al clientului respectiv. Fire introvertită, avea nevoie de cineva care să poată îndeplini rolul omului de legătură cu publicul larg și care să-i dea întregii afaceri o aparență agreabilă. Așa că și-l alesese pe Doc Dubois ca dublură. Își deschiseseră un website și un blog și aranjaseră ca niște fotografi să-l urmărească pe Doob în cursul programului său de pregătire, prinzându-l din când în când și pe client în fundal. De fapt, Doob îndeplinise rolul de momeală publicitară. Nimeni nu comentase nimic. Doob se arătase mai mult decât bucuros să intre în joc. Antrenamentul

fusese teribil de distractiv, clientul cheltuise cu website-ul sume generoase, iar Doob reușise să producă o mulțime de clipuri video de calitate, în care explica detalii amuzante despre zborul în spațiu.

Și chiar avusese o șansă minusculă să plece. Cu o săptămână înainte de data la care era programată lansarea, luase avionul spre Baikonur cu soția și copiii săi, însoțiți de o echipă de filmare. Urmăriseră nu fără o oarecare uimire cum vehiculul de lansare, un Soiuz-FG cu coada în formă de evantai, traversa stepa transportat în poziție orizontală de un tren special, cu o locomotivă care scuipa nori de fum, până la platoul de lansare. Și chiar arăta ca un platou golaș, o lespede mare de beton pe stepa cazacă aproape ca o suprafață lunară, cu câteva aparate răzlețe care săltau racheta de pe tren și pompau în ea fluide. Contrastul cu felul în care proceda NASA era izbitor, până într-atât încât părea oarecum hilar. Fiul cel mic al lui Doob, Henry, care avea unsprezece ani la vremea aceea, ratase momentele în care măreața rachetă fusese ridicată în poziție verticală deoarece atenția îi fusese distrasă de doi câini vagabonzi care se împerecheau la vreo sută de metri distanță de zona zero. Buncărul lansărilor, aflat șocant de aproape de platou, avea în față un mic petic de verdeață pe care tehnicienii creșteau castraveți și tomate; după explicațiile lor, zidul de beton absorbea lumină solară în timpul zilei și le ținea de cald legumelor noaptea.

Cu trei zile înainte de lansare, clientul fusese capsat de un câine vagabond în timp ce exersa o procedură de evacuare de pe platoul de lansare, iar mai apoi se stârnise haosul, pe întinderea stepei porniseră în urmărirea câinelui milițieni în autovehicule, băștinași pe cai și un elicopter echipat cu mitralieră. După ce îl prinseseră, îl trimiseseră pachet la un laborator veterinar ca să-l caute de rabie. Cu doar trei ore înainte de lansare, sosise înștiințarea că animalul era sănătos. Numele lui Doob fusese șters de pe listă și înlocuit cu cel al clientului. Deopotrivă ușurat și dezamăgit, Doob se dusese să aștepte undeva foarte aproape de platoul de lansare. Tavistock Prowse ieșise să transmită în direct. Venise echipat cu tot soiul de gadgeturi electronice care la vremea aceea păreau foarte șmechere. Stând acolo, în plină stepă, cu fața la Doob și la rachetă, își ațintise camera video asupra lui și îi înregistra

relatarea, în timp ce giganticul vehicul își pornea motoarele și se azvârlea în ceruri.

Imaginea aceea, mai mult decât orice altceva, îl transformase pe doctorul Harris în Doc Dubois și îi lansase cariera. Pe lângă asta, mai dusese și la o procedură de divorț, inițiată după câteva zile de soția lui. Avea o listă de nemulțumiri referitoare la prestația lui în calitate de soț, multe dintre ele foarte vechi, unele pe care abia dacă era în stare să le rostească. Dar, într-un fel sau altul, toate se însumau și se cristalizau în faptul că, după ce-și ignorase în mare măsură responsabilitățile de soț și tată timp de săptămâni în șir, cât durase antrenamentul pentru lansarea din Rusia, își petrecuse momentul propriu-zis al lansării nu laolaltă cu copiii lui într-un loc sigur, ci afară, periculos de aproape de rachetă, cu fratelo Tav, dându-se bine pe lângă milioane de abonați cu comentarii entuziasmate și amuzante.

De-atunci, într-un fel sau altul, Doob plătea întruna pentru asta. Pe de o parte în sens negativ, suferind pedepse drepte pentru păcatele sale, dar pe de altă parte într-un sens mai pozitiv, petrecându-și timpul cu copiii săi de câte ori putea. Lucru care devenise mai dificil de când terminaseră școala și plecaseră în lume. Făcea eforturi suplimentare să se vadă cu ei acum, când fuseseră cu toții condamnați la moarte.

La A+0.73, Doob luă avionul spre Seattle, închirie un SUV și conduse către campusul Universității Washington. Pe drum, se opri la vreo două magazine cu articole sportive ca să cumpere niște echipament de camping. Acum era o marfă scumpă. Lumea începuse să-și facă stocuri, în perspectiva unei prăbușiri a civilizației. Dar numai câțiva oameni. Cei mai mulți înțelegeau că nu prea avea sens să urce pe dealuri când avea să înceapă Ploaia Solidă. Mâncarea liofilizată și plitele de campanie se găseau greu, dar sacii de dormit cu umplutură de puf și corturile extravagante încă mai existau în stoc.

Henry era acum student în primul an la informatică și locuia cu câțiva prieteni lângă campus, într-o casă închiriată, un clasic bungalou Craftsman din Seattle, jerpelit și pe jumătate înghițit de muri și de iederă.

Într-un fel, nu mai avea niciun rost să menționezi despre cineva că era student într-un anumit an la o anume specialitate. Și totuși, oamenii continuau să gândească în acești termeni, ca atunci când cineva care tocmai a fost diagnosticat cu o boală

incurabilă continuă să se trezească și să meargă la serviciu în fiecare dimineață, nu atât din obișnuință, cât din cauză că, având cunoștință de iminența sfârșitului, dorește să-și afirme identitatea.

Se simți tentat să-și parcheze ilegal SUV-ul, din moment ce, după calculele sale, autoritățile nu mai apucau să ajungă la el și să-i pretindă plata biletului de parcare înainte de sfârșitul lumii, dar se părea că majoritatea locuitorilor din Seattle continuau să se supună regulilor, așa că se conformă și el.

Îl găsi pe Henry laolaltă cu toți cei patru colocatari ai săi și cu alți cinci studenți, înghesuiți cu toții la parterul bungaloului, încălzindu-se în aerul rece de ianuarie la căldura propriilor trupuri și la cea emanată dintr-o junglă de PC-uri, laptopuri și routere. O numărătoare rapidă a cutiilor de pizza goale sugera că lucraseră toată noaptea.

— Îți explic în mașină.

Așa sunase promisiunea lui Henry când Doob îl întrebase la telefon, în seara precedentă, cu ce se ocupa. În dimineața aceea, după ce se ridică de pe canapea să-și îmbrățișeze tatăl și să-i spună „Te iubesc”, nu mai avu prea multe de zis.

Fiecare părinte de adolescent se obișnuiește până la urmă; e un moment în viață când copilul decide că e prea mare bătaie de cap să-i explice anumite lucruri lu’ mama sau lu’ tata. Părinții nu pot și nici nu trebuie să știe toate cele. Ei trebuie doar să accepte situația, să fie mulțumiți cu ce pot spicui singuri și să-și vadă de-ale lor. Desigur, Henry trecuse pragul acela cu niște ani în urmă. Doob își călcase peste orgoliu și acceptase situația așa cum trebuie s-o accepte orice părinte. Făcea parte din procesul de maturizare. Dar, la vremea aceea, chestiunile în discuție erau esențialmente neinteresante: dimensiunea colecției lui Henry de cărți de joc Magic: The Gathering, programul de haltere pe care i-l stabilise antrenorul de fotbal sau cui după cine i se aprinseseră călcâiele la școală. Lui Doob îi era ușor să pretindă că nu-i păsa de toate astea.

Ceea ce vedea el deasupra umerilor de tineri studenți din această încăpere părea cu mult mai interesant. Și, într-un fel, dureros.

Cu toții știau, bineînțeles, că Henry era fiul faimosului Doc Dubois. Deși încercau să lase impresia că nu erau impresionați, fiecare căută ocazia de a-i strânge mâna și de a-l saluta. Doob

stătu la taifas cu ei și, între timp, privirea îi aluneca spre hârtiile lipite cu bandă adezivă albastră pe pereții bungaloului: printuri cu schițe în CAD, grile de programe, diagrame Gantt, hărți. Era limpede că se uita la un proiect ingineresc în lucru, dar ce anume era, nu-și putea da seama. Pe masa din bucătărie, un MakerBot[12] producea o mică piesă de plastic, sub privirea atentă a unei tinere care vorbea la mobil într-un amestec de engleză și mandarină.

Conversația se întrerupse când se auziră bipurile unei alarme de marșarier răsunând tot mai aproape. Cineva deschise ușa de la intrare, lăsând să pătrundă o adiere de aer jilav și răcoros dinspre Pacific și dezvăluind o furgonetă închiriată de la Ryder care intra cu spatele pe peluză, orientată drept către ușa din față. Un instinct imposibil de anihilat se declanșă în mintea lui Doob, făcându-l să arunce o privire dezaprobatoare la făgașele de noroi pe care le lăsa mașina pe gazon și să țâțâie nemulțumit în fața unui asemenea tineret iresponsabil care strica iarba – iarbă care în doi ani avea să devină o pată subțire de funingine pe o pojghiță neînsuflețită de lut întărit, presupunând că n-avea să sufere un impact direct și să devină parte integrantă dintr-un crater uriaș, căptușit cu sticlă.

Furgoneta nu se opri la timp și dărâmă o balustradă de lemn care mărginea treptele de la intrare.

Toată lumea râse. Râsetele aveau o tonalitate ciudată, de încântare copilăroasă amestecată cu o nuanță mai sumbră, ca în așteptarea a ceva mult mai rău care urma să vină.

Puștii ăștia se adaptau de fapt mai bine decât el.

Habar n-avea ce se petrece, dar, orice-ar fi fost, implica aruncarea tuturor catrafuselor în bena furgonetei. Rămase prin preajmă o vreme, cu mâinile în buzunare, pentru că nu știa care lucruri erau de încărcat și care rămâneau. Dar când trântiră înăuntru canapeaua, deveni limpede că abandonau casa. Începu și el să pună umărul. La un moment dat, furgoneta se umplu. Atunci se apucară să tragă lucrurile afară și să le urce înapoi mai ordonat. Doob își intră până la urmă în mână, asumându-și rolul vârstnicului iscusit, care se pricepe de minune la împachetat și știe să-ți arate metode de folosire mai eficientă a spațiului.

În cele din urmă, cineva plecă să mai aducă o furgonetă. Cică

[12] Imprimantă 3D produsă de compania newyorkeză MakerBot Industries.

agenția de închirieri îi lăsa să le ia pe gratis. Niște zilieri care se vânturau fără scop pe stradă, venind dinspre un centru pentru amenajări interioare, dădură și ei o mână de ajutor la împachetat. Piața amenajărilor interioare intrase în faliment. Doob regăsi în trăsăturile lor amintirea Ameliei și se întrebă cum auziseră prima dată știrea.

Șase dintre puștani se înghesuiră cu computerele lor, cu hainele și cu toate uneltele pe care le aveau sau le putuseră împrumuta în SUV-ul închiriat de Doob la aeroport. Pe suportul pentru bagaje legaseră două biciclete și niște echipament de campanie. Doob n-avea habar încotro mergeau sau de ce, dar îi lăsau impresia că plănuiau să construiască o nouă civilizație din prelată impermeabilă și coliere de plastic.

Până la urmă închegară o caravană de douăzeci de vehicule, care porni către est pe la două după-amiaza. În perioada aceea a anului, la o latitudine ca a orașului Seattle, mai aveau la dispoziție vreo două ore de lumină naturală.

Majoritatea tinerilor ațipiră imediat. Henry, pe locul din dreapta, făcu eforturi înduioșătoare să rămână treaz, dar ațipi și el. Henry era un băiat de treabă, iar Doob știa că, după ce o să se trezească, avea să-și ceară iertare. Însă Henry nu era tată și nu înțelegea că, atunci când ești părinte, aproape nimic nu te satisface mai mult decât să-ți vezi copilul dormind.

Așadar, simțindu-se cât se putea de mulțumit în situația aceea, Doob pătrunse în zona întunecoasă a munților cu SUV-ul lui plin de pasageri adormiți. Caravana se destrămă treptat în fluxul general al traficului. Majoritatea automobilelor se desprinseră din formație la bretelele din suburbii, înainte ca șoseaua să ia serios altitudine. Doob se întreba mereu ce naiba făceau oamenii ăia. Continuau să se ducă la serviciu și la școală, doar așa, ca să-și umple zilele înainte de sfârșit? Dar nu era treaba lui.

După Issaquah, probabil că toate vehiculele care mai rămăseseră pe șoseaua interstatală se îndreptau către deșertul înalt și rece de la est de munți. Pe câțiva încă îi mai interesa schiatul – schiatul! –, dar mașinile lor erau ușor de identificat. Majoritatea celorlalte vehicule se încadrau în imaginea generală a celor care făcuseră parte din caravana lor inițială de la universitate: furgonete încărcate până la refuz, SUV-uri și camionete cu provizii și echipament de camping.

Doob își dădu seama că, nu se știe cum, devenise și el un fel de okie[13].

Numai că acei okie cel puțin știau încotro se îndreaptă.

Eterna burniță din Seattle se transformă în fâșii alternative de ceață și ploaie rece, obligându-l să țină mâna aproape tot timpul pe comanda ștergătoarelor de parbriz. Gheața opaciza treptat picăturile de ploaie pe măsură ce mașina câștiga altitudine, iar la un moment dat stropii se transformară în ninsoare. Drumul era în continuare liber, dar pe margini se aduna zloată, care începea să se lăbărțeze peste benzile de trafic. Viteza de croazieră scăzu la șaizeci și cinci, cincizeci, treizeci de kilometri la oră, iar pe drumul care se întindea înainte se coagulă un mâl de stopuri roșii, în timp ce norii posomorâți, de un cenușiu oțelit, înăbușeau ultimele rămășițe de lumină a zilei.

Câteva camioane cu semiremorcă trudeau să urce trecătoarea montană pe banda lentă. Unele dintre ele erau genul convențional, cu remorcă închisă, așa că nu puteai să ghicești ce era în ele, dar Doob era de părere că se distingea un volum neobișnuit de trafic industrial bizar: tancuri cu fluide criogenice, platforme cu mănunchiuri de tuburi și oțel de armătură.

Norii scânteiau, strălucirea lor puternică făcându-i pe câțiva dintre studenții adormiți să tresară și să se foiască pe bancheta din spate. Din obișnuință, Doob începu să numere *zero Mississippi, un Mississippi, doi*... și când ajunse pe la nouă sau zece simți și auzi în egală măsură bumul sonic. În copilărie ar fi presupus că era un fulger. Acum interpreta asemenea evenimente drept bucăți de lună care se apropiau ca șrapnelele. Acela trecuse la o distanță de cel mult trei kilometri. Un al doilea bum, câteva secunde mai târziu, îi sugeră că lovise solul, nu se sfărâmase pur și simplu în atmosferă, cum se întâmpla cu cele mai multe. Deci fusese o bucată relativ mare.

Trecuse o zi sau două de când intrase Doob ultima dată pe site-ul pe care doctoranzii lui țineau socoteala bolizilor observați comparativ cu predicțiile modelului lor. Nu intra să verifice prea des, fiindcă, după ceva hurducături în primele săptămâni, modelul fusese șlefuit și ajunsese să se apropie de observații până la o marjă statistică rezonabilă. Bineînțeles, asta era o

[13] Denumire peiorativă pentru locuitorii statului american Oklahoma; în context, agricultor din Oklahoma împins de sărăcie să migreze către vest în anii 1930.

veste bună pentru model și rea pentru specia umană, fiindcă însemna că se îndreptau în continuare spre evenimentul numit Cerul Alb, după care, în vreo douăzeci și una, douăzeci și două de luni, urma Ploaia Solidă. Dacă nu-l înșela memoria, lovituri ca aceea pe care tocmai o observase aveau loc probabil de vreo douăzeci de ori pe zi în toată lumea. Era deci interesant că se aflase prin preajmă, dar nu ceva ieșit din comun.

Câteva minute mai târziu, stopurile mașinilor din fața lui se aprinseră când șoferii apăsară pe frâne. Traficul se târî ca melcul o bucată scurtă de drum, apoi se opri de tot. Câțiva studenți se treziră și comentară somnoroși. După zece minute de nemișcare, Henry ieși din mașină, se urcă pe scara SUV-ului și începu să tragă de funiile care țineau o bicicletă fixată pe acoperiș.

Doob stătea la căldură și adăpost pe locul șoferului și se uita la fiul său cum se îndepărta pedalând între benzile cu trafic blocat, simțindu-și inima grea la fel ca atunci când băiatul pornise în prima lui plimbare cu bicicleta de unul singur, pe străzile din Pasadena.

Trei minute mai târziu, era înapoi.

— S-a-ndoit un camion chiar înainte de vârful trecătorii, anunță el. Era supra-încărcat, cu o bucată de rampă, cred.

Rampă. Era un cuvânt care activa amintiri profunde în creierul lui Doob. Folosit doar în legătură cu platformele de lansare, rostit doar de oameni ca Walter Cronkite și Frank Reynolds, cu vocile de prezentatori îndelung marinați în nicotină din zilele misiunilor Apollo.

Nu se întâmpla nimic, așa că își scoaseră din spate hainele de iarnă, se încotoșmănară și o luară la picior pe drum să vadă ce era. O mulțime de oameni făceau același lucru, ceea ce lui Doob i se păru ieșit din comun. Normal era să aștepte toți în mașini, să butoneze iPhone-urile, ascultând un audiobook și așteptând să vină autoritățile să se ocupe de problemă.

Camionul eșuat era la niciun kilometru în față. Părea să fi intrat într-un derapaj spectaculos. Greutatea colosală a rampei – o grindă de oțel sudat care arăta ca o secțiune dintr-un pod de cale ferată – făcuse capătul din spate al camionului să alunece înainte și în lateral, măturând toate benzile și oprindu-se în cele din urmă cu scrâșnete când se răsturnase pe o parte și distrusese vreo sută de metri din parapet. În urmă, niște mașini

se răsuciseră pe carosabil când șoferii lor călcaseră zdravăn frânele și câțiva oameni erau ocupați cu urmările unor tamponări ușoare, dar nimeni nu părea să fi suferit răni grave.

Cu toate că traficul pietonal în direcția accidentului fusese considerabil, Doob văzu puțini oameni din genul pe care l-ar fi etichetat drept gură-cască sau voyeuri. Unde se duceau toți? Pe când se apropia împreună cu Henry și cu ceilalți studenți, văzu mașini dând roată și luminând cu farurile teatrul accidentului, iar apoi observă un șuvoi de oameni care se strecurau prin ruptură în partea cealaltă ori se cățărau prin spațiul dintre cabină și remorcă. Niște agenți de securitate autoproclamați se plasaseră în punctele critice și luminau cu fasciculele albe ale lanternelor cu leduri locurile cu risc de alunecare și cele de care puteai să te prinzi. Doob și ceilalți se înghesuiră prin spațiile de trecere și ieșiră în cealaltă parte a camionului distrus. Peisajul de acolo merita văzut. În față se întindea șoseaua interstatală, udă, complet golită de trafic. O zonă de schiat, luminată pentru folosință nocturnă, ocupa versantul muntos din dreapta lor. La depărtare de vreo douăzeci-treizeci de kilometri, o arie muntoasă neregulată sclipea într-un portocaliu pâlpâitor printre voaluri de zăpadă și ceață: locul impactului cu bolidul. Doob înțelegea cum se petrecuse totul. Meteoroidul trecuse pe deasupra lor. Pentru el fusese doar o străfulgerare deasupra norilor, dar pentru oamenii care se aflau în vârful trecătorii în acel moment trebuie să fi fost vizibil momentul când se izbise cu mare viteză de sol și săpase prin pădure o brazdă lungă de un kilometru și jumătate. Probabil că mașinile șovăiseră și ieșiseră de pe benzile lor. Șoferul camionului fusese obligat să apese frâna și anvelopele remorcii pierduseră contactul cu pavajul plin de zloată.

Păreau a fi mai bine de o sută de oameni de partea aceasta a accidentului.

Douăzeci de minute mai târziu, se adunară destui cât să ridice la loc camionul pe roțile lui. Ca o echipă de sclavi egipteni care mișcă din loc un mare bloc de piatră, toți oamenii aceia echipați cu hanorace, cu mănuși din microfibră și cu pantaloni impermeabili se vârâră pe sub vehicul și începură să-l salte. Cabluri de tractare aduse din trusele de scule fuseseră ancorate de latura cealaltă și întinse până la cuplele remorcii și până la barele de protecție ale unor camionete cu tracțiune pe toate

roțile care se năpustiseră până la locul faptei, iar acestea traseră în timp ce oamenii împingeau și, cu o ușurință surprinzătoare, toată hardughia se înălță, se balansă un moment pe jumătate dintre roți – nu se mai auzea acum nimic altceva decât patinatul roților de camionete în timp ce șoferii ambalau motoarele până la refuz – și căzu în poziție verticală. Mulțimea de oameni exclamă la unison de ușurare și exaltare. Doob bătu palma înmănușată cu vreo douăzeci de inși pe care nu-i mai întâlnise în viața lui și pe care n-avea să-i mai vadă niciodată.

Reorientarea camionului în direcția corectă și repornirea lui pe șoseaua interstatală erau o operațiune mult mai anostă, care amenința să se întindă pe încă două ceasuri. Dar în scurt timp reușiră să degajeze cel puțin o bandă. La momentul acela, vehiculele cu patru roți începuseră deja s-o taie de-a curmezișul peste zona mediană și să ocupe benzi de pe celălalt sens, unde traficul firav era reprezentat de mașini care virau claxonând îndelung, ca niște mugete doppleriene de protest.

Trebuiră să încetinească din nou o oră mai târziu, când pătrunseră în vălătucii unui fum gros care traversa șoseaua și reducea vizibilitatea până aproape de zero. Galaxii de lumini clipitoare albastre și roșii apăreau și se topeau în negură: locuri în care vehiculele de urgență se adunaseră să depună eforturi de stingere a incendiului ori să-i ajute pe localnicii afectați de impact. În mijlocul drumului, pavoazat cu lumini de avertizare, era o stâncă de mărimea unui automobil, care lovise pavajul cu asemenea forță, încât îl străpunsese și înălțase din el așchii groase și țepi de armătură plesnită. Nu era meteoritul propriu-zis, ci un fragment: șrapnel aruncat de la locul impactului.

Mai urmă o întârziere, de data aceasta numai și numai pentru căscat gura, în locul în care șoseaua interstatală traversa fluviul Columbia, lat de un kilometru și jumătate, la Vantage. Se întâmpla ceva jos, sub pod, pe malul estic al fluviului, unde secțiunea joasă se ridica mult deasupra apei ca să permită trecerea barjelor mari pe sub ea. Proiectoare de o strălucire orbitoare fuseseră urcate în vârful unor stâlpi, iar în revărsarea aceea marmorată de lumină ca în plină zi se vedea cum un obiect cilindric uriaș era descărcat cu macaraua de pe o barjă.

Cu atâtea complicații, trecuse bine de miezul nopții când ajunseră în Moses Lake și părăsiră șoseaua interstatală, ca mai

toată lumea, ca s-o ia spre Aeroportul Internațional Grant County.

Acesta era numele său oficial. A doua zi dimineață, după ce se trezi și se târî afară din cortul pe care-l împărțise cu Henry, Doob se ridică în picioare, se uită în jur și imediat porecli locul acela Noul Baikonur. Era la aceeași latitudine cu Baikonurul, iar peisajul era o stepă asemănătoare.

Și, precum stepele din vechime, era populată de nomazi. Migranți spațiali. Pe puțin zece mii, estimă el.

Păreau destul de disciplinați. Pe fundul secat al lacului, fuseseră trasate cu var linii lungi și drepte, probabil cu echipament folosit pentru marcarea terenurilor de fotbal. Se conturaseră astfel străzi și bulevarde care, în cea mai mare parte, erau respectate de nou-veniții care-și montau corturile. Toalete portabile erau îngrămădite la intervale stricte, deși lui Doob îi spunea nasul că unii foloseau haznale sau pur și simplu urinau în tufele de salvie.

Henry îl mai pusese la curent cu unele lucruri în ultimele ore de condus. Aici fusese o bază a forțelor aeriene, parte din linia defensivă nordică de care s-ar fi folosit Statele Unite ca să se apere împotriva agresiunii comuniste, de-ar fi fost vreodată cazul. Pista de patru kilometri lungime sugera că era posibil să fi avut și scopuri ofensive. Fusese un amplasament de aterizare alternativ pentru naveta spațială, niciodată folosit. În orice caz, era ridicol de supradimensionat pentru un oraș ca Moses Lake, iar în deceniile din urmă fusese folosit mai mult de industria aerospațială pentru diverse antrenamente și în scopuri experimentale. În 2005, Blue Origin își testase aici un vehicul VTOL[14], conducându-și operațiunile dintr-o rulotă parcată în albia golită a lacului, la vest de aeroportul pe locul căruia se năștea acum Noul Baikonur și pe unde se plimba Doob încercând să depisteze de unde venea mirosul de șuncă prăjită.

Un aparat de zbor gigantic, fără ferestre, trecu pe deasupra lui, coborî din burtă o armată de cauciucuri și ateriză lung și lent pe pista cea mare, folosind până la ultimul toți cei patru mii de metri. Un avion de marfă.

Doob ajunse la un bulevard larg care ducea direct în centrul taberei. Era cât se poate de clar unde se afla centrul și ce

---

[14] În limba engleză, în original: *Vertical Take-Off and Landing*: vehicul care poate decola și ateriza vertical.

anume se afla acolo: o platformă în plină construcție, din beton care se turna pe rând în câte un cofraj, cu o varietate de macarale care se înălțau într-o zonă care i se păru a fi exact în mijloc.

Acolo se asambla o rachetă.

Era o rachetă mare.

Toate acestea aveau logică, mai mult sau mai puțin. Nu exista încărcătură prea mare ca să poată fi deplasată cu barja pe cursul fluviului Columbia și apoi transportată cu camionul pe ultimii kilometri până la Moses Lake. Nu exista avion căruia să nu-i ajungă o pistă ca aceea. Nu exista obiect pe care atelierele mecanice aerospațiale din zona Seattle să nu-l poată construi. Iar de la acea latitudine, aceeași cu a Baikonurului, un plan de zbor pus la punct și rodat putea trimite diverse încărcături către Izzy.

La doar patru zile după aceea, Doob stătea în picioare în bena unei camionete ruginite, laolaltă cu o adunătură de entuziaști ai spațiului, și ridica o sticlă de bere către cer, imitând racheta care se înălța de pe platforma de lansare. Chiuiau și răcneau cu toții, urmărindu-i cu privirea arcul grațios al traiectoriei pe care se îndepărta de locul lansării în direcția aproximativă a orașului Boise. Iar în dimineața următoare, după ce se dezmeticiră din mahmureală, se apucară să construiască altă rachetă.

Ziua 80

— Discutăm despre trimiterea de lucruri pe orbită de parcă orbita-i un loc anume, ca Philadelphia, când de fapt e o mulțime de locuri, o mulțime de feluri diferite de plasare în spațiu. Oricare două obiecte din univers pot teoretic să se afle pe orbită unul față de celălalt. Majoritatea orbitelor care contează pentru noi implică ceva mic de tot care orbitează în jurul a ceva uriaș, de pildă un satelit în jurul Pământului sau Pământul în jurul Soarelui. Ca atare, o metodă rapidă de etichetare și clasificare a orbitelor e după „Ce-i obiectul ăla uriaș din mijloc?” Dacă obiectul uriaș din mijloc e Pământul, îi spunem orbită geocentrică. Dacă-i Soarele, e orbită heliocentrică. Și tot așa. Din moment ce Luna s-a făcut bucăți, ne concentrăm în principal pe orbitele geocentrice. Luna, pe vremea când exista, avea și ea

o astfel de orbită. Se învârtea în jurul Pământului. Cele mai multe bucăți din ea încă mai păstrează orbite geocentrice. Întâmplarea face că orbita câtorva dintre ele se intersectează cu atmosfera Pământului. Când se-ntâmplă așa ceva, avem un meteorit. Cam atât cu lecția introductivă despre orbite. Dar nu uitați că pot exista niveluri diferite. Vasăzică, vechiul sistem Pământ-Lună, în ansamblul lui, gravita în jurul Soarelui pe o orbită heliocentrică. Iar dacă lărgiți foarte mult cadrul și vă uitați la galaxia Calea Lactee în întregimea ei, puteți observa că tot sistemul nostru solar gravitează foarte încet în jurul găurii negre din centrul ei, pe o orbită galactocentrică.

Vocea îi aparținea faimosului astronom și popularizator al științei Doc Dubois. Imaginile care o însoțeau erau o animație care mărea și micșora cadrul în care apărea sistemul solar. Dinah surprindea crâmpeie peste umărul Luisei Soter, recent sosită în Izzy și câștigătoare incontestabilă a concursului „cine seamănă cel mai puțin cu un astronaut tradițional”. Născută în New York, din părinți care fugiseră de represiunea politică din Chile, fusese crescută în mediul boem și poliglot al unei locuințe din Harlem și în fiecare zi traversa Central Park către Ethical Culture School, de pe West Sixty-Third. Continuase cu o succesiune de diplome în psihologie și asistență socială de la UCLA, Chicago și Barcelona. După câțiva ani de lucru cu refugiații economici care încercau să ajungă în Europa cu bărci de pescuit găurite, îi fusese acordată o „bursă de geniu”[15] care-i oferise libertatea de a călători prin toată lumea timp de câțiva ani, făcând muncă de cercetare asupra altor migranți economici.

Cu două săptămâni în urmă o luaseră pe sus din plină bursă Fullbright de la Universitatea St. Andrews din Scoția, îi asiguraseră instrucția de bază în privința vieții în spațiu, o legaseră în chingi într-o rachetă și îi făcuseră vânt pe orbită într-o capsulă turistică.

Ca toți ceilalți, și Dinah presupusese ceea ce părea evident, că însărcinarea Luisei era să fie primul psihiatru și asistent social în spațiu. Judecând după anumite interacțiuni care se petrecuseră când aglomerația și stresul crescuseră în intensitate, avea să aibă de lucru până peste cap. Comparația

---

[15] „Bursa de geniu”, MacArthur Fellows Program, este un premiu acordat de Fundația John D. și Catherine T. MacArthur unui număr de circa douăzeci-treizeci de cetățeni americani anual.

cu o mulțime de oameni disperați îngrămădiți la bordul unei bărci de pescuit bătute de valuri și lipsite de cârmă era neplăcut de potrivită pentru situația de pe orbită.

Luisa avea o încredere în sine și o relaxare datorită cărora îi venea ușor să recunoască faptul că nu știa absolut nimic despre subiecte precum astrodinamica. Dar mai era și altceva: știa cum să se folosească de propria-i ignoranță ca să spargă gheața în conversații. Izzy era plină de indivizi orientați către extrema Asperger a spectrului social, iar ca să-i faci să vorbească nu exista metodă mai bună decât să le pui o întrebare tehnică.

Dar, când toți ceilalți erau ocupați, Luisa nu se sfia să-și caute pe Google răspunsul la întrebări și să se lămurească urmărind câte un videoclip de pe YouTube, cum făcea în momentul acela.

Plutind pe după umărul Luisei, Dinah privi cum animația era înlocuită de o imagine live cu Doc Dubois și un bărbat alb, voinic și chel, care stăteau unul lângă altul pe o fâșie de țărână cenușiu-maronie pe care o recunoscu a fi spațioportul Moses Lake. Departe, în fundalul care se întrezărea în spatele lor, o altă rachetă era ridicată pe platou, treaptă cu treaptă, de macarale, poduri rulante și cabluri adunate într-un sistem cu aspect încâlcit.

Dinah îl recunoscu vag pe cel de lângă Doc Dubois; era un expert în tehnologie care apărea frecvent la televiziune și pe YouTube. Omul se întoarse către cameră și începu să vorbească:

— Simt Tavistock Prowse, în transmisie directă de la cel mai nou spațioport din lume, aflat în Grant County, Washington. Mă aflu aici împreună cu un om care nu mai are nevoie de nicio prezentare, Doc Dubois, ca să stăm de vorbă despre câteva evenimente controversate care au însoțit recentele lansări Arjuna Expeditions, multe dintre ele avându-și originea în complexul de lansare improvizat pe care-l puteți vedea în spatele nostru. Arjuna a pregătit o animație care explică despre ce este vorba. Așa că luați-vă castronul cu floricele și trageți-vă un scaun.

Imaginea lor fu înlocuită de o perspectivă asupra Pământului care se lărgi, se înclină și panoramă pentru a arăta planeta pe orbita sa din jurul Soarelui. Pentru claritate, orbita era trasată cu o linie curbă, subțire, roșie. Animația panoramă înapoi. Apărură în obiectiv orbitele lui Venus, Mercur, apoi Marte și Jupiter.

— În mod tradițional, spuse Doc Dubois, când vorbim despre

asteroizi, ne referim la centura de asteroizi, care se află între Marte și Jupiter.

Un inel de pulbere cu câteva aglomerări mai mărișoare împroșca acum uriașul spațiu gol dintre orbitele celor două planete.

— Acolo există foarte mult material, pe care poate, cândva, Patrimoniul Nostru va fi în stare să-l exploateze, dar e prea departe ca să ajungem la el cu vehiculele spațiale pe care le avem acum.

Așadar, Doc Dubois, onorându-și reputația de persoană mereu în contact cu spiritul epocii, adoptase expresia Patrimoniul Nostru, ajunsă pe neașteptate sintagmă la modă și hashtag, care însemna „orice vor realiza în viitorul îndepărtat descendenții oamenilor care au reușit să ajungă în Norul Arcă”, sau, mai pe șleau, „singura motivație pentru a trăi în următoarele douăzeci și două de luni”.

Animația începu să strângă din nou cadrul, până la momentul în care nu se mai văzu nimic dincolo de orbita Pământului.

— Dar astronomii știu de multă vreme că nu toți asteroizii se găsesc departe, dincolo de Marte. Există populații de asteroizi mult mai mărunți – dar nu lipsiți de însemnătate – pe orbite heliocentrice nu foarte diferite de cea a Pământului.

Se vedea acum o pulbere de particule mai fine și mai dispersate, formând un fel de nimb neclar în jurul liniei roșii care reprezenta orbita terestră.

— Și de-acolo a venit Amalteea, corect, Doc?

— Da, să fi adus o halcă de metal așa de mare hăt dintre Marte și Jupiter ar fi durat o veșnicie. Fiindcă am descoperit-o pe o orbită asemănătoare cu a Pământului, a fost ceva mai ușor.

— Și ce înseamnă orbită asemănătoare cu a Pământului?

— Toate pietrele astea se învârtesc în jurul Soarelui exact ca Pământul. Unele se află puțin în interiorul orbitei terestre, altele puțin în exteriorul ei, unele intersectează orbita Pământului de două ori, de fiecare dată când înconjoară Soarele. Astea ne îngrijorau pe vremuri.

— Acum nu prea mai e cazul, remarcă Tav.

Doc făcu o pauză și, după toate aparențele, se gândi că nu era cazul să reacționeze la gluma lui.

— Fiindcă ne îngrijorau *de-a binelea,* am făcut eforturi să le descoperim și să aflăm traiectoriile lor exacte, parametrii lor

orbitali.

Înapoi la Doc și Tav, care traversau acum la pas pământul bătătorit al spațioportului, având în fundal un camion mare împodobit cu logoul Arjuna Expeditions.

— În ultimii ani, companii precum Arjuna Expeditions au înregistrat o mulțime dintre acești asteroizi în speranța de a face minerit pe ei. Ceea ce vedem de câteva săptămâni încoace este un efort concertat depus de Arjuna și de o alianță a altor companii spațiale private pentru accelerarea acestei activități.

— Doc, ce plănuiește mai exact Sean Probst? întrebă Tav.

— Nouă nu ne spune. Dar știința astrodinamicii nu lasă prea mult loc imaginației. În partea a doua a acestei înregistrări, puteți afla mai multe despre dansul corpurilor orbitale în spațiu și despre coregrafia complicată necesară pentru a face un asteroid să apară în locul potrivit, la momentul potrivit.

Degetul Luisei stărui puțin deasupra linkului care ducea la următorul videoclip, dar înainte de a-l apăsa se întoarse și se uită la Dinah.

— Încerc doar să-mi dau seama cu ce te ocupi, spuse ea cu un accent care provenea de peste tot, dar mai ales din New York. Ești cu Arjuna, nu?

— Șșș! o avertiză Dinah în glumă. Încă mai încerc să rămân prietenă cu rușii.

— Ce se petrece? întrebă Luisa.

Se referea la o serie recentă de întâlniri marcate de irascibilitate, uneori de-a dreptul confruntări, dintre ruși – care încă mai gândeau și acționau în bloc sub conducerea lui Fiodor Antonovici Panteleimon – și contingentul Arjuna, care se mândrea realmente cu calitatea sa de element „perturbator”. Era o mică platitudine din jargonul de afaceri. Dar încearcă să-i explici unui cosmonaut albit la tâmple cum adică era un lucru bun să fii perturbator.

Pe Dinah o trăgea ața să spună ceva gen: „E o chestie culturală”, dar se simți ușor intimidată de ideea de a folosi așa o glumă de pahar în preajma cuiva cu calificările Luisei.

— Uite ce-i, în spațiu, dacă ai surprize, aproape întotdeauna sunt negative, spuse Dinah. Obiceiul e să se planifice fiecare misiune până-n pânzele albe și să existe câte un plan de rezervă pentru orice situație. Nu se improvizează. Nici *nu poți* să improvizezi, fiindcă n-ai *cu ce* să improvizezi.

— Eu îmi aduc aminte de banda adezivă din *Apollo 13.*

— Mda, aia a fost una dintre rarele excepții, spuse Dinah, și lumea tot mai vorbește despre ea după atâtea decenii. Bun, deci, pentru ruși, ideea că poate să apară cineva pur și simplu, neanunțat, și să revendice resursele noastre…

— Ce resurse? întrebă Luisa.

— Respiră aerul nostru, răspunse Dinah. Ocupă spațiu, folosesc lățime de bandă, de toate. Larz a făcut autostopul până aici bazându-se pe ideea c-o să rămână în Izzy și-o să lucreze pentru noi… și când colo, își ia zborul cu Sean. Și-mi iau cu ei aproape toți roboții.

— Dar mai trimit și alții, da?

— Categoric. Uite ce-i, eu nu zic decât că-i o surpriză. Și cu cât Sean și Larz pleacă mai repede de-aici și-și văd de drum, cu atât e mai puțin probabil să ne pomenim că Fiodor îi strânge de gât cu mâinile lui.

— Își văd de drum încotro? întrebă Luisa.

— Pe altă orbită.

— Heliocentrică sau geocentrică? întrebă Luisa cu o față foarte serioasă, apoi îi făcu cu ochiul.

— La-nceput geocentrică. Pe urmă heliocentrică, răspunse Dinah cu o urmă de zâmbet.

— Dar credeam că suntem deja pe o orbită geocentrică.

— Pe cea greșită, din punctul de vedere al lui Sean. Orbita lui Izzy e înclinată față de ecuator. Așa trebuie să fie ca să se poată face lansări de pe Baikonur în direcția ei… Baikonurul e mai la nord, la aceeași distanță ca Seattle. Dar când faci chestii interplanetare, că asta are Sean de gând, practic ori de câte ori vrei să ieși de pe orbita joasă a Pământului, e bine să te afli pe o orbită care-i mai aproape de ecuator. Deoarece cam pe-acolo se află tot restul sistemului solar, inclusiv bolovanul ăla de gheață pe care vrea Sean să-l înhațe și să-l aducă aici.

— *Ymir,* spuse Luisa, pronunțând așa cum auzise la Sean: *ii-miir.*

Era un cuvânt din mitologia nordică, referitor la niște giganți de gheață primordiali. Numele de cod ales de Sean pentru o anumită halcă de gheață pe care o identificase echipa lui de studiu și pe care intenționa s-o aducă acolo.

— Mda. Nu e denumirea oficială. Sean nu dezvăluie mare lucru.

— Și cum ajungi de la una la alta? întrebă Luisa. De pe o orbită geocentrică… acolo ne aflăm noi acum, nu-i așa?

— Da.

— … pe una heliocentrică?

— Păi, mai întâi va trebui să schimbe planurile geometrice, de la orbita înclinată a lui Izzy, unde suntem acum, la una mai apropiată de ecuator. O să facă manevra de rendez-vous cu restul echipamentului său.

— De ce n-au trimis totul aici, sus?

— Manevrele de schimbare de plan sunt costisitoare. Nu-i așa grav dacă schimbă planul doar Sean și Larz într-un Drop Top, dar ar fi o risipă absurdă să trimiți aici tot pachetul expediționar numai ca să schimbe planul mai târziu.

Dinah nu pomeni și al doilea motiv, acela că partea cea mai consistentă din pachetul lui Sean era în așa hal de radioactivă, încât nici măcar nu i s-ar fi permis apropierea de Izzy.

— Bun. Dar tot la orbita geocentrică ne referim, așa-i?

— Corect, noi ne menținem la doar câteva sute de kilometri altitudine.

— În cazul ăsta, cum ajung ei de la punctul de rendez-vous la o traiectorie heliocentrică?

— Sunt mai multe metode, răspunse Dinah, dar, la cum îl cunosc eu pe Sean, o să treacă prin poarta L1.

— Habar n-am ce-i aia, spuse Luisa, după care nu mai rezistă și scoase un chicotit. Dar când aud oameni din jurul meu vorbind așa, iar mă simt de parcă am picat în plin film science-fiction.

— Probabil că Doc Dubois se ocupă și de asta în clipul video – spuse Dinah, arătând cu capul spre tableta Luisei –, dar în esență nu-i nimic complicat.

Uitându-se în jur, depistă o geantă de plasă plină cu haine. O trase afară din nișa ei și o lăsă să plutească în mijlocul cabinei.

— Soarele, spuse ea.

Pipăindu-și buzunarul, găsi în el o sticluță de plastic cu pastile – medicație antiemetică pe care o adusese pentru unul dintre nou-sosiți. O deschise, scoase ghemotocul de vată îndesat deasupra și îi dădu drumul să plutească în aer ceva mai aproape de Luisa.

— Pământul, pe orbita lui heliocentrică.

Colegul suferind mai avea de așteptat câteva minute. Dinah

scutură cu grijă câteva pastile din recipientul deschis și le lăsă plutind un moment, cât îi luă să-și bage iar sticluța în buzunar. Apoi începu să le aranjeze în spațiul jalonat deja de „Soare” și de „Pământ”.

— Asteroizi? încercă Luisa să ghicească.

— Astea-s mai degrabă niște puncte matematice abstracte, spuse Dinah. Se cheamă puncte Lagrange, sau puncte de librație, și sunt în număr de cinci în jurul fiecărui sistem compus din două obiecte. Mereu în aceeași formație geometrică de bază. Două dintre ele, L4 și L5, sunt hăt departe în lateral. Pe alea n-o să-ncerc să ți le arăt, că n-avem atâta loc. Dar celelalte trei sunt toate înșirate între Soare și Pământ.

Își luă avânt și lunecă înspre fața opusă a „Soarelui”, unde plasă o pastilă în perfectă simetrie față de locul în care se afla „Pământul”.

— Ăsta-i L3, foarte departe, invizibil pentru noi din cauză că Soarele îl acoperă tot timpul, așa că nu ne e de mare folos.

Lunecând înapoi către vata plutitoare, se propti într-un perete despărțitor și puse o a doua pastilă în spatele ei.

— Ăsta-i L2, dincolo de orbita Pământului.

În cele din urmă, puse o pastilă între „Soare” și „Pământ”, mult mai aproape de ultimul.

— Iar ăsta e…

— L1, prin eliminare, spuse Luisa sec și râse. Vouă, ăstora cu spațiul, vă place la nebunie numărătoarea inversă, vă știu eu cum sunteți.

— Ăla-i locul în care gravitația Soarelui și-a Pământului se echilibrează, spuse Dinah, și uneori i se spune „poartă” fiindcă e un loc din care e ușor să execuți transferul între o orbită geocentrică și una heliocentrică. Uneori chiar se-ntâmplă în mod natural: un asteroid pe orbită heliocentrică hoinărește până în apropiere de L1 și-l capturează Pământul. Sau, în sens invers, a existat un caz în care o treaptă superioară din programul Apollo aflată pe orbită în jurul Pământului a trecut pe lângă L1 și a fost ejectată pe o orbită heliocentrică, unde a rămas câțiva ani. Mai târziu s-a întors prin aceeași poartă… și iar a fost ejectată.

Luisa dădu din cap.

— Ca atunci când schimbi trenul D cu trenul A la Columbus Circle, în termeni newyorkezi.

— Aha, o mulțime de oameni o descriu folosind analogia cu

macazul de cale ferată sau cu stațiile de tren, spuse Dinah.

— Deci tu crezi că acolo se duc Sean și echipa lui.

— După ce-o să termine cu..., Dinah se opri.

— Prostiile? sugeră Luisa.

— Da, mulțumesc, spuse Dinah cu un zâmbet. Trebuie să atingă o orbită mai înaltă decât asta pe care suntem noi acum, dacă au de gând să ajungă la L1. Asta înseamnă să aprindă motoarele, să consume foarte mult combustibil în doar câteva minute și apoi să plutească din inerție câteva săptămâni. Vor avea de traversat centura Van Allen, care o să-i îmbibe de radiații. N-au cum s-o ocolească, din păcate. L1 e de patru ori mai departe decât Luna.

— Sau ce-a mai rămas din Lună, spuse Luisa ca pentru sine.

— Aha, ceea ce înseamnă că-n câteva zile Sean și echipa lui vor fi mai departe de Pământ decât orice altă ființă umană din istorie. Când vor ajunge la L1, lucru care o să dureze cinci săptămâni, vor avea de executat încă o aprindere, care o să-i transfere de la trenul D la trenul A – o să-i plaseze pe-o orbită heliocentrică. Și de-acolo pot să-și configureze orice curs care ar putea să-i ducă la cometă.

Luisa rămăsese cu gândul la prima parte din ceea ce-i spusese Dinah.

— Mai departe de Pământ decât orice altă ființă umană din istorie, repetă ea. Mă-ntreb dacă n-o fi și ceva gelozie în reacția lui Fiodor, când știe că după atâta amar de timp cât și-a petrecut în spațiu...

— O s-apară un june bogat și încrezut care-o să facă toate realizările lui să pară minore, spuse Dinah, dând din cap. S-ar putea. Fiodor și-a luat fața aia de rus, ca de granit, nu-ți dai seama ce se petrece la interior.

— În orice caz, spuse Luisa, se duc să ia bila aia mare de gheață și pe urmă fac toți pașii în ordine inversă ca să se întoarcă la ceva care să sperăm că până atunci o să fie Norul Arcă.

— Nu chiar, spuse Dinah. Și de-aici lucrurile devin interesante.

— A, mie deja mi se păreau destul de interesante!

În acel punct interveneau niște limite în ceea ce i se îngăduia lui Dinah să explice.

— Una e să manevrezi prin sistemul solar un vehicul spațial, care e proiectat și construit să fie ceea ce este. Cu totul altceva

e să muți ditamai bila de gheață jerpelită.

— O să dureze mult timp, aprecie Luisa, dând din cap. Și s-ar putea să nu meargă.

— Aha. Ei, eu fac roboți, atât.

— Și toți roboții tăi vor pleca în călătorie?

— Da, răspunse Dinah. Va fi nevoie de ei pe suprafața cometei, să ancoreze cabluri și să instaleze plase. E o bucată mare de gheață. E sfărâmicioasă. Nu vrem să se dezintegreze ca un bulgăre de zăpadă afânată când o să fie împinsă.

— Bulgăre de zăpadă afânată, repetă Luisa. Există așa ceva, de unde vii tu?

— În munții Brooks? Aha. E groaznic să faci bulgări acolo.

— Numai dacă nu ești sora mai mică, spuse Luisa, și toată lumea îi aruncă spre tine.

— Nu comentez.

— În Central Park, continuă Luisa, bulgării de zăpadă erau moinați și erau tari.

Ziua 90

Când Ivy deschisese ședința din Ziua 37 rostind cuvintele „cinci la sută”, Dinah și majoritatea celorlalți din Izzy priviseră în jur și observaseră o lipsă de progres care-i îngrijorase. Exact ceea ce voia Ivy să puncteze. În ziua aceea ieșiseră în spațiu douăzeci și șase de oameni, dintre care opt supraviețuiau la limită în adăpostul temporar reprezentat de lukuri. În Banană, puțin înghesuiți, încăpea toată lumea.

În Ziua 73, când Ivy deschisese o nouă ședință în Banană cu cuvintele „zece la sută”, situația se schimbase. Nu se mai punea problema să încapă toată populația lui Izzy în Banană; cei mai mulți erau nevoiți să urmărească întrunirea prin fluxuri video. Mulțumită lui Sean Probst și lansărilor sale cu Arjuna de la Moses Lake, nimeni nu mai știa cu exactitate care era totalul populației din exteriorul Pământului. Chipurile exista în Google Docs un tabel în care se ținea socoteala, dar nimeni nu putea da o lămurire despre locul în care era de găsit. Cert era că populația ajunsese la un număr cu trei cifre, cel puțin în cursul săptămânii anterioare.

În primele două săptămâni de când intrase în exploatare, noul

spațioport improvizat de la Moses Lake lansase trei rachete. Una se prăbușise într-o vie de soi nobil de lângă Walla Walla, distrugând câteva pogoane de struguri care ar fi dat un vin excelent, de-ar mai fi rămas suficient timp în cronometrul Pământului ca să stea la învechit cum se cuvine. Celelalte reușiseră să ajungă la Izzy.

Cu toate acestea, grosul încărcăturilor masive trimise de Arjuna se lansa nu de la Moses Lake, ci din locuri mai apropiate de ecuator, de unde puteau atinge orbite mai apropiate de planul elipticii. Cel puțin două rachete de mare putere, una de la Canaveral, cealaltă de la Kourou, efectuaseră un rendez-vous și manevre de andocare pe orbită joasă deasupra tropicelor terestre. Umbla zvonul că mai erau și altele în producție. Dar nu se cunoșteau multe despre acest proiect. Comunicarea nu era punctul forte al lui Sean Probst, iar cariera lui în sectorul privat îi indusese deprinderea jocului cu cărțile la piept. În privința aceasta părea a fi gând la gând cu micul grup de oameni de la bordul lui Izzy, de pildă cu Spencer Grindstaff și cu Zeke Petersen, care dețineau niște autorizații de acces la un nivel impresionant. Făcând schimb de observații și împărtășindu-și fragmente de dovezi conjuncturale, Dinah și Ivy reușiseră cel puțin să închege o teorie vagă despre ceea ce se petrecea. Se părea că Sean Probst acționa de capul lui și imprevizibil. Însă Arjuna îi expedia Nați lui Sparky de săptămâni întregi, iar Sparky le dădea prioritate maximă în cadrul lansărilor către Izzy. Prin urmare, părea că rezultatele obținute de Dinah – feedbackul pe care-l trimitea la Arjuna în legătură cu Nații care funcționau în spațiu și cei care nu funcționau – erau de mare interes pentru NASA. Și era un lucru semnificativ că cel puțin una dintre încărcăturile lui Sean fusese lansată de la Canaveral – care era, se știe, nava-amiral a NASA în materie de centre de lansare. Încă și mai semnificativă era o lansare de la Baza Forțelor Aeriene de la Vandenberg, care adăuga un mic modul adițional la complexul Arjuna, aflat în plină extindere. Știau despre el că era mic după mărimea rachetei folosite și mai știau că era mare șmen ultrasecret după precauțiile care fuseseră luate la sol – atât cât avuseseră de relatat niște cetățeni de rând pe care un lung convoi militar îi forțase să se înghesuie pe marginea Autostrăzii 101 și care își ațintiseră teleobiectivele asupra platformei de lansare fără să obțină nimic, fiindcă vederea le era

blocată de prelate și plase de camuflaj.

Următoarea rachetă plecată de la Moses Lake avu parte de o călătorie lipsită de evenimente până la Izzy. În lipsa unui loc de andocare, treapta ei superioară zbură în formație cu stația spațială, cam la un kilometru distanță spre „pupă”. Fiodor o urmări de la fereastră cu o privire înveninată și sugeră în mod repetat să-i fie confiscat conținutul. Inventarul încărcăturii era neobișnuit:

- Propergol de rezervă și alte consumabile, cu ajutorul cărora Drop Topul lui Sean urma să execute o manevră de schimbare de plan și un rendez-vous cu *Ymir* pe orbită ecuatorială (cuvântul „Ymir” începuse să fie folosit pentru a desemna deopotrivă vehiculul spațial pe care îl asambla Sean și destinația sa îndepărtată).
- Gheață.
- Fibre de combinat cu gheața pentru producerea unui material mai puternic, numit pykret.
- Câteva mii de Aisnați: roboți miniaturali optimizați pentru deplasarea pe gheață.

Fiodor, ca și alții, probabil, râvnea la gheață și la propergol. Jos, la sol, Pete Starling începuse să zăngăne diverse săbii juridice, amenințând cu confiscarea spațioportului de la Moses Lake – plan care se evaporă când începu și Sean să-și zăngăne propriile săbii, amenințând să pună pe YouTube un clip în care expunea programul Norul Arcă drept un panaceu prost conceput, în cel mai fericit caz. Era bizar, eufemistic vorbind, că putea exista un asemenea conflict deschis între aripa stângă și cea dreaptă a guvernului, dar lumea întreagă devenise un loc bizar. Discutând chestiunea în timpul meselor sau după lucru, la o băută, Dinah, Ivy și Luisa puteau doar să facă speculații asupra meciului cu răcnete care se desfășura probabil pe planetă, între Biroul Oval, Arjuna Expeditions și arcotecți.

Dinah prefera să stea în banca ei și să-și vadă de treabă, programând roboții pe care urma să-i ia Sean cu el în expediție. Miezul cometei nu era o bucată de gheață solidă, cât mai degrabă o aglomerare de așchii ținută laolaltă nu foarte strâns de propria-i gravitație – care era extrem de slabă. Chiar și o

simplă atingere putea cauza separarea în bucăți mari. Arjuna Expeditions știa asta după atâția ani în care turnase milioane de dolari în inventarea de tehnologii pentru capturarea unui astfel de obiect dificil. Deși „tehnologii” s-ar putea să fie un cuvânt prea sofisticat pentru niște tehnici pe care le-ar fi putut recunoaște până și niște vânători-culegători din Epoca de Piatră: înconjori prada cu o plasă și strângi plasa cu un ochi de sfoară.

În realitate, executarea acelei isprăvi în spațiu era un lucru pe care Sean îl descria drept „problemă asimetrică”, exprimare de programator care însemna că existau o mulțime de împrejurări neprevăzute și detalii de rezolvat, așadar chestiunea nu îngăduia o Unică Soluție Măreață. Probabil că roboții aveau să ajungă să mișune pe toată suprafața cometei Grigg-Skjellerup, strângând plasa și consolidând locurile slăbite printr-o metodă care presupunea să topească gheața, să amestece apa cu fibre și s-o lase să reînghețe sub formă de pykret. Dinah se oferise să dea o mână de ajutor și fusese încântată de idee, până ce Sean o adusese cu picioarele pe pământ, indicându-i câteva aspecte incomode. Comunicarea dintre Izzy și *Ymir* avea să fie limitată de faptul că aveau doar un radio. Nu puteau transmite video. Iar întârzierea avea să fie semnificativă: pentru o bună parte a călătoriei, urma să fie de câteva minute, pentru că semnalele traversau o distanță comparabilă cu cea dintre Pământ și Soare. Deci programarea de roboți pe suprafața cometei n-avea nimic în comun cu privitul pe fereastră la cei de pe Amalteea. Dinah trebuia să contribuie cu tot ce putea acum, căci mai târziu nu va mai avea ce să facă.

În orice caz, populația lui Izzy se micșoră cu doi, iar nivelul de încordare și dramatism scăzu abrupt, când Sean și Larz plecară cu Drop Topul, la a +0.82. Manevra de schimbare a planurilor îi conduse către întâlnirea cu *Ymir* deasupra ecuatorului. După alte câteva operațiuni de întâlnire desfășurate pe durata unei săptămâni și după ce încorporară alte și alte încărcături lansate fie de la Cape Canaveral, fie de pe spațioporturi particulare din New Mexico și West Texas, *Ymir* execută o aprindere îndelungată a motorului principal, plasându-se pe o orbită de transfer cu destinația L1. La câteva zile după aceea, bătu recordul de distanță parcursă față de Pământ stabilit de Apollo.

Konrad Barth veni la atelierul lui Dinah și ciocăni politicos, fiindcă draperia era trasă, și toată lumea știa că de cealaltă

parte ea și Rhys făceau uneori sex. Intră, privi neliniștit în jur și o întrebă dacă știa ceva despre ce urma să facă *Ymir.* Însă nu-i dădu timp să răspundă, o întrerupse, își scoase tableta și tastă parola. Apoi întoarse tableta ca să-i arate o fotografie.

Lui Dinah îi luă un timp să înțeleagă ce vedea. Evident, era fotografiat în spațiu un obiect creat de om. Și era o imagine bună, dar înconjurată de o nebuloasă de pixeli care sugera că fusese considerabil mărită. Konrad o făcuse folosind unul dintre telescoapele optice ale lui Izzy. Îl deturnase dinspre ținta lui obișnuită, sistemul de fragmente care se învârtejea în jurul fostului centru al Lunii, și-l ațintise în direcția acestui obiect creat de om. Era mare și complicat, la prima vedere cel mai mare obiect asamblat vreodată de oameni în spațiu, cu excepția lui Izzy înseși. Fotografia fusese făcută de la foarte mare distanță, în timp ce Izzy și obiectul respectiv se deplasau unul față de celălalt, și trudise să reducă factorul de estompare cu softul de prelucrat imagini. Dinah observă fără probleme că, la fel ca Izzy, obiectul era alcătuit dintr-o stivă de module care ajunseseră în spațiu propulsate de rachete și fuseseră conectate laolaltă. Cel de la coadă etala un efuzor de forma unui clopot enorm și era, fără îndoială, unitatea principală de propulsie. Unele module arătau ca niște simple rezervoare de propergol. Altele păreau a fi locuibile. Dar de departe cea mai proeminentă și mai bizară parte a acestui obiect era o țepușă lungă, sau o sondă, care pornea din capătul său anterior, înzecindu-i lungimea. Era o grindă, ușor de recunoscut ca fiind construită la fel ca noile grinzi din Izzy.

— Oho, o stație spațială cu propriul ei turn radio! glumi Dinah.

Konrad schiță un zâmbet plăpând.

— Uită-te la capătul „turnului radio”, îi sugeră el.

Își răsfiră degetele pe tabletă, strângând cadrul pe o ceață groasă de pixeli din vârf. În mare, părea să aibă formă de săgeată, un vârf mic și întunecat stând pe o bază albă mai groasă, așezată la rândul ei pe un postament închis la culoare.

Konrad se uita la Dinah cu aerul că se aștepta din partea ei să priceapă – sau de parcă era de la sine înțeles că ea era la curent cu anumite secrete.

Ceea ce era adevărat. Dar nu putea să le dezvăluie.

— Nu sunt specialistă în fizică nucleară, spuse ea, dar e cât se poate de evident că oamenii din nava aia… e *Ymir,* nu-i așa…?

— Bineînțeles.

— ... vor să se țină cât mai departe cu putință de ce-o mai fi și aia, așa că au montat-o la capătul celei mai lungi prăjini pe care au fost în stare s-o construiască.

— E ceva care produce o mulțime de neutroni, spuse Konrad.

— De unde știi?

— După asta – îi indică stratul alb și gros din mijlocul sandvișului, ca bezeaua între biscuiți –, probabil că-i polietilenă sau parafină, care-s bune la absorbit neutroni. În tot acest timp, s-ar putea produce și radiație gama, de aceea postamentul – arătă către biscuitul de graham maroniu de la bază – probabil că-i din plumb.

Dinah știa deja ce era, fiindcă îi spusese Sean: miezul unei mari centrale nucleare, estimat a avea un randament termic de patru gigawați și reproiectat pentru noul scop. Dar jurase să păstreze secretul, așa că n-avea ce face decât să-l lase pe Konrad să pună informațiile cap la cap.

— Mă rog, spuse ea, sunt niște măsuri de precauție impresionante, într-o misiune probabil sinucigașă oricum ai lua-o.

— Vor să rămână în viață și să fie capabili să acționeze când și dacă vor ajunge unde vor s-ajungă, spuse Konrad.

— Crezi c-a făcut cineva fotografii ca asta de pe Pământ? întrebă Dinah. Că n-am văzut nimic în presă.

— A stat ascunsă sub un înveliș aerodinamic până când au executat aprinderea pentru transfer, spuse Konrad. Pe asta am făcut-o acum câteva ore, când am avut singura ocazie s-o văd bine.

Își calculaseră momentul aprinderii astfel încât să traverseze fosta orbită a Lunii într-un moment în care grosul norului de resturi se afla de cealaltă parte a Pământului, reducând la minimum riscul de coliziune cu vreo piatră.

Cu toate acestea, la câteva zile după ce depășiseră acea distanță, devenind călătorii care parcurseseră cel mai lung drum din istoria omenirii, încetară să mai comunice.

Până atunci, *Ymir* folosise radiouri puternice în banda X pentru a comunica prin Deep Space Network – un complex de antene radio din Spania, Australia și California, cu ajutorul căruia, timp de zeci de ani, se ținuse legătura cu sondele spațiale aflate la mare depărtare. Acum tăcuse. Încă se mai afla

pe undeva prin spațiu – Konrad continua s-o detecteze sub forma unui punct alb pe telescopul său optic. Fiindcă nu făcea decât să plutească din inerție de treizeci și șapte de zile, fără să-și pornească motoarele, nu se putea ști dacă echipajul mai era în viață. Un *Ymir* în stare perfectă de funcționare nu s-ar fi deosebit în niciun fel de un cocoloș de gunoi spațial.

Le mai dădea ceva speranțe faptul că *nimic* nu se recepționa dintr-acolo. Sistemele automate ale lui *Ymir* ar fi trebuit să sune acasă fără să necesite intervenție umană. Dacă ar fi continuat să funcționeze după încetarea comunicării cu echipajul uman, ar fi însemnat că toți cei din navă erau morți sau incapacitați. Dar faptul că toate semnalele, fie umane, fie robotice, se întrerupseseră în același moment sugera o problemă radio – poate defecțiuni la antena de bandă X sau chiar la transmițător.

Pe măsură ce se apropia de L1, *Ymir* devenea tot mai greu de observat, până dispăru complet, atunci când ajunse exact între Pământ și Soare. Se presupunea că atinsese punctul acela în Ziua 126, după care era programată o nouă aprindere a motoarelor, care avea să plaseze nava pe orbită heliocentrică: o elipsă care urma să întâlnească „Scheletul lui Greg” după mai bine de un an, în jur de A+1.175, adică la un an și o sută șaptezeci și cinci de zile post-Zero. Odată ce *Ymir* dispăru, cum părea din unghiul lor de vedere, în văpăile soarelui, nu mai puteau face nimic, doar să aștepte ca nava să ajungă într-un loc în care ar fi redevenit observabilă. Dacă suferise o avarie catastrofică și se transformase în gunoi spațial, *Ymir* avea să-și continue, probabil, mișcarea ciclică pe aceeași orbită și să se întoarcă, trecând din nou prin apropierea Pământului – deși L1 era o poziție atât de instabilă din perspectiva dinamicii orbitale, încât nava putea la fel de bine să se abată către o orbită heliocentrică, mai ales dacă fusese izbită puternic de un bolovan care o deviase de pe traiectorie.

Cum timpul se scurgea și se apropia Ziua 140 – două săptămâni după momentul în care *Ymir* ar fi trebuit să treacă prin L1 –, iar nava nu mai apărea pe traseul de întoarcere, deveni limpede că se transferase pe o orbită heliocentrică, fie accidental, fie ca urmare a unei aprinderi controlate a motoarelor. În cazul celei de-a doua variante, Sean și ceilalți șase membri ai echipajului nu mai aveau nimic de făcut un an întreg după aceea, doar să plutească în imponderabilitate și să

aștepte. Nu era nimic de făcut pentru accelerarea călătoriei; totul se reducea la două orbite care trebuiau să se întretaie.

Întâmplările acestea, care cu câteva luni în urmă ar fi fost de o importanță istorică pentru tot mapamondul, păreau acum niște știri de mâna a doua comparativ cu ceea ce se petrecea în spațiul cunoscut cândva sub numele de regiunea sublunară. Toată zarva și emoția stârnite de Sean și de Arjuna, de spațioportul Moses Lake și de călătoria lui *Ymir* abătuseră atenția de la progresele de rutină, cinstite și constante, făcute în tot acest timp de NASA, de Agenția Spațială Europeană, de Roskosmos, de Administrația Spațială Națională chineză și de agențiile spațiale ale Japoniei și Indiei. Personalul acestor organizații era compus din ingineri conservatori, de școală veche, reprezentanți ai unei culturi nu foarte îndepărtate de cea a tocilarilor mânuitori ai riglei de calcul care ajunseseră celebri datorită programelor Apollo și Soiuz. De fapt, unii dintre ei *chiar* erau tocilarii aceia, mult mai bătrâni și mult mai morocănoși. Erau buimăciți, ba mai mult, înfuriați de ușurința cu care o mână de multimiliardari nou-veniți în afacerile cu tehnologie puteau să captiveze o lume întreagă și să se avânte cu rachetele în misiuni alese de ei înșiși, nesăbuite și proiectate pe fugă. Plecarea din Izzy a lui Sean și a lui Larz prilejuise un oftat colectiv de ușurare și o reîntoarcere la munca prozaică desfășurată în ritm constant, la care oamenii aceia se pricepeau cel mai bine.

Și oricine acorda atenție detaliilor copleșitoare exprimate în tabelele de calcul și în graficele de flux vedea valoarea acelei munci la data de A+0.144, când Ivy deschisese ședința din Banană cu cuvintele „douăzeci la sută” (întrucât, după cele mai recente estimări realizate de laboratorul de astrofizică al doctorului Dubois Jerome Xavier Harris, de la Caltech, și de alte laboratoare de la universități din întreaga lume care se ocupau de aceleași calcule, fenomenul Cerul Alb avea să se producă în jurul datei de A+1.354, adică la un an și trei sute cincizeci și patru de zile după dezintegrarea Lunii; trecuse o cincime din timpul rămas până atunci.

Obiectivul Cercetașilor – al acelui prim val de lucrători echivalenți cu niște sinucigași, printre care se număra și Tekla, care începuseră să sosească din Ziua 29 – fusese de a construi rețeaua improvizată a tuburilor de hamsteri și a porturilor de andocare cu ajutorul căreia un număr mult mai mare de așa-ziși

Pionieri puteau ajunge în Izzy. Deosebirea fundamentală dintre un Cercetaș și un Pionier era aceea că Cercetașul ajungea acolo conștient că nu avea unde să andocheze, pe când Pionierul știa că, cel puțin în teorie, pentru vehiculul său spațial avea să fie disponibil un port cu atmosferă presurizată de cealaltă parte. Existase un caz în care promisiunea nu fusese îndeplinită, având ca rezultat asfixierea în tăcere a șase Pionieri îngrămădiți la bordul unui Soiuz. Ulterior, căutarea problemei dusese la un defect cauzat de construcția grăbită a unui mecanism de andocare. Trei taikonauți chinezi își pierduseră viața când tubul de hamsteri în interiorul căruia se deplasau fusese perforat de un micrometeorit și se depresurizase. Dar, începând cam din Ziua 56, Pionierii soseau în ritm de cinci până la doisprezece pe zi. Intervenise un moment de acalmie după ce se ocupaseră toate spațiile de andocare disponibile, dar după aceea totul începuse să se precipite, pe măsură ce vehiculele spațiale andocau la alte vehicule spațiale, se extindea rețeaua tuburilor de hamsteri și se amplasau structurile gonflabile.

Izzy, care fusese o drăcie complicată și greu de priceput încă dinainte de-a se fi întâmplat toate acestea, ajunsese acum un labirint absolut uluitor de module, tuburi de hamsteri, grinzi și nave andocate la nave andocate la nave, „ca un joc de domino tridimensional, nebunie curată”, cum spunea Luisa. Dacă te uitai la reprezentarea complexului, singura metodă de orientare era să dibuiești silueta colțuroasă și asimetrică a Amalteei la un capăt și cele două toruri la capătul opus. Acestea erau, în ordine, „prora” și „pupa”, iar axa dintre ele constituia baza orientării nautice tradiționale după „babord” și „tribord” și după „zenit” și „nadir”, adică termeni de jargon spațial care însemnau practic „în sus dinspre Pământ” și „în jos către Pământ”. Dacă te poziționai cu spatele la toruri și cu fața către Amalteea, având „babordul” pe mâna stângă și „tribordul” în dreapta, atunci capul îți era îndreptat către zenit și picioarele către nadir, suprafața Pământului fiind la patru sute de kilometri mai jos.

Însă vederea aceasta de ansamblu era privilegiul celor care se aflau afară, în costume spațiale. Înăuntru rămânea la fel de ușor să te rătăcești în jocul de domino tridimensional. Cariocile, o resursă veșnic insuficientă chiar și pe Pământ, deveniră obiecte de mare preț când oamenii începură să le folosească pentru a nota indicații de orientare pe pereții tuburilor de hamsteri și ai

modulelor de locuit.

•

— Faptul că mă aflu aici e doar un accident cronologic, atât, medită Ivy cu voce tare în timpul uneia dintre tot mai rarele ședințe de băut pe care le avea cu Dinah.

Toate rezervele lor secrete de pileală se terminaseră demult, dar nou-sosiții le mai strecurau din când în când, amabili, câteva sticle.

— Nu-s de-acord, spuse Dinah.

Răspunsul ei nu trepida de entuziasm, dar o luase prin surprindere faptul că Ivy lăsase garda jos așa, deodată.

— Dacă exploda Luna două săptămâni mai târziu, cine știe ce acritură de rus ne venea aici la conducere și eu eram la sol, măritată și gravidă.

— Și pedepsită cu moartea ca toți ceilalți.

— Mda, mă rog, și asta.

Dinah se întinse după sticlă și umplu iar păhărelele, încercând să mai prelungească momentul. Niciodată nu era ușor s-o faci pe Ivy să se destăinuie, nici măcar în vremurile fericite de dinaintea lui Zero.

— Uite cum stă treaba, Ivy, *nu* din întâmplare ai ajuns tu șefă în Izzy. Nu degeaba ți-au dat funcția asta. Ești ultima fată de pe lumea asta – sau din afara ei – care ar trebui să sufere de sindromul impostorului.

Ivy o fixă cu privirea într-o tăcere nițel amuzată.

— Mai zi, spuse ea într-un târziu. Ce-i sindromul ăsta al impostorului de care vorbești?

Asta fiindcă mai discutaseră despre el și altă dată, însă de obicei Dinah era cea care îl experimenta.

— Nu-ncerca să schimbi subiectul. Ce se-ntâmplă?

Ivy aruncă o privire spre tavan; era un fel de semnal vizual, împrumutat de la ruși, prin care-i amintea lui Dinah că nu puteai ști niciodată când te asculta cineva. Apoi o privi în ochi pe Dinah. Dar numai un moment. Era de felul ei un om timid, care prefera să-și cerceteze pantofii în timp ce-și punea sufletul pe tavă.

— Tu și Sean Probst ați fost grozavi ca parteneri de antrenament, spuse ea.

— Futu-i, dacă nu era de-a dreptul insuportabil! Avea nevoie de cineva care să…

Dinah se întrerupse brusc, fiindcă Ivy făcuse o grimasă de neplăcere, oarecum tristă, și ridicase o mână ca s-o oprească.

— De-acord! spuse Ivy. Da. Mersi c-ai făcut asta. Avea nevoie de cineva ca tine prin preajmă. Uneori parcă jucați amândoi într-o comedie. Și cum au reacționat rușii la venirea lui… Tekla în primul rând, bine'nțeles, dar mai târziu și Fiodor, când a propus să punem sub arest tot personalul Arjuna și să confiscăm tot ce-au adus cu ei în stație… ce mai dramă! Relatări de tabloid și comentarii cu nemiluita jos, la sol. Dar am supraviețuit cu greu.

— Cum adică ai supraviețuit cu greu?

— N-o să-ți vină să crezi ce convorbiri am avut cu Baikonurul și cu Houstonul. Cei de jos îmi cereau să tratez situația foarte dur. Să fac ce voia Fiodor.

— Dar n-ai făcut așa, remarcă Dinah.

Ivy îi întoarse iar privirea. Câteva clipe după aceea, înclină ușor din cap.

— Deci ai câștigat, continuă Dinah.

— Am câștigat o victorie à la Pyrrhos[16], spuse Ivy. Am negociat o soluție mai puțin draconică. Expediția *Ymir* și-a văzut de drum fără resentimente vizibile.

— Păi, și de ce-i à la Pyrrhos?

— Nu vreau să-ți transfer problemele mele, spuse Ivy.

— Dar cu cine altcineva o să stai de vorbă?

— Poate cu nimeni, ripostă Ivy, părând furioasă în acel moment. Poate asta înseamnă să fii lider, Dinah. Să fii singura persoană care nu poate… care *nici n-ar trebui* să-i destăinuie cuiva problemele ei. E o idee cam de modă veche. Dar s-ar putea ca specia umană să aibă nevoie de astfel de oameni ca să meargă înainte.

Dinah îi susținu privirea fără să-i răspundă. Până la urmă, Ivy se înmuie și continuă să vorbească pe un ton aproape complet neutru:

— Postul meu de șef al stației spațiale a fost contestat serios. Așa am ajuns la curent cu strategiile politice care se desfășoară pe planetă în ultima vreme, dar care pentru mine erau invizibile până să le scoată la suprafață controversa din jurul lui Sean Probst. De-atunci încoace, am convingerea că cei de la sol mi-au tot subminat autoritatea scurgând chestii în presă și spunând diverse lucruri la ședințe.

---

[16] O victorie cu consecințe dezastruoase pentru învingător.

— Pete Starling.

— Nu comentez. Oricum, cred că nu mai e mult până o să fiu înlocuită.

Ochii lui Ivy căpătaseră puțină roșeață. Mai privi o dată spre plafon, dar expresia de pe fața ei sugera că nu-i păsa cine ar putea s-o audă. Apoi se uită la Dinah și zâmbi.

— Tu ce mai faci, soro? întrebă ea cu un fir de voce.

— Binișor, răspunse Dinah.

— Serios? Ah, ce bucurie.

— Mi se pare că Bo, Larz și ceilalți care-au venit să lucreze la mine în echipă îmi respectă realizările, spuse Dinah.

— Cred că din cauză c-ai făcut ce-ai făcut pentru Tekla, spuse Ivy.

— A, da, serios? Nu doar pentru competența mea nativă uimitoare?

— Pe planetă sunt o mulțime de oameni competenți în sensul la care te referi, și de mulți dintre ei o s-avem parte aici, în stație, în săptămânile care urmează. Crede-mă. Le-am citit CV-urile.

— Sunt convinsă că le-ai citit.

— Dar acum toată lumea presimte cumva că va fi nevoie și de alte calități pe lângă pura competență. De-aia îți respectă toți părerea.

Din nou tăcere stânjenitoare. Ivy părea să sugereze că ea una nu se mai bucura de același respect.

— De-aia și pentru competența ta uimitoare, adăugă Ivy.

• *Consolidare*

Atmosfera Pământului nu se sfârșea pur și simplu. Se slei încetul cu încetul până ajungea imposibil de diferențiat, cu majoritatea aparatelor de măsură, de vidul perfect. Undeva sub o sută șaizeci de kilometri altitudine, aerul era încă suficient de dens ca să atragă rapid în jos orice s-ar fi aflat pe orbită, așa că zona aceea era folosită doar pentru sateliți lansați pe termen scurt, de pildă primele capsule spațiale. Cu cât era mai mare altitudinea, cu atât era mai rarefiată pătura de aer și cu atât mai lent se prăbușeau orbitele.

Izzy era la patru sute de kilometri altitudine. Pogoanele ei de panouri solare și radiatoare o făceau extrem de lentă pentru masa pe care o avea. Sau cel puțin așa stăteau lucrurile înainte ca Amalteea să fi fost prinsă de ea cu buloane, sporindu-i brusc greutatea.

Într-un fel oarecum paradoxal pentru profani, Izzy devenise mai capabilă de zbor susținut de când cu masa suplimentară a asteroidului. Înainte de Amalteea, stația pierdea în altitudine doi kilometri în fiecare lună, iar aceștia trebuiau recâștigați prin pornirea unui motor rachetă de la pupă. În perioada de început, era vorba de motorul încorporat în modulul Zvezda. Dar în general se mulțumeau să folosească motorul oricărui vehicul spațial care se întâmpla să fie andocat la modulul din extremitatea posterioară a lui Izzy.

În vremurile acelea, Izzy era ca un zmeu de hârtie: toată numai suprafață, masă ioc. În termeni tehnici, avea un coeficient balistic scăzut; era un fel de a spune că puțina atmosferă care exista acolo o afecta puternic. Odată ce-i fusese atașată Amalteea, era ca un zmeu cu ditamai bolovanul legat de el. Avea un coeficient balistic ridicat. Inerția împingea bolovanul prin atmosfera evanescentă și încetinea considerabil căderea orbitală. Dar în același context, când sosi momentul să se ridice din nou orbita, motoarele trebuiră să funcționeze mai mult timp și să consume mai mult propergol ca să accelereze atâta fier și nichel.

De când Cercetașii și Pionierii începuseră să facă mici adaosuri la structura lui Izzy, coeficientul ei balistic scăzuse iar, făcând să-i crească frecvența cu care se executau aprinderile. Nevoia de a porni propulsoarele, ca să se corecteze altitudinea stației din când în când, nu dispărea niciodată. Situația devenea tot mai problematică pe măsură ce se adăugau noi elemente la structura de bază. Izzy fusese o construcție lipsită de eleganță încă dinainte de a-i fi fost adăugate toate elementele noi. Impulsul aplicat într-o parte se ramifica prin celelalte module pe măsură ce diverse părți ale grinzilor și alte componente structurale preluau tensiunea și o transmiteau mai departe. Pe înțelesul tuturor, trupul lui Izzy se blegea pe măsură ce i se atașau tot felul de structuri, iar flaciditatea ei făcea dificilă ridicarea orbitei sau chiar corectarea de finețe a unghiului de „zbor” în spațiu. Orbita fusese lăsată să cadă considerabil, mai

mult de șaisprezece kilometri, în perioada cea mai aglomerată a muncii Pionierilor, dar în prezent ridicarea ajunsese o operațiune de rutină. Și fiecare pornire a motorului din partea inferioară a lui N2 dezvăluia defecte structurale care trebuiau cârpite, uneori folosindu-se la propriu coliere de plastic și bandă adezivă, ca să se poată iniția procedura.

În perioada dintre A+0.144 și 250, cuvântul de ordine a fost „consolidare”, care în mod inevitabil era prescurtat „consol” și însemna, în principiu, renovarea structurii de grinzi pentru a se potrivi în jurul tuburilor de hamsteri și a altor construcții lăbărțate care fuseseră adăugate grinzilor în frenezia primelor două luni. În același timp, se rezolvau și alte probleme, cu deosebire construirea de noi radiatoare pentru eliminarea căldurii reziduale în spațiu. Acestea nu funcționau dacă erau plasate la distanță prea mică unele de altele – nu făceau decât să emane căldură de la una la alta. Așa se face că întregul complex de ejectare a căldurii crescu enorm, cu precădere spre partea de la pupă, ajungând să arate ca un ampenaj – ca penele din coada unei săgeți. Nu era o simplă figură de stil. Așa cum vârful greu și penele răsfirate țin săgeata îndreptată înainte, tot astfel combinația dintre masiva Amalteea de la capătul din față și radiatoarele termice care se răsfirau la spate ajuta la menținerea lui Izzy orientată în direcția corectă și reducea într-o oarecare măsură necesarul de porniri ale propulsorului. Mai și proteja radiatoarele de micrometeoroizi. Teoretic, din orice direcție puteau veni pietre care să lovească stația spațială, dar cel mai probabil era s-o izbească la capătul din față, motiv pentru care suprafețele orientate înainte ale modulelor stației spațiale erau echipate de obicei cu scuturi. Desigur, cel mai mare și mai eficient scut era Amalteea.

Și numărul panourilor solare ar fi putut crește, dacă lucrurile s-ar fi făcut ca pe vremuri. Dar încă de pe la începuturile proiectului Norul Arcă devenise evident că, deși celulele fotovoltaice puteau reprezenta un ajutor adițional, singura metodă certă de a ține în funcțiune tot ansamblul era folosirea micilor dispozitive nucleare numite RTG-uri, adică generatoarele termoelectrice cu radioizotopi. Acestea produceau căldură tot timpul, vrând-nevrând, și astfel sporeau cererea de radiatoare.

În esență, radiatoarele erau fapte de un eroism gigantic când venea vorba de instalații tehnico-sanitare în imponderabilitate.

Surplusul de căldură trebuia colectat acolo unde se producea (în principal, în părțile locuite și presurizate ale lui Izzy), apoi transportat până unde putea fi eliminat („ampenajul” care tot sporea la pupă). Singura metodă rezonabilă de a face asta era pomparea unui fluid într-un circuit închis, încălzirea lui la un capăt și răcirea la celălalt. La capătul fierbinte se foloseau schimbătoare de căldură și așa-numite plăci reci care absorbeau pur și simplu căldura de peste tot unde apărea o problemă. La capătul rece, fluidul se răspândea printr-o rețea de tuburi subțiri ca niște capilare, intercalate între panouri care nu făceau altceva decât să se încălzească ușor și să radieze lumină infraroșie în profunzimea spațiului, răcind-o pe Izzy și în același timp încălzind galaxii îndepărtate. La capetele fierbinte și rece ale circuitului era conectat un sistem de pompe și țevi care sporea cu fiecare zi și era predispus la multe necazuri de felul celor care chinuiau și instalațiile sanitare terestre. Era însă de două ori mai complicat, fiindcă unele bucle foloseau amoniac anhidru, iar altele foloseau apă. Amoniacul funcționa mai bine, dar era periculos și nu prea ușor de obținut în spațiu. Dacă avea să supraviețuiască, Norul Arcă urma să depindă de o economie bazată pe apă. Peste o sută de ani, toate lucrurile din spațiu aveau să fie răcite de sisteme prin care circula apă. Deocamdată însă, era nevoie ca și echipamentul bazat pe amoniac să fie menținut în funcțiune.

Complicațiile suplimentare, de parcă nu erau deja suficiente, proveneau din faptul că sistemele trebuiau să aibă toleranță la defecțiuni. Dacă vreun circuit era izbit de un șrapnel lunar și începea să curgă, trebuia izolat de restul sistemului înainte ca o cantitate prea mare din prețioasa apă sau din amoniac să se scurgă în spațiu. Așa că sistemul în ansamblul său avea o ierarhie vastă de supape de control, comutatoare de matrice și redundanțe care saturaseră până și creierul lui Ivy, de obicei capabil să asimileze detalii la infinit. Se văzuse nevoită să încredințeze toate chestiunile legate de răcire unui grup de lucru pe trei sferturi rus și pe sfert american. Cea mai mare parte a ieșirilor în spațiu se făceau pentru operațiuni de extindere și întreținere a sistemului de răcire, iar ea, în mod cu totul atipic, se mulțumea să primească raportul de activitate o dată pe zi.

Toată țevăria și toate radiatoarele acestea trebuiau susținute

și ele, ca toate celelalte, de structura lui Izzy și erau în mod special predispuse la probleme etichetate generic „prea flasc pentru a supraviețui ridicării de orbită”. Așadar, procedând în același stil general heirupist, Ivy și inginerii de la sol trebuiră mai apoi să reorienteze programul către „consol”, sau, cum se exprima Ivy în particular, să „deflacidizeze” structura globală a stației spațiale. Și, de vreme ce nu se punea problema să se demonteze ceea ce instalaseră Cercetașii și Pionierii, reorientarea se făcu prin construirea unei schele exterioare în jurul a ceea ce exista deja acolo. Văzută de la un kilometru distanță, semăna cu o clădire veche și valoroasă, intrată în renovare: o structură sub formă de grilaj, urâtă, dar funcțională, sporea în jurul obiectului de la bază, învăluindu-l și consolidându-l fără a-l perfora.

La început, secțiunile grinzii se asamblau la sol, se lansau întregi și erau trântite unde le era locul de echipe de scafandri spațiali, obținându-se rapid și ieftin considerabile sporuri de integritate structurală. În scurt timp, abordarea aceasta căzu pradă legii randamentelor descrescătoare și deveni clar că arconauții, cum începuseră să fie numiți, nu puteau rămâne la nesfârșit dependenți de inginerii de la sol care să le construiască la comandă diverse structuri.

Inginerii de la sol nici nu știau de fapt ce se mai petrecea cu Izzy. Modelele lor CAD erau perimate. Dinah era la curent cu asta datorită unui potop de mesaje primite de la ingineri exasperați care îi cereau să trimită afară un robot în locul cutare și să îndrepte camera către modulul cutare, ca să poată vedea și ei cum se mai prezintă lucrurile pe-acolo.

Arconauții aveau nevoie de unelte și de materiale ca să-și construiască propriile structuri la fața locului. Acestea începură să sosească în jurul Zilei 220. Îți puteai da seama cât de mult se schimbaseră lucrurile la sol prin faptul că soluțiile veneau sub multiple forme, din multiple surse, adesea prea puțin sau deloc coordonate. Pe vremuri, un sistem odată propus ar fi primit un acronim de trei litere și s-ar fi plimbat de colo colo între diferite agenții și contractori timp de cincisprezece ani până să fie lansat în spațiu.

Se dovedi că sistemul cel mai folositor pentru construcții era o aplicare pripită și aproximativă, dar eficientă, a unei idei mai vechi, dar bune. Semăna puțin cu mașina folosită de instalatorii

de jgheaburi și burlane, încărcată în remorca unui camion și alimentată cu o rolă mare de metal laminat care se îndoia în formă de jgheab și ieșea în bucăți de lungimea dorită. Mașina aceasta făcea cam același lucru, atât că îndoia panglica de metal sub forma unei bârne simple cu secțiune triunghiulară și apoi suda marginile laolaltă ca să permanentizeze forma. Fusese inventată și prezentată ca prototip cu multă vreme în urmă, în Vest, dar agenția spațială chineză o perfecționase în primele două sute de zile post-Zero și începuse să lanseze pe orbită astfel de mașini împreună cu echipe care știau cum să le folosească. Atâta timp cât erau alimentate cu electricitate și cu role de aluminiu, scoteau din ele bârne după bârne la nesfârșit. Conectarea segmentelor de bârne pentru a produce structuri mai complexe, cum ar fi grinzile sau schelăria, era ceva mai dificilă. Sudura în spațiu, deși posibilă, era complicată și nu exista suficient echipament pentru ea. În cele din urmă, se utilizau conectori stil Tinkertoy – și aceștia produși în masă de chinezi; în ei se puteau introduce capetele bârnelor triunghiulare, care erau apoi fixate cu buloane. La început, acestea erau trimise de la sol angro, dar la A+0.247 li se livră o imprimantă 3-D care fusese optimizată pentru confecționarea lor, cu opțiuni de modificare a unghiului la care să se introducă bârnele. Cu ajutorul ei puteau proiecta și construi grinzi din mers, ceea ce nu era posibil cu conectorii produși în masă. Și, în ultimă instanță, Fiodor mai avea și un aparat de sudură cu fascicul de electroni cu care se putea lucra în gravitație zero și în vid, fără îndoială cel mai costisitor aparat de acest fel construit vreodată, un minunat produs al ingeniozității rusești, pentru a cărui folosință îl instruise pe Viaceslav. După aceea, Viaceslav îi instrui pe Tekla și alți doi scafandri spațiali, care stabiliră împreună o listă de lucrări și începură să iasă cu rândul, plutind în jurul structurii tot mai complexe a lui Izzy și sudând câte ceva ici și colo. Ca urmare, schelăria, construită în cea mai mare parte de chinezi și de ruși, se tot extindea și se rigidiza. Aprinderile pentru ridicarea orbitei nu mai produceau pocnituri alarmante, bubuituri și scârțâituri. Tuburile de hamsteri dispărură treptat sub văluri de armături structurale și blindaj. Noi porturi de andocare începură să încolțească la extremitățile lui Izzy, ca niște muguri pe ramuri de copaci, în pregătirea fazei următoare: sosirea primelor arclete.

Jos, pe Pământ, venise luna august, penultimul august care avea să mai existe vreodată. O duzină de spațioporturi noi sau recondiționate intraseră în funcțiune. Acum se puteau lansa către Izzy rachete de mare putere din opt locuri diferite de pe suprafața planetei. În jurul platformelor de lansare începeau să se adune în grămezi trepte de rachete și trei feluri de arclete, ca muniția la poligonul de tir.

Ziua 260

— Ai să pleci, doctor Harris, spuse Julia Bliss Flaherty.

Din când în când, lui Doob îi zbura gândul la ciudățenia faptului că, de o vreme, se întâlnea în mod regulat cu președinta. În marea schemă a lucrurilor, era mult mai puțin bizar decât faptul că Luna explodase și că toată lumea avea să moară. Dar pentru mintea lui de om născut și crescut într-o lume lipsită de asemenea rarități era mai comodă surescitarea produsă de lucruri mărunte, cum ar fi discuția cu președinta. În Biroul Oval. Avându-l de-o parte pe consilierul ei științific, Pete Starling, iar de cealaltă parte pe directorul de comunicare de la Casa Albă. Și un majordom turna apă cu gheață în pahare de cristal.

Înțelegea utilitatea majordomului. Dar ce rost avea prezența directorului de comunicare? Margaret Sloane își știa meseria, iar perfecțiunea pregătirii sale era o perpetuă sursă de uimire, dar era limpede că o depășeau discuțiile tehnice mai sus de nivelul „pietrele mari venite din spațiu sunt periculoase”.

Se uitau toți la el de parcă așteptau din partea lui să spună ceva.

Cum se exprimase președinta? „Ai să pleci”.

Ce însemna asta, că era pus pe liber? Urma să fie înlocuit de cineva mai tânăr și mai priceput într-ale *webului,* ca Tav Prowse?

În mijlocul acelei tăceri stânjenitoare, Margaret Sloane revărsă deodată o explicație.

— Talentele și prezența ta au contribuit enorm la liniștirea apelor. I-ai oferit populației Statelor Unite, și-a întregului Pământ, ceva pe care să-și întemeieze speranțele în privința conceptului călăuzitor care este Patrimoniul Nostru. Faptul că

ești dispus să-ți sufleci mânecile și să te pui pe treabă, să te deplasezi în locuri precum Moses Lake, Baikonur, fabricile de rachete… toate astea sunt extrem de apreciate. Dar suntem de părere c-a sosit momentul…

— Să mă înlocuiți cu un chip nou, înțeleg, spuse Doob. Ca să fiu sincer, n-am nimic împotrivă. Mi-ar plăcea să petrec mai mult timp cu copiii mei și cu noua mea soție. Tav o să se descurce de minune.

Ca niciodată, președinta părea consternată. Privirea îi alunecă fugar către Margaret.

— Nu asta era ideea noastră, nici pe departe, spuse Margaret. Avem nevoie de tine… oamenii din lumea întreagă au nevoie de tine… ca să facă pasul următor… să avanseze la un nivel superior.

— Ceea ce te rugăm noi – interveni președinta, cam iritată de încetineala lui Doob și de frazele gâfâite și întortocheate ale lui Margaret – este să pleci în spațiu în Ziua 360 sau în preajma ei și să devii parte a populației din Norul Arcă.

— Nu vreau să plec! izbucni Doob.

Rareori i se întâmpla să se piardă așa cu firea, de aceea rămase tăcut câteva clipe, înmărmurit de propria-i stupiditate.

— Doctor Harris, spuse președinta după o scurtă pauză, după cum probabil știi de la orele de educație civică din liceu, persoana care stă aici unde stau eu are o mulțime de prerogative. Unul dintre ele este că pot să acord amânări sau grațieri pentru infractori condamnați. Fiecare deținut care trece prin camera de execuție din Texas ajunge acolo parțial pentru că eu am luat hotărârea de-a nu-l grația sau de-a nu-i comuta sentința. Nu mi-am exercitat niciodată prerogativa asta în cazul unui condamnat la moarte. Totuși, o *exercit* într-adevăr în cazul tău, *acum.*

Președinta se întrerupse un moment, iar Doob își dădu seama că aștepta din partea lui să-i acorde atenție.

Se uita țintă la un aranjament floral aflat pe masă, în fața lui. Se întreba cât avea să dureze până să cultive cineva flori în Norul Arcă. Întinse mâna după pahar și luă o sorbitură de apă.

J.B.F. îl intimida când se purta așa. Abia printr-un act de voință conștient și deliberat reuși să-și smulgă privirea de la flori și să se uite în ochii ei, care-l priviră la rândul lor larg deschiși și fără să clipească.

— Prin simplul fapt că te afli pe suprafața acestei planete, ai primit o condamnare la moarte, spuse președinta. Tocmai te-am grațiat. Poți să pleci în spațiu și să supraviețuiești. Eu nu pot. Înțelegi, doctor Harris? În cazul de față nu pot nici măcar să mă grațiez pe mine însămi fără să violez flagrant Acordul de la Lacul Crater, prin care șefii de stat și familiile lor devin ineligibili. Acuma, care dracu' mai e problema ta?

Răspunsul cinstit al lui Doob, în caz că i-ar fi dat glas, ar fi fost cât se poate de incorect politic: „Am ajuns la convingerea că planul Norului Arcă n-are nicio șansă de reușită. Am intrat în joc *și l-am jucat* în public doar ca să fie oamenii fericiți. Aș prefera să mor rapid la sol, alături de cei dragi, decât lent și singur în spațiu".

— Mai sunt și alții care merită asta mai mult decât mine, spuse el.

Și în aceeași clipă se blestemă singur pentru o asemenea replică slabă. Prea ușor de combătut. Fiindcă, cinstit vorbind, era numai bun de inclus pe lista de pasageri a Norului Arcă.

— Nu sunt deloc de acord! exclamă Pete Starling, cu un chicotit nervos. Doob, o să fii tare folositor acolo, sus, mă tem că n-o să ai nicio clipă de răgaz! Ești competent într-o mulțime de domenii esențiale, cu un Venn surprinzător de minimal. Ești capabil să pendulezi între lucrul la probleme de astrofizică, profesorat cu tinerii arconauți și podcasting pentru cei de pe planetă, fără să pierzi ritmul nicio clipă!

Doob, care se întorsese să-l privească pe Pete Starling în ochi cât spunea vorbele acelea, înțelese, cu șocul celui care plonjează în apă rece, că Pete mințea.

Nu despre utilitatea lui Doob. În privința aceea era sincer. Mințea în legătură cu ceva fundamental.

Nu credea nici el, cum nu credea nici Doob, că Norul Arcă avea să funcționeze.

Avea nevoie de Doc Dubois să se ducă acolo, sus, și să mintă pentru el.

Doob era un om de știință care-și petrecuse decenii din viață perfecționându-se într-o anumită disciplină, anume căutarea și rostirea adevărului. Chiar și printre specialiștii în științele naturii – un grup de inși despre care se știa că se exprimă fără menajamente – avea reputația că spunea ceea ce gândea. Nu conta ale cui sensibilități le rănește, a cui carieră iese șifonată.

Lucrul acesta părea să facă impresie în fața camerei. Motivul pentru care atâția oameni aveau încredere în Doob când apărea la televizor era exact acela că vorbea fără ocolișuri, că spunea lucruri care îi ofensau pe cei puternici, că agita apele și că nici nu-i păsa. Anumite momente fuseseră consfințite pentru vecie în clipuri pe YouTube și în meme pe Reddit: desființarea unui senator republican care nu credea în evoluție, distrugerea unui negaționist al schimbărilor climatice într-o confruntare iscată spontan pe stradă, aducerea în stare de plâns cu lacrimi, în plin show *Today,* a unei vedete de cinema căreia îi spusese că poziția ei contrară vaccinării în perioada copilăriei o făcea personal responsabilă pentru moartea unor mii de bebeluși.

Așadar, într-un fel, două întrebări persistau concomitent în mintea lui: dacă *ar fi dispus* să mintă și dacă *ar putea* să mintă.

În privința primei întrebări, era în regulă să mintă dacă astfel convingea miliarde de oameni să meargă la moarte cu ceva mai multă bucurie în suflet?

În privința celei de-a doua, oare oamenii și-ar da seama? Ar detecta ei o schimbare în tonul vocii sale, în trăsăturile feței, cât timp ar sta el în fața camerei spunând tâmpenii?

Aceasta era adevărata întrebare. Dacă era sau nu în stare de așa ceva. Fiindcă, dacă nu era în stare, dacă nu avea capacitatea de a minți convingător, atunci nici nu mai avea rost să încerce.

Și știa prea bine că nu era în stare.

Un cub de gheață din paharul lui Doob scoase un mic pocnet din cauza unei fracturi termice.

Doob se gândi la Sean Probst, plecat de o jumătate de an în căutarea unui bolovan mare de gheață. Nici nu-i venea să creadă că trecuse deja atâta vreme.

Te poți obișnui cu orice. Te obișnuiești cu ceva și apoi timpul începe să zboare, și până să te dezmeticești, gata, a expirat timpul.

Își amintea de oameni care puneau întrebări dificile în preajma plecării lui Sean către poarta L1. Ce dracu' făcea miliardarul ăsta nebun? Era evident că nu se ținea de planul oficial. Planul oficial nu părea să recunoască necesitatea unei bucăți uriașe de gheață. Dar lui Sean Probst i se părea a fi un lucru atât de important, încât era dispus să plece personal ca să rezolve problema. Exista un risc mărișor să moară în decursul

călătoriei, ori să se întoarcă atât de vătămat de la expunerea la radiații și la imponderabilitate pe termen lung, încât să nu se mai însănătoșească niciodată. Așa că lumea îl întrebase pe Doob ce credea el că e în mintea lui Sean. Iar Doob, care la vremea respectivă nu studiase problema, dăduse răspunsuri vagi, spunând că întotdeauna era o idee bună să ai apă în spațiu: puteai s-o bei, să cultivi plante cu ajutorul ei, s-o folosești ca scut antiradiații, s-o descompui în hidrogen și oxigen pentru combustibil de rachetă sau s-o pompezi prin tuburi pentru eliminarea în spațiu a excesului de căldură. Toate acestea erau cât se poate de adevărate, dar nu răspundeau de fapt la întrebare. Era la mintea cocoșului presupunerea că NASA se gândise deja la ele. Ce altă utilizare a apei vedea Sean Probst, una pe care NASA n-o observase sau pe care se făcea că n-o observă?

Mai târziu, Doob se prinsese care era treaba, pe baza unor discuții neoficiale cu oameni de la Arjuna și a unor zvonuri ajunse la el prin intermediul unor prieteni care lucrau la planificarea Norului Arcă. Totul se învârtea în jurul propergolului. Norul Arcă avea să consume o mulțime. Sean era de părere că nu le ajungea cât aveau deja.

Așa că plecase în spațiu ca să facă ceva în privința asta.

Fiindcă Sean nu era genul care dă din gură. Era genul care acționează. Așa stând lucrurile, el nu trebuia să treacă prin chinurile iadului, ca Doob în acele momente, încercând să-și dea seama ce trebuia să spună. Ce atitudine urma să adopte în public. Cum avea să se poziționeze și să fie perceput.

— Mai sunt o sută de zile până atunci, remarcă Doob.

Tăcuse atâta vreme, încât celelalte persoane prezente în Biroul Oval tresăriră la auzul vocii sale. J.B.F. era atentă mai degrabă la o tabletă de pe biroul ei, iar Pete Starling se uita pe fereastră.

— Pardon, doctor Harris? spuse președinta, întorcându-și din nou privirea către el.

Dar privirea aceea nu-l mai intimidă. Acolo unde urma el să plece, ea nu-l va mai privi niciodată.

— Suntem în 260, spuse Doob. Ați spus că vreți să plec în spațiu cam prin 360.

— Da, confirmă Margie Sloane, relaxându-se într-atât, încât își schimbă complet postura. Nu e primul val, acela va fi mai mult

de explorare, mai degrabă ca o repetiție cu costume, dar va fi primul val *adevărat* de arconauți care pleacă în spațiu, iar noi ne-am gândit să te trimitem și pe tine împreună cu ei. Ai putea să fii părtaș la experiențele lor și să le arăți oamenilor de pe Pământ ce înseamnă o zi din viața unui arconaut. Să oferi un sentiment al continuității.

„Hai să-mi bag!” își spuse Doob. Șapte ani de doctorat, două postdoctorate la prestigioase institute de cercetări din Europa, titularizarea la Caltech, un loc pe lista scurtă pentru Premiul Nobel, și iată-l acum, când era în joc soarta speciei umane, pus să joace rolul unui „observator ca să ofere un sentiment al continuității”.

— Pot să fac asta, spuse el.

„*Și* încă alte lucruri, dacă tot o să fiu acolo, sus”.

Ce mai puteau să-i facă, să-l smulgă de acolo și să-l tragă înapoi pe planetă?

Cel mai rău lucru care le stătea în puteri era să oprească transmiterea materialelor lui, lucru care nu l-ar fi deranjat cu nimic. Precis avea să găsească el ceva de făcut sus, pe orbită, ceva mai folositor decât vorbitul la cameră. Sean Probst identificase o problemă a Norului Arcă și luase măsuri pentru corectarea ei; într-o sută de zile, ce aspect folositor putea Doob să depisteze? În ce mod putea el să acționeze, odată ajuns sus, ca să sporească șansele de succes ale proiectului?

— O sută de zile, spuse el. Trei luni pe care să le petrec cu soția, cu copiii mei și cu embrionul meu.

— Embrionul? repetă Pete Starling, fără să priceapă.

Margaret Sloane, mamă de trei copii, se prinse imediat.

— Amelia e însărcinată? întrebă ea, cu acel zâmbet cordial care înainte de Ziua Zero reprezenta răspunsul normal la asemenea evenimente fericite.

În ultima vreme, reacțiile oamenilor deveniseră ceva mai complicate, firește; dar era greu să te lepezi de vechile deprinderi.

— Nu mai e, răspunse Doob. Am congelat embrionul. Singura mea condiție e să vină și el cu mine în spațiu.

— E ca și rezolvată, spuse președinta, pe un ton și cu un aer care sugerau că întâlnirea luase sfârșit.

Ziua 287

— Ai să-mi zici ceva amuzant cu barabule? întrebă Ivy. Că zău dacă nu mi-ar prinde bine să râd puțin.

Dinah nutrea sentimente ambivalente față de faptul că Ivy își privea familia condamnată la moarte ca pe o sursă de amuzament lejer, dar, din moment ce mai erau doar patru sute treizeci și trei de zile până la sfârșitul lumii, nu considera că mai are rost să-i facă o scenă.

Adevărul este că situația aceea dădea naștere unui fel de asprime față de cei rămași la sol. Era omenește imposibil să privești șapte miliarde de oameni cu toată compasiunea pe care o meritau. Dinah începuse să audă la radio exemple de umor negru și observase că și pe ea o amuzau puțin.

În plus, umorul negru nu era restricționat la arconauți, după cum o demonstra familia lui Dinah. Erau oameni inteligenți – trebuia să fii, ca să poți face ceea ce făceau ei –, dar puneau mare preț pe un anume gen de umor mineresc, plin de farse și de mici obiecte amuzante, pe care nu-l întâlnești niciodată într-o sală de ședințe sau într-un colectiv profesoral. Și odată ce se lipeau de ceva considerat de ei amuzant, nici că-i mai dădeau drumul vreodată. Un mesaj pe jumătate serios, despre însămânțarea unei suprafețe cu cartofi, transmis în cod Morse de Rufus la scurtă vreme după anunțul făcut la Lacul Crater, rodise un întreg subgen de poante fără sfârșit despre pregătirile pe care le făcea clanul MacQuarie pentru Ploaia Solidă. Dinah se obișnuise între timp să găsească în pachetele ocazionale primite de acasă cartofi lunguleți, cu țărână adevărată pe ei, sau piese de schimb din plastic pentru jucăriile Domnul și Doamna Cap de Cartof. Avea chiar și o plăcuță de înmatriculare din Idaho, veche și ruginită, pe care o prinsese cu bandă adezivă pe un perete din atelier și care avea înscrisă deviza CARTOFI CELEBRI; i-o datora lui Rufus, care făcuse rost de ea de la un amic din industria minieră dezvoltată în fâșia nordică bogată în argint a acelui stat.

— Ăsta-i un nu? întrebă Ivy.

— A, stai, acum am tot felul de rahaturi cu cartofi peste tot, spuse Dinah. Atât că nu mai sunt convinsă că-s pușí pe glume.

— Ce vrei să spui?

— La început credeam că ăsta-i felul lor de-a zice: „Știm că ne-am dus pe copcă, n-are niciun rost să ne miorlăim, hai mai bine să râdem până la final”. Dar acum încep să mă-ntreb ce fac

ăștia de fapt. Păi, au urcat acolo, în munții Brooks, cu tot echipamentul ăla. Ar putea să coboare cu mașina la Fairbanks oricând au chef și de-acolo să se ducă oriunde în lume. Să vadă piramidele. Sau *Mona Lisa.* Să-și viziteze prieteni vechi și rude. Când colo, ei au urcat în locul cel mai uitat de lume pe care l-am văzut în viața mea, și ce fac acolo?

— Se pregătesc? întrebă Ivy.

— Ăsta-i singurul lucru care-mi vine în minte, răspunse Dinah. Se pregătesc pentru o ședere între cinci și zece mii de ani.

— Nu sunt singurii, remarcă Ivy.

Dinah avu nevoie de câteva clipe ca să prindă ideea prietenei sale. Apoi îi deveni clar, pur și simplu din expresia de pe fața lui Ivy.

— Mă iei la mișto? Cal?

Ivy sugeră din priviri un vag răspuns afirmativ.

— Așa, la grămadă cu ce te aștepți de la un logodnic, chestii care *nu te privesc pe tine,* îmi pune întrebări despre treburi precum calitățile epuratoarelor cu litiu în comparație cu ale epuratoarelor cu sodă caustică. Îmi cere cópii după pdf-urile Luisei cu cercetări sociologice asupra persoanelor închise timp îndelungat în spații mici.

— Doar nu-și închipuie că n-ai să bagi de seamă.

— Clar. O să citesc printre rânduri.

— La ce crezi că se gândește?

— Păi, spuse Ivy, adevărul e că are autoritate absolută asupra unui submarin uriaș proiectat să reziste unui război mondial termonuclear. Iar când Statele Unite vor înceta să existe, presupun că n-o să mai fie nimeni deasupra lui în lanțul de comandă. Ce să facă un comandant în situația asta?

— Dar cum ar putea să funcționeze?

— Cred că depinde în mare măsură de oceane, spuse Ivy, dacă dau în clocot și se evaporă. Să fiu în locul lui, m-aș duce în Groapa Marianelor și aș ține pumnii să-mi meargă figura.

— Aș zice c-o să fie încă și mai dificil decât supraviețuirea în spațiu.

Ivy se uită la prietena ei cu un aer serios-amuzat.

— Poftim?! exclamă Dinah.

— Supraviețuirea în spațiu o să fie floare la ureche, mai ții minte?

— A, da, pardon. Am uitat…

„Să mă machiez”.

— Va prezenta niște provocări fascinante, se corectă ea, cu o voce perfectă de PR la NASA.

— Cred că seamănă cu ce facem noi, spuse Ivy. Trebuie să împarți subiectul într-o mulțime de lucruri mărunte și să le rezolvi câte unul pe rând, altfel te copleșește.

— Asta facem noi?

— Păi, da, răspunse Ivy, dându-și ochii peste cap.

— La ce te gândești? În afară de faptul că ai nevoie să mai râzi și tu.

— La tine, spuse Ivy. La cum îți merge. Cum stai cu sănătatea.

— O, doamne, asta-i o ședință pe bune? Ne-am întâlnit în calitate oficială?

Ivy n-o luă în seamă.

— N-ai prea pontat în T2.

T2 – al doilea tor, de a cărui construire fusese responsabil Rhys – începuse să se rotească în Ziua 140. Gravitația lui simulată reprezenta o optime din cea normală a Pământului, depășind-o cu puțin pe cea a primului tor. Era mai mare și se învârtea mai lent, ceea ce îl făcea pe Rhys să spere că avea să fie mai confortabil. Simplul fapt de a te afla în interiorul lui ajuta la contracararea unora dintre efectele negative ale traiului în spațiu timp îndelungat. Cei care trăiau în medii lipsite de gravitație sufereau scăderi treptate ale densității osoase și pierderi de masă musculară. Ochii li se deformau și vederea li se deteriora. Echipajele stației spațiale încercau să combată efectele negative folosind mașinării de antrenament care solicitau oasele, dar acestea erau măsuri provizorii, destinate celor care aveau de stat în spațiu doar câteva luni. Dinah, Ivy și ceilalți zece membri ai echipajului inițial din Izzy se aflau pe orbită deja de aproape un an. În timpul primelor luni de după Zero, nimeni nu acorda prea multă atenție chestiunilor legate de sănătate pe termen lung. Toată lumea urma să moară. Soseau Cercetași morți pe drum. Urgențele se țineau lanț. Dar în lunile cât se construiseră tuburile de hamsteri și se făcuse consolidarea structurală, biologii își făcuseră cunoscut punctul de vedere, fără zarvă. Nu era prima dată în ultimele săptămâni când Dinah primea un bobârnac pentru că nu petrecea mai mult timp în câmpul gravitațional simulat din T2.

— Pur și simplu, e greu să tot treci de la gravitație la lipsa

gravitației, spuse Dinah. Mă face să vomit. Și nu dispun de nimic în T2.

Se referea, după cum știa și Ivy prea bine, la atelierul în care lucra la roboții ei.

— Dar munca aia nu-i mai mult de la distanță? Nu scrii coduri?

— Îhî, dar îmi place mie să fiu acolo de unde pot să-i văd pe fereastră.

— Da’ parcă aveau niște camere video mici.

Dinah nu avea ce să-i mai răspundă.

— Tot ce faci aici, continuă Ivy, poți să faci și dintr-o cabină din T2, unde gravitația o să-ți întărească oasele.

— E vorba și de Rhys, recunoscu Dinah. Situația mea cu el e cam ciudată în ultima vreme și chiar n-aș vrea să…

— Rhys nici nu se duce vreodată în T2, spuse Ivy. Stă tot timpul cu echipa de la structuri gonflabile.

— Bun, spuse Dinah. Dă-mi un loc unde să lucrez în T2 și…

— Mai e ceva, spuse Ivy și scoase *Oftatul.*

Oftatul era reacția lui Ivy când autoritățile momentului o obligau să facă lucruri ridicole. Deși nu apărea niciodată în transcrierea ședințelor, *Oftatul* schimba toată situația.

— Nici să ghicesc nu-mi vine, spuse Dinah.

— Am ajuns cu toții personaje într-un reality-show televizat, îi explică Ivy. Poate nu erai la curent.

— Nah, nu prea m-am uitat la TV.

— Mă rog, altceva nici nu mai au de făcut acolo, jos. Economia e în curs de oprire, așa că oamenii mănâncă fasole și se distrează cu televizorul.

— Bine.

— Mi s-a cerut să fiu mai atentă la conturarea mesajelor.

— Conturarea mesajelor? Asta ce mai e?

Ivy scoase Oftatul.

— Bine, lasă, spuse Dinah.

— Vor oamenii să știe ce s-a mai ales de Mica lor Mocofancă Tupeistă.

— Pe bune?

— Îhî, spuse Ivy. Oamenii țin la MMT-ul lor. Își aduc aminte ce-ai făcut când cu Tekla. Apropo, între timp pornografia cu Tekla a ajuns foarte populară.

— Nu vreau s-aud așa ceva.

— În orice caz, lumea întreabă ce s-o fi ales de curajoasa Fată

cu Roboți și de menajeria ei mecanică.

— Asta explică niște e-mailuri bizare pe care le-am primit.

— De la necunoscuți?

— Nu, de la propria mea familie! Pe alea de la necunoscuți nu le citesc. Dar tu? Tu ce rol ai în reality-show-ul ăsta, Ivy?

Ivy o fixă cu privirea, impasibilă.

— Eu sunt scorpia țâfnoasă care nu face față situației.

— Ah!

— Pentru telespectatorii americani, nu-s americancă sută la sută. Pentru telespectatorii chinezi, sunt o banană[17].

— Îmi pare rău, Ivy.

— Asta-i vestea rea.

— Așa, și care-i vestea bună?

— Toți cei care zic răutăți despre mine pe Internet o să fie morți în patru sute treizeci și trei de zile, spuse ea, cu o față foarte serioasă.

În regulă. Era o demonstrație a acelui umor negru.

— După aceea, nimic din toate astea n-o să mai conteze… doar capacitatea mea de-a sluji Patrimoniului Nostru.

— Bine, draga mea, cu ce pot să te ajut? întrebă Dinah. Am putea să facem un *selfie,* tu și cu mine, și să-l încarc pe blogul Micii Mocofance Tupeiste.

— Tu și cu mine o să dăm un tur cu prima *bola* operațională, spuse Ivy, și-ai să-ți aduci aminte cum e în gravitație terestră.

• *Tragere la sorți*

În timpul primelor zile de după explozia Lunii, Doob petrecuse ore întregi privind la Cap de Cartof, la Domnul Titirez, la Ghindă, Sâmbure de Piersică, Lopățică, Grasul și Boabă de Fasole. Erau vizibili pe timpul zilei, la fel cum fusese și Luna cândva, și chiar într-o zi rară în care erau nori deasupra Pasadenei sau când era nevoit să rămână înăuntru, tot putea să deschidă o fereastră pe ecranul computerului și să-i urmărească printr-un feed video live.

---

[17] Termen argotic pentru o persoană originară din Asia care a trăit multă vreme în Occident și ca urmare arată ca un asiatic (galben pe dinafară), dar se poartă ca un vestic (alb pe dinăuntru).

După ce-și dăduse seama că aveau să ucidă toată populația Pământului, devenise mult mai puțin interesat să se holbeze întruna la ei. Ba chiar ajunseseră să treacă săptămâni la rând fără ca el să mai ridice privirea spre norul de rămășițe care se risipea treptat. Câteodată, când traversa vreo parcare întunecată sau mergea cu mașina pe șosea, mai prindea cu coada ochiului hălcile de Lună de pe cer și intenționat își ferea privirea. Îl umpleau de groază și chiar de un soi de rușine pentru faptul că toată treaba i se păruse cândva o delicatesă științifică absolut fascinantă. Nu voia să-și mai amintească. În schimb, urmărea dezintegrarea lentă a bucăților de Lună cu ajutorul unor tabele și grafice pe care i le puneau la dispoziție studenții și colegii lui. Făcea tot posibilul ca să reducă întreaga situație la două numere. Unul dintre acestea era Rata de Fragmentare a Bolizilor, sau RFB, care măsura frecvența cu care pietrele mari se transformau în pietre mici. Celălalt reprezenta, pur și simplu, numărul de zile care mai rămâneau până la Cerul Alb.

În Ziua 7, la câteva minute după ce se cunoscuseră, el și Amelia priviseră cum Fasolică se frângea în două bucăți mari, denumite ulterior F1 și F2 (deși se încercase la vremea respectivă să li se dea și lor niște nume drăgălașe). Trei săptămâni mai târziu, Lopățică se ciocnise cu Grasul și se spărsese în trei bucăți, LP1, LP2 și LP3. Însuși Grasul era acum GI, încă destul de ușor recognoscibil, însoțit de un întreg arbore genealogic de așchii care zburaseră ca șrapnelele din bucata mai mică, G2. Acestora li se dăduseră numere de cod cum ar fi G2-1-3, ceea ce însemna al treilea cel mai mare fragment al celui mai mare fragment din a doua cea mai mare bucată din Grasul. Dincolo de acel nivel devenea dificil și într-o anumită măsură lipsit de sens să le mai ții socoteala tuturor. Domnul Titirez provocase tot felul de distrugeri până se spărsese și el, în cele din urmă, în două; odraslele lui năbădăioase, DT1 și DT2, zburaseră în sensuri opuse și sfârșiseră pe niște orbite largi și excentrice în jurul centrului de masă comun al norului de resturi, întorcându-se când și când de la mare distanță și izbindu-se de câte o bucată dintre cele mai lente. DT2 îl spărsese pe Ghindă în trei bucăți cu doar trei zile înainte de memorabila discuție din Biroul Oval a lui Doob cu președinta. În timp ce el se afla în avionul care îl ducea înapoi la L.A., o bucățoaie cât un petrolier de mare se prăbușise în Oceanul Indian și stârnise un tsunami

care omorâse patruzeci de mii de oameni aflați pe coasta de vest a Indiei.

Odată întors acasă din călătoria la D.C., el și Amelia se cazară într-un apartament la Langham, un hotel somptuos din Pasadena, ca să petreacă împreună câteva zile înainte de plecarea lui în călătoria în jurul lumii. Tot timpul cât dură cina lor romantică pe terasă, Doob făcu eforturi să nu privească la rămășițele Lunii. Mai târziu se întoarseră în apartament și făcură dragoste. După douăzeci de minute de dezmierdări postcoitale, Amelia se întoarse pe partea cealaltă și se culcă, invitându-l pe Doob să se lipească de ea, dar el, nereușind să se relaxeze, își luă tableta în poală, își puse ochelarii de citit și se apucă să-și omoare timpul pe internet. Ușile de sticlă ale balconului erau deschise și la un moment dat briza care intra printre ele o făcu pe Amelia să se culcușească și mai bine sub pături. Când se sculă și se duse să închidă ușile, Doob se pomeni confruntat cu imaginea norului-lună, drept în fața lui, suspendat deasupra luminilor din L.A. și având acum cam de patru ori diametrul satelitului din care provenea. Era captivant, parțial pentru că trecuse multă vreme de când îl privise ultima dată de-a dreptul, așa că rămase un timp acolo, studiind fenomenul. Sâmbure de Piersică se menținea binișor într-o bucată, dar, în rest, cele Șapte Surori de la început nu se mai puteau distinge.

De curiozitate, consultă o aplicație care îi spunea când avea să treacă Izzy pe deasupra locului în care se afla și văzu că urma să se întâmple în circa zece minute. Așa că rămase acolo s-o aștepte. Între timp, atenția îi era atrasă iar și iar de bucățile de Lună. Care era viitorul lor? Știa că aveau să se sfărâme într-un număr de fragmente imposibil de numărat și să se transforme în Cerul Alb, iar mai apoi în Ploaia Solidă. Dar care urma să fie *distribuția* finală a mărimilor, câte mari și câte mici? Existau niște modele bazate pe o presupunere simplificatoare conform căreia toate rocile selenare erau în esență identice, dar era limpede că lucrurile nu stăteau așa.

Făcuseră niște analize ale bucăților inițiale, încercând să-și dea seama de ce era Sâmbure de Piersică atât de rezistent la fragmentare, și depistaseră că nu era altceva decât nucleul vechii Luni. Lucru confirmat într-o anumită măsură de o analiză a masei: Sâmbure de Piersică era mult mai dens decât celelalte fragmente, sugerând că era compus în cea mai mare parte din

fier, nu din piatră. Luna avusese un nucleu de fier, dar, raportat la mărimea ei totală, acesta era mult mai mic decât al Pământului; cea mai mare parte a Lunii era piatră rece, moartă.

Și totuși, nucleul era acolo și se presupunea că era alcătuit dintr-un bulgăre de fier solid, înconjurat de o manta ceva mai fierbinte, de fier topit amestecat cu diverse alte elemente. Toate acestea fuseseră complet dezgolite de Agent și expuse spațiului. În primele câteva ore, Sâmbure de Piersică strălucise de-a binelea din cauza căldurii radiate. Sau așa presupuneau ei, din moment ce praful stârnit de cataclism îl acoperise o vreme. O parte din mantaua de metal topit care învelea nucleul fusese sfâșiată, împrăștiată în norul de rămășițe sub formă de cocoloașe, gloanțe și stropi de materie topită care în scurt timp se răciră și se întăriră. O dovedeau bolizii bogați în metal care brăzdaseră după aceea Pământul, fiind mai târziu dezgropați și analizați. La momentul când literalmente se așternuse praful, iar Sâmbure de Piersică și tovarășii lui deveniseră perfect vizibili, se formase pe el o crustă compusă din topitură care se răcise, eliberându-și căldura în spațiu. Procesul de răcire continua întruna de atunci. În prezent, după mai bine de jumătate de an, Sâmbure de Piersică – sau SP1, cum era denumit de-o vreme – continua să fie mai cald decât alte bucăți de Lună. Se arătase mult mai rezistent la fragmentare. Alte roci ricoșau din el ori se făceau fărâme când se izbeau de suprafața lui sclipitoare. Câteva hălci masive – SP2, SP3 și așa mai departe – fuseseră smulse în primele zile, când încă mai era moale, dar acum era închis într-o armură din fier solidificat, groasă de un kilometru și jumătate, care-l apăra împotriva oricărei calamități în afară de un posibil al doilea Agent.

Gândurile acestea îl captivau pe Doob într-atât, încât aproape că ratа tranzitul lui Izzy pe cer. Trecu drept peste norul de rămășițe, părând să se împletească printre giganticii bolovani care se rostogoleau în cer – deși nu era decât o iluzie, bineînțeles. Multă vreme fusese pe boltă cel mai strălucitor obiect construit de om, iar acum, când i se adăugaseră atâtea elemente noi, strălucea și mai puternic. Era rezultatul unui efort impresionant. Chiar emoționant. Dar, privindu-l comparativ cu dimensiunile dezastrului din spatele său, se simțea forțat să se întrebe ce rost avea. Care era planul pe termen lung pentru Norul Arcă? Conceptul de roi era bun ca arhitectură, cu mult mai

multe șanse de supraviețuire decât Marea Navă Unică, dar încotro avea să se îndrepte?

Părea că nimeni nu discută despre asta. Înțelegea motivul. Supraviețuirea era primul imperativ. Strategia pe termen lung venea pe locul doi.

Cantitatea de fier din SP1 era practic infinită. Până apuca omenirea să folosească atâta metal, aveau să treacă multe mii de ani.

Dar era tare departe. Greu de ajuns la el.

Și totuși, erau obligați să ajungă acolo.

Și oricum era mai aproape, mai lesne de obținut decât asteroizii Arjuna care-l încântau atâta pe Sean Probst.

Simțind cum i se conturează în minte o idee, precum un nucleu de fier închegându-se în adâncurile unei luni, o puse în așteptare și se forță să-și concentreze atenția asupra unor probleme mai urgente. Cu câteva zile în urmă, în Biroul Oval, luase hotărârea să-și miște fundul în spațiu și, odată ajuns acolo, să pună lucrurile în mișcare. Foarte bine. Dar mai avea trei luni de stat pe pământ solid. Nu-și putea neglija responsabilitățile de aici. Printre care și acelea – cele mai importante – față de copiii lui, față de Amelia și față de embrionul lor congelat. Dar pe deasupra i se mai dăduseră și alte însărcinări, iar dacă o dădea în bară cu ele rău de tot, de exemplu stând la miezul nopții în balcoane de hotel și gândindu-se la cantitatea de fier din SP1, atunci poate că nici n-aveau să-l mai trimită la Norul Arcă. Nu voise să plece, dar, odată ce consimțise, începuse să-și dorească plecarea mai mult decât orice și se temea acum că se vor răzgândi și i-o vor refuza. Iar dacă i-ar simți teama, s-ar putea folosi de ea ca să-l controleze. Mai bine să se întreacă pe sine însuși, să depășească așteptările, să se poarte ca și cum nu era nicio scofală.

•

Șaptezeci și două de ore mai târziu, privea pe fereastra unui elicopter al Marinei SUA care străbătea o vale himalayană scăldată în cețuri, înclinându-se pentru a se încadra la aterizarea pe o pistă din Bhutan. Sau poate că *pista* din Bhutan era o formulare mai corectă.

Erau vreo șapte sute cincizeci de mii de locuitori în țara asta, ceea ce însemna că aveau dreptul să furnizeze doi candidați pentru Norul Arcă. Socoteala era puțin cam nebuloasă; dacă

aceeași proporție se aplică peste tot în lume, totalul ajungea undeva pe la douăzeci de mii de candidați. Dacă o arcletă putea găzdui cinci oameni, atunci era nevoie de patru mii de arclete în roi. Fiecare arcletă necesita o rachetă de mare putere care s-o urce pe orbită și ceva muncă de asamblare și pregătire odată ce ajungea la Izzy.

Era fezabil? În situația în care întreaga capacitate industrială a planetei era canalizată către producerea de rachete, arclete, costume spațiale și alte produse necesare? Poate. Dar mai probabil nu. Doob avea acces la niște estimări confidențiale recente care plasau totalul mai aproape de un sfert din numărul acela.

Și, până la urmă, chiar erau arcletele capabile să întrețină câte cinci oameni fiecare? Fără îndoială, erau suficient de spațioase ca să permită unui număr de cinci persoane să se miște lejer în interiorul lor, dar nu era deloc clar dacă fiecare dintre ele își putea susține independent producția de hrană. Construirea unui ecosistem sustenabil într-un tub de mărimea unui vagon-cisternă nu era de ici, de colo. Biosphere 2, un binecunoscut experiment din deșertul Arizona, încercase să întrețină opt oameni într-un ecosistem de dimensiunile însumate ale câtorva terenuri de fotbal, dar nu rezistase pe termen lung. Misiunea sa fusese însă umbrită de confruntări politice și de bizarerii cvasi-spirituale. Un proiect mai realist, rulat de sovietici, stabilise că era nevoie de opt metri pătrați de alge – o suprafață de lintiță cam de mărimea a doua mese de ping-pong – pentru a furniza oxigenul necesar unei singure ființe umane. Spațiul dintre învelișul interior dur și cel exterior gonflat al unei singure arclete era mai mult decât suficient. Dar era nevoie de mult mai mult spațiu dacă arcleta urma să producă și hrană. Iar calculele acestea nici măcar nu se ocupau de adevăratele complicații, pe care le ridica ținerea în viață a mii de oameni în spațiu, ani la rând. Nu era de ajuns să nu se asfixieze și să nu moară de foame. Aveau nevoie de medicamente, micronutrienți, recreere, stimulare. Ecosistemele o luau razna și trebuiau drese cu pesticide, antibiotice și alte chimicale greu de fabricat. Propulsoarele care fereau arcletele de necazuri trebuiau realimentate, și nu doar atât, mai aveau nevoie și de întreținere și reparații. Ideea unui Nor Arcă pe de-a-ntregul descentralizat era o himeră; nu era ceva viabil în lipsa unei nave-mamă, a unui

depozit central de provizii și a unui atelier pentru reparații. Iar singurul candidat demn de luat în seamă pentru această funcție era Izzy. Dar Izzy nu era proiectată pentru asemenea scopuri. Încercau ei s-o tot modifice înghesuind în ea vitamine, dar nu făceau decât să amâne momentul în care vor rămâne fără toate acele lucruri pe care nu știau cum să le producă în spațiu și din care oamenii vor începe să moară pe capete.

Din faptul că nu obținuse nimic punând întrebări incomode în legătură cu acest lucru, Doob deduse că arcotecții cunoșteau problema și că se ocupau de ea, doar că nu voiau să discute subiectul, fiindcă îndoiala și controversa răspândite în spațiul public nu aveau să fie de niciun folos. Evident, treaba lui Doob era să se poarte ca și cum totul era în regulă. Ceea ce însemna, în ziua aceea, să salte doi tineri din regatul himalayan al Bhutanului.

Oare mica piesă de teatru pe care se pregătea s-o pună în scenă însemna într-adevăr că douăzeci de mii de oameni din toată lumea vor ajunge să trăiască fericiți în Norul Arcă? Trebuia doar să-l reducă la tăcere pe micul Rain Man din mintea lui – „Doob, de la dubiu” – și să-și ia gândul de la asta.

Decolaseră cu două ceasuri în urmă de pe *George H.W. Bush,* un super-portavion staționat în Golful Bengal. Doob privise nava prin ochii unui om care, în câteva luni, avea să se mute definitiv pe echivalentul ei orbital. Era o insulă pe de-a-ntregul artificială, mii de oameni îndesați zdravăn într-o teacă de tehnologie pură. Profesionalismul echipajului și eficiența cu care naviga erau uimitoare. Se putea reproduce așa ceva în spațiu, cu oameni de pe tot mapamondul aleși prin tragere la sorți și pregătiți în tabere pe parcursul unui singur an?

După socoteala lui, urma să afle mai multe peste vreo jumătate de oră.

Elicopterul militar plonjă într-un dop de pâclă dintre munți și timp de câteva minute înaintă străpungând abur și ceață. În față, surprinzător de aproape, apăru unica pistă de aterizare a aeroportului. Elicopterul semnaliză și făcu o aterizare perfectă, la o aruncătură de băț de clădirea terminalului. Doob își dădu seama că avea maxilarul încleștat și încercă să și-l relaxeze. Făcuse greșeala de a căuta locul acela pe Google și aflase că era delimitat de creste muntoase înalte de cinci mii cinci sute de metri, că doar opt piloți din lume aveau autorizație să aterizeze

acolo și că nici măcar ei nu încercau să facă asta decât dacă strălucea soarele pe pistă. Evident, genul de inși care pilotau elicoptere pentru armată operau după alte reguli, dar, chiar și așa, fuseseră niște manevre de abordare care-l ținuseră pe Doob cu sufletul la gură și care-l făceau să se întrebe cum avea să reacționeze când se va pomeni azvârlit în spațiu, în vârful unui tub construit în grabă și plin de chimicale explozive.

Se foi în scaun și simți cum îi alunecă din poală un plic galben gros, căzând pe podea cu un pocnet înfundat care aproape că-l trezi pe Tavistock Prowse. Tav șezuse vizavi de el tot timpul zborului și dormise în ultima jumătate de oră – epuizat de efectul decalajului orar. Era un ins masiv, nu foarte înalt, dar cu o constituție de luptător de wrestling. Chelia din creștet, care se întrezărea vag încă de pe vremea când era la facultate, se extinsese nemilos, lăsându-i doar o bordură de păr tuns scurt, ca la călugări, în jurul creștetului capului lunguleț ca un glonț. Poate pentru a distrage atenția de acolo, purta ochelari cu rame negre, masive. Cândva trăgea serios de fiare, dar se moleșise și se lățise în ultimul deceniu, mai ales după Zero. Într-un fel era ciudat să-l vezi în stare de inconștiență, fiindcă de obicei lăsa impresia că e într-o permanentă mișcare.

Iar motivul era destul de clar pentru Doob. Tav spera să fie ales. Dacă muncea îndeajuns, dacă numele lui apărea în suficiente fluxuri de știri, dacă aduna destui abonați pe Twitter, poate vreo persoană importantă avea să decidă că Norul Arcă avea nevoie de un profesionist în comunicare; primul – sau ultimul – jurnalist. Lui Doob nu i se părea că avea prea multe șanse. O mulțime de oameni cu doctorate și chiar cu Premii Nobel erau pe listă înaintea lui Tav. Dar nu se știe niciodată. Și nu putea să i-o ia în nume de rău că încerca și el.

Se aplecă și ridică plicul de pe podea. Era gros de un centimetru. Purta inscripția PARO, BHUTAN, cu majuscule îngrijite. Clapa nu fusese dezlipită. Ar fi trebuit să-și petreacă ultimele ceasuri citind conținutul acelui plic, familiarizându-se cu sarcina care îi revenea. Când colo, el se uitase tot timpul pe fereastră la pășunile verzi încărcate de ceață și la împletitura leneșă de râuri ale Bangladesh-ului.

Sperând să profite la maximum de cele două-trei minute cât dura până să se deschidă ușa elicopterului, culese plicul de pe jos, îl rupse și scoase un teanc de foi. De ajuns cât să-l trezească

pe Tav, dar nu să-l și facă să se miște. Tav se uită țintă la Doob și-l văzu citind.

— Dacă poartă roșu, galben sau amândouă, e un lama, spuse el. Să-i faci o plecăciune.

— Aia nu-i o cămilă de prin America de Sud?

— Se scrie cu un singur l. E un om sfânt. Îți împreunezi palmele și te pleci nițel.

— Nu cred în…

— Doar n-o să mori din atâta, este? Dacă poartă o eșarfă mare și galbenă peste umărul stâng, ăla-i regele. În cazul ăla, să faci o plecăciune mai adâncă.

— Mersi. Altceva?

Lângă Doob ședea Mario, fotograful lor, un bărbat la vreo treizeci și ceva de ani, cu o mustață scurtă și oacheșă, cu accent newyorkez și fără nici cea mai mică speranță de a fi recrutat pentru Norul Arcă. În timpul zborului își împărțise timpul între citirea propriului său exemplar din dosar și un joc video pe telefonul mobil. Spre deosebire de Doob și de Tav, el mai fusese într-o mulțime de călătorii asemănătoare. Intrând în atmosferă, își puse telefonul în buzunar și spuse cu avânt:

— O să-ți dea lumea tot felul de lucruri. Unele s-ar putea să fie foarte scorțoase, vechi și să miroasă ciudat. Lucrurile alea probabil că-s foarte importante. *Foarte* importante.

— Atunci, de ce să mi le…

— Fiindcă sunt convinși c-o să le iei pe toate în spațiu și-o să le păstrezi.

— Ah!

— Așa că, dacă-ți dă cineva ceva, chiar dacă habar n-ai ce dumnezeul lui de obiect mai e și ăla, dă-te impresionat, fă o plecăciune, ia-l cu grijă, admiră-l și pe urmă dă-i-l puștiului asistent.

— Puștiul asistent?

— S-au delegat oameni care să umble cu tine peste tot și să te ajute să duci toate comorile naționale neprețuite care-ți vor fi încredințate. Ei vor avea grijă de lucruri și le vor aduce aici, la elicopter, ca tu să ai mâinile libere să faci plecăciunile alea și să dai mâna cu regele și ce-o mai fi. Imediat ce ne întoarcem la portavion, le aruncăm peste bord.

— Ai mai făcut de-astea, nu-i așa?

— Pentru mine e a șaptezeci și treia incursiune de răpire. Hai

să mergem.

Mario se ridică în picioare cu grijă, lăsându-și aparatele foto și gentile să atârne liber și mângâindu-le cu palma pe fiecare ca să le așeze la locul lor. Tav și Doob își desfăcură centurile de siguranță și-l priviră ca să-și dea seama ce va urma. Mario făcu doi pași către ușă, pe care pilotul tocmai o deschisese. Aer rece și umed, parfumat de pini și fum de cărbune, năvălea înăuntru.

Doob aproape că se ciocni de Mario când acesta se opri deodată și se întoarse să-l privească în ochi.

— Încă ceva.

— Da? spuse Doob.

— Ce urmează să se-ntâmple, spuse Mario, o să fie o treabă dată dracu’ de tristă. Cum ar veni, poate cel mai trist lucru pe care l-ai văzut vreodată. Încearcă să nu te pierzi cu firea.

Și rămase susținându-i privirea lui Doob până când acesta înclină din cap și spuse „Mersi”. După care se întoarse și se năpusti la ușă ca să apuce să facă niște poze reușite cu doctorul Harris ieșind din elicopter.

Doctorul Harris se opri în cadrul ușii deschise. În fața lui erau răspândiți vreo douăzeci și cinci de oameni înveșmântați în roșu și galben, pregătiți să-l întâmpine.

El își împreună palmele în dreptul pieptului și se înclină. În fața lui, obturatorul lui Mario porni să bâzâie. În spate, clicuri digitale slabe se revărsau din telefonul la care Tav transmitea în direct pe Twitter.

•

Regele îl duse în sus pe panta muntelui cu Land Roverul lui personal, Doob ocupând locul pasagerului din stânga – fiindcă, afla și el atunci, în Bhutan se conducea pe partea stângă a drumului. Mario stătea în spate, aplecându-se să-i prindă pe amândoi în poză, iar Tav stătea lângă Mario și mormăia întruna însemnări vocale în telefon. Regele se scuză pentru vremea posomorâtă din ziua aceea, cu nori care blocau peisajul altminteri spectaculos al munților din jur.

— Dar presupun că-i o chestiune măruntă în marea schemă a lucrurilor, conchise el.

Se opriseră la o intersecție din orașul Paro ca să lase trei puștani să traverseze strada bătând o minge de fotbal. În spatele lor se adunase un mic cortegiu de Toyote pline-ochi cu lama.

— Câtă bucurie le oferă jocul acesta simplu! spuse regele pe un ton meditativ. Știu și ei, bineînțeles. Toți știu despre dezastrul care urmează. Când se gândesc la el, se întristează. Dar în alte momente se poartă după cum îi vedeți… ca și când nici n-ar ști.

Băieții eliberară drumul și regele pătrunse încet în intersecție. Orașul avea un surprinzător aer de Alpi, cu construcții bătute de intemperii, din lemn de un cafeniu-intens, înălțate pe fundații de piatră.

— Până acum câteva zile, continuă regele, poate se mai consolau închipuindu-și că vor face parte dintre cei aleși.

— Prin Tragerea la Sorți, completă Doob.

— Da, spuse regele, săgetându-l cu privirea. Eu am fost responsabil pentru alegere, știi.

Aruncă o privire în spate, la Tav.

— Asta rămâne între noi.

— Nu, Alteță, nu știam asta, spuse Doob.

— Ni s-au dat indicații, cred c-am putea să le numim așa. Ni s-a spus că nu e literalmente o tragere la sorți. Că mai bine să nu se lase alegerea la voia sorții… că trebuie să trimitem doar cei mai buni candidați. Bhutanul are doar două locuri în Norul Arcă. Ar fi o prostie să le irosim cu cineva incapabil să ne reprezinte poporul. Așa că a fost o procedură de selecție.

— Cei mai mulți au ajuns la aceeași concluzie, spuse Doob. Se identifică un fond de candidați promițători și apoi se alege dintre ei printr-o procedură care ar putea fi aleatorie, doar ca să nu poarte o singură persoană toată responsabilitatea.

— Când ești rege, uneori ai și asemenea responsabilități, indiferent dacă ți le dorești sau nu. În cazul acesta, totuși, am reușit să implic câțiva lama. Există precedente pentru o asemenea procedură de selecție în felul în care sunt identificați anumiți lama reîncarnați. Câteodată se folosește tragerea la sorți dintr-o urnă.

Din spate, Tav nu se putu abține să nu întrebe:

— Ce are de spus doctrina reîncarnării despre situația în care ne aflăm acum?

Regele zâmbi.

— Domnule Prowse, e doar o călătorie de zece kilometri. Conduc încet. Dacă am avea de făcut un drum de zece mii de kilometri, idee foarte plăcută de altfel, poate aș reuși să vă

împărtășesc suficiente informații despre ce înseamnă reîncarnarea pentru poporul meu, astfel încât să putem purta o conversație inteligentă pe acest subiect.

— De acord. Scuze, spuse Tav, ridicând privirea din ecranul telefonului când creierul său defectă o pauză în vorbirea regelui. Mă-nțelegeți, treaba mea e să comunic cu *geeks.* Cu oameni cărora le place matematica. Așa că încercam să-mi imaginez…

— Unde se duc șapte miliarde de suflete când mor șapte miliarde și rămân doar câteva mii?

— Da.

La o bifurcație, cotiră de pe drumul pe care Doob îl bănuia a fi artera principală și intrară pe o stradă care șerpuia printr-un cătun împădurit, mai sus de râu. Strada se continua cu un pod care îi duse pe deasupra unui curent de apă rapid și, după aspect, rece, cu albia înverzită și lăptoasă de la praful de piatră purtat la vale dinspre ghețarii care se topeau la mii de metri deasupra loc. Doob nu reușea nici acum să treacă peste faptul că, peste ceva mai mult de un an, ghețarii aceia vor dispărea, iar stânca de sub ei va ieși la lumină pentru prima dată după milioane de ani, și niciun om de știință nu va fi acolo ca să înregistreze acest lucru.

— Noi nu credem în ceva atât de simplu ca metempsihoza, mutarea unui suflet dintr-un trup în altul. Nu asta înțelegem noi prin încarnare, nici vorbă.

— Atunci, în ce credeți? întrebă Doob.

Tav își pierduse interesul și muncea de zor telefonul cu degetele mari.

— S-ar putea face o analogie mai bună cu o lumânare aproape consumată care este folosită pentru aprinderea unei lumânări noi. Dar n-o să-ți pot oferi un răspuns satisfăcător, doctor Harris. Sunt învățături esoterice, ascunse în mod deliberat de cei neinițiați, anume pentru a preveni interpretările false. Ce-ar gândi un lama luminat despre chestiunea celor șapte miliarde îmi depășește înțelegerea în aceeași măsură ca teoriile gravitației cuantice pe care le studiezi în munca dumitale.

Dincoace de râu, terenul se ridica aproape vertical. Bariera muntoasă era despicată de o vale cu pereți abrupți, care se îndepărta de ei într-un zigzag ascendent; șoseaua se cățăra pe ea și desena meandre pe o costișă de piatră, tivită ici și colo cu

pâlcuri de conifere rezistente la frig care-și găsiseră puncte de sprijin în crăpături. Lujere și văluri de ceață sfâșiate pluteau peste suprafața stâncii, lăsând să se întrevadă când și când un turn alb, care se înălța mult deasupra lor și care fusese construit, nu se știe cum, deasupra prăpastiei. Asemenea unor mănăstiri din Grecia și din Spania, era o clădire al cărei unic scop era să proclame pentru cei care o priveau de jos: „Până aici suntem dispuși să mergem ca să obținem desprinderea de restul lumii”.

Mașina intră pe un drum mărginit de lungi terase înverzite și înaintă până când terenul deveni prea abrupt pentru roți, apoi regele opri Land Roverul și trase frâna.

— Cum stați cu inima?

— E loc de mai bine, răspunse Doob, dar n-am nicio boală cardiacă sau ceva.

— Ne aflăm la vreo trei mii de metri deasupra nivelului mării. Sunteți bine-veniți să-i așteptați pe cei aleși aici, în mașina mea, sau…

— Mi-ar prinde bine o plimbare, mulțumesc, spuse Doob.

Și se uită în urmă la Mario, care ridică din umeri cu un aer filosofic, și la Tavistock Prowse, care părea să-și muște limba.

Pe când mergeau pe cărare, urmați la o distanță respectuoasă de suita compusă din lama, copii, fotografi și ofițeri din armata bhutaneză, regele îi povesti lui Doob că locul spre care mergeau se numea Culcușul Tigrului și că era unul dintre cele mai sacre din religia lor, fiindcă într-acolo zburase dinspre Tibet, pe spinarea unui tigru, Guru Rinpoche, Al Doilea Buddha, în secolul al VIII-lea. Mai târziu se construise un complex de temple în jurul peșterii în care zăbovise Padmasambhava (acesta părea să fie un nume alternativ al aceluiași personaj) ca să mediteze.

Doob se simți mulțumit de sine când își înăbuși impulsul de a-i atrage atenția regelui că tigrii nu erau capabili de zbor. Și asta doar parțial datorită faptului că gâfâia după aer. De fapt nu-i păsa de plauzibilitatea poveștii, când ei erau drumeți printr-un asemenea loc de o frumusețe uluitoare. Altceva ar fi fost să i se servească baliverne religioase într-o mizerie de loc pustiu, fără nicio calitate care să-l recomande ca destinație turistică. Dar pentru o plimbare de câteva ceasuri în compania unui rege, în Shangri-La, era dispus să suporte oricâte basme și oricâtă pălăvrăgeală metafizică.

Mici temple și locuri de închinăciune se iveau din ceață la distanță de câteva minute între ele. Se opriră la un moment dat să savureze un ceai într-o micuță cafenea cu vedere frumoasă către Culcușul Tigrului. Tav, ajuns la capătul puterilor, îi anunță că nu avea de gând să mai continue drumul. Doob, Mario și regele trudiră mai departe pe poteca tot mai nesigură către porțile mănăstirii. Accesul în mănăstire era interzis, după cum îl informase deja regele pe Doob, și oricum nu era un loc prea grozav pentru ceremonii, fiind destul de strâmt, întunecos, întortocheat și învechit. Călugării sihaștri trăitori pe piscuri nu se prea dădeau în vânt după curți interioare potrivite pentru ceremoniale grandioase.

Exista în schimb un loc destul de larg pe tăpșan, chiar înainte de intrarea în templul alb. Acolo așteptau cei doi arconauți, un băiat și o fată, amândoi la vreo douăzeci și ceva de ani, îmbrăcați în costume tradiționale, presupunea Doob: băiatul într-o robă lungă până la genunchi, cu o eșarfă albă mare în diagonală de la umăr la șold, iar fata într-o pânză țesută în multe culori, înfășurată pe talie și lăsată să curgă până la glezne ca un soi de fustă tubulară, iar în partea de sus cu o jachetă de mătase galbenă, împodobită cu o mulțime de coliere din peruzele și alte pietre colorate.

Să fi fost și ea acolo, Amelia ar fi observat dintr-o singură privire o sută de detalii despre țesături, broderii, bijuterii, despre drapajul materialelor și despre culorile alese. L-ar fi vrăjit pe rege cu tot cu șalul lui de culoarea șofranului. Ar fi coborât din Land Rover în Paro și s-ar fi împrietenit cu băieții care jucau fotbal. Amelia, nu Doob, era persoana care ar fi trebuit să se ocupe de toate astea.

Însă Amelia n-avea să ajungă în Norul Arcă, spre deosebire de Doob.

Băiatul și fata – Dorji, respectiv Jigme – erau însoțiți de niște bătrânei tăbăciți care păreau a le fi rude și purtau costume asemănătoare, dar mai simple, și de câțiva lama. Se învârteau roți de rugăciune, se auzea dangăt de clopote din interiorul mănăstirii, călugării psalmodiau.

Toată lumea plângea.

Se plecară cu toții în fața regelui lor.

Doob se bucură că Tav nu mai ajunsese până acolo.

Se înfiripă un soi de conversație în limba locului. Doob nici

măcar nu știa cum se numea limba aceea. Mario, complet opac la conținutul emoțional al festivităților, țopăia de colo colo făcând fotografii, lăsându-se în genunchi sau chiar lungindu-se de-a dreptul pe pământ ca să prindă pe fundalul instantaneelor niște culmi muntoase sau acoperișuri de temple.

Doob, care habar n-avea ce se petrece, nu-și putea lua ochii de la fețele bătrânilor, care se străduiau din răsputeri să-și țină firea în prezența monarhului lor, deși era limpede că sufereau chinuri emoționale nimicitoare în momentele acelea în care se pregăteau să-și ia rămas-bun pentru totdeauna de la Dorji și de la Jigme. Aproape că era mai rău decât să-ți vezi copilul murind, își spuse Doob. Ar fi existat finalizare, certitudine, un mormânt de vizitat. Pe când cei doi de aici aveau să plece pur și simplu, dispărând în ceață. Tunetul palelor de elicopter va anunța plecarea lor, după care membrii familiei vor primi asigurări vagi că Jigme și Dorji mergeau în spațiu ca să ducă mai departe moștenirea culturală a Bhutanului. Asigurări despre care Doob nu se îndoia că aveau să se dovedească esențialmente neoneste. Peste cincisprezece luni, oamenii aceia se vor duce la moarte consolându-se cu credința în ele.

Înțelegea acum mult mai bine ce treabă avea de făcut. De ce n-o luau razna de-a binelea cei de pe Pământ a căror soartă era pecetluită? Sigur, mai existaseră și unele tulburări de stradă, dar în cea mai mare parte oamenii înfruntau situația cu un calm surprinzător.

Explicația era că evenimente de acest fel se petreceau în fiecare oraș și în fiecare provincie cu mai mult de câteva mii de locuitori și că erau suficient de bine puse în scenă ca să convingă lumea că sistemul funcționa.

În copilărie citise legenda greacă a lui Tezeu și a Minotaurului, care se baza pe premisa că locuitorii Atenei fuseseră convinși, nu se știe cum, să aleagă prin tragere la sorți, o dată la câțiva ani, câte șapte fecioare și șapte băieți pe care să-i trimită în Creta pe post de crăpelniță pentru monstru. Asta îl frapase de la bun început și i se păruse a fi punctul slab al acelei povești altminteri grozave. Cine ar face așa ceva? Cine și-ar trage copiii la sorți ca să-i trimită către o asemenea soartă?

Oamenii din Bhutan, acesta era răspunsul. Și cei din Seattle, și din departamentul Canelones din sudul Uruguayului, și din Marele Ducat al Luxemburgului, și din Insula de Sud a Noii

Zeelande, toate locuri pe care Doob urma să le viziteze conform programului din următoarele două săptămâni ca să adune fecioarele și băieții aleși prin tragerea la sorți. Erau dispuși s-o facă dacă puteau fi convinși că astfel erau protejați.

Așa cum prezisese Mario, Doob primi în dar niște artefacte cu aspect extrem de bizar, aduse de călugări care arătau aproape la fel de straniu, care îi zâmbeau printre lacrimi și se retrăgeau cu spatele, înclinându-se, imediat ce roțile lor de rugăciune, sutrele[18] și obiectele cioplite poposeau în mâinile lui Doob.

Regele îi luă de mână pe Dorji și pe Jigme, se întoarse cu spatele la toți oamenii aceia care jeleau sau făceau urări de bine, sau ce-or fi făcut ei, și îi semnală cu capul lui Doob ca și cum i-ar fi spus „e rândul tău”.

Doob se înclină pentru ultima dată, apoi se întoarse și porni în fruntea lor să coboare coasta muntelui.

Ziua 306

Arcleta 1, care fusese lansată în Ziua 285, se dovedi a avea la început câteva probleme cu propulsoarele de manevră, așa că primul cuplaj de tip bola din istoria Norului Arcă avu loc între Arcleta 2 și Arcleta 3, care fuseseră lansate în Zilele 296, respectiv 300. Aceste prime trei arclete reprezentau proiecte concurente, așa că existau mici deosebiri între ele. Nu conta; destinul lor era să fie asamblate în fabrici diferite și lansate cu diferite tipuri de rachete de mare putere de pe spațioporturi diferite, așa că erau de așteptat variații minore în design. Însă toate aveau în mare aceeași formă: un cilindru cu ambele capete acoperite de câte o calotă. Asta deoarece, inevitabil, trebuiau presurizate ca să-și îndeplinească funcția de bază, aceea de a ține în viață ființele omenești, iar presiunea făcea ca toate lucrurile să devină, mai devreme sau mai târziu, rotunde. Dinah era de părere că fuzelajele presurizate semănau cu marile rezervoare de propan lichid care se întâlneau pe lângă cabane și rulote în comunitățile miniere rurale în care crescuse ea. Alții le asemuiau cu cisternele de cale ferată sau cu niște cârnați scurți și îndesați.

Nu erau nimic altceva decât niște uriașe containere de

[18] Texte sacre ale budismului.

aluminiu cu emisfere sudate la capete. Pereții corpului aveau grosimea de aproximativ un milimetru. Calotele erau ceva mai solide. Cele mai groase și mai rezistente părți ale fuzelajului se aflau acolo unde calotele se suprapuneau cu capetele containerelor. Le puteai compara cu niște sticle de apă minerală din plastic, ai căror pereți subțiri puteau fi mototoliți cu o singură mână când nu aveau capacul pus, dar care deveneau uimitor de rigide și de puternice când erau presurizate. Sau cel puțin asta le spunea NASA celor pe care îi panica ideea de a trăi la un milimetru distanță de vidul spațiului.

Primele trei arclete se lansară „nude” și netede, dar următoarele câteva sute aveau să urce înveșmântate în acoperăminturi din material textil translucid, plisate și încrețite cât timp străbăteau atmosfera, protejate sub un înveliș aerodinamic din fibră de sticlă. Odată ajunse în spațiu, învelișul se umfla și forma o carcasă exterioară flexibilă nu cu mult mai mare decât cea interioară. În acel spațiu dintre carcase urma să se cultive hrana, cu ajutorul luminii solare difuzate prin materialul textil. Încă nu era clar dacă fiecare arcletă putea să se autoîntrețină în termeni de producție alimentară – probabil că nu –, dar mai bine să cultivi o cantitate oarecare de hrană decât să nu cultivi deloc. Ceva verzituri la bord mai reduceau din solicitarea la care erau supuse filtrele de CO_2, iar prezența apei între oameni și spațiu ajuta la stoparea unei părți din radiația penetrantă.

Una dintre calotele de la capete avea un port de andocare, denumit „ușa din față” în jargonul de *public relations* al NASA. Era un termen cam impropriu, din moment ce desemna *singura* ușă. Odată închiși ermetic în interiorul carcasei presurizate, ocupanții nu mai puteau să iasă decât prin andocarea arcletei la o incintă cu aer respirabil.

Celălalt capăt al arcletei se numea „sala cazanelor”. La exteriorul său era montat generatorul nuclear de mărimea unei pubele care furniza curent pentru arcletă. În jurul lui erau diverse fitinguri pentru racordarea țevilor de la instalațiile sanitare, a cablurilor de alimentare, a echipamentului de răcire și a ce mai era de racordat; niciunul dintre ele nu avea să fie folosit vreodată, cu excepția cazului în care mai multe arclete hotărau să andocheze laolaltă și să formeze un ciorchine semipermanent.

Inelele groase și solide din locurile în care calotele se uneau cu corpul principal serveau drept puncte de fixare pentru orice avea legătură cu structura – orice ar fi exercitat forțe semnificative asupra corpului arcletei. Fiecare dintre aceste inele avea câte opt spițe scurte și groase, dispuse radial, în capătul cărora se aflau alte inele, cu aspect de nimburi, unde erau atașate propulsoare și echipament de ancorare. Acele componente se livrau în interiorul arcletei, iar după ce ajungeau în spațiu erau extrase de scafandrii spațiali prin portul de andocare și fixate cu buloane, în gravitație zero. Nimburile mai serveau și la rigidizarea și stabilizarea carcasei exterioare expandabile a arcletelor care aveau un asemenea echipament, dar în cazul primelor trei unități de testare nu făceau decât să se proiecteze în spațiu ca niște jante de bicicletă, garnisite cu mici duze de propulsoare și unite printr-o dantelărie de țevi ale diverselor instalații.

Pe toată distanța dintre nimbul „ușii din față” și „sala cazanelor” se întindea un singur element lung și fusiform, articulat la capătul „frontal” ca să poată, la comandă, să se desprindă și să se întindă în lateral față de arcletă, acoperind o distanță de aproximativ zece metri. La capătul acestui braț erau montate o cameră, un ochitor și un dispozitiv electromecanic de apucare, ansamblul acestora fiind cunoscut drept Gheara. Un cablu se desfășura de la Gheară înapoi cât era brațul de lung, până la o bobină de lângă portul de andocare, pe care ceilalți două sute cincizeci de metri din cablu stăteau înfășurați ca ața pe mosor. Toate acestea, brațul, Gheara, cablul și bobina, se aflau acolo pentru realizarea unei manevre anume, care nu mai fusese încercată niciodată și care în documentele inginerești oficiale ale NASA era denumită Operațiunea de Cuplare tip Bola, deși toată lumea se referea la ea cu porecla Bate Palma.

În Ziua 306, după ce Arcletele 2 și 3 fuseseră asamblate și verificate, se iniție prima Operațiune de Cuplare tip Bola, la câțiva kilometri distanță de Izzy. Se petrecu în liniște și în secret, pentru cazul în care dădea greș, dar se făcură o mulțime de înregistrări video, pentru cazul în care se solda cu un succes. Era o operațiune cu multiple maniere potențiale de eșec, ceea ce era exprimarea inginerească a faptului că putea să meargă prost în atât de multe feluri, încât era imposibil să încerci să le analizezi pe toate. Așa că fiecare dintre cele două arclete avea

nevoie de un pilot calificat: cineva care înțelegea astrodinamica și propulsia spațială suficient de bine ca să readucă la ordine prin control manual un vehicul rătăcit. Puțini oameni de felul acesta existaseră vreodată și doar patru dintre ei se aflau la bordul lui Izzy. În momentele acelea, la sol, mii de tineri aleși prin Tragerea la Sorți învățau controlul manual pilotând arclete virtuale în simulări video, dar niciunul dintre ei nu era pregătit sau nu se afla încă pe orbită. Așa că la comenzile Arcletei 2 ajunse Ivy, cu Dinah ca pasager și asistent general. Arcleta 3 era condusă de un nou-sosit, Markus Leuker, pilot în forțele aeriene elvețiene care devenise astronaut și veteran în SSI cu două misiuni la activ. Pregătirea sa de pilot care zbura cu avioane de luptă foarte performante prin văile Alpilor părea o recomandare suficientă pentru actuala slujbă. Asistentul lui era Wang Fuhua, unul dintre primii chinezi taikonauți care ajunseseră în Izzy în zilele Pionierilor, cu câteva luni în urmă.

După o noapte de somn odihnitor și un mic dejun lejer, cei patru participanți se întâlniră în Banană ca să revadă pentru ultima dată detaliile împreună cu inginerii de la sol, apoi urcară în mediul lipsit de gravitație din N1 și parcurseră plutind Stiva – axa centrală a stației spațiale –, strecurându-se prin compartimente de lucru și depozite temporare de provizii până ajunseră la un nod de andocare de unde, după câteva răsuciri și cotiri, intrară într-un tub de hamsteri. Alunecară de-a lungul lui unul câte unul. Lui Dinah, aflată în poziția a treia, în spatele lui Markus, i se părea dificil să înainteze în ritmul lui; în față, tălpile lui se îndepărtau din ce în ce mai mult.

— Exact ca escaladarea lui Daubenhorn, dar fără pacostea de gravitație! spuse el la un moment dat.

— Ăsta ce-i, un munte? întrebă Dinah, fiindcă tubul de hamsteri era lung, iar ea simțea că nițel taifas i-ar mai ușura senzația de bolovan în stomac.

— Da, un *Klettersteig* faimos, pe unde-am copilărit eu... neapărat să vii să-l încerci zilele astea, strigă Markus peste umăr.

O eroare comună în rândul celor care sosiseră de curând în Izzy era să vorbească despre Pământ ca despre un loc în care era posibil să te întorci. Ca și cum misiunea lor era temporară, la fel ca toate celelalte de dinaintea ei. Dinah nu spuse nimic. Markus avea să-și dea seama singur de greșeală, dacă nu

cumva se prinsese deja.

— Ah, mă rog, adăugă el.

Da, își dăduse seama.

— Ce-i un *Klettersteig*? întrebă Dinah, încercând să nu se oprească din înaintare.

— E un traseu montan preamenajat cu cabluri, scări și așa mai departe.

— Ca să fie mai ușor de parcurs, ghici Dinah.

— A, nu. Ușor nu e. E o metodă de-a transforma o escaladă altminteri imposibilă într-una doar extrem de dificilă.

— Bine, spuse Dinah. Bună metaforă pentru ceea ce încercăm noi să facem aici.

— Da, cred și eu! se auzi vocea lui Markus, plină de voioșie.

Ajunseră la o intersecție de tuburi și, după ce examinară îndeaproape notațiile făcute cu carioci pe pereți de unii care trecuseră pe acolo înaintea lor, porniră în direcții diferite, Dinah conducând-o pe Ivy în dreapta, iar Fuhua și Markus ținând drumul drept. După ce trecură de trei porturi de andocare ocupate și schimbară saluturi indiferente cu locuitorii capsulelor aflate de cealaltă parte, ajunseră la capătul tubului și traversară alt port de andocare.

Intrară plutind într-un spațiu tubular de patru metri în diametru și doisprezece metri în lungime, luminat cu leduri de un alb-albăstrui glacial. Peretele era un cilindru neted de aluminiu, dungat cu coduri de bare și gravat cu numere de lot de la fabrica producătoare. O linie de sudură lungă și dreaptă îl străbătea pe toată lungimea. La capătul îndepărtat, curbura calotei de la „sala cazanelor”, străpunsă de o mulțime de conexiuni sanitare și electrice, era vizibilă printr-un grătar din fibră de sticlă – un disc din material folosit la rampele industriale, într-o nuanță de verde-fiere. O scară din același material se întindea de acolo „în sus” către „ușa din față”, prin care intrase Dinah, urmată acum de Ivy. Lui Dinah îi veni imediat în minte discuția cu Markus despre *Klettersteig.* N-aveai nevoie de scară decât dacă te așteptai să înfrunți gravitația sau o copie rezonabilă a ei. Grătarul de la capătul îndepărtat al arcletei avea să le servească în cele din urmă drept podea.

Cel puțin, *una* dintre podele – a celui mai de jos etaj. Arcleta era suficient de lungă pentru a fi divizată vertical în nu mai puțin de cinci etaje, prin inserarea altor asemenea discuri cu model

reticular. Pentru asta existau cleme atașate de pereți la intervale regulate, însă grătarele încă nu fuseseră instalate.

Dinah își luă avânt de pe primul fuștei al scării și zbură „în jos” până reuși să-și oprească impulsul proptindu-se în grătarul de la sala cazanelor, apoi se răsuci astfel încât să stea cu tălpile pe el și cu capul îndreptat „în sus”, către ușa din față. În poziția aceea, avea la nivelul ochilor câteva monitoare plate fixate pe pereți. Serveau ca indicatoare de stare și panouri de control pentru echipamentul montat la exteriorul calotei. Micul dispozitiv nuclear era singurul lucru care conta pentru ei în acel moment. Unul dintre ecrane îi era dedicat în întregime. Dinah îl trezi la viață cu o atingere. Se reîncărcă o reprezentare grafică, arătând temperatura granulei de plutoniu din miez, nivelul producției curente, numărul de rotații pe minut și valorile stării fizice pentru motorul Stirling care convertea căldura în energie electrică, nivelul de încărcare a bateriilor și a supercondensatorului care servea la stocarea energiei neutilizate și la eliberarea ei când era necesară. Totul arăta normal acolo. Și nici c-ar fi avut ce să se defecteze. Era o arcletă nouă-nouță.

Se răsuci către alt ecran, care îi oferi informații despre seria de propulsoare instalate pe nimbul de afară. Arcletele erau cam sărace în ferestre; singurul loc pe unde puteai privi la exterior era capătul din față, unde fusese îngăduită montarea a doua hublouri mici în calota adiacentă echipamentului de andocare. Sub unul dintre ele se afla ceva ce inginerii numeau fotoliu, iar un observator oarecare ar fi descris mai degrabă ca pe un scaun de grădină exorbitant, ajuns cine știe cum în spațiu. Ivy se prinsese deja acolo în curele și trezea la viață alt grup de ecrane. Dinah o auzea murmurând în microfonul căștilor, pe care-l conectase la setul de cutii din plastic care, în conjunctura aceea, trecea drept panou de control. Parcurgea o listă de verificare împreună cu cei de la centrul de control al misiunii și vorbea cu Markus, care la momentul acela pesemne că era și el deja instalat în chingi, la comanda Arcletei 3.

Căscând gura în jur, Dinah văzu sclipirea unei lentile de cameră nu mai mari decât un ochi de corb, montată într-o micuță capsulă de plastic pe perete, în mijlocul arcletei.

Apoi, fără vreun motiv anume, o podidi plânsul.

Reacțiile de felul acesta fuseseră surprinzător de puține.

Anumite mesaje în cod Morse de la Rufus îi deschideau garantat robinetul. Ivy și Dinah își îngăduiau să verse lacrimi când nu mai era nimeni de față în afară de ele două, și recent mai intraseră câteva persoane în club, ca, de pildă, Luisa. Dar mereu era câte ceva de făcut, câte o urgență de rezolvat, mereu erau oameni în jur. Nu exista intimitate. Această arcletă goală pe dinăuntru era cel mai mare volum de spațiu liber neîntrerupt în care se aflase Dinah vreodată de când urcase la bordul capsulei Soiuz de la Baikonur, cu un an și jumătate în urmă. I se părea de-a dreptul vast și se simțea stingheră acolo, așa că nu mai reuși să se abțină. Știa că acea cameră o supraveghează și o înregistrează digital pentru arhivă. Poate că psihologii de la Houston îi evaluau capacitatea de lucru chiar în clipele acelea. Dar nu-i păsa. Nu-i mai păsa de mult ce credeau cei din Houston. Odată pornit, plânsul ei căpătă un avânt nestăvilit, așa că nu-i mai rămânea decât să-și lase lacrimile să curgă o vreme. Gândurile începură să-i rătăcească de la propria ei familie și situație la arconauții care aveau să trăiască și să moară în niște conserve exact ca aceea. Dacă planul dădea greș – dacă toată ideea cu Norul Arcă era doar un panaceu, cum sugerau unii –, atunci poate că ultimele gânduri și amintiri înregistrate vreodată de un suflet de om se vor desfășura într-un mediu identic cu acela. Și poate că Dinah va fi acel suflet.

Problema cu plânsul în imponderabilitate era că lacrimile nu curgeau în jos pe obraji. Se adunau sub formă de săculeți tremurători în jurul ochilor și trebuia să-i tot scuturi sau să-i ștergi de acolo. Dinah n-avea cu ce să-i șteargă – toată lumea știa cât de hidrofuge erau salopetele de plastic pe care le purtau –, așa că se mulțumi să plutească pe fundul arcletei, privind prin saci de apă sărată și caldă la lumina emisă de ecranele de control.

— Ce mai asistentă ești și tu! îi strigă Ivy, după ce o lăsase câteva minute să-și vadă de plâns.

— Mă scuzi, răbufni Dinah. Era indispensabil pentru misiune.

— Încearcă să nu scurtcircuitezi vreun aparat. Lacrimile sunt conductoare de electricitate.

— Cred că le-au făcut pe toate impermeabile la urină. Adu-ți aminte, lucrurile astea sunt proiectate pentru amatori.

— Mie-mi spui, pufni Ivy. Interfața cu utilizatorul e așa simplu de folosit, încât nu reușesc să fac nimic.

Ceva ușor se ciocni de țeasta lui Dinah. Printre lacrimi, zări vag un obiect alb ricoșând din panoul de control *user-friendly* al reactorului nuclear. Înșfăcându-l din zbor, mâinile ei îl recunoscură ca fiind un pachet cu batiste de hârtie. Marfă de mare valoare pe piața neagră. Îi rupse învelișul, trase afară câteva batiste și începu procedura delicată de absorbire a sferelor de lacrimi fără a le sfărâma într-un duș de picături numai bun să scurtcircuiteze echipamentul.

— Păi, Dumnezeule mare, ce-ar crede Markus despre tine? o chestionă Ivy.

Dinah avu nevoie de câteva clipe ca să se prindă.

— El și cu mine? Crezi tu?

— Se vede de la o poștă.

După niște prime săptămâni incitante, treaba cu Rhys începuse să cam treneze. Nu era nicio problemă. Cum venise, așa se ducea. Niciodată nu-l privise ca pe un posibil partener stabil pe termen lung. Nici vremurile, nici locul în care trăiau nu prea încurajau închegarea de perechi pe termen lung. Luisa, punându-și pe cap pălăria de antropolog, asistase la cuplările spontane, majoritatea de scurtă durată, dintre locuitorii lui Izzy cu o combinație de umor serios, fascinație științifică și invidie sinceră și veselă.

— Nu știu, spuse Dinah, înțeleg unde bați, dar zici că-i un mic căpitan Kirk.

— Ai nevoie de-un mic căpitan Kirk în…

— În ce?

— În *viața* ta. Rhys e prea introspectiv.

— Asta ce-i, un fel de eufemism?

— E depresiv.

— Ei, drăcie, oare de unde i s-o trage?

— Nu, nu în sensul ăsta. Nu că se sfârșește lumea și că mor toți. Vreau să spun că atunci când lucrează la un proiect debordează de energie, dar când termină pur și simplu se prăbușește.

Dinah avea pe limbă o remarcă despre cât de bine se potrivea observația acesta cu stilul de-a face sex al lui Rhys, dar se abținu.

— Îți dai seama că toate astea sunt înregistrate?

— Ar trebui să te obișnuiești, spuse Ivy, iar Dinah, de la doisprezece metri distanță, îi intui ridicatul din umeri. Stai așa,

tre’ să le dau un brânci mic propulsoarelor frontale… ieșim cu spatele din spațiul nostru de parcare.

Nu glumea. Pornind, propulsoarele emiseră un zgomot foarte asemănător cu o explozie. Dinah, care nu se ținea de nimic, resimți câteva clipe de dezorientare pe când întreaga arcletă se deplasa cu spatele în jurul ei și doar ea rămânea nemișcată. Grătarul verde se îndepărtă de ea, iar ușa din față se apropie, dar totul cu atâta încetineală, încât nu trebui decât să întindă mâna și s-o miște ușor în lungul scării ca să-și controleze mișcarea relativă. În câteva secunde, capătul din față al arcletei ajunse la ea; Dinah se opri într-unul dintre suporturile fotoliului lui Ivy. Alături se afla un ghem de chingi și apărătoare, ca un echipament de alpinism, iar Dinah petrecu vreo două minute descâlcindu-l și îmbrăcându-l. Explozia propulsoarelor, șuierăturile și păcăniturile țevăriei asociate și murmurele lui Ivy în microfon îi serveau drept acompaniament în timp ce se strângea în chingi și își punea casca pe cap. Astfel auzea și ea transmisiunile prescurtate în stil milităresc dintre Ivy, Markus și controlorul lor din Izzy. Un inginer din Houston intervenea o dată la câteva minute cu întrebări și observații.

După ce se îndepărtară până la o distanță sigură de Izzy, inițiară o ardere programată cu durata de câteva secunde, care-i duse pe o orbită ceva mai înaltă. O vreme, nu văzură pe ferestre nimic altceva decât pustietatea spațiului. Probabil că Soarele se înălțase mai sus de arcul Pământului, fiindcă pe perete apăreau pete rotunde și strălucitoare.

— Am Treiul pe radar și cuplez PAM, spuse Ivy.

Era acronimul pentru Pilotare Autonomă Monitorizată. Operațiunea pe care se pregăteau s-o desfășoare – Bate Palma – era considerată mult prea delicată ca să fie lăsată pe mâna unor piloți de vehicule spațiale novici. Era necesar să fie robotizată de la început până la sfârșit. Însă algoritmii, ca și senzorii care le spuneau ce se petrecea, erau noi-nouți, așa că piloții experimentați trebuiau să stea la comenzi, urmărind totul pe fereastră și preluând controlul dacă și când robo-pilotul începea să se poarte năstrușnic.

Propulsoarele începură să păcăne într-un ritm diferit, o răpăială de aprinderi mici, foarte diferită de felul în care le-ar fi acționat o ființă umană. Câmpul stelar pendulă prin dreptul ferestrelor, petele de lumină solară se mișcară pe suprafața

pereților și deodată Arcleta 3 pivotă în raza lor vizuală, la câteva sute de metri depărtare. Și ea zbura cu PAM, schimbând direcția până când ajunse cu ușa din față îndreptată direct spre ei. Dinah își înăbuși imboldul de a le face cu mâna lui Markus și lui Fuhua. Ar fi fost un gest lipsit de profesionalism, iar ei nici n-ar fi fost în stare s-o vadă prin hubloul minuscul.

Un braț alb fusiform pivotă către exterior dintr-o latură a Arcletei 3 și se blocă mecanic în noua poziție. Câteva clipe mai târziu, auziră și simțiră cum propriul lor braț se punea în mișcare în același fel și urmăriră pe un ecran o reprezentare animată a operațiunii.

— Activez camera Ghearei, murmură Dinah și lovi ușor o tastă, umplând un ecran cu transmisia video la rezoluție înaltă de la lentila teleobiectivului montat la capătul brațului.

La început nu se văzu nimic, doar arcul albastru al atmosferei Pământului într-un colț de jos. Apoi desenul unei ținte mătură tot ecranul, încetini și pendulă înapoi. Toate acestea erau însoțite în continuare de percuția nervoasă a propulsoarelor. Imaginea transmisă era extraordinar de apropiată și de clară. Comparativ cu vederea directă prin hublou, Dinah zărea ținta la capătul brațului extins al Arcletei 3, minusculă de la distanța aceea. Dar sistemul vizual automatizat care controla acum micul lor vehicul spațial o găsise, o recunoscuse și…

— Am fixat ținta, spuse Ivy. Vă vedem, Trei.

— Vă vedem și noi, Doi, răspunse Markus. Continuă procedura.

Procedura continuă cu o aprindere mai lungă a propulsoarelor de la pupă, care-i împinse înainte suficient ca Dinah să simtă apăsarea în fese și să perceapă întinderea chingilor. Ținta tremură puțin, dar în câteva clipe se restabili blocarea mecanică. Dinah vedea Arcleta 3 mărindu-se întruna. Niște numere pe un ecran, măsurând distanța dintre nave – sau, mai precis, dintre Ghearele întinse ale celor două nave – marcau o numărătoare inversă.

— Totul e în parametri, spuse Ivy.

Dar ultimul ei cuvânt nu se mai auzi, înecat fiind de o voce digitală care făcea un anunț prin sistemul de amplificare rudimentar al arcletei:

— Operațiunea de Cuplare tip Bola intră în faza finală. Pregătiți-vă pentru accelerare.

Și apoi, în stilul clasic NASA, începu să numere:

— Cinci, patru, trei, doi, unu, prindere inițiată.

La „unu”, mira de reglaj de pe ecran dispăru în umbră, fiindcă era deja prea aproape ca să mai poată fi văzută de cameră. Ghearele Arcletelor 2 și 3 se izbiră una de alta, ca doi alergători care bat palma când trec unul pe lângă celălalt în sensuri opuse. Scârțâieli stridente neobișnuite se propagară în lungul brațului până în carcasa dură a arcletei.

— Prindere reușită, spuse vocea.

Urechea lui Dinah identifică într-un târziu scârțâielile ca fiind zgomotul unui cablu desfășurându-se de pe bobină. Simți cum îi tresaltă stomacul când arcleta făcu o jumătate de tumbă, inversându-și direcția astfel încât să se poziționeze cu spatele la partenera sa de bola.

După știința ei, care studiase manevra aceasta săptămâni în șir, cele două arclete erau acum unite printr-un cablu. Trecuseră în zbor una pe lângă cealaltă, dar tensiunea din cablu le făcuse să se rotească, orientându-le din nou una către cealaltă – lucru pe care îl verifică aruncând o privire pe fereastră și observând cum botul Arcletei 3 se retrăgea lent, „dând cu spatele” din dreptul lor. Bobina de cablu montată lângă portul ei de andocare se desfășura întruna, pe măsură ce creștea distanța dintre cele două vehicule. Exact în centru, cablurile Arcletelor 2 și 3 erau prinse laolaltă cu un dispozitiv de cuplare care putea fi degajat oricând s-ar fi luat decizia de separare a vehiculelor.

— Felicitări, Bola Unu, se auzi vocea inginerului de la Houston. Prima cuplare autonomă a doua vehicule spațiale pentru a crea un sistem pivotant care să simuleze o gravitație terestră normală.

Pământul pendulă pe dedesubtul celeilalte jumătăți din Bola Unu, iar Dinah începu să-și simtă propriul gâtlej, senzație care avea să culmineze, cinci minute mai târziu, cu voma. Cele două arclete se învârteau deja una în jurul celeilalte, producând o mică fracțiune de gravitație simulată – încă și mai puțină decât cea de care aveau parte în Banană. Dar sistemul PAM nu se mulțumea cu atât. Odată ce arcletele se îndepărtară destul cât să nu-și producă reciproc avarii prin gazele fierbinți evacuate de propulsoare, sistemul iniție o ardere mai lungă, care, în combinație cu desfășurarea lentă a cablurilor, le provocă tuturor modificări deranjante în urechea internă. Zgomotul bobinelor se

schimbă când se declanșară frânele automate ca să le încetinească desfășurarea și să evite o smucitură vătămătoare la sfârșit. Apoi se lăsă liniștea pentru câteva clipe, după care propulsoarele porniră din nou – o combustie mai lungă, cu direcționare laterală, pentru a accelera viteza cu care se rotea bola.

— Sfinte Sisoe!

Atât reuși Dinah să spună în primele două-trei minute.

Experimentau 1 g – gravitația normală a Pământului – pentru prima dată după mai bine de un an.

Markus, care se afla pe orbită doar de câteva zile, părea încântat. Judecând după ce se auzea în căști, își desfăcuse chingile fotoliului de pilot și se cățăra peste tot prin Arcleta 3 de parcă era pe Daubenhorn.

Ivy și Dinah nici nu reușiră să se miște câteva minute, ba chiar Dinah se gândi cu toată seriozitatea la faptul că era posibil să-și dădea duhul.

— Poți să leșini în timp ce stai întins? întrebă ea într-un târziu.

— Rămâneți la locurile voastre, spunea întruna o voce de la Houston, slabă, distantă, de parcă striga la ei printr-un megafon de jos, de la patru sute de kilometri depărtare. Căderea până la fundul arcletei e lungă.

Cădere lungă. Din gândirea lui Dinah dispăruseră noțiunile de sus și jos. Pentru ea, ideea de cădere își pierduse sensul. Când te aflai pe orbită, cădeai tot timpul. Dar niciodată nu te loveai de nimic. Își asumă riscul de a întoarce capul ca să se uite la grătarul aflat „dedesubt” și gestul acela fu ca un declic care o sili să întindă mâna după punga pentru vomă.

Ziua 333

Doob știa de mult că nu era ușor să-i fii rudă. Cu toate astea, în timpul ultimelor zece săptămâni pe care le mai avea de petrecut pe Pământ, se temea uneori că pofta lui de camping punea la încercare răbdarea familiei sale dincolo de limitele ei.

Până atunci, imaginea lui despre ce înseamnă o experiență satisfăcătoare în natură presupunea o plimbare până pe terasa unui hotel european, unde să fumeze trabuc și să bea coniac. Îndatoririle sale de astronom îl chemau uneori în locuri precum

vârful muntelui Mauna Kea, unde ieșea conștiincios în aer liber, îngheța până-n fundul sufletului timp de câteva minute, făcea observații despre frumusețea copleșitoare a priveliștii și despre limpezimea aerului, după care se întorcea înăuntru să se așeze la o stație de lucru și să se holbeze la imagini afișate pe un ecran. Vacanța la cort – și în general viața în aer liber – pur și simplu nu făcuse parte din deprinderile familiei sale, care înclina să aprecieze mai degrabă traiul sub un acoperiș solid, într-un spațiu încălzit, în spatele unor uși încuiate, cu o abundență de hrană pusă la copt și la prăjit într-o bucătărie modernă, complet utilată. Mereu își admirase colegii specializați în științele naturii, care erau în stare să pornească la drum de pe o zi pe alta, cu toate cele necesare în rucsac, și să ducă o existență aspră și aventuroasă în teatre exotice. Dar îi admirase de la distanță.

Perioada cât stătuse în Moses Lake împreună cu Henry îl convertise cu întârziere la viața în natură și-l lăsase proprietar al unui stoc considerabil de echipament ultramodern, pe care era ciudat de nerăbdător să-l folosească. Vizita în Bhutan avusese și ea un rol declanșator. Fusese precedată de o lungă serie de zboruri pe deasupra Pacificului și de o scurtă ședere pe un portavion: medii artificiale strâmte, aglomerate, care nu se deosebeau de locul în care avea să-și petreacă tot restul zilelor. Apoi, doar pentru câteva ore norocoase, coborâse din elicopter în aerul rece, tare, cu parfum de pin, al Bhutanului, pornise într-o hoinăreală cu Land Roverul regelui și apoi într-o drumeție pe coasta unui munte învăluit de cețuri, care i se păruse coborât direct de pe o copertă de album din anii 1970. Și își făcuse o scurtă introspecție când văzuse că nici măcar nu era în stare să aprecieze pur și simplu frumusețea acelui loc, ci doar prin intermediul unei referințe la cultura pop. Câteva ore mai târziu, se întorcea pe portavion cu Dorji, cu Jigme și cu încă vreo sută de alți arconauți adunați într-o manieră asemănătoare din Myanmar, Bangladesh, Nepal, diverse provincii ale Indiei, Sri Lanka și arhipelaguri deșirate. Îl frapase contrastul dintre felul cum arătau tinerii bhutanezi când îi văzuse prima dată pe panta stâncoasă din țara lor natală, atât de concentrați, atât de naturali, atât de indigeni, și cât de rătăciți păreau pe scara de oțel vopsit a portavionului, la grămadă cu alți sudasiatici în costume la fel de colorate, cu toții înstrăinați de pământul lor natal, cu toții în căutarea unui loc unde să-și pună la păstrare

prețioasele artefacte culturale.

Se întorsese acasă cu ideea fixă că trebuia să ia cu el puțin pământ din locurile natale înainte să se înalțe spre un loc în care avea să fie și el la fel de pierdut și de înstrăinat cum fuseseră Dorji și Jigme la bordul lui USS *George H.W. Bush.* Lucru care i se părea indiscutabil. Dar când îi prezentă lui Tav ideea lui, la o cafea marinărească băută într-una dintre cantinele de pe portavion, acesta obiectă.

— Ai niște idei mult prea romantice despre țărână.

Lui Tav îi plăcea să facă pe avocatul diavolului. El și Doob mai avuseseră o mulțime de conversații de felul acesta. Doob ridică din umeri și spuse:

— Să presupunem că ai dreptate. Care-i cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla dacă iau cu mine niște țărână cât mai am acces la ea?

— Tetanosul?

— Până să se-apuce să mă trimită în locuri de-astea, s-au asigurat că sunt la zi cu vaccinurile.

— Nu, serios acuma, pur și simplu nu cred așa ceva, Doob.

— Ce nu crezi? Ce anume crezi că încerc să te conving?

— Încerci să mă convingi că există o așa-numită stare naturală în care ar trebui să trăiască oamenii. Ipoteza „e bine să te murdărești”.

— Dar e evident c-am evoluat în decoruri naturale rustice. Într-o anumită măsură, asemenea locuri sunt naturale pentru noi.

— Dar *chiar* am evoluat, Doob. Nu suntem animale. Am evoluat până la stadiul de organisme capabile să facă lucruri de-astea.

Tav își flutură mâna liberă, indicând pereții de oțel vopsit ai portavionului.

— Și de-astea.

Înălță ceașca de cafea și o ciocni cu un clinchet de a lui Doob.

— Ceea ce-i un lucru bun, zici tu.

— Mai bun decât să fii sfâșiat de hiene? Îhî, evident că-i un lucru bun.

— Mă rog, pe mine n-au să mă sfâșie hienele. Eu mă duc doar cu cortul.

Tav zâmbi într-un fel care părea puțin forțat. „Nu pricepi ce zic, nu-i așa?”

— Uite ce-i, spuse el, tu știi ce păreri am eu despre Singularitate. Despre transferul digital.

— Doar am făcut prezentare la cartea ta pe subiectul ăsta.

— Da, mulțumesc c-ai făcut-o.

Tav se referea la ideea că mintea umană putea fi, în principiu, digitizată și transferată într-un computer. Că acest lucru avea să se întâmple cândva pe scară largă. Că era posibil chiar să se fi întâmplat deja – și că noi toți s-ar putea să trăim, de fapt, într-o gigantică simulare digitală.

Doob avu o revelație.

— De-aia îl tocai la cap pe rege să-ți spună viziunea lui despre reîncarnare?

— Și de asta, recunoscu Tav. Uite ce-i, eu nu zic decât atât, că dacă ai ajuns unde-am fost eu deja, adică te-ai gândit la asta…

— Cu alte cuvinte, dacă te-ai lăsat forțat să-nghiți pe nemestecate povestea cu singularitatea? preciză Doob.

— Mda, Doob, cum știi prea bine c-am făcut-o, atunci și tu te-ai rupt deja în mod fundamental de încercarea de-a fi un fel de Fiu al Naturii. Eu n-am să ajung niciodată Fiul Naturii. Consider că mintea umană e aproape infinit de maleabilă și că lumea o să se adapteze, în decurs de zile sau săptămâni, la viața în Norul Arcă. Pur și simplu ne vom transforma într-o civilizație cu totul diferită de asta în care am crescut. Ideea de natură pe care-o avem acum o să fie uitată cu totul. Iar peste o mie de ani oamenii vor face „ieșiri cu cortul” care vor însemna să doarmă în arclete, să bea răcoritoare din prafuri și să urineze în tuburi, exact cum făceau și Strămoșii lor.

— Pentru ei, spuse Doob, o să fie o experiență de întoarcere la natură.

— Da, cred că așa o s-o considerăm, spuse Tav.

Lui Doob îi venea să-i trântească poanta faimoasei glume: „Care noi, față palidă?[19]” Dar se răzgândi.

În următoarele săptămâni, datoria îl purtase în diverse alte părți de lume, făcând ceea ce Mario, fotograful, numea „incursiuni de răpire” și transportând victimele la taberele de pregătire pentru arconauți, unde își petreceau tot restul timpului cât mai aveau de stat pe Pământ jucând complicate jocuri video

[19] Călărețul Singuratic (Lone Ranger) și companionul său credincios, indianul Tonto, se pomenesc înconjurați de indieni hotărâți să le ia scalpul. „Ei, de data asta nu văd scăpare pentru noi!” constată Călărețul. „Care noi, față palidă?” îi dă replica Tonto.

despre astrodinamică. Uneori își făcea apariția și Tavistock Prowse. Când nu participa la incursiuni, posta pe rețelele de socializare despre temele asupra cărora se pronunțase în conversația de pe portavion. De fiecare dată când intra pe postările lui, Doob era impresionat de numărul celor care le citeau. Tav își dezvolta o bază de adepți și își croia o reputație de gânditor important în sociologia viitoarei civilizații stabilite în spațiu.

Ori de câte ori avea câteva zile libere, Doob dădea o fugă în colțul de țară unde locuiau copiii lui și îi lua în excursie cu cortul.

Henry își mutase la Moses Lake reședința permanentă, pe cât de permanent putea fi orice lucru pe lumea aceasta. El era cel mai mic dintre copii. Hadley, fata mijlocie, se afla în Berkeley; făcea voluntariat pentru o organizație din Oakland și avea o mulțime de timp liber. Doob o târa după el în drumeții scurte până la Muntele Tam[20] sau în sejururi mai lungi în munții Sierra. Hesper, fata cea mare, locuia lângă D.C. cu iubitul ei, un soldat staționat la Pentagon.

Ultima Excursie cu Cortul se petrecu la începutul lui octombrie. Doob mai avea câteva săptămâni de stat pe Pământ, dar știa că avea să și le petreacă mai ales la pregătire sau în discuții televizate despre pregătire. În săptămânile ce urmau, poate reușea să mai chiulească uneori și să plece în câte o drumeție de după-amiază. Dar adevărul adevărat era că data viitoare când se va mai băga într-un sac de dormit va fi în gravitație zero, în ambianța tihnită a unei cutii de aluminiu fără ferestre.

Poate presimțind acest lucru, Amelia se urcă într-un avion, dintr-un impuls de moment. În mod normal, în perioada aceea a anului ar fi fost la școală, predându-le copiilor, însă programul devenise flexibil. Era greu să mai nutrești iluzia că educația era valoroasă pentru niște copii care nu vor mai trăi cât să apuce s-o folosească. Nu vor susține niciodată testele standard pentru care se pregăteau. Într-un fel, spusese Amelia, situația aceasta dusese la un fel de renaștere în pedagogie. Eliberați de presiunea obținerii de rezultate bune la test sau a intrării la colegii, elevii puteau învăța de dragul învățatului – adică așa cum ar trebui să fie învățătura. Programa rigidă se dizolvase și fusese înlocuită cu activități improvizate de la o zi la alta de

[20] Tamalpais, vârf muntos emblematic pentru comitatul Marin, California.

profesori și de părinți: excursii la munte, proiecte artistice având ca temă Norul Arcă, discuții cu psihologi despre moarte, lectura cărților preferate. Într-un anume sens, Amelia și colegii ei nu fuseseră niciodată mai necesari, niciodată nu avuseseră o asemenea ocazie de a-și demonstra calitățile. În același timp, rutina se relaxase suficient pentru ca Amelia să-și poată lua câteva zile libere, să zboare la D.C., să-l ia prin surprindere pe Doob și să plece în munți cu mașina împreună cu el, cu Hesper și cu Enrique, ca să se bucure de culorile toamnei.

Doob nu ajunsese niciodată să aibă o relație adevărată cu Enrique – un sergent de infanterie din Bronx, jumătate negru, jumătate portorican, pe de-a-ntregul american. Dar acum, când stătea în hayonul unui SUV închiriat, cuibărindu-se cu Amelia sub o pătură, privind la peisajul muntos ce se vălurea în jur, o splendoare în culorile toamnei, și așteptând să se încingă carnații pe hibachi[21], Doob se simțea cât se poate de apropiat de omul acela. Enrique parcă îl simți că se mai înmuiase.

— Ce-aveți de gând să construiți acolo sus? întrebă el.

Faptul că Doob nu reacționă pufnind batjocoritor spunea multe despre cât se schimbase în ultimul an. Nici măcar nu i se modifică expresia feței, sau cel puțin așa își spuse el în gând. Pentru confirmare, se uită la Amelia, care ședea lângă el. Ea încercase în ultima vreme să-i dea o mână de ajutor. Pentru copii, era explicația ei. „Nu contează ce crezi tu, Dubois, sau ce simți. Nu tu contezi aici. Nici măcar știința nu contează. În momentul ăsta contează doar să le spun copiilor la clasă pentru ce anume trebuie să spere. Așa că taci din gură și termină treaba”.

Lucrurile acestea erau importante. Era mai mult decât să ascunzi ceea ce simțeai cu adevărat. Dacă reușeai să-ți ascunzi sentimentele foarte bine, te schimbai cu adevărat pe dinăuntru. Cu câteva luni în urmă, *într-adevăr* expresia feței lui Doob i-ar fi dat de gol cinismul, poate suficient timp cât să apuce și Enrique să observe. Iar cu câteva luni și mai în urmă, poate că s-ar fi lansat într-o explicație detaliată a *motivului* pentru care era cinic, explicând fără echivoc că Norul Arcă avea să fie un experiment despre supraviețuirea organizată în grabă, în condiții potrivnice aproape imposibil de surmontat.

---

[21] În SUA, un fel de plită cu cărbuni, care a împrumutat numele unui bol tradițional japonez care se umple cu cărbuni și se folosește pentru încălzire.

Nimic din toate acestea nu se întâmplă acum. Se uită la chipurile lui Enrique și Hesper, luminate dintr-o parte de apusul albăstrui și din cealaltă parte de incandescența cărbunilor, și răspunse la întrebare. Răspunse ca și cum se afla în fața unei camere tv care transmitea în direct pe internet.

— Acolo sus, resursele sunt practic infinite. Treaba asta era valabilă chiar și înainte să explodeze Luna. Acum a pocnit ca o *piñata.* Nu-i mai trebuie decât să fie modelată după arhitectura corectă – habitate încapsulate care pot fi umplute cu aer și fertilizate cu moștenirea genetică a Pământului. Asta o să cam dureze și la-nceput o să trecem printr-o perioadă grea. O să fie dificil din punct de vedere emoțional când o să lovească Ploaia Solidă și va trebui să ne luăm la revedere de la tot ce-a fost. O să fie greu și după aceea, când arconauții vor avea de învățat cum să lucreze împreună și să ia decizii grele. De departe, e cea mai mare provocare cu care s-a confruntat vreodată omenirea. Dar vom supraviețui. Vom folosi ce se găsește sus, pe orbită, ca să construim incubatoare în care să supraviețuiască Patrimoniul Nostru, ca să progresăm și să îmbunătățim ceea ce am adus cu noi. Și până la urmă va veni și ziua în care ne vom întoarce. Ploaia Solidă n-o să țină o veșnicie. A, sigur, o să dureze multe vieți de om – cam cât a existat civilizație umană până acum. Și ce-o să rămână în urma ei va fi o pustietate încinsă și pietroasă. Dar până atunci multe generații își vor fi dedicat speranțele și geniul creator problemei de reconstruire a lumii la fel de bine sau mai bine decât o vedem aici. Ne vom întoarce. Și ăsta-i adevăratul răspuns, Enrique. Vom supraviețui? Păi, da. Va fi la limită, dar vom supraviețui. Vom construi habitate spațiale? Absolut. Mai mici la început, mai mari în viitor. Dar nu ăsta-i scopul real. Pentru scopul real va fi nevoie de mii de ani. Scopul real e să reclădim Pământul, și să-l reclădim mai bine.

Era pentru prima dată când o spunea în felul acesta. Dar nu și ultima. În următoarele săptămâni – ultimele lui săptămâni pe Pământ – avea s-o spună din nou, în fața camerelor de televiziune, în fața președintei, în fața unui stadion plin de arconauți în pregătire. La momentul acela știa doar că Enrique dădea din cap într-un fel care spunea „O să fie bine, se ocupă Doob”, iar Hesper își sprijinea capul pe umărul puternic al lui Enrique și ochii îi sclipeau, privind la viitorul pe care îl invocau cuvintele tatălui ei.

În spatele ei, un meteor tăie de-a curmezișul cerul crepuscular și explodă deasupra Atlanticului.

• *Norul Arcă*

Ziua 365

— Astăzi vom vorbi despre ce înseamnă cu adevărat să ai un roi de arclete pe orbită, spuse faimosul astronom și comentator științific Doc Dubois.

Plutea în centrul Arcletei 2, la momentul acela andocată la Izzy. Purta un costum presurizat, cu casca desprinsă atârnându-i sub braț. Vorbea la una dintre camerele video de înaltă definiție încorporate în structura arcletei, încrezător că, pe undeva, un computer înregistra totul.

— Taie, spuse el.

Apoi se jenă puțin. În prezent își producea și își edita singur înregistrările video, așadar își spusese „taie” lui însuși. În spațiu nu existau echipe de filmare, cameramani, asistenți de producție sau machiori care să umble după tine peste tot. Într-o oarecare măsură, îi plăcea așa. Dar faptul de a avea alături măcar o persoană care să reacționeze la ceea ce spunea își avea avantajele lui. Ar fi avut nevoie de Amelia, să stea acolo și să clatine din cap sau să aprobe în tăcere. În lipsa ei, încercă să-și imagineze că vorbea cu elevii ei din South Pasadena, într-o dimineață de marți însorită. Revăzu întregul dialog așa cum le-ar fi sunat lor.

„Ce înseamnă cu adevărat” suna cam sceptic. De parcă tot ce se spusese până atunci pe subiectul acela fusese doar abureli. Iar „pe orbită” nici nu era necesar de menționat. Toată lumea știa că se aflau pe orbită.

— Astăzi vom vorbi despre ce înseamnă să ai un roi de arclete, spuse el. În spațiul normal, ca de pildă pe Pământ, folosim trei numere pentru a exprima locul în care se află ceva. Stânga-dreapta, înainte-înapoi, sus-jos. Axele *x, y* și *z* de la orele voastre de geometrie din liceu. S-a dovedit că metoda asta nu funcționează prea bine pe orbită. Aici, sus, avem nevoie de *șase* numere pentru a preciza pe ce orbită se întâmplă să se afle un

obiect, cum ar fi o arcletă. Trei pentru poziție. Dar încă trei pentru viteză. Dacă ai două obiecte cărora le corespund aceleași șase numere, obiectele sunt în același loc. În clipa aceasta, cele șase numere ale mele sunt aceleași cu ale arcletei în care plutesc, așadar ne mișcăm prin spațiu împreună. Dar, dacă vreunul sau mai multe dintre numerele mele s-ar schimba, m-ați vedea deplasându-mă din loc.

Doob își adusese cu el un mic recipient cu aer comprimat – un instrument folosit în mod obișnuit de electroniști ca să sufle praful de pe componentele cu care lucrau. Îl îndreptă „în jos" către pupa arcletei și apăsă pe buton. Aerul țâșni cu un șuierat, iar el începu să se deplaseze „în sus" către ușa din față. Ridică o mână deasupra capului și se propti în peretele despărțitor din față, stopându-și mișcarea ascendentă, apoi se întoarse să privească în obiectivul altei camere.

Bun. Era a treia oară când încerca figura asta și i se cam terminau recipientele cu aer comprimat.

— Prea departe nu pot să ajung plutind așa, fiindcă sunt limitat la acest spațiu presurizat. Dar voi puteți să vă imaginați că dacă n-aș fi reușit să mă opresc, dacă aș fi fost în timpul unei ieșiri în spațiu, poate aș fi plutit până departe. Iar ceea ce ne spune știința astrodinamicii este că două obiecte aflate pe orbită nu pot avea aceleași șase numere, în afară de cazul special pe care tocmai vi l-am arătat, când mă aflam în interiorul gol al arcletei, astfel încât cele două centre de gravitație ale noastre puteau să coincidă. O arcletă, sau orice alt obiect, plasat mai către babordul lui Izzy sau către tribord, sau către latura dinspre zenit, sau nadir, sau mai în față, sau mai către pupă, are prin definiție numere diferite. Se află pe o orbită diferită. Și, ca urmare, va devia de la traiectorie.

Își revăzu în minte notițele. În acel punct avusese intenția să dea mai multe detalii despre natura acelei devieri. Dacă este pe o orbită mai înaltă, va rămâne în urmă. Dacă este pe o orbită mai joasă, o va lua repede înainte. Dacă se află mai într-o parte sau în cealaltă, va fi convergentă, apoi divergentă, respectând un ciclu de nouăzeci și trei de minute. Numai dacă este drept înainte sau drept înapoi își va menține aceeași poziție relativă. Dar își spuse că aici ar putea să facă legătura cu un alt clip video, unul cu mai multă grafică. Acum, mai bine să spună ce avea de spus.

— Morala poveștii? În spațiu nu există zbor în formație. Legile fizicii vor face ca două obiecte învecinate să zboare tot mai aproape sau tot mai departe unul de celălalt. Dacă vrei să păstrezi o formație, de pildă un roi, ai doar două opțiuni. Să unești fizic arcletele împreună, astfel încât să devină un singur obiect, sau să folosești propulsoarele ca să compensezi devierea.

Mai exista o variantă, și anume plasarea lor într-un singur șir, ca un tren în spațiu, dar nu prea mai avea fason de roi, așa că momentan renunță să pomenească varianta aceasta. La câteva minute după postarea înregistrării pe YouTube, comentatorii ultragiați aveau să-i sară în cap, scoțând în evidență eroarea și atribuind-o lipsei de onestitate, incompetenței și/sau unei conspirații.

Ultima sa îndatorire era să înregistreze un comentariu din off care avea să fie suprapus pe o înregistrare video cu tineri arconauți antrenându-se în uriașe hale industriale de jocuri pe computer, aduși laolaltă numai și numai pentru acel scop, în locuri precum Houston sau Baikonur.

— Nu-i greu de învățat așa ceva, orice amator de jocuri video poate dobândi aceste deprinderi în câteva minute. Puteți să-i întrebați pe acești tineri arconauți aduși laolaltă din toate colțurile lumii, cărora le șlefuim aptitudinile de piloți de arclete cu ajutorul simulatoarelor de precizie. Bineînțeles, în cea mai mare parte a timpului arcletele vor zbura singure, pe autopilot. Dar, dacă și când va fi necesar ca o ființă umană să preia controlul, acești tineri vor fi pregătiți.

Odată treaba rezolvată, stabili o conexiune între tableta lui și rețeaua wireless a arcletei, iar următoarele minute și le petrecu mutând fișiere video ca să le poată edita mai târziu. Zărindu-și imaginea în stop-cadrele miniaturale, îl frapă rotunjimea propriei sale fețe – simptom tipic în gravitație zero, unde organismul reînvăța cum să-și distribuie fluidele în țesuturi. Aici, sus, era marca novicelui. Doob era în spațiu de șase zile; era A+1.0, la un an de la ziua în care se afla în curtea Athenaeumului și privea Luna cum se dezintegrează.

Arcleta 2, depășită între timp de noile modele, era andocată la capătul îndepărtat al unui tub de hamster de pe latura stângă a marii grinzi. Mai devreme sau mai târziu, probabil că avea să fie folosită ca depozit pentru surplusuri sau dormitor comun.

Doob ieși prin portul de andocare și porni mai departe prin tubul de hamsteri. După cum aflase la venire, avea să dureze o vreme; tubul abia dacă permitea trecerea unui individ suplu, în salopetă de poliester. O persoană masivă, în costum presurizat, o ținea tot drumul numai în bufnituri și în frecușuri. Și totuși, era mai ușor de străbătut cu echipamentul pe tine decât să târăști în urma ta costumul gol sau să-l împingi înainte, ca un criminal în gravitație zero încercând să scape de cadavru.

În câteva minute reuși să ajungă la un nod, chiar pe axa centrală a lui Izzy, unde avea mai mult spațiu de mișcare, iar acolo începu să-și scoată costumul. Nu era un costum spațial complet, care ar fi fost mult prea voluminos pentru tubul de hamsteri din cauza uriașului rucsac cu echipament pentru susținerea vieții. Era doar o salopetă dotată cu cască, genul purtat de piloții de mare altitudine. Avea și o mică spărtură, așa că nu folosea decât ca îmbrăcăminte. Dezbrăcarea se transformă într-un fel de trântă, cu un bogat adaos de înjurături, plutire în derivă și izbituri de toți pereții.

Într-un moment cum nu se poate mai bun, simți o smucitură fermă la garnitura din spate a gulerului, care-i trase în jos costumul până reuși să-și strecoare umerii afară și să-și elibereze brațele.

— Mersi, spuse el, și se uită peste umăr.

O față familiară îl privea cu un aer sarcastic.

— Nu ești cam scund să faci parte din trupele imperiale?

— Moira?! exclamă Doob.

Înșfăcă un mâner din perete ca să se răsucească și s-o vadă mai bine. Își împinse în sus ochelarii, care i se strâmbaseră după atâta vânzoleală. Chiar ea era, suferind de o vizibilă rotunjire a feței.

Pe doctorul Moira Crewe o văzuse ultima dată cu ocazia anunțului oficial de la Lacul Crater, când ea îi dădea o mână de ajutor mentorului său, Clarence Crouch, genetician câștigător al unui Premiu Nobel – nefericitul căruia îi revenise însărcinarea de a explica Tragerea la Sorți în fața lumii întregi. Între timp, Clarence murise de cancer în locuința lui din Cambridge, înconjurat de mostre biologice și de suvenire din lumea științei care n-aveau să supraviețuiască după începutul Ploii Solide. Fără îndoială că fusese o binecuvântare pentru el. Ulterior, Doob îi pierduse urma Moirei, însă, dintre toți pământenii, ea se

număra printre cei mai probabili candidați la includerea în Norul Arcă. Se trăgea din Indiile de Vest și își purta părul în raste cât degetul de groase, care se adaptaseră binișor la gravitația zero – categoric mai bine decât părul albilor. Rotunjimea feței mai adăuga niște ani la vârsta pe care o arăta, dar Doob știa că se apropia de treizeci de ani. Crescută într-un cartier nesigur al Londrei, ajunsese prin intermediul unei burse la o școală elitistă, iar apoi la Oxford, ca să obțină o diplomă în biologie. Pentru doctorat se dusese la Harvard, unde lucrase la un proiect despre readucerea la viață a speciilor dispărute. Charisma ei și accentul, care americanilor li se părea fermecător, făcuseră din ea cel mai cunoscut purtător de cuvânt al proiectului. Ținuse conferințe TED și avusese diverse alte apariții în public pentru a descrie eforturile făcute de laboratorul ei ca să readucă la viață mamutul lânos. După o scurtă ședere în Siberia, unde lucrase cu un miliardar rus din domeniul petrolului care voia să creeze o rezervație naturală plină cu specii de animale mari considerate dispărute, se întorsese în Regatul Unit și își începuse munca de cercetare post-doctorală alături de Clarence.

Nu era prima dată când Doob se pomenea plăcut surprins de întâlnirea întâmplătoare cu un coleg trimis în Izzy fără știrea lui. Apărea mereu o problemă incomodă de etichetă. Era tentant să-ți exprimi încântarea și să îmbrățișezi călduros persoana cu pricina, reacția firească dacă te întâlneai cu ea la o petrecere în Cambridge sau pe stradă în orașul New York. Dar niciunul dintre ei nu ajunsese aici cu însărcinări plăcute. Iar Moira avea oricum un aer și un fel de-a fi serioase, care mențineau o oarecare distanță.

În plus, îmbrățișatul în condiții de imponderabilitate era mai dificil decât părea. Mai întâi trebuia să ajungi la persoana cu pricina.

Doob întinse brațele în lateral.

— Te îmbrățișez, spuse el.

Moira îl imită.

— Așa se procedează pe-aici? întrebă ea.

— S-a mai pomenit. Moira, LDC, mă bucur să te văd aici.

LDC era abrevierea pentru „lăsând deoparte circumstanțele” și se folosea cu regularitate pe Facebook, Twitter și alte rețele.

— Auzisem eu c-o să vii, spuse Moira, dar îmi zburase din minte, c-am fost îngrozitor de ocupată.

— Îmi închipui, spuse Doob. Cât alergam eu de colo colo să vând conceptul Norului Arcă, tu probabil că făceai muncă științifică de-adevăratelea, eh?

— Aș zice mai degrabă că mă pregăteam s-o fac.

În spatele unei perechi de ochelari ca de *geek,* însă eleganți, ochii ei căprui priviră într-o direcție anume.

— Încolo se cheamă „în față”? întrebă ea.

— Da.

— Păi, locul în care lucrez e cât se poate de în față, fiindcă vor să-mi protejeze laboratorul cu stânca aia mare.

— Amalteea.

— Da. Și dacă mergem acolo, aș putea să-ți arăt câte ceva din ce-am mai lucrat. Am senzația c-ar trebui să-ți ofer și un ceai, dar nu știu cum să-l prepar aici.

Felul ei de a vorbi îl făcu pe Doob să zâmbească. La Oxford, Moira se dădea în vânt după teatru și ar fi putut să se facă actriță. Foarte conștientă de diferențele dintre felul în care vorbeau concetățenii ei din Londra și felul în care vorbeau cei de la școală și de la Oxford, căpătase dexteritate în trecerea de la un accent la altul pentru efectul produs asupra celor din jur.

— Mi-ar plăcea tare mult să arunc și eu o privire, spuse el. Cred că știu despre ce modul vorbești, l-am văzut andocând acum câteva zile și chiar eram curios.

•

Își agăță costumul presurizat pe un perete din laboratorul Moirei și-l lăsă atârnând acolo, ca un observator neînsuflețit, în timp ce Moira îi făcea turul de onoare. Doob, care nu fusese niciodată mare amator de biologie, nu înțelegea nimic din ce-i spunea ea, dar nici că-i păsa. Faptul că putea să se relaxeze și să lase pe altcineva să-i explice lucruri științifice era o schimbare bine-venită.

— Știi ceva despre dihorul cu labe negre? întrebă ea.

— Nu. Cred că poți să presupui liniștită că răspunsul meu la toate întrebările despre biologie și genetică o să fie negativ.

— Nouăzeci la sută din dieta lor era compusă din câini de prerie. Fermierii au omorât aproape toți câinii de prerie, așa că populația de dihori cu labe negre a scăzut abrupt până au mai rămas doar șapte exemplare. Din lotul acela reproducător, era nevoie să-i aducem înapoi.

— Oho, doar șapte… deci endogamia trebuie să fi fost o mare

problemă, nu?

— Vorbim despre heterozigoție, care înseamnă pur și simplu volumul diversității genetice în interiorul unei specii. În general, e bună. Dacă ai prea puțină, începi să vezi cum apar tot felul de probleme pe care le asociem cu endogamia.

— Dar dacă lotul reproducător se reduce la doar șapte indivizi… atunci ăsta-i tot materialul cu care poți să lucrezi, așa-i?

— Nu chiar. Mă rog, practic așa este, cred. Dar prin manipularea unor gene putem crea artificial heterozigoție. Și tot astfel ne descotorosim de unele defecte genetice care altminteri s-ar propaga la toată populația.

— În orice caz, spuse Doob, e clar că-i o chestiune de interes pentru noi în prezent.

— Dacă Norul Arcă va avea o populație atât de mare pe cât spun ei c-o să fie și dacă oamenii își aduc cu ei mostre de spermă congelată și ovule, și embrioane, și tot ce vrei, atunci probabil că stăm bine la capitolul populație umană. O să avem suficientă heterozigoție ca să producem niște rezultate bune. Munca mea aici are să fie concentrată mai mult pe populațiile nonumane.

— Adică…

— Păi, probabil ai auzit că o să cultivăm alge ca metodă de producere a oxigenului. Ceea ce e doar punctul de pornire al unui ecosistem simplu, care va trebui dezvoltat și extins, ca să devină mult mai *puțin* simplu, în anii următori. Multe dintre plantele și microorganismele care vor alcătui acest ecosistem vor fi cultivate din loturi reproducătoare la început mici. N-am vrea să se repete Marea Foamete din Irlanda, sau ceva asemănător, cu plantele pe care ne bazăm să ne facă aerul respirabil.

— Deci treaba ta va fi să faci cu ele ce s-a făcut în cazul dihorilor cu labe negre.

— Da, o parte din treaba mea.

— Care-i cealaltă parte?

— Să fiu un soi de custode de muzeu victorian. Ai fost vreodată în vizită la locuința lui Clarence din Cambridge?

— Nu, îmi pare rău. Dar am auzit că avea o colecție splendidă.

— Era înțesată de păsări împăiate, gândaci la cutie, capete de animale în monturi, lucruri adunate de colecționari tipici pentru

epoca victoriană, gentlemani cu caschete coloniale, care-și aduceau mărunta contribuție științifică la periferia imperiului. Nu fuseseră oameni de știință așa cum i-am defini în ziua de azi, dar contribuiseră la idealul științific. Obiectele astea umpleau muzeele până la refuz, iar Clarence le achiziționa cu camionul, mai ales după ce-a murit Edwina și nu mai avea cine să-i interzică. În orice caz, acum am ajuns și eu ca el, atât că mostrele mele sunt toate digitale și toate-s stocate pe de-astea.

Lovi ușor un stick de memorie care-i plutea în jurul gâtului prins pe un lănțișor.

— Sau pe echivalentele lor *rad-hard.*

Pronunță termenul tehnic pe un ton sceptic și ironic, sugerând că avea să mai dureze ceva până când ea și Stația Spațială Internațională se vor obișnui una cu alta.

— Știi povestea în mare – te-am auzit vorbind despre ea pe YouTube.

Și se apucă să imite, foarte credibil, pronunția din Vestul Mijlociu a lui Doob, cu vocalele aplatizate:

— Nu putem să trimitem balene și copaci sequoia sus la Norul Arcă. Și chiar dacă am reuși, n-am putea să-i ținem în viață pe orbită. Dar putem să trimitem ADN-ul lor, codificat sub forma unor șiruri de unu și zero.

— O să mă lași fără slujbă, spuse Doob.

— Bun așa. Pe urmă o să te pun la muncă aici, spuse Moira. E de lucru aici în draci și ăștia nu-mi trimit destule brațe de muncă.

— Credeam că totul e automatizat.

— Dacă Agentul ne mai lăsa vreo două decenii să ne îmbunătățim tehnologia de sintetizare a genelor, poate am fi ajuns și-acolo, spuse Moira. La cum stau lucrurile acum, ne-a cam prins într-o fază de adolescență nătângă. Da, putem să luăm un fișier dintr-astea – bătu cu degetul în stickul de memorie de la gât – și să creăm din el un șir de ADN, începând cu câțiva precursori chimici simpli. Dar încă se mai cere enorm de multă intervenție umană.

— Și presupun că e vorba de intervenție umană la nivel înalt.

— Bunicul meu jamaican a lucrat pe o navă militară, la sala mașinilor, spuse Moira. Așa a și ajuns familia mea în Anglia. Când eram mică, m-a luat cu el să-mi arate una dintre navele alea și când am coborât împreună în sala mașinilor am văzut

motorul cu toate piesele expuse; drăcia era despuiată de carcasă și oamenii se târau pe ea în patru labe cu canistre de ulei, lubrifiind manual rulmenții și așa mai departe. Cam în faza asta suntem și noi acum în privința sintetizării de genomuri complete.

— Dar deocamdată, spuse Doob, perspectiva asta e foarte departe în viitor, nu-i așa?

— Da, slavă Domnului.

— Deocamdată, o să vă bateți capul cu organisme intacte.

— Da. Exact așa. Tot e ceva foarte dificil, dar cred că ne putem descurca.

Privi în jur. Modulul în care pluteau nu semăna deloc cu un laborator. Totul era sigilat cu bandă adezivă în containere de plastic sau aluminiu și catalogat cu etichete adezive galbene.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nimic impresionant. Nu prea merită drumul până aici, este?

— Cu ce pot să fiu de ajutor?

— Fă-mi dracului rost de niște gravitație, spuse Moira, apoi râse. Poți să-ți imaginezi cum e să faci scamatorii cu lichide la ge zero? Că asta înseamnă laborator, nimic mai mult.

— Probabil că ți se pare frustrant acum, spuse Doob. Totul e în cutii, nu există gravitație care să pună lucrurile la treabă.

— Da, știu. Mă văicăresc. O să pună laboratorul ăsta într-un bola, așa-i?

— Poate într-un al treilea tor. Suficient de mare ca să producă o gravitație apropiată de-a Pământului. O să fie o mulțime de spațiu pentru lucru. Personal compus din arconauți plini de râvnă.

— Asta-i slujba ta în prezent, nu? întrebă Moira. Majoretă pentru Arcă.

— Ăsta a fost biletul meu de sosire aici, spuse Doob.

Simțea un val de căldură cuprinzându-i încet fața și se atenționă să nu spună ceva ce ar putea să regrete mai târziu.

— Toți am avut nevoie de biletul ăla. Acum, c-am plătit tariful de intrare, trebuie s-o facem să funcționeze.

Poate simțind că mersese puțin cam departe, Moira rămase tăcută și îi ocoli privirea.

— Iar începând de azi, spuse el, avem un an la dispoziție.

PARTEA A DOUA

Ziua 700

În Ziua 700, cunoscută și ca A+1.335 (un an și trei sute treizeci și cinci de zile de la distrugerea Lunii), Norul Arcă, așa cum se vedea de pe Pământ, arăta ca o mărgică strălucitoare pe un lanț de argint. Din motive pe care doctorul Dubois Jerome Xavier Harris încercase să le exprime în monologul de la bordul Arcletei 2, la A+1.0, era costisitor – în materie de propergol – să menții un veritabil nor sau roi de arclete în jurul lui Izzy. Mult mai ieftin și mai de încredere era să le pună să preceadă sau să urmeze stația spațială pe același traseu orbital, ca un șir de boboci cu mama-rață în mijloc. Odată ce o arcletă își găsea locul în acel convoi, schimbarea poziției sale presupunea o manevră ale cărei complicații erau o sursă inepuizabilă de surprize și de consternare pentru membrii nou-sosiți ai așa-numitei Populații Generale.

Arconauții propriu-ziși – oamenii care fuseseră selectați prin Tragerea la Sorți, care își petrecuseră chiar și doi ani în antrenamente pentru această misiune și care fuseseră trimiși acolo anume ca să conducă arcletele și să locuiască în ele – înțelegeau implicit situația. În Ziua 700 numărau o mie două sute șaptezeci și șase de inși, iar pe finalul valului de lansări soseau peste douăzeci în fiecare zi. Nou-veniții erau repartizați în arcletele nelocuite care-i așteptau la capătul din față sau din spate al șirului. Acestea erau lansate cam de patru ori pe zi, separat, cu rachete de mare putere. Din moment ce o arcletă era compusă în cea mai mare parte din spațiu gol, greutatea ei era mai nimic în comparație cu puterea de lansare a unei rachete mari, așa că fiecare dintre ele era îndesată cu vitamine de la sala cazanelor până la ușa din față. Acestea trebuiau extrase și depozitate înainte ca arcleta să poată fi ocupată. Fiecare arcletă își avea propria ei listă de mărfuri. Unele erau pline doar cu gaz comprimat, ca de pildă azot, care urma să fie folosit pentru fertilizarea recoltelor. Altele puteau fi înțesate de bunuri atât de diverse și aparent aleatorii, de-ar fi putut umple

un bazar spațial: medicamente, artefacte culturale, micronutrienți, unelte, circuite integrate, piese de schimb pentru motoare Stirling, bunuri personale ale arconauților și, într-un caz memorabil, un pasager clandestin, găsit mort la sosire. Cu excepția clandestinului – cazat la morgă laolaltă cu restul decedaților –, toate aceste obiecte trebuiau extrase, catalogate și depozitate corespunzător. La bordul fiecărei arclete exista spațiu de depozitare, așa că o parte din marfă era distribuită – acesta fiind un principiu fundamental al întregii arcotecturi bazate pe principiul roiului. Materialele voluminoase, precum gazele, puteau fi pompate în rezervoare sau în cisterne gonflabile: cele mici atârnau de arclete, iar cele mari erau distribuite pe circumferința lui Izzy, unde puteau servi ca protecție suplimentară împotriva radiațiilor și a micrometeoroizilor. Așa-numita marfă uscată era la rândul său păstrată în saci de plasă depozitați „afară" până la momentul în care era nevoie de ea. Spațiul „dinăuntru", mic și înghesuit, era rezervat pentru organisme și bunuri care aveau nevoie de aer și căldură. Așa se face că, în comparație cu felul în care arăta cu un an în urmă, Izzy era acum austeră și ordonată la interior.

Toți cei care nu fuseseră trași la sorți și pregătiți ca arconauți alcătuiau Populația Generală. Erau o sută șaptezeci și doi, iar numărul lor creștea foarte lent, pentru că majoritatea celor care erau calificați și de care era nevoie fuseseră trimiși pe orbită cu mult timp în urmă. Adăugarea de noi membri era însoțită de multe controverse politice jos, pe Pământ. Acordul de la Lacul Crater sancționase planul general al unui Nor Arcă populat de cei aleși în urma Tragerii la Sorți. Era evident și incontestabil faptul că era nevoie și de specialiști cu experiență, așa că nimeni nu se apucase să comenteze trimiterea de Cercetași și Pionieri pe orbită. Conceptul de Populație Generală fusese înscris în Acordul de la Lacul Crater tocmai ca să permită așa ceva. Conform cu „clauza PGen", oameni ca Rhys Aitken, Luisa Soter, Dubois Harris, Moira Crewe și Markus Leuker fuseseră trimiși acolo pentru că se pricepeau să facă diverse lucruri. Totuși, pentru fiecare dintre ei care era trimis pe orbită, o sută de inși cu calificări similare erau abandonați la sol, unde câțiva își apelau cu proteste congresmenii, cancelarii, președinții sau dictatorii. Implicarea factorului politic sporise atât de mult, încât gâtuise aproape complet fluxul sosirilor. Locurile PGen rămase

disponibile erau colecționate de autorități naționale. Repartizarea lor se făcea cu zgârcenie, în silă, după calcule absconse și nesfârșite.

Pentru arconauți și deopotrivă pentru membrii PGen, era ușor de subestimat „distanța” care o separa pe Izzy de o arcletă aflată la doar câțiva kilometri mai în față sau mai în spate, pe aceeași orbită.

Dificultățile pe care le aducea cu sine mutarea de pe o arcletă pe alta puteau fi atenuate prin andocarea fizică a arcletelor la o structură comună, forțându-le astfel să zboare în formație rigidă. Sau așa putea să li se pară celor care nu aprofundaseră legile astrodinamicii. Dar realitatea era că o arcletă andocată spre capătul unei grinzi, departe la babordul sau la tribordul lui Izzy, nu era nicidecum pe o orbită corectă. Lăsată de capul ei – adică liberă de constrângerile impuse și de forțele exercitate de grindă –, ar începe să conveargă cu Izzy, ar intersecta orbita lui Izzy, s-ar răsuci și ar intra iar în convergență, conform aceluiași ciclu de nouăzeci și trei de minute care măsura orbita lui Izzy în jurul Pământului. O arcletă instalată „deasupra” lui Izzy, la zenit, ar tinde să zboare „mai încet” și să rămână în urmă; una instalată „dedesubt”, la nadir, ar tinde s-o ia înainte. În măsura în care împiedica să se petreacă aceste lucruri – cu alte cuvinte, în măsura în care își îndeplinea cu succes funcția de bază, aceea de a păstra într-o configurație fixă toate modulele și arcletele –, structura de grinzi suporta un mare stres, exercitând forțe asupra acelor arclete pentru a le împiedica să facă ceea ce aveau tendința să facă. Ființele omenești din arclete s-ar pomeni plutind și lovindu-se de pereți atunci când traiectoriile lor firești, hotărâte de Sir Isaac Newton, ar fi perturbate de structura lui Izzy. Cu cât mai mare creștea Izzy, cu cât se conectau la ea mai multe arclete și module, cu atât mai puternice deveneau acele forțe și cu atât mai mult se apropia momentul în care aveau să sfâșie stația spațială.

Mai exista un motiv, încă și mai convingător, pentru limitarea extinderii lui Izzy. Stația se adăpostea în spatele Amalteei.

Orbita inițială a stației spațiale fusese aleasă cu mare grijă. Să fi fost oriunde mai jos, atmosfera mai densă ar fi făcut căderea orbitală prea rapidă. Oriunde mai sus, ar fi sporit pericolul micrometeoroizilor. Asta pentru că pietrele care străbăteau spațiul din jur în mare viteză erau supuse aceleiași lente căderi

orbitale ca și Izzy însăși. Ceea ce era un lucru bun, din moment ce le trăgea în jos, în atmosferă, și le distrugea, lăsându-i lui Izzy cale liberă să navigheze mai departe. Altitudinea ei orbitală de patru sute de kilometri era un compromis de tip Goldilocks[22] între „prea multă cădere orbitală pentru Izzy" și „suficientă cădere orbitală ca să măture cerul de roci periculoase".

Atașarea Amalteei la capătul din față al lui Izzy, cu câțiva ani în urmă, schimbase în bine toată situația. Căderea orbitală nu mai reprezenta o problemă atât de mare, datorită coeficientului balistic ridicat al bolovanului, iar micrometeoroizii tindeau să fie stopați de masivul bot de locomotivă din nichel și fier.

Cu toate acestea, Cerul Alb avea să aducă o mulțime de alte pietre în calea lor. Cele mari puteau fi detectate de la distanță și evitate, dar cele mici erau în stare să producă o mulțime de pagube, de aceea părțile cele mai importante ale lui Izzy trebuiau adăpostite în dosul Amalteei, îngrămădite și lipite de suprafața părții sale posterioare. Era posibil să mai apară pietre și din direcții neașteptate, dar în general se manifesta un „vânt predominant" în deplasarea prin spațiu a rămășițelor lunare. Amalteea era orientată în direcția lui.

Dar Amalteea nu putea proteja acele părți din Izzy care se proiectau în afara formei sale. Dinah și restul echipajului Arjuna Expeditions făcuseră unele progrese în „coșcogemizarea" asteroidului, cioplind lespezi de metal și înălțându-le ca pe voleții de pe aripa unui avion ca să extindă mantaua de protecție, dar și metoda aceasta avea limitele ei. La un moment dat fuseseră nevoiți să tragă linie în privința extinderii și să „repare mantaua", însemnând că Izzy trebuia să capete o formă și o dimensiune clar stabilite. Lucrul acesta se întâmplase la A+1.233. De atunci găsiseră ei metode să mai înghesuie și alte module sub manta sau, când nu era posibil, măcar să îndese în spațiile goale saci și cisterne gonflabile cu materiale puse la păstrare. Și mai alipiseră un depozit suplimentar în spațiul neprotejat din afara acelei mantale. Dar nimic nu fusese adăugat la Izzy nici înainte, nici după aceea. Nu se putea mări în direcția pupei din cauză că umbra protectoare a Amalteei se întindea până la o anumită limită – bolizii puteau „coti" spre ea

[22] Principiul Goldilocks se referă la încadrarea într-o plajă de condiții optime (ex.: Pământul se află în zona Goldilocks din jurul Soarelui, exact acolo unde există condiții perfecte pentru apariția și menținerea vieții).

din orice direcție, din moment ce traiectoriile lor nu erau perfect paralele. În orice caz, în partea aceea era nevoie de motoare pentru ridicarea orbitei și, decât să stai în calea gazelor evacuate de o rachetă, mai bine suportai focul iadului, care oricum ți s-ar fi părut, prin comparație, o frumoasă zi de vară.

Amalteea era acum înfășurată în schelărie, ancorată în aliajul de nichel-fier prin puncte de conectare sudate sau înșurubate de roboții lui Dinah. De la încrengătura aceea de grinzi se întindea în față o trompă care susținea un mic ciorchine de antene radar și de comunicație. Și mai în față, cele mai apropiate arclete – șapte la număr, andocate la o schelă hexagonală – staționau la aproximativ un kilometru, distanță suficientă pentru ca propulsoarele lor să nu împroaște antenele cu jeturi de gaze fierbinți. Alte asemenea heptade, cum erau numite grupurile de câte șapte arclete, erau plasate dincolo de ea, la aceleași intervale. Începând de la o anume distanță, grupurile se subțiau, heptadele fiind înlocuite de triade – câte trei arclete pe o structură triunghiulară –, iar mai departe rămânea câte o singură arcletă.

O subțiere similară se putea observa la partea din spate a lui Izzy, cu toate că distanța până la prima heptadă era mai mare, ținând cont de pericolul pe care îl prezentau motoarele lui Izzy. Aceste heptade și triade semănau puțin cu niște piese de Lego sau Tinkertoy, permițând ca arcletele să fie grupate fără multă tevatură; tuburile de hamsteri se împleteau cu grinzile lor în așa fel, încât, odată ce era andocată o arcletă, persoane și materiale puteau fi mutate cu ușurință pe alte arclete de pe aceeași structură. Pluteau în jur și adaptoare care facilitau cuplarea frontală, dar acestea se dovediseră mai puțin folositoare decât structurile hep și tri.

Mai departe către capetele trenului, nu era lucru neobișnuit să vezi perechi cuplate în bola. Fiecare dintre ele se învârtea în jurul centrului său de gravitație – dispozitivul de prindere care unea cele două cabluri –, urmând traseul orbital comun cu Izzy și cu celelalte arclete. Deocamdată însă, aproape toate cuplările acestea se făceau numai pentru antrenament. Mai rămâneau doar vreo trei săptămâni până la Cerul Alb. Arconauții puteau supraviețui trei săptămâni în gravitație zero. Formarea de bola și simularea gravitației de tip terestru erau practici menite folosinței pe termen lung, fiindcă era posibil ca oamenii să-și

trăiască tot restul zilelor în arclete, având nevoie de gravitație pentru a-și clădi și prezerva osatura, vederea și alte părți ale corpului care se deteriorau în absența ei.

Norul Arcă trecea printr-un ciclu complet zi/noapte la fiecare nouăzeci și trei de minute. Timpul era o noțiune arbitrară în spațiu, așa că SSI își alesese cu mult timp în urmă ora de Greenwich, cunoscută și ca UTC, ca fiind un compromis rezonabil între Houston și Baikonur. Norul Arcă moștenise acest sistem, iar Ziua 700 începea la miezul nopții la Observatorul Regal din Greenwich sau la A+l.335.0 după ora de arcă. Aproximativ o treime din populație se trezea pentru a-și începe schimbul de șaisprezece ore. Alții aveau să se trezească la A+l.335.8, sau „punct 8”, și la „punct 16”. Datorită acestui sistem, în orice moment, circa două treimi din populație erau în stare de veghe. Cei treji aveau nevoie de mai mult oxigen și generau mai multă căldură decât cei adormiți, deci sistemele de susținere a vieții erau mai puțin solicitate, ceea ce îi permitea Norului Arcă să întrețină mai mulți oameni în caz de perturbare a ciclurilor de veghe și somn. Unul dintre motivele popularității de care se bucurau triadele era că fiecare dintre cele trei arclete componente putea opera într-un alt schimb, respectându-și propria sa perioadă de întuneric și liniște impusă artificial. Într-o heptadă se putea folosi aceeași schemă de bază, cu două arclete adormite în orice moment și cu cea din mijlocul structurii hexagonale „pornită non-stop”.

Doob solicitase – și primise – un post în schimbul trei, ceea ce însemna că funcționa practic după același fus orar ca și Amelia, Henry și Hadley, aflați pe Coasta de Vest a Statelor Unite. Se trezise la punct 16 în ziua precedentă, sau patru după-amiaza la Londra, ceea ce însemna opt dimineața în Pasadena. Așadar, la momentul A+l.335.0, când începea primul schimb al zilei, era treaz de opt ore și simțea că i-ar prinde bine un pui de somn. Dar știa că dacă moțăia acum i-ar fi greu să mai adoarmă la punct 8, așa că se hotărî, ca de obicei, să îndure cu stoicism.

Descoperind că avea creierii vraiște, de nu mai era în stare să priceapă nimic din ultimele cifre primite de la Caltech despre continua fărâmare exponențială a rămășițelor lunare, se duse la „sala de sport”, care era un modul cu câteva benzi de alergat. Acestea erau echipate cu centuri și cu corzi elastice care îi împiedicau pe utilizatori să-și ia avânt și să zboare de pe ele în

condiții de imponderabilitate, ținându-i „jos”, apăsându-le tălpile pe bandă și forțându-le picioarele să facă eforturi reale. Se presupunea că era un lucru bun pentru oase și mușchi. Amelia îi tot trimitea lui Doob e-mailuri în care îl întreba dacă exersase în ziua aceea, iar lui îi plăcea să-i facă bucuria de a-i răspunde afirmativ.

Își începuse exercițiile de câteva minute când apăru și Luisa Soter, care abia se trezise, fiindcă lucra în primul schimb. Era plăcerea ei să-și facă porția de „jogging” la prima oră a dimineții, așa că nu era prima dată când se intersectau acolo. Șase benzi de alergare fuseseră fixate de pereții acelui modul cilindric; tălpile utilizatorilor erau orientate spre exterior, iar capetele proiectate către centru ca spițele față de butucul roții, apropiindu-i și ușurându-le conversația. Pentru cei extravertiți, obișnuiți să socializeze, cum erau Doob și Luisa, era o poziționare excelentă; indivizii mai învățați cu exersatul în singurătate își puneau căști și se concentrau acerb asupra unei tablete sau a unei cărți.

— *Ai fost* în Venezuela când umblai să aduni arconauți? îl întrebă Luisa.

Felul cum accentuase verbul sugera că Venezuela era un subiect de conversație pe buzele tuturor – lucrul cu care persoanele bine informate își începeau în mod firesc orice discuție de dimineață. Doob nu cunoștea motivul. Îi auzise recent pe unii vorbind despre Kourou, acel loc din Guiana Franceză de unde europenii, uneori și rușii, lansau pe orbită rachete puternice. În ultimii doi ani devenise unul dintre cele mai importante locuri de lansare pentru arclete și pentru navele de aprovizionare. De aceea, avea o vagă impresie că se pregătea ceva acolo, ceva care preocupa pe toată lumea.

El unul își concentrase toată atenția în direcție opusă, către Sâmbure de Piersică și „odraslele” sale bogate în fier. Erau încă vizibile, prin norii tot mai groși de rămășițe bolovănoase. La momentul Cerului Alb, aveau să dispară într-o negură de praf și era posibil să nu-i mai zărească o vreme. Așa că privea la SP1, SP2 și SP3 cât mai avea vizibilitate, stabilindu-le cu exactitate parametrii orbitali și făcând fotografii la rezoluție mare. SP3 era deosebit de interesant. Era un bulgăre aglutinat în cea mai mare parte din fier, asemănător cu Amalteea din punct de vedere al compoziției. Diametrul său era de vreo cincizeci de kilometri. Și

avea într-o parte ditamai despicătura, comparabilă ca dimensiuni cu Marele Canion, părând să fi fost formată printr-o coliziune care îi sfâșiase crusta exterioară pe când era doar parțial coagulat. Doob începuse să-i spună lui SP3 Despicatul.

— Doob? Mai ești aici? întrebă Luisa. Era să spun „Pământul către Doob, Pământul către Doob”, dar nu se mai aplică.

— Scuze.

Intrase într-o stare de reverie în care se gândea la crevasa aceea uriașă de pe o latură a Despicatului, închipuindu-și cum trebuie să fi arătat din interior.

— Ce m-ai întrebat?

— Venezuela, spuse ea. Ai făcut și acolo vreo „incursiune de răpire”?

— Nu, răspunse el. Cel mai aproape de ea m-am dus în Uruguay. Care nici măcar nu-i așa aproape. Și eram deja complet epuizat la vremea aia.

— De ce erai epuizat?

Tipic pentru Luisa!

— Aveai programul prea încărcat? continuă ea. Adică ce era, epuizare fizică? Sau mai degrabă emoțională/spirituală?

— Epuizare pur și simplu. E dificil. Iei niște tineri, pe cei mai buni și mai străluciți, și-i îndepărtezi de familiile lor.

— Dar era pentru o cauză bună, nu?

— Luisa, unde vrei s-ajungi?

— Ești la curent cu ce se petrece în larg la Kourou? întrebă ea în loc să răspundă.

— Nu, spuse el fără nicio nuanță în voce.

— Te-ai deconectat, remarcă ea.

— Vorbesc cu familia mea în fiecare zi. Dar în rest... Da, Luisa, m-am deconectat de la planeta Pământ. Frumos loc. Oameni adorabili. Dar trebuie să mă concentrez la ceea ce urmează.

— Așa spunem toți. Dar s-ar putea argumenta că lucrurile care se petrec în ultimele trei săptămâni din existența Vechiului Pământ ar putea avea repercusiuni asupra Noului Pământ.

— Ce se petrece? întrebă el.

— Cică niciunul dintre cei șaptezeci și cinci de venezueleni care au fost aleși prin Tragerea la Sorți n-a fost trimis de fapt în spațiu.

— Știi că proporția globală a ajuns să fie ceva de genul unu la douăzeci, spuse Doob.

Însemna că din douăzeci de candidați aleși la Tragerea la Sorți mondială și aduși în centrele de pregătire, doar unul își găsea locul sus, în Norul Arcă. Nu era niciun motiv de mândrie în asemenea cifre. Dar era cea mai bună variantă pe care fuseseră în stare s-o pună în practică și sperau să mai îmbunătățească raportul până la unu din cincisprezece sau chiar unu din zece, printr-un val uriaș de lansări făcute pe ultima sută de metri.

— Da. Asta o știu și venezuelenii. De-aia susțin că trei-patru din cei șaptezeci și când ai lor trebuiau să fi ajuns aici deja.

— Din punct de vedere statistic, n-are nicio bază…

— Oamenii ăștia nu prea par statisticieni.

— Politica, oftă Doob.

Luisa chicoti.

— Că bine zici, scumpete. N-am să-ți spun că greșești. Dar trebuie să te avertizez că „politica” asta e cuvântul pe care-l folosesc tocilarii de fiecare dată când își pierd răbdarea cu realitățile omenești ale unei organizații.

— Iar eu am participat la destule ședințe cu corpul profesoral de la Caltech ca să înțeleg câtă dreptate ai, spuse Doob. Dar l-am folosit în alt sens. Felul cum și-au desfășurat venezuelenii programul de selecție a fost politic în mod fățiș. În majoritatea țărilor, Tragerea la Sorți n-a fost luată chiar ad litteram. Da, a existat un element aleatoriu, dar s-au aplicat și niște filtre pe criterii de capacitate. Venezuelenii au preferat să nu facă asta. Și așa au ajuns să trimită copii de prin fundul țării, aleși într-adevăr la întâmplare. Mulți dintre ei aveau calități personale excelente. Dacă era după mine, pe unii i-am fi adus aici, sus. Dar nu sunt eu cel care face alegerea. Cei care *chiar* aleg, ăia o fac pe baza aptitudinilor la matematică și-a altor lucruri de felul ăsta. Așa că mă-ntristează să văd că sunt alții la rând înaintea venezuelenilor, dar nu mă surprinde.

— Acum trei săptămâni au început să vină oameni cu barca să se stabilească clandestin pe Insula Diavolului, spuse Luisa, și refuză să mai plece.

— Aia nu-i o colonie penitenciară? întrebă Doob. De ce-ar vrea cineva…

— Era închisoare franceză pe vremuri, într-adevăr. Nu mai e de multă vreme. Abia dacă mai locuiește cineva acolo. Dar e chiar pe traseul de zbor pentru lansările de lângă Kourou. Așa că, de fiecare dată când e câte o lansare, o evacuează.

— Înseamnă c-o țin numai în evacuări, la atâta trafic de rachete.
— Da, de doi ani încoace. Dar pe urmă a apărut acolo un grup de oameni care au ridicat tabără și refuză să se clintească din loc.
— Presupun că francezii și rușii și-au văzut de lansări, spuse Doob.
De fapt, *știa* că era adevărat, că doar vedea cu ochii lui cum soseau întruna de la Kourou arclete și nave de aprovizionare.
— Da. Așa că ocuparea insulei a fost mai mult un gest simbolic la momentul acela.
— Clandestinii ăștia înțeleg că erau venezueleni.
— Da. Se ajunge destul de ușor de-a lungul coastei din Venezuela până-n Guiana Franceză – câteva sute de kilometri.
Pe Doob îl rodea o amintire.
— Are vreo legătură cu nava de aprovizionare care n-a mai venit ieri?
— Și alaltăieri. În lansările de la Kourou avem deja o întrerupere de două zile, care se anunță de trei.
— Cu câțiva locuitori clandestini de pe Insula Diavolului nu se explică treaba asta, spuse Doob, apoi adăugă în glumă: Asta dacă n-au rachete sol-aer.
Luisa nu-i răspunse.
— Faci mișto de mine? spuse Doob.
— Problema nu-i atât cu cei de pe Insula Diavolului, cât cu cei din blocadă, spuse Luisa.
Îi întinse lui Doob tableta ei. Deschisese ceva ce părea a fi o fotografie aeriană, probabil făcută de la fereastra unui elicopter. În plan apropiat era complexul de lansări al Agenției Spațiale Europene, pe care Doob îl mai văzuse. Îl separau de Atlantic câțiva kilometri de teren plat, cu fâșii de vegetație costieră pipernicită. În zare se vedea un grup de trei insule mici, la câțiva kilometri de coastă; presupuse că una dintre ele era Insula Diavolului.
Apa dintre plajă și insule era sufocată de ambarcațiuni: majoritatea mici, dar și câteva cargoboturi ruginite, un petrolier care arăta teribil de ponosit și câteva nave despre care putea să jure că erau militare.
— Când a fost făcută? întrebă Doob.
— Acum câteva ore.

— Ce-s astea, nave militare?

— Marina venezueleană iese *să mențină ordinea*, spuse Luisa.

— Și nu glumeai cu rachetele alea sol-aer?

— Pirații care au venit cu petrolierul acela pretindeau că sunt dotați cu Stinger și că au de gând să le folosească împotriva următoarei rachete care se ridică de la Kourou.

— Asta-i țicneală curată, spuse Doob.

— Politică. Dar am știut mereu c-o să se-ntâmple așa ceva, este?

— Bună dimineața, domnilor doctori, spuse o voce nouă.

Era vocea lui Ivy Xiao, care intra în modul ca să-și înceapă propria-i rutină de antrenament „matinală”.

— Bună dimineața, doamnă doctor, răspunseră la unison Luisa și Doob, deși pentru ea era după-amiază.

— Am auzit cumva cuvântul cu „p”?

— Da, încuviință Luisa. Tocmai vorbeam despre tine, scumpo.

Doob era îngrozit. Dar Ivy râse încântată.

Cu vreo opt luni în urmă, Ivy fusese înlocuită cu elvețianul Markus Leuker, pilot de vânătoare, alpinist și astronaut. Sau, pentru mai multă precizie, fusese creată o nouă funcție, care făcea ca postul lui Ivy să devină redundant. Izzy nu mai era doar Izzy; era o combinație dintre flota Norul Arcă și complexul extins enorm în care se transformase Izzy. Ca atare, se cerea o nouă structură de conducere. Persoana de la vârful acelei structuri avea să devină în scurt timp cel mai puternic lider din istoria omenirii, în sensul că sută la sută dintre ființele umane în viață se vor afla sub autoritatea sa. Era o slujbă cu totul diferită de ceea ce însemna a fi primul dintre cei doisprezece egali care deserveau Stația Spațială Internațională din urmă cu doi ani.

Cu toate acestea, Ivy ar fi fost aptă de noua însărcinare. Oricine o cunoștea cu adevărat era de acord cu acest lucru.

Și totuși, o înlocuiseră. Într-o oarecare măsură, era o chestiune de politici globale. Plasarea conducerii generale a Norului Arcă în mâinile unui reprezentant fie al Statelor Unite, fie al Rusiei, fie al Chinei ar fi fost privită ca o provocare de cele două țări „perdante”. Așa că trebuia să fie cineva dintr-o țară mică. Preferabil dintr-una văzută ca fiind independentă politic. Lista candidaților se scurta astfel până rămânea practic cu un singur nume: Markus Leuker. Contracandidatul fără șanse fiind Ulrika Ek, arcotectă suedeză și manager de proiect, care fusese

lansată către Izzy în același timp cu Markus dar într-un alt vehicul, în caz că vreunul dintre ele suferea un accident fatal. Pe de altă parte însă, nimeni nu se aștepta cu adevărat ca Ulrika să fie numită în funcție. Alegerea era explicată prin prisma stilului de conducere dinamic al lui Markus, a charismei sale și a altor cuvinte la modă care, după cum își dădea seama toată lumea, se reduceau în ultimă instanță la faptul că era bărbat.

Ivy dăduse greș, în ochii rușilor și ai multora din ierarhia NASA, din cauză că nu pusese piciorul în prag în privința lui Sean Probst. Nu era singura lor nemulțumire la adresa ei, dar era cea în jurul căreia se cristalizaseră toate celelalte. De îndată ce începuseră toți s-o considere o tehnocrată extrem de școlită, bine intenționată, dar mototoală, tot ceea ce făcea ea fusese privit prin prisma aceea. Salvarea Teklei de către Dinah fusese examinată sub ceea ce doctorii numeau „retrospectoscop” și fusese apreciată ca fiind eșecul lui Ivy în a impune disciplina necesară. Cei nou-sosiți în Norul Arcă, deja montați de firele de discuții de pe Internet și de comentatorii de televiziune să vadă în Ivy un lider slab, începuseră să caute modalități prin care să transforme convingerea într-o profeție autoîmplinită. Succesul testului Bola Unu, care poate că în alte împrejurări i-ar fi ridicat mingea la fileu, ajunsese să fie considerat un transfer aproape în sens propriu, transferul de autoritate de la Ivy la Markus. Când i se oferiseră niște ocazii excelente de a spune lucruri pozitive despre Ivy, Ulrika refuzase, și nu era clar dacă o făcuse doar pentru că era cu capul în nori sau dintr-o încercare de a-și cimenta poziția a doua în ierarhie.

În orice caz, meciul se juca strict pe terenul politicii. Doob evitase să aducă vorba în preajma lui Ivy, nedorind să deschidă un subiect stânjenitor, de aceea îl apucă groaza când Luisa îl abordă fără ocolișuri și-l fascină s-o vadă pe Ivy râzând.

„Oamenii ăștia”.

— Ce-ai în agendă pe ziua de azi? întrebă Luisa.

— Să mă uit pe tabele, răspunse Ivy. Să încerc să-mi dau seama ce consecințe are pierderea lui Kourou.

— Numai de-un sabotaj ca ăsta n-aveam nevoie, spuse Doob.

— Zău că da, spuse Ivy. Dar, într-un fel ciudat, aproape că mă simt…

Și își lăsă fraza în suspensie.

— Bucuroasă? Ușurată? își dădu Luisa cu presupusul.

— E ca atunci când pistolul de start trage în sfârșit, spuse Ivy. Ne pregătim pentru asta de aproape doi ani. Așteptam dezastrul. Așteptam să se dezlănțuie iadul. Și acum s-a dezlănțuit. Atât că nu așa cum ne-am așteptat.

— La *ce* v-ați așteptat?

— Să ne lovească un bolid și să suferim o mulțime de pierderi omenești. Când colo, s-a întâmplat ceva neașteptat. Într-un fel, e un bun antrenament.

— Ce mai face drăguțul tău? întrebă Luisa.

Doob își închise banda de alergare și desfăcu centura capitonată care îl lega de corzile elastice. Era singurul bărbat într-o cameră în care două femei discutau despre unul dintre iubiții lor. Știa că era momentul să spele putina.

— Nu mi-a mai răspuns de-acum două zile, răspunse Ivy. Ceea ce înseamnă că probabil e în imersiune.

— Sunt sigură c-o să iasă cât de curând să ia aer, spuse Luisa. Poate să trimită e-mailuri când submarinul e scufundat? Nu mă pricep deloc la așa ceva.

— Există metode…

Dar la momentul când Ivy spunea asta, Doob ieșea plutind din modul.

Porni în direcția pupei, traversând Stiva către N2, apoi coborî o spiță până în torul rotitor T2, pe care Rhys Aitken fusese trimis să-l construiască. Gravitația din el era o optime din cea a Pământului. Proiectat, inițial, ca hotel spațial pentru turiști, nu se ridicase niciodată cu adevărat la înălțimea cerințelor pe care trebuia să le îndeplinească în cadrul proiectului Norul Arcă, așa că Rhys fusese însărcinat să construiască unul mai mare, concentric față de T2 și denumit, inevitabil, T3. Rhys, care nu obișnuia niciodată să se culce pe lauri, inventase un sistem complet nou pentru construirea lui. Deloc surprinzător pentru Dinah, sistemul acesta consta din asamblarea unui lanț high-tech sub forma unei bucle lungi și punerea ei în mișcare în jurul T2, adăugând apoi pe ea progresiv diverse elemente. Se învârtea în jurul aceluiași nod, cu același număr de rotații pe minut, însă, pentru că era mai mare, gravitația lui simulată era ceva mai puternică, aproximativ egală cu cea a Lunii. Găzduia obiectul cel mai asemănător cu o punte de comandă de care dispunea Norul Arcă: un segment din T3 de vreo zece metri lungime, unde își avea Markus cartierul general. Se făcuseră

încercări de a-l înnobila cu denumiri precum „centru de comandă”, dar până la urmă nu era decât o versiune îmbunătățită a Bananei: o sală de ședințe cu niște ecrane de televizor și alimentatoare pentru tablete electronice.

Izzy nu avea timonă. Nu avea manete de comandă propriu-zise. Nici volan mare care să se învârtească și s-o cârmească prin spațiu, nici pedală de accelerație. Doar o varietate năucitoare de propulsoare controlate printr-o interfață web care putea fi deschisă pe orice tabletă, cu condiția să deții parola corectă. Ca atare, camera de control, puntea, centrul de comandă puteau fi oriunde. Camera aleasă de Markus ajunsese să fie numită de toată lumea Tancul. Se învecina pe o latură cu un mic birou care era sanctuarul suprem al lui Markus. De cealaltă parte a Tancului se afla o cameră mai mare, compartimentată prin paravane, semănând în mod bizar cu o hală de birouri din suburbii, în care puteau să se așeze la lucru ajutoarele lui Markus. Timp de vreo zece minute, fusese numită Ferma Cubiculelor, dar acum i se spunea pur și simplu Ferma. Pe cealaltă latură a ei se afla un labirint de cămăruțe înghesuite unde puteai să-ți iei ceva de mâncare sau să folosești toaleta.

Doob constatase că Ferma era deseori locul cel mai puțin aglomerat din *Izzy,* din unicul motiv că oamenilor nu le dădea prin cap să se ducă acolo. Gravitația îi făcea bine la oase, iar disponibilitatea cafelei și a toaletelor era un avantaj evident. Așa că obișnuia să dea pe acolo de câteva ori pe zi, își lua ceva de băut, se uita la ce se mai întâmplă și, dacă era liniște și pace, ocupa un compartiment liber și lucra câte ceva.

Ajunse acolo în jur de punct 2. Pereții Fermei, la fel ca Tancul de alături, erau tapetați cu ecrane de proiecție, cunoscute în jargonul NASA drept Monitoare pentru Conștientizare Situațională. Jucau rolul unor ferestre către diverse secțiuni ale Norului Arcă și ale mediului său înconjurător. Unul prezenta Pământul de sub ei, altul norul de rămășițe care fusese Luna, altul apropierea unui modul de aprovizionare de la Cape Canaveral care se pregătea de andocare, altul progresia unui exercițiu de cuplare a unui bola, condus de niște arconauți nou-sosiți, la câțiva kilometri distanță în direcția pupei. Unele afișau pur și simplu statistici și grafice. Cel mai mare, din capătul opus al Fermei, era ocupat cu precădere de o transmisie video dintr-o zonă a Pământului unde era întuneric. O etichetă suprapusă în

partea de jos identifica zona drept Kourou, Guiana Franceză. Odată ce primise informația necesară, Doob putea să descifreze scena în ansamblul ei: o galaxie de lumini de la miile de ambarcațiuni care veniseră să participe la „Blocada Dreptatea Populară”, iar pe fundal, mult mai disciplinate, sectoarele spațioportului, unde stăteau o rachetă Ariane pe o platformă și una Soyuz pe cealaltă, gata de lansare, dar incapabile s-o facă din cauza amenințării Stingerelor.

Silueta unui elicopter militar traversă spațiul dintre camera video și luminile complexului de lansare.

Era o rețea de știri non-stop. Pe banda care se derula la marginea de jos a ecranului apărea RFB-ul curent, Rata de Fragmentare a Bolizilor, actualizată o dată la câteva minute. Numărătoarea pornise de la zero în A+0 și de atunci progresa întruna; acela era numărul care, atunci când avea să lovească punctul de inflexiune din curba sa exponențială, avea să semnaleze începutul Cerului Alb. Rețelele îl urmăreau obsesiv. Exista și o aplicație pentru asta. Un bar din Boston începuse să ofere cocktailuri „pentru sfârșitul lumii” de fiecare dată când RFB depășea câte o valoare rotundă, iar promoția era imitată pe scară largă.

Deasupra benzii de text, o inserție video mai mică prezenta un pupitru gol, în Sala de Presă de la Casa Albă. După toate aparențele, se aștepta un anunț important.

Doob se așeză într-un cubicul, își verifică e-mailul timp de câteva minute, apoi încercă să se întoarcă la sarcina sa principală, aceea de a scrie un memoriu despre distribuirea fragmentelor de Lună bogate în metal, despre cum se putea ajunge la ele, cum puteau fi exploatate și de ce trebuia să fie acesta un subiect de interes pentru administrația Norului Arcă. Însă abia apucase să compună câteva propoziții, când surprinse cu coada ochiului mișcarea afișată pe marele Monitor pentru Conștientizare Situațională, care îl făcu să ridice privirea drept în ochii președintei Statelor Unite.

Președinta se uita fix la cameră, sau mai degrabă la ecranul teleprompterului din fața camerei, și rostea un anunț succint. Părea șucărită.

Pe rever avea prinsă o buclă de panglică. Toate personajele importante purtau așa ceva în ultimele săptămâni, iar panglica ajunsese populară în rândul maselor ca exprimare a solidarității

cu misiunea Norului Arcă. Selectarea schemei de culori consumase resurse echivalente cu produsul intern brut al unei țări de mărime medie. Până la urmă se hotărâseră la o linie roșie subțire, simbolizând ereditatea speciei umane, de o parte și de cealaltă câte o fâșie albă, simbolizând lumina stelară, apoi fâșii verzi, simbolizând ecosistemul care urma să-i țină pe arconauți în viață, după ele fâșii albastre, simbolizând apa, și în sfârșit, la margine, fâșii negre, simbolizând spațiul. Discuțiile purtate fuseseră tot atât de însuflețite pe cât era rezultatul de complicat. Negrul simboliza moartea pentru occidentali, albul simboliza același lucru pentru chinezi și așa mai departe. Designul acesta ofensa pe toată lumea. Se răspândise pe Internet ca proiect de panglică „oficial”, deși comisia însărcinată cu conceperea lui ajunsese într-un impas fără speranță de rezolvare, continuând să evalueze douăsprezece proiecte diferite propuse de școlari de pe tot mapamondul. Niște fabrici din Bangladesh fuseseră reconvertite ca să scuipe kilometri întregi de chestie de-asta, panglicile își făcuseră apariția în chioșcuri și prăvălii de suvenire din Times Square până în piața Tienanmen, iar liderii mondiali se plecaseră în fața verdictului și se apucaseră să le poarte și ei. Președinta și-o prinsese cu ajutorul unei mici insigne care nu era altceva decât un disc simplu de peruzea cu montură de platină. Discul albastru pe fondul său alb era menit să sugereze Lacul Crater printre zăpezile de noiembrie; era o emblemă a Acordului de la Lacul Crater și lucrul cel mai apropiat de un steag pe care îl avea Norul Arcă.

Sunetul fusese dat încet, așa că Doob nu auzea ce spune J.B.F., dar putea să intuiască binișor, iar câteva secunde mai târziu începură să apară ideile principale pe banda derulantă din josul ecranului. Așa-numita Blocadă Dreptatea Populară nu era o mișcare cetățenească, ci o operațiune plănuită și dusă la îndeplinire de guvernul venezuelean. Era o șmecherie politică reprobabilă, care obstrucționa nemijlocit obiectivul crucial al construirii Norului Arcă. Nu era adevărat, cum șopteau unii și cum spunea acum de-a dreptul președintele venezuelean, că amenințarea Cerului Alb era o înșelătorie. Blocada nu era, așa cum ar fi vrut simpatizanții ei să convingă lumea, o simplă nesupunere civică prin protest pacifist; intruși înarmați începuseră să acosteze pe țărmurile Guianei Franceze cu câteva

ore în urmă, iar acum erau ținuți în șah de Legiunea Străină franceză, sprijinită de o forță multinațională care includea infanteriști din marina Statelor Unite și din cea a Rusiei. Deși făcea tot posibilul să-și scoată din cap o asemenea idee, Doob nu reușea să-și învingă senzația irațională că J.B.F. se uita direct la el; faptul că își dorise să scape de impresia aceasta era chiar unul dintre motivele pentru care venise aici, pe orbită.

Cineva din echipa de relații publice de la Houston îl apelă prin chatul video, pe care Doob nu avusese prezența de spirit să-l dezactiveze. Îl convinse pe Doob să-și petreacă următoarea oră scriind un mic discurs moralizator despre faptul că toată lumea de pe Pământ trebuia să se unească în sprijinul crucialei misiuni a Norului Arcă și în care să explice cum era aceasta afectată de blocada de la Kourou. Doob avea un chef nebun să-i dea papucii individului, dar avea o slăbiciune pentru oamenii care mai au doar trei săptămâni de trăit.

Așa că o sună pe Ivy – fiindcă Izzy avea acum propriul său sistem de telefonie mobilă – și o puse să-i dea câteva cifre concrete, numai bune de citat, pe care le rotunji și le introduse în text. Apoi își dedică sieși un minut de spiritism ca să reintre în pielea lui Doc Dubois. Cândva motivul de distrugere a primei sale căsnicii, baza mijloacelor sale de trai și biletul său pentru Norul Arcă, Doc Dubois era un rol pe care foarte rar i se mai cerea să-l interpreteze. Individul ăsta părea demodat ca un personaj de serial TV din anii 1970. În pielea lui îi era aproape la fel de incomod ca în costumul spațial. Avea nevoie de încă o ceașcă de cafea cu zahăr. Când se simți pregătit, se întoarse spre camera video a tabletei, se identifică folosind numele Doc Dubois, salută lumea de pe Pământ și își citi micul text.

După ce termină, trimise fișierul prin e-mail la Houston. Apoi încercă să se întoarcă la memoriul lui, dar îi distrase atenția Monitorul pentru Conștientizare Situațională, pe care apăruse brusc o bandă roșie pe care scria ȘTIRI DE ULTIMĂ ORĂ, după care începură să se afișeze niște străfulgerări neclare pe un fundal întunecat. La sol izbucniseră ostilități neidentificate în Guiana Franceză, între perimetrul spațioportului și plajă. Legiunea Străină participa la ceea ce putea să fie ultima bătălie purtată vreodată. Însă camerele televiziunilor nu puteau deloc să se apropie, așa că relatarea evenimentelor se reducea la întrebările pe care și le puneau jurnaliștii între ei despre cât de

puține știau.

În mijlocul evenimentelor, agentul de relații publice din Houston îl contactă din nou și-l întrebă dacă nu putea cumva să se mute într-o parte a lui Izzy unde predomina imponderabilitatea și să înregistreze din nou micul discurs de încurajare. Teoreticienii conspirației spuneau că Norul Arcă nu exista în realitate și că totul era de fapt doar decoruri de film pe undeva prin deșertul Nevada. Ori de câte ori vedeau o transmisie video din vreo parte a stației spațiale în care era gravitație simulată, citau filmul drept dovadă, și alte câteva milioane de prieteni și de abonați se adăugau la profilurile lor de pe rețelele de socializare.

Doob răspunse că are să vadă ce poate să facă, apoi părăsi Ferma. Oricum nimic nu se întâmpla acolo; Markus lipsea momentan. Urcă o spiță spre N2 și astfel ajunse în gravitație zero.

N2 fusese ultima secțiune din coada Stivei – trenul de module care constituia axa centrală a lui Izzy – până cu câteva săptămâni în urmă, când Remorca fusese lansată de la Kourou și se cuplase la capătul său din spate. Scopul principal al Remorcii era să adăpostească un mare motor rachetă alimentat de hidrogen și oxigen, care urma să preia aproape integral sarcina de ridicare a orbitei lui Izzy. În partea din spate, Izzy nu putea fi extinsă mai mult de atât, fiindcă orice alt element atașat acolo nu s-ar mai fi aflat la adăpost, în mantaua protectoare a Amalteei. Ba chiar se purtaseră discuții lungi pe marginea unor planuri de rezervă pentru cazul în care era lovită Remorca și era distrus motorul.

Întorcându-se cu spatele către Remorcă, Doob porni plutind tot înainte prin Stivă. N2 ducea la N1, care la rândul său ducea la vechiul modul Zvezda. Acesta avusese cândva mici panouri fotovoltaice pe ambele laturi, dar, la fel ca majoritatea panourilor solare ale lui Izzy, și ele fuseseră pliate și scoase ca să lase loc altor construcții. În etapa intermediară a muncii arcotecților, nu fotovoltaicele furnizaseră curentul electric, ci niște mici surse nucleare, ca acelea din arclete. Încă se mai găseau peste tot în stația spațială, se proiectau în exterior din punctele lor de prindere și străluceau de lumina roșie a ledurilor menite să-i avertizeze pe scafandrii spațiali și pe piloți. Și încă mai produceau o cantitate semnificativă de energie, constituind

o rezervă prețioasă. Dar în prezent cea mai mare parte a energiei electrice din stație venea de la un reactor nuclear în toată puterea cuvântului, unul dintre cele folosite la submarine, adaptat și montat pe o prăjină lungă de pe Remorcă, orientată spre nadir. O centrală electrică de mare putere era necesară din mai multe motive, dar cel mai important dintre ele era producerea de combustibil pentru rachetă prin descompunerea apei în hidrogen și oxigen. Iar asta explica de ce reactorul se afla unde se afla. Remorca adăpostea marele motor pentru corectarea orbitei, care era cel mai mare consumator de propergol al lui Izzy. Pe lângă asta, era și nodul central al complexului de construcții navale, unde se puteau asambla vehicule mai mici din kituri de componente. Odată asamblate, și acestea aveau nevoie de propergol.

Extremitatea din față a modulului Zvezda era o stație de andocare cu porturi pe laturile dinspre zenit și nadir, unde înainte de Zero se conectau laboratoare științifice. Tradiția aceasta fusese păstrată, într-un fel, prin transformarea acestui amplasament de andocare într-un fel de Grand Central Station al lucrărilor legate de funcția primordială a Norului Arcă, aceea de conservare a moștenirii Pământului. Dacă „urca” în direcția zenitului, Doob pătrundea într-un modul lung, al cărui scop principal era cel de susținere a mai multor porturi de andocare la care alte nave puteau fi – și fuseseră – atașate. În general, acestea erau pline-ochi cu vestigii culturale neprețuite, dar mai erau și unele care adăposteau ferme de servere pentru păstrarea înregistrărilor digitale. Anumite vestigii erau mai ușor de trimis în spațiu decât altele; *Magna Carta* ajunsese aici, dar *David* al lui Michelangelo încă mai era la sol. Se depuseseră eforturi considerabile pentru sigilarea vestigiilor grele în „seifuri rezistente la orice” și coborârea lor pe fundul oceanelor sau în puțuri de mină adânci, dar Doob nu mai era la curent de multă vreme cu desfășurarea acestor operațiuni.

Dacă însă „cobora” în direcția nadirului, Doob intra într-un labirint de module tridimensional, similar. Cele mai multe module erau dedicate depozitării de material genetic: semințe, mostre de spermă, ovule și embrioni. Toate acestea trebuiau ținute la rece, lucru nu tocmai dificil de realizat în spațiu. În primul rând, se punea problema adăpostirii containerelor de lumina solară, lucru care se putea face cu o bucată de film Mylar

metalizat, ușor ca un fulg; în al doilea rând, mai trebuia doar împiedicată infiltrarea în mostre a căldurii provenite de la obiectele înconjurătoare. Doob se oprea mereu la trecerea prin trapa aceea. Nu era un ins spiritual, dar, omenește vorbind, nu putea ignora faptul că potențialul său copil cu numărul patru, embrionul pe care îl creaseră el și Amelia, se afla pe undeva pe acolo. Laolaltă cu zeci de mii de alți embrioni fertilizați care așteptau decongelarea și implantarea în utere omenești.

Intră în Zaria, care era următorul modul din Stivă. Ușor înfiorat de gândul la embrioni, intenționa acum, nu prea hotărât, să se ducă la Capsula Naivilor ca să-și înregistreze din nou clipul video. Era o structură gonflabilă sferică, de zece metri în diametru, cu câteva ferestre arcuite de mari dimensiuni. Accesul la ea se făcea din Zaria printr-un tub de hamsteri de pe latura dinspre nadir, carevasăzică era orientată către Pământ. Ulrika Ek își atrăsese mânia tuturor grupurilor religioase de pe planetă fiindcă refuzase să ofere spații de cult separate pentru fiecare dintre ele în Norul Arcă. În loc să trimită pe orbită o capsulă-biserică, o capsulă-sinagogă, o capsulă-moschee etc., ea le pusese la dispoziție această structură unică, asemănătoare cu o capelă interconfesională dintr-un aeroport, prin faptul că toate religiile erau nevoite s-o folosească în comun. Proiectoarele din interior afișau cruci, stele ale lui David sau orice alte simboluri pe suprafața pereților săi, în funcție de tipul serviciului religios care se desfășura la un moment dat. Avea o denumire lungă, greoaie, corectă politic, dar cineva o poreclise Capsula Naivilor și așa îi rămăsese numele.

Acel cineva se opri câteva momente la intrarea în tubul de hamsteri care ducea acolo și desluși tonalitățile obsedante ale chemării la rugăciune musulmană. Păcat. Capsula, își închipuise el, ar fi putut constitui un bun fundal pentru mesajul pe care îl avea de transmis. Dar trebuia să găsească un alt loc. Drept în fața lui, pe cealaltă latură, era o trapă către grupul dezlânat de module care constituiau infirmeria lui Izzy. Se ocupase astfel cea mai mare parte a spațiului folosit până atunci de panourile solare aflate la babord. La capătul cel mai îndepărtat, blocat de o trapă etanșeizată, se afla modulul excedentar care fusese folosit ca morgă și cimitir pentru Izzy de la prima lansare de Cercetași, la A+0.29, când doi dintre cosmonauți fuseseră găsiți morți la sosire. Cumplita rată a mortalității din acele prime

săptămâni umpluse pe jumătate modulul cu cadavre liofilizate. De atunci mai muriseră încă paisprezece, din diferite cauze: unul de hemoragie subarahnoidiană, care nu era deloc exclus să se fi întâmplat la sol, unul după un atac de cord, doi prin sinucidere, doi din cauza defectării echipamentului, patru cu doar câteva zile în urmă, într-o depresurizare subită a unei arclete lovite de un bolid. Toți aceștia, împreună cu pasagerii clandestini morți, erau depozitați la morgă. Despre alte patru victime se puteau face doar presupuneri. Unul era un scafandru spațial care dispăruse pur și simplu. Ceilalți trei dormeau într-un vehicul spațial Shenzhou andocat la capătul unui tub de hamsteri, care fusese lovit de un bolid de mărimea unei măsuțe de cafea și practic se evaporase. O filmare cu Doob înconjurat de cadavre liofilizate aflate în plutire liberă le-ar fi închis gura conspiraționiștilor, dar altminteri locul acela nu se recomanda prin nimic.

Pe „aripa” opusă, unde operau cândva panourile solare de la tribord, era un aranjament de module oarecum simetric, folosit de Populația Generală în diverse scopuri legate de traiul zilnic sau de muncă. Acestea se conectau la Stivă în cea mai mare parte prin intermediul vechilor module americane: Unity, Destiny și Harmony. În consecință, în jurul lor pluteau de obicei o mulțime de oameni, îndreptându-se dintr-o parte a stației spațiale către alta sau adunându-se la o șuetă ca pe vremuri la automatul de apă din birouri.

Dincolo de Harmony se afla Node X. Celor de la NASA le plăcea să caute nume pentru astfel de lucruri organizând concursuri pentru școlari, metodă prin care își primise numele Harmony, însă proiectul pentru denumirea lui Node X rămăsese fără finanțare înainte de a fi obținut vreun rezultat, așa că Node X îi rămăsese numele. Nu i se găsise niciodată un scop real, fapt pentru care devenise locul în care era depozitat echipamentul de biologie – sau mai degrabă conectorul central la care erau andocate modulele de biologie, unul după altul, în ordinea în care fuseseră trimise pe orbită. Partea aceasta a Stivei era foarte aproape de Amalteea și prin urmare bine protejată, reprezentând deci un loc numai bun pentru depozitarea acelui echipament de neînlocuit, în așteptarea unor vremuri în care avea să devină folositor. Doob băgă capul în câteva module, sperând să dea de Moira, apoi își aminti că, londoneză sadea,

lucra în schimbul al treilea, deci mai avea trei ore bune de dormit – era în jur de punct 5, înainte de revărsatul zorilor la Londra.

După Node X urma MURCOS, al cărui capăt din față era fixat la propriu cu șuruburi de Amalteea. Carevasăzică, era ultimul modul din extremitatea anterioară a Stivei. Înainte de Zero, era aproape pustiu. De atunci crescuse și se dezvoltase, devenind cartierul general din spațiu al companiei Arjuna Expeditions. Oamenii îi spuneau Colonia Minieră. Conectaseră la ea mai multe module, până îi ocupaseră toate porturile, și apoi începuseră să atașeze schelărie și module adiționale – rigide și gonflabile – direct pe suprafața Amalteei, la partea posterioară.

Cam la momentul acela uită Doob cu desăvârșire de însărcinarea pe care o primise de la agentul de relații publice din Houston și hotărî să mai stea o vreme pe acolo, să vadă ce se mai întâmpla. La drept vorbind, aceea trebuia să fie secțiunea lui preferată din tot Norul Arcă. Și totuși, nu venise niciodată aici, fiindcă o astfel de vizită îi amintea de politică, lucru care îl stresa și îi tulbura gândurile. Conversațiile sale de la început cu Luisa îi provocaseră însă revelația că poate ignorarea politicii nu era cea mai înțeleaptă strategie pe termen lung. Poate că nu-i păsa lui de politică, dar politicii îi păsa de el. Și, pe lângă asta, oamenii care chiar lucrau acolo – cei precum Dinah – erau nemaipomeniți. Nu avea nicio problemă personală cu oamenii. Ar trebui să-și petreacă mai mult timp cu ei. În momentul acela mai avea trei ore până la finele unui ciclu de veghe. Aproximativ echivalentul unui sfârșit de după-amiază. Era momentul să se așeze relaxat la o bere. Și nu existau oameni mai potriviți să-i țină companie la așa ceva decât minerii.

Colonia Minieră era politizată din două motive. Primul dintre ele și cel mai evident era că originea ei se regăsea într-un parteneriat public-privat a cărui parte privată era Arjuna Expeditions – compania lui Sean Probst. Totul mersese binemersi până dăduse el buzna în N2, călcând pe nervii tuturor și ridicându-le sângele la cap. Al doilea motiv, unul mult mai tulbure, părea că există un dezacord fundamental în legătură cu ceea ce trebuia să fie Norul Arcă și cum era de așteptat să evolueze în anii de după Cerul Alb. Urma să stea pe loc, cu alte cuvinte pe aceeași orbită de bază? Să facă tranziția spre o altă

orbită? Va rămâne laolaltă sub forma unui roi compact, sau se va răspândi? Ori se va diviza în două sau mai multe roiuri diferite, care vor încerca lucruri diferite? Se puteau aduce argumente în favoarea tuturor acestor scenarii și a multor altora, în funcție de ce urma să se întâmple cu adevărat în timpul Ploii Solide.

Din moment ce Pământul nu mai fusese niciodată bombardat de o perdea uriașă de fragmente lunare, nu exista nicio modalitate de a prevedea cum va fi. Modelele statistice îi ocupaseră lui Doob cea mai mare parte a timpului fiindcă ele aveau o mare influență asupra alegerii scenariului care merita poate în cea mai mare măsură preparativele făcute pentru el. Ca exemplu simplist: dacă te puteai baza pe Lună să se descompună în pietricele cât bobul de mazăre, atunci strategia cea mai bună era să rămâi pe loc și să nu-ți faci cine știe ce griji cu manevratul. Greu se putea detecta un bolid de mărimea unui bob de mazăre înainte de a fi ajuns foarte aproape, moment în care era probabil prea târziu să mai faci ceva pentru a-l evita. Lovitura unei pietre de mărimea aceea ar perfora o arcletă sau un modul al lui Izzy, dar nu le-ar distruge; oamenii ar putea fi răniți și s-ar putea strica niște echipamente, dar scenariul cel mai prost era acela în care s-ar fi distrus un modul întreg sau o arcletă, provocând și pierderea unor vieți omenești. Pe de altă parte, în cazul mai probabil în care Ploaia Solidă includea pietre de mărimea unor automobile, case și munți, detectarea de la distanță devenea mai ușoară. Manevrele de evitare erau nu doar fezabile, ci chiar obligatorii.

Sau cel puțin în cazul lui Izzy erau obligatorii. Pentru o arcletă, una singură, nu conta dacă era lovită de o piatră de mărimea unei mingi de baseball sau de una cât un stadion de mare. Ar fi pierit în ambele situații. Izzy, pe de altă parte, putea supraviețui în prima dintre ele pierzându-și câteva module, dar piatra din al doilea scenariu ar fi nimicit stația spațială și probabil ar fi dus la moartea lentă a întregului Nor Arcă. Izzy trebuia să fie capabilă de manevre care s-o scoată din calea unui bolid de mari dimensiuni.

În mintea cuiva fără pregătire tehnică, „manevrele” invocau imagini cu fotbaliști fentându-și adversarii în teren. Ceea ce aveau arcotecții în minte era cu mult mai cuminte. Izzy nu era sortită să fie vreodată agilă. Și chiar de s-ar mișca astfel,

manevrele necesare i-ar irosi o mulțime de combustibil. Dacă apropierea unei pietre suficient de mari ca s-o distrugă era detectată cu suficient timp în avans, Izzy putea să se ferească din calea ei cu o aprindere de motor atât de dibace, încât majoritatea populației sale nici n-ar sesiza-o. Așadar, perspectiva optimistă asupra felului cum avea să meargă treaba era că Izzy va rămâne undeva aproape de orbita ei actuală, pornindu-și ocazional propulsoarele ca să se ferească din calea oricărui bolid periculos cu câteva ore sau zile înainte de anticipata coliziune. Se făcea analogia cu un pachebot alunecând printre aisberguri, evitându-le prin schimbări de curs atât de subtile, încât pasagerii din sala de mese nici n-ar observa vinul clătinându-se în cupele de cristal.

Inevitabil, exista și o viziune mai pesimistă, în care Izzy semăna mai degrabă cu un taur năpustindu-se orbește de-a curmezișul unei autostrăzi cu opt benzi aglomerate. În funcție de cine făcea analogia, taurul putea fi – sau nu – legat la ochi și/sau șontorog.

Care dintre aceste analogii era mai aproape de adevăr era doar o chestiune de argument statistic în care se împleteau presupuneri despre scara și distribuția mărimilor de bolizi, despre volumul variației din traiectoriile lor, despre cât de performante erau radarele cu rază lungă și cât de buni erau algoritmii care făceau distincția între sperietorile de tot felul și hotărau care dintre ele erau periculoase.

Undeva la mijloc, între pachebot și taurul orb, era fotbalistul care se opintea cu roaba.

Nu conta dacă „fotbal” se referea la varianta europeană sau la sportul american practicat de bărbați cu căști de protecție. În ambele variante, trebuia să-ți imaginezi un jucător care încearcă să-și croiască drum în zigzag printre apărătorii din teren. Unui jucător mai abil i-ar reuși manevra dacă ar alerga neîmpovărat, însă ar da greș dacă ar fi obligat să împingă o roabă încărcată cu un bolovan. Bolovanul era, bineînțeles, Amalteea, iar roaba era complexul de minerit pe asteroid care fusese construit în jurul ei. Dacă analogia aceasta era cea mai apropiată de adevăr, atunci roaba trebuia abandonată.

Imaginea era atât de clară și de îngrijorătoare, încât unii începuseră să argumenteze în favoarea abandonării Amalteei încă din Ziua 30. Analiștii mai ponderați atrăgeau atenția că,

dacă se aplică analogia cu pachebotul, nu era nevoie de măsuri atât de drastice, iar dacă Izzy era un taur orb și olog pe o șosea, ele oricum nu mai aveau niciun rost.

Doob își avea propria-i idee preconcepută, una izvorâtă de-a dreptul dintr-un anume embrion congelat, și anume că trebuia păstrată cu orice preț Colonia Minieră. Când încercă să-și elimine prejudecata și să privească modelele predictive și informațiile într-un fel pe de-a-ntregul obiectiv, conchise că treaba nu era încă lămurită. Așadar, discuțiile tehnice pe acest subiect se dovedeau a fi sterile, mai puțin în măsura în care dezvăluiau prejudecățile pe care le aduceau cu ei participanții. Și aici era punctul în care lucrurile începeau să devină dificile pentru el personal, fiindcă nu putea înțelege de ce ar nutri cineva o prejudecată diferită de a lui. De ce nu și-ar dori cineva să păstreze Colonia Minieră? Ce era în mintea lor? Cum ar putea Norul Arcă, și specia umană odată cu el, să aibă vreun viitor fără uneltele și potențialul de acolo?

În orice caz, controversa avea ramificații care se prelungeau în multe aspecte aparent mundane ale programului Norul Arcă. Dacă Izzy urma să facă manevre cu Amalteea atașată de ea, atunci structura care ținea bolovanul fixat de stația spațială trebuia să fie rezistentă. Altfel spus, cu cât era mai rezistentă, cu atât mai eroice erau manevrele care se puteau realiza fără s-o rupă. Capacitatea de a executa astfel de manevre dicta o mai mare probabilitate de supraviețuire a lui Izzy, și astfel cererile pentru lucrări suplimentare la întărirea structurii aveau un fel de forță autojustificatoare. Dimpotrivă, o structură mai slabă limita capacitatea de manevră și sporea riscul de a fi nevoiți să se descotorosească de Colonia Minieră ca să supraviețuiască. Și de ce să consumi resursele limitate ca să întărești un subansamblu care oricum urmează să fie abandonat? Aceeași dinamică a argumentării se producea în cazul propergolului. Era necesar în cantitate mai mare pentru manevrarea unei Izzy cu ditamai stânca atașată de ea, ceea ce însemna că rămânea mai puțin disponibil pentru arclete, limitându-le autonomia și raza de acțiune. Așa se face că legile fizicii conduceau politica spre extreme de tipul „debarasați-vă imediat de bolovan” sau „păstrați bolovanul cu orice preț”.

Colonia Minieră se compunea acum din opt module plus un dom gonflabil care era atașat direct de asteroid. Roboții

petrecuseră câteva săptămâni sudând un inel cu diametrul de trei metri pe un șanț circular săpat tot de ei pe suprafața Amalteei. Domul fusese cuplat la inel în urmă cu vreo sută de zile, apoi umplut cu aer respirabil. Nu era un mediu prea călduros, deoarece asteroidul era rece și cobora temperatura aerului din interiorul domului. Iar multe dintre operațiunile executate în mod normal de roboți produceau gaze care erau toxice sau cel puțin iritante. Dar altul era scopul pentru care fusese instalat acest dom. El trebuia să rețină și să refolosească gazele utilizate de arzătoarele cu plasmă ale roboților, permițând excavarea și remodelarea asteroidului mult mai rapid decât fusese posibil în zilele de la început, când toate aceste gaze se scurgeau în spațiu. De atunci, efectivul de roboți al lui Dinah fusese mult întărit cu versiuni mai noi și mai bune ale modelelor de bază trimise de pe Pământ. Iar Dinah însăși administra acum o echipă de doisprezece, lucrând în schimburi zi și noapte. Extinseseră tunelul pe care îl săpase ea în asteroid cu mult timp în urmă ca să-și protejeze de radiațiile cosmice plăcile cu circuite, progresând cu lentoare în scobirea asteroidului și cărând fărâme de metal până la un cuptor de topit mai mare și mai bun, care le transforma în oțel. Întrucât un asemenea material nu era prevăzut în planul general al lui Izzy, oțelul produs era utilizat la consolidarea structurii de legătură dintre Amalteea și Izzy, realimentând în același timp disputa politică.

Doob traversă plutind câteva module ale Coloniei Miniere, întrebând lumea unde era Dinah și primind răspunsuri evazive. Când făcu o mișcare în direcția atelierului ei, simți cum mai crește cu o treaptă tensiunea nervoasă din jur și nu înțelese de ce, până când apăru Markus Leuker, care se opri să îl salute și îl prinse într-o măruntă discuție amicală. Trăgea de timp, își dădu seama Doob, pentru ca Dinah să aibă parte de câteva minute de intimitate.

Se știa de câteva luni că Dinah făcea sex cu Markus, activitate căreia în Izzy i se spunea „escaladă pe Daubenhorn”. Și despre alte două femei se știa că ajunseseră pe culmea aceea, la scurt timp după sosirea lui Markus, dar mai târziu rămăsese numai și numai al lui Dinah. După standardele organizațiilor de la sol, fie ele corporatiste ori militare, o relație sexuală între șef și subordonat însemna o șocantă încălcare a standardelor etice.

Dar, peste o lună, fiecare ființă umană avea să-i fie, practic, subordonată lui Markus, ceea ce îl obliga fie să nesocotească regula, fie să rămână celibatar pentru tot restul vieții. Nimeni dintre cei care îl cunoșteau suficient de bine nu considera că varianta a doua era realistă, asta dacă nu cumva se supunea operației chirurgicale de îndepărtare a testiculelor (procedură pe care anumite persoane din Izzy tânjeau s-o vadă executată). Așa stând lucrurile, exista o anumită logică în faptul că rămăsese, după un timp destul de scurt, doar cu Dinah. O fi fost lipsit de etică, dar cel puțin știa toată lumea cum stăteau lucrurile. Pe Dinah n-o credea nimeni fraieră; nicio persoană întreagă la minte nu și-ar fi făcut griji pentru ea că s-ar putea simți cumva constrânsă sau hărțuită. Iar reversul medaliei era că lumea se simțea mai liniștită știind că Dinah nu ieșea la vânătoare. După standardele lumești ale bârfelor din Izzy, flirtul ei cu Rhys Aitken fusese senzațional, iar despărțirea, un subiect pe cinste, detaliat în tabloide londoneze. După aceea nu mai putea nici să bea cafea cu vreun membru de sex masculin al echipajului fără să stârnească șopăcăieli. Faptul că se afla, fără urmă de îndoială, în barca lui Markus simplifica enorm lucrurile. Și totuși, relația trebuia tratată în continuare ca și când nu exista, de aceea Markus și Doob erau nevoiți să ia parte la șarada asta.

— Nu știu dacă ai auzit, îi spuse Doob, dar a izbucnit un conflict la sol, între spațioport și plajă.

Era limpede că Markus nu auzise, ceea ce nu era deloc surprinzător, având în vedere că (a) nu era problema lui și (b) fusese ocupat cu altele. Cum era de așteptat, se simțea destul de relaxat în momentele acelea și dură o vreme până reuși să-și canalizeze formidabila putere de concentrare asupra chestiunii despre care era vorba.

— Nu-mi vine să cred că vor lăsa lucrurile să ajungă așa departe, spuse el.

— Președinta a făcut o declarație. Arăta de ziceai că mestecă șuruburi.

— O guvernare care se află în mâna unor persoane a căror soartă e pecetluită nu-i lucru de glumă, spuse Markus, dar presupun că același lucru se poate spune și despre venezueleni.

Oftă.

— Mă întreb dacă n-ar trebui să găzduim niște arconauți

venezueleni. Precis s-ar găsi câțiva destupați la minte.

— Asta ar fi funcționat acum câteva zile, spuse Doob, dar între timp s-a transformat într-o situație de-aia gen „nu negociem cu teroriștii”.

O umbră de zâmbet caustic se ivi pe buzele lui Markus. Își curățase fața cu șervețele umede din cele pe care le foloseau toți; Doob simțea mirosul de parfum industrial cu care erau impregnate.

— Bine’nțeles, spuse el, n-ar fi o idee bună să se stabilească un precedent de care să se poată abuza în următoarele trei săptămâni.

Gluma aceea, câtă era, ar fi fost complet inacceptabilă dacă ar fi rostit-o în public, sau chiar și într-o ședință, prin urmare era un fel de a-i spune lui Doob: „Ești printre oamenii mei de încredere”. Doob nu era un lider, dar era fascinat de cei care erau lideri și de felul cum își făceau treaba.

— Ivy descifrează ramificațiile situației în care nu avem arcletele alea, proviziile alea.

— Slavă domnului c-o avem pe Ivy, spuse Markus.

De când dobândise comanda Norului Arcă, nu pierduse nicio ocazie de-a o lăuda – încă o abilitate despre care Doob socotea că probabil le era inculcată liderilor în cine știe ce misterioasă Academie a Liderilor care îi scotea pe bandă rulantă. Mai degrabă era vorba de un instinct.

— Ei, mie îmi începe ziua de lucru, continuă Markus. Mulțumesc că m-ai pus la curent.

Markus, ca mulți alți europeni, lucra în schimbul al treilea, ceea ce însemna că de fapt își începea ziua cu câteva ore mai devreme.

— A mea e pe sfârșite, spuse Doob. Mă gândeam să mă îmbăt cu niște mineri.

— Nici c-ai să găsești oameni mai buni pentru treaba asta, spuse Markus, făcând cu ochiul. Probabil iese și Dinah într-un minut. Cred c-o să se bucure să te vadă.

Apoi scoase telefonul din buzunarul salopetei și își concentră atenția asupra ecranului, în timp ce se ajuta de cealaltă mână ca să se tragă afară din modul și să pornească mai departe prin Stivă.

Doob rămase plutind în mijlocul MURCOS-ului. Singurul lucru care îl despărțea de Dinah era o draperie opacă. Tocmai se

pregătea să spună „Cioc, cioc!” când auzi un șir de bipuri dintr-o boxă aflată de cealaltă parte. Se recepționa o transmisie în cod Morse, pe care nu avea pregătirea necesară ca s-o înțeleagă. Dinah nu scosese niciun zgomot până la momentul acela, dar acum o auzea cum începe să se miște, extrăgându-se din sacul de dormit. Își spuse că poate nu era cazul s-o deranjeze chiar acum și preferă să meargă să-și verifice e-mailul.

•

Dinah lucra în primul schimb, așadar momentul acela reprezenta pentru ea mijlocul după-amiezii; în mod tradițional, era ora la care începea să se simtă puțin cam toropită, chiar și atunci când Markus n-o ajuta deloc să se relaxeze. Simțea că n-ar fi o idee bună să tragă un pui de somn, pe de o parte pentru că avea de lucru, iar pe de altă parte pentru că ar fi atras și mai multe bârfe decât circulau deja. Îl auzea pe Markus sporovăind cu Dubois Harris de cealaltă parte a draperiei. Știa că trăgea de timp în folosul ei, ca să-i dea ocazia să se adune; aprecie gestul și profită din plin, alunecând în zona liminală dintre moțăială și veghe, până începu să-i piuie radioul. Își dădu seama pe loc că nu era Rufus; îi era evident din „caligrafia” transmisiei. Era plăpândă și în mod clar nu era opera unui radioamator experimentat.

Îi veni o idee care o făcu să deschidă ochii: poate mesajul venea de la sursa cunoscută drept Trollul Spațial. Sintagma aceasta pornise de la Rufus, care o menționase pentru prima dată cu câteva zile în urmă: „Ați auzit de Trollul Spațial?” Era numele pe care i-l dăduse unui transmițător pe care începuse să-l recepționeze recent și care se potrivea cu ceea ce auzea acum Dinah.

Se propulsă afară din sac, dădu mai tare volumul aparatului de recepție și ascultă în timp ce trăgea pe ea un tricou și o pereche de pantaloni cu șiret. Semnalul părea că vine de la un transmițător improvizat. Deținătorul lui avea o înțelegere superficială a practicilor și a etichetei din lumea transmisiilor radio în undă continuă (care utilizează codul Morse). Punctele și liniile lui erau perfect formate și se succedau rapid, ceea ce dovedea că folosea o tastatură de computer și o aplicație care convertea automat în Morse apăsarea unor taste. Trimitea o mulțime de QRK-uri și QRN-uri, care erau interogări despre puterea propriului său semnal și despre cantitatea de

interferențe pe care le suferea. Era deci puțin cam nesigur în privința calității echipamentului său.

Din câte spunea Rufus, imediat ce te apucai să-i răspunzi la transmisie, Trollul Spațial începea să-ți expedieze un potop de QRS-uri, însemnând „te rog să transmiți mai lent”, o dovadă în plus că era un novice care folosea tastatura de computer ca să formeze grupurile de litere, dar nu prea se pricepea la descifrarea răspunsurilor pe care le primea. Transmitea pe o singură frecvență, cea pe care o folosise Rufus, până cu vreun an în urmă, în general pentru a lua legătura cu Dinah. Ajunsese cunoscută pe tot Internetul în urma unui reportaj despre familia MacQuarie, și astfel, timp de câteva săptămâni, fusese aproape de nefolosit, fiindcă orice radioamator de pe planetă încercase s-o folosească pentru a lua legătura cu Dinah. Apoi, când începuse să umble zvonul că alde MacQuarie, *père et fille,* n-o mai foloseau, aproape că fusese lăsată în părăsire, cu excepția câtorva inși care nu păreau la curent cu evenimentele, ca de pildă Trollul Spațial. În orice caz, Rufus își reluase activitatea de monitorizare a acelei frecvențe, iar Dinah făcea acum același lucru. Ea nu ascultase personal nicio transmisie a Trollului Spațial. Și nici nu era de mirare. Antena ei nu se compara cu cea pe care și-o instalase Rufus deasupra minei, iar receptorul ei era un fel de proiect științific de clasa a cincea. Exceptând momentul în care Izzy traversa meridianul pe care se afla Rufus, fiecare dintre ei „asculta” stații diferite.

Din spusele lui, purtarea unei conversații cu Trollul Spațial necesita răbdare sau simțul umorului. Faptul că niște radioamatori novici frecau menta pe unde radio, lucru care l-ar fi umplut de spume pe Rufus cu câțiva ani în urmă, părea acum doar o marcă a vremurilor. Era firesc ca lumea să devină interesată de radioamatorism; era de așteptat ca Internetul să pice imediat ce se pornea Ploaia Solidă. Și bineînțeles că mulți dintre ei erau novici.

Când începuseră în sfârșit să poarte o conversație inteligentă, Rufus îi trimitea QTH, care însemna „unde ești?”, și primea drept răspuns QET. Era un cod Q neoficial, un fel de glumă răsuflată, cu sensul „nu pe planeta Pământ”.

Acesta era motivul pentru care Rufus îi spunea individului Trollul Spațial. Fiindcă, printre alte ciudățenii, nu avea indicativ, sau cel puțin nu folosea niciunul. Semnalul pe care îl auzea

acum Dinah era QRA QET, repetat o dată la câteva secunde; însemna, în esență, „Salut, sunt E.T., ascultă cineva?”

De regulă, Dinah își păstra închisă partea de transmisie a echipamentului cât timp nu o folosea. Acum îi dădu drumul, dar avu grijă să-și țină mâna departe de cheia telegrafică de alamă. Pânditul și ascultatul erau inofensive, dar imediat ce ar fi atins obiectul acela, Trollul Spațial ar fi auzit un bip de răspuns, iar după aceea cine știe dacă ar mai fi reușit să scape de el. Așa însă, era mai probabil ca el să renunțe după o vreme. Atunci ar putea să-i transmită lui Rufus, care urma să apară deasupra orizontului în câteva minute, și să-l anunțe că auzise și ea semnalul misteriosului „extraterestru”. Ar fi un pretext numai bun pentru câteva minute de amuzament. Părea că lui taică-său i-ar prinde bine așa ceva.

Era evident de multă vreme că el și câțiva dintre prietenii lui din industria mineritului puseseră pe picioare o operațiune serioasă de pregătire în vederea unei șederi prelungite în subsolul Pământului. Nu erau nici pe departe singurii care se gândiseră la asta; peste tot în lume, oamenii săpau găuri în sol. Majoritatea aveau să moară în primele ore sau zile de la începutul Ploii Solide. Construirea unui complex subteran care să se poată autoîntreține timp de mii de ani era o operațiune de care puține organizații erau capabile, poate niciuna. Cele mai multe dintre ele erau guvernamentale sau militare. Dar, dacă exista vreun grup de persoane particulare în stare de așa ceva, acela era rețeaua lui Rufus. Întrebările pe care i le tot pusese el lui Dinah în ultimii doi ani nu lăsau loc de speculații. Tot ceea ce cunoșteau experții din Izzy despre sustenabilitatea pe termen lung a ecosistemelor artificiale îi era acum cunoscut și lui Rufus.

Cu mintea la Rufus și la mâna lui, Dinah băgă de seamă că transmisia Trollului Spațial se schimbase. În loc de familiarul QRA QET, începea acum cu QSO, care în acest context însemna „poți să comunici cu…?” Urma un indicativ care nu îi era familiar, pe care nici nu îl recunoștea ca fiind indicativ, fiindcă era prea lung: un șir de cifre și litere care nu respectau niciuna dintre convențiile standard ale indicativelor radio.

Când transmisia se repetă a treia oară, și-o notă: douăsprezece caractere în total, practic o înșiruire aleatorie de cifre și litere. Dar observă că toate literele erau cuprinse între A și F. Era un indiciu solid al faptului că era vorba de un număr

exprimat în formă hexazecimală: un sistem tipic pentru programatori.

Faptul că avea douăsprezece caractere era un alt indiciu. Cipurile de rețea folosite de aproape toate computerele aveau adrese unice în același format: douăsprezece caractere hexazecimale.

Iar în momentul acela Dinah avu o senzație ciudată la ceafă, pentru că primele caractere din șirul acela i se păreau cunoscute. Cipurile de rețea se produceau în loturi mari și fiecărui cip din succesiune i se atribuia o adresă unică. Așadar, la fel cum automobilele Ford care ies de pe linia de asamblare într-o anume săptămână pot avea numere de serie care încep cu câteva caractere identice, și cipurile de rețea dintr-un lot anume încep toate cu câteva caractere hexa identice. Unele dintre cipurile folosite de Dinah erau hardware ieftin, produs în masă pentru uz terestru, dar mai avea și câteva rezistente la radiații, pe care le strângea într-o cutie ecranată, ținută într-un sertar de sub stația de lucru.

Deschise acel sertar, trase afară cutia și scoase din ea o mică placă verde cu circuite imprimate, cam de mărimea unei lame de gumă de mestecat, pe care erau montate diverse cipuri. Direct pe placă era tipărită cu majuscule albe adresa MAC. Iar primele șase caractere se potriveau cu cele din transmisia provenită de la Trollul Spațial.

Întinse mâna spre cheie și transmise QSO, care în context însemna „da, pot să comunic cu...”, iar apoi introduse adresa MAC completă a micuței plăci pe care o ținea în mână – diferită de cea din transmisia originală. Era un fel de a spune „nu, nu pot să comunic cu cea pe care ai menționat-o, dar pot să comunic cu astălaltă”.

QSB, veni răspunsul. „Semnalul tău începe să se piardă”. Apoi QTX 46, despre care ghici că însemna ceva de genul „Vei mai fi disponibilă pe frecvența asta peste patruzeci și șase de minute?” Oricine din Izzy putea înțelege din asta: „O să te caut din nou după ce vei ocoli cealaltă jumătate de planetă”.

QTX 46, răspunse ea. „Da”.

Traversară terminatorul, care la momentul acela diviza Pacificul într-o fâșie diurnă și una nocturnă.

CU CINE NAIBA STAI DE VORBĂ?

Era o transmisie de la Rufus, tare și răspicată. Dinah se uită pe fereastră și văzu Coasta de Vest a Americii de Nord strecurându-se dinspre linia orizontului către ei, vizibilă sub forma unui desen de lumini care contura aglomerările urbane din delta fluviului Fraser, Puget Sound, fluviul Columbia, Golful San Francisco. Ceea ce însemna că Alaska avea vedere directă la Izzy.

— Cioc, cioc! se auzi vocea lui Dubois Harris prin draperie.

Aștepta acolo de multă vreme.

— Intră, spuse Dinah.

Și îi transmise un mesaj scurt lui Rufus, glumind despre Trollul Spațial și spunându-i că va relua legătura cu el mai târziu. Verifică aplicația ceas de pe ecranul computerului. Era aproape punct 7, prin urmare 7:00 la Londra, prin urmare zece seara pentru Rufus, în Alaska.

Urmă o conversație oarecum confuză și dezlânată, Dinah încercând să păstreze o continuitate de idei cu Doob, în timp ce făcea față și unor întreruperi sporadice, dar revendicative, din partea lui Rufus.

— Tocmai s-a petrecut ceva cam ciudat la radio, spuse ea. Vrei ceva de băut? La tine e seară, nu?

— Vreau de băut mai tot timpul, spuse Doob. Hai să nu ne facem griji pentru asta acum. Ce s-a petrecut?

Dinah îi relată întâmplarea. Doob păru cam confuz la început, poate din cauza atâtor termeni din jargonul radioamatorilor, dar deveni atent când ea îi arătă adresele MAC.

— Explicația cea mai simplă, sugeră el, e că ai de-a face cu un troll care se distrează pe seama ta, atâta tot.

— Dar de unde să știe un troll adresele astea MAC? Că doar nu le facem publice… nu vrem să ne hackerească cineva de la sol roboții.

— Oamenii de la PR au fost pe-aici, nu-i așa? Au făcut fotografii cu tine și cu laboratorul tău de robotică. Nu se poate să se fi făcut vreo poză când aveai cutia aia deschisă și niște plăci dintr-alea cu circuite să fi fost vizibile?

— Doob, aici nu-i gravitație. Nu pot să las lucruri împrăștiate pe birou.

— Fiindcă, evident, ce se petrece aici e că vrea cineva să discute cu tine pe un canal privat…

— Și își dovedește identitatea menționând numere pe care nu le-ar putea cunoaște decât o mână de oameni. M-am prins.

— Și nu zic decât că un troll foarte sofisticat s-ar uita după niște detalii de-astea, pe fundalul unei fotografii publicitare de la NASA, ca să te fraierească.

— S-a notat, spuse Dinah. Dar mă-ndoiesc.

— Atunci, cine crezi că e?

— Sean Probst. Cred că-i expediția *Ymir.*

Doob se uită la ea cu un aer zăpăcit.

— Frățioare, nu m-am mai gândit la ăștia de-o mie de ani!

•

Era ciudat că o poveste atât de epopeică și de dramatică precum călătoria lui *Ymir* putea fi uitată, dar astea erau vremurile.

Nava încetase să mai comunice și apoi dispăruse pe fundalul Soarelui, cam la o lună după ce părăsise orbita joasă a Pământului (LEO), în jurul Zilei 126. Câteva instantanee obținute cu telescoape optice confirmau că făcuse tranziția spre o orbită heliocentrică, lucru care putea să se fi întâmplat accidental sau ca rezultat planificat al unei aprinderi controlate. Presupunând că își urma planificarea originală, *Ymir* trebuia să fi făcut la acel moment aproape două ocoluri complete în jurul soarelui. De vreme ce orbita lui era mult în interiorul celei a Pământului – periheliul era la jumătatea distanței dintre orbitele lui Venus și Mercur –, ar fi terminat cele două ocoluri în ceva mai mult de un an, atingând în treacăt orbita Scheletului lui Greg – cometa Grigg-Skjellerup – cu câteva sute de zile în urmă. Dar asta s-ar fi întâmplat când se afla de cealaltă parte a Soarelui față de Pământ, fiind dificil de observat. Următorul eveniment ar fi fost un flecușteț, impregnarea nucleului cometei, sau a unei bucăți din el, cu un reactor nuclear expus la capătul unei prăjini, și apoi pornirea lui, ca să genereze propulsie prin eliminarea unui nor de aburi pe gaura de acces. Ar fi executat o „aprindere” de mare putere – scoțând barele de control ale reactorului, pornindu-l și eliberând un nor de aburi – care ar fi modificat traiectoria cometei cu aproximativ un kilometru pe secundă, suficient cât s-o facă să intre în coliziune cu Pământul, sau cel puțin cu L1, câteva sute de zile mai târziu. Coordonarea temporală era ciudată și mulți bodogăniseră pe seama ei, întrebându-se de ce nu plecase Sean după altă cometă sau de

ce nu proiectase alt curs, care să-l fi putut aduce acasă ceva mai devreme. Dar cei care știau cum stă treaba cu sistemul solar înțelegeau că era un noroc aproape miraculos ca o cometă, *oricare,* să se afle în poziția potrivită pentru a fi prinsă și mutată într-un interval de timp atât de scurt. Caracterul de improvizație grăbită al expediției *Ymir,* care iscase atâtea controverse, fusese impus de calendarul implacabil al mecanicii cerești. Timpul, fluxul și cometele nu stau să îl aștepte pe om. Și chiar dacă ar fi fost posibilă aducerea unei comete într-un timp mai scurt, ar fi fost un lucru nesăbuit și o imposibilitate din punct de vedere politic. Dacă se întâmpla să fie calculele greșite și cometa se izbea de Pământ? Carevasăzică, planul expediției *Ymir* era singurul cu șanse de reușită.

Asta dacă se derula în direcția cea bună. Și întrucât cea mai mare parte a acțiunii – întâlnirea cu cometa și „aprinderea” motorului cu aburi propulsat nuclear – avusese loc pe când se afla de cealaltă parte a Soarelui, situația misiunii fusese nesigură până cu câteva luni în urmă, când observațiile astronomice dovediseră cu certitudine schimbarea de traiectorie a cometei Grigg-Skjellerup – lucru care nu s-ar fi putut întâmpla decât ca rezultat al unei intervenții umane. Cometa se îndrepta direct către ei. Ar fi declanșat o stare de panică în masă pe Pământ dacă Pământul n-ar fi fost deja condamnat. De atunci urmăriseră cum orbita ei convergea lent cu cea a Pământului și calculaseră momentul când avea să dispară din nou pe fundalul Soarelui când ajungea la L1. Atunci reactorul trebuia repornit, fiind nevoie de o „aprindere” colosală ca să sincronizeze orbita lui *Ymir* cu orbita Pământului și să piloteze vehiculul prin L1 și pe o elipsă lungă, care avea să-l aducă în calea lor.

•

— Mă gândesc la ei în fiecare zi, răspunse Dinah.

— Când ar trebui să ajungă la L1?

— Din clipă-n clipă… dar o să fie o igniție lungă, s-ar putea să tot accelereze câte puțin timp de câteva zile, în loc să încerce brusc, dintr-un singur impuls.

— Are logică, spuse Doob. O manevră unică la accelerație mare ar putea să spargă gheața. Când au comunicat ultima dată?

— În banda X? *Adevăratul* radio? La câteva săptămâni după ce-au plecat. Acum aproape doi ani. Dar e clar că mai trăiesc.

Deci probabil li s-o fi defectat radioul.

— Păi, hai să mergem pe teoria asta, sugeră Doob. Le-ar fi imposibil să improvizeze un radio nou care să transmită la o asemenea distanță. Toată speranța lor ar fi să inventeze ceva care ar putea să funcționeze când vor ajunge mai aproape… și să se mulțumească cu o lățime de bandă mai mică.

— Tata vorbea pe vremuri despre emițătoarele cu scântei, spuse Dinah. Era o tehnologie pe care o foloseau…

— Înainte de tranzistori și de tuburile vidate. Da!

Dinah telegrafie spre Pământ:

ÎȚI SUNĂ CUMVA QET CA UN SCÂNTEIETOR DE PE VREMURI?

Rufus răspunse:

DACĂ MĂ GÂNDESC BINE DA.

— Au luat cu ei câțiva roboți de-ai mei, spuse Dinah. N-ar avea nevoie decât să-și noteze adresele MAC de pe plăcile de interfață ale roboților și-ar avea un soi de dovadă rudimentară a identității. De fapt…

Și se apucă să deschidă o parte dintre datele pe care le înregistrase cu aproape doi ani în urmă, numere de serie ale roboților și ale pieselor repartizate lui Sean și echipajului său. În câteva minute reuși să confirme că adresa MAC sosită de câteva minute prin cod Morse se potrivea cu a unui robot care fusese luat în *Ymir.*

— Cine are acces la fișierul pe care l-ai consultat? întrebă Doob, care continua să joace rolul de avocat al diavolului.

— Glumești? Știi cum e Sean când vine vorba de criptare și de-astea? Tot materialul ăsta e ținut sub șapte lacăte. Adică, sunt convinsă că NSA[23] ar putea să intre, dar nu vreun oarecare pus pe glume.

— Încercam și eu, spuse Doob. Pare teribil de întortocheat, atâta vreau să zic. De ce nu transmite pur și simplu ceva gen: „Salut, Dinah, sunt eu, Sean, mi s-a stricat radioul?” Mi s-ar părea mai ușor așa.

— Trebuie să înțelegi cum e Sean, spuse Dinah. Poftim. Tot ce

[23] National Security Agency, Agenția de Securitate Națională a SUA.

trimite el pe canalul ăsta se transmite practic pe tot Pământul. O să apară pe Internet… toată lumea o să fie la curent cu treburile lui. Habar n-are care e situația. Acolo, la el, nu există internet și radioul lui a picat de multă vreme. Nu știe nici măcar dacă mai e cineva în viață aici, pe orbită. Sau dacă n-o fi fost vreo lovitură de stat militară, ceva. Nu vrea să se mai întoarcă aici dacă ne-am transformat cumva în Imperiul Klingonian.

— Cred că ai dreptate. Vrea să se strecoare ușurel, să încerce marea cu degetul.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Dinah înregistra un nou mesaj de la QET. Începea cu RTFM5 și numărul 00001, continuând cu o serie aparent fără sens de litere aleatorii.

— Singura parte pe care o înțeleg e „citește dracului manualul”, spuse Dinah, după care vine numărul 5.

— A luat vreun manual cu el?

— A luat o mulțime de lucruri, de la inginerii din Seattle, și-a mai lăsat și câteva pe-aici…

— Dinah, ai așa o privire absentă…

— Îmi aduc aminte că l-am întrebat: „De ce-ai printat toate astea, de ce n-ai folosit stickuri de memorie, ca toată lumea?” și el a zis: „Când deții o companie spațială, ai niște avantaje”.

Îl găsi după câteva minute de scotocit prin cutiile de depozitare: șase caiete mecanice, volumele 1-6 din Manualul Angajatului la Arjuna Expeditions. Era un teanc de treizeci de centimetri grosime.

Doob scăpă un fluierat.

— La cât e costul pe kilogram când lansezi lucruri în spațiu, probabil că ăsta valorează mai mult decât *Biblia* lui Gutenberg, care a sosit săptămâna trecută.

Deschiseră direct volumul 5, care în cea mai mare parte arăta ca orice alt manual al angajatului corporatist. Dar între politica referitoare la hărțuirea sexuală și codul vestimentar exista un fascicul gros de vreun centimetru și jumătate care nu conținea nimic lizibil. Pe toate paginile erau tipărite secvențe aleatorii de majuscule în grupuri de câte cinci, coloană după coloană, rând după rând, de sus până jos. Fiecare pagină era numerotată în partea de sus, începând cu 00001.

— Asta-i porcăria aia de cod secret din nu știu ce aventură pentru puștani pe care-l folosea Larz mereu, spuse Dinah. Dar să fiu a naibii dacă știu…

— Mi-e jenă să spun că știu exact ce e, spuse Doob. Astea sunt chei de unică folosință[24]. E cel mai simplu cod cu putință, dar și cel mai dificil de spart, dacă-l folosești corect. Dar trebuie să le ai pe astea.

Și foșni în mână pagina 00001.

După ce Doob îi explică felul cum funcționa, Dinah începu cu succes să decripteze manual mesajul, dar după câteva minute Doob scrisese deja în Python un script care să-i ușureze munca.

— Am venit aici cu gândul să beau ceva și să stau la o șuetă despre mineritul pe asteroizi, spuse el.

— Of, mai lasă bombănitul… e mult mai interesant așa! spuse Dinah.

Mesajul spunea:

DOI ÎN VIAȚĂ. PROPULSIE MAXIMĂ. TRIMITEȚI RAPSIT.

— Erau șase în echipajul inițial, nu? întrebă Doob.

— S-o fi întâmplat ceva, precis. Poate i-a lovit o piatră sau ceva, le-a stricat antena, au pierdut niște oameni. Poate a ajuns radiația la ei.

— Mă rog, s-ar părea că se întorc.

— Mda, dacă nu…

— Dacă nu ce?

— Dacă nu cumva vrea doar să rămână la L1. Ar fi mult mai sigur acolo, ce dracu'. Nu cred c-o să ajungă vreo așchie de Lună atât de departe.

Doob reciti mesajul.

— Ai dreptate, spuse el. Nu spune decât că au pornit propulsia. Nimic despre transferul înapoi pe orbita joasă a Pământului. După care cere o raportare a situației.

Își acoperi fața cu mâinile și își frecă obrajii.

— Mă lasă puterile. Acum trebuia să fiu pe Skype cu familia.

— Șterge-o de-aici, spuse Dinah. Pot să lucrez eu la raport. Și acum pot să-l și codific, dacă tot mi-ai arătat cum se face.

Doob își luă avânt și pluti spre ieșire, dar ajuns acolo se prinse în loc și se întoarse.

— Aș putea să-mi dau seama și singur, spuse el, dar e târziu. Poate îți vine ție vreo idee. Dacă Sean intră pe orbita aia de

---

[24] *One-time pads* (OTP) sau sistemul de criptare Vernam, considerat cel mai sigur din lume.

transfer de la L1 încoace, cât durează până apare aici?

— Treizeci și șapte de zile, răspunse Dinah.

— Vreo șaptesprezece zile după ce pornește Ploaia Solidă, remarcă Doob. Ciudată sincronizare.

Dinah îi întoarse privirea. Nu spuse nimic, dar el înțelese la ce se gândea: „Măcar de-ar fi această sincronizare ciudată problema noastră cea mai mare”.

— Bine. Mersi, Dinah.

— Data viitoare, spuse ea, și, folosindu-și degetul mare și degetul mic, făcu gestul care sugera datul paharelor pe gât.

— Data viitoare, încuviință el și se împinse să iasă pe lângă draperie.

Dinah se uită la ceas. Acum, când știa cu aproximație pe unde se afla *Ymir,* înțelegea distribuirea temporală a transmisiilor. Într-un anumit fragment al fiecărei perioade orbitale de nouăzeci și trei de minute, Izzy se afla de partea nepotrivită a Pământului și nu putea recepționa semnalul lui Sean. Fiecare perioadă de întrerupere a comunicațiilor era urmată de o fereastră în care puteau să converseze. Tocmai consumaseră o fereastră cu notarea și decriptarea transmisiei lui, iar acum se pregăteau să intre iar în perioada de întrerupere. Cât dura pauza, Dinah avea timp să scrie un mesaj scurt și să-l încripteze folosind următoarea cheie unică.

Nu-i era însă prea clar ce să-i scrie. Putea să-i furnizeze niște date firești, ca numărul de arclete aflate la momentul acela pe orbită, numărul de oameni, câți roboți avea în funcțiune. Dar suspecta că Sean ar fi vrut altfel de informații. El ar fi vrut să știe ce s-ar întâmpla dacă și-ar face apariția, peste treizeci și șapte de zile, cu un munte de gheață. Norul Arcă avea la ce să-l folosească, asta era clar. La rândul lui, Sean avea nevoie de Norul Arcă; doi inși într-o navă spațială, împingând o minge uriașă de gheață, nu însemna o civilizație sustenabilă. Însă Sean avea să fie prudent. Precis avea să ceară el ceva. Avea să ceară o înțelegere.

Avea să ceară o înțelegere cu iubitul lui Dinah.

Pas cu pas. Doar câteva statistici de bază dacă îi trimitea, și ar fi ocupat cu ele toată fereastra următoare de transmisie. În loc s-o ia razna tot făcându-și griji cu strategia pe termen lung, Dinah se concentră pe această idee în timpul următoarei perioade de întrerupere, compunând un mesaj cât mai concis cu

putință și apoi codificându-l cu ajutorul scriptului de Python al lui Doob.

Punctul L1 al sistemului Pământ-Soare era plasat pe o linie dreaptă dintre cele două corpuri cerești. *Ymir* era plasat la L1. Așadar, în linii mari, când Izzy cotea pe după emisfera întunecată a Pământului și apărea în lumina Soarelui însemna că puteau „să vadă” L1 și să comunice cu *Ymir.* Acest lucru urma să se întâmple din nou în jur de ora 7:30 A.M. după ora Greenwich, care din întâmplare era ora răsăritului la Londra. Privind în jos prin ferestruica ei, Dinah reuși să vadă terminatorul – linia despărțitoare dintre jumătatea diurnă și cea nocturnă a Pământului – furișându-se peste estuarul Tamisei și luminând câteva fleșe înalte din cartierul financiar londonez. Apoi se întoarse la cheia ei telegrafică, stabili contactul cu *Ymir* și introduse mesajul. Cu asta se consumă toată fereastra de transmisie. Se văzu nevoită să trimită caracterele foarte încet, fiindcă Sean nu era foarte priceput la citirea în cod Morse. Iar pentru că mesajul era codificat, nici nu era în stare să ghicească din context literele lipsă, așa că fiecare literă trebuia citită clar. Până să termine Dinah, Izzy parcursese aproape jumătate de orbită în jurul planetei și se pregătea să plonjeze iar în noapte. Își încheie transmisia cu TBC, despre care spera că avea să fie înțeles drept *to be continued*[25], și imediat după aceea se apucă iar de lucru, scriind și codificând o completare.

Se pregătea să deschidă altă fereastră de emisie, puțin înainte de ora 9:00 A.M., ora Londrei, sau „punct 9” în jargonul lui Izzy, când se pomeni cu Ivy plutind înăuntru fără să bată la ușă.

— Vreau să mă uit pe fereastra ta, o înștiință ea.

— Foarte bine. Ce se întâmplă?

Fiindcă era evident că se întâmpla ceva. Fața lui Ivy avea o expresie ciudată. Și spusese „fereastra *ta*”, nu „*fereastra* ta”.

— Ce-i așa deosebit la fereastra *mea*? întrebă Dinah.

— E lângă *tine.*

— E totul în regulă? întrebă Dinah.

Fiindcă în mod clar nu era totul în regulă. Prima dată se gândi că transmisia în cod Morse fusese interceptată și că dăduse de bucluc. Dar, dacă așa ar fi stat lucrurile, n-ar fi venit Ivy să-i ceară voie să privească pe fereastra ei.

---

[25] În limba engleză, în original, „va urma”.

Se uită la prietena ei. Ivy se apropie imediat de fereastră și se poziționă în așa fel, încât să poată privi în jos spre Pământ. La momentul acela, terminatorul ajunsese să lumineze proeminența cea mai estică a Americii de Sud. Izzy se pregătea să traverseze ecuatorul, aflat acum aproape direct sub ea.

— Am vești de la Cal, spuse Ivy, fără obișnuita notă de plăcere în voce.

— Asta-i bine. Credeam că nava lui e sub apă.

— Era până acum câteva ore.

— Au ieșit la suprafață?

— Au ieșit la suprafață.

— Unde?

— Uite-acolo, jos, spuse Ivy.

— De unde știi? întrebă Dinah. Că doar nu ți-o fi trimis coordonatele.

— Mi-am dat seama, spuse Ivy. Am pus lucrurile cap la cap.

— Ce-a zis?

— A zis să ne pregătim de niște lansări de la Kourou.

— Se redeschide spațioportul?

Ivy scoase un icnet.

Dinah plană până acolo și se opri chiar în spatele lui Ivy, luând-o în brațe și proptindu-și bărbia pe umărul ei ca să poată privi din același unghi.

Știau amândouă unde se afla Kourou; se uitau mereu într-acolo și uneori chiar zăreau vălătucii strălucitori produși de motoarele rachetelor pe platourile de lansare.

Priveliștea la care reacționase Ivy era puțin diferită. Scântei de lumină apăreau de-a lungul coastei, se răspândeau și se topeau. Un baraj întreg de scântei presărate de-a curmezișul între plajă și Insula Diavolului.

— Ce dracu-s alea? întrebă Dinah. Sunt bombe atomice?

— Nu știu.

Apoi întrebarea lui Dinah își primi răspunsul de la o lumină mult mai intensă care izbucni în lungul coastei către nord-vest și păli, transformându-se într-un glob luminescent care se rostogoli în sus către spațiu.

— Cred că *aia* a fost o atomică, spuse Ivy.

— Tocmai am bombardat… Venezuela?

Trecură câteva clipe până li se obișnuiră ochii. Nu avea importanță, oricum și creierul trebuia să depună ceva efort ca

să se obișnuiască. Odată ce lumina păli, văzură că norul-ciupercă era de fapt în largul coastei venezuelene, la câțiva kilometri distanță de uscat.

— O lovitură demonstrativă? întrebă Dinah. Vizibilă din Caracas?

— Parțial, răspunse Ivy. Dar ieri spuneau că toată marina militară venezueleană se îndreaptă spre Kourou să restabilească ordinea. Pun pariu că marina aia nu mai există.

— Și mingile de foc mai mici, de lângă spațioport?

— O să-mi dau cu presupusul c-au fost explozivi termo-barici. Fac aproape la fel de multe pagube ca și nuclearele tactice, fără să contamineze zona de lansare.

Ivy se desprinsese din îmbrățișarea lui Dinah și se întorsese cu spatele la fereastră. Pluteau acum aproape una de cealaltă.

Într-un târziu, Dinah înțelese.

— Ai spus că nava lui Cal a ieșit la suprafață. Că plutește pe apă. Că știe el ceva. Crezi că…

— Știu, se mișcară pe mutește buzele lui Ivy.

Cal primise ordinul direct de la J.B.F. și lansase bomba. Probabil că tot el lansase și rachetele de croazieră cu dispozitive termo-barice.

Oamenii presupuneau că relația dintre Ivy și Dinah se răcise în decursul ultimului an – dar, în definitiv, oamenii presupuseseră de la bun început că erau în dezacord. Nu avea niciun rost să încerci să ții socoteala tuturor lucrurilor pe care și le imaginau oamenii. Faptul că Ivy își pierduse postul în favoarea iubitului lui Dinah nu simplificase lucrurile. Dar relația dintre ele nu fusese niciodată proastă. Doar complicată.

Ivy știa să se exprime elocvent, dar actuala situație nu prea lăsa loc de comentarii.

După câteva minute însă, reuși să se exprime.

— Cred că treaba de tot căcatul e că n-o să-mi rămână de la el decât amintirile, spuse ea, și încercam să cultiv unele bune pe care să le port cu mine.

Nu plângea de-adevăratelea, dar avea vocea tremurătoare.

— Știi că n-a avut de ales, spuse Dinah. Încă se mai aplică ierarhia autorității.

— Sigur că înțeleg asta. Dar chiar și-așa. Pur și simplu, nu e ce mi-am dorit.

— Dar știam c-o să se strice treaba, spuse Dinah.

Radioul ei începu să scoată bipuri.

— Că veni vorba…

— Cine dracu' e? întrebă Ivy.

— Sean Probst. S-a întors.

Ivy mai zăbovi o vreme în atelier, în timp ce Dinah trudea cu cheia telegrafică să transmită cealaltă jumătate a raportului. La vremea când America de Sud ieșise din raza lor vizuală, dâre lungi de fum negru se înălțau spre nord-est din rămășițele incendiate ale Blocadei Justiția Poporului și proiectau umbre pe suprafața încrețită a Atlanticului. Apăruseră iar licăriri puternice peste Kourou, dar acum erau învolburările incandescente ale propulsoarelor cu combustibil solid care azvârleau în văzduh vehicule de mare putere.

— Înapoi la muncă, spuse Ivy. Mai bine mă duc să revăd tabelele alea.

— Ce crezi, o mai fi Cal la suprafață? Se mai poate vorbi cu el?

— Mă-ndoiesc, răspunse Ivy pe un ton care sugera că nici n-ar ști ce să-i spună lui Cal. Nu cred că-i procedură standard să mai rămâi prin zonă după ce lansezi un proiectil nuclear.

•

Pentru doctorul Moira Crewe, anumite aspecte ale culturii Norului Arcă erau mai condamnabile decât altele. Pur și simplu nu considera că se poate trăi decent într-un loc în care nu existau cafenele unde să ia micul dejun când se trezea și nici cârciumi unde să socializeze la sfârșitul zilei. Era pe de o parte rezultatul supraaglomerării, pe de altă parte al faptului că oamenii își duceau traiul în trei schimburi, astfel că nu exista unanimitate în privința perioadei când era dimineață sau seară, și mai era și rezultatul faptului că locul acela fusese proiectat în grabă de ingineri americani și ruși care nu vedeau importanța unor asemenea lucruri. Purtase câteva conversații reușite pe subiectul acesta cu Luisa, care o înțelegea, și într-un fel hotărâseră împreună, nu foarte deslușit, să facă ceva în acest sens după ce avea să înceapă Ploaia Solidă, iar pe Norul Arcă se va fi instalat un fel de rutină pe termen lung. Visul Moirei era să fie patroană de local, poate unul construit într-o arcletă, care să servească acelui scop. Dar încă mai lucra la determinarea momentului oportun.

Desigur, știa că are alte sarcini mult mai importante:

responsabilitatea de a perpetua specia umană, ca și majoritatea celorlalte specii, apăsa în cea mai mare parte pe umerii ei. Ar fi fost inacceptabil să-și petreacă ore în șir în fiecare zi umplând ceștile cu espresso și ștergând tejghelele. Nici măcar nu aveau încă posibilitatea de a cultiva cafea sau orz în spațiul acela, așa că proviziile de consumabile aveau să se termine cât de curând, iar barul ei ar ajunge să servească răcoritoare sintetice. Dar era un vis. Iar între timp putea să folosească încăperea de băut cafea, adiacentă Fermei, ca pe un fel de laborator de cercetare și dezvoltare. Trezindu-se în fiecare zi la punct 8, se întorcea la N2, cobora o spiță până la torul T3, își făcea o ceașcă de cafea liofilizată deplorabilă, își umplea un castronel cu terci de ovăz liofilizat la fel de rău la gust și se ducea să stea la o mică masă de ședință din centrul Fermei. De multe ori i se alăturau și alți lucrători din schimbul trei, cu ochii cârpiți de somn. Unul dintre ei era Markus Leuker, de obicei prea ocupat ca să șadă locului și să-și bea cafeaua cu restul lumii, dar făcându-și uneori timp pentru ea. Se mai întâmpla să vină și Konrad Barth, ca și Rhys Aitken, iar din când în când apărea Tekla. Dintre toți, Tekla reprezenta cazul cel mai ciudat și mai interesant, din mai multe puncte de vedere. Mai pe șleau, era din altă castă. Moira, Doob, Konrad, Rhys și mulți alți membri ai Populației Generale erau genul de oameni care poate se întâlniseră cândva la TED sau la Davos, poate apăruseră împreună la mese rotunde. Nu era cazul Teklei. Cariera ei surprinzătoare, ca una dintre puținele femei înrolate în armata rusă, atletă olimpică, pilot de încercare și cosmonaut, o făcea cu siguranță suficient de *interesantă* ca să fie invitată la o conferință de tip TED, dar faptul că nu vorbea fluent engleza și un oarecare grad de stângăcie în relațiile sociale ar fi exclus-o de pe lista prezentatorilor. Rănile deschise pe care le suferise în timpul evadării din lukul mutilat îi fuseseră cusute de amatori. Pe Pământ ar fi ajuns direct în grija unui chirurg estetician, dar în Izzy acceptase rezultatele și gata. Moira și-ar fi dorit să știe mai multă rusă, ca să poată să stea de vorbă cu Tekla și să afle părerile ei despre aspectul exterior și despre machiaj. Din cauza cicatricelor de pe față, nu se încadra în normele frumuseții feminine și plusa alegând să-și poarte părul tuns periuță. În ciuda tuturor acestora, sau poate datorită lor, era, la drept vorbind, sexy. Un cuvânt pe care Moira ura să-l rostească. Dar a fi sexy făcea parte din condiția umană și nu

avea niciun rost să pretinzi că n-ar exista. Moira însăși era predominant heterosexuală. În tinerețe se culcase cu vreo două femei, una la Cambridge-ul englezesc, cealaltă la Cambridge-ul din Massachusetts. Toate bune și frumoase, iar ea nu avea niciun regret, dar treaba asta ceruse îngrozitor de multă gândire. Își muncise prea mult creierul în legătură cu genurile și cu teoria queer înainte și după acele scurte momente de pasiune, iar cele două relații se șterseseră treptat din viața ei.

Îi trecuse prin minte, în ciuda eforturilor de a ține în frâu asemenea gânduri, că Tekla ar fi un tip de parteneră cu totul diferit și trebui să admită că i se părea o idee destul de interesantă. Circula o poveste întreagă despre sexualitatea Teklei, răspândită la câteva săptămâni după salvarea ei, un fel de telenovelă complicată, cu un triunghi sau un patrulater amoros care implica deopotrivă bărbați și femei, consfințită în istoria orală a lui Izzy, nefiind însă un lucru de care Moirei să-i fi păsat vreodată, încât să-și dorească să afle mai multe despre el. În esență, se spunea că după câteva luni, Tekla începuse să se culce cu alte femei fără să facă un secret din asta, provocând cantități uriașe de analize, comentarii și dramă. Analizele veneau de obicei din partea unor teoreticieni ai genurilor, care vorbeau despre faptul nițel stânjenitor că Tekla era o sportivă care nu-și pierduse aspectul bărbătos nici măcar atunci când o dichisiseră pentru olimpiadă, iar acum arăta și mai masculină. Dezvăluirea homosexualității sale (deși ea n-o făcuse niciodată în mod oficial) tindea astfel să întărească stereotipurile despre femeile sportive. Comentariile veneau de la milioane de idioți de pe Internet. Iar drama se petrecea în relațiile Teklei cu ceilalți ruși, care constituiau un bloc puternic în stația spațială. Agitația se potolise treptat, pe măsură ce se obișnuiau cu informația, pe măsură ce oameni de diferite naționalități și cu diverse sexualități veneau să li se alăture celor din Norul Arcă și pe măsură ce lumea își concentra atenția asupra unor probleme de mai mare amploare. Dar în acest fel Tekla se transformase într-o ființă ciudată, solitară, distanțată socialmente de singurii oameni cu care putea să poarte o conversație fluentă. Acei observatori care erau teoreticieni ai stângismului axați pe corectitudinea politică se așteptau ca Tekla să treacă printr-o transformare personală și să ajungă să semene cu un teoretician al stângismului, dar ea părea să-și fi păstrat în mod

esențial aceeași atitudine față de ordine și disciplină care o recomandase din capul locului pentru munca de Cercetaș și care o împinseseră să-l imobilizeze pe Sean Probst și să se ofere să-l strângă de gât. Stând la masă vizavi de ea, bându-și cafeaua și ciugulindu-și fulgii de ovăz, Moira se întrebă într-o doară dacă Tekla era la curent cu faptul că pe internet exista un gen întreg de pornografie creată de amatori care era dedicată acuplărilor imaginare, mai mult sau mai puțin sado-masochiste, dintre ea și Sean Probst.

În orice caz, înclinația Teklei de a se așeza uneori lângă Moira la micul dejun părea a fi, dacă nu o invitație directă, măcar o tactică preliminară.

Absorbită în asemenea gânduri, Moira nici nu băgă de seamă la început că Ferma se aglomerase brusc cu lume care privea la marele Monitor pentru Conștientizare Situațională plasat deasupra capătului de masă la care ea și Tekla își luau micul dejun. Unghiul de vizualizare era incomod, așa că trebui să-și schimbe poziția ca să vadă bine. Era un canal de știri care prezenta videoclipuri filmate cu telefonul mobil și lipite cap la cap ca să semene a reportaj. La începutul relatării, Blocada Justiția Poporului staționa ancorată în porțiunea de apă dintre plajă și Insula Diavolului, la ora când tocmai începea să reflecte lumina rozalie a zorilor. La sfârșitul poveștii, soarele strălucea peste o clisă agitată de carene sfărâmate și leșuri plutitoare vizibile printre șerpi groși de fum. În mijloc se întrezăreau niște firicele negre care veneau dinspre mare și globuri de flăcări teribile care se răspândeau înghițind zone uriașe, după care plesneau și dispăreau, lăsând în urmă sfărâmături care arătau ca și când fuseseră bătute cu barosul și înmuiate în napalm.

De la momentul acela clipul continua cu o redare în buclă a unor sterile reprezentări tridimensionale de submarine militare și rachete de croazieră și cu înregistrări din Sala de Presă de la Casa Albă, unde președinta făcuse o scurtă declarație înainte de a lăsa lucrurile în seama președintelui Comitetului Șefilor de Stat Major. Interveneau în discuție și alți șefi de stat, din Downing Street, de la Kremlin, de la Berlin.

Toate acestea erau în sine captivante, până când, tocmai în momentul când își muta privirea la cerealele ei, Moirei îi atrase atenția ceva strălucitor pe ecran, iar când se uită din nou într-acolo, un nor-ciupercă se înălța deasupra unui ocean.

— Am ratat ceva? întrebă ea. Asta nu arăta a izbitură de meteorit.

— Nucleară, spuse Tekla.

Moira se uită la ea. Privirea Teklei, pe care unii o găseau glacială, era ațintită asupra ei. Moirei nu i se părea deloc glacială. Pentru prima dată, Tekla își feri privirea cu timiditate.

— Venezuela, adăugă ea. Marina nu mai e problemă. Rachete se lansează iar.

Ridică din umeri. Purta o bluză fără mâneci. Moira nu își putea lua ochii de la deltoizii ei. Era cazul să înceteze.

— Pe plajă a fost bombe termo-barice, continuă Tekla. Ixtrem de distrugătoare.

Se lăsă pe spate și cuprinse nonșalant cu un braț spătarul scaunului gol de lângă ea.

— Dumneata ce părere ai, doctor Crewe?

— Te rog, spune-mi Moira.

— Scuze. Formalism rusesc.

Tekla era, poate, mai precaută decât părea. Anticipa că o persoană precum doctorul Crewe ar fi oripilată de faptul că autoritățile aruncau acum cu bombe nucleare în oameni. Voia să dea lucrurile în vileag acolo, pe loc, cât erau recente.

Pierdută în contemplarea brațului reliefat al Teklei, Moira tresări când un bărbat masiv, bine clădit se trânti în scaunul de lângă ea. Întoarse capul și văzu că era Markus Leuker, care puse pe masă o ceașcă de cafea și rămase privind-o câteva clipe, părând aproape că refuză să se uite la ecranele video pe care se reluau la infinit, din multiple unghiuri, nori-ciupercă și săli de presă. Apoi se întoarse către Moira, salutând-o cu o ridicare din sprâncene și o înclinare a capului, și la Tekla, repetând aceleași gesturi.

Așa că Moira scăpă fără să mai răspundă la întrebarea Teklei.

Răspunse Markus, chiar dacă pe el nu-l întrebase nimeni.

— Știu că mă aflu oarecum în dezavantaj aici fiindcă sunt vorbitor nativ de germană, așa că vin cu un oarecare bagaj istoric. Așa. Da. S-a adus la cunoștință existența bagajului, înțeleg că e o situație incomodă. Delicată. Dar…

— Știai ce-o să se-ntâmple? îl întrebă Moira.

— Nu, m-a luat complet prin surprindere.

Moira dădu din cap.

— Dar, dacă mi-ar fi cerut părerea, aș fi fost de-acord,

continuă Markus.

— Oricum o să moară toți, spuse Tekla, dând și ea din cap.

În clipa aceea, pe Moira o frapă să constate că Markus și Tekla arătau foarte relaxați împreună. Era logic. Pe Markus nu-l deranja nici cât negru sub unghie sexualitatea Teklei; din contră, pentru un om ca el, lucrurile erau mult mai simple dacă știa că ea nu e disponibilă. El fusese pilot militar; ea la fel. În mod firesc, tindeau să privească asemănător anumite lucruri. O vreme, în primul an de funcționare al Norului Arcă, Tekla fusese un fel de muncitor itinerant. Ar putea părea ciudat ca o stație spațială să poată întreține o persoană fără o îndeletnicire anume. Dar nu se anticipase că avea să supraviețuiască vreun Cercetaș, așa că niciunul nu fusese trimis pe orbită în ideea că va avea de jucat un rol pe termen lung. Înstrăinarea ei de ceilalți ruși care duceau greul muncii în spațiul exterior o îndemnase să-și încerce mâna în diverse alte activități. Cunoștea interiorul lui Izzy cât se poate de bine, dar știa și cum să acționeze comenzile unei arclete și putea să-și pună un costum spațial și să iasă în spațiu ca să sudeze câte ceva. Perioada ei de rătăcire în pustiu părea să se fi încheiat când preluase Markus conducerea. Moira nu mai știa sigur cu ce se ocupa Tekla în viața de zi cu zi. Dar acum intuia limpede că Tekla lucra direct pentru Markus, că el avea încredere să-i încredințeze o însărcinare anume.

— Ei o să moară toți, așa este, se auzi o altă voce. Dar noi nu.

Era Luisa. Se apropie până în spatele Teklei și ceru din priviri permisiunea de a folosi scaunul pe care își sprijinea rusoaica brațul. Tekla nu doar că i-l eliberă, dar se ridică în picioare și îl trase de la masă în semn de curtoazie.

— Noi n-o să murim toți, sau cel puțin asta sper, continuă Luisa, și am văzut adineauri ce s-a petrecut. De-acum a rămas în amintirile noastre. Și nu doar în amintiri. Dar în câteva ore o să primim livrări de la Kourou datorită faptului că am folosit explozivi termo-barici și arme nucleare împotriva unor oameni care erau practic lipsiți de apărare. Acum e în ADN-ul nostru.

Privirea îi alunecă o clipă către Moira.

— Dacă-mi scuzați imaginea poetică, doctor Crewe.

Moira îi zâmbi ușor și înclină din cap.

— Deci tu nu ești de acord? întrebă Markus.

— Nu, răspunse Luisa. Să ne înțelegem, Markus, și eu vin cu

un anume bagaj. Sunt o femeie cu pielea închisă la culoare, din America de Sud, vorbitoare de spaniolă. Mi-am dedicat ani din viață traiului în bărci de refugiați. Și sunt evreică. Ăsta-i bagajul meu, bine?

— Înțeles, spuse Markus.

— Nu sunt acolo jos, nu știu ce sfaturi a primit J.B.F., ce știa ea și nu știm noi.

— Și deci ce vrei să spui? întrebă Markus pe un ton energic, dar politicos.

— Noi nu avem legi. Nici drepturi. Nici constituție. Nici sistem juridic, nici poliție.

Markus și Tekla se priviră peste masă. Nu era o privire furtivă, vinovată sau conspirativă. Dar era o privire plină de sens.

— Se lucrează la asta, spuse Markus.

Nu glumea; încă de la semnarea Acordului de la Lacul Crater, un întreg *think tank* de experți constituționali trudeau din greu la Haga, iar unul dintre ei locuia în prezent sus, pe orbită.

— Știu că se lucrează, răspunse Luisa, și pentru mine e foarte important ca asemenea atrocități pe care le vedem pe ecranele astea să nu contamineze cumva desfășurarea lucrărilor. De data asta nu mai merge cu procedurile obișnuite.

Markus și Tekla, încă privindu-se reciproc, păreau să fi ajuns la hotărârea comună de a nu scoate niciun cuvânt.

Telefonul Moirei vibră. Uitându-se la ecran, văzu că avea o întâlnire programată peste cincisprezece minute. Se scuză de la întrunirea aceea de cafegii care devenise extrem de bizară. Eh, în fine, poate cu ocazia aceasta se vindecase de niște idei sentimentale. Intrase acolo dorindu-și să recreeze cumva experiența micului dejun într-o cafenea de pe o străduță din Europa, și când colo, i se servise o jumătate de oră de război nuclear, protestatari incinerați în masă și discursuri etice pline de seriozitate, în amestec cu o subită și puternică tensiune sexuală între ea și Tekla. Ca destui alții din Norul Arcă, nici ea nu mai făcuse sex de când ajunsese pe orbită. Mulți dintre cei cu conștiința încărcată de faptul că le rămăseseră pe planetă soți sau logodnici, a căror soartă era pecetluită, găsiseră o cale de a trece la acțiune, dar alții nu aveau parte de așa ceva. Lucrurile nu mai puteau rămâne la fel. Două capsule andocate fuseseră rezervate pentru vizite conjugale și toată lumea cunoștea cotloane liniștite în interiorul stației spațiale unde

puteai s-o faci. Moira nu avea pe nimeni la sol. Se abținuse pentru că nu avea partener aici, pe orbită, și fiindcă pur și simplu era locul cel mai puțin erotic pe care ți-l puteai închipui. Dar începea s-o prindă flama.

Pe lista ei cu lucruri de făcut pe termen lung se afla, de fapt, și elaborarea unor tactici pentru cazurile de graviditate de la bordul Norului Arcă. Din moment ce persoanele care erau gravide nu se deosebeau fundamental de cele care nu erau, toată problema se reducea la felul cum trebuiau tratați bebelușii. Presupunerea arcotecților era că urma să fie o procedură metodică și că toată lumea care rămânea însărcinată o făcea cu intenția de a congela embrionul ca să poată fi implantat mai târziu, când ar fi existat condiții mai bune pentru creșterea micuților. Acum, după mai bine de o jumătate de an petrecută pe orbită, Moira se îndoia de asta. Avea senzația că arcotecții subestimau diferențele culturale dintre Populația Generală și arcletari.

Până cu câteva luni în urmă li se spunea arconauți, denumire care continua să fie folosită în toate comunicatele oficiale. Apoi cineva născocise termenul „arcletari” și, printr-unul dintre acele fenomene virale care se petrec exclusiv pe internet, denumirea făcuse înconjurul planetei în vreo douăzeci și patru de ore și devenise universală. Câțiva își exprimaseră obiecțiile, dar tăvălugul fenomenului trecuse peste ei ca și când n-ar fi fost.

Arcletarii erau doar niște copii, iar relația lor cu PGen era surprinzător de firavă. Arcletele în care locuiau nu aveau posibilitatea de a-și schimba poziția în roi. Deplasarea dintr-o arcletă în alta devenea aproape imposibilă – era o călătorie epopeică în costum spațial, care necesita niște subterfugii extravagante de astrodinamică. Existau vehicule spațiale utilitare de mici dimensiuni, numite Viflere, care plimbau lumea de colo colo, dar nu erau suficiente, iar piloți calificați erau puțini. La sugestiile Luisei, Markus încercase să compenseze această stare de lucruri „agitând sacul”, ceea ce însemna că, în orice moment, aproximativ zece procente dintre arcletari locuiau și munceau la bordul lui Izzy. Dar, în cea mai mare parte a timpului, majoritatea lor erau exilați în arce individuale sau în triade ori heptade, unica lor legătură cu Populația Generală realizându-se prin videoconferințe („Scape”), rețele de socializare („Spacebook”) și alte tehnologii care fuseseră

transplantate din lumea pământeană. Moira s-ar fi mirat să audă că n-ar exista deja fete însărcinate, dar încă nu apelase nimeni la ea pentru congelarea vreunui embrion.

Și orice persoană normală care ar fi mers pe urmele Moirei prin Zvezda „în jos” până în unitatea de depozitare frigorifică ar fi înțeles motivul. Nimic din ce se afla acolo nu gâdila terminațiile nervoase care contau pentru oamenii doritori să-și întemeieze o familie. Avea un aer atât de clinic/industrial, de te pufnea și râsul.

Însă, din același motiv, Moira spera ca locul acela să li se pară impresionant nou-veniților, care își făcură apariția exact la ora programată. Sosiseră cu câteva ore în urmă, cu o capsulă lansată de la Cape Canaveral: timp suficient pentru ca medicamentele contra greții pe care le luaseră să-și facă efectul, iar ei să-și tragă puțin sufletul. Era un contingent mic din Filipine: un cercetător care lucra la niște varietăți de orez modificate genetic, o femeie sociolog care studiase marinari filipinezi care își petreceau toată viața pe cargoboturi – probabil că de acum avea să lucreze împreună cu Luisa – și o pereche de arcletari care, judecând după aspect, aparțineau unor grupuri etnice la fel de diferite pe cât erau islandezii de sicilieni. Unul dintre ei ducea cu el inevitabilul răcitor de bere. După cum știa Moira prea bine – pentru că se ocupa cu asta cel puțin o dată pe zi –, conținea spermă, ovule și embrioni colectați de la donatori de pe tot cuprinsul țării de origine – în cazul acesta, Filipine. I-l luă cu un aer ceremonios, ca un om de afaceri japonez care primește cartea de vizită a altuia, și deschise capacul ca să cerceteze interiorul. Pe fund se mai vedeau câteva bucăți de gheață carbonică; era bine. Fiolele cât degetul erau închise într-o cușcă hexagonală. Testă câteva cu un termometru cu infraroșii în formă de pistol, verificând dacă nu se dezghețase vreuna. Apoi, după ce își puse mănuși de bumbac ca să-și protejeze pielea de temperatura scăzută, scoase câteva și le controlă rapid dacă fuseseră sigilate, etichetate și dotate cu cod de bare în concordanță cu procedurile specificate în Al Treilea Supliment Tehnic al Acordului de la Lacul Crater, Volumul III, Secțiunea 4, Paragraful 11. Erau în regulă. Nici nu s-ar fi așteptat la mai puțin din partea doctorului Miguel Andrada, geneticianul.

Își dădu seama că doctorul Andrada suspecta, mai mult sau

mai puțin, că niciuna dintre mostrele acelea nu avea șanse nici cât negru sub unghie să se dezvolte vreodată până la stadiul de viață conștientă, dar nu era un subiect de discutat la momentul acela. Moira le ținu celorlalți un mic discurs prefabricat, căruia încercă să îi dea o aparență de spontaneitate, mulțumindu-le lor și, prin extensie, poporului filipinez pentru faptul că le încredințaseră ei și Norului Arcă acele contribuții deosebit de prețioase și făcând aluzie, fără a-l promite, la un viitor când din fiecare fiolă mică de plastic va izvorî belșug de omenire vibrantă. Se presupunea că acești oameni aveau să pornească acum către arcletele lor, unde vor posta știrea pe Facebook pentru prietenii și familiile rămase acasă. Promisiunea din cuvintele ei avea ca scop să-i oprească pe cei de pe Pământ să devină prea turbulenți în așteptarea sfârșitului; iar dacă dădeau greș, cum se întâmplase în Venezuela, ei bine, J.B.F. putea să-i radă pur și simplu cu o bombă nucleară.

— Pot să văd cum funcționează lucrurile? întrebă doctorul Andrada după ce restul delegației sale fusese trimisă să-și vadă de treabă.

Rămăseseră, așadar, doar ei doi, plutind într-un modul de andocare lung și îngust, care se proiecta pe latura dinspre nadir. „Sub” ei, capătul opus era închis ermetic printr-o trapă cu încuietoare numerică. Accesul în cea mai mare parte a lui Izzy era liber pentru oricine dorea să se plimbe și să bage nasul ici și colo; nu prea ajungeau golani pe orbită, însă AGU, Arhiva Genetică Umană, avea un statut cumva semisacru și era păstrată sub echivalentul digital al încuietorii cu cheie.

Doctorul Andrada era un bărbat mărunțel și vânos, cu pomeți proeminenți. La fel ca alți specialiști în genetică agricolă pe care îi cunoscuse Moira, și el avea un aspect bătucit, bronzat, tăbăcit, rezultatul timpului îndelungat petrecut în aer liber, pe loturi experimentale, la săpat în țărână. Dacă n-ar fi purtat ochelari eleganți, ar fi putut trece drept fermier oriunde în Asia de Sud-Est. Dar avea un doctorat obținut la UC Davis și fusese foarte aproape de a obține un Premiu Nobel înainte de intervenția Agentului.

— Desigur, spuse Moira. Mi-ar plăcea oricum să mai stăm de vorbă despre cum o să cultivăm și altele aici în afară de oameni.

— Trebuie să discutăm despre asta, încuviință doctorul Andrada.

Ea porni plutind în jos, făcând o tumbă lentă ca să ajungă la tastatură, și apăsă butonul care pornea scanerul de iris. După câteva momente, dispozitivul încuviință că era vorba de doctorul Moira Crewe și deblocă trapa, pe care ea o deschise, opintindu-se, cu un mâner din perete, apoi se lăsă să alunece ușor prin ea în modulul de andocare aflat dincolo. Abia dacă încăpeau amândoi în el. Iluminatul cu leduri albe porni automat. Pe perete era fixată o curea simplă din împletitură de nylon, de care erau prinse câteva mici gadgeturi electronice. Moira o luă și și-o petrecu în jurul taliei, închizând catarama.

Pătrunseseră prin trapă în partea dinspre zenit a modulului. La babord și tribord erau deschizături care fuseseră etanșeizate cu ecrane de plastic rotunde. Fiecare dintre ele avea în centru câte un mâner. Moira apucă mânerul celui mai apropiat ecran de la babord, îl apăsă pentru a elibera un clichet și apoi îl trase într-o parte.

Doctorul Andrada tresări în aerul glacial care se revărsă în modul. Priveau în lungul unui tub drept de vreo zece metri lungime, larg cât să aibă loc o persoană să lucreze confortabil sau două să treacă una pe lângă cealaltă, dacă nu aveau nimic împotrivă să se frece una de cealaltă. Pereții erau împodobiți cu șiruri lungi și ordonate de trape mai mici, cam cât o palmă de om cu degetele răsfirate, fiecare cu mânerul ei micuț. Erau cu sutele. Mai aproape de intrare, trapele purtau etichete îngrijite, tipărite la mașină, și coduri de bare; cele aflate mai departe erau libere. În dreptul fiecăreia se afla câte un led albastru; acestea erau singura sursă de lumină din acel spațiu.

— Vreți să faceți onorurile? întrebă Moira.

— Dacă nu mor înghețat până atunci! spuse doctorul Andrada.

— E rece în spațiu. Pe asta ne bazăm.

Îl lăsă un minut să-și pună mănuși de bumbac, apoi deschise răcitorul și ținu capacul. El scoase micul cadru care susținea mostrele. Moira scană codul de bare cu un aparat portabil de la centură. Doctorul Andrada se împinse în modulul de depozitare la rece și înaintă plutind prin el, împingând ușor pereții într-un fel care îl caracteriza drept nou-venit în mediul cu gravitație zero.

— Folosiți-o pe prima care n-are etichetă, îi spuse Moira. Lăsați capacul deschis, vă rog.

Doctorul Andrada tuși când aerul rece îi provocă un spasm în gâtlej. Deschise una dintre trapele micuțe și strecură înăuntru cadrul cu mostre. Între timp, folosind o imprimantă portabilă, Moira produse o etichetă adezivă care identifica mostra în engleză, în filipineză și în limbajul codului de bare pentru citire electronică. După ce doctorul Andrada se întoarse în modulul central, se duse și ea la trapa deschisă, verifică dacă mostrele stăteau bine în cavitatea tubulară, apoi închise trapa și lipi eticheta pe ea. Pe trapă erau tipărite un număr de identificare unic și un cod de bare care exprimau același lucru; le scană și făcu o a doua verificare.

Ledul de lângă trapă se făcuse roșu, semnalizând că temperatura din compartiment era prea ridicată. În timp ce Moira își verifica lucrarea, se făcu galben, ceea ce sugera că frigul începea să se „infiltreze”. Mai târziu, Moira avea să deschidă aplicația pe ecranul tabletei ca să verifice dacă se făcuse albastru.

Zbură înapoi în modulul de andocare și apucă ecranul rotund care etanșeiza depozitul frigorific.

— Acum știți pentru ce sunt astea, spuse ea. Izolare termică.

Împinse cu un pocnet ecranul în lăcașul lui.

— Aș putea să-l deschid pe celălalt, dar ați vedea același lucru.

— Mulțumesc oricum, spuse doctorul Andrada, dar atât de frig nu mi-a mai fost în viața mea!

„Urcară” înapoi în Zvezda și porniră înainte către complexul de module în care era depozitată cea mai mare parte a echipamentului de inginerie genetică. Nu era nimic de văzut acolo, doar cutii peste tot. La fel de bine ar fi putut s-o ia către pupă ca să viziteze unul dintre toruri, dar experiența o învățase pe Moira că nou-sosiților nu le făcea bine să tot treacă de la imponderabilitate la gravitație simulată și înapoi.

Prin lentilele ochelarilor săi eleganți, doctorul Andrada se uită la Moira într-un fel pe care ea îl citi drept politicos, dar sceptic. În regulă. Se hotărî să abordeze subiectul care probabil îi umbla și lui prin minte.

— Iertați-mi micul ceremonial, spuse ea. Fac asta o dată sau de două ori pe zi de un an încoace. Sunt și preoteasă, la fel cum sunt și om de știință. Domnia voastră trebuie acum să scrieți pe blog, firește. Să le spuneți oamenilor de jos, de pe Pământ, că

ați dus mostrele personal, cu mâna dumneavoastră, tot drumul din Manila până la locul de depozitare frigorifică din Izzy.

— Da, înțeleg asta. Așa voi face.

Se întrerupse, semnalând o schimbare de subiect.

— N-aș zice că-i descentralizată.

Moira încuviință dând din cap.

— Dacă în următoarele zece minute dă o piatră peste modulul ăla, toate mostrele sunt distruse.

— Da. Asta mă îngrijorează.

— Și pe mine. Totul se reduce la statistică și la matematică. Deocamdată nu sunt prea multe pietre, iar pe cele care sunt putem să le vedem și să le evităm dacă e cazul. Păstrarea tuturor ouălor într-un singur coș…

— Și-a spermei, spuse doctorul Andrada, repetând ceea ce devenise cea mai veche poantă din universul personal al Moirei.

— … e de fapt un pariu cu șanse mai bune, în următoarele săptămâni, decât încercarea de-a le distribui prin toate arcletele. Dar există un plan de distribuire a lor, doctor Andrada, și se va pune în mișcare când RFB-ul va depăși un anumit prag.

El dădu din cap.

— Vă rog să-mi spuneți Miguel.

— Miguel. Moira, te rog.

— Da. Acuma, știi de ce-am fost ales să vin aici.

— Ai descoperit o metodă de-a eficientiza fotosinteza la orez prin transplantarea unor gene de la porumb. Greenpeace ți-a distrus laboratorul de cercetare din Filipine, dar ai reușit să păstrezi proiectul funcțional în Singapore. La scurt timp după Zero, ai început să dezvolți varietăți de orez adaptate la cultivarea în medii hidroponice cu gravitație scăzută.

— Sparez, spuse Miguel, abia schițând gestul de a-și da ochii peste cap.

Termenul respectiv, care combina cuvintele spațiu și orez, fusese introdus de un reporter plin de entuziasm de la *Straits Times* și devenise un element de bază, nelipsit din titlurile tabloidelor și din șirurile de comentarii de pe Internet.

— Înțelegi, Moira, că nu poate să crească fără un nivel oarecare de gravitație simulată? Trebuie să existe un sus și un jos, altfel sistemul radicular nu se poate dezvolta. În privința asta e mai dificil decât la alge, cărora nu le pasă.

— Ah, o să mâncăm cu toții alge multă vreme, spuse Moira.

Acest sparez o să apară mai târziu, după ce vom construi mai multe medii ambientale care se rotesc ca să creeze gravitație. Și atunci, Miguel, atunci să vezi!

— Atunci ce?

— Spament.

— Spament?

— Ferment spațial, spuse Moira. Nu-i la fel de bun ca ovăzul, dar poți să faci bere din orez la nevoie.

•

— Bătaie, spuse Markus.

Trebui s-o spună fiindcă nu putea să facă gestul. Modul tradițional prin care un luptător îi spunea partenerului de antrenament că nu mai era în stare să scape din priza lui era o bătaie ușoară pe mâna, brațul, piciorul acestuia sau oriunde putea ajunge. Dar Markus nu reușea să ajungă nicăieri. Tekla îi ținea sub control ambele brațe.

Îl eliberă cu câteva clipe înainte de a se izbi, în plutirea lor, de peretele capitonat al Circului – un modul mare, aproape gol pe dinăuntru, rezervat exercițiilor fizice – și ridicară amândoi mâinile ca să amortizeze impactul.

Din capătul îndepărtat al Circului îi urmăreau cu interes Jun Ueda, un inginer pe nume Tom Van Meter, Bolor-Erdene și Viaceslav Dubski. Cei trei bărbați păstrau o tăcere posacă. Bolor-Erdene, care mai presus de orice era plină de entuziasm, își permise trei bătăi din palme, apoi se opri când deveni limpede că nimeni altcineva nu-i urma exemplul.

— Bine, spuse Viaceslav. Să vezi înseamnă să crezi. Iată că e posibil să practici sambo în gravitație zero.

Aruncă o privire iute către ceilalți.

— Sau jiu-jitsu, sau lupte, sau bökh[26], presupun.

— Evident, nu există aruncări. Nu se pot face deplasările de greutate care sunt atât de importante la sol, spuse Markus.

Jun dădu din cap aprobator.

— E un subgrup, spuse ea. Seamănă puțin cu lupta la sol. Dar fără sol.

Tom Van Meter, care făcuse wrestling pe când studia pentru diploma de inginer la Iowa, se întoarse cu fața la peretele capitonat și încercă să-i ardă un pumn. În ciuda mărimii și a forței sale considerabile, izbitura fu slabă și îl trimise plutind cu

[26] Stil mongol de lupte corp la corp.

spatele prin tot modulul.

— Am făcut și experiențe de-astea, spuse Markus. Loviturile de pumn sunt problematice.

Chiar înainte de a lua contact cu peretele opus, Tom își azvârli brațele în față și lovi suprafața căptușită ca să absoarbă energie.

— Dacă te afli într-un tor sau într-o bola, toate manevrele obișnuite vor funcționa, spuse el. Dar ai dreptate, artele marțiale în ge zero sunt o nouă frontieră.

— Odată ce ajungi la lupta corp la corp, spuse Tekla, nu mai e așa diferit.

— Norul Arcă e echipat cu o duzină de tasere[27], spuse Markus. Nu le-am cerut eu. Erau aici când am venit. Nu știe nimeni de ele. Nu mă simt bine să știu că umblă lumea pe-aici cu arme la șold, chiar dacă sunt doar tasere, în timp ce toți ceilalți sunt neînarmați. Și totuși, avem o populație de vreo două mii de inși. Pe Pământ nu există oraș cu atâta populație care să n-aibă poliție. Vor fi infracțiuni. Dispute.

— Ce spune Constituția despre poliție? întrebă Bolor-Erdene. N-am citit-o.

Toți ceilalți pufniră în râs, cu simpatie.

— Nimeni n-a citit nenorocirea aia, Bo. Uite-atâta-i de groasă când o printezi! spuse Markus, arătând cam cinci centimetri între degetul mare și arătător. E scrisă de-o comisie, cum era de așteptat.

— Ca să fie clar, Markus, interveni Jun. Nu propui…

— Nu, Jun, nu spun s-o ignorăm. Crede-mă, în fiecare zi urlu la indivizii ăștia s-o facă mai simplă, să ne dea aia, cum îi zici tu…

— Manualul pentru tonți, spuse Tom.

— Așa. Până nu ne tâmpim de tot. Un simplu manual al utilizatorului. Dar undeva acolo e menționată și forța de poliție. Am dat cu grep[28] și-am găsit-o. La început trebuie să fie o poliție cetățenească – fără profesioniști. V-am studiat dosarele personale. Știu că toți sunteți antrenați într-o variantă sau alta de lupte. Luptele sunt singura formă de violență organizată care poate fi cu adevărat utilă la bordul unei stații spațiale, dacă nu luăm în calcul cine știe ce porcării demente.

— Dar lupta cu bastoane? întrebă Tom.

---

[27] Armă cu electroșocuri.

[28] Utilitar UNIX pentru căutarea în fișiere de text.

— Știam că ai să întrebi fiindcă CV-ul tău menționează nițică escrima[29], spuse Markus. E o idee rezonabilă. Totuși, am o întrebare.

— Da?

— Vezi vreun baston pe-aici?

— Poate creștem și noi niște copaci, propuse Bo.

— Asta o să dureze o vreme, replică Marcus. Așa că vă rog doar atât, să petreceți în fiecare zi puțin timp împreună în modulul ăsta ca să exersați luptele. S-ar putea să ne prindă bine.

•

Doob dormise atât de prost, încât bănuia că nu adormise deloc. Dar ceasul îi arăta că era aproape punct 15. Când intrase în sacul lui, arăta punct 9. Probabil că moțăise o vreme. Dar nu știa când anume.

Videoconferința lui de fiecare noapte cu Amelia nu mersese bine. Nu mersese nici *prost* – nu ridicaseră vocea, nu izbucniseră în lacrimi –, dar la început vorbiseră doar despre ceea ce se petrecuse în Kourou, iar după aceea se pierduse conexiunea. Observase același lucru cu Henry.

Începeau să nu mai aibă ce să-și spună. Era înspăimântător, dar adevărat. Membrii familiei sale se pregăteau cu toții de întâlnirea cu creatorul lor în două, trei sau patru săptămâni. Autoritățile ofereau gratuit pastile pentru eutanasie oricui dorea să primească; mii de oameni le înghițiseră deja, iar morga dădea pe dinafară de cadavre. Se săpau cu buldozerele morminte comune. Între timp, Doob se pregătea pentru – ce mai la deal, la vale – cea mai grozavă aventură din viața lui.

Își dorea, într-un fel, să fi murit deja toți.

Aceste cuvinte aparent de nerostit le rostise în fața Luisei cu câteva zile în urmă, iar ea dăduse din cap aprobator.

— Așa pățesc mereu îngrijitorii pacienților cu Alzheimer în faza terminală, sau ai altor cazuri asemănătoare, spuse ea. Odată cu munca asta vine și un uriaș sentiment de rușine și vinovăție.

— Dar Amelia n-are Alzheimer, ea o să…

— Nu contează. Faptul că o vezi, că vorbești cu ea te face să nu te simți bine. Iar o parte din creierul tău își dorește ca lucrul

---

[29] Sau *eskrima, arnis, kali*: sport național în Filipine, arte marțiale care, în general, pun accentul pe lupta cu arme.

care te face să nu te simți bine să dispară. E cea mai simplă reacție din lume. Asta nu te face un om rău. Nu înseamnă că trebuie să-i cedezi.

Astfel de gânduri provocaseră și mai multă foială și perpeleală – dacă acestea erau cuvintele potrivite care să descrie imposibilitatea de a adormi într-un sac nefixat, în gravitație zero – în vreme ce se lupta cu întrebarea „Când?” Demult, în Ziua 360, când anticipase că se va întâmpla în Ziua 720, plus sau minus câteva zile, toate erau bune și frumoase. Dar acum Ziua 700 se apropia de sfârșit, iar treaba cu „plus sau minus” îl necăjea serios. Ulterior îngustaseră marja de eroare la „plus sau minus trei zile”, dar numai ca răspuns la presiunile politice. Nu fusese o aproximare legitimă din punct de vedere științific. Și însemna altceva pentru oamenii de știință. Profanii înțelegeau că avea să fie „cu siguranță între 717 și 723”. Oamenii de știință spuneau altceva, că dacă ai putea repeta de foarte multe ori experimentul aruncării în aer a Lunii și dacă ai ține evidența timpului scurs până la Cerul Alb în fiecare dintre aceste cazuri, numerele obținute s-ar încadra într-o distribuție normală, o curbă în formă de clopot, în care circa două treimi dintre valori s-ar înscrie în acel interval.

Ceea ce însemna că restul ar cădea *în afara* acelui interval –, iar unele ar cădea *mult* în afara lui. Nu era complet exclus să se întâmple *mâine* – să se întâmple chiar acum, în timp ce Doob plutea în afurisitul ăla de sac.

Așa se face că, atunci când Dinah veni să-l trezească, puțin după punct 15, nu era supărat pe ea. Mai degrabă se simțea ușurat.

Politețea elementară îl împiedică să-i spună că părea dărâmată. Nu în sensul că ar fi fost copleșită de emoții. Pur și simplu părea sleită de puteri și consumată.

— Știi de Guiana? îl întrebă ea peste umăr în timp ce se întorceau agale la Colonia Minieră.

— Mda.

— Bine.

Nu mai scoase nicio vorbă până ajunseră în atelierul ei. Doob văzu peste tot în jur rămășițele unor metode de comunicare de modă veche: multe foi de hârtie prinse cu bandă adezivă de orice suprafață disponibilă, creioane tocite plutind alandala, pagini desprinse din „manualul angajatului” cu grupuri de

caractere tăiate.

— A trebuit să-i spun lui Sean s-o lase moartă, recunoscu ea. Sunt frântă. Nu mai pot. Am nevoie să dorm. Porcăria asta e dificilă, trebuie să ai precizie. Să bați cheia suficient de încet ca să recepționeze Sean transmisia e ca mersul foarte încet.

— Mersul foarte încet?

— Știi tu, spuse Dinah. Oricine poate să meargă în ritm normal. E ușor. Dar când trebuie să mergi la jumătate din viteză, de pildă când însoțești pe cineva care se deplasează greu? E extenuant.

— Am priceput.

— Când am început să-l rog să mă scutească, a schimbat subiectul. Până atunci nu zicea decât „Hei, ce se petrece, câți oameni sunt în Arcă?”, dar când am început să-l presez nițel cu timpul, a-nceput să vorbească despre analiza de sensibilitate.

Doob râse.

— Oho, făcu Dinah, urmărindu-l cu mare atenție. Nu la reacția asta mă așteptam.

— Sunt treaz de ore întregi și mă tot gândesc la asta, spuse Doob.

— Știi cumva ce-a vrut să zică? Eu, fiindcă sunt grea de cap, a trebuit să-l întreb.

— Presupun că voia să știe cât de siguri suntem de fapt c-o să se întâmple în Ziua 720. Și cât de instabil este sistemul, mai exact.

— Păi, da, la asta se referea.

— Cu cât ne apropiem, cu atât seamănă mai tare cu un reactor nuclear gata să intre în stare critică sau, mă rog…

— Metafore la alegere, m-am prins, spuse Dinah.

— Ceva atât de instabil ar putea fi declanșat de un zgomot aleatoriu în sistem. Lucruri pe care în mod inerent nu putem să le prezicem. Cât de curând o să fie atât de aproape de limită, încât o să fie de-ajuns să te uiți la el mai urât ca să se declanșeze. Pur și simplu nu știm care piatră o să provoace avalanșa.

Dinah se gândi câteva momente, apoi își mută privirea de la el la aparatul radio.

— Sean știe, spuse ea.

— Nu cred c-am auzit bine, spuse Doob după o lungă pauză plină de incertitudine.

— Bila Opt. Așa-i spune Sean. E o piatră despre care nu știi nimic. Una pe care n-o vezi când se apropie. E prea întunecată, prea departe.

— Dinah, sunt nelămurit... despre ce vorbim aici, despre un asteroid ipotetic sau...

— Nu. Despre unul anume. Unul real. Uite, Doob, știi că Arjuna Expeditions lansează minisateliți de ani de zile. Avem sute de ochi în cer, plutesc în jur și fotografiază asteroizii din apropierea Pământului, îi catalogheează, le înregistrează parametrii orbitali cu toată precizia de care suntem în stare. Ei, se pare că și el stă treaz noaptea și se gândește la aceleași lucruri ca și tine. La instabilitatea extremă a norului de resturi. La sensibilitatea lui față de orice fel de perturbare. Și i-a venit o idee strălucită: ce-ar fi să caute asteroizi prin baza de date secretă de la Arjuna ca să vadă dacă o să treacă vreunul perfid prin mijlocul norului de resturi lunare în următoarele două săptămâni, când situația e atât de explozivă?

— A luat baza aia de date cu el?

— Păi, cum să nu, că-i doar un tabel.

— Și deci a deschis tabelul și-a făcut analiza?

— Aha. Doob, ascultă-mă, lucrurile astea le-am pus cap la cap pe bază de dovezi indirecte. Ai văzut și tu ce fragmentată e comunicarea.

— Am înțeles.

— Dar cred că a făcut analiza asta și a găsit un asteroid, pe care l-a botezat Bila Opt. Presupun că are albedo scăzut.

— Negru. Cum sunt bilele opt, spuse Doob.

— Nu știu nimic despre mărimea lui sau despre parametrii orbitali, nimic de genul ăsta. Dar Sean crede că are să treacă drept prin mijlocul norului în circa șase ore.

— *Șase ore*?!

— Și că, la câtă energie cinetică are, o să fie... mă rog, interesant.

Lui Doob îi zbură gândul la Amelia. La emoțiile care îl ținuseră treaz mai devreme. În mod previzibil, totul se răsturnase și acum era îngrozit că ea, Henry, Hesper și Hadley erau deja în pragul morții.

Dinah interpretă în mod greșit tăcerea lui, crezând că făcea calcule astronomice în minte.

— Mă duc să dorm șase ore, spuse ea. Noapte bună.

— Noapte bună, Dinah, spuse Doob.

•

Era aproape punct 16, ora de începere a unui nou schimb, echivalentă cu patru după-amiaza pentru cei din schimbul trei. Așadar, Markus se apropia de finalul a ceea ce ar fi reprezentat o zi de lucru pentru orice persoană normală de pe suprafața planetei. Bineînțeles, ca mai toată lumea din Norul Arcă, și el muncea tot timpul cât era treaz. Până și activitățile recreative – ca antrenamentul de arte marțiale din Circ – aveau un scop mai cuprinzător. Deși terminarea schimbului „după-amiaza” și sfârșitul „zilei de lucru” erau pentru el niște ritualuri pur formale. Totuși, avea obiceiul de a folosi partea aceasta a zilei ca să se ocupe de ceea ce se numea pe vremuri hârțogăraie. Operațiune la care îl invitase să participe, în micul său birou privat învecinat cu Tancul, pe Unicul Avocat din Spațiu, Salvatore Guodian. Fiu al unui chinez singaporean și al unei contese italiene ai cărei părinți se autoexilaseră în orașul-stat ca să scape de fiscalitatea excesivă, învățase la o școală ai cărei elevi proveneau majoritar din familii de expați britanici, fusese înmatriculat la Berkeley, renunțase după un an și jumătate ca să intre într-o companie tehnologică nou-înființată, își pierduse și cămașa de pe el, rătăcise prin diverse alte companii similare, câștigase în sfârșit niște bani, devenise interesat de legislație, își cumpărase practic intrarea la Drept, cu toate că nu avea diplomă de licență, lucrase timp de cincisprezece ani în birourile din Los Angeles, Singapore, Sydney, Beijing, Londra și Dubai ale unei firme de avocatură elitiste, nu primise titlul de partener, demisionase, traversase China pe bicicletă, se mutase la San Francisco și devenise consilier juridic al unei firme care tranzacționa monedă virtuală, făcând în paralel voluntariat în timpul liber pentru o organizație nonprofit care se ocupa cu drepturile utilizatorului de internet și ducându-se în deșert să lanseze către limita spațiului rachete foarte mari construite de amatori. Sal, cum îl știa toată lumea, fusese unul dintre primii aleși să lucreze la Constituția Norului Arcă, așa că, după ce își petrecuse un an și jumătate la Haga, fusese „luat cu arcanul”, cum s-ar spune, și lansat pe orbită. Avea patruzeci și șapte de ani, dar în lumină mai slabă putea să pară de treizeci.

Ca modalitate de a face față exigențelor vieții în imponderabilitate și ca renunțare în fața cheliei care îi creștea

pe tâmple, recursese la o tunsoare stil periuță. Era cel mai simplu lucru de făcut cu părul în spațiu. Se folosea un aparat care combina funcțiile unei mașini de tuns electrice cu cele ale unui aspirator industrial. Frizeria funcționa pe bază de autoservire și tunsul dura vreo treizeci de secunde, dacă erai neobișnuit de cusurgiu. Se recomandau dopuri pentru urechi. În zilele sale fericite, Sal avea o bogăție de păr negru lung și ondulat și o linie a părului în formă de V care îi scotea la lumină moștenirea italiană, dar de când cu periuța arăta aproape pur-sânge chinez. Vorbea șapte limbi și era singura ființă omenească din lume căreia îi trecuse prin minte aproape întreaga Constituție a Norului Arcă – sau CNA, cum îi spunea el. Dacă Markus avea vreun cuvânt de spus în privința asta – și avea –, atunci cât de curând în persoana lui Sal aveau să se combine funcțiile de procuror general, procuror-șef, judecător de pace și președinte al Curții Supreme de Justiție.

Sal pufni în râs. Avea o dantură grozavă.

— Îți dai seama că rolurile astea sunt complet incompatibile. Sunt proiectate să-și fie adversari reciproci în multe feluri.

— Atunci, poți să numești alți oameni să le ocupe. Uite ce-i, Sal, e vorba să punem la bătaie tot ce-avem. De undeva trebuie să începem.

— Hai să analizăm ipotezele de lucru, spuse Sal. Un arcletar din Bizaristanul Exterior violează o arcletară din Andorra. Se petrece într-un loc în care n-avem nicio cameră video.

— Sunt puține locuri dintr-astea, îi atrase atenția Markus.

— Okay, bine. Se petrece într-o arcletă. Sau așa susține victima. Se duce la infirmerie, unde sunt colectate dovezi medicale.

— Dar avem kituri de viol? întrebă Markus.

— De unde să știu eu? Dar ar trebui să facem rost de câteva. În orice caz, pe baza lor, în unele țări judecătorul ar putea să emită un mandat care să autorizeze poliția să se uite la înregistrările video din arcletă. Fiindcă în unele țări, Markus, oamenii au dreptul la viață privată și nu poți pur și simplu să-i supraveghezi tot timpul.

— Și aici care-i situația?

— E fascinant că nici măcar nu știi, dar o să-ți spun că CNA recunoaște anumite drepturi care ar putea totuși să fie abrogate sau reduse în perioadele cu structuri și proceduri administrative

simplificate.

— PSPAS, spuse Markus. Despre asta știu și eu. E un eufemism pentru legea marțială.

Expresia de pe fața lui Sal se afla undeva între durere și amuzament.

— Pot să-ți sugerez să n-o mai privești așa… sau, dacă nu reușești, măcar să n-o mai spui vreodată cu voce tare?

— Totuși…

— S-ar putea face o analogie mai bună cu autoritatea exercitată de căpitan asupra unei nave în larg. Căpitanul poate face anumite lucruri, de pildă să oficieze ceremonii de căsătorie sau să ordone consemnarea cuiva în cabina lui, care n-ar fi acceptabile dacă nava cu pricina ar fi ancorată la chei în Manhattan.

— Uite ce-i, n-am timp acum să simulez toată procedura de trimitere în judecată a unui viol ipotetic, spuse Markus, aruncând o privire la ceasul de la mână – elvețian, firește, și realizat special pentru el de o faimoasă companie din Geneva, ca un fel de moștenire, un mod de a spune „am existat și noi cândva și iată ce lucruri magnifice eram în stare să facem”. Vreau să discut despre ceva de bază, ceva fundamental, și anume: cum pot eu să am autoritate? Sau, dacă sunt înlocuit cu Ivy sau cu Ulrika, ea cum poate să aibă autoritate?

Sal nu prea înțelegea unde voia el să ajungă.

— Autoritate însemnând…

Cum nu reuși să-i smulgă niciun răspuns, doar mormăieli nervoase, Sal încercă:

— Autoritatea poate să însemne multe lucruri diferite, Markus.

— În cazul ăsta nu vorbesc de autoritate morală sau de calități de lider, sau alte lucruri de felul ăsta. Nu mă refer la loialitatea teoretică pe care o au arcletarii față de așa-numitul căpitan al navei. Adică ce se întâmplă dacă ne ducem să-l arestăm pe violatorul din Bizaristanul Exterior, iar el se hotărăște să opună rezistență și prietenii lui hotărăsc să lupte alături de el?

Până la momentul acela, Sal privise conversația lor ca pe un exercițiu plăcut de teorie juridică. Acum însă avea un aer mai serios.

— Tu vorbești despre putere. Despre ce înseamnă ea cu adevărat. Despre ce este cu adevărat.

— Da.

— E o întrebare veche. Un faraon, un rege medieval, primarul orașului New York, toți trebuie să se gândească la același lucru.

— Da, repetă Markus.

— Când dai un ordin, ce garanție ai că va fi dus la îndeplinire? Asta e întrebarea esențială a puterii.

— *Jawohl,* domnule consilier!

— În mod normal, acum ți-aș vorbi despre autoritatea morală și despre loialitate și așa mai departe. Dar pe astea le-ai exclus deja.

— Când o ajunge funia la par, cum zice vorba aia…

— Răspunsul tradițional dintotdeauna este că regele își are garda lui, primarul îl are pe șeful poliției, comandantul are poliția militară și așa mai departe. Iar capacitatea lor de a-i constrânge fizic pe alții este însuși fundamentul puterii unui lider.

— Ei, așa mai vii de-acasă. Și ce înseamnă asta pentru mine, sub incidența CNA?

— Cred că înțelegi, spuse Sal, că, într-un fel, cu cât apelezi mai mult la asemenea persoane ca să obții coerciția, cu atât mai puțină putere deții. E o recunoaștere a eșecului.

— Sal, de câtă vreme ești aici, pe orbită?

— De două sute și ceva de zile.

— Câte ore ne-am petrecut noi discutând despre CNA?

— Habar n-am, probabil o sută de ore în total.

— Și din ele, cât timp ne-am petrecut discutând despre treaba asta?

Sal își privi ceasul de la mână.

— Vreo cincisprezece minute.

— Și-atunci, bazându-te pe această alocare a timpului, spuse Markus, poate îți dai seama că lucrul ăsta n-are cine știe ce importanță pentru mine în marea schemă a lucrurilor. Dar important este, Sal. Când o să vină momentul în care sunt nevoit să arestez un infractor protejat de camarazii lui, trebuie să am un răspuns. Trebuie să știu ce am de făcut. Trebuie să fiu pregătit. Cu asta mă ocup. De aceea ocup funcția asta.

Cineva bătea în ușa biroului lui Markus, lucru neobișnuit. Markus nu îl luă în seamă pentru moment.

— Sub PSPAS poți să delegi anumiți oameni să impună aplicarea deciziilor tale folosind niveluri adecvate de coerciție

fizică. Odată ce ieșim de sub PSPAS…

— Cât de curând crezi că se va întâmpla asta? întrebă Markus pe un ton care sugera că avea și el o părere despre chestiunea respectivă.

— Dacă avem norocul să supraviețuim? O să dureze ani de zile.

— Deci în discuția asta trebuie să ne limităm la PSPAS, spuse Markus. Apoi răcni către ușă: O clipă! Apoi din nou către Sal: Niveluri adecvate de coerciție fizică, asta ce mai înseamnă: Cine decide?

— Păi, dacă mă faci pe mine procuror general, procuror-șef, judecător de pace și șef al curții supreme, presupun că eu decid.

— Dacă cineva primește un șoc cu taserul, i se oprește inima și moare, ăsta-i adecvat?

— Iisuse Cristoase, Markus, ce te-a apucat?

— Analizez scenariile posibile. Încerc să mă pregătesc. Și tu ar trebui să faci la fel. Nu cu cazuri ipotetice de viol, ci cu ce-o să-nceapă probabil în curând.

Îi susținu privirea lui Sal până când acesta îi răspunse cu o înclinare a capului. Apoi spuse iar către ușă:

— În regulă! Intră!

„Ușă” era un termen folosit de novici pentru ceea ce se cheamă tambuchi la bordul unei nave maritime sau spațiale. Se ajunsese la o convenție în Izzy, ca în părțile care aveau gravitație simulată să i se spună ușă. În cotloanele unde se plutea, era numită trapă.

Ușa se deschise și apăru Dubois Jerome Xavier Harris. Expresia de pe fața lui, combinată cu simplul fapt că îl întrerupsese pe Markus dintr-o întâlnire în biroul lui particular, sugera că se întâmpla ceva grav. Lui Markus îi și zbură gândul la cea mai evidentă explicație:

— Iar dă președinta cu bombe în oameni?

Doctorul Harris păru întâi surprins de o asemenea presupunere, apoi clătină din cap. Nu era asta.

— Întâlnirea asta cere confidențialitate? întrebă Markus, aruncând o privire către Sal.

Sal se ridică în picioare, oferindu-se să dispară din peisaj. Dar doctorul Harris părea nedumerit.

— Se referă la lucrul cel mai puțin confidențial care s-a petrecut sau se va petrece vreodată, spuse el. Deci nu,

mulțumesc. Am motive să cred că programul tocmai s-a devansat considerabil. Există riscul ca Cerul Alb să se petreacă peste doar șase ore.

Se uită la ceas.

— Ba nu, cinci.

Markus privi scurt la un ecran de pe perete.

— Nu văd nicio creștere de RFB.

— Va fi provocată de trecerea unui asteroid prin nor.

— La sol știe cineva?

— Depinde cât de supravegheat e biroul ăsta.

— Vasăzică, informațiile tale nu vin de la sol.

— Nu. Vin din adâncul spațiului.

— În limbaj Morse codificat? întrebă Markus cu nonșalanță.

Și schimbă o privire cu Sal. Conversația lor începuse, cu un ceas în urmă, prin citirea unui memoriu de la J.B.F., care se plângea de existența unor astfel de transmisii și solicita luarea de măsuri. În timpul discuției despre *cum* să se ia aceste măsuri și dacă într-adevăr Casa Albă avea autoritate în domeniu, Markus și Sal se abătuseră către subiectul mai general al puterii. Ceea ce lui Markus îi convenea, pentru moment. Fiindcă, dacă cineva făcea transmisii misterioase în limbaj Morse codificat din Izzy, precis era vorba de iubita lui. Iar pe *ea* n-avea de gând s-o aresteze. Ar fi urlat lumea că e un conflict de interese: lume care avea să moară în curând, lume care n-avea nicio metodă prin care să-și impună autoritatea aici, sus.

Asta dacă nu infiltraseră printre arcletari sau în rândurile Populației Generale sabotori cu ordin să execute o lovitură de stat dacă era nevoie.

— Markus? îl strigă doctorul Harris. Mă auzi? Ai înțeles ce-am spus adineauri?

— Te rog să mă ierți, doctor Harris. Am rămas gândindu-mă la lucruri de genul celor la care Sal ar trebui să se gândească.

— Nu te sfii să mai și delegi o parte din gândit, spuse Sal. Știu că nu-i punctul tău tare, dar…

— Închide ușa, te rog, spuse Markus.

Doctorul Harris se conformă.

— Sunt destul de sigur că nu ne supraveghează aici.

— S-a notat.

— E vorba de Dinah, nu-i așa, Doob? întrebă Markus.

Doob încuviință dând din cap.

— Discută cu Sean Probst pe un canal codificat.

Markus clătină din cap admirativ.

— Deșteaptă fată! Doamne, ce pacoste e.

Doob și Sal nu spuseră nimic. Cât tăceau ei, Markus îi trimise Teklei un mesaj-text care conținea un singur cuvânt.

— Sal, spuse el, declar PSPAS.

— Nu cred că suntem deja autorizați să...

— Cine să ne oprească?

Din nou, Doob și Sal rămaseră tăcuți.

— Ce-o să facă Julia – că n-o mai numesc președintă –, o să dea cu bomba nucleară în noi?

Vorbind, continua să trimită mesaje.

— Ori ea, ori rușii, ori chinezii ar putea avea alte metode să te scoată din funcție...

— M-am gândit la asta, spuse Markus. La posibilitatea să existe infiltrați. Trupeți cu tasere sau ceva, așteptând așa un ordin. Am discutat cu Fiodor, cu Sheng, cu Zeke, am încercat să le aflu părerea, să-mi dau seama cum stau lucrurile.

— Markus, interveni Doob, cu tot respectul, cred că nu la treaba asta ar trebui să te concentrezi acum.

— Tocmai de aceea îi încredințez latura constituțională a operațiunii lui Sal, iar latura operațională i-o încredințez ei.

Markus arătă cu capul spre ușă, care se deschisese fără să se audă vreun ciocănit. Tekla pluti înăuntru și o închise în urma ei.

— Nu-i nevoie să anunțăm întreaga lume că intrăm în PSPAS. Avem la dispoziție cinci ore în care să începem pregătirile, în liniște. O să iau legătura cu Moira, să-i spun că trebuie să începem pregătirile ca să distribuim mostrele genetice la arclete. Pe Ulrika o s-o anunț că trebuie să declanșăm Avalanșa.

Markus se referea la îndelung planificata cascadă de lansări care trebuia să se petreacă în perioada de grație de câteva zile dintre Cerul Alb și debutul Ploii Solide.

— Putem să ne ocupăm de lucrurile astea cu discreție. Peste cinci ore, fie are să se întâmple, fie nu. Dacă nu, ne întoarcem de unde-am plecat și considerăm c-am făcut o repetiție generală.

Ușa se deschise iar, de data aceasta după un ciocănit, și intră un tânăr pe nume Steve Lake, precedat de laptopul său și urmat de rastele din păr. Fiindcă, într-un an și jumătate de când se afla la bordul lui Izzy, Steve nu cedase cântecului de sirenă al

mașinii de tuns, dar obosise de atâtea probleme pe care i le provoca părul lung, așa că îl lăsase să se închege sub forma unor funii roșii. Lucrase pe vremuri la o firmă de consultanță din nordul Virginiei care angaja hackeri pentru lucrări secrete în beneficiul unor servicii de informații, de unde fusese luat pe sus și trimis pe orbită să îi fie de ajutor lui Spencer Grindstaff, specialistul în rețele și comunicații care făcuse parte din echipajul inițial al lui Izzy la momentul Zero. Spencer era omul NSA din creștet până în tălpi, recrutat direct de pe băncile MIT ca să lucreze la niște șmecherii criptologice ușchite. Steve părea un gen de om cu totul diferit. Iar în clipa aceea avea un aer perplex.

— Steve, spuse Markus, e momentul să discutăm despre putere.

Fruntea lui Steve se umplu de cute.

— Adică putere electrică sau…

— Cealaltă.

— Bine, și cum o să fie, o discuție filosofică abstractă sau…

— Nu, o să se încheie cu mine spunându-ți, prin autoritatea pe care mi-o conferă PSPAS, să schimbi toate parolele și codurile pentru sistemele de control ale lui Izzy.

— Oho! făcu Steve. În cazul ăsta, n-ar trebui să vorbești cu Spencer? Că el e deasupra mea în organigramă.

— Cunosc organigrama, spuse Markus. Sub PSPAS, am autoritatea s-o schimb.

— Ce-i PSPAS-ul ăsta despre care tot vorbești, Markus?

— O să-ți explice Sal mai târziu. Deocamdată putem să-l lăsăm deoparte. În principiu, ne referim la loialitatea ta, la fidelitatea ta. Cred că Spencer le este extrem de loial puterilor în exercițiu de la sol. Nu doresc să-i creez o obligație imposibilă. Mai târziu o să vină și el cu noi sau n-o să vină. Pe tine te consider un alt gen de om. Practic, îți cer ca de acum să-i fii loial Norului Arcă și numai Norului Arcă. Nu Washingtonului. Nu Houstonului. Și să accepți autoritatea oricui e șeful Norului Arcă. Eu fiind acela deocamdată.

— Bine.

— Cică ar trebui mai întâi să te gândești la treaba asta, Steve. Nu să spui bine așa, pur și simplu.

— Mă tot gândesc la ea de-o vreme. Dar trebuie să-ți spun că s-ar putea să existe uși de acces secrete. Eu pot să schimb toate

codurile despre care știu că există. Cele de care nu știu sunt altă mâncare de pește.

— Atunci, asta e, va trebui să fim vigilenți.

• *Cerul Alb*

Doob nu era în stare să estimeze de câte ori în viață observase un pămătuf de nor alb pe cerul albastru, pentru ca după câteva ore, ridicând iar privirea, să descopere că se transformase într-o pătură de nori care acopereau soarele și prevesteau schimbarea vremii. Asemenea fenomene se petreceau prea încet pentru ca mintea omenească să le discearnă în timp ce aveau loc. În ultimele ore ale lui A+1.335 se întâmpla ceva asemănător în norul de rămășițe lunare care stătea pe cer de șapte sute de zile încoace. Mai târziu vor urmări filmarea lentă, care comprima modificările dintr-o zi întreagă într-o înregistrare de câteva minute, și va arăta ca o explozie. Sau ca o epidemie de explozii. Dacă priveai cu mare atenție, cadru cu cadru, o vedeai extinzându-se de la o parte la alta a norului pe măsură ce Bila Opt săgeta prin miezul lui. Ca o particulă care străpunge o cameră de ceață, era invizibilă cu excepția siajului de consecințe pe care îl lăsa în urma ei. Cu câteva luni mai devreme ar fi putut trece fără să atingă nimic, dar în prezent era o asemenea densitate de pietre în nor, încât ar fi fost imposibil să nu se izbească de unele dintre ele în trecere. Făcând un calcul statistic rudimentar, Doob obținu un număr de zece coliziuni probabile, plus sau minus cinci. Nu erau multe, într-un nor care conținea acum milioane de roci, dar erau destule ca să împingă dincolo de limită sistemul care palpita de iminența unei explozii exponențiale. În jurul dârei invizibile, Cerul Alb dobândi formă și furie. Norul înmuguri și se difuză ca frișca în cafea, răspândindu-se și pălind, deși din loc în loc se puteau vedea explozii noi, pe măsură ce pietrele azvârlite la coliziunile anterioare își găseau ținte îndepărtate și declanșau la rândul lor reacții în lanț mai modeste. În unele locuri căpăta o structură celulară când frontul curbat al unei explozii se extindea, lua contact cu altele și se contopea într-o spumă dantelată de arce albe. Avea o frumusețe austeră, monocromă.

Nu exista nici flamă și nici vreo altă lumină în afară de sclipirile reci de lumină solară pe care le reflectau rocile. Mai târziu, când vor începe să pătrundă în atmosferă, vor fi și văpăi, din plin. Dar deocamdată lumea se sfârșea într-o înflorire fractalică de praf și pietriș, apocalipsa într-o balastieră.

— L-ai nimerit la marele fix când i-ai zis Cerul Alb, îi spuse cineva lui Doob.

— Să ai dreptate nu-ți aduce întotdeauna satisfacții, răspunse el.

Rata de Fragmentare a Bolizilor depăși toate pragurile semnificative în câteva ore de la sosirea Bilei Opt, iar Doob încetă să-i mai acorde atenție. Probabil că numărul nici nu mai era corect. Era doar o estimare produsă de un consorțiu de observatoare astronomice pe baza cantității și a tiparului de distribuire a luminii care sosea dinspre nor. Toate presupunerile care conlucrau la calcularea sa deveniseră între timp perimate.

Încercă să-și orienteze telescopul optic către locul în care ar fi trebuit să se afle SP1, SP2 și Despicatul – odraslele mari și bogate în metal ale lui Sâmbure de Piersică –, dar nu văzu nimic altceva decât cel mult niște puncte de luminozitate în norul dens, poate cauzate de pietre care se spărgeau în bucăți când se izbeau de suprafețele oțelite ale acelor bolizi întunecați. Se întrebă dacă avea să-i mai vadă vreodată.

Nu mai avea în memorie imaginea precisă a mărimii pe care o avea cândva Luna pe cer, așa că nu era în stare să estimeze de câte ori era mai mare norul actual. Bineînțeles, putea să verifice numerele și să calculeze. Dar, la drept vorbind, nu-i păsa de numerele acelea. Luna plină avusese întotdeauna aceeași mărime, însă uneori părea uriașă, iar alteori părea mică, în funcție de apropierea față de linia orizontului și de factori care erau pur psihologici sau estetici. Pentru toți locuitorii Pământului – mai puțin pentru unii de pe partea întunecată a planetei – care se uitau la norul de pe cer, acești factori erau singurii care contau. Ar fi vrut să știe cât de mare li se părea *lor*; ar fi vrut să știe ce senzație le dădea. Ar fi vrut să-l privească peste Chino Hills, din curtea Athenaeumului de la Caltech, de unde văzuse Luna ultima dată, cu câteva minute înainte de Zero, și să afle cum era să stai acolo, pe *terra firma,* să privești și să știi că aceea era moartea care venea.

Ca majoritatea, își făcuse și el o listă cu toți oamenii din lume

de la care simțea nevoia să își ia la revedere, apoi o parcursese de sus până jos și eliminase fără milă nouăzeci la sută dintre nume, întrucât nu mai era timp. Iar după aceea, în ultimele luni petrecute pe Pământ, îi căutase pe cei cu care trebuia să se vadă în persoană și își luase rămas-bun de la ei. De pe orbită, le spusese la revedere celorlalți prin intermediul unor videoconferințe sau al unor e-mailuri compuse cu grijă. Odată ce își lua la revedere de la o anumită persoană, evita să mai comunice vreodată cu ea. Era penibil să iasă cu un coleg pentru o ultimă noapte de beție, să se lase în voia amintirilor, să plângă, să se îmbrățișeze și să-și ia adio, după care, două luni mai târziu, să se pomenească trimițându-i aceleiași persoane e-mailuri cu întrebări despre ultimele observații. În consecință, sfera cunoscuților săi se micșorase constant pe măsură ce avansa cu bifarea listei. În prezent îi mai rămăseseră doar soția și copiii. Contactarea lor devenea cu mult mai dificilă după ce Bila Opt își desăvârșise lucrarea. Volumul comunicațiilor dintre Izzy și planetă era limitat de lățimea de bandă cumulată a antenelor și a radiourilor din stație. Comunicațiile personale aveau prioritate mai scăzută decât operațiunile, iar operațiunile atingeau apogeul în timp ce se pregătea valul final de lansări. Sau, cum îi spunea Dinah, Dezmățul. Doob le trimitea întruna mesaje-text Ameliei și copiilor; stăteau la rând pentru livrare minute sau ore întregi și jumătate dintre ele nici nu mai ajungeau să fie trimise. De fiecare dată când era pe punctul de a-și pierde speranța, primea câte un mesaj de răspuns de la Henry, Hadley sau Hesper. Trimiterea de mesaje și citirea răspunsurilor deveniră mai importante decât somnul, așa că „dormea în post”, cum se spunea, adică moțăia pe apucate, întinzându-se pe podeaua Fermei sau pur și simplu punând capul jos pe o masă, ca un puștan de grădiniță, cu telefonul așezat lângă față ca să-i simtă vibrația când venea vreun mesaj.

În cele din urmă, poate cu vreo douăzeci și patru de ore înainte de a-i da lui Markus știrea despre Bila Opt, îi devenise limpede că n-avea să mai comunice niciodată cu cei dragi decât prin câteva mesaje-text sporadice și imprevizibile. Tot ce ar fi avut nevoie să le spună direct ar fi fost cazul să le spună mai demult. Lucru care n-ar fi trebuit să fie o noutate; multă vreme își tot spusese că trebuie să te porți ca și cum fiecare conversație ar putea fi ultima. Asta nu-l împiedică să-și revadă

ultimele convorbiri video cu fiecare dintre ei, din seara Zilei 700, și să-și dorească să fi spus anumite lucruri.

„Cum arată de-acolo, de sus?” îl întrebă Henry într-un mesaj.

Doob se uită la ceas. Era noapte la Moses Lake. Și-l închipui pe Henry șezând pe rahatul de canapea veche pe care o evacuaseră din casa din Seattle, bând o bere la sfârșitul schimbului de lucru și uitându-se cum se întindea Cerul Alb către el ca o mână fantomatică.

Doob nu știa ce să spună.

„Cred că văd niște dispersie de-a lungul axelor orbitale – începuturi de inele”, răspunse el la mesaj.

„Mă refeream la Pământ”, scrise Henry.

Doob plecă să caute un loc de unde să se poată uita în jos la Pământ printr-o fereastră adevărată – nu prin mijlocirea unui nenorocit de Monitor pentru Conștientizare Situațională. Locul respectiv se dovedi a fi Capsula Naivilor. Era înghesuială acolo. Izzy era pe punctul de a traversa terminatorul dinspre zi spre noapte. Chiar și pe Pacificul care strălucea puternic, reușiră să vadă ceva ce arăta ca niște zgârieturi fine în carapacea transparentă a atmosferei: urmele albe lăsate de bolizii care coborau. Deasupra părții întunecate a Pământului, acestea deveneau arce de foc albastru care uneori se bifurcau, iar alteori sfârșeau în explozii roșii când ajungeau la sol. Cu alte cuvinte, arăta la fel cum arătase cu o zi înainte și cu o zi înaintea ei. Acest nivel de activitate meteoritică ar fi fost cel mai uimitor eveniment astronomic din istoria omenirii dacă s-ar fi iscat pe neașteptate, cu doi ani în urmă. Dar, începând cu primul bolovan mare care plonjase în Peru la doar câteva zile după Zero, nivelul căderilor de bolizi în atmosferă crescuse încet și constant. Lumea se adaptase la noile condiții. Unii postaseră autoportrete cu fețele înroșite după ce suferiseră „arsura de bolid”, care însemna un caz acut de insolație cauzată de expunerea la lumina ultravioletă emisă de dârele meteorice de pe o bucată de cer din apropiere.

„Mă uit în jos către voi”, scrise Doob. Voia să adauge „Mi-aș dori să fiu acolo”, dar ar fi fost o prostie. „S-ar părea că vine unul mare peste sudul Columbiei Britanice”.

„Îl văd”, răspunse Henry „Îi simt căldura”.

„Treabă multă acolo?”

„Doar știi. Asamblează de zor barosanele, se pregătesc

pentru Avalanșă”.

Doob se întrebă cum funcționa treaba asta. Ce anume împiedica lumea disperată să dea năvală pe platformele de lansare, încercând să se înghesuie la bordul ultimelor rachete „barosane”? Parcă era ultimul elicopter din Saigon, cu oameni care se bălăbăneau atârnați de tălpici în timp ce soldații îi loveau cu pumnul în plină figură. Sau subestima el natura umană? Poate totul se desfășura într-o ordine perfectă acolo, jos.

„Am nevoie de tine aici”. Acesta venea de la Markus.

Fără niciun chef, Doob se smulse de lângă fereastră și se răsuci către tubul care ducea înapoi în Stivă. De acolo trebuia să își continue drumul spre T3, unde probabil că avea să-l găsească pe Markus în Tanc…

Markus Leuker plutea drept în fața lui, cu fața strălucindu-i de lumina albastră a unui ecran de telefon. Îl închise și îl băgă în buzunar.

— N-am vrut să zic că am nevoie de tine în aceeași cameră cu mine, spuse el. Am vrut să zic că am nevoie de mintea ta aici, în spațiu, în Norul Arcă, nu jos, pe planetă. Familia ta a murit, doctor Harris.

— A murit. Dar încă mai vorbește, spuse Doob, simțind cum începe să crească în el o furie care putea să-l determine în cele din urmă să-i ardă un pumn lui Markus drept în nas, cu condiția să ajungă într-un loc cu gravitație.

— Ce crezi că și-ar dori cel mai mult să audă de la tine? întrebă Markus. Declarații siropoase? Știu și ei că-i iubești. Să fiu eu în locul lor, știi ce mi-ar plăcea să aud? Mi-ar plăcea să aud: „Îmi pare rău, draga mea, dar acum sunt foarte ocupat să asigur supraviețuirea speciei noastre”. Ți-aș sugera să trimiți un mesaj de genul ăsta și pe urmă să vii la mine în Tanc. Avem chestiuni de discutat.

Și, folosindu-se de una dintre funiile întinse de-a lungul Capsulei Naivilor pentru a fi apucate la nevoie, Markus Leuker se propulsă către ieșire. Când pătrunse în tub, Doob îi văzu doar o clipă silueta suprapusă pe cercul de lumină, ca Omul lui Da Vinci. Apoi alte două siluete trecură în spatele lui și stricară efectul. Detaliul acela îi atrase atenția. Markus avea acum însoțitori. Sau poate un bodyguard.

• *Ploaia Solidă*

Ca orice furtună serioasă, Ploaia Solidă începu brusc cu un bubuit de tunet: o stâncă de un kilometru care lumină estul Europei cu străfulgerări sinistre, tăcute, în timp ce glisa pe atmosfera superioară, înainte de a perfora aerul dens undeva pe lângă Odessa. Siajul său incendie frunze uscate și gunoi inflamabil în Crimeea, apoi pictă o dâră prelungă de clădiri și păduri în flăcări peste marginea de nord-est a Mării Negre, terminată cu un crater lung, eliptic, în stepa dintre orașele Krasnodar și Stavropol. Pe primul dintre ele îl mistui căldura radiantă venită din cer, apoi îl nivelă unda de șoc. Cel de-al doilea se alese doar cu șocul, urmat de o ploaie de sfărâmături. Ambele dispărură de pe fața planetei.

După câteva ore de răgaz începură să cadă fragmente mai mici. Aterizau pe toată suprafața pământească, dar cel mai adesea în zonele cu latitudine joasă, mai apropiate de ecuator. Puși în gardă cu mult timp înainte că așa aveau să se petreacă lucrurile, mulți migraseră în ultimele luni către Poli, determinându-l pe Rufus MacQuarie, împreună cu prietenii, rudele și asociații lui, să stabilească un perimetru defensiv în jurul zonei sale de lucru din munții Brooks. Era groaznic de trăit acolo în noiembrie. Singurii refugiați cu șanse să ajungă atât de departe erau cei bine echipați și bine pregătiți, dar exact aceia reprezentau genul de musafiri nepoftiți pe care Rufus nu și-i dorea furișându-se prin preajmă. Nestânjeniți de limitarea lățimii de bandă care li se aplică tuturor celorlalte radiouri din Norul Arcă, Rufus și Dinah își văzuseră mai departe de corespondența lor în cod Morse în „perioada de grație” de trei zile dintre Cerul Alb și Ploaia Solidă. Rufus continua să transmită din camionul lui, pe care și-l parcase în fața intrării în mină. Se gândise să monteze o antenă mai mare în vârful muntelui și s-o conecteze la un transmițător subteran prin intermediul unor cabluri blindate, dar Dinah, după ce trecuse în revistă anticipatele efecte ale Ploii Solide, îl lămurise să nu-și piardă timpul de pomană.

Ivy își luase la revedere de la Organismul Matern cu câteva zile în urmă și, imediat după aceea, Orma își înghițise pastila de eutanasiere oferită de autorități. Unica persoană de pe Pământ

cu care mai ținea legătura era Cal, aflat la bordul submarinului care staționa la suprafață în largul Bazei Navale Norfolk, într-un loc în care apa era suficient de albastră ca să înlesnească o scufundare rapidă în caz de necesitate. Zilele acelea, principala legătură a lui Ivy cu familia ei se realiza prin muzică. Asta pentru că Orma îi dăduse de ales micuței Ivy la vârsta de cinci ani, să devină ori cea mai bună pianistă din California de Sud, ori cea mai bună violonistă din California de Sud, iar Ivy optase pentru vioară. Nu ajunsese niciodată cea mai bună din California de Sud, nici măcar pe aproape, dar cântase în diverse orchestre de copii și tineret și se familiarizase într-o oarecare măsură cu repertoriul orchestral clasic. La bordul lui Izzy avea o vioară pe care o acorda și la care cânta uneori.

Când Rata de Fragmentare a Bolizilor sări de un anumit nivel, în Ziua 701, marcând oficial începutul Cerului Alb, un număr de organizații culturale lansară programe pe care le plănuiau încă de pe vremea anunțului de la Lacul Crater. Multe dintre acestea erau transmise pe unde scurte, așa că Ivy avu de unde alege, recepționând emisii de la Notre Dame, Westminster Abbey, Catedrala St. Patrick, Palatul Imperial din Tokyo, Piața Tienanmen, Palatul Potala, Marile Piramide, Zidul Plângerii. După ce le încercă pe toate, își fixă scala radioului pe Notre Dame, unde se ținea Priveghiul pentru Sfârșitul Lumii și unde aveau s-o țină tot așa până ce se va prăbuși catedrala peste capetele cântăreților și se va stinge tot ce era viu sub rămășițele clădirii. Nu putea să privească, fiindcă lățimea benzii video era neîndestulătoare, dar putea să-și imagineze prea bine: Orchestre Phillharmonique de Radio France, cu efectivul îmbogățit de cei mai prestigioși muzicieni ai lumii francofone, purtând cu toții costume de gală, fracuri, rochii de bal și tiare, susținând spectacolul în schimburi, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, interpretând câteva piese laice clasice, dar punând accentul pe repertoriul sacru: mese și recviemuri. Muzica era tulburată de bufnituri ocazionale, pe care le identifică drept banguri sonice produse de bolizii care cădeau pe Pământ. În cele mai multe cazuri, zgomotele nu-i întrerupeau pe muzicieni din cântat. Câteodată se mai întâmpla ca un instrumentist să ezite pe moment. O bubuitură deosebit de puternică iscă din public țipete și urlete de groază, amestecate cu zăngănitul și răpăiala vitraliilor sparte care potopeau

podeaua de piatră a catedralei. Dar în cea mai mare parte a timpului muzica își urmă cursul suav, până când se opri. Apoi nu se mai auzi nimic.

„Parisul nu mai e”, scrise ea. Prin sistemele militare, care erau conectate temporar la NASA, putea să comunice în continuare cu Cal.

„Imersiune sna”, răspunse el. Ceea ce era în sine destul de enigmatic, însă ea știa ce înseamnă: submarinul trebuia să se scufunde sub nivelul apei pentru scurt timp, ca să evite ceva periculos, dar el se aștepta să revină în curând la suprafață.

Era totuși posibil să se înșele. Poate că n-avea să mai primească niciodată vreun semn de la el. Hotărî că venise de multă vreme momentul. Îi trimise un mesaj, care avea să-l aștepte atunci când nava se va întoarce la suprafață, dacă se va mai întoarce vreodată: „Te eliberez de făgăduială”.

După aceea simți un val ciudat inundându-i tot trupul, aproape ca și cum s-ar fi aflat într-un submarin în Atlantic peste care trecea ca tăvălugul o undă de presiune de la un meteor din depărtare. Presupuse că era o reacție emoțională față de ceea ce făcuse cu o clipă înainte. Dar apoi observă că toate obiectele care pluteau liber în spațiul ei de lucru lunecau în aceeași direcție, către peretele de care se sprijinea ea cu spatele. Prin Izzy se propagară pocnete, scârțâituri și vaiere. Stația spațială accelera lent, la doar o fracțiune dintr-un g. Probabil că porniseră propulsoarele.

Luminile se făcură roșii. Difuzorul din modulul ei scoase un pocnet slab când intră în funcțiune.

— Atenție, spuse o voce artificială. Tot personalul trebuie să fie treaz și la posturi pentru o manevră de roi urgentă. Acesta nu este un exercițiu.

Așadar, se petrecuse. Pentru asta se antrenau de luni întregi. Dar era prima Alertă de Impact. Însemna că un bolid fusese detectat de IS – echipa de la Integrarea Senzorilor – pe o traiectorie neobișnuită, care putea prezenta pericol pentru Izzy dacă nu se opera o ușoară corecție a cursului.

Agitată, primul impuls o făcu să privească pe fereastră la Amalteea. Stânca era la locul ei. Manevra n-o făcuse să se desprindă.

Dar aceasta era gândirea de tip Navă: prioritatea numărul unu devenea Izzy. Și ea, și tot restul lumii trebuia să-și asume rutina

mentală a gândirii de tip Nor. Majoritatea populației locuia în arclete. Scopul lui Izzy era să ajute acele arclete să supraviețuiască.

Așa că își smulse privirea de la fereastră – un lucru perimat – și deschise pe tabletă o fereastră care arăta dispunerea tuturor navelor din Norul Arcă. Aplicația se numea Parambulator[30]. Nu era o redare precisă a felului cum arăta norul, deși puteai să i-o ceri dacă dădeai clic unde trebuia în meniu. Parambulator era un tur de forță al vizualizării de date care n-avea noimă decât pentru oameni ca Ivy, Doob și majoritatea arcletarilor, care petreceau o groază de timp învățând despre astrodinamică. Pornind de la observațiile empirice făcute de Lina Ferreira și de alți biologi cu competențe în matematică, matematicieni precum Zhong Hu extrapolaseră algoritmi de roi de la trei la șase dimensiuni, iar fizicieni ca Ivy își dăduseră seama cum să facă acești algoritmi să funcționeze după restricțiile specifice astrodinamicii. În general, fiecare navă din nor era reprezentată printr-un punct pe o diagramă de dispersie tridimensională care prezenta informații despre orbita ei. Șase numere – parametrii orbitali, sau „paramii", după cum începuse toată lumea să le spună – erau necesare pentru a transmite tot ce era de știut despre o orbită. Doar trei puteau fi vizualizate într-o diagramă. Așadar, acolo intra în joc scamatoria interfeței cu utilizatorul și tot acolo trebuia să-și îndrepte atenția cineva ca Ivy, să-și dirijeze toți neuronii disponibili. Dar esența era că fiecare arcletă reprezenta un proiectil care o putea lovi pe Izzy, sau putea lovi o altă arcletă, dacă acești parami erau greșiți. Într-un ipotetic Nor Arcă extrem de simplu, compus din numai două arclete, era nevoie să se opereze un singur calcul, și anume calculul care răspundea la întrebarea: „Se va lovi Arcletă 1 de Arcletă 2 dacă ambele rămân pe traseul lor actual?" Într-un nor cu trei arce, era necesar să se afle și dacă Arcletă 1 avea să intre în coliziune cu Arcletă 3, și dacă 2 și 3 aveau să se ciocnească între ele. Care vasăzică, trei calcule în total. Dacă norul se extindea la patru arclete, era nevoie de șase calcule, și așa mai departe. În terminologia matematicii, acestea erau cunoscute drept numere triunghiulare, un fel de coeficienți binomiali, dar ideea de bază era că numărul de calcule creștea rapid odată cu numărul de arclete din nor. Pentru un nor de o sută de arclete erau patru mii

---

[30] De la *parallel* („în paralel") și *perambulator* („cărucior de copii") în limba engleză.

nouă sute cincizeci de calcule, pentru un nor de o mie de arclete, aproximativ o jumătate de milion. Ar fi buimăcit computerele simple de pe vremea misiunilor Apollo, dar după standardele moderne erau un fleac – cu condiția să se poată obține informația corectă despre orbita fiecărei arclete. O abordare de modă veche, centralizată, ar fi presupus ca arcletele să-și raporteze paramii către un computer din Izzy, care să facă apoi calculele și să raporteze rezultatele. Fiabilitatea acestei proceduri putea fi îmbunătățită dacă radarele lui Izzy, observând arcletele și marcându-le deplasarea, acopereau deficitul de informație. Și realitatea era că așa stăteau lucrurile tot timpul, nu doar cu un anume computer din Izzy, ci cu mai multe. Dar aceasta era gândirea de tip Navă. Gândirea de tip Nor dicta ca fiecare arcletă să facă separat acele observații și calcule. Într-adevăr, computerul dintr-o singură arcletă – să-i spunem Arcleta X – nu avea la dispoziție toate informațiile necesare pentru a urmări traseul tuturor celorlalte arclete din nor, dar le putea identifica pe cele care riscau să devină periculoase și se putea concentra asupra lor. Altele, la fel ca procesoarele centrale din Izzy, puteau să-i vină în ajutor trimițând mesaje de genul: „S-ar putea să nu știți, dar e posibil să fiți în pericol de coliziune cu Arcleta Y și poate vreți să mutați chestiunea asta în capul listei cu lucruri de supravegheat”. La care arca putea da replica: „Mulțumesc, dar nu reușesc să obțin paramii corecți ai Arcletei Y din cauză că Izzy îmi blochează vederea pe radar”. Norul putea răspunde atunci conștientizând, într-un anume fel, faptul că arcletele X și Y aveau nevoie de o mai bună cunoaștere reciprocă a paramilor lor și acordând prioritate sporită pentru rezolvarea acestei situații.

Cu alte cuvinte, norul nu mai era doar unul fizic, de obiecte zburătoare în spațiu, ci și un nor computațional, un internet în plutire liberă, cu reglementări proprii. Scopul Parambulatorului era să le ofere utilizatorilor săi o perspectivă olimpiană asupra a tot ce se petrecea în rețeaua aceea, și la o adică nici nu aveai nevoie să știi mai mult decât lucrurile acelea dătătoare de spaime care erau afișate cu roșu. Ivy se uita acum la așa ceva, mai degrabă curioasă decât alertată, fiindcă exersaseră manevre timp de câteva săptămâni și era convinsă că știe la ce să se aștepte. De fiecare dată când Izzy își pornea propulsoarele

și schimba paramii, culoarea roșie se răspândea prin diagramele de dispersie ca o picătură de sânge într-un pahar cu apă. Toate arcletele, fie libere, fie conectate în bola, în heptade sau în triade, trebuiau acum să-și reevalueze paramii și să vadă dacă nu cumva erau în pericol de coliziune cu Izzy. Sau – aproape la fel de rău – în pericol de a se îndepărta în zbor atât de mult, încât să nu se mai poată întoarce la roi – situație marcată pe afișaj cu un punct galben. Pentru fiecare arcletă în parte era o chestiune simplă să-și calculeze un curs nou care să evite ambele situații tragice. Mult mai complicat era ca toate cele trei sute de arclete să facă asta concomitent fără să se izbească unele de altele. Trebuia deci să aibă loc un fel de negociere bazată nu pe așteptarea de comenzi de la Izzy, ci pe observarea manevrelor făcute de arcletele „din vecinătate” și pe coordonarea aprinderii propulsoarelor, ca să se reducă la minimum cantitatea de roșu afișată pe diagrame.

Era necesară plasarea sintagmei „din vecinătate” între ghilimele, deoarece în roiul acela avea un înțeles diferit de cel pe care l-ar fi avut pentru o pasăre dintr-un stol. Pentru pasăre, vecinătatea însemna atât și nimic mai mult. Pentru obiectele care făceau manevre în spațiul sexadimensional al astrodinamicii, „vecinătatea” însemna „orice set de parami posibil să prezinte interes pentru mine în următoarele câteva minute” și se putea aplica inclusiv unor obiecte care în prezent se aflau prea departe pentru a fi observate. Însă, odată ce se luau toate acestea în calcul, arcletele puteau să se comporte exact ca păsările când zboară în stol. În simulările pe care le vizionaseră la scurt timp după ce fusese propus acest concept, situația semăna uimitor cu comportamentul bancurilor de pești. Iar traducerea în realitate a acestui concept, care se realizase abia în ultimele luni de lansări non-stop de la Kourou, Baikonur, Canaveral etc., se potrivea bine cu acele simulări. Singura diferență era că în timp real lucrurile se desfășurau mai încet.

Se întâmpla chiar acum, ca răspuns la schimbarea de curs operată de Izzy. Culoarea roșie se răspândise până la un punct, apoi începuse să se retragă, mai întâi destrămându-se pe margini, apoi topindu-se fragment cu fragment. Câteva puncte se făcuseră galbene, dar apoi se corectară pe rând. Pe baza testărilor și a exercițiilor din ultimele luni, Ivy se aștepta ca ultimele puncte roșii să se facă albe în scurt timp și să nu mai

reprezinte motive de îngrijorare. Dar nu se întâmplă așa. Câteva se încăpățânau să rămână roșii. Rotind diagrama și uitându-se la ea din diverse unghiuri, se concentră asupra acelor puncte și le verifică. Aproape toate erau module de marfă sau capsule de pasageri care fuseseră lansate în timpul Dezmățului: efortul din ceasul al doisprezecelea depus de toate națiunile lumii posesoare de vehicule spațiale pentru a lansa absolut toate rachetele capabile de a ajunge pe orbită.

Îi bâzâi telefonul. Venise un mesaj de răspuns de la Cal; probabil că submarinul lui ieșise iar la suprafață.

„Asta ce mai înseamnă?”

Abia acum citise ultimul mesaj de la ea.

„Înseamnă că nu mai suntem logodiți”.

Suna cam brutal, așa că adăugă: „Trebuie să-ți găsești o sirenă drăguță”.

După un minut, el răspunse: „[plângând] Mă pregăteam să fac la fel. Categoric ai șanse mai bune”.

Ea trimise: „Ei răhățel”, ceea ce era o veche glumă de-a lor. Când îl întâlnise prima dată, la Annapolis, era așa un băiat cuminte, încât nici nu era în stare să pronunțe cuvântul „căcat”.

Primi în replică: „IPV = Iubita Prea-Virtuoasă”.

„IPV e tristă: De ce v-ați scufundat?”

„A venit ditamai valul. Vești rele pentru coasta de est”.

„Cine dă ordine? Aveți scară?” Însemnând scara ierarhică.

„A mai rămas o treaptă deasupra mea”. Apoi, după o pauză: „POTUS[31] nu mai transmite”.

Ea tastă „Slavă Domnului” și ezită înainte de a trimite. Dar lumea se apropia de sfârșit; nu mai trebuia să-și facă griji pentru eventuale repercusiuni. Apăsă butonul de trimitere.

Nu discutase niciodată cu Cal despre ce se întâmplase în Ziua 700: dispozitivele termo-barice, focosul nuclear. Dar era convinsă că degetul lui apăsase acel buton.

„Domnul să se îndure de sufletul ei”, răspunse Cal, iar ea înțelese subtextul: „și de al meu să se îndure”.

Dialogul lor fu întrerupt de un mesaj de la Markus: „am nevoie de tine”.

Ivy își puse telefonul în buzunar ca să aibă mâinile libere pentru deplasarea prin Izzy; își croi drum prin labirintul de module-habitat până la Stivă și coti spre pupă, cu destinația

[31] Numele de cod pentru *President of the United States.*

Tancul. Drumul prin Stivă se termină cât ai bate din palme. Cu o săptămână în urmă ar fi trebuit să facă slalom printre grupuri de câte doi-trei oameni strânși la șuetă. Situația se schimbase de când Markus declarase PSPAS; printre altele, decretase ca Stiva să rămână în permanență liberă pentru mișcarea rapidă a personalului esențial. Mai goală de atât n-o văzuse niciodată. În modulul Zvezda observă un du-te-vino și recunoscu, pentru o clipă, freza țepoasă a Moirei. Pentru ea urma o perioadă aglomerată, în care trebuia să facă pregătiri pentru dispersarea Arhivei Genetice Umane în tot cuprinsul norului, proiect care era complicat în sine, ca toate cele care implicau roiuri și parami. Personal esențial, într-adevăr.

Luisa apăru în raza ei vizuală în N1 și se propulsă în lungul Stivei cu un aer de om pus pe treabă. După ce evită în ultima clipă ciocnirea cu unul dintre ajutoarele Moirei, se lăsă purtată de inerție mai departe până în Zaria, apoi se opri din scurt la intrarea în tubul care ducea la Capsula Naivilor. Rămase privind înăuntru câteva secunde, evaluând situația, apoi luă hotărârea și se împinse în modul.

Ivy trecuse prin același loc cu câteva clipe mai devreme, încetinise un moment și aruncase o privire în lungul tubului. Se vedea prin el până dincolo, prin toată capsula sferică și mai departe, prin ferestrele acestuia, Pământul. În mod normal, asta însemna lumina albastră a oceanelor și lumina albă a norilor și a calotelor glaciare. Câteodată mult verde, când treceau pe deasupra părților de lume cu umiditate bună, sau puțin galben când se aflau deasupra Saharei.

Acum lumina era portocalie pentru că Pământul era în flăcări.

Oamenii adunați în capsulă țipau. Probabil că Luisa fusese trimisă acolo ca să-i liniștească. Ivy se simțea parcă atrasă înăuntru de puterea magnetică a fascinației. Pământul arăta ca și cum îl atacase un zeu înarmat cu un aparat de sudură, ciopârțindu-l la întâmplare și lăsând în urmă dâre subțiri, incandescente. Unele erau stabile și de culoare roșie: lucruri care ardeau la sol. Altele erau de un alb-albăstrui orbitor și evanescente: siajele trasate de meteoriți prin atmosferă.

Își închipui că putea aproape să simtă căldura radiată dinspre planetă.

Markus avea nevoie de ea. Pe cei care țipau acolo, în capsulă, n-avea cum să-i ajute. Întoarse capul și își luă avânt către pupă.

Plutind prin dreptul trecerii către modulele de depozitare a materialului genetic, Moira bifa ceva pe tabletă și asculta la niște căști uriașe, nelăsând să i se citească nimic pe față. Când o observă pe Ivy, își trase o cască de pe ureche și o îndreptă către ea. Ivy recunoscu o muzică polifonică medievală a cappella.

— King's College se ține bine, spuse Moira. Cunoști piesa?

— Sunt sigură c-am mai auzit-o, dar nu-mi dau seama în ce condiții.

— „Miserere mei, Deus”, a lui Allegri.

Mulțumită insistențelor lui Morg de a învăța latină, Ivy înțelegea titlul: „Ai milă de mine, Doamne”.

— E minunată.

— O cântau în săptămâna Patimilor, la revărsatul zorilor, în timp ce stingeau lumânările una câte una.

— Mulțumesc, Moira.

— Mulțumesc, Ivy.

Un minut mai târziu ajunse în T3. Ca întotdeauna, rămase câteva clipe cu tălpile lipite de podea ca să simtă gravitația simulată, după care porni în direcția Fermei și a Tancului. Trecând prin sectorul utilitar, se gândi să-și ia o cafea. Apoi se simți șocată și rușinată de faptul că se gândea la cafea în timp ce planeta ei se mistuia în flăcări.

Își turnă totuși o ceașcă de cafea și păși în interiorul Fermei. Era aglomerație. Majoritatea Monitoarelor pentru Conștientizare Situațională afișau informații referitoare la

9 9 9 9

funcțiile Norului Arcă. Cel mare din capătul sălii oferea doar o imagine a Pământului obținută de o cameră îndreptată în acea direcție. Dar imaginea video nu avea nici pe departe impactul oferit de vederea directă prin ferestrele Capsulei Naivilor. Intensitatea ca de arcuri electrice a bolizilor care brăzdau cerul era redusă la o pâlpâire încețoșată compusă din pixeli măriți la maximum. Din obișnuință, se întrebă de ce nu schimbaseră canalul pe CNN sau pe Al Jazeera, sau pe vreo altă rețea de știri non-stop. Apoi își aminti ce se întâmpla.

Porni spre ușa care dădea spre Tanc.

Era flancată de doi oameni care nu făceau nimic, pur și simplu stăteau acolo. Ciudat.

Observă că amândoi aveau la brâu niște dispozitive

neobișnuite atârnate la curea.

Își dădu seama că erau tasere.

Înainte de a se putea dezmetici, unul dintre ei – acum îl recunoștea ca fiind Tom Van Meter, inginer, genul foarte sportiv – o salută cu o înclinare politicoasă a capului și îi deschise ușa.

Tancul avea un sfert din mărimea Fermei, era o simplă sală de ședințe de mărime medie, în care se aflau în acel moment șase oameni așezați în jurul unei mese, lucrând la tablete sau laptopuri. La capătul opus se afla ușa către biroul lui Markus. Era întredeschisă. Ivy intră pe acolo și, pentru prima dată în trei ani, de când se afla în Izzy, nu se mai simți în largul ei când făcu asta, de parcă se aștepta să sară cineva la ea și să-i aplice un șoc de taser. Însă acolo se afla Markus, șezând și discutând cu Doob.

— Te-ai uitat în Parambulator? o întrebă Markus.

— Da. După ce am făcut schimbarea de curs, acum câteva minute.

— Comportarea norului n-a fost pe măsura așteptărilor noastre.

— Au fost și câțiva rătăciți.

— Încă mai sunt, spuse Doob și o făcu atentă la un ecran de proiecție montat pe perete.

— Mi s-a părut că toți erau nou-veniți, spuse Ivy. Module de marfă, transportoare de pasageri din Dezmăț. Presupun că n-au apucat să se logheze la nor și încă nu folosesc programul.

— E cât se poate de adevărat, dar chiar și-așa, e periculos, remarcă Markus.

— Sigur că da.

— Îmi distrage atenția.

— O să mă ocup eu.

— În privința bolizilor, sistemele funcționează cum trebuie și Doob verifică dacă apar anomalii. Dar problema asta cu rătăciții trebuie să ți-o deleg ție, Ivy.

— Consideră că s-a rezolvat.

— O să-i distrugem dacă e nevoie.

— Și cum ai putea să faci asta, Markus? N-avem torpile fotonice.

— Avem un modul plin de morți liofilizați, pe care oricum trebuie să-i ejectăm, îi aminti Markus. Și i-aș ejecta cu dragă inimă în direcția oricărui rătăcit care amenință Norul Arcă.

— O să țin minte asta, ca monedă de schimb, spuse Ivy.

Atunci intră Luisa, cu un aer ușor rătăcit și cu obrajii uzi de lacrimi.

— Luisa? spuse Markus politicos. Ai descoperit ce se-ntâmpla în Capsula Naivilor?

— Erau câțiva oameni copleșiți de emoții, cum era de așteptat, răspunse Luisa. Nimic periculos. Nu știu cine-a raportat c-ar fi fost violențe, dar a fost nițeluș cam paranoic.

— Mulțumesc c-ai cercetat problema.

— Apropo, ai paznici înarmați postați în fața intrării în Tanc!

— Am să mă refer pe scurt la chestiunea aceasta, fiindcă sunt ocupat, spuse Markus. Sentimentele mele față de ea sunt în principiu aceleași cu ale voastre. Dar nu sunt pus aici ca să-mi exprim sentimentele personale, ci ca să îndeplinesc anumite operațiuni folosindu-mă de întreaga mea capacitate. N-am vrut să fiu regele universului. Și totuși, acum sunt. Oricât de neplăcut ar părea, tot ce văd în istoria civilizației umane îmi spune că cineva care ocupă o astfel de funcție are nevoie de pază.

Pe fața Luisei se citea că era gata să ridice tot felul de obiecții. Dar se abținu și nu lăsă decât să-i scape un oftat.

— O să discutăm mai târziu despre asta, spuse ea.

— Bun.

— Știi ce se întâmplă jos, acolo?

— Pot să-mi dau cu presupusul. Nu mă privește pe mine.

— Am înțeles. Dar cred că regele universului va trebui să facă un anunț public cât de curând.

— Am unul gata pregătit, spuse Markus.

— Ah, da, bineînțeles că-l ai gata pregătit. Când te gândeai să-l faci? Fiindcă o mulțime de oameni trebuie calmați acum.

— Faci și tu parte dintre oamenii aceștia, Luisa?

Întrebarea lui Markus fusese pusă pe un ton profesional, dar nu lipsit de omenie.

Luisa își îndreptă umerii. Ivy se pregăti pentru o reacție tăioasă, dar apoi se văzu o schimbare pe fața Luisei, când își dădu seama că Markus nu făcea decât să ceară informații. Nu era batjocoritor.

— Da, răspunse ea. Acum câteva minute, un zid de apă înalt de treizeci de metri a lovit Manhattanul. Presupun că la fel s-a întâmplat și pe coasta de est. Ascultam slujba de la Catedrala St. Patrick și s-a întrerupt.

Markus dădu din cap și afișă pe unul dintre ecranele de proiecție o imagine în timp real a Pământului.

Ivy remarcă șocată să vadă cât se răspândise focul în cele câteva minute de când intrase ea acolo.

Își scoase telefonul din buzunar și descoperi o serie de mesaje de la Cal, trimise în ultimele minute.

„Salut”.

„Ocupată?”

„OK cred că ai plecat cu treabă”.

„În caz că pierdem legătura te iubesc”.

„O să caut o sirenă cum ai zis dar nu te poate înlocui”

„Pierdut contact Norfolk. Nicio ierarhie deasupra mea”

„Să-mi bag ce fierbințeală vine”.

„Ne scufundăm”.

„Pa”.

Iar ultimul mesaj din serie era o fotografie făcută cu telefonul lui mobil. Un minut întreg de panoramat și mărit îi luă lui Ivy până reuși să-și dea seama ce era acolo. Cal făcuse fotografia stând în chioșcul submarinului și privind în susul scării către tambuchiul deschis deasupra lui. Din poziția aceea, prin câmpul vizual îngustat, obținuse imaginea unui cerc decupat din cer.

Cerul era în flăcări.

În cealaltă mână, ridicată, își ținea inelul de logodnă – o bandă simplă din titan lustruit. Îl ținea între arătător și degetul mare, încadrând poza prin mijlocul lui, astfel încât inelul să apară concentric la discul de cer incandescent.

Ivy ridică privirea. Cineva îi rostise numele.

— A mea tocmai s-a pierdut, îi spuse Doob.

— Scuze, doctor Harris? spuse Ivy, manierele deprinse de la Morg triumfând asupra întregii situații.

— Mă conectasem ca să-mi iau la revedere definitiv de la Amelia și de la copii, spuse Doob.

Vorbea cu voce joasă, fără vreo emoție vizibilă, ca și cum relata o anecdotă nu cine știe ce surprinzătoare.

— Dar, mă rog, comunicațiile au căzut treptat în ultimele două zile și n-am mai apucat să ne luăm de fapt la revedere.

— Foarte bine, spuse Markus, o să fac anunțul.

•

AȘA O ARȘIȚĂ DE POȚI SĂ COCI BARABULE PE CAMIONETA ASTA.

DU-TE ÎNĂUNTRU TATĂ
NU GLUMEAU CU EFECTUL TERMIC. SE BĂȘICĂ VOPSEAUA
NICI EU NU GLUMESC TREBUIE SĂ INTRI
MI-AM LUAT O PĂTURĂ TERMICĂ SĂ MĂ PROTEJEZE CÂND O S-O RUP LA FUGĂ
ATUNCI CE NAIBA FOLOSEȘTE-O TATĂ
OF DAR PE URMĂ N-O SĂ MAI POT SĂ STAU LA TACLALE CU TINE DINAH
DACĂ-ȚI EXPLODEAZĂ REZERVORUL DE BENZINĂ
HA HA L-AM GOLIT SĂ ALIMENTĂM GENERATORUL. ȚI-AM LUAT FAȚA PUȘTOAICO
DOAMNE CE MAI FACI PE DEȘTEPTUL

Dinah tocmai își tasta mesajele, recunoscătoare codului Morse, care continua să funcționeze chiar și dacă nu mai vedeai nimic de lacrimi și vocea îți era înecată de suspine, când se auzi o voce din difuzor. Era vocea lui Markus.

— Aici Markus Leuker.

— Știu cine ești, răspunse ea.

Dar apoi înțelese că Markus vorbea la stația de emisie generală, care trebuia să ajungă în toate cotloanele lui Izzy și în același timp în fiecare arcletă. O testaseră de câteva ori cu mesaje preînregistrate, dar niciodată n-o folosiseră propriu-zis. Markus considera instalația aceasta o relicvă a secolului XX și o detesta; comunicarea trebuie să aibă un destinatar precis, iar oamenii ocupați nu trebuie întrerupți de voci fără trup care cârâie din difuzoare.

— Constituția Norului Arcă a intrat în vigoare.

Dinah trase aer în piept, știind ce însemna asta. Markus continuă s-o spună răspicat:

— Asta înseamnă că toate statele-națiuni ale Pământului și toate guvernările și constituțiile lor au încetat să mai existe. Ierarhiile lor militare și civile nu mai există. Orice jurăminte ați depus față de ele, orice fel de loialități ați avea, sentimente de credință față de ele, cetățenii oficiale, toate acestea au dispărut pentru totdeauna. Drepturile pe care vi le garantează Constituția Norului Arcă, atât și nimic mai mult, sunt drepturile voastre. De acum vă supuneți legilor și responsabilităților specificate în Constituția Norului Arcă. Ați devenit cetățeni ai

unei noi națiuni, ai unicei națiuni. Fie să aibă viață lungă.

Ea codifică:

MARKUS ANUNȚĂ CĂ S-A TERMINAT
CINE-A ZIS CĂ EL E ȘEFUL?

Transmisia lui Rufus începea să se piardă. Dinah se șterse la ochi și se uită pe fereastră, văzând Pământul încins cu o centură de foc. Dârele meteoriților, cândva doar un desen de zgârieturi strălucitoare în aer, se contopiseră într-un continuum orbitor de aer superîncins care incendiase tot ce era inflamabil la sol. Cum cele mai multe pietre cădeau în zona ecuatorului, acolo era partea cea mai strălucitoare a centurii de foc și lumină; dar la nord și la sud de ea erau lungi brazde în flăcări, iar centura se tot lățea, acoperind zonele înalte ale Canadei și ale Americii de Sud.

Ea transmise:

TE PIERD. SPUNE-LE LUI BOB ED GT ȘI REX CĂ ÎI IUBESC. ȘI LUI BEV.
LE-AM ZIS DEJA DAR LE MAI ZIC. CRISTOASE CE ARDE
DU-TE ÎNĂUNTRU TATĂ
NU-ȚI FACE GRIJI SUNT CHIAR ÎN DREPTUL UȘII. ÎI AUD PE TOȚI CÂNTÂND BREAD OF HEAVEN[32].
ATUNCI DU-TE ȘI TU SĂ CÂNȚI CU CORUL TATĂ
BINE BOB ȘI ED VIN SĂ MĂ ÎNHAȚE. PA SCUMPO FĂ-NE MÂNDRI DE TINE QRT
QRT QRT QRT QRT

Nu știa sigur de câte ori trimisese grupul de trei litere.

Se smulse dintre suspine ceva mai târziu, imaginându-și ce se petrecuse: frații ei, Bob și Ed, în costume argintii de pompieri, dând buzna afară din mină ca să-l tragă pe tati jos din camioneta lui veche, înfășurându-l în pătura termică să nu-l pârlească cerul și târându-l înăuntru. O placă de oțel groasă de trei centimetri trântindu-se peste ieșire și sudorii punându-se pe întins cordoane de sudură groase, făcute să dureze cinci mii de ani. Odată ce terminau ei, pornea utilajul greu, împingând în

[32] *Bread of Heaven*: imn religios foarte popular în Marea Britanie, compus de galezul John Hughes la începutul secolului XX.

placa de oțel tone de roci și pietriș care s-o susțină în fața oricăror unde de șoc capabile s-o smulgă din cadrul ei.

Apoi tăcere, poate cu excepția bufniturilor îndepărtate ale meteoriților, și șederea în jurul mesei, spusul rugăciunii și mâncatul celei dintâi dintre cele aproximativ cincisprezece mii de mese pe care familia MacQuarie și descendenții ei le aveau de preparat și de mâncat dacă era să mai scape vreodată din cavoul acela. Erau cinci mii de oameni acolo, în subteran, și cel puțin pe hârtie aveau suficientă capacitate de cultivare a hranei ca să-i țină pe toți în viață. Cum anume făceai dintr-o asemenea situație o afacere sustenabilă nu-i era clar lui Dinah; nu-l sâcâise pe Rufus ca să obțină de la el absolut toate detaliile planului său.

Markus continua să-și difuzeze anunțul. Le spunea tuturor ceea ce știau deja, că se terminase cu Pământul și că marea pieire la care se așteptaseră timp de doi ani făcea parte de acum din trecut. Toată lumea știa asta, dar cineva trebuia s-o și spună.

Le ceru 704 secunde de tăcere: câte o secundă pentru fiecare dintre zilele care trecuseră de la Zero. În jur de douăsprezece minute. Toate activitățile neesențiale se suspendau în acest răstimp și fiecărui supraviețuitor în parte îi revenea responsabilitatea de a se gândi, de a rememora și de a jeli. După aceea, Pământul trebuia lăsat trecutului, ca orice lucru care fusese cândva și încetase a mai fi, iar ei trebuiau să se concentreze asupra a ceea ce se petrecea în prezent.

Strânsă în poziție fetală, Dinah pluti de una singură în mijlocul atelierului ei, ascultând scârțâiturile și șuierăturile bizare care ieșeau din boxele aparatului ei de radio. Dintre toți oamenii aflați în Norul Arcă, era singura care știa că familia ei mai trăiește și că poate avea să mai trăiască multă vreme. Nu îi era clar dacă era mai bine sau mai rău decât să-i știe morți pur și simplu. Tot ce-i mai rămăsese ca să poată merge înainte era acel FĂ-NE MÂNDRI DE TINE, finalul transmisiei de la tatăl ei. De pe urma codului Morse nu rămâneau nici urme pe hârtie, nici vreun șir de replici prin e-mail pe ecranul tabletei. Niciodată n-avea să poată derula înapoi ca să recitească dialogul pe care îl avusese cu Rufus. Spera că îi spusese cuvintele potrivite, pe care el să și le amintească perfect și să le spună și celorlalți la cina din seara aceea.

Încercă apoi să-i jelească pe toți ceilalți care muriseră, dar era prea mult. Din punct de vedere emoțional, era puțin altfel decât atunci când citeai despre un mare război care avusese loc cu o sută de ani în urmă. Și poate că tocmai asta era ideea lui Markus. Chiar dacă pieirea era în plină desfășurare, trebuiau să facă efortul de a se gândi la ea cum se gândeau la marea foamete irlandeză sau la ceea ce li se întâmplaseră oamenilor din Lumea Nouă când sosise Columb și îi infectase cu o cohortă întreagă de boli mortale. Regretul și chiar consternarea erau sentimente adecvate. Dar detașarea era necesară. Aveau cu toții la dispoziție 704 secunde în care să pună în aplicare detașarea aceasta.

Așadar, Dinah se gândea la ce anume ar putea să-l facă mândru pe Rufus MacQuarie. Exista un răspuns simplu, care cu siguranță implica să faci ceea ce era corect, să ai onoare, să susții câteva standarde etice însăilate la repezeală. Un cod de conduită la frontieră. Toate aceste așteptări erau ușor de înțeles, chiar dacă nu întotdeauna era ușor să te și ridici la înălțimea lor. Însă Rufus nu era nici cowboy și categoric nu era nici predicator. El era miner: săpător, demolator, constructor, om de afaceri. Faptul că trăia respectând un cod etic simplu nu însemna un sfârșit în sine, ci un mod de a realiza ceva fără să-și vândă sufletul sau să-și distrugă reputația. Era o unealtă de mânuit, ca lopata sau ca batonul de dinamită. Uneltele erau făcute să construiești lucruri cu ele; iar mândria era ceea ce puteai simți după aceea, când făceai un pas înapoi, te uitai la lucrul clădit de tine și îl lăsai moștenire copiilor tăi. Dinah își putea petrece tot restul vieții respectându-și principiile, purtându-se corect cu toată lumea și așa mai departe. Fără îndoială că Rufus ar fi fost de acord cu toate acestea. Dar alta era însărcinarea pe care i-o dăduse el. Îi spusese, deși în mai puține cuvinte, să se apuce de clădit un viitor.

— Ești pe terminate?

Întoarse capul și o văzu pe Ivy plutind în MURCOS și uitându-se la ea prin trapa deschisă.

— Abia dacă au trecut două sute de secunde, să zic așa, din…

— Markus a zis că pot să sar peste ele. M-a trimis cu o misiune. Am nevoie să mă ajuți, spuse Ivy.

— Scorpie ce ești.

— Stricato.

— Mergem?

•

— Mai ții minte când de-abia apăruse internetul și erau oameni în jurul tău care pur și simplu nu-l pricepeau? întrebă Ivy.

Mergea înaintea lui Dinah printr-un labirint parcă nesfârșit de module andocate și tuburi de hamster, îndreptându-se către marginea lui Izzy.

— În mediul meu, lumea s-a prins repejor. Nu cunoști prea mulți mineri, este?

— În mediul meu, nu. Noi aveam retrograzi d-ăștia care-și printau e-mailurile ca să le citească de pe hârtie sau îți cereau un nenorocit de număr de fax la două decenii de când îți aruncaseși faxul la gunoi.

Se deplasau printr-o stație spațială cufundată într-o liniște perfectă, când încă nu trecuseră decât cinci dintre cele douăsprezece minute de tăcere. În dreptul trapelor deschise, chipurile se întorceau să se uite la ele cu priviri șocate, apoi le recunoșteau și se întorceau la jelania lor, la rugăciune, meditație sau ce altceva făceau în acele momente.

Dinah înțelegea că era un lucru teribil de important, dar în sinea ei se bucura că primise dispensă de la Ivy să se întoarcă la muncă.

— Și care-i legătura cu…?

— Sistemul – Parambulatorul și tot restul – funcționează atâta timp cât fiecare navă din Norul Arcă respectă regulile astea. Te loghezi în sistem, comunici prin protocoalele convenite, te supui dictatelor sub care se află roiul. Dacă fie și una singură freacă menta și face doar cum o taie capul, păi, atunci e ca și cum ar fi un meteoroid în locul ei, ca potențial distructiv.

— Și noi avem dintr-astea?

— Avem câteva. Dar una în special face prăpăd.

— A fost vreo coliziune sau…

— Nu, dar de fiecare dată când se apropie declanșează o explozie de roșu în Parambulator și o sută de arclete trebuie să consume combustibil ca să-și schimbe traiectoriile. Parcă face tumbe tot Norul Arcă după mișcările unei singure nave.

— Ce e?

— Vizual, e un X-37.

— Logic, spuse Dinah.

— Îhî, făcu și Ivy.

În traducere: cineva privise nava aceea printr-un telescop și i se păruse că arată ca un Vehicul de Încercare Orbital Boeing X-37, care semăna cu o navetă spațială în miniatură. De fapt era *atât* de miniatural, încât nici măcar nu putea transporta echipaj uman; avea o cală de mărfuri care ocupa aproape tot fuzelajul. Fusese conceput de DARPA la sfârșitul anilor 1990 și începutul anilor ’2000, când devenise evident că naveta spațială se retrăgea din exploatare și că aveau nevoie de un vehicul mic și ușor de lansat, care să poată ajunge pe orbită și, prin telecomandă, să îndeplinească operațiuni de mentenanță asupra flotei de sateliți militari a Statelor Unite. În tot acest timp primise foarte puține însărcinări, iar acelea erau misiuni de spionaj finanțate din bugetul ascuns, de care Dinah și Ivy nu aveau știință. Era o notă de subsol în cartea de istorie, un obiect perimat, care nu fusese proiectat în acord cu cerințele Norului Arcă. Probabil că fusese trimis pe orbită de o echipă pripită, care nu voia decât să lanseze tot ce se putea lansa. Dacă stăteau să cearnă suficient vechile e-mailuri, poate reușeau să descopere înregistrarea cu numele cui o lansase și cu încărcătura pe care o avea la bord, dacă avea vreuna; dar deocamdată era mai simplu să se ducă de-a dreptul și să arunce o privire la blestemăția aceea. Aproape toată tehnologia investită în ea avusese ca obiect problema reintrării în atmosferă. Prin urmare, cele mai multe dintre caracteristicile sale care reprezentau motive de mândrie erau inutile pentru ei.

Apropiindu-se de capătul unei stive laterale, reușiră să privească prin orificiul rotund al unui port în interiorul vehiculul andocat în celălalt capăt: un Vifler, sau Vehicul Intranor Ușor și Flexibil. Acestea începuseră să-și facă apariția cu câteva luni în urmă; erau jeepurile Norului Arcă, mici vehicule utilitare folosite pentru mutarea oamenilor și a obiectelor valoroase de la o arcletă la alta sau între arclete și Izzy. Fiindcă nu trebuiau să opereze în atmosferă, aveau același aspect general funcțional ca și arcletele. Dar corpul de rezistență era mai mic în diametru, iar în loc de înveliș exterior expandabil, Viflerul avea ceva mai practic: două tipuri diferite de porturi pentru andocare, un sas suficient de mare cât să încapă în el un om costumat într-un Orlan, un braț robotic, proiectoare, propulsoare. La sugestia lui Dinah, garnisiseră corpul de rezistență cu puncte de fixare de

care se putea atașa un Crator; fiecare Vifler devenea astfel capabil să-și poarte propria-i garnitură de Cratori, Ofizi, Fuleri și Nați, care roiau peste tot ca niște crabi, remore și ectoparaziți marini. În loc să fie limitat de capacitatea de acțiune mecanică a brațului robotic, Viflerul era limitat doar de imaginația și de inventivitatea programatorului din interior care îi spunea robotului ce să facă.

Țeasta ca o miriște argintie a Teklei se ivi în fața lor; o trimiseseră, se pare, ca să dea o mână de ajutor la închiderea trapei și andocarea Viflerului. Aștepta în compartimentul de andocare adiacent, care nu era altceva decât un modul mic conectat în lateral ca să servească drept sas și să ofere puțin spațiu suplimentar pentru personalul uman. Se trase înapoi ca să facă loc când Ivy și apoi Dinah trecură plutind pe lângă ea. Imediat ce ele două ajunseră în Vifler, apăru și Tekla și se salută din cap cu Ivy.

— Chișcarul e în sas și funcționează, spuse Tekla și închise trapa.

Dinah avea sentimente ambivalente față de Tekla, dar n-ar fi lucrat cu nimeni altcineva într-o situație ca aceasta. Nimic n-o distrăgea de la muncă; rezolva orice treabă fără conversații inutile sau sentimentalisme jenante. Dinah închise trapa Viflerului și porni secvența de ieșire a navei din doc, în timp ce Ivy, fixată în chingi pe scaunul pilotului, parcurgea lista de verificări finale. Așa cum îi șade bine unei nave proiectate în grabă pentru a fi Flexibilă și Ușoară, lista nu era lungă, așa că Vifler 3 – dintr-o flotă de opt – se afla deja pe drum înainte să fi expirat cele 704 secunde de tăcere ale lui Markus. Dinah se prinse în chingile scaunului de lângă Ivy. Cupola de la capătul din față al Viflerului era compusă în cea mai mare parte din ferestre, care se sprijineau pe o rețea solidă de grinzi curbate din aluminiu, ceea ce făcea ca, privită din spate, Ivy să arate ca un artilerist așezat în botul de sticlă al unui bombardier din al Doilea Război Mondial. Atinse comenzile și făcu nava să se rotească astfel încât Pământul trecu pe sub ei, și atunci asemănarea deveni și mai puternică. Lui Dinah îi amintea de o pictură pe care i-o arătase Rufus, reprezentând un bombardier zburând pe deasupra unui oraș în flăcări și o lumină roșie inundându-l de jos. Același efect se obținuse și acum, atât că furtuna de foc acoperea cea mai mare parte din suprafața

Pământului.

— Simt căldura pe față, spuse Ivy.

Lui Dinah nu-i veni în minte nicio replică folositoare. Pe drum de la atelierul ei până la Vifler uitase că Pământul se mistuia în flăcări și nu-i făcu plăcere să i se amintească. Preferă să facă eforturi ca să se concentreze asupra luminii roșii pe care o emana, neînsoțită de căldură, ecranul tabletei sale, pe care rula Parambulatorul. Senzoriumul colectiv al roiului îl depistase și îl identificase pe Vifler 3 drept un baubau care prezenta pericolul de a intra în coliziune cu nu mai puțin de o sută de arclete dacă își menținea cursul actual. În loc să preia controlul direct asupra propulsoarelor lui, lucru care ar fi provocat în cel mai bun caz confuzie, iar în cel mai rău caz o reacție în lanț dezastruoasă, Ivy negocia o soluție cu restul Norului Arcă, anunțându-l încotro avea de gând să se deplaseze și căutând o cale de a ajunge acolo cu cât mai puține manevre impuse celorlalți.

Nu era o modalitate de deplasare foarte rapidă și adevărul este că le cam stătea în coastă multor foști militari care conduseseră la viața lor avioane de luptă și care urcaseră pe orbită în unitățile de astronauți și cosmonauți. Dar pe măsură ce se îndepărtau de Izzy căpătau libertatea de a intra pe orbite care trimiteau un minimum de șocuri în restul norului și de a aborda o traiectorie mai scurtă pentru întâlnirea cu năbădăioasa X-37.

Cei care lansaseră nava aceea, oricine vor fi fost ei, o plasaseră pe același plan și cu aceeași perioadă orbitală ca ale Norului Arcă, dar cu o excentricitate ceva mai mare. Orbita lui Izzy, și prin urmare cea a Norului Arcă, era aproape perfect circulară. A lui X-37 era mai ovală, ceea ce însemna că aproape jumătate din timp se afla „dedesubtul” Norului Arcă, iar în restul timpului se afla „deasupra”, dar în decursul fiecărei perioade orbitale de nouăzeci și trei de minute se intersecta de două ori cu traiectoria lui, de fiecare dată declanșând o dezordine care irosea enorme cantități de combustibil și îl enerva la culme pe Markus. În momentul acela se afla „deasupra” și urma să traverseze iar norul peste douăzeci de minute.

— E vreun bolid care să ne dea motive de îngrijorare până să ne concentrăm la treaba asta? o întrebă Ivy.

— Nu se vede nimic deosebit, răspunse Dinah, referindu-se la faptul că nu exista niciunul atât de mare, încât să forțeze

întregul Nor Arcă să facă o schimbare de curs.

— Atunci, hai să-i dăm bătaie, spuse Ivy.

Preluă controlul manual, fiindcă se distanțaseră deja suficient de Norul Arcă și putea să execute manevre solo fără ca ferestrele Parambulatorului să se înroșească de sus până jos.

— Poți să-l iei în vizor?

Lui Dinah îi trebui un minut ca să se refamiliarizeze cu interfața telescopului optic montat pe botul Viflerului; era un glob ocular electronic cam de mărimea unei portocale. Comenzile erau intuitive, dar încercarea de a-l aținti asupra unui bau-bau anume presupunea ceva muncă. În scurt timp însă, reuși să vadă ceva alb și strălucitor. Fixă ținta și mări imaginea.

Strângând mult cadrul, se vedea clar că era o navă cu aripi și cu botul negru, precum naveta din vechime, dar care părea să fi primit componente adiționale. Mărind și mai mult, reuși să vadă că ușile calei, care ocupau cea mai mare parte din „spatele” lui X-37, fuseseră deschise la un moment dat după ajungerea pe orbită. Încărcătura fusese săltată din cală cu ajutorul brațului robotic încorporat, care continua s-o țină așa, nemișcat. Era o încărcătură mare aproape cât X-37-le însuși; un alt cilindru cu o emisferă în capăt. Dar, spre deosebire de Vifler sau de arclete, acestuia îi lipseau propulsoarele sau orice fel de sursă vizibilă de energie. Era doar o capsulă de aluminiu șlefuit, sclipind albicios în lumina soarelui pe o latură și roșu dedesubt, unde reflecta furtuna de foc planetară.

Se uită și Ivy la ea, cu atenția împărțită între ecranele de stare ale Viflerului și fereastra în care rula fluxul de date vizuale.

— Poți să obții ceva mai mult detaliu la capătul din față? Se vede un fiting acolo, care s-ar putea să fie un…

— Îhî, făcu Dinah, mărind imaginea și panoramând ca să centreze pe zona din capăt. E un port de andocare, într-adevăr.

— Păi, cred că suntem poftiți să andocăm acolo, spuse Ivy.

— E ciudat, nu-mi place treaba asta.

— De-acord, spuse Ivy, dar nu putem să ne întoarcem mai târziu. Tubul ăla e mititel. Are mai puțin de patru metri în diametru. Dacă-s oameni înăuntru, li se cam termină aerul.

— De ce-ar trimite niște oameni în așa ceva?

— Cine știe ce plan aveau și s-a dus învârtindu-se. A rămas vreun e-mail fără răspuns, s-o fi distorsionat o transmisie radio, și-acuma oamenii ăștia sunt naufragiați și probabil așteaptă să

moară.

Ivy răspunsese pe un ton răstit, puțin iritată de întrebările lui Dinah.

Dinah auzi pocnetul propulsoarelor și simți cum o îmbrâncesc ușor în timp ce Ivy manevra nava. Știa că nu era cazul să-i distragă atenția prietenei ei când avea creierul setat pe modul astrofizică. Își desfăcu centura de siguranță și porni spre portul de andocare de pe suprafața „de sus” a Viflerului, apucându-se de mânerele alăturate ca să-și mențină echilibrul de fiecare dată când Ivy efectua câte o mică ajustare a cursului.

Câteva minute mai târziu, Ivy armonizase cele două orbite, adusese Viflerul în poziția corectă și îl manevrase drept în portul de andocare al capsulei.

— Avem o cuplare reușită, confirmă Dinah.

Activă o valvă, care inundă cu aer micul spațiu dintre trapa Viflerului și cea a capsulei.

— Să vedem ce-o fi.

Deschise trapa Viflerului. Avea acum vedere către fața exterioară a trapei capsulei, care cu doar câteva secunde în urmă era expusă spațiului cosmic.

Un detaliu ciudat: pe trapa de aluminiu era fixată cu bandă adezivă o coală normală de format A4, pe care fusese imprimată o imagine color: un cerc galben în jurul unui disc albastru plin de stele. În centru, un vultur cu aripile și picioarele întinse, acoperit de un scut cu dungi albe și roșii. Imprimanta care scosese foaia aceea avea cartușul de cyan pe terminate, așa că imaginea ieșise dungată și decolorată. Nici expunerea la spațiul cosmic nu-i făcuse prea bine.

Chiar dacă existența Statelor Unite încetase abia de câteva minute – Markus declarase oficial dispariția federației, prin autoritatea care îi fusese conferită de Constituția Norului Arcă –, imaginea aceasta îi părea deja lui Dinah la fel de veche și desuetă ca figura unui mușchetar sau a unui pelerin de odinioară.

Auzi un mecanism activându-se de cealaltă parte a trapei.

— Monstrul e viiiu! strigă ea.

Apoi, în ciuda tentativei de glumă, așteptă cu sufletul la gură.

Trapa dată în lături dezvălui o figură istovită, umflată de imponderabilitate, de un verzui bolnăvicios, înconjurată de un păr care plutea răvășit. Însă ochii de pe fața aceea erau la fel de

reci și duri ca întotdeauna și erau ațintiți asupra lui Dinah.

— Dinah, spuse femeia.

Iar Dinah o recunoscu mai degrabă după voce decât după trăsături.

— Chiar și în asemenea împrejurări tragice, e o mare ușurare să văd un chip familiar.

— Doamnă preșe..., începu Dinah, apoi se corectă: Julia.

Julia Bliss Flaherty nu păru câtuși de puțin bucuroasă să fie interpelată în felul acela.

Ivy folosea din plin propulsoarele. Acum, când Viflerul, capsula și X-37-le erau cuplate mecanic într-un singur obiect zburător, devenea posibilă – deși dificilă – manevrarea lor sincronizată cu Norul Arcă și eliminarea tuturor punctelor roșii din Parambulator. Se mai simțeau ceva clătinături. Julia se pomeni aruncată dintr-o parte în alta și înțelese că era cazul să se țină de mânerele acelea. Tot soiul de obiecte, inclusiv niște pungi de vomitat pline și un număr mare de bile roșii, ca de sticlă, zburau peste tot prin mica ei capsulă. Uitându-se în jur într-un moment în care Julia fusese aruncată într-o parte, Dinah văzu un bărbat plutind în celălalt capăt al capsulei. Era plin de sânge și cam flasc. Era îmbrăcat în rămășițele unui costum bleumarin. Nu era fostul Prim Domn.

— Condoleanțe, spuse Dinah.

— Cine dracu-i acolo? se auzi răcnetul lui Ivy. Markus vrea să știe dacă avem supraviețuitori.

— Condoleanțe? întrebă Julia.

— Pentru soțul tău, spuse Dinah.

— A-nghițit pastila, o înștiință Julia. În limuzină.

— O, doamne!

— O să am nevoie de ajutorul tău ca să rezolvăm cu domnul Starling. E prea mare pentru mine, nu pot să-l mut de una singură.

— Ba nu e, spuse Dinah.

— Poftim? replică Julia pe un ton tăios.

— E ge zero aici. Așa că nu-i prea mare ca să-l muți. Dar, oricum, pot să te-ajut dacă vrei.

— Dacă ești amabilă, spuse Julia.

Își propti o mână pe buza trapei, în timp ce o întindea pe cealaltă să apuce o geantă de umăr, și o îndemnă din priviri pe Dinah, care continua să-i blocheze ieșirea.

Dinah se uită în ceafa lui Ivy și anunță:

— Julia Bliss Flaherty cere permisiunea să urce la bord.

Julia scoase un sâsâit de exasperare.

— Se acordă, spuse Ivy.

— Urmează și o victimă, spuse Dinah și se trase din calea Juliei.

Julia se lansă prin trapă cu prea multă forță, zbură prin tot Viflerul și se izbi cu cotul și cu umărul în capătul opus, scăpând un țipăt de durere. Dinah nu-și imagină însă că pățise ceva, așa că trecu dincolo, în capsulă. Una dintre bilele roșii plutea către fața ei și când ridică mâna s-o împingă într-o parte își dădu seama că era sânge.

Pete Starling suferise niște răni adânci și neregulate, ca și cum trecuse printr-o luptă cu bastoane sau printr-un accident de mașină. Era amețit și se îneca cu sânge – probabil din cauza nasului spart –, pe care îl împroșca tușind de câte ori îl împiedica la respirat. Dinah îl apucă de rever și încercă să descopere un mâner de care să se poată agăța. Când vru să-l tragă după ea pe Starling, partea din față a sacoului se îndepărtă de pieptul lui, dezvăluind un toc de armă gol.

Nu mai conta acum. Dinah se propti în tălpi, se opinti și îl împinse cât era de lung în mijlocul capsulei, cu capul îndreptat spre portul de andocare, către care plutea lent. Se uită după Julia, sperând că avea să se întindă prin deschizătură și să-și tragă însoțitorul la bord. Dar Julia, după ce încasase o trântă încă de la prima mișcare făcută, încă mai plutea dând din mâini aiurea, învățând pe propria-i piele bazele deplasării în imponderabilitate.

Dinah era în fundul capsulei, cu nasul în tălpile lui Pete, care mișca slab din picioare. Într-unul mai avea doar ciorapul; celălalt încă mai era încălțat cu un pantof de piele care părea scump. Ea îl apucă de picioare cu câte o mână și încercă să-l împingă în direcția portului de andocare, dar el se opuse. Habar n-avea ce se întâmplă, nu înțelegea că e în spațiu, nu-i plăcea că fusese înșfăcat de picioare. Dinah înaintă puțin, își strecură mijlocul printre genunchii lui, îl cuprinse cu brațele de șolduri, strângându-i picioarele în jurul torsului ei, și încercă iar să-l orienteze pe direcția portului.

Auzi un trosnet puternic și își simți brațele scăldate în ceva cald. Materia o împroșcă și pe gât, până sus, pe vârful bărbiei.

Simți miros de rahat și auzi un șuierat sonor. Trupul lui Pete Starling se scutură o dată și rămase inert.

Dinah ridică privirea în direcția de unde se auzise șuieratul și zări lumina stelelor printr-o ruptură neregulată din învelișul capsulei. Era o gaură cât s-o acoperi cu degetul mare. Văzu triunghiuri de metal îndoite către exterior în jurul ei.

Dacă se gândea mai bine, șuieratul venea din două locuri concomitent. O altă gaură se căsca pe latura opusă a capsulei. Trupul lui Pete Starling se afla între cele două găuri. Mijlocul torsului său era doar un crater înconjurat de coaste. Sângele izbucnea din el și accelera ieșind prin ambele găuri.

Urechile ei pocniseră deja de câteva ori.

Se uită în lungul capsulei către Julia, care izbutise în sfârșit să se orienteze cum trebuie și privea acum prin deschizătura trapei cu ochii holbați, zăpăcită de-a binelea.

— Julia, spuse Dinah, am fost loviți de un bolid mic. Pierdem aer, dar nu foarte repede. Pete a murit. Îmi stă în drum. Dacă ai putea să te întinzi până aici ca să-l apuci de guler și să-l tragi spre tine…

Conversația, și odată cu ea vederea chipului Juliei, se întrerupse când trapa Viflerului se trânti brusc peste intrare.

•

Orice curbă pe care o puteai obține prin secționarea unui con cu un plan – cerc, elipsă, parabolă sau hiperbolă – putea avea forma unei orbite. Din rațiuni practice însă, toate orbitele erau eliptice. Și majoritatea orbitelor cu origine naturală din sistemul solar – cele ale planetelor în jurul Soarelui sau ale sateliților naturali în jurul planetelor – erau elipse de o asemenea rotunjime, încât ochiul omenesc nu le putea deosebi de niște cercuri. Asta nu pentru că natura ar favoriza în mod deosebit cercurile. Ci pentru că orbitele eliptice foarte alungite tindeau să aibă o existență destul de scurtă. Atunci când un corp aflat pe o orbită foarte excentrică venea vertiginos către corpul central și executa un viraj strâns la pericentru – punctul de maximă apropiere –, asupra lui acționau forțe mareice în stare să-l sfărâme. Putea să străpungă atmosfera corpului central sau, în cazul orbitelor heliocentrice, putea să ajungă prea aproape de arșița solară și să sufere vătămări termice. Dacă supraviețuia plonjonului prin pericentru, își urma drumul mai departe pe o lungă traiectorie care intersecta orbitele altor corpuri cerești.

După cotitura de la apocentru – punctul de maximă depărtare – avea să pornească înapoi, traversând același grup de orbite în drumul de întoarcere către centru. Sistemul solar era rarefiat, așa că riscul de a lovi sau de a ajunge în apropiere de orice planetă sau asteroid, pe oricare traiectorie circulară fixă, era mic. Dar, pe durate de timp astronomice, probabilitatea de apropiere la mică distanță sau de coliziune era ridicată. Bineînțeles, din coliziune ar rezulta bombardarea cu meteoriți a planetei și distrugerea corpului care o orbitase până atunci. O simplă apropiere la mică distanță ar perturba orbita corpului, transformând-o într-o elipsă nouă, diferită, sau poate într-o hiperbolă, care ar sfârși prin a-l ejecta de-a binelea din sistemul solar. Soarele își păstra mai departe o pepinieră de comete și asteroizi pe orbite foarte excentrice, dar numărul acestora se micșora cu timpul, iar pentru astronomi ele reprezentau evenimente rare. În primii săi eoni de viață, sistemul solar era un loc mult mai haotic, cu o gamă mai largă de orbite, dar procesele menționate îl cernuseră treptat, curățându-l, și produseseră, printr-un fel de selecție naturală, un sistem în care aproape totul se deplasa pe orbite aproape circulare.

Ceea ce se aplica la nivelul sistemului solar în întregimea lui era valabil și pentru sistemul Pământ-Lună. Luna înconjura Pământul pe o orbită aproape circulară. Din timp în timp, câte un bolovan rătăcitor din adâncurile spațiului nimerea într-un punct Lagrange și rămânea captiv pe o orbită geocentrică, dar mai devreme sau mai târziu se izbea fie de Lună, fie de Pământ, sau era expulzat în urma întâlnirii la mică distanță cu vreunul dintre cele două corpuri cerești. Așa se face că Luna măturase cerul Pământului timp de miliarde de ani și protejase planeta de coliziunea cu majoritatea meteorilor de mari dimensiuni, transformând-o într-un loc potrivit pentru dezvoltarea de ecosisteme complexe și de civilizații.

Toate pietrele care compuneau Cerul Alb se aflaseră cândva pe orbita Lunii și cele mai multe dintre ele rămâneau, deocamdată, la o distanță sigură, de circa patru sute de mii de kilometri. Pentru moment, orbitele lor erau slab excentrice, adică aproape circulare. Totuși, numărul uriaș de interacțiuni haotice din cuprinsul Cerului Alb dăduse naștere unei diversități de orbite. Unele dintre acestea erau pronunțat excentrice, adică își aveau punctele de apogeu foarte departe, dar cele de

perigeu erau aproape de Pământ – suficient de aproape ca să fie atrase de atmosfera lui ori să-l lovească de-a dreptul. Orice bolovan a cărui orbită era destul de excentrică pentru a-l aduce în preajma Pământului putea să ajungă și în apropierea lui Izzy. În general, pietrele cu asemenea orbite se deplasau cu circa unsprezece mii de metri pe secundă când ajungeau atât de aproape de Pământ. Un bolid de mărimea unei boabe de piper, deplasându-se cu o asemenea viteză, ar fi avut o energie cinetică echivalentă cu a unui glonț tras dintr-o pușcă de asalt.

Desigur, gloanțele trase din puști de asalt erau proiectate să-și lovească țintele cu mare forță și să producă vătămări într-un mod previzibil, pe când pietrele desprinse din Lună nu se supuneau niciunui proiect. Așa că rezultatul coliziunilor putea fi imprevizibil.

În cazul de față, probabil că o piatră cam de mărimea unui bob de năut, care concentra puterea câtorva gloanțe de pușcă, străpunsese peretele capsulei, dar în același timp se spărsese în câteva bucăți care se împrăștiaseră prin capsulă într-o configurație de con îngust, lovind trupul lui Pete Starling ca o rafală de automat, dar cu o energie cinetică totală mult mai mare. Această energie fusese absorbită în cea mai mare parte de țesuturile moi și îl făcuse practic să explodeze. Cel mai mare fragment al pietrei ori îl străpunsese și ieșise pe partea cealaltă, ori poate îl ratase complet, perforând latura opusă a capsulei și ieșind pe acolo.

Dacă ar fi trecut la câțiva metri mai spre dreapta sau spre stânga, piatra nu i-ar mai fi nimerit, iar ei nici măcar n-ar fi știut că se aflase acolo. În atmosfera Pământului, bineînțeles, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Piatra s-ar fi dizolvat într-o fâșie strălucitoare, transformându-și aproape toată energia cinetică în căldură. Aerul din imediata ei vecinătate s-ar fi încălzit puțin. Dacă s-ar fi întâmplat pe timpul nopții, niște observatori atenți ar fi putut discerne o dungă de lumină. Când același lucru se petrecea la scară largă, pe tot cuprinsul Pământului, aerul se încingea atât de tare, încât devenea incandescent, adică exact ceea ce se petrecea în tot acest timp.

În orice caz, Dinah se pomenea acum încuiată într-o capsulă luminată doar de câteva benzi de leduri albe, și acelea întunecate de sângele stropit, în vreme ce aerul se scurgea în exterior. Bineînțeles, făcuse antrenamente pentru situații de

genul acesta o bună parte din viață. Unul dintre primele lucruri pe care le învățai era că aerul nu se scurgea afară chiar atât de repede pe cât aveai tu impresia. Printr-o gaură mică se putea scurge doar un anumit volum de aer. Cu toate acestea, astuparea găurilor era o chestiune de viață și de moarte. Așa că primul gest al lui Dinah, după ce își reveni din surpriză, fu să împingă rămășițele lui Pete Starling către cea mai mare dintre cele două găuri: orificiul de intrare al bolidului. Cu un zgomot de sucțiune, carnea lui însângerată sigilă perforația. Auzul o ghidă apoi să depisteze orificiul de ieșire, mai îngust, cam cât să-l acoperi cu degetul mic. Își lipi peste el palma plină de sânge. Șuieratul se opri, iar ea simți imediat cum începe să i se formeze o mică umflătură acolo unde Marele Aspirator încerca să-i tragă carnea în vidul de afară. Durea, dar nu teribil de rău. Ciuli urechea câteva clipe, până se lămuri că nu se mai auzeau alte șuieraturi – semnalul vreunei alte scurgeri.

Un bandaj însângerat trecu plutind pe lângă ea. Îl prinse din zbor, își smulse mâna de pe orificiu și îndesă bandajul acolo. Spațiul aspiră o parte din el, dar restul formă un dop care rămase înțepenit. Însă gaura continua să șuiere, așa că Dinah luă o pungă de plastic goală și o aranjă peste grămăjoara neregulată de tifon ud. Vidul o supse și făcu din ea un sigiliu aproape etanș.

Un șuierat mai moale, mai asemănător cu un fâsâit, emana din fundul capsulei. Urechile lui Dinah înregistrară o schimbare de presiune, dar nu pocniră – sugerând că presiunea tocmai *crescuse.* Nu știa nimic despre capsula aceea, dar știa cum funcționează un sistem simplu de menținere a vieții și mai știa că în componența lui exista probabil un container care difuza oxigen comprimat în incintă ca să compenseze ceea ce organismele ocupanților transformau în dioxid de carbon și apoi era absorbit de filtre. Mecanismul încerca probabil să înlocuiască aerul care tocmai fusese expulzat în spațiu, readucând presiunea între limitele normale.

Dacă așa stăteau lucrurile, atunci devenea posibilă deschiderea trapei de la Vifler. Dinah pluti către ea, întinse mâna prin deschizătura trapei de la capsulă și ciocăni în metal, lăsând pe el amprentele însângerate ale încheieturilor degetelor.

Pe moment nu se întâmplă nimic, așa că ciocăni din nou un

SOS: trei puncte, trei linii, trei puncte.

Trapa se deschise și apăru fața lui Ivy.

— Dumnezeule. Mare.

— Mersi, sor-meo, spuse Dinah.

Și țâșni prin deschizătură în timp ce Ivy se trăgea într-o parte – într-o oarecare măsură ca să-i facă loc, dar în principal, presupuse Dinah, ca să evite să fie murdărită de fluidele corporale ale răposatului consilier științific al Juliei.

Julia însăși, prinsă în centurile de siguranță ale unuia dintre scaunele personalului auxiliar, stătea cocârjată în poziție fetală, cu stomacul ridicându-i-se întruna în gât, și se uita pieziș la Dinah.

„Bun venit în spațiu!” îi stătea lui Dinah pe limbă, dar reuși să-și înăbușe vorbele.

— Cât erai tu, ăă, ocupată, spuse Ivy, noi am traversat iar Norul Arcă. Acum avem vreo patruzeci și cinci de minute la nadirul lui.

— Ar trebui să ne-ajungă, spuse Dinah.

Se prinse în centuri pe celălalt scaun auxiliar, își șterse palmele pe coapse și trase laptopul mai aproape. Ținându-l pe loc cu podul palmelor ca să nu-i plutească din față, deschise grupul de ferestre ale interfeței pe care o folosea ca să comunice cu roboții. În câteva secunde, laptopul stabili legătura cu toți roboții din raza comunicațiilor – adică aceia care călătoreau împreună cu ei, la exteriorul Viflerului.

Între timp, trase în jos un braț rabatabil care avea în capăt o mașinărie asemănătoare cu o mitenă. Era interfața cu brațul robotic extern al Viflerului.

— Dai și tu un brânci la sas, scumpo? spuse ea.

— I-am dat deja, iubi, răspunse Ivy.

Undeva la marginea razei vizuale o surprinse pe Julia dând ochii peste cap la auzul schimbului lor de replici. Încercă s-o ignore, în ciuda – sau poate datorită – bizarului ei talent de a pretinde atenția tuturor, și încercă să-și concentreze atenția asupra fluxului video trimis de camera din capătul brațului robotic.

Orificiul rotund al sasului se lărgi când trimise camera într-acolo, dezvăluind dispozitivul pe care îl dosise Tekla înăuntru.

Chișcarul era o cutie cu o luminiță care clipea pe suprafața ei. Pe latura dinspre ușa sasului prezenta o toartă, sau un mâner.

Lui Dinah îi veni foarte ușor să-l apuce cu capătul brațului robotic și să tragă dispozitivul afară, la lumină.

— Vezi vreun motiv pentru care să nu-l prindem de brațul lui X-37? întrebă ea.

— Nu-mi vine niciunul în minte.

— Ce faceți voi acolo? întrebă Julia.

— Scoatem de pe orbită gunoiul ăla spațial până nu omoară pe cineva.

— Din întâmplare, gunoiul ăla spațial poartă rămășițele pământești ale unui om curajos, care și-a dat viața în numele…

Dinah o întrerupse:

— Ivy, vrei să-l iei tu, sau îl iau eu?

— Îl rezolv eu. Tu ești ocupată.

Dinah o auzi răsucindu-se în scaunul pilotului ca să se uite la Julia, apoi spunându-i următoarele:

— Julia. Tacă-ți gura. Dacă mai scoți dracului vreun cuvânt, îți fac capul chisăliță și-ți arunc cadavrul prin sas. Nimic din ce se-ntâmplă aici nu-i acceptabil, începând cu faptul că flencăni întruna și-o distragi pe Dinah de la treabă când îndeplinește o operațiune dificilă, de importanță critică, pentru protejarea Norului Arcă. Tocmai ai încercat să contramandezi un ordin direct al lui Markus, care comandă totul aici prin clauza PSPAS a Constituției Norului Arcă. Tu te afli aici ilegal. Acordul de la Lacul Crater avea o prevedere specială care împiedica trimiterea conducătorilor de stat în Norul Arcă. Ai încălcat angajamentul și-ai găsit cumva o modalitate să te lansezi ca să ajungi aici, și după cum arată lucrurile, tot drumul ți-a fost un șir nesfârșit de afaceri murdare. Vehiculul tău s-a apropiat de Norul Arcă într-o manieră incompatibilă cu siguranța noastră și cu procedurile de securitate, punând în pericol viețile tuturor de-aici și forțând arcletele și chiar pe Izzy să consume combustibil neprețuit și de neînlocuit ca să facă manevre de evitare. Pe noi ne-au trimis aici de urgență, să ne expunem pericolelor și să mai consumăm din puținele resurse ca să reparăm porcăria pe care ai făcut-o prin gestul tău laș și dezonorant. Pentru toate aceste motive, îți ordon, în virtutea autorității mele de comandant al acestei nave, să nu mai scoți o vorbă până nu andocăm în siguranță la Izzy.

— Foarte bine, spuse Julia.

Dinah ridică privirea de la ecranul ei și le văzu pe Ivy și pe Julia uitându-se urât una la alta.

— Îmi pare rău, adăugă Julia.

— Da’ chiar ți-o ceri, îi spuse Dinah.

Apoi își văzu de munca ei. Deja realizase o mulțime de lucruri cât își ținuse Ivy monologul. În continuare trebuia să atașeze cumva Chișcarul la X-37. Conexiunea n-avea nevoie să arate bine, dar trebuia să fie solidă. Pe vremuri, când fiecare manevră trebuia planificată cu câțiva ani în avans de NASA, aceasta ar fi fost o operațiune de câteva ore, care ar fi implicat folosirea de hardware proiectat special. Dar, în ultima vreme, oamenii din Norul Arcă se simțiseră obligați să se perfecționeze în prinderea cu lasoul a bucăților de gunoi spațial care pluteau la întâmplare în jur, așa că ajunsese și ea să se folosească de o versiune mult evoluată a șmecheriei inventate de Rhys ca să strunească lukul Teklei. La momentul acela, Dinah meșterise un bici dintr-un lanț de Ofizi. Funcționase, dar era mult mai greu și mai complicat decât ar fi fost nevoie. După ce se terminase construcția lui T3, Rhys, care căpătase niște timp liber, se apucase de jonglerii cu surplusul de Nați. Vechi și perimați, aceștia erau mari, neîndemânatici, lenți și netoți în comparație cu modelele noi – ceea ce nu reprezenta o problemă pentru scopurile lui Rhys. El îi transformase într-un soi nou de roboți, pe care îi denumise Vezbo, de la veriga zburătoare, și îi învățase să se unească în lanțuri perfecte pentru tot soiul de manevre în spațiu, la care stră-stră-stră-străunchiul său John, Herr Profesor Kucharski de Berlin, n-ar fi putut decât să viseze. Era loc de multă creativitate în domeniul acela, dar el își concentrase eforturile mai ales către problemele care apăreau în mod curent.

Cum era, spre exemplu, problema pe care trebuia s-o rezolve Dinah în acel moment. Brațul robotic al lui X-37 se proiecta stângaci în spațiu, țintă evidentă. Un lanț liber la unul dintre capete s-ar fi înfășurat foarte ușor în jurul lui, așa cum își folosise Rhys cândva colierul de la gât ca să-i prindă lui Dinah degetul arătător. Nu-i trebuia decât un lanț potrivit. Și întâmplarea face că avea unul: un colier de Vezbouri din generația a treia răsucit în jurul Viflerului, gata de folosință. Unul dintre capetele sale era deja conectat la Chișcar. Prin intermediul unei secvențe de cod, reuși să pună restul lanțului în mișcare, îl desfășură din jurul Viflerului și îl făcu să șerpuiască în spațiu, formând o buclă în formă de U, sau un *Knickstelle,* orientată către brațul robotic al X-37-lui.

— Gata de andocare, spuse ea.

Ivy se deplasase în spate, la portul prin care intrase oaspetele lor.

— Andocare, anunță ea.

Și începu să deruleze lista de manevre care aveau ca rezultat andocarea Viflerului de la X-37.

Dinah se mutase între timp la consola de pilotaj și tasta planificarea unei serii de aprinderi ale propulsoarelor. Imediat ce Ivy confirmă separarea, Dinah execută programul, producând un mic delta-V care îi făcu să se îndepărteze cu spatele de X-37. *Knickstelle* prinse viață, lanțul părând a se răsuci în jurul unui scripete invizibil, și începu să se îndepărteze de Vifler, apropiindu-se de X-37. Capătul lanțului se înfășură pe brațul robotic, alcătuind câteva spirale înainte ca apucătoarele de pe Vezbouri să se găsească reciproc și să intre în acțiune, fixând definitiv lanțul.

Dinah eliberă Chișcarul din strânsoarea brațului robotic al Viflerului. Lanțul de Vezbouri, X-37-le și Chișcarul erau acum un singur obiect și așa aveau să rămână până la momentul distrugerii lor.

Dinah accesă interfața care controla Chișcarul. Era un dispozitiv care trebuia doar activat, apoi își vedea singur de treabă; numai că cineva trebuia să-l activeze. Roti un volan care corecta poziția cutiei, îndreptându-i capătul activ într-o direcție nepericuloasă.

Scoaterea unui obiect de pe orbită era aproape la fel de complicată ca lansarea lui. Odată ce obiectul ajungea pe o traiectorie regulată, stabilă, nu mai puteai să-l faci să cadă înspre Pământ. Își păstra orbita pe termen nedefinit, dacă nu cumva îi micșorai viteza. Micșorarea vitezei însemna în general folosirea propulsoarelor, ceea ce la rândul său însemna consumarea de combustibil. Chișcarul era o alternativă simplă.

— Ne-am decuplat, anunță Ivy, mutându-se înapoi pe scaunul de pilotaj. Îi dau un ghiont și ne eliberăm.

Câteva pocnete produse de propulsoare semnalară că începeau să se distanțeze de X-37. Ivy răsuci Viflerul ca să aibă vedere la X-37-le aflat acum la vreo sută de metri distanță, plutind cu burta în sus pe deasupra Pământului incendiat, cu îndoitura brațului proiectată în direcția nadirului și cu Chișcarul înlănțuit de el, clipind întruna.

— Bun, Chișcarul îmi dă numai chestii verzi. Nu văd niciun semnal roșu. Așa că am s-o activez la trei… doi… unu… acum.

Dinah lovi cu degetul butonul Deorbitare.

Cea mai mare parte din Chișcar – cutia întreagă – sări din loc și porni către Pământ, propulsată de răbufnirea albă a gazelor evacuate de rachetă. Două secunde mai târziu, motoarele epuizară combustibilul, iar cutia pluti mai departe din inerție, desfășurând un cablu în urma ei. Derularea se opri după un minut și cutia rămase atârnând la o jumătate de kilometru sub X-37, ținând cablul bine întins datorită forței gravitaționale.

— Avem curent pozitiv în cablul de prindere, raportă Dinah. Deci funcționează.

Străbătând câmpul magnetic al Pământului în timpul zborului orbital, cablul capta un curent electric slab, creând o forță care-l încetinea pe X-37. Efectul era firav, dar în decursul câtorva ore orbita lui X-37 avea să cadă până la punctul în care nu mai prezenta niciun pericol pentru Norul Arcă, iar în câteva zile sau săptămâni nava avea să coboare până în atmosferă și să fie anihilată.

Mai rămâneau douăzeci de minute până când orbita Viflerului urma s-o intersecteze din nou pe a lui Izzy. Dar distanța fizică dintre ele era de doar câteva zeci de kilometri și amândouă continuau să se afle „în roi”, ceea ce însemna că sistemul computerizat al Viflerului comunica în continuare cu rețeaua Norului Arcă și analiza parametrii pentru cea mai sigură și mai eficientă cale de reintegrare în Nor și de andocare. Asta împreună cu reușita operațiunii prin care Chișcarul îl mutase pe X-37 din drum ar fi trebuit să elimine cea mai mare parte din culoarea roșie care macula ecranele Parambulatorului la momentul plecării lor. Dar când Dinah și Ivy se uitară iar la ele, ecranele arătau și mai rău. Motivul nu era clar. Parambulatorul era o frumusețe din punct de vedere al matematicii și al vizualizării datelor, dar uneori voiai pur și simplu să afli ce naiba se întâmplă, atâta tot. Voiai povestea.

Pe telefonul lui Ivy sosi un mesaj-text. Era de la Markus. Îl citi cu voce tare.

— La apropiere folosiți observația vizuală și controlul manual. Atenție: fragmente de coliziune.

— Deja?! exclamă Dinah.

Nu era un început bun dacă suferiseră deja o izbitură de bolid

la doar câteva ore de la declanșarea Ploii Solide.

— A fost un fratricid, continuă Ivy să citească. Se pare că o arcletă a fost încolțită.

Astfel de blocaje erau o problemă care apăruse la simulări. Roiul în ansamblul său căuta soluții ca să împiedice arcletele să se izbească unele de altele și în același timp să consume minimul posibil de combustibil. În lipsa unei variante mai bune, era în regulă să consumi o mulțime de propergol ca să eviți o coliziune. Dar existau situații în care coliziunea oricum avea să se petreacă și nu mai aveai ce face decât să alegi varianta care cauza cele mai puține pagube. Blocajul n-ar fi trebuit să se întâmple; scopul fundamental al Parambulatorului era să prevină așa ceva. Însă numărul de scenarii posibile era infinit și nimic nu era sigur niciodată.

— O coliziune controlată, fără victime, spuse Ivy. Dar cu ceva consecințe. Încă se mai fac evaluări. S-ar putea să plutească rămășițe prin zonă. De aceea vrea să intrăm cu manevre manuale.

— Ce fel de rămășițe? întrebă Dinah. Bucăți compacte sau…

— Din protecția termică, s-ar părea, răspunse Ivy. Deci e bine.

După toate aparențele, unul dintre module, sau poate o arcletă, își pierduse o parte din straturile de folie reflectoare și izolație care o protejau de arșița soarelui. Materialul era ușor ca fulgul, prin urmare nu reprezenta, probabil, cine știe ce pericol pentru Vifler. Dar pe radar apărea ca un obiect uriaș și făcea Parambulatorul s-o ia razna.

În scaunul de pilotaj, Ivy monopoliza unica fereastră. Lui Dinah nu-i plăcea să zboare orbește, așa că deschise interfața ochiului-cameră al Viflerului.

Julia începu să scoată un zgomot ciudat și repetitiv, un soi de bâzâit umed, gâlgâitor.

Sforăia.

— Îmi închipui c-a avut o zi lungă, observă Ivy.

— Mda.

Dinah nu apucase să treacă prin situații din care să învețe ce sentimente să nutrească pentru fosta președintă în momente ca acelea. Pe de o parte, purtarea ei fusese reprobabilă. Pe de altă parte, în ultimele câteva ore, își pierduse soțul, fiica, țara și slujba.

După câteva clipe de panoramare, Dinah reuși să centreze

camera pe Izzy, apoi mări imaginea. În momentul acela, Izzy se afla în partea întunecată a Pământului. În vremuri normale – sau care erau cândva normale – ar fi fost întuneric, dar acum stația era luminată de jos în sus de strălucirea roșie a atmosferei, perforată din loc în loc de licăriri albăstrui, ca niște fulgere, acolo unde bolizii de mari dimensiuni brăzdau aerul, trei sute de kilometri mai jos. Dinah n-o mai văzuse niciodată pe Izzy atât de puternic luminată și avea nevoie de ceva timp ca să se obișnuiască.

De la distanță, Izzy părea în regulă, dar, mărind și mai mult, Dinah începu să observe zgomot de imagine care se limpezea treptat, transformându-se în mici rămășițe plutitoare – protecția termală sfâșiată de care pomenise Ivy.

Izzy devenise impenetrabil de complicată în ultimii doi ani. Dinah o privea rareori de la distanță, așa că îi lipsea o înțelegere profundă a ceea ce reprezenta normalitatea. Dar cu cât mărea mai mult imaginea, cu atât i se întărea convingerea că se petrecuse ceva bizar pe latura dinspre nadir, aproape de joncțiunea Zvezdei cu Zaria.

Oricât de complicată ar fi fost Izzy, existau ordine, rigiditate și stabilitate în complicația aceea. Unica excepție de la regulă era Amalteea, dar chiar și ea devenise ceva mai regulată pe măsură ce roboții Coloniei Miniere îi modificaseră forma. Imaginea pe care o mărea Dinah acum arăta dezordine și instabilitate: arii mari de material din scutul termic care fuseseră rupte și se învârteau acum la întâmplare în vântul aproape imperceptibil. La prima vedere, nu părea a fi o problemă gravă. „Grav” ar fi însemnat o spărtură în fuzelaj, aer țâșnind printr-o gaură, poate cărând cu el în spațiu resturi sau chiar trupuri omenești.

— Mă gândesc c-o fi fost poate un impact razant, cel mult, comunică Dinah. O arcletă, sau altceva, a ratat la mustață latura dinspre nadir a Zvezdei. A distrus ceva din scutul termic, dar a produs puține pagube la structură, poate niciuna.

— Ei raportează zero victime în stare gravă, spuse Ivy. Ceva izbituri și membre sucite la bordul unei arclete. Deci s-ar putea să ai dreptate.

— S-ar putea, spuse Dinah.

Deja se apropiaseră suficient cât să surprindă mai multe detalii cu camera video. Aspectul zonelor expuse ca urmare a deteriorării scutului termic îi era nefamiliar la prima vedere: o

construcție mare, în formă de T, care se proiecta în partea dinspre nadir a Stivei ca un ghidon. Era presărat cu multe șiruri lungi și ordonate de obiecte mici, identice, care sclipeau când le atingea câte o străfulgerare de lumină de jos.

Într-un târziu, imaginea se limpezi în mintea ei: se uita la obiectul de care se ocupa Moira. AGU, Arhiva Genetică Umană. Moira îi făcuse cândva un tur de prezentare, dar care se desfășurase la interior, în secțiunea protejată și presurizată. Acum Dinah vedea același loc din exterior. Partea aceea fusese întotdeauna ascunsă vederii sub scutul termic. Odată scutul rupt, se putea observa structura internă: rânduri, rânduri de suporturi hexagonale pentru mostre, fiecare cu încărcătura sa congelată, de spermă, ovule sau embrioni, așteptând în bezna și în frigul aproape de zero absolut din spațiu.

— Cum se mai descurcă Moira cu proiectul de dispersie? întrebă Dinah, forțându-se să pară că vorbește relaxat.

— Păi… evident, răspunse Ivy, programul s-a comprimat când am aflat de Bila Opt. La fel ca toate celelalte preparative pe care le-am făcut. Dar cred că răspunsul real este că nu știu.

• *Ymir*

— … Și pe urmă forța vidului a pus stăpânire pe trapă și, spre groaza mea, am văzut-o cum se trântește peste ieșire chiar sub nasul meu! Am încercat să trag de ea s-o deschid, dar forța de sucțiune era prea puternică. Nici nu pot să-ți spun, Markus, cât de neajutorată și de vinovată m-am simțit când mi-am dat seama că Dinah rămăsese blocată de partea cealaltă.

Privirea lui Markus se mută la Ivy. O ascultase pe Julia multă vreme și avea nevoie de o pauză.

Ivy ridică mâinile în aer.

— Eu încercam să pilotez drăcia asta diformă. N-am prea înțeles ce s-a-ntâmplat nici când a-ncercat Julia să-mi explice.

— Da, spuse Markus, nici nu-mi vine să cred c-ai reușit să pilotezi chestia aia. O să se vorbească despre asta și peste o sută de ani.

„Presupunând că vor mai exista oameni”, își spuse Dinah.

Ivy se mulțumi să se uite la Markus, clipind încet, căutând

indicii că fusese sarcastic. Nu fusese. Franchețea lui Markus funcționa în ambele sensuri: era în stare să emită complimente uluitor de generoase cu aceeași ușurință cu care te nimicea din vorbe.

— Cert e că mi-a ocupat tot creierul, spuse Ivy.

Ședeau cu toții la masa de ședință din Tanc. Markus nu folosise termenul „anchetă” pentru a descrie întrunirea lor, dar era clar că despre asta era vorba. Sau, în orice caz, despre aproximarea cea mai bună cu putință a unei proceduri formale prin care să determine ce se petrecuse cu o zi în urmă. Începuse destul de alert, cu o recapitulare făcută de Markus, apoi o luase pe câmpii când Julia insistase să-și spună povestea „de la început” – însemnând de la momentul în care se trezise, la Casa Albă, lângă răposatul ei soț și coborâse să ia micul dejun cu răposata ei fiică până la sfârșitul lumii și urcarea ei pe orbită după o lansare aranjată în pripă, circa treizeci și șase de ore mai târziu. Între timp se succedaseră o sumă de ghinioane și de coincidențe suficient de încâlcite ca să pară cumva plauzibile. Niciun mincinos n-ar fi putut să inventeze o asemenea poveste. Narațiunea se desfășurase timp de aproape o oră, în ciuda faptului că Markus se uita tot mai des și mai de-a dreptul la ceasul său elvețian, și lăsase tot restul publicului într-o stare neobișnuită de vrajă combinată cu plictiseală, groază și năuceală.

Julia părea convinsă că interacțiunile sale cu toți acei oameni morți pe planeta aceea moartă prezentau un interes real pentru ei. Era o greșeală obișnuită în rândul nou-sosiților. În cazul ei, era amplificată considerabil de faptul că se obișnuise cu funcția de președinte. Toată lumea se bucura când avea ocazia să stea și s-o asculte vorbind pe cea mai puternică persoană din lume.

— Slavă Domnului, spuse Julia, că am fost capabili să…

— Da, o întrerupse Markus.

La modul cel mai sincer, n-avea chef să mai audă niciun cuvânt de la Julia. Dar, tot atât de sincer, nu era nici prea doritor să treacă la următoarea parte a poveștii.

Se vedea de la o poștă că toată lumea își ferea privirea de Moira.

— Mulțumesc, Julia, continuă Markus, pe un ton care sugera limpede că era liberă să plece în acel moment.

Julia păru puțin surprinsă.

— Dar încă n-am auzit ce-are de spus doctor Crewe.

— Dar *am auzit* ce-ai avut *tu* de spus, sublinie Markus.

Sublinierea transmise ideea. Juliei nu-i plăcu.

— Foarte bine, spuse ea, ridicându-se cu grijă de pe scaun. Markus, după cum am mai menționat, sunt nerăbdătoare să mă fac utilă cu tot ce pot.

— Am luat act, spuse Markus.

Cu fața complet inexpresivă, privi peste masă, la Ivy. Dinah știa la ce se gândeau amândoi: „Ești mai mult decât inutilă aici – de aceea nici n-ai fost invitată să vii”.

— Mulțumesc, Julia, spuse el.

Ex-președinta se îndepărtă de masă. Se opri în fața ușii care dădea spre Fermă și se întoarse încă o dată către Markus, cu un aer de cățel amărât, poate așteptându-se ca el să se pocnească peste coapse și să râdă de propria-i glumă, invitând-o apoi călduros să se așeze la loc. Cum nu se întâmplă nimic, pe fața ei se produse o transformare care îi dădu lui Dinah fiori de spaimă.

Oare cum e, se întreba ea, să arunci într-o zi cu bombe atomice în oameni, iar după mai puțin de o săptămână să ți se ceară să pleci de la ședință? Era evident că Juliei nu-i picase prea bine. J.B.F. le întoarse spatele tuturor, în egală măsură ca să-și vadă de drum și ca să-și ascundă fața, apoi deschise ușa. În cele câteva clipe cât stătu deschisă, Dinah întrezări o tânără cu fața acoperită de un văl islamic, care aștepta de partea cealaltă a intrării. Jumătatea de jos a feței îi era acoperită, dar ochii îi erau luminoși, iar limbajul trupului îi deveni cordial când o văzu pe Julia ieșind. Când se întoarse spre ea, Julia întinse mâna și o prinse de mijloc cu un gest afectuos. Se îndepărtară umăr la umăr, în timp ce ușa se închidea în urma lor.

În Tanc rămaseră Markus, Dinah, Ivy, Moira, Salvatore Guodian și Zhong Hu, un specialist în matematici aplicate care era principalul lor teoretician când venea vorba de dinamica roiului. Alții se pricepeau mai bine la astrodinamică și la motoare rachetă – tehnicile tradiționale de stăpânire a traiectoriilor descrise în spațiu de vehicule separate –, dar Hu, specialist în sisteme complexe, era principalul arhitect al Parambulatorului și unica persoană care putea să înțeleagă într-adevăr și să explice când lucrurile mergeau prost – sau bine – într-un roi. Își trăise viața în Beijing, dar petrecuse suficient timp în universități occidentale ca să capete fluență în limba engleză.

Răspunzând ușoarei înclinări din cap a lui Markus, începu să vorbească.

— Am făcut o evaluare a celor întâmplate. După cum știm deja, a avut loc un eveniment de blocare soldat cu o ciocnire.

Era un fel politicos de a descrie o coliziune slabă între arclete.

— Totuși, Arcleta 214 avea suficient control și ar fi putut evita cel de-al doilea eveniment.

— Și-atunci, de ce nu l-a evitat? întrebă Markus.

— Algoritmul a prevăzut o ratare la mustață, așa că n-a luat nicio altă măsură în afara obișnuitelor corecții de poziție. Operatorul uman era atent la altceva și a fost dezorientat, așa că a ezitat să corecteze manual cursul.

— Nu pot să-i găsesc vreo vină omului, spuse Markus, din moment ce i-am avertizat de-atâtea ori despre consecințele zborului comandat manual. Dar care-a fost problema cu algoritmul?

— Cu el n-a fost nicio problemă, răspunse Hu. A avut date greșite. Am să vă arăt.

Atinse de câteva ori ecranul tabletei și deschise un model tridimensional al lui Izzy pe marele monitor plasat deasupra mesei. La o primă aproximare, părea destul de recent; înfățișa modulele și vehiculele spațiale care fuseseră adăugate la complex abia în ultimele câteva zile.

— Acesta e modelul pe care îl folosea ieri sistemul pentru evitarea coliziunilor.

Trăgând cu degetul pe ecranul tabletei, roti modelul pe monitor ca să poată fi privit dinspre nadir. Mări imaginea emblematică a „ghidonului” care conținea Arhiva Genetică Umană: perechea de unități de stocare la rece care se proiectau la babord și la tribord mai jos de modul Zvezda. Cam aceeași vedere pe care o avusese și Dinah din Vifler cu o zi în urmă.

— Stai așa, e exact modelul acela? Asta-i tot? întrebă Ivy.

— Da, spuse Hu.

— Nu include protecția termică, observă ea. Asta adaugă cel puțin un metru la învelișul de coliziune.

— Corect, spuse Hu. Din punctul ăsta de vedere, modelul e perimat. Noi l-am înlocuit între timp cu o versiune adusă la zi.

Toată lumea înțelegea că nu fusese vina nimănui. Arcotecții se zbătuseră aproape doi ani să păstreze corect și actualizat modelul tridimensional al lui Izzy: o sarcină aproape imposibilă,

dat fiind că stația se modifica în fiecare zi. Tendința era să se acorde un nivel redus de prioritate pentru produsele perisabile precum învelitorile de protecție termică. Oamenii le adăugau mental când se uitau la model. Computerele nu erau atât de inteligente.

— Totuși, spuse Markus, privim modelul cu ceva rezerve. Nicio arcletă n-ar trebui să se apropie vreodată atât de mult.

— Stați să vă arăt ce s-a-ntâmplat, spuse Hu și deschise o înregistrare video filmată cu o cameră externă care părea a fi montată pe una dintre grinzi.

Arhiva Genetică Umană și învelitoarea ei de protecție termică nu se aflau în centrul cadrului, ci undeva jos, în colțul din dreapta. Deci unghiul de filmare nu era ideal. Dar vedeau ce se petrecea. Arcleta se apropia încetul cu încetul dinspre babord, cu o viteză nu mai mare decât cea a unei plimbări lente.

— E în timp real? întrebă Sal.

— Da. Fiindcă abordarea se petrecea la viteză extrem de scăzută, n-a fost privită ca fiind teribil de periculoasă.

— Arată de parcă urmează să rateze la mustață, remarcă Sal.

— Așa părea – până aici, spuse Hu și îngheță imaginea.

Abia dacă se distingea, dar văzură cu toții o strălucire măruntă pe haloul anterior al Arcletei 214.

— Pornesc propulsoarele – o mică ajustare a cursului sub control automat.

Derulă înainte. Strălucirea se diminuă, dar se disipă într-un nor de un cenușiu estompat.

— Gaze de evacuare. Se dilată rapid, dar se mișcă destul de repede.

Mai derulă câteva cadre, până când văzură învelișul de protecție termală retrăgându-se după impactul cu gazul. Se desfăcu o cusătură dintre două învelișuri alăturate și unul dintre ele rămase fluturând ca o cârpă într-o pală de vânt.

Hu lăsă înregistrarea să curgă la viteză normală și văzură cu toții haloul posterior al arcletei agățând învelișul desprins și sfâșiindu-l, expunând astfel Arhiva Genetică Umană la strălucirea portocalie a atmosferei terestre.

— Dacă propulsorul ăla n-ar fi pornit când nu trebuia…, începu Ivy.

Hu încuviință dând din cap.

— Arcleta 214 ar fi trecut pe dedesubt la vreo doi metri

distanță. Nu-i o distanță prea grozavă, dar ar fi fost suficientă.

După o pauză, adăugă:

— Sistemul de protecție termică al AGU putea fi conceput mai bine.

Altă pauză, în timpul căreia toți ceilalți așteptară să vadă cine avea să pufnească primul în râs. Dacă n-ar fi existat umorul negru, n-ar fi avut parte de niciun fel de umor.

Hu păru să prindă ideea.

— Ce vreau să spun este că a fost proiectat pentru încărcături termice normale.

— Adică lumina soarelui, spuse Dinah.

— Da. Nu pentru căldură radiată provenită din atmosfera aflată dedesubtul său.

— Sigur, același lucru e valabil pentru multe componente ale lui Izzy, interveni Markus. Acum avem supra-încărcare termică peste tot. Moira, ce pagube sunt?

Dinah se văzu nevoită să-i aprecieze lui Markus subtilitatea, modul degajat în care aruncase întrebarea aceea. Moira, care tăcea de la începutul ședinței, avu nevoie de câteva clipe ca să iasă din reverie.

— Păi, spuse ea într-un târziu, cum a zis și Hu, sistemul de protecție termică…

— A fost prost, completă Markus. Știm.

— N-a existat niciun sistem de rezervă.

— Sigur că nu, spuse Markus. Sistemul de răcire de la AGU era restul universului. Nu ne așteptăm să avem un sistem de rezervă pentru restul universului. Ne putem baza pe el să fie rece în cea mai mare parte a timpului.

— Din cauza programului accelerat după știrea despre Bila Opt…

— Stop, spuse Dinah.

Toată lumea se uită la ea.

— Haideți să terminăm odată. Fiți atenți aici. Când aveam paisprezece ani, una dintre minele lui tata s-a prăbușit și-a omorât unsprezece angajați. A fost cumplit. Nu ne-am mai revenit cu adevărat de-atunci. El, bineînțeles, a vrut să știe ce se petrecuse. S-a dovedit a fi o poveste lungă. O chestiune anume ducea la alta, care ducea la alta… luați separat, pașii aveau logică, dar nimeni n-ar fi putut să prevadă rezultatul de ansamblu. Desigur, el a continuat să se simtă responsabil, dar

nu era, în sensul obișnuit al cuvântului. Vasăzică, așa s-a întâmplat. Sean Probst a înființat o companie de minerit pe asteroizi care a trimis în spațiu un număr de sateliți Cubesat și a adunat o mulțime de date despre asteroizii din apropierea Pământului, pe care le-a ținut secrete. A luat cu el baza de date în misiunea către Scheletul lui Greg. Radioul lui a fost lovit de o piatră și distrus, așa că n-a mai putut să comunice. În ultima clipă, când practic era prea târziu, i-a venit ideea să se uite în baza de date. A aflat de Bila Opt. M-a avertizat pe mine, eu l-am avertizat pe Doob, Doob i-a avertizat pe ceilalți și ne-am apucat să forțăm planificarea cu tot ce era de făcut. Moira a dat drumul la proiectul de împărțire a mostrelor din AGU în toate arcletele, pentru care se făceau planuri de mai bine de un an. Ca orice alt proiect din istoria universului, a mers mai greu la început, fiindcă s-au ivit tot felul de obstacole. Și nu doar atât, dar toate Viflerele erau rezervate și toate costumele spațiale erau ocupate, din cauza Dezmățului. Așa că mai nimic nu se clintea din loc. Evident că era mai sigur să păstrăm mostrele la rece în AGU până se rezolvau toate problemele astea de logistică. A intervenit Dezmățul și s-au lansat în direcția noastră tot felul de rahaturi la întâmplare, de s-a umplut Parambulatorul de lumini. Arcletele se pomeneau încolțite în mod curent. Era să și pierdem câteva. Eu și Ivy am plecat cu Viflerul s-o aducem pe Julia și probabil am adăugat o mulțime de zgomot și haos la problema de fond. Pe urmă, chestia asta la care tocmai ne-am uitat. Arcleta 214 a rupt cea mai mare parte din sistemul de protecție termică al AGU, prost proiectat, și arhiva a rămas direct expusă la radiația dinspre atmosfera Pământului. Mostrele s-au încălzit înainte să se poată improviza un înlocuitor de protecție termică. Toate mostrele de-acolo au fost distruse. Așa-i, Moira?

Moira, parcă neîncrezătoare în propria-i capacitate de a vorbi, încuviință din cap.

— Bine, spuse Dinah. Deci cred că pe Markus îl interesează de fapt să știe câte mostre din AGU au fost mutate la rece în alte locuri de depozitare înainte să se fi petrecut incidentul. Cu alte cuvinte, câte au supraviețuit?

Moira își drese glasul și spuse abia auzit:

— Vreo trei la sută dintre ele.

— Bine, spuse Markus. Mai am doar o singură întrebare. Cu Doob ai vorbit?

— Sunt sigură că bănuiește, spuse Moira, dar încă nu l-am anunțat oficial. Voiam să fiu mai întâi absolut sigură.

— Acum ești sigură?

— Da.

Markus încuviință din cap și își petrecu următoarele clipe butonând ceva în telefon.

— Îl invit chiar acum să ni se alăture mie și Moirei, spuse el.

Toată lumea care nu era nici Markus, nici Moira se ridică să plece. Markus ridică mâna să-i întârzie puțin.

— Înainte să plecați, dați-mi voie să spun ceva despre Arhiva Genetică Umană care s-a pierdut.

Făcu o pauză pentru efect, așteptând ca toate privirile să se întoarcă spre el.

— A fost aburească de la bun început.

Toată lumea se opri un moment să chibzuiască la vorbele lui.

— Ai de gând să-i spui asta lui Doob? îl întrebă Ivy.

— Sigur că nu, dar adevăratul scop al AGU avea legătură cu politica de pe Vechiul Pământ.

— Așa îi spunem acum? Vechiul Pământ? întrebă Sal, fascinat.

— Așa îi spun eu, răspunse Markus, în tot mai rarele momente când chiar mă gândesc la el.

— Mulțumesc, Markus, spuse Moira.

•

Știuse, bineînțeles. Uriașa complexitate a lui Izzy sfida dimensiunile ei modeste: câteva sute de oameni grupați într-un volum de mărimea câtorva avioane de pasageri. Veștile călătoresc repede. În câteva ore aflase toată lumea că Arhiva Genetică Umană fusese distrusă aproape integral.

Se afla în Tanc împreună cu Markus și Moira, care se uitau la el peste masă, așteptând răbdători o reacție din partea lui.

— Uitați cum stau lucrurile, spuse el într-un târziu, Doc Dubois nu mai există. Ăla era un personaj, înțelegeți? Era doar un rol. Eu sunt o persoană particulară. Nu exprim emoții în mod spontan. Mai ales când se uită lumea la mine și se așteaptă tocmai la așa ceva. De azi într-un an, când o să fiu singur, când o să mă aștept mai puțin, atunci o să mă apuce suspinatul din cauza asta. Dar nu acum. Nu că n-aș simți nimic. Dar sentimentele mele îmi aparțin.

— Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat, spuse Moira.

— Mersi, spuse Doob, dar dă-mi voie să exprim ceea ce

gândim cu toții. Ieri au murit șapte miliarde de oameni. În comparație cu asta, pierderea unor mostre genetice nu înseamnă nimic. Embrionul pe care l-am creat împreună eu și Amelia și pe care l-am adus aici cu mine… ei, acela a fost o favoare specială pe care mi-a făcut-o J.B.F. ca stimulent ca să mă convingă să vin. Nimeni altcineva n-a mai avut parte de așa tratament special. N-a fost corect. Știam asta. Totuși, am acceptat. Așa că iată-mă aici.

— Da, spuse Markus. Iată-ne aici. Trecem mai departe…

— Dar nu cred că sunt de-acord cu tine, îl întrerupse Doob, când spui că AGU a fost atât de nesemnificativă.

Markus își înfrână nerăbdarea și ridică din sprâncene. Doob se uită la Moira.

— Ce cuvânt ai folosit? Heterozigoție?

— Da. Scopul declarat al AGU era să asigure o bază genetică suficient de diversificată pentru rasa umană.

— Mie îmi pare important, spuse Doob. Ce-mi scapă?

— Avem genomuri umane cu zecile de mii înregistrate în formă digitală. Din toate colțurile lumii.

— Deci asta-i heterozigoția ta. La asta te referi, o îmboldi Doob. De asta – aruncă o privire spre Markus – nu era de fapt nevoie de AGU.

— Da, dar există un dar, spuse Moira.

— Bun, care-i acela?

— Secvențele digitizate, sunt convinsă că înțelegi, nu folosesc decât dacă avem echipamentul necesar ca să le transcriem în cromozomi funcționali din celule umane viabile. Pe când, ca să ne folosim de o mostră de spermă n-avem nevoie decât de o pipetă pentru sos și niște lubrifiant. Dar ca să ne folosim de o secvență de ADN stocată pe un stick USB, ne trebuie…

— Tot echipamentul din laboratorul tău, completă Doob.

Moira păru că începe să-și piardă răbdarea.

— Ceea ce numești tu laboratorul meu are tot atâta legătură cu un laborator veritabil câtă au cifrele de unu și zero de pe un stick USB cu o ființă umană. E o sumă de echipamente ambalate în lăzi, care nici măcar nu pot fi despachetate și folosite în gravitație zero. Și chiar dacă le montăm pe toate și le dăm drumul, tot ar fi inutile în lipsa unui personal cu doctorate în biologie moleculară.

— Chiar așa? *Inutile*? întrebă Markus.

Moira oftă.

— Pentru lucrări la scară mică, doar cu câte o mostră pe rând, mă rog, e mai ușor. Dar ca să reconstruiești o populație umană diversă genetic…

— Dar, Moira, spuse Markus, oricum nu putem să facem asta până nu punem la punct atâtea alte lucruri. O populație numeroasă nu poate să trăiască în arclete și să se hrănească cu alge. Mai întâi trebuie să punem bazele unei colonii viabile și sigure. Pe urmă ne construim laboratorul. Pe urmă creăm un ecosistem mai diversificat: hrană mai bună, stabilitate superioară. Și abia apoi putem începe să ne batem capul cu heterozigoția populației umane. Până atunci, avem oameni mai mulți decât ne trebuie ca să concepem copii sănătoși, fără probleme de consangvinitate, doar prin procedura obișnuită a copulării.

— Foarte adevărat, spuse Moira.

— Iar asta e baza afirmației mele că AGU era doar abureală, conchise Markus.

— Deci tu spui, interveni Doob, că dacă am avea toate condițiile necesare, colonia, ecosistemul, priceperea, tot ce ne trebuie ca să putem exploata cu adevărat AGU…

— … n-am mai avea nevoie de ea, da, exact la asta mă refer! spuse Markus. Acum, vă rog, putem să nu mai pierdem timpul cu asta?

— Cum ai *prefera* tu să-ți petreci timpul, Markus? întrebă Moira, aruncându-i o privire amuzată prin lentilele ochelarilor, cu un aer de bufniță înțeleaptă.

— Discutând despre cum să ajungem acolo. Despre cum să obținem în practică situația despre care doar am vorbit.

— Și cum aș putea contribui eu la asta, când AGU e distrusă în proporție de nouăzeci și șapte la sută și nimic din echipamentul meu nu va fi utilizabil încă multă vreme?

— Vreau să discutăm despre cum păstrăm acest echipament, spuse Markus, cum îl păstrăm la adăpost de orice risc și cum facem rost de un mediu sigur pentru el, în care vom putea într-o bună zi să construim acest laborator de care vorbești.

— Mai sigur de-atât nici că putem să-l ținem, nu-i așa? întrebă Moira. I s-a oferit o poziție privilegiată, adiacentă lui Node X – destul de aproape de Amalteea. Nu s-ar zice că trăiește periculos acolo, spre deosebire de *noi* la momentul de față.

Se referea la o idee frecvent discutată de Arcotecți, cea a Conului de Protecție care se presupunea că există la adăpostul Amalteei. În măsura în care se puteau prevedea traiectoriile bolizilor care se apropiau, Amalteea putea fi orientată către ei și folosită precum un berbec de asalt. Partea din față a asteroidului ar încasa loviturile –, dar străvechiul miez din nichel și fier, solid ca un glonț, putea supraviețui la destule impacturi. Orice obiect lipit de el în partea posterioară ar fi apărat practic de orice amenințare. Dar, bineînțeles, zona protejată nu se extindea în spatele lui la infinit. Cu cât rămâneai mai în urma Amalteei, cu atât creștea probabilitatea de a fi lovit de un bolid venit pe o traiectorie piezișă. Colonia Minieră se afla în poziția cea mai ferită, deoarece, prin natura ei, trebuia să fie atașată direct asteroidului. Aproape la fel de ferit era ciorchinele de module conectate la Node X, imediat după MURCOS către pupă, acela fiind locul în care fusese pus la păstrare tot echipamentul Moirei. Mai departe, zona protejată se îngusta sub forma unui con prelung, dispărând cu totul în cele din urmă, undeva dincolo de Remorcă. Atunci când glumea despre „trăitul periculos”, Moira se referea la faptul că T3, cel de-al treilea tor, în care se aflau la momentul acela, era destul de larg și plasat cam departe spre pupă, adică aproape de limita conului. Se făcuseră eforturi pentru întărirea scutului său, dar continua să se afle într-o poziție mult mai riscantă decât multe alte părți ale lui Izzy.

Markus dădu din cap.

— Lucrurile tale sunt la loc destul de sigur. Dar ar fi și mai sigur dacă le-am muta în interiorul Amalteei. Am discutat asta cu Dinah. Zice că ar putea săpa niște cavități în care să depozităm obiectele foarte importante.

Se lăsă liniștea în timp ce Doob și Moira chibzuiau la cele spuse.

La un anumit nivel, propunerea lui Markus se impunea ca fiind evidentă. Bineînțeles că orice ar fi fost mai bine protejat în interiorul unui asteroid uriaș din metal.

La un alt nivel, avea unele ramificații.

Cu câteva zile în urmă – înainte de Cerul Alb, ultima dată când mai apucase cineva să gândească limpede – soarta Amalteei și a Coloniei Miniere încă mai era subiect de dezbatere. Oare asteroidul era bolovanul lui Sisif, de care era necesar să se debaraseze? Sau era scutul Atenei, care avea să protejeze

întreaga rasă umană? Discuția se oprise la statistică. Pur și simplu nu aveau la dispoziție suficiente date ca să poată lua o decizie.

Odată ce sugerase ca echipamentul Moirei să fie mutat în interiorul Amalteei, Markus părea să-și asume o anumită cale de acțiune.

Era o cale la care Doob consimțea instinctiv. Dar era puțin ciudat pentru un om ca Markus să se hotărască pur și simplu la o strategie înainte de a avea cifrele necesare.

Sau știa el ceva ce nu știa Doob?

În orice caz, Moira reacționă prima.

— Dar dacă recurgem la Ejectare și Fugă?

Se referea la un gambit, adesea adus în discuție și teoretizat, în care Amalteea ar fi desprinsă și abandonată, iar Izzy, ușurată, dar lipsită de protecție, s-ar ridica pe o orbită superioară, unde ar zbura mai puțini bolizi în jurul ei.

— Atunci ar trebui să mutăm mai întâi tot echipamentul de-acolo înapoi în Node X, spuse Markus. Sau oriunde ni s-ar părea mai în siguranță.

Replica lui o făcu pe Moira să-l privească cercetător. Markus ridică mâinile, defensiv.

— Dar înțeleg ce spui. Înclin tot mai mult împotriva variantei Ejectare și Fugă.

— Știi ce părere am despre fundamentaliștii Roiului, spuse Moira.

Se referea la altă manevră de bază, Roi Perfect, în care absolut totul – probabil și laboratorul Moirei – era distribuit în arclete, acestea urmând apoi să se ridice în grup pe o orbită superioară. Oameni și bunuri s-ar fi deplasat de la una la alta prin intermediul unei economii de piață descentralizate.

— Ia ascultați, spuse Markus, acum, c-a murit toată lumea de jos și nu mai trebuie să suportăm atâtea aiureli, o să aflați că Hu și ceilalți au o vedere mai nuanțată decât dădeau până acum de înțeles.

Se referea la presupunerea că Zhong Hu, fiind teoreticianul principal al roiului și creierul din spatele Parambulatorului, era fundamentalist al Roiului.

Doob înclină din cap. Încă mai trebuia să facă eforturi ca să-și amintească de faptul că milioanele de comentatori care se certau pe Internet în privința uneia sau alteia dintre strategii

erau acum cu toții fantome.

— Tu știi ceva! se pomeni el vorbind.

Apoi, pe măsură ce ideea i se închega în minte, adăugă:

— De la Dinah. Radioul.

— Da, spuse Markus. *Ymir* se îndreaptă încoace, fierbinte, înalt și greu.

Și înconjură acele trei cuvinte cu ghilimele desenate în aer.

— Ce înseamnă asta? întrebă Moira. E făcut din gheață, cum să fie fierbinte?

— Se apropie cu viteză mare. Nu imposibil de controlat. Dar… într-un fel, e incitant.

— Și „înalt”? vru Doob să știe.

— Sean ne-a transmis și parametrii lui, răspunse Markus. S-ar părea că ne-a făcut o favoare uriașă. A executat schimbarea de plan când mai era ușor de făcut, departe, la L1.

— Deci când zice că vine înalt, spuse Doob, vrea să spună că *Ymir* are o înclinație orbitală mare – aproape de a noastră?

— Foarte aproape de a noastră, confirmă Markus. O să ne arunce bolovanul ăla de gheață drept în poală.

— Vasăzică, interveni Moira, după toate astea, se mai pregătește și Sean Probst să se arunce peste noi cu o cometă?

— O bucată de cometă.

— O bucată mare, își dădu Doob cu presupusul, dacă a specificat că-i „greu”.

— Era o cifră impresionantă.

Spunând asta, Markus se întoarse către Doob și îl privi în ochi.

— Ia te uită! făcu Doob. E de-ajuns pentru Marea Călătorie?

— Dacă putem să-l facem pe *Ymir* să se întâlnească cu Izzy, atunci da, este, spuse Markus. Mai mult decât suficient.

Marea Călătorie era cea de-a treia opțiune de bază. Însemna înălțarea lui Izzy în întregime – cu Amalteea și tot restul – pe o orbită mult mai înaltă. Fusese considerată neverosimilă din cauza cantității de propergol pe care ar fi cerut-o. Și nu doar neverosimilă, ci și fizic imposibilă în caz că nu se întorcea *Ymir* în timp util. Pierzându-și încrederea în șansele lui Sean, suporterii ei începuseră în ultima vreme să propună variante la scară mai redusă, de pildă mici părți din Amalteea să fie remodelate sub forma unor deflectoare de bolizi, iar restul să fie ejectat.

— Inclusiv pentru schimbarea de plan? întrebă Doob.

O urmă de zâmbet se văzu pe fața lui Markus. Știa exact ce gândea Doob. Fiindcă, nereușind să și-l scoată pe Despicatul din minte, Doob le arătase fotografii cu bucata lui de Lună preferată lui Markus, lui Konrad, Ulrikăi, lui Ivy și altor câtorva care păreau să facă parte din structura de putere neoficială a Norului Arcă.

— Vreau să fie limpede, spuse Markus. Când vorbesc despre Marea Călătorie, nu mă joc. Luăm cu noi toată Amalteea. Ne ridicăm orbita către cea a Lunii. Facem schimbarea de plan. Descriem circulara. Și ajungem teferi și nevătămați la Despicatul.

— Și *Ymir* aduce destulă apă pentru misiunea asta?

— Da, dacă putem să-l controlăm și să-l aducem la noi.

— Asta nu-i treaba lui Sean Probst? întrebă Moira.

— Nu mai e, spuse Markus. Informația pe care v-am împărtășit-o acum se afla în ultima transmisie de la Sean.

Moira și Doob îl priviră alertați.

— Starea sănătății la bordul lui *Ymir* era proastă de multă vreme, le explică Markus. Sean a fost ultimul membru al expediției care a murit.

— Ce spui tu aici, că *Ymir* e un vas-fantomă?! întrebă Doob.

— Da.

— Și nu există nicio metodă să-l controlăm de la distanță, presupuse Moira.

— Din păcate, codul Morse al lui Dinah nu ne poate ajuta în privința asta, încuviință Markus.

— Deci trebuie să se ducă cineva să…

— Trebuie să se ducă cineva să aterizeze pe bucata aia de gheață nenorocită, spuse Markus, să intre în *Ymir,* să repornească reactorul nuclear și să execute aprinderile finale care îl vor sincroniza cu Izzy.

— Cine dracu'…, începu Doob.

Dar Markus îi tăie vorba arătându-se cu degetul. Era un gest stângaci, care, deliberat sau nu, părea să mimeze sinuciderea cu pistolul.

— Mâine o s-o pun pe Ivy la comanda lui Izzy și a Norului Arcă, spuse el. O să alcătuiesc un echipaj care va pleca într-un VIM și va face joncțiunea cu *Ymir.* Vom urca la bordul său și vom executa manual procedurile necesare pentru preluarea controlului și pentru aducerea încărcăturii la Izzy. După aceea vom folosi ce mai rămâne din gheață ca să înălțăm orbita lui

Izzy – și vom lua cu noi Amalteea în Marea Călătorie.

— Asta-i o treabă... uriașă, spuse Moira. Cine mai știe? Când aveai de gând să faci anunțul?

— Abia adineauri am luat hotărârea, oftă Markus. Ascultați-mă, altă cale nu-i. În adâncul sufletului, am considerat întotdeauna că Ejectare și Fugă și Roi Perfect sunt prea riscante. Acum e și mai evident, după ce s-a întâmplat cu AGU. Singura metodă înțeleaptă este Marea Călătorie. O să dureze mult – doi ani, așa ceva. Dar, în tot acest timp, resursele cele mai importante pot fi adăpostite în interiorul Amalteei. Și când spun asta mă refer la tine și la echipamentul tău, Moira. Poți să iei din Colonia Minieră orice resursă de care ai nevoie ca să creezi un loc sigur pentru laboratorul de genetică.

— Bine, spuse Moira, o să vorbesc cu Dinah.

— Vorbește cu persoana pe care o s-o delege ea. Dinah va trebui să vină cu mine în expediție. Am nevoie de ea să se ocupe de toți roboții ăia *verdammt.*

— Eu cu ce pot fi de folos? interveni Doob.

Se întreba dacă Markus nu era în stare să-l forțeze și pe el să plece și se simțea împărțit între spaima pe care i-o producea eventualitatea aceasta și o surescitare extremă.

— Tu gândește-te cum să facem, răspunse Markus după câteva clipe de gândire. Stabilește un curs către Despicatul.

— Da. Așa o să fac.

Puștanul din el era abătut că nu avea ocazia să plece în aventură. Dar apoi își spuse că deja făcea parte din cea mai mare aventură a tuturor timpurilor și că până la momentul acela se dovedise a fi absolut lamentabilă.

•

În domeniul călătoriilor spațiale, toate conversațiile care meritau purtate se învârteau în jurul „delta-V”-urilor, desemnând creșterea sau descreșterea vitezei care trebuia atribuită unui vehicul în zbor. De vreme ce, în simbolistica matematică uzuală, litera grecească delta (Δ) era folosită pentru a exprima „cantitatea de schimbare din...”, iar V era abrevierea evidentă a vitezei. Prin urmare, expresia „delta-ve” era cea pe care o auzeai când inginerii citeau cu voce tare acele simboluri.

Pentru că viteza se măsura în metri pe secundă, același lucru se aplică pentru delta-V. Delta V-urile aruncate nonșalant în discuțiile despre zborul spațial tindeau să fie mari după

standardele a ceea ce Markus numea acum Vechiul Pământ. Viteza sunetului, spre exemplu – sau Mach 1 –, era de trei sute și ceva de metri pe secundă, iar oamenii care gândeau în limitele pământene o considerau a fi al naibii de mare. Dar pentru majoritatea celor angrenați în discuții despre misiuni spațiale abia dacă merita băgată în seamă.

Un punct de referință delta-V foarte obișnuit fusese cantitatea necesară pentru a ridica ceva de pe o platformă de lansare aflată pe suprafața Vechiului Pământ până la o orbită precum cea a lui Izzy. Era în jur de șapte mii șase sute șaizeci de metri pe secundă, sau mai mult de douăzeci și două de ori viteza sunetului: o cifră imposibilă pentru orice obiect care trebuia să-și croiască drum printr-o atmosferă. Totuși, odată ce vehiculul ajungea în vidul spațiului, lucrurile deveneau mai simple: motoarele rachetei lucrau mai eficient, lipseau forța de frecare și trepidațiile, iar consecințele defecțiunilor nu erau invariabil catastrofice. Deplasarea lui din punctul A în punctul B era o chestiune de obținere a unui delta-V corect la momentul potrivit.

Istoricul delta-V-urilor înregistrate de Sean Probst din momentul plecării sale de pe Pământ până la momentul plecării sale din viață se desfășura cam așa: Lansarea de pe suprafața terestră către Izzy în Ziua 68 necesitase un delta-V de 7.660 m/s, după un calcul nesofisticat; dar, după cum știe orice navigator spațial hârșit, pierderile provocate de fricțiunea atmosferică și necesitatea de a lupta împotriva gravitației ar fi mărit practic acel număr până pe la opt mii cinci sute sau nouă mii.

După ce îl luase pe Larz și majoritatea roboților lui Dinah, Sean avusese de executat o manevră de schimbare a planului pentru a ajunge de pe orbita lui Izzy – care avea o înclinație de circa cincizeci și șase de grade față de ecuator – pe orbita ecuatorială pe care era asamblat *Ymir.* Era una dintre acele circumstanțe în care intuiția omenească dădea greș lamentabil. În cele mai multe privințe, orbita lui Izzy și orbita lui *Ymir* nu păreau prea diferite între ele. Amândouă se aflau la câteva sute de kilometri deasupra atmosferei. Amândouă erau în esență circulare (nu eliptice). Și amândouă aveau aceeași direcție de rotație în jurul Pământului. Singura deosebire reală între ele era că aveau unghiuri de înclinație diferite. Și totuși, delta-V-ul necesar pentru a ajunge de la una la cealaltă era destul de mare

ca să fie necesară lansarea unei rachete separate, care să transporte exclusiv propergol suplimentar pentru realimentarea vehiculului lui Sean în pregătirea aprinderii necesare la schimbarea de plan.

După asamblarea lui *Ymir,* fusese nevoie de un delta-V de circa 3.200 m/s pentru plasarea navei pe o orbită eliptică prelungă, care o purtase către L1. Pe parcursul zborului se ivise din nou problema schimbării de plan. În esență, tot ceea ce se află în sistemul solar, inclusiv cometa Grigg-Skjellerup, se concentrează într-un disc plat având Soarele în centru. Planul imaginar prin acel disc se numește ecliptică. Fapt convenabil pentru oamenii cărora le plac anotimpurile, dar nu prea favorabil pentru călătorii interplanetari, axa și ecuatorul Pământului sunt înclinate cu 23,5 grade față de eliptică, așa că orbita inițială a lui *Ymir* fusese deplasată sub același unghi. Din fericire, manevrele de schimbare a planului erau mult mai puțin „costisitoare” (adică necesitau un delta-V mult mai mic) când erau executate la mare depărtare; și, desigur, *Ymir* pleca foarte departe. Așa că făcuseră schimbarea de plan departe, în zona lui L1, ca parte din aceeași aprindere, totalizând în jur de 2.000 m/s, care îi duseseră mai departe prin poarta L1 până la o orbită heliocentrică.

Peste mai mult de un an, orbita aceea se intersectase cu cea a cometei Grigg-Skjellerup. Apropiindu-se de miezul cometei, *Ymir* folosise din nou pentru sincronizarea cu orbita ei un delta-V de 2.000 m/s.

Toate aceste manevre, până la sosirea la Grigg-Skjellerup, fuseseră realizate prin folosirea motoarelor rachetă ale lui *Ymir,* care erau cât se poate de convenționale: funcționau cu propergol (combustibil și oxidant) într-o cameră de combustie, producând gaz fierbinte care era evacuat printr-un efuzor reactiv ca să producă propulsie. Arderea finală golise rezervoarele de propergol, deci era vorba de o călătorie numai dus, asta dacă nu cumva putea fi pornit sistemul de propulsie nucleară.

Nu se construise niciodată un motor capabil să împingă un miez de cometă prin sistemul solar la o viteză măsurabilă. Pentru așa ceva trebuiseră să încorporeze nucleara-pe-băț în inima încărcăturii de gheață, să-i construiască la spate un efuzor de gheață și apoi să scoată barele de control, făcând să se

încingă foarte tare cei o mie șase sute de cilindri de combustibil ai reactorului. Gheața se transforma în apă, apoi în abur, care țâșnea afară prin efuzor și producea o propulsie capabilă realmente să obțină rezultate. Și apoi se consumaseră câteva luni la rând cu dezasamblarea lui *Ymir* și cu integrarea părților sale componente într-un stei de gheață tăiat din bulgărele de trei kilometri.

S-ar fi putut pune întrebarea: De ce doar o bucată din el? De ce să nu aducă *tot* miezul cometei, dacă apa era la mare căutare? Ce rost avea să trimiți în spațiu ditamai reactorul nuclear dacă n-aveai de gând să-l folosești? Iar răspunsul stătea în faptul că nici măcar un reactor nuclear mare nu avea puterea necesară ca să miște o bucată de gheață de asemenea dimensiuni. Misiunea ar fi durat mai mult de un secol, presupunând că ar fi existat vreun fel de reactor miraculos care să poată opera atâta vreme la putere maximă. Ca să rezolve treaba într-un interval de timp rezonabil, nu puteau decât să aducă acasă minimul de gheață necesar pentru rendez-vous-ul cu Izzy și realizarea Marii Călătorii.

În orice caz, Sean și trupa lui de supraviețuitori folosiseră motorul nuclear ca să-i imprime un delta-V de circa 1.000 m/s ciobului de gheață pe care îl tăiaseră din Scheletul lui Greg și ca urmare îl plasaseră pe o orbită puțin diferită, care, câteva luni mai târziu, curgea lin către L1. Sean supraviețuise exact cât să mai scoată o dată barele de control și să execute un delta-V care practic anulase manevra folosită pentru părăsirea porții L1, cu aproape doi ani în urmă. Astfel îl trimisese pe *Ymir* pe o orbită geocentrică și simultan executase, cu cea mai măruntă cheltuială posibilă, schimbarea de plan care făcea posibil ulterior rendez-vous-ul cu Izzy. Câteva zile după aceea, Sean trimisese mesajul „vine către voi fierbinte, înalt și greu” și căzuse mort. Din ce cauză, nu puteau decât să speculeze.

Echipajul de recuperare pe care îl închega acum Markus urma să folosească un VIM, sau Vehicul Improvizat Modular, asamblat dintr-un kit cu părțile componente: un fel de Lego pentru construirea de nave spațiale, frumos aranjat într-o stivă de module cunoscută sub numele de Șantierul Naval, conectată la Remorcă.

Șantierul Naval avea, în mare, forma literei T. Un braț orizontal al T-ului, extins din babordul Remorcii, era ornamentat

cu componente VIM. Brațul opus era un ciorchine de rezervoare sferice înconjurând un grup de aparate de hidroliză. Acestea foloseau curentul electric pentru divizarea moleculelor de apă în hidrogen și oxigen, pe care le trimiteau prin conducte la răcitoare, iar acestea refrigerau gazele până le transformau în lichide criogenice care puteau fi depozitate în rezervoarele bombate.

Asta era toată povestea cu brațele T-ului. Corpul central, alungit, era o grindă terminată cu un reactor nuclear: nu un RTG mic ca acelea pe care le foloseau arcletele, ci un reactor veritabil, care fusese proiectat pentru alimentarea unui submarin și prin urmare era considerabil mai puternic.

Primul produs al Șantierului Naval căpătă de la Markus porecla *New Caird,* după o mică ambarcațiune folosită cândva în expediția lui Shackleton din Antarctica. Fu asamblată și gata de folosință în zece zile: circa o treime din timpul de care estimau că va avea nevoie *Ymir* ca să descrie arcul de cerc de la L1 până la punctul cel mai apropiat de Pământ.

Proiectarea, asamblarea și testarea unui astfel de vehicul cu atâta rapiditate ar fi fost de neconceput cu doi ani în urmă. În intervalul dintre Zero și Cerul Alb însă, personalul tehnic din câteva agenții spațiale terestre și din câteva companii spațiale particulare anticipase nevoia viitorului de vehicule spațiale improvizate din componente standard, precum carcase de arclete și motoare rachetă, și oferise un kit de componente, liste de proceduri și câteva proiecte de bază care puteau fi adaptate pentru a servi unor nevoi speciale. Practic, *New Caird* fusese proiectată cu un an în urmă de o echipă extinsă de ingineri aflați la sol, dintre care doar trei mai trăiau în prezent. Cei trei fuseseră trimiși pe orbită ca să facă parte din Populația Generală. Bazându-se pe munca predecesorilor, ei reușiră să producă un proiect de design general – sau, în orice caz, atât cât să înceapă să adune fragmentele laolaltă – în doar câteva ore de la decizia lui Markus. În cursul următoarelor zece zile, sistemele lor CAD continuară să producă detalii pe măsură ce le erau cerute, iar părțile și modulele necesare fură expediate la Șantierul Naval, până când luă sfârșit producerea noului vehicul.

New Caird trebuia să execute o aprindere pentru a ajunge pe o orbită care s-o intersecteze pe cea a lui *Ymir* și încă una pentru a-și sincroniza viteza, astfel încât echipajul să poată urca

la bordul vasului-fantomă și să preia cârma. Delta V-ul total înregistrat în acea călătorie, începând cu desprinderea din portul de andocare de la Izzy și terminând cu sosirea la un port similar al lui *Ymir,* era în jur de 8.000 m/s.

Conversația se concentra acum asupra raportului de masă: un număr pe care doar delta-V îl întrecea în importanța sa pentru planificarea misiunilor spațiale. Semnifica pur și simplu cantitatea de propergol de care avea nevoie vehiculul la începutul călătoriei ca să efectueze toate acele delta-V-uri cerute de misiune.

Neofiții tindeau să substituie „propergolul” cu „combustibil” sau cu „benzină”, făcând analogia evidentă cu materialele pe care le ardeau cândva motoarele mașinilor și ale avioanelor. Analogia nu era greșită, însă era incompletă. Pe lângă combustibil, cele mai multe motoare rachetă aveau nevoie de un compus chimic bogat în oxigen (în mod ideal, doar oxigen pur) cu care să-l poată arde. Mașinile și avioanele foloseau pur și simplu aer. Rachetele depozitau oxidantul într-un rezervor separat de combustibil până la momentul folosirii lui. Împreună, cele două chimicale erau denumite „propergol”, iar greutatea și volumul lor combinate tindeau să domine designul vehiculelor spațiale într-un mod care nu li se aplicase, de pildă, automobilelor, ale căror rezervoare de benzină erau mici comparativ cu dimensiunile lor totale.

O cifră convenabilă pentru caracterizarea acestei situații era raportul de masă, care însemna cât de mult cântărea vehiculul la început (incluzând propergolul) împărțit la cât de mult cântărea la sfârșit, când toate rezervoarele îi fuseseră golite. Dacă știai cât de bun era motorul și cât delta-V îți trebuia, atunci raportul de masă putea fi calculat folosind o formulă simplă ce purta numele savantului rus Țiolkovski, creditat cu elaborarea ei. Era o ecuație exponențială: un fapt care explica aproape totul în privința economiei și a tehnologiei zborului spațial. Deoarece dacă te aflai de partea greșită a acelei ecuații exponențiale însemna c-ai dat de dracu’.

Când în ecuația Țiolkovski se introduseră numerele relevante pentru misiunea de recuperare a lui *Ymir,* se obținu ca rezultat un raport de masă de aproximativ șapte, ceea ce însemna că pentru fiecare kilogram de încărcătură – Markus, Dinah, alți membri ai personalului, diverși roboți etc. – de care aveau

nevoie să ajungă în siguranță la portul de andocare al lui *Ymir* trebuiau să aloce șase kilograme de propergol la momentul plecării din Izzy. Nu era un lucru foarte dificil de obținut, mai ales cu un vehicul care n-avea să fie niciodată expus la rigorile trecerii prin atmosferă.

Încărcătura, în acest caz, era un singur fuzelaj de arcletă, îmbunătățit cu o ușă „laterală”: un sas în care încăpea o persoană în costum spațial. În rest, se redusese la o garnitură minimă de echipament necesar pentru a ține în viață un echipaj de patru persoane timp de câteva zile. Bineînțeles, acestei mase trebuia să i se adauge cea a oamenilor, a hranei lor și a celorlalte lucruri esențiale. O carcasă goală de arcletă era surprinzător de ușoară; fuzelajele mai noi, făcute din materiale compozite suprapuse, cântăreau optzeci de kilograme. Despuiată de tot ce o făcea confortabilă și locuibilă pe termen lung, dar incluzând „ușa laterală”, propulsoarele de manevră și o rezervă convenabilă de propergol, *New Caird* avea o masă de aproximativ zece ori mai mare. Oamenii cântăreau trei sute de kilograme. Motorul rachetă care urma să producă toate aprinderile importante mai adăuga două mii la cântar. Așadar, în cifre rotunde, masa încărcăturii – a ceea ce trebuia de fapt livrat la portul de andocare de pe *Ymir* – era în jur de trei mii cinci sute de kilograme. Raportul de masă șapte însemna că încărcătura de propergol avea să fie, la început, de vreo douăzeci și una de mii de kilograme de hidrogen lichid și oxigen lichid.

Șantierul Naval fusese aprovizionat cu câteva rezervoare de propergol criogenic de diferite mărimi, unele proiectate pentru a stoca LH_2 (hidrogen lichid), altele construite după specificațiile oarecum diferite pe care le cerea LOX (oxigenul lichid). Rezervoarele alese erau unite cu buloane unul după altul, cu motorul rachetă montat „dedesubt” și cu protecție termică înfășurată de jur-împrejur. Propriu-zis, *New Caird* – arcleta și oamenii din ea – se proiecta în partea din față, pe o bucată de schelă suficient de lungă pentru ca propulsoarele de manevră să nu afecteze la pornire celelalte părți componente.

Pe când se construia VIM-ul, douăzeci și una de mii de kilograme de apă trebuiau supuse electrolizei pentru obținerea de hidrogen și oxigen, răcite la temperaturi criogenice și depozitate. În partea stângă a Șantierului Naval apăruseră deja

niște rezerve de LH_2 și LOX. În general însă, se evita păstrarea unor cantități mari la îndemână, fiindcă era istovitor să lucrezi cu asemenea substanțe. Cererea era acoperită de reactorul naval de pe brațul lung al Șantierului Naval, care funcționa la întreaga sa capacitate pentru prima dată de când fusese lansat pe orbită de la Cape Canaveral, piesă grea cu piesă grea, cu ajutorul unei serii de rachete de mare capacitate. Pompând curent de-a lungul unor cabluri grele până la unitățile de electroliză, avea capacitatea de a transforma douăzeci și una de tone de apă în gaz și de a răci gazul până la temperaturi criogenice cât timp se desfășurau celelalte pregătiri.

Era vorba de multă apă – aproximativ paisprezece litri pentru fiecare ființă umană supraviețuitoare. Norul Arcă recicla apa, desigur, și era departe de a rămâne fără ea. Cu toate acestea, ideea de a lua o parte atât de mare din ea și a o vărsa în spațiu, fără putința de-a o mai recupera vreodată, îi făcea pe mulți să cadă pe gânduri: în special pe partizanii manevrei Ejectare și Fugă.

Exista un contraargument solid, acela că obiectivul lui *New Caird* era să obțină posesia și controlul unei bucăți de apă înghețată care cântărea tot atât cât însăși Izzy, inclusiv uriașa bucată de fier de care era atașată Izzy (și de care ar rămâne atașată dacă susținătorii Marii Călătorii își vedeau așteptările împlinite).

După ce *New Caird* ajungea la destinație, se presupunea că *Ymir* putea fi încetinit și adus pe o traiectorie de rendez-vous cu Izzy prin aprinderea motorului său. Iar motorul era un monstru primitiv, dar avea o sursă practic infinită de energie în reactorul nuclear și un stoc vast de propergol sub formă de gheață. Sistemul de propulsie „steampunk” avea însă o eficiență mult mai scăzută decât un motor rachetă proiectat ca la carte. Ca urmare, raportul de masă necesar pentru a-l încetini pe *Ymir* de pe orbita eliptică de mare viteză care îl făcea să cadă în puțul gravitațional al Pământului, pentru a-l sincroniza cu orbita circulară a lui Izzy, mult mai lentă, era de circa treizeci și patru, ceea ce însemna că nouăzeci și șapte la sută din gheața atașată în prezent la *Ymir* avea să fie topită, transformată în abur și expulzată prin efuzorul său improvizat doar ca să-l încetinească. Chiar și așa, cele trei procente rămase tot ar mai cântări cât Izzy și Amalteea laolaltă. Separate în hidrogen și oxigen, aveau să

furnizeze combustibilul de rachetă necesar pentru a alimenta Marea Călătorie, pe tot parcursul până la Despicatul.

•

— Nu mă așteptam să fie neagră, spuse Dinah.

Își auzea propria voce ca dintr-o conductă de canal lungă de un kilometru și jumătate. Era aproape convinsă că își pierduse cunoștința în urmă cu un minut. Poate că nici nu-și revenise de tot.

Răspunsul lui Markus veni cu întârziere. Poate leșinase și el. Poate era pur și simplu prins cu altceva.

— Miezul cometelor e acoperit de…

— Materie neagră fetidă, da, Markus, asta știu. Ai uitat cu cine vorbești?

— Scuze. N-am destul sânge în creier.

— Dar ăsta-i doar un ciob pe care l-a desprins Sean din Grigg-Skjellerup. De ce-i acoperit tot?

— Nu știu, răspunse Markus.

Priveau la *Ymir* de la distanța de zece kilometri, continuând să se apropie. Aveau imaginea lui pe tablete, printr-o cameră video care strânsese cadrul. Viaceslav Dubski, care plutea cel mai aproape de capătul din față al lui *New Caird,* își lipi fața de ferestruica navei și examină cerul negru în căutarea navei negre, dar felul cum mijea ochii sugera că era încă prea departe ca să poată fi zărită cu ochiul liber.

— Poate ne-a făcut Sean o favoare, spuse Dinah. Materia neagră are în ea tot felul de bunătăți. Carbon, evident. Dar și azot, potasiu…

— Micronutrienți, completă Markus, de care o să aibă nevoie Norul Arcă.

— Deci poate-a folosit roboții ca să răzuie niște materie de pe Scheletul lui Greg și-a făcut plinul de mâzgă, speculă Dinah.

— Vom afla în curând, spuse Viaceslav. E posibil să fi lăsat un document.

— Pe care nu vom supraviețui să-l citim dacă nu ne iese aterizarea, le atrase Markus atenția, așa că, vă rog, gata cu sporovăiala de-acum înainte. Slava… – și continuă fraza într-o rusă stâlcită, care însemna ceva de genul „acum o să fac schimb de locuri cu tine”.

Viaceslav îi răspunse într-o germană la fel de stâlcită. Amândoi vorbeau o engleză cât se poate de fluentă. Dar era o

glumă a lor să-și măcelărească unul altuia limba maternă, chipurile ca parte dintr-un proiect de conservare a patrimoniului lingvistic al Vechiului Pământ.

Apoi Markus adăugă:

— Voi, ceilalți, prindeți-vă centurile de siguranță.

Cu mișcări abile de om care petrecuse doi ani în spațiu, Viaceslav lunecă spre pupă. Era unul dintre veteranii ruși ai ieșirilor în spațiu, care veniseră în Izzy demult, în A+0.17, la prima lansare de după explozia Lunii. Fusese unul dintre stâlpii perioadelor reprezentate de Cercetași și de Pionieri, totalizând mai mult timp petrecut în costumul spațial decât oricine altcineva și în toată această perioadă uzase trei costume Orlan. Era și el puțin cam uzat, pământiu la față și jigărit, în comparație cu eroul viguros care ieșise acum trei ani din același Soiuz care îi adusese pe Rhys și Bolor-Erdene. Markus îi luă locul la fereastra din față și se prinse în centurile de siguranță ale scaunului de pilotaj.

În spatele lui se afla un șir de trei fotolii de accelerație montate pe un cadru care se întindea pe tot diametrul carcasei de arcletă. Spre babord era Dinah, cu centurile slăbite. Cu câteva minute în urmă erau bine strânse. Fotoliul, cu tot cu grinda care îl susținea, fusese deformat în întregime de aceleași forțe gravitaționale care o lăsaseră complet năucită. Spre tribord era Jiro Suzuki, specialist în inginerie nucleară care fusese implicat în proiectarea miezului reactorului nuclear de pe *Ymir.* Nu se putea spune dacă mai era conștient; dar, la urma urmei, în cazul lui Jiro nu puteai ști sigur niciodată. Viaceslav, cel de-al patrulea membru al echipajului din *New Caird,* se așeză pe fotoliul din mijloc și își trase peste umăr bretelele din partea superioară a centurii de siguranță în cinci puncte.

O rafală sacadată se auzi din spectrometrul gama – echivalentul modern al unui contor Geiger – care plutea în dreptul feței lui Jiro. Apoi Inspiektorul, cum îi spuneau aparatului în rusa stâlcită, se întoarse la emisia lui de pocnituri sporadice.

Radiația izbea Inspiektorul – și trupurile lor – încontinuu, în momente aleatorii și fără vreun tipar anume. Câteodată se mai auzea o rafală scurtă, iar cotlonul acela al minții căruia îi plăcea să vadă înțelesuri în orice o identifica drept un eveniment aparte. Dar se potolea curând și era uitată. Pur și simplu, așa funcționa universul și așa funcționa psihicul uman. În spațiu

exista mult mai multă radiație decât fusese vreodată pe suprafața planetei, însă toți supraviețuitorii se împăcaseră de multă vreme cu situația, iar Jiro redusese sensibilitatea Inspiektorului ca să nu le mai facă scandal tot timpul.

Dacă începea să cârâie în următoarele câteva minute, cauza n-ar fi fost cine știe ce eveniment cosmic îndepărtat. Ar fi fost o scurgere de radiații din *Ymir.*

— Începe să se vadă dâra de evacuare, comentă Markus. O vedeți pe video? E slabă. Lumina solară o nimerește perfect la câteva sute de metri de clopotul efuzorului în direcția pupei.

Se referea la un fir de abur care se scurgea din *Ymir* tot timpul, chiar și atunci când nava avea motoarele oprite. Așa reușiseră Konrad, Doob și ceilalți astronomi de la bordul lui Izzy să depisteze cursul navei folosindu-se de telescoapele lor optice și să verifice acuratețea parametrilor codificați în ultima transmisie a lui Sean. Așa firavă cum era, dâra de abur reflecta mai multă lumină decât nava însăși.

Era produsă de fierberea lentă și neîntreruptă a gheții, cauzată de radioactivitatea latentă din cilindrii de combustibil nuclear ai navei. Când erau scoase barele de control și reactorul opera la întreaga putere – ceea ce nu se întâmpla aproape niciodată se produceau patru gigawați de energie termică prin fisiunea uraniului și a plutoniului în nuclee mai mici, multe dintre ele fiind la rândul lor izotopi instabili. Pe măsură ce fragmentele acestea de fisiune se dezintegrau în „fiice” și „nepoate”, căldura continua să fie generată chiar și după ce reactorul era scos din funcțiune. Nimic nu putea opri acest proces, deci o oarecare pierdere de gheață, sub forma acestei dâre de aburi subțiratice, era inevitabilă. Nicio problemă. *Ymir* mai avea destulă gheață, iar Sean introdusese, cu siguranță, și o marjă de pierdere în calculele lui.

Sean, pe care nu-l dăduseră niciodată afară din casă efuziunile sentimentale, fusese pe deasupra limitat de radioul său improvizat și nu furnizase detalii despre ceea ce provocase moartea sa și a echipajului său. Dacă ar fi fost vorba de vreo problemă cu consecințe dezastruoase asupra miezului reactorului, probabil că i-ar fi avertizat. De altfel, *Ymir* n-ar mai fi ajuns atât de departe dacă sistemul ar fi fost practic nefuncțional. Așa că Jiro nu anticipa să găsească acolo o situație de coșmar. Dar n-aveai cum să-ți dai seama.

Nimeni nu scoase o vorbă în următoarele minute, cât timp monitoriză Markus apropierea, atingând din când în când comenzile ca să-i dea lui *New Caird* câte un ghiont pe o traiectorie diferită.

Ajunseseră acolo cu ajutorul a două aprinderi consistente. Prima, cea mai mică, îi plasase pe o elipsă care îi azvârlise dincolo de orbita fostei luni. După șapte zile de imponderabilitate în care se îndepărtaseră de Pământ în plutire inerțială, cedaseră forței gravitaționale, descriseseră o buclă leneșă și începuseră să se prăbușească din nou către planeta incandescentă. Totul fusese cronometrat în așa fel, încât, cam la o zi după aceea, să fie ajunși din urmă de *Ymir,* care venea pe un traseu aproximativ paralel cu al lor. Dar *Ymir* călătorea mult mai rapid – venea fierbinte, cum le spusese Sean –, în principiu deoarece căzuse spre Pământ dintr-un punct de pornire extrem de înalt, prinzând viteză inexorabil timp de săptămâni întregi. Dacă nu i-ar tulbura nimeni drumul, *Ymir* s-ar prăbuși vâjâind către Pământ cu o viteză relativă de circa 12.000 m/s, ar face o întoarcere în ac de păr cu doar câțiva kilometri înainte de o catastrofică întâlnire cu atmosfera incandescentă, apoi s-ar năpusti înapoi de unde a venit, pentru a nu se mai întoarce timp de vreo două luni. Până la urmă, orbita lui ar cădea până în punctul în care vehiculul ar fi târât în jos de atmosferă și distrus.

În orice caz, ar fi zburat pe lângă *New Caird* prea repede pentru a fi măcar zărit, viteza sa relativă fiind mai mare decât cea a glonțului tras din pușcă, dacă *New Caird* nu s-ar fi sincronizat cu el în urma unei aprinderi de lungă durată a motorului principal, la un moment precis determinat. Cei patru membri ai echipajului încă își mai reveneau după manevră. Motorul principal al vehiculului lor era supradimensionat – kitul de piese VIM din care fusese construit nu oferea prea multe opțiuni –, așa că forțele gravitaționale fuseseră impresionante la începutul aprinderii și brutale către sfârșit, când cheltuiala exorbitantă de propergol îl făcea din ce în ce mai ușor, prin comparație cu formidabila putere de propulsie a motorului său. Dacă Dinah leșinase pentru câteva secunde, ei bine, poate era de preferat așa, având în vedere că se îndreptaseră aproape direct către Pământ și apoi se lansaseră ca într-o cursă sinucigașă. Erau manevre necesare dacă voiau să ajungă în locul către care se îndrepta *Ymir,* dar se acumulau astfel poate

ceva mai multe emoții decât avea ea chef să resimtă în acel moment al vieții sale.

Cum era de așteptat, Pământul era complet de nerecunoscut. De la distanța aceea avea aproximativ mărimea unei mandarine ținute la o lungime de braț și avea cam aceeași culoare. Cândva un lac rece de albastru și alb, acum ardea pe cer ca o picătură de oțel topit azvârlită dintr-o torță de sudură. Pe fâșia dintre tropice, unde cădea grosul Ploii Solide, strălucea portocaliu. Mai departe culoarea pălea și se înroșea, ajungând în jurul Polilor la un fel de maro mohorât, și întreaga planetă scânteia necontenit de lumina albăstrie a bolizilor care explodau și se evaporau. Peste câteva zile avea să acopere o jumătate de cer timp de câteva minute febrile, în care ei îi vor da ocol folosind efectul de praștie gravitațională. La momentul acela, era necesar ca propulsia principală a lui *Ymir* să fie operațională, ca ei să poată executa uriașa aprindere de frânare care avea să-l încetinească până la viteza lui Izzy.

Era o nebunie. Era un plan dement. Accelerația strivitoare căreia îi supraviețuiseră la finalul marii aprinderi, cu câteva minute în urmă, era un memento trupesc al faptului că luaseră cu ei doar atâta propergol cât să o sincronizeze pe *New Caird* cu *Ymir.* Dacă dădeau greș în misiunea lor de bază – dacă nu reușeau să andocheze la *Ymir* și să-i pună motorul în funcțiune – nu mai aveau cum să se întoarcă în Izzy, exceptând poate măsura absolut nebunească de a plonja în atmosfera Pământului la următoarea trecere și de a se folosi de aer pentru a-și încetini căderea.

Dinah avusese nevoie de mai mult timp ca să înțeleagă într-adevăr numele micuței nave. *James Caird* era o ambarcațiune de care se folosise Shackleton când fugise deznădăjduit să caute ajutor pentru salvarea a ce mai rămăsese din expediția sa eșuată către Polul Sud. Porniseră cu ea către Insula Georgia de Sud, un fir de praf pe hartă, știind prea bine că dacă n-aveau s-o nimerească, vânturile dominante nu-i vor mai lăsa niciodată să se întoarcă și să mai facă o încercare.

Se întrebă dacă nu cumva nebunia aceea de misiune era chiar încercarea lui Markus de a demonstra ceva anume. Desigur, situația generală a speciei umane era disperată până la grotesc. Doob fusese primul care anunțase opinia publică despre acest fapt, cu doi ani în urmă. Planificarea și pregătirile ocupaseră tot

timpul începând din acel moment. Fusese o muncă pripită, improvizată și afectată de imixtiunea politicului, dar în esență fusese un proiect tehnologic ordonat și metodic. Așa cum trebuia să fie. Dar natura trudnică, birocratică a acestei munci avea cumva un efect calmant asupra lui Dinah. De câte ori în ultimii doi ani, așezată în fața unui monitor plin de linii de cod, nu se sprijinise Dinah de spătar, forțându-se să-și amintească ce se petrecea și cât de rea era situația? Incapabili să-și păstreze mereu în minte o asemenea idee, cei aproximativ o mie cinci sute de supraviețuitori aveau tendința să ia în piept fiecare zi pe rând fără a se gândi la viitor și să facă mereu ce făcuseră și în ziua precedentă. Dintre toți, Sean Probst era cel mai puțin susceptibil de a se comporta așa; el văzuse aproape imediat ce trebuia făcut și se apucase să facă, depunând niște eforturi fantastice și, până la urmă, fatale. Odată cu ultima sa transmisie, îi delegase responsabilitatea lui Markus. Dinah bănuia că unul dintre motivele pentru care Markus se retrăsese din poziția pe care o avea la vârful ierarhiei organizaționale și pornise în acea misiune era să constituie un exemplu pentru toți ceilalți.

Iar dacă era așa, atunci și pe Dinah o adusese în echipă tot din același motiv demonstrativ. Era hotărât să nu cruțe pe nimeni, să nu favorizeze pe nimeni.

Markus rupse tăcerea o singură dată în timpul apropierii:

— Chiar că-i un ciob. Exact cum spuneai. Nu bulgăre. Nici baton.

— Așa-i, spuse Dinah.

Acum îi vedea foarte clar forma, pe ecranul tabletei.

Spre deosebire de navele normale, care își duceau propergolul în rezervoare, *Ymir* era ditamai sloiul de combustibil solid – gheață – populat de o infestație parazitică de echipament al cărui scop era transformarea combustibilului în propulsie. Neștiind exact ce urma să găsească la întâlnirea cu cometa Grigg-Skjellerup, Sean se dusese echipat cu mai mult de o singură arhitectură alternativă pentru asamblarea lui *Ymir.* Dacă miezul cometei se dovedea a fi un bulgăre necompactat de gheață, sub formă de pulbere, ar fi fost nevoit să excaveze cât îi trebuia și să împacheteze materialul în ceva asemănător cu un bulgăre de zăpadă, dându-i lui *Ymir* forma unei sfere cu reactorul încastrat în centru. O altă opțiune ar fi fost să

construiască un lung cilindru de gheață și să-i planteze reactorul într-un capăt, apoi să-l „ardă” pe măsură ce înainta, consumând gheața pe traseu, ca pe o lumânare. Ce vedeau ei acum părea a fi mai degrabă a treia variantă arhitecturală, adică ciobul. Sugera că, la momentul rendez-vous-ului cu Grigg-Skjellerup, Sean descoperise că era compus din cel puțin un cristal solid, dur, pe care se putea baza să-și păstreze structura în cursul manevrelor ulterioare. Așa că despicase ciobul din corpul principal al cometei și plantase reactorul undeva în mijlocul său, apoi încorporase restul navei sale – partea în care se aflau oamenii – în ceea ce avea să devină botul ansamblului. Dacă echipamentul funcționase conform planului, atunci executarea „arderilor” – adică scoaterea barelor de control pentru a porni reactorul și a obține abur – se redusese la trimiterea unor semnale către actuatorii încastrați în miez: motoare care deplasau barele, valve care controlau fluxul de abur și apă și așa mai departe.

În toate acestea era vorba, implicit, de o activitate robotică uriașă, adică exact motivul pentru care Sean luase hotărârea extraordinară de a călători personal până la Izzy ca s-o lase pe Dinah fără rezerva de roboți înainte de a purcede la întâlnirea cu *Ymir.* Reactorul trebuia alimentat cu gheață. Gheața, fiind solidă, nu curgea prin tuburi. Roboții trebuiau să excaveze gheață din ciob și s-o transfere într-un sistem de alimentare: un grup de burghie care s-o deplaseze în camera reactorului pentru a fi topită și evaporată. Un robot Ofid putea să mute repede o groază de material, înfigându-și „coada” în gheață și folosind apoi un sfredel atașat la „cap” ca să împroaște o fântână de așchii fine, care puteau fi adunate și transportate de Nați. Perioadele de timp lungi dintre două aprinderi puteau fi folosite pentru depozitarea unei provizii de gheață fărâmițată în silozuri care aveau să aprovizioneze burghiele.

Și mai jos de motor era nevoie de roboți, ca să întrețină forma efuzorului reactiv al rachetei. Aceasta era un canal lung, care se ascuțea treptat de la gura largă, deschisă la partea din spate a ciobului, până la gâtul strâmt din dreptul reactorului. Gâtul strâmt fusese construit pe Pământ și lansat împreună cu reactorul. Era făcut dintr-un aliaj rezistent la coroziune, numit Inconel. Orice alt material s-ar fi uzat rapid din cauza aburului fierbinte expulzat cu forță prin canal. În clopotul prelung al

efuzorului erau însă condiții mai blânde, așa că partea aceea funcționa perfect chiar și sculptată în gheață. Cu toate acestea, își schimba forma pe parcursul folosinței. Mai adânc în interior, acolo unde aburul evacuat era fierbinte, se lărgea cu timpul, pe măsură ce pereții i se topeau sub acțiunea torentului de abur. Mai aproape de ieșire, aburul, care ajungea deja sub temperatura de îngheț, se acumula pe pereți și îngusta orificiul de trecere. Așa că roboții trebuiau să dea fuga să tot refacă forma efuzorului. Era o însărcinare perfectă pentru Nații cu care experimentase Larz în Seattle.

Mai era și un al treilea „echipaj” de roboți, care își făcea veacul pe suprafața exterioară a ciobului și încerca să împiedice dezintegrarea lui încastrând armături fibroase în stratul exterior de gheață și înfășurându-l în cabluri și plase, ca măcelarul când leagă friptura ca să nu i se împrăștie în cuptor. Era o însărcinare pe măsura capacităților demonstrate de roboții grimmați (cu armură de oțel), care în cea mai mare parte erau Cratori.

Toți acești roboți aveau nevoie, bineînțeles, de curent electric. Puteau stoca o cantitate mică în acumulatori, dar aceștia trebuiau reîncărcați. Unii roboți colectau energie din lumina solară; alții erau nevoiți să se adune din când în când la unul dintre generatoarele nucleare ale al lui *Ymir* ca să soarbă electricitate.

Imaginea generală era că *Ymir* nu avea nimic în comun cu ideea tradițională de navă spațială, în sensul unei arhitecturi ordonate, simetrice. Semăna mai degrabă cu un furnicar robotic zburător, construit dintr-un obiect găsit în natură. Roboții care mișunau pe suprafața și în interiorul lui funcționau pe baza unor instrucțiuni generale care le spuneau ce trebuie să facă, dar puteau să ia și decizii bazate pe propriile lor judecăți de moment, pentru a evita coliziunea cu alți roboți, sau pe termen mai lung, pentru a evalua când era nevoie să-și reîncarce bateriile.

Sau, în orice caz, asta fusese schema generală. Din moment ce nu existase posibilitatea de a anticipa ce avea să găsească Sean la destinație, nu reușise nimeni să pună la punct ceva care să se poată numi plan. Așa că îl trimiseseră dotat cu unelte, resurse și inventivitate. Dinah, Markus, Viaceslav și Jiro erau pe cale să moștenească uneltele și resursele.

Zgomotul produs de Inspiektorul lui Jiro sporea progresiv pe

măsură ce se apropiau, dar creșterea era destul de lentă pentru ca mintea lor să n-o conștientizeze pe deplin. Jiro nu părea alarmat de nivelul radioactivității, dar Dinah nu știa cum să interpreteze atitudinea lui. Mai devreme în timpul misiunii, smulsese de la el niște informații generale despre lucrurile la care se puteau aștepta.

— Dacă situația e foarte rea, ne pierdem toți cunoștința și misiunea dă greș, răspunsese el. Fluxul de radiații pur și simplu o să ne scoată nervii din funcțiune, ni se vor deschide sfincterele și nici măcar n-o să știm ce se-ntâmplă.

— În situația asta, le atrăsese atenția Markus pe un ton cam țâfnos, nu prea are rost să discutăm acest scenariu.

— Dacă toți patru o să vomităm, continuase Jiro, și să presupunem că unul sau mai mulți dintre noi fac diaree, atunci ne mai rămân câteva ore de trăit. În cazul ăsta ar trebui să transmitem un avertisment către Izzy și să-i încurajăm să trimită o a doua misiune. Între timp, poate reușim să le transmitem și niște informații utile. Date de la Inspiektor, imagini și așa mai departe.

— S-a notat, spusese Markus.

— Dacă, să zicem, unul dintre noi vomită, asta înseamnă că vor muri probabil jumătate dintre noi, așa că avem ceva șanse să ne realizăm misiunea. Dacă nu dă nimeni la boboci, atunci probabil că niciunul dintre noi n-o să moară, cel puțin în următoarele săptămâni.

— Vai, mulțumesc, spusese Dinah.

Și încercase să-și scoată din cap lucrurile acelea. Acum însă, când se apropiau într-adevăr de *Ymir,* îi tot reveneau în minte și încerca să se convingă de faptul că nu simțea nici urmă de greață.

— O să trec prin dreptul gurii de efuzor în vreo treizeci de secunde, anunță Markus.

— Recepționat, răspunse Jiro, apoi își închise de tot Inspiektorul.

Deschizând o fereastră pe ecranul tabletei, adăugă:

— Trec pe indicațiile gama externe.

Dintr-odată, imaginea lui *Ymir* umplu fereastra. Plutea ca mort în fața lor. Pământul arzând, la trei sute de milioane de kilometri distanță, „apunea” sub orizontul lui negru în timp ce ei se strecurau pieziș în spatele lui. Markus îi plasase pe o traiectorie

care se apropia încet de a lui *Ymir,* ducându-i în lateral peste capătul posterior al navei de gheață.

Rudele mai vârstnice ale lui Dinah l-ar fi descris pe *Ymir* ca având forma calupurilor de zahăr de pe vremuri, adică un con cu vârful rotunjit. În orice caz, conul acesta fusese stropit cu apă clocotită și atacat cu șurubelnița în câteva locuri, ceea ce-i dăduse o formă neregulată, plină de cicatrice. Dar se vedea clar că avea un capăt gros și unul subțire, la distanță de circa o jumătate de kilometru unul de celălalt. Capătul gros, care tocmai începea să traverseze câmpul lor vizual, era lat de vreo două sute de metri. Avea în mijloc o mare gaură rotundă, care era gura de evacuare a efuzorului de gheață. *New Caird* ar fi putut să zboare drept în gaura aceea și să înainteze aproape până în zona gâtului fără să se plângă de lipsa spațiului. Și poate chiar aveau să facă așa ceva mai târziu, dacă nu găseau altă cale de acces înăuntru. Dar deocamdată nu intenționau decât să plutească agale de-a curmezișul ei. Marginea găurii era neclară din cauza norului de abur evanescent care se scurgea dinăuntru. Nu prea semăna cu o emanație de rachetă, mai degrabă cu aburul care iese din gura cuiva într-o zi rece. Nu le obtura propriu-zis vederea, mai degrabă le-o atenua. Însă peisajul vizual al spațiului înconjurător era unul al contrastelor intense, așa că era imposibil de privit în clopotul efuzorului, chiar și atunci când se aflau exact pe centru în fața acelei găuri cavernoase. Era doar un disc negru – îți dădea senzația că te uitai în țeava unei puști. Când se condensa aburul, ace subțiri de chiciură creșteau pe fereastră.

Jiro rămase complet absorbit de tableta lui până depășiră punctul central, apoi păru să se retragă în gândurile lui. Își redeschise Inspiektorul. Scotea mult mai mult zgomot decât în urmă cu câteva minute, dar acesta se diminuă treptat în timp ce traversau gura de ieșire a efuzorului și continuau să înainteze pe lângă baza lată a conului. Cu o apăsare pe butonul de propulsie, Markus orientă pe direcția înainte relativ la *Ymir.* Pământul „răsări” de cealaltă parte. *New Caird* porni de-a lungul ciobului, îndreptându-se către capătul din față.

— Care-i verdictul, Jiro? întrebă Markus când se simți satisfăcut de felul în care decurgeau lucrurile.

— Pe baza analizei gama, aș spune că cel puțin unul dintre cilindrii de combustibil s-a rupt. Nu la început, când cilindrii erau

noi, și nici recent, când erau plini de fragmente de fisiune și „fiice”, ci cândva între timp. Putea să fie și mai rău, putea să fie și mai bine.

În mintea lui Dinah răsări o amintire.

— Unul dintre ultimele mesaje ale lui Sean spunea că merge cu propulsia la maximum.

Jiro ridică din umeri.

— Reactorul ăsta conține o mie șase sute de cilindri de combustibil grupați câte patruzeci, așa că defectarea unui singur cilindru n-ar afecta semnificativ performanțele. Nu uitați că până și cilindrul rupt continuă să genereze putere. Atât că scuipă purici de combustibil, fragmente și „fiice” prin orificiul de evacuare. Ne putem aștepta să vedem un amestec de alfa, beta și gama – adică exact ce raportează Inspiektorul.

Dinah nu era fizician nuclear, dar i se băgase în cap destulă informație legată de radiații ca să priceapă esențialul. Gama era radiația cu energie ridicată. Străbătea aproape orice. Deci o veste proastă și una bună: Era greu să te protejezi împotriva ei, dar grosul lor trecea de-a dreptul prin corpul tău fără să interacționeze – adică fără să provoace vătămări. Provoca zgomote fioroase în Inspiektor.

Beta erau electroni liberi. Împotriva lor era ușor să te blindezi. Veste bună, veste proastă: Puteai să le oprești cu un pic de apă sau plastic, dar, tot astfel, dacă intrau în contact cu trupul tău, era cert că stricau ceva prin el.

Alfa erau nuclee de heliu, cu masa de patru mii de ori mai mare decât beta, deplasându-se cu viteze relativiste. Trecerea lor prin materie era la fel de discretă ca trecerea unor ghiulele de tun și produceau o mulțime de stricăciuni oriunde nimereau.

Ca să poată detecta orice altceva în afară de gama, Jiro fusese obligat să comute pe echipamentul montat în exteriorul lui *New Caird,* din moment ce alfa și beta nu puteau penetra carcasa. Și, judecând după energia diverselor particule care se loveau de echipament, reușise să diagnosticheze situația din interiorul reactorului.

Deoarece nu-l mai vedea pe *Ymir* prin fereastră, Dinah se concentră asupra firelor de chiciură care se răspândiseră pe sticlă. Sublimau rapid în spațiu și aveau să dispară în doar câteva minute. Își spuse că erau foarte frumoase, până ce Jiro îi atenționă că probabil erau contaminate.

— Ceva beta reziduale? întrebă ea.

— Am lăsat mult în urmă efuzorul și norul de aburi, răspunse Jiro, cumva luat prin surprindere.

— Adică, am înregistrat vreo contaminare când am trecut pe-acolo?

— S-a întors la nivelurile de fond, spuse Jiro. Dar detectorul nu „vede” decât surse de pe partea lui de carcasă. Mai târziu va trebui să facem o sondare mai aprofundată.

— Dintr-astea primim o mulțime, spuse Markus și tastă o manevră care o roti pe *New Caird* cu nouăzeci de grade.

Pluteau acum „în lateral”, cu botul îndreptat direct spre *Ymir,* care se afla la doar o sută de metri distanță de ei. Nici nu încăpea în fereastră. Capătul său ascuțit – prora, dacă te gândeai la el ca la o ambarcațiune – era un deal de gheață murdară. Câteva structuri delicate sugerau că acolo lucraseră oameni: niște plase de rezistență, câteva cabluri, o sârmă sclipitoare care se poate să fi fost antena radio. Dar încă nu era clar unde anume urma să aibă loc andocarea.

— E îngropat de-a binelea, observă Markus.

Nu era nevoie să explice că se referea la modulul de comandă – acea parte a lui *Ymir* care era dotată cu sisteme de susținere a vieții. Trebuia să fie accesibil printr-un port de andocare. Dar nu se vedea nimic. Știau deja – pentru că făcea parte din planul misiunii – că Sean și echipajul lui îl îngropaseră în gheață ca să se protejeze de radiații și de pietre. Se părea că îl îngropaseră adânc.

Pe tableta lui Dinah rula o fereastră de terminal, o interfață simplă de programator care afișa doar linii de text. Pentru scurt timp afișase doar un cursor pâlpâitor, dar acum revenea la viață și începea să ofere mesaje criptice, de câte un rând lungime.

— Prind niște indicative noi de la boți, îi înștiință ea.

Erau semnăturile digitale ale roboților, care trimiteau impulsuri în univers ca să descopere dacă asculta vreun dispozitiv și care era acela. *New Caird* fusese expediat cu o garnitură de roboți de diverse tipuri, dar Dinah le cunoștea toate indicativele și le elimina din fereastra de terminal. Prin eliminare, orice apărea acum acolo provenea de la garnitura de roboti a lui *Ymir.*

La fel ca în cazul clicurilor emise de Inspiektorul lui Jiro, și acestea veneau în rafale sporadice.

— Cel puțin douăzeci… așa că o să elimin Nații, spuse ea, tastând o comandă.

Deoarece erau atât de numeroși, Nații tindeau să supraîncarce ecranul.

— Bun, pe lângă un roi de Nați bine dezvoltat, mai am și vreo șase Cratori și cel puțin tot atâția Ofizi.

— Vreun indiciu în numele lor? întrebă Markus.

Fiecare robot putea primi un nume unic, care apărea în semnătura lui. Implicit, acestea erau doar niște numere de serie generate automat, dar puteau fi schimbate manual.

— Păi, spuse Dinah, uite un Crator grimmat pe care îl cheamă „SALUT SUNT CHIAR DEASUPRA PORTULUI DE ANDOCARE”, ceea ce sună promițător.

— Poți să-l faci să dea un semnal luminos?

— Stai așa.

Dinah stabili o conexiune cu SALUT SUNT CHIAR DEASUPRA PORTULUI DE ANDOCARE și, după ce îi verifică rapid statusul, îi spuse să clipească din leduri până la noi ordine. Nici nu apucă să ridice privirea de pe ecran și își dădu seama, după exclamațiile înăbușite ale celorlalți, că metoda funcționase.

— Îl văd foarte clar, spuse Markus.

Se auziră niște pocnete și dangăte dinspre propulsoarele care corectau poziția lui *New Caird.* Acum zburau într-o sincronizare aproape perfectă cu *Ymir,* privind la Cratorul pâlpâitor de la aproximativ cinci metri distanță. Era ancorat pe suprafața ciobului într-o zonă cu destul de puțină materie neagră.

— Poți să orientezi lumina în jos, spre interiorul gheții, te rog? Și să fie continuă? ceru Markus.

Ledurile Cratorului erau montate pe tije șerpuitoare care puteau fi orientate în orice direcție. Dinah se ocupase de asta. Când se mai uită pe fereastră, văzu silueta Cratorului în mijlocul unui nimb de lumină albă, produsă de proiectoarele sale orientate direct către gheață. Un disc de un alb-intens era vizibil în centrul acelui nor argintiu. Deși estompat de gheață, îl recunoscură cu toții: era un port de andocare, îngropat la cel puțin un metru adâncime.

— A adus careva un piolet? întrebă Jiro.

Nu-i stătea în fire să facă glume, dar la momentul acela Dinah se bucura să aibă parte de ceva umor, de oriunde ar fi venit el.

— Slava, spuse Markus, e rândul tău. Dinah, poate ne ajuți tu

cu mai mulți roboți în zona asta.

Introducând o comandă destul de simplă, Dinah chemă toți Cratorii și Ofizii aflați în raza de acțiune, cerându-le, în esență: „Găsiți o metodă de-a vă apropia de SALUT SUNT CHIAR DEASUPRA PORTULUI DE ANDOCARE și nu mă sâcâiți cu amănunte”. Până termină Viaceslav de îmbrăcat costumul, un număr suficient de roboți se adunase în apropiere, așa că Dinah îi încleștă pe câțiva laolaltă și formă un ansamblu temporar care „se întinse” de pe suprafața gheții ca să-l apuce pe *New Caird,* mai întâi într-un punct, apoi în alte două. Așadar, chiar dacă nu reușiseră încă să andocheze, cel puțin stabiliseră o legătură mecanică între ei și *Ymir,* ca să nu riște să se îndepărteze plutind în derivă.

Între timp, alți roboți, inclusiv SALUT, își făceau de lucru cu săparea în gheață a unui puț care înainta „în jos”, către portul de andocare. Viaceslav ieși prin sasul lui *New Caird,* coborî târâș pe șirul de roboți până pe suprafață și apoi prin puț către port. Din moment ce gravitația produsă de *Ymir* era neglijabilă, „greutatea” lui Viaceslav era acolo de circa o jumătate de gram și la cel mai mic contact cu suprafața risca să ricoșeze în spațiu. De aceea, în loc să pășească, trebuia să se bizuie pe o metodă de ancorare în gheață. Dinah reuși să trimită iute înaintea lui doi dintre Cratorii din *New Caird.* Aceștia fuseseră proiectați pentru deplasarea pe gheață și erau capabili să se ancoreze rapid de ea topind-o și reînghețând-o cu platformele lor plantare. Slava nu mai avea altceva de făcut decât să-i urmeze și să se țină de ei. Odată ajuns la gura puțului, reuși să încastreze ancore și să se prindă de ele cu carabine. Apoi acceleră ritmul de lucru, scoțând afară mai rapid cantități mai mari de gheață decât erau în stare să sape roboții cu cleștii lor mici.

Neștiind la ce să se aștepte, aduseseră cu ei un mic arsenal de unelte improvizate pentru săparea în gheață, inclusiv o lopată de grădină Craftsman, care ajunsese în mod misterios pe orbită dintr-un magazin Sears aflat într-un mall de pe Vechiul Pământ. Slava o puse la treabă.

Între timp, Markus trimitea un raport la zi către Norul Arcă, iar Jiro era ocupat să tasteze mult mai mult decât ar fi fost necesar pentru niște simple note. Comunica el cu cineva, sau mai degrabă cu ceva. Dinah era tentată să-l întrebe, dar nu exista decât un singur răspuns plauzibil: stabilise legătura cu

computerul care controla miezul reactorului.

Markus părea să fi ajuns la aceeași concluzie.

— Jiro? Ai vești din măruntaiele fiarei?

— E vie, spuse Jiro, fie exprimându-se neobișnuit, fie făcând iar o glumă. Încerc să pricep ce spun jurnalele. E o grămadă de material repetitiv.

— Mesaje de eroare? întrebă Markus ceea ce părea evident.

— Nu neapărat. Sunt chestii de-ale roboților. Rapoarte de stare.

Dinah se deplasă cu un scaun și aruncă o privire. Deși nu înțelegea prea bine ce se petrece, impresia ei generală corespundea cu a lui Jiro. O mulțime de roboți munciseră pe rupte, executând variații ale aceluiași set îngust de comportamente programate, emițând ocazional rapoarte de stare – și, da, câteva mesaje de eroare – care generaseră un jurnal prea vast pentru a putea fi citit de vreo ființă omenească. Le rămânea de lămurit mai târziu, după ce vor fi realizat un script de computer care să-l parcurgă pe tot, acumulând statistici și căutând tipare.

— Poți să derulezi în sus, te rog? întrebă ea.

Voia să vadă data și ora primei intrări din jurnal.

— Am verificat, spuse Jiro. Cam pe la ora ultimei transmisii a lui Sean.

Așadar Sean, știind probabil că se afla în pragul morții, le ceruse roboților să se apuce de o treabă și să se țină de ea până primeau comanda de oprire. După liniștea care domnea la suprafața exterioară a ciobului, probabil că munca lor se desfășura pe undeva prin interior.

— Probabil excavează combustibil, își dădu Dinah cu presupusul.

Apoi, înainte ca Jiro să poată obiecta la adresa exprimării sale incorecte, adăugă:

— Adică propergol.

Viaceslav reuși să dezgroape portul de andocare. Cu ajutorul unei combinații de comenzi ale propulsoarelor lui *New Caird,* al roboților puși să tragă și să împingă și al lui Viaceslav, care apucă pur și simplu nava și o împinse încolo și încoace, inserară portul de andocare de la „ușa din față” în micul crater săpat de Viaceslav împreună cu roboții și îl cuplară la portul modulului de comandă al lui *Ymir.*

Apoi Slava trebui să se întoarcă în *New Caird* prin sasul lateral. Îi urmăriră deplasarea după zgomotele care se transmiteau prin fuzelaj pe măsură ce se cățăra în cameră, închidea trapa exterioară și activa sistemul care umplea sasul cu aer.

Între timp, Markus reuși să stabilească legătura cu computerele aflate de cealaltă parte a portului și să verifice dacă existau aer respirabil și alte înlesniri.

Era însă al naibii de frig: aproape treizeci de grade sub zero.

— Asta fiindcă Sean ne-a făcut o favoare, spuse Markus. A dat termostatul pe rece înainte să moară. O să-i găsim trupul înghețat beton.

Căci *Ymir* nu ducea lipsă de curent de la generatoarele sale nucleare, iar sistemele sale electrice încă mai funcționau.

Markus introduse o comandă care repornea sistemele ambientale ale modulului de comandă și ridica din nou temperatura. Presuriză micul spațiu dintre trapa lui *Ymir* și cea a lui *New Caird.* Apoi o deschise pe cea de-a doua.

Se uitau acum cu toții la suprafața exterioară ușor bombată a trapei care avea să le deschidă drumul spre modulul de comandă al lui *Ymir.*

Cineva scrisese pe ea cu carioca. Desenase simbolul trilobat folosit pentru avertizarea în legătură cu riscul de radiații și scrisese dedesubt literele grecești alfa, beta și gama. Apoi adăugase puțin umor negru, mâzgălind un craniu grosolan cu oase încrucișate.

Markus fu primul care își veni în fire. Se smulse din scaunul de pilotaj și se propulsă în direcția pupei, spre trapa interioară a sasului. Ajuns acolo, apăsă un buton virtual de pe un afișaj, descuind trapa interioară. Nu-i dădu drumul lui Viaceslav înăuntru. Ridică o mână și își aranjă casca.

— Slava, mă auzi? întrebă el. Bun. Ascultă. Avem o contaminare. E posibil să se fi luat pe costumul tău. Înainte să intri, aș vrea să faci un drum până la detectorul extern de radiații al lui Jiro, să vedem dacă înregistrăm ceva.

Jiro scana deja trapa cu Inspiektorul lui, din fericire fără rezultate.

De afară se auzea Viaceslav reluând ciclul de evacuare a sasului și urcând înapoi la suprafață. Ținându-se de mânerele încastrate în fuzelaj, înaintă până la locul în care era montat

spectrometrul gama extern și timp de vreo două minute se suci și se răsuci în fața lui, atent în special să-și arate mănușile, genunchii, încălțările – tot ce venise în contact cu gheața. Nu se observa nicio emisie de radiații, așa că primi aprobarea să se întoarcă în sas și să intre în *New Caird.*

Aduseseră cu ei haine călduroase, idee care părea înțeleaptă când plecai în călătorie către o bucată uriașă de gheață. Jiro se îmbrăcă. Dinah se întinse să-și ia sacul de campanie în care și le ținea pe ale ei, dar Markus ridică mâna s-o oprească. Dinah observă că el nu făcea niciun gest să se îmbrace. Jiro urma să meargă acolo singur.

— O să măresc puțin presurizarea de-aici, de la noi, spuse Markus, lucrând la o interfață deschisă pe tabletă.

Dinah simți presiunea începând să-i apese pe timpane. Markus nu le oferi explicații, și nici nu era nevoie de ele: niște aer curat din *New Caird* trebuia ventilat înspre *Ymir,* ca să nu apuce aerul posibil contaminat să ajungă dintr-acolo încoace.

Jiro își trase apoi un costum de protecție de unică folosință peste echipamentul de vreme rece. Veniseră pregătiți și pentru eventualitatea în care ar fi găsit nava contaminată. Își atârnă Inspiektorul la exteriorul costumului de protecție. Dinah îi oferi o mască filtrantă, ca să nu tragă în plămâni praf radioactiv, iar el și-o puse peste gluga costumului de protecție și verifică dacă se închidea ermetic peste față. Pivotă în spațiul dintre nave, manevră încuietoarea externă a trapei lui *Ymir* și zvâcni ușor înainte când suprapresiunea din *New Caird* împinse trapa să se deschidă. Pluti nestingherit până în modulul de comandă, apoi se răsuci cu tălpile către „podea”. Markus închise trapa în urma lui.

Viaceslav ieșise între timp din sas. El, Dinah și Markus ascultau acum în căști respirația lui Jiro.

— Sean a sângerat până a murit, anunță Jiro.

•

Modulul de comandă al lui *Ymir* era de mărimea unei arclete. Desigur, aproape orice se afla acum în spațiu era de mărimea aceea, de vreme ce arcleta era cel mai mare obiect care putea fi lansat pe orbită în vârful unei rachete de mare capacitate. Unele arclete erau gen „tunel”, ceea ce însemna că erau orientate în plan „orizontal”, proiectate să stea culcate, cum ar veni, ca niște cisterne de cale ferată, având o singură podea continuă,

dintr-un capăt în celălalt. Era un lucru bun dacă îți doreai un spațiu deschis de mari dimensiuni, dar nu se putea spune că folosea prea eficient volumul disponibil. Modulul de comandă al lui *Ymir,* la fel ca acela al lui *New Caird,* era gen „siloz”, ceea ce însemna că avea orientare „verticală” și era împărțit în mai multe etaje rotunde – de obicei patru sau cinci – unite printr-o scară. Fiecare etaj era un disc gros de spațiu cu diametrul de circa patru metri, destul de mare pentru o cameră care putea fi considerată spațioasă după standardele zborului spațial, dar cel mai adesea era divizat în compartimente mai mici.

Ymir era un siloz cu cinci niveluri, deci tavanele erau joase și probabil că te lovea claustrofobia dacă plecai cu el într-o călătorie de doi ani. Primul nivel în care pătrunse Jiro, fiind cel mai aproape de suprafață și expus riscului de radiații cosmice și bolizi din spațiu, era o singură cameră. Conform planurilor, trebuia folosită ca depozit de hrană, cartușe pentru aparatele de filtrare, piese de schimb pentru roboți și diverse unelte.

După câteva minute, Jiro izbuti să stabilească o conexiune video de la o cameră montată pe creștetul lui. Urmăriră cu toții imaginea pe tablete.

Leșul congelat al lui Sean Probst plutea într-un sac de dormit prins de tavan cu coliere de plastic. Materialul poros era pătat cu maro-închis. O foarte mică parte din el rămăsese neîmbibată de sânge.

De sac se tot lovea ușurel un contor Geiger de modă veche care atârna de alt colier. Cuvântul DEFECT fusese scris pe el cu aceeași cariocă folosită pentru desenul de afară.

După ce scană cu Inspiektorul trupul lui Sean și tot ce se mai afla la acel nivel, Jiro pluti „în jos” prin pasarelă către următorul nivel. Zgomotul emis de Inspiektor creștea constant.

— Of, închide naibii sonorul ăla, spuse Markus.

Și se făcu liniște. Acum aparatul afișa pe micul său ecran, pe care îl vedea numai Jiro, numărătoarea pe minut, iar clicurile nu se mai auzeau.

Următorul nivel era un fel de cameră de ședințe, sufragerie și punct de întâlnire în caz de urgențe, în cea mai mare parte spațiu deschis, înconjurat de dulapuri. Nivelul al treilea, cel din mijloc, era împărțit în compartimente pentru dormit, toalete și dușuri. Al patrulea era laborator și spațiu de lucru. Funcțiile acestea continuau în al cincilea și ultimul nivel.

— Frig mai e aici! spuse Jiro când ajunse la nivelul cel mai de jos. Deodată, o mulțime de beta.

— Bine, mormăi Markus, deci acolo e contaminarea. Jos, pe al cincilea nivel.

Era frig, asta văzură și ei curând, fiindcă cineva lăsase ușa deschisă: o gură de acces din mijlocul podelei, mare cât să încapă prin ea o persoană în costum spațial și să se strecoare mai departe printr-un puț rotund, care cobora drept prin gheață. Era luminat de leduri albe pe toată lungimea sa.

— Extraordinar, spuse Markus.

Jiro coborî în tunel cu capul înainte și începu să înainteze prin el foarte simplu, trăgând de o funie înnodată care fusese fixată de perete cu pitoni pentru gheață. La început se mișca prudent, apoi mări viteza.

— La capăt e o trapă – să tot fie vreo sută de metri până acolo, estimă Jiro.

— Radiații? întrebă Markus.

— Nu cine știe ce. Nu cred că ăsta a fost traseul contaminării.

Trapa din capăt era împodobită cu o reprezentare mai formală a simbolului pentru radiații. Știau cu toții ce se afla de cealaltă parte a ei: un mic modul presurizat care era conectat fizic la măruntaiele reactorului. În loc să intre acolo, Jiro preferă să facă stânga împrejur ca să revină la modulul de comandă.

Apoi se răsuci înapoi cu un gest brusc și mătură cu fasciculul de lumină al lanternei frontale peretele de gheață al tunelului. Se vedea un obiect lung și subțire încastrat în gheață.

Două obiecte lungi și subțiri.

Două trupuri omenești. Dinah icni când recunoscu părul blond-zmeuriu al lui Larz.

Fără să facă vreun comentariu, Jiro străbătu „în sus” tunelul până la nivelul inferior al modulului de comandă. Își concentră atenția asupra unui dulap înalt de lângă trapă. Ușa lui era deschisă. În jur pluteau unelte de minerit și componente de costum spațial. Mai erau și altele revărsate prin încăpere, plutind fără țintă, împinse de curenții de aer.

— Jiro, spuse Markus, vorbește.

— Beta puternice de-aici, se conformă Jiro. Aici e locul de unde-a început contaminarea.

Se întoarse sus în camera comună și găsi un sac de gunoi într-un bufet, apoi reveni la nivelul inferior și se apucă să trieze

uneltele și hainele, ținând fiecare piesă pe rând în dreptul Inspiektorului și urmărind cu atenție ecranul. Din când în când făcea câte o grimasă la vederea rezultatelor și împingea obiectul în sacul de gunoi.

Dinah, Markus și Viaceslav așteptară în *New Caird* timp de o oră, prefăcându-se ocupați cu diverse activități la tabletele lor.

La un moment dat se auzi iar vocea lui Jiro:

— Fiți gata să scoateți ceva prin sas! strigă el.

Abia după câteva clipe îi înțeleseră ideea. *New Caird* și modulul de comandă al lui *Ymir* formau acum un sistem închis. Întrucât cel de-al doilea era complet încastrat în gheață, singura cale de a scoate ceva din sistem – de a elimina gunoiul radioactiv – era prin sasul lui *New Caird.*

Se auzeau niște bufnituri îndepărtate. Dinah pluti înainte și când deschise trapa avu parte de un sac de gunoi plin, de mărimea unei mingi gonflabile de plajă, înfășurat tot în bandă adezivă. Îmbrâncit de Jiro, sacul intră în *New Caird.* Dinah îl împinse până la Markus, care îl interceptă și îl băgă în sas cu o lovitură ușoară din lateral. Viaceslav trânti trapa în urma lui. Apoi auziră șuieratul care indica evacuarea sasului. Bocceaua rătăcea acum în spațiu.

Capul lui Jiro apăru prin port, urmat de restul trupului. Își scosese costumul de protecție și masca, pe care probabil că le îndesase în sacul de gunoi. Era asudat și extenuat.

— Ca-n vremurile bune, prietene? spuse Markus, referindu-se la o îndeletnicire anterioară a lui Jiro, eliminarea deșeurilor radioactive de la Fukushima.

— Nu-mi era dor, spuse Jiro.

Era cald acum în modulul de comandă, așa că nu aveau nevoie de hanorace. Dar purtau toți costume de protecție când intrau în *Ymir* și se dezbrăcau de ele înainte de întoarcerea în *New Caird.* Contaminarea era „vicleană”, spunea Jiro. Radiația beta emisă de o fărâmă microscopică de deșeu radioactiv putea fi ascunsă de ochiul Inspiektorului în spatele unui obstacol oarecare –, iar modulul de comandă era plin de asemenea obstacole. De aceea, scanarea inițială făcută de Jiro nu garanta că nu mai existau, ascunse pe undeva, particule emițătoare de radiație beta. Dacă astfel de particule ar ajunge în plămânul cuiva, sau în tractul digestiv, rezultatul probabil ar fi vătămarea letală produsă de radiații. Jiro identificase însă la nivelul inferior

o mănușă de costum spațial puternic contaminată și găsise niveluri mai scăzute de contaminare pe alte câteva mărunțișuri, care sfârșiseră în sacul de gunoi și, odată cu el, afară, prin sas. Cu puțin noroc, toate sursele de contaminare serioasă fuseseră înlăturate.

•

Viaceslav desprinse din tavan cadavrul lui Sean înainte de a apuca să se dezghețe. Slava nu era biolog, dar era bun la toate. Înfășurat bine în hanorac și în costumul spațial, despică sacul de dormit, în timp ce Jiro stătea cu Inspiektorul deasupra lui. După o examinare superficială, împachetă din nou trupul în sac. Îl conduse până la nivelul inferior, îl strecură prin gura de acces din mijlocul podelei și îl împinse prin tunel până în capăt, unde erau îngropați Larz și celălalt membru al echipajului. Acolo sprijini trupul lui Sean de peretele înghețat.

Le cam strică pofta de mâncare când se apucă să raporteze ce descoperise cu ocazia autopsiei improvizate tocmai într-un moment în care se pregăteau toți să ia masa în camera comună.

— Sean a sângerat pe gaura curului până a murit, le aduse el la cunoștință. A avut o ruptură de intestin.

— Am înregistrat niște beta prin burta lui, adăugă Jiro. La sfârșit era foarte emaciat.

— Ce înseamnă asta? întrebă Markus.

— A înghițit o particulă de combustibil. Probabil a scăpat vreun purice de combustibil și-a ajuns cumva până aici.

— Purice de combustibil?

Jiro mai folosise sintagma aceea. Nimeni altcineva nu știa ce înseamnă. Le intrase pe o ureche și le ieșise pe cealaltă, ca orice altă fărâmă de jargon tehnic care era omniprezent în Izzy. Acum, că puricii de combustibil ucideau oameni, era vremea să afle ce era cu ei.

— O bucată minusculă de uraniu sau de plutoniu care s-a desprins dintr-un cilindru rupt. În timp ce aruncă în toate părțile particule alfa, se deplasează în zigzag prin cameră – conservarea impulsului. Așa că țopăie de colo colo ca un purice. Ideea e că-i mic și produce o mulțime de alfa. Și-a găsit culcuș într-un diverticul din intestinul lui. I-a ars o gaură în peretele intestinului și i-a declanșat o hemoragie care nu s-a mai putut opri.

Toată lumea își împinse mâncarea deoparte.

— Bine, spuse Markus. O să mâncăm în *New Caird.*

După ce terminară masa, Markus le spuse tuturor că aveau nevoie de somn, din moment ce îi așteptau câteva zile foarte pline. Jiro se oferi pentru primul cart, așa că dormiră toți în timp ce el trecea în revistă jurnale de bord și caiete de notițe, asamblând imaginea a tot ce se petrecuse în călătoria lui *Ymir.*

Dintr-odată aveau la dispoziție o groază de spațiu în care să se extindă. Dinah se simțea tentată să se retragă în capătul îndepărtat al lui *New Caird* ca să aibă parte de puțină intimitate, dar Markus insistă ca toată lumea să doarmă în modulul de comandă. O fi fost *New Caird* necontaminat de radiații, dar era expus tuturor riscurilor din spațiu. O lovitură de bolid i-ar fi ucis pe toți cei aflați în el. Pe când o particulă emițătoare de beta, inhalată în plămân, ar fi avut nevoie de zile sau săptămâni până să-și incapaciteze victima – timp în care aceasta mai putea munci cu folos.

Așa că Viaceslav ajunse să doarmă într-una dintre cușetele pentru echipaj din *Ymir,* iar Dinah și Markus împărțiră altă cușetă. Fapt întrucâtva surprinzător pentru ea, reușiră chiar să facă sex, lucru care se mai petrecuse o singură dată de la Cerul Alb încoace. Fusese o surpriză și se petrecuse pe furiș, nici pe departe tăvăleala sportivă de care se bucuraseră cu primele ocazii când o făcuseră, în vremurile bune când Ploaia Solidă părea să aparțină unui viitor îndepărtat, iar Norul Arcă încă mai lăsa impresia de colonie științifică izolată. *Ymir,* acum actualmente separat de restul speciei umane printr-o distanță de milioane de kilometri și un delta-V de câteva mii de metri pe secundă, sugera acum ceva din impresia aceea de demult. Și, în pofida scenei morbide care îi întâmpinase la sosire, lui Dinah îi plăcea aici – era echivalentul spațial al uneia dintre vechile tabere de minerit ale lui Rufus – și nu își dorea să se întoarcă.

Dar treaba lor era să salveze specia umană, nu să se răsfețe în vacanțe exotice, așa că se strădui și ea să doarmă. Când sună ceasul lui Markus, cinci ore mai târziu, Dinah se extrase din sacul în care dormiseră amândoi și făcu toate eforturile ca să primenească și să îmbrace niște haine curate. *Ymir* se transformase de multă vreme într-o locuință de burlaci puturoasă, rămasă fără articole de toaletă și, descoperiră ei pe când scotoceau prin zona comună, fără hrană. Era limpede că Sean fusese ucis de puricele de combustibil din mațe, dar

probabil că la momentul acela era deja slăbit după săptămâni întregi de malnutriție și poate chiar de lipsă a oxigenului. Fiindcă sistemele pe care le folosise echipajul ca să împrospăteze rezerva de aer a lui *Ymir* nu erau în cea mai bună stare. Alarmele declanșate la sistemul de menținere a vieții întrerupseră de două ori somnul nou-veniților, apoi Jiro le reduse la tăcere și se ocupă de problemă.

Când se trezi toată lumea, mâncară din proviziile pe care le aduseseră cu ei și ascultară o scurtă informare din partea lui Jiro.

— Să vă spun ce s-a-ntâmplat cu expediția asta, începu el.

Apoi le spuse povestea pe care o închegase din jurnalele de bord lăsate de cei morți.

Întreruperea legăturii radio, la scurt timp după începutul misiunii, fusese cauzată de o piesă defectă care nu putea fi înlocuită – o neglijență simplă, prostească. Segmentul cel mai îndelungat al călătoriei – cel de un an și jumătate pe care îl petrecuseră plutind din inerție de la poarta L1 până la Grigg-Skjellerup – fusese un șir de lungi perioade plictisitoare întrerupte de câte o izbucnire de panică, majoritatea având de-a face cu sistemul de susținere a vieții. Sistemul acesta se baza pe folosirea luminii solare pentru creșterea algelor, proces care funcționa bine în laborator, dar care se dovedise dificil de menținut în *Ymir.* În privința aceasta, cele mai noi arclete din Nor beneficiaseră de lecțiile învățate în cursul operării unor astfel de sisteme, în perioada de după Zero. Dar *Ymir,* care fusese construit și lansat foarte devreme, folosea sisteme care păreau acum complet depășite.

Odată ce ajunseseră la „Scheletul lui Greg” și, prin urmare, căpătaseră acces la cantități uriașe de apă, reușiseră să obțină oxigen prin cracarea H_2O și viața li se îmbunătățise. Până atunci însă, cu oxigenul pe sponci și cu nervii încordați, încercaseră să-și păstreze la minimum consumul de aer și alimente, plutind apatici în sacii lor de dormit și urmărind la nesfârșit aceleași DVD-uri. Sănătatea și starea lor mentală avuseseră de suferit.

Desprinseseră așchia din Grigg-Skjellerup folosind mici încărcături explozibile pentru minerit plasate de mână sau cu ajutorul roboților programați de Larz. În partea din față încastraseră modulul de comandă, câștigând astfel, pentru prima dată de la începutul misiunii, un adăpost relativ în fața

radiațiilor cosmice și a bolizilor. Traiul lor începea să se îmbunătățească. Se apucaseră să excaveze tunelul de acces la miez. În partea din spate a ciobului inseraseră sistemul reactor, lăsându-l să perforeze gheața prin topire treptată. În jurul lui, în inima gheții, începuseră să excaveze o cavitate și să cioplească silozuri: containere în care să se depoziteze fragmentele de gheață produse de roboții mineri. Montaseră douăsprezece burghie – mobilizatoare de gheață lungi, spiralate, ca acelea folosite la deplasarea grânelor în elevatoare – ca să transporte gheața aceea fărâmată de la silozuri până în spațiul din jurul reactorului activ, unde se topea și era pompată chiar în miez. Între timp, un alt corp de roboți lucra la exteriorul ciobului, topind gheața puțin câte puțin, amestecând-o cu materialul fibros pe care îl aduseseră cu ei și lăsând-o să înghețe din nou ca să se transforme în materialul mult mai solid numit pykret.

Sistemul de propulsie „steampunk” funcționase în principiu conform planului – deși necesitase nenumărate cârpăceli și multă gândire – la prima „aprindere”, care îl poziționase pe traiectoria de întoarcere la L1. Apăruseră totuși câteva probleme cu burghiele folosite pentru alimentarea cu gheață a camerei reactorului. Burghiele își primeau încărcătura de gheață de la silozuri, care trebuiau umplute prin „mineritul” gheții solide din interiorul ciobului, operațiuni pentru care roboții erau perfect echipați, prin urmare nimic nu funcționa fără ajutorul unei mici armate de roboți care transportau fulgi de gheață de la mină la siloz ca niște furnici dezmembrând un cub de zahăr. Partea aceasta chiar funcționase. Dar unele bucăți de gheață extrase de roboți aveau pietricele în interior, iar pietricelele blocau burghiele. Blocajele puteau fi remediate adesea printr-o scurtă operare a burghiului în sens invers, dar uneori era nevoie să fie trimis un robot, sau chiar un om în costum spațial, ca să scoată cu forța piatra din mecanism. Un accident de burghiu dusese la moartea unui membru al echipajului.

În lunile dintre prima aprindere de motor și sosirea lor la L1, Larz făcuse niște muncă de programare la roboți, încercând să-i învețe cum să nu adune gheață cu tot cu pietre. Făcuseră câteva teste de sistem cu scopul de a se asigura că problemele prin care trecuseră prima dată nu aveau să se mai repete în timpul celei de-a doua aprinderi decisive. Era o gamă largă de teste, de la cele de mică anvergură, pe roboți individuali, până

la repetițiile generale în care era activat întregul sistem și era pornit reactorul ca să genereze propulsie timp de câteva minute.

În timpul primei repetiții generale se întâmplase ceva în miez și ca urmare se deteriorase învelișul unui cilindru de combustibil.

Jiro avea o bănuială în legătură cu ceea ce mersese prost. Reactorul lui *Ymir* folosea apă – gheața topită din miezul cometei – ca moderator. În ingineria nucleară, moderatorul însemna un mediu care încetinește neutronii azvârliți de reacțiile de fisiune, prelungindu-le prezența atât cât să apuce să declanșeze și alte reacții de același fel. În absența unui moderator eficace, probabil că neutronii ar scăpa din sistem fără a fi de vreun folos.

Între starea de completă inactivitate și scăparea de sub control exista o zonă îngustă de putere debitată la nivel normal și sănătos, în care se petreceau practic toate operațiunile unui reactor comercial. Problema esențială cu reactorul lui *Ymir* era că moderatorul lui, fiind o substanță produsă în mod natural, era impur și imprevizibil. Apa care umpluse camera cu ocazia primei repetiții generale fusese topită din gheață cu câteva luni în urmă, cam pe la momentul „aprinderii” inițiale, și de atunci nu mai ieșise niciodată din țevile instalațiilor sanitare. Acolo avusese contact cu pietriș și nisip care reușise să treacă prin burghie. Extrăsese diverse minerale din pietriș și nu se mai putea numi apă pură. Atunci când reactorul intrase în funcțiune și porniseră pompele, apa aceea impură avusese de trecut prin site și filtre al căror scop era să excludă toate reziduurile. Dar tot apă impură era și, odată introdusă în miez, nu avusese cum să-și îndeplinească funcția de moderator. Reactorul era letargic la pornire. Privind în urmă, devenea clar că economia sa de neutroni era blocată, otrăvită de impuritățile din apă. Operatorii reacționaseră exagerat la startul acela lent, trăgând afară o porțiune mai mare din barele de control decât în mod normal. Dar, după ce primul jet de apă impură trecuse prin sistem și fusese expulzat prin efuzor, în locul său fusese introdusă apă relativ pură, abia topită. Puterea reactorului crescuse brusc, producând o acumulare subită de produse ale fisiunii în interiorul cilindrilor de combustibil. Unele dintre acestea erau gaze precum kriptonul și argonul. Gazele creau presiune.

Cilindrii de combustibil erau proiectați să reziste la presiune, totuși unul dintre ei nu făcuse față și crăpase. Poate că ieșise din fabrică în perfectă stare, dar fusese deteriorat pe drum de vreun nanometeoroid care îi lăsase o perforație minusculă. În orice caz, dintr-un motiv oarecare, cilindrul pocnise și începuse să reverse „fiice” extrem de radioactive ale fisiunii nucleare, care se amestecaseră cu șuvoiul expulzat prin ajutajul rachetei.

Prin urmare, cele mai multe reziduuri radioactive se disipaseră în spațiu. Dar, la urma urmei, scopul unui efuzor reactiv era să transforme energia termică din gaz – căldura lui – în viteză. Cu cât curgea mai rapid șuvoiul, cu atât mai rece se făcea, până când porțiunea de șuvoi de la ieșirea din efuzor ajungea atât de rece, încât începea să se condenseze sub formă de zăpadă. Particulele radioactive minuscule reprezentau niște nuclee excelente în jurul cărora să poată începe formarea fulgilor de zăpadă. O parte din zăpada aceea se lipise de pereții din gheață ai clopotului efuzorului.

Cea mai probabilă explicație pentru ceea ce se petrecuse în continuare era că unul dintre roboții care mișunau în zona aceea, ocupați să mențină forma efuzorului, se contaminase cu un amestec de purici de combustibil emițători de radiație alfa cu „fiice” emițătoare de beta și dusese cu el amestecul până într-un loc în care se produsese transferul acestuia pe mănușa unui costum spațial – probabil printr-un mecanism simplu, de pildă un scafandru spațial întinzând mâna să scuture niște gheață de pe apucătoarea unui Crator sau călcând pe un loc unde pășise deja un Crator contaminat. După aceea materia contaminată fusese adusă în modulul de comandă odată cu omul care venise înăuntru. Poate că nici nu aflaseră de ruperea cilindrului de combustibil, deci era posibil să nu fi verificat dacă exista vreo contaminare. Sau, după cum sugera însemnarea lui Sean, poate contoarele Geiger li se stricaseră unul după altul, lăsându-i în imposibilitatea de a detecta radioactivitatea prezentă în mediul lor ambiant. În orice caz, particulele se răspândiseră prin tot modulul de comandă. Unii le inhalaseră, alții le înghițiseră. Fuseseră bolnavi de la bun început.

•

În orice caz, vestea bună, dacă se putea numi astfel, era că reactorul și motorul erau în principiu funcționale. Îmbunătățirile pe care le adusese Larz programelor de minerit ale roboților

micșoraseră numărul de pietricele din silozuri și de blocări ale burghielor în perioada aprinderii de la L1. De atunci, Nații mișunau prin silozuri, identificând pietrele care reușiseră totuși să se strecoare și împingându-le din dreptul burghielor. Avarierea cilindrului de combustibil ar fi fost o catastrofă uriașă după standardele Vechiului Pământ – dacă s-ar fi petrecut la un reactor de pe suprafața planetei. Aici, în spațiu, produsese multă dezordine și deja le fusese fatală câtorva oameni. Dar toate funcționau ca și până atunci. Da, expediția *New Caird* ar aduce cu ea un dezastru radioactiv în inima Norului Arcă, dar, după ce se va fi apropiat destul, echipajul urma să ejecteze reactorul ca să cadă în atmosferă.

Mai rămâneau patruzeci și opt de ore, plus sau minus câteva minute, până când Pământul avea să răsară gigantic sub ei, iar suprafața dinspre nadir a ciobului avea să transpire și să scoată aburi când gheața se va înmuia și se va topi sub acțiunea căldurii iradiate de jos, dinspre aerul incandescent. La momentul acela trebuia să fie scoase barele de control și să se execute următoarea mare aprindere a motorului lui *Ymir.* Mai întâi trebuia rotită nava astfel încât să zboare „cu spatele”, având clopotul efuzorului către direcția înaintării, fiindcă era nevoie de un delta-V negativ – o aprindere de frânare, nu de accelerare.

Pentru mișcările de rotație, toate navele spațiale erau echipate cu propulsoare de manevră, nu destul de puternice ca să imprime delta-V-uri uriașe, dar capabile să rotească vehiculul cu totul până în poziția necesară pentru ca motorul principal să fie orientat în direcția corectă. De regulă, propulsoarele de manevră se dovedeau mai eficiente când erau plasate către „colțurile” vehiculului, unde efectul de pârghie era mai mare și obiectele puteau fi deplasate cu un impuls minim. Neștiind ce aveau să găsească la întâlnirea cu Grigg-Skjellerup, proiectanții misiunii lui *Ymir* înghesuiseră la bord o colecție întreagă de ansambluri propulsoare modulare care constau practic din mici motoare rachetă, rezervoare de propergol, conexiuni de comandă wireless și echipament pentru ancorarea în gheață. O inspectare sumară a lui *Ymir* și o privire la înregistrările lăsate de echipajul decedat sugerau limpede că Sean și oamenii săi încastraseră pachetele acelea în gheață în amplasamente potrivite pentru ele: un complex sus, la botul navei, cu efuzoarele orientate în patru sensuri perpendiculare, și alte

patru răspândite în partea cea mai groasă a ciobului.

Acum, că *New Caird* andocase, putea fi folosit și motorul său pentru rotirea lui *Ymir.* Dar această manevră – o întoarcere la o sută optzeci de grade, care ar fi părut mult mai simplă în cazul unui vehicul mic, cum erau arcletele – prezenta o mulțime de dificultăți și complicații în cazul unei nave uriașe și asimetrice precum *Ymir.* Anticipând nevoia de a folosi propulsoarele de manevră, Dinah trimise roboții să le inspecteze în acea primă „dimineață”, iar Viaceslav își puse costumul și ieși să meșterească puțin la o conductă de propergol care se flambase, din nu se știe ce motiv. Dar mișcările ciobului se dovediră atât de greoaie, încât rotația propriu-zisă, cap la cap, dură opt ore, iar ajustările necesare pentru orientarea precisă în direcția corectă înghițiră încă șase ore.

La final, Markus declară că, după toate probabilitățile, presupunerile lor erau oricum greșite.

— E prea multă atmosferă, spuse el.

Stătea de multă vreme și se uita gânditor la un șir de e-mailuri primite din Izzy.

Dinah simți o împunsătură în inimă. După toate câte se petrecuseră în ultimii doi ani, era extraordinar că încă mai avea resurse să reacționeze astfel la veștile proaste. Parcă avea încorporat un fel de program psihologic care se declanșa la expresii precum „mama ta are cancer”, „s-a produs o explozie în mină” sau la ceea ce spusese Markus adineauri.

Încă de când începuse proiectarea Norului Arcă, știuseră că Ploaia Solidă avea să încingă aerul – *tot* aerul, pe tot cuprinsul planetei. Când se încinge, aerul se dilată. Atmosfera avea o singură direcție în care să se dilate: spre exterior, în spațiu. Așadar, slaba rezistență resimțită de Izzy din cauza rămășițelor de aer care mai existau la altitudinea ei obișnuită, de circa patru sute de kilometri, era sortită să se înrăutățească pe măsură ce atmosfera se extindea în sus. Cât de fierbinte va deveni aerul, cât de mult se va dilata și cât de puternică va fi rezistența, acestea erau întrebări de o importanță colosală, care însă nu își puteau găsi răspunsul decât atunci când avea să înceapă într-adevăr Ploaia Solidă. După cum spunea Doob mereu, aruncarea Lunii în aer era un experiment care nu mai fusese încercat până atunci. Tot ce puteau face era să aștepte și să observe. Adică exact ce făceau întruna de când începuse Ploaia Solidă. În tot

acest timp însă, Markus păruse preocupat de alte gânduri și abia acum asimila ultimele rezultate.

Pentru Norul Arcă existau, desigur, planuri care să acopere diverse împrejurări. În cazul favorabil în care atmosfera nu se extindea foarte mult și rezistența întâmpinată nu era prea puternică, nu aveau mare lucru de făcut. În cazul mai grav – și se părea că aceasta era forma pe care tindea s-o capete experimentul – nu aveau altă soluție decât să eleveze orbita tuturor navelor de care dispuneau – a lui Izzy însăși și a fiecărei arclete. Delta V-urile implicate nu erau foarte mari; 300 m/s ajungeau pentru urcarea pe o orbită aproape de două ori mai înaltă, care i-ar fi scos complet din zona periculoasă. Fiecare arcletă avea propriul ei motor și o rezervă de propergol îndestulătoare pentru o asemenea manevră. În cazul lui Izzy, lucrurile erau ceva mai complicate. Dacă erau dispuși să renunțe la Amalteea, puteau obține destul de ușor 300 m/s. Dacă luau însă și Amalteea cu ei, necesarul de propergol creștea enorm. Toate acestea fuseseră anticipate cu mult timp în urmă de cei care planificaseră misiunea. Așa fusese imaginată de la bun început strategia Ejectare și Fugă.

Ar fi deci simplu pentru arclete să scape de atmosfera tot mai densă abandonând-o pe Izzy, cel puțin pentru o perioadă, și făcând saltul către o orbită superioară. Problemele lor cu rezistența atmosferică s-ar rezolva imediat. Dar dacă ar face asta și-ar pierde capacitatea de a se adăposti în spatele Amalteei și ar începe să sufere stricăciuni la impactul cu bolizii. Anvergura acelor stricăciuni depindea de grosimea pietrelor și de viteza cu care se apropiau, dar și de distribuția mărimilor – o altă întrebare de importanță colosală căreia nu i se putea da niciun răspuns înainte să înceapă propriu-zis Ploaia Solidă și colectarea de date concrete.

Iar deocamdată datele erau prea firave ca să poată conduce la determinări ferme. Cu câteva excepții spectaculoase, impacturile produse de bolizi avuseseră amploare mică și produseseră puține victime. Dar asta nu însemna că situația nu urma să se schimbe. Cerul Alb era un fenomen în continuă schimbare. Intensificarea explozivă a Ratei de Fragmentare a Bolizilor, care semnalase începerea fenomenului, nu se oprise. Distribuția pe mărimi ale pietrelor și parametrii orbitali aveau să se modifice în continuare timp de mii de ani. Se puteau observa

tendințe și se puteau face predicții, dar dincolo de un anume prag era doar pură speculație.

În orice caz, Markus hotărâse să-și încerce norocul cu manevra tactică pe care o executau acum. Dacă funcționa și dacă erau în stare să-l încetinească pe *Ymir* cât să se poată cupla la Izzy, atunci strategia Marea Călătorie devenea posibilă și arcletele puteau urca la altitudini mai mari și mai sigure, păstrându-se în același timp la adăpostul metalului din Amalteea și al gheții lui *Ymir.*

Unica parte a planului la care Markus nu părea să se fi gândit până acum era aceea în care atmosfera se extindea prea mult.

Adevărul era că, nici dacă *s-ar fi gândit,* n-ar fi contat. Decizia crucială fusese luată și pusă în aplicare cu săptămâni în urmă de Sean Probst, când stabilise cursul către L1 și executase aprinderea care îl plasase pe *Ymir* pe traiectoria actuală. Aceasta era o elipsă cu perigeul foarte jos. Din punct de vedere al astrodinamicii, era o idee întemeiată, deoarece în acel punct acțiunea motorului cu aburi era maximă – locul acela era o alegere firească pentru aprinderea motorului și realizarea unei tranziții către o orbită circulară joasă care să corespundă cu cea a lui Izzy. Dar poate că Sean, bolnav și epuizat după odiseea lui de doi ani, izolat de cele mai recente informații științifice din cauza defectării radioului, scăpase din vedere expansiunea atmosferei când își făcuse calculele.

— Noi ce facem, intrăm? întrebă Viaceslav.

Era un eufemism politicos pentru scenariul în care *Ymir* se afunda atât de tare și încetinea atât de mult, încât se mistuia și devenea la rândul său o simplă dungă de lumină albastră pe fundalul scânteietor al pirosferei.

— Cred că mai degrabă sărim, răspunse Markus.

Însemnând că *Ymir* putea să ricoșeze din atmosferă ca o piatră netedă care traversează iazul abia atingându-i suprafața.

— Cu rezultate imprevizibile. Dar n-am de unde să știu sigur. Nu spun decât că misiunea asta n-are să respecte planul pe care l-a gândit Sean. O să fie altceva. Poate ceva mai incitant.

•

Anticipând probabilitatea în care Camila ar fi fost în alertă – deja supraviețuise unei prime încercări –, trăgătorul se ghemuise în spatele autobuzului ei școlar, ținându-și pregătită pușca de vânătoare cu țeavă scurtă, și o aștepta să iasă. O fâșie

îngustă de pavaj se întindea de la ușa laterală a vehiculului până la intrarea în școala Camilei, ceea ce nu-i lăsa bărbatului prea multă marjă de eroare. Nu mai așteptă și țâșni la vedere în timp ce Camila abia cobora în stradă; pășind pe treapta de sub ușă, și-ar fi putut agăța piciorul în tivul de la burqa, așa că era nevoită să calce încet și cu grijă. Întârzierea îi salvă viața Camilei. Avertizată de o profesoară care stătea în dreptul intrării în clădire, se întoarse în autobuz, iar focul de armă, în loc s-o nimerească în plină figură, îi ară partea stângă a maxilarului, smulgându-i unsprezece dinți, sfâșiindu-i o bună parte din obraz și producându-i vătămări grave la osatura feței. Câțiva chirurgi din Karachi și ulterior din Londra îi salvaseră cea mai mare parte a funcționalității limbii, îi reconstruiseră mandibula din bucăți de os prelevat din pelvis și îi aranjaseră un set de dinți artificiali. După un turneu mondial de strângere de fonduri pentru educația fetelor din Afghanistan și din regiunile tribale ale Pakistanului, Camilei i se acordase azil permanent în Olanda. Niște chirurgi plastici olandezi, finanțați prin donații caritabile din toată lumea, se apucaseră să-i repare cicatricele din punct de vedere estetic. Era un proiect pe termen lung, care se întrerupsese când Camila fusese selecționată printre olandezii care candidau la locuri în Norul Arcă. Nimeni nu credea că era un rezultat aleator al Tragerii la Sorți. Era evident că autoritățile olandeze măsluiseră toată treaba, având grijă ca ea să fie printre aleși, ca reacție critică la faptul că unele țări musulmane conservatoare refuzaseră să nominalizeze arconauți de sex feminin dacă nu primeau asigurări că acestea aveau să locuiască într-un purdah[33] orbital. Camila servea perfect acestui scop simbolic pentru că nu adoptase moda occidentală. Continua să se îmbrace conservator și purta eșarfă pe cap și văl pe față. Se sfia totuși să explice dacă scopul vălului facial era supunerea față de cerințele religiei sau ascunderea aspectului desfigurat. Și-l îndepărtase de câteva ori ca să-și afișeze cicatricele în fața camerelor de televiziune, iar la dineul de la Casa Albă își făcuse apariția neacoperită, conform înțelegerii prealabile cu gazda, președinta Statelor Unite.

Neașteptata sosire a Juliei în Norul Arcă dusese prin urmare la

[33] Purdah: practică socială și religioasă din unele țări musulmane care presupune izolarea femeilor de bărbați prin mijloace fizice (ziduri, perdele, văluri, haine complet acoperitoare).

reîntâlnirea ex-președintei în vârstă de patruzeci și patru de ani cu refugiata de optsprezece ani. Având în vedere circumstanțele, nu se putea spune că era o regăsire fericită, nici măcar satisfăcătoare. Este însă în firea lucrurilor ca unii oameni pur și simplu să se înțeleagă bine între ei. Lucru care se văzuse cu ochiul liber în timpul dineului de la Casa Albă și se vedea la fel de clar și acum, la domiciliul Camilei din Arcleta 174, în care sfârșise prin a fi cazată și Julia după ce își revenise de pe urma zborului plin de evenimente și fusese supusă unui scurt instructaj de bază referitor la locuirea în spațiu.

Arcleta 174 făcea parte dintr-o heptadă, un ciorchine de șapte arclete conectate la o osatură hexagonală; ea și alte cinci arclete o înconjurau pe a șaptea, care era poziționată în mijlocul hexagonului și servea drept cameră comună accesibilă non-stop și zonă de lucru pentru locuitorii celorlalte șase arclete. Câte patru-cinci oameni fuseseră repartizați în fiecare dintre cele șase și încă doi fuseseră înghesuiți în mici cabine particulare la capătul dinspre sala cazanelor al arcletei centrale, astfel încât populația totală a heptadei, incluzând-o pe Julia, se ridica la douăzeci și nouă. Apoi crescu la treizeci când Spencer Grindstaff reuși să prindă o cursă cu un Vifler care aducea o piesă de schimb și un tehnician din Izzy pentru remedierea unei probleme la unul dintre propulsoarele arcletei. Tehnicianul se întoarse în Izzy când își termină treaba, dar Spencer rămase și reuși, cu vorba bună, să obțină o cușetă în Arcleta 215. Arcletele dintr-un grup tindeau cu timpul spre segregarea bazată pe sex, pe măsură ce populațiile se aranjau pe categorii; 215, care era predominant masculină, funcționa în același schimb cu 174, care era integral feminină. Amândouă funcționau în schimbul doi, care, din motive devenite între timp pur istorice, se conforma tendințelor culturale americane. Dormeau de la punct 8 până la punct 16. Primul schimb era asiatic, iar al treilea era european. Nuanțele culturale se perpetuau în alimentație: izurile calde care îți umpleau nările când intrai în spațiul comun la prima oră a „dimineții”, gusturile pe care te puteai aștepta să le savurezi „seara”. Din moment ce hrana spațială era lipsită de varietate, se punea accentul în general pe mirodenii. Cei din schimbul doi își aveau sticluțele lor cu sos Tabasco, cei din primul schimb aveau pachețele de plastic cu pudră de curry și așa mai departe.

„Înfrățirea” era termenul folosit de arcotecți pentru a desemna această grupare a arcletelor în formații de câte trei sau șapte: triade și heptade. Ajuta la simplificarea muncii Parambulatorului prin reducerea numărului total de obiecte separate ale căror traiectorii trebuiau urmărite. Le oferea arcletarilor mai mult spațiu de locuit și asigura un anumit grad de redundanță pentru cazul în care i-ar fi nimerit vreun bolid. Însă oamenilor nu le plăcea niciodată să formeze grupuri mai mari de șapte.

— Spencer, sunt perfect conștientă că mă depășește chestiunea asta, spuse Julia, dar nu pricep limita asta superioară de șapte. La primele informări am fost asigurată că orice număr de arclete ar putea, în principiu, să se înfrățească. Mi se pare arbitrar să-l limitezi la șapte. Asta sugerează că s-ar putea să fie vorba de niște interese ascunse.

— O clipă, vă rog, doamnă președintă, spuse Spencer, ale cărui degete umblau întruna pe tastatură.

— Zău că n-ar trebui să mi te adresezi așa, i-o întoarse Julia, deși pe un ton indulgent.

Spencer izbi sănătos în tasta Enter a laptopului său, apoi își îndreptă puțin spatele și își aranjă ochelarii. Pupilele i se mișcau rapid urmărind diferite zone de pe ecran. Apoi ridică privirea și declară, pe un ton mai limpede:

— Gata, s-a oprit totul.

— Supravegherea, adică.

— Rețeaua de Conștientizare Situațională, o corectă el, făcându-i cu ochiul.

— Supraveghere, pentru tine, pentru mine. Parcă aș locui la Casa Albă a lui Nixon. E o aluzie la ceva de pe vremuri. Tu n-ai cum să-nțelegi. Acuma, unde rămăsesem?

Camila știa. Nu-și luase ochii de la Julia în tot acest timp; era mereu pe fază.

— La interesele ascunse în spatele limitei de șapte arclete?

— Da, mulțumesc, Camila. Eu nu pun botul la argumentele lor. Mi se pare mai degrabă o metodă de fragmentare a populației. Îi împiedică pe arcletari să-și coaguleze propria lor formă de guvernare – o guvernare care ar putea servi drept contragreutate sănătoasă și oportună la dominația centristă a structurii de putere din Izzy. Apropo de asta, Spencer, aș vrea să-ți spun cât de mult apreciez munca pe care ai depus-o

pentru… *coordonarea* lucrurilor… pe frontul IT. Ca și adineauri. Ne-ai dat libertatea să discutăm între noi fără să ne înregistreze MCS fiecare cuvânt și fiecare gest.

Spencer dădu din cap cu un aer care sugera: „asta mi-e meseria”.

Era punct 18, începutul zilei de lucru pentru cei din schimbul doi. Se aflau în Arcleta 215, căminul lui Spencer, împreună cu alți trei bărbați și o femeie. Ceilalți plecaseră să ia micul dejun în zona comună, să facă mișcare sau să lucreze. Spencer, Julia și Camila aveau un musafir: Zeke Petersen, care ajunsese acolo în costumul spațial și încă mai avea pe el învelitoarea termică. Părea cam nerăbdător. Simțindu-i surescitarea, Julia se întoarse către el zâmbitoare.

— Maior Petersen, spuse ea, ce bine că ai reușit să vii. Deși sunt nouă pe-aici, am înțeles câte ceva despre cât de dificil e să treci pe la cineva pur și simplu ca să-i dai bună ziua, cum s-ar spune.

— Ei, practic vorbind, nu mai sunt maior, că dac-ar fi așa ar însemna că mai există armată, spuse Zeke, dar dacă e să folosim titulaturi dispărute doar așa, ca formă de politețe, atunci vă mulțumesc pentru ospitalitate, doamnă președintă.

Doamna președintă analiză puțin cuvintele lui, fără a fi convinsă că-i plăceau. Neliniștit din cauza tăcerii ei, Zeke continuă:

— Vă cer iertare în avans că n-am să pot sta prea mult. Mă aflu aici cu o treabă anume și imediat ce termin trebuie să plec mai departe.

— În inspecție în Arcleta 174, să cauți posibile daune produse de microbolizi, spuse Julia.

— Da, să trăiți.

— Eu am cerut asta, ieri. Aș fi putut să jur c-am auzit un dangăt puternic. M-a speriat de moarte. Dar s-ar părea că nu-i nicio avarie. Și, pe măsură ce trece timpul, mă tot întreb dacă nu mi s-a părut mie. Spațiul e un mediu gălăgios. Nu mă așteptam la așa ceva. Propulsoarele fac o mulțime de zgomot când pornesc. Poate doar asta să fi fost, nimic altceva. Ar fi teribil de jenant pentru mine să te fi chemat atâta drum fără niciun motiv.

— Să mă fi chemat? întrebă Zeke, ușor confuz. Sistemul de Raportare a Incidentelor e o coadă de așteptare automată,

misiunile se repartizează aleatoriu.

Julia schimbă o privire malițioasă cu Spencer.

— Tu și Spencer sunteți împreună în Izzy de mai bine de doi ani, spuse ea. Sunt convinsă c-ai ajuns să-i apreciezi aptitudinile – ca și mine, de altfel.

Zeke păru cam îngrijorat.

— Deci ai intrat și-ai manipulat șirul?

— Obiceiurile vechi nu se uită ușor, comentă Julia. Sunt obișnuită să lucrez cu oameni pe care îi cunosc și-n care am încredere. Dacă e necesară o inspecție la arcleta mea și trebuie s-o facă cineva, atunci de ce să nu fie acel cineva o persoană cu care m-am mai întâlnit la viața mea? Din moment ce misiunile se repartizează aleatoriu, cum spuneai, ai putea foarte bine să fii chiar tu.

— Mă rog, spuse Zeke, dacă puneți problema așa, doamnă președintă, mă bucur că am ocazia să mai stăm de vorbă câteva minute. Vreau doar să zic că oricum va trebui să fac o inspecție completă, ca să putem să clasăm raportul.

— Sigur că da, și fac pariu c-o să meargă repede, spuse Julia, făcând cu ochiul. Zeke, tu faci parte din Populația Generală, nu-i așa?

— Bineînțeles, răspunse el. Ca membru în echipajul inițial al SSI, e firesc…

Dar apoi privirea îi alunecă în direcția lui Spencer și fraza îi rămase în aer.

Julia zâmbi.

— S-a ivit o chestiune mai dificilă și cel mai bine ar fi să ne ocupăm de ea într-o deplină transparență. Cu toate că era un membru vechi și de nădejde al echipajului SSI, Spencer a fost îndepărtat din rândurile Populației Generale și retrogradat la statutul de arcletar.

— Eu n-aș vedea-o ca pe o retrogradare, începu Zeke.

Julia îl reduse la tăcere fluturând disprețuitor din degete. Se vedea că aveau manichiura făcută. Camila era cea care îi făcea unghiile.

— Știm cu toții c-a fost o retrogradare. Markus i-a făcut figura asta lui Spencer când a primit știrea despre Bila Opt și-a-nțeles ce urmează. O, da, am fost pusă la curent cu toate planurile minuțioase pe care le-a pus Markus în mișcare când a aflat noutatea de la iubițica lui, foarte convenabil pentru el. De-ar fi

ajuns vestea și la noi, la Casa Albă, nu știu cum aș fi reacționat –, dar eram ocupați să protejăm Kourou și să-l sprijinim pe Markus cu toată priceperea noastră. Spencer, aici de față, după ce-a petrecut răbdător atâția ani în serviciu, a fost înlocuit de puștiul ăla hacker…

— Steve Lake? întrebă Zeke.

Julia aruncă o privire iute spre Camila, care încuviință în tăcere.

— Da, răspunse Julia, Steve Lake. Presupun că-i destul de inteligent, dar evident că n-are cum să rivalizeze cu Spencer.

— Dar *sunt* rivali? întrebă Zeke.

— Într-un anume sens, da, când noi, arcletarii, suntem expuși ochiului atoatevăzător al ReCoS, iar ăstora din PopGen li se permite să aibă un simulacru de intimitate.

— Depinde unde anume te afli în stația spațială, începu Zeke, dar își lăsă replica în suspensie.

— N-am de unde să știu, că prea puțin timp mi s-a permis să stau acolo. Ah, cunosc justificările oficiale. N-am calificarea necesară ca să fac parte din PopGen. Prin eliminare, rezultă că sunt o arcletară. Foarte bine. Dar asta nu înseamnă că nu pot să-mi păstrez un anumit nivel de relaționare socială cu prieteni vechi care au astfel de privilegii.

Julia se aplecă puțin spre Zeke și îl strânse scurt de mână.

— Negreșit, spuse Zeke, și cred că, odată cu trecerea timpului, aceste două populații vor înceta să se mai considere grupuri separate.

— Știu că asta e teza oficială, spuse Julia, amuzată.

— Dar majoritatea acestor interacțiuni sociale n-o să se desfășoare prin vizite în carne și oase.

— Așa am auzit. În cazul ăsta, e greu de imaginat cum vor fuziona populațiile.

— Cea mai mare parte se va petrece prin Spacebook, prin Scape și așa mai departe, continuă Zeke, referindu-se la versiunile din Norul Arcă ale popularelor aplicații de comunicare prin Internet. Cel puțin până…

— Până ne ridicăm toți la cer și trăim acolo fericiți într-o mare Arcă a prieteniei, îl întrerupse Julia. Zeke, tu cunoști operațiunile spațiale mai bine decât oricine. Ce părere ai despre strategia pe care ne-o bagă pe gât Markus? Marea Călătorie? Până și numele ei, nu-i așa, sugerează cumva… nu știu ce.

Schimbă o privire cu Camila, care chicoti la remarca ei spirituală.

Zeke privi în jur.

— N-ai de ce să-ți faci griji din cauza asta, îl asigură Julia.

— Din ce cauză?

— Din cauza rețelei de supraveghere a lui Markus.

— ReCoS? Nu-mi făceam griji din cauza ei, protestă Zeke. Mă gândeam doar.

— La ce, rogu-te? Maior Petersen, lăsând gluma la o parte, chiar sunt nerăbdătoare să-ți aud opiniile de expert.

— Sincer să fiu, mă gândeam la cât de subțiri sunt pereții acestei carcase presurizate. Ieri, când ați anunțat impactul cu bolidul, aveați o voce destul de speriată – am ascultat mesajul. Păi, și aveați *toate motivele* să fii speriată. Cu asta mă ocup eu în prezent – ies în spațiu și inspectez craterele astea, mai mari sau mai mici, care se tot adună pe instalațiile noastre. Nu-i de glumă. Dacă Markus întrevede o ocazie ca să ne ridicăm la cer, cum spuneți dumneavoastră, la adăpostul Amalteei, păi, cred că merită să-ncercăm.

— O să ne apere Amalteea de atmosfera din ce în ce mai groasă? Camila mi-a tot citit rapoartele tehnice, pe care Spencer a fost atât de amabil să le descarce de pe server. Din ce spune ea, situația e destul de gravă.

— Expansiunea atmosferei? E al naibii de gravă, confirmă Zeke. Dar coeficientul balistic al lui Izzy, cu Amalteea atașată, e uriaș. Poate să-și taie drum printr-un aer destul de dens, iar roca o să absoarbă toată căldura. Și arcletele pot să vină în urma ei, în siaj, ca bicicliștii care se înșiră în spatele camionului.

— Toate arcletele?

Zeke înghiți în sec.

— Nu. Arcul undei care se creează nu e suficient de mare ca să adăpostească toate arcletele. Asta dacă nu se strâng într-o formație de zbor atât de strâmtă, de s-o ia razna Parambulatorul.

— Asta-i partea pe care n-o înțeleg din planul lui Markus, spuse Julia. Ce-ar trebui să se întâmple cu toate arcletele care nu-și permit privilegiul de-a se cuibări în siajul Amalteei?

— Nu cunosc toate detaliile planului, spuse Zeke. E flexibil.

— Adică nu-i un plan adevărat, remarcă Julia.

— Depinde de momentul când o să se-ntoarcă *Ymir.* De starea

în care o să fie. De câtă gheață o să aibă. Atunci o să facem un plan.

— Și asta va fi o procedură dictatorială? În condițiile… cum s-o chema… alea cu legea marțială?

— PSPAS, interveni Camila.

Zeke ridică din umeri.

— Nu cred că Markus are de gând s-o supună la vot. Va face ședință cu grupul lui de experți și vor hotărî ei.

— La ce să mai piardă vremea consultându-se cu grupul de experți? întrebă Julia, de parcă era vorba de o idee nouă și fascinantă.

— Ca să privească problema din perspective diferite… să se asigure că nu le scapă nimic.

— Din grupul ăsta de experți fac parte și arcletari, sau se presupune că trebuie să-i acceptăm umili verdictul?

Zeke rămase perplex. Dacă ar fi avut cum să se întoarcă și să revadă conversația de la început, și-ar fi dat seama că fusese lucrat cu iscusință. În lipsa unei asemenea perspective, pentru moment nu mai avea replică.

Nu era cazul Juliei.

— Întreb doar fiindcă am ajuns să cunosc o mulțime de arcletari. Nici n-am altă treabă. N-am îndatoriri. N-am competențe utile. Am remarcat că mulți dintre ei tânjesc după puțină companie. E o nevoie firească a oamenilor, la fel ca somnul și mișcarea. Așa că stau de vorbă cu ei – în persoană aici, în mica noastră heptadă, sau prin canalele pe care le-ai menționat, Spacebook și Scape. Acestor tineri li se pare o noutate absolută să converseze cu o fostă președintă singură și plictisită. Ce vreau să spun cu asta, maior Petersen, este că sistemul nostru a funcționat. Tragerea la Sorți și taberele de antrenament au produs cea mai strălucită selecție de tineri talentați pe care am avut vreodată privilegiul să-i întâlnesc. Debordează de energie și de idei. Două resurse foarte rare în universul nostru la momentul de față – mai rare decât apa, mai rare decât spațiul de locuit. Prin urmare, consider că ar fi păcat dacă energia lor ar fi irosită și ideile lor n-ar fi luate în considerare în ședința cine știe căror inși adunați de Markus în vreo cameră plină de fum ca să-și pună planul la cale – presupunând că va supraviețui după inițiativa asta, care-mi pare cam nesăbuită.

•

Echipajul ambarcațiunii *James Caird* folosise astronavigația pentru a se orienta în călătoria de sute de leghe pe ape agitate de furtună, până pe coasta insulei Georgia de Sud. Echipajul din *New Caird* trebuia să procedeze asemănător. Pentru ei era mai simplu. Navigatorul de pe *James Caird* nu avea altă soluție decât să aștepte câte o spărtură în pătura de nori omniprezentă și să fure câte o observație de câte ori putea, comparând-o cu cronometrul mecanic care, spera el, continua să măsoare timpul cu acuratețe. *New Caird* avea ceasuri mai performante și vedere mai bună asupra cerului. În loc de sextant, aveau un dispozitiv care consta dintr-o lentilă cu unghi larg și un senzor de imagine cu rezoluție înaltă, care putea identifica direcția în care era îndreptat doar comparând ceea ce vedea cu o bază de date astronomică pe care o avea stocată în memorie. Așa că știau cu precizie ce orientare aveau în spațiu și cum se schimba acea orientare odată cu înaintarea giganticului ciob de gheață de care erau atașați prin matematica inexorabilă a lungii sale elipse. Datorită acestui fapt, combinat cu măsurarea directă a poziției Pământului, Markus putea să calculeze parametrii orbitei lor și să aprecieze, cu o precizie tot mai mare de fiecare dată când lua din nou cifrele la verificat, cât de mult trebuiau să coboare. De fiecare dată când Izzy se afla de aceeași parte a planetei ca și ei, adică în jumătate din timp, aveau posibilitatea de a obține pentru Doob cele mai recente cifre privind expansiunea atmosferei.

Odată ce se combinau aceste două seturi de cifre, mecanica newtoniană pură începea să se destrame. Deoarece în calculul tradițional al traiectoriei unui vehicul spațial nu se lua în considerare nicio atmosferă și niciun fel de forțe externe cauzate de prezența ei. Dar acum nu mai încăpea îndoială că *Ymir* avea să coboare suficient cât să atingă marginea atmosferei. Asta însemna că avea să întâmpine cel puțin o vagă rezistență care să-l devieze de la cursul stabilit de Sean Probst. Într-o asemenea situație, rezistența nu era prea greu de calculat. Se putea estima efectul ei asupra cursului lor. Dar, din cauză că ciobul de gheață nu era un corp simetric, care să înainteze drept, ea avea să genereze și un anume grad de înălțare. Nu prea mare – nimic asemănător cu comportarea unei aripi de avion –, dar reală. Dacă înălțarea se producea în direcția

greșită, *Ymir* vira în jos, ca un avion lovit care cade în spirala morții. Dar dacă o puteau orienta în sus, le-ar ușura traversarea, împingându-i mai departe de Pământ, la o altitudine unde aerul era mai rarefiat. Acolo ar pierde beneficiul înălțării și ar aluneca din nou în jos, dar, pe măsură ce aerul ar deveni mai dens, înălțarea s-ar relua și i-ar împinge înapoi la înălțime. Probabil ar ricoșa de câteva ori în afara atmosferei în cursul acelei jumătăți de oră haotice în care ar înconjura planeta sub acțiunea efectului de praștie. Rezultatele s-ar fi dovedit greu de anticipat chiar dacă *Ymir* ar fi fost un vehicul tradițional, cu formă fixă și regulată. Dar ciobul era neregulat. Nu aveau timp să-l măsoare și să introducă datele într-un simulator aerodinamic, prin urmare nu puteau decât să-și dea cu presupusul despre câtă înălțare avea să producă. Iar când partea din față și cea inferioară vor începe să despice aerul – chiar și un aer atât de rarefiat, încât practic nu putea fi deosebit de vid –, țurțurele se va încinge. Se vor ridica aburi din el, producând o cantitate oarecare de propulsie verticală, iar forma i se va modifica. Așadar, chiar dacă ar reuși să simuleze aerodinamica ciobului, înălțarea sa și rezistența pe care ar întâmpina-o, n-ar dura mult până când cifrele acelea să devină eronate, la prima întâlnire cu pătura superioară de aer.

În comparație cu toate aceste complicații, faptul că *Ymir* urma să zboare cu spatele, propulsat la viteză maximă de un sistem nuclear experimental și defect pe deasupra, părea un simplu detaliu.

Confruntat cu atât de mulți factori imprevizibili, un proiect de inginerie aerospațială bine administrat ar fi impus oprirea tuturor lucrărilor și petrecerea câtorva ani de analiză a problemei până la cele mai fine detalii, expunând bucăți de gheață la rafalele din tunelul de vânt hipersonic, construind simulări și imaginând posibile strategii alternative. Dar, la momentul în care Markus ajunse să înțeleagă imaginea generală a problemei, mai aveau douăzeci și patru de ore până la perigeu. Pământul ca o mandarină crescuse până la dimensiunile unei portocale. Nicio putere generată de ființele omenești nu-l mai putea împiedica pe *Ymir* să treacă pe lângă planetă și să-i răzuie atmosfera. Nici măcar nu puteau să abandoneze. *New Caird,* detașat de *Ymir,* nu avea în rezervoare suficient propergol pentru o modificare substanțială a cursului,

deci tot ar fi sfârșit prin a urma aceeași traiectorie. Așa că Markus încercă să deducă un unghi de atac care să le fie favorabil – orientarea pe care s-o adopte *Ymir* în raport cu atmosfera – și iniție un program de aprinderi ale propulsoarelor care, pe durata unei jumătăți de zile, roti ciobul mătăhălos până în poziția pe care o considera el cea mai bună.

„Pupa” lui *Ymir* era orientată acum în direcția în care înaintau, cu gura uriașă a efuzorului căscându-se înainte, astfel încât să poată realiza indispensabila aprindere pentru frânare. Dar acum nava era răsucită în jurul axei lungi în așa fel, încât *New Caird,* încă andocat în apropierea „prorei” și proiectându-se aproximativ perpendicular pe lateralul ciobului, se afla la zenit. Ca atare, în timpul trecerii prin atmosfera superioară, imaginea Pământului de dedesubt avea să-i fie blocată de *Ymir,* ajutajul reactiv fiind orientat „în sus”, către stele. Pornirea motorului ar tinde, prin urmare, să rotească prora în jos și pupa în sus, ținută de zbor care probabil ar accentua înălțarea și l-ar ajuta pe *Ymir* să scape de necaz. În cazul în care ciobul se rostogolea în cealaltă direcție, putea ajunge într-o poziție care să genereze mult mai multă rezistență și mai puțină înălțare, trăgând tot atelajul în jos, în atmosferă. Realitatea era că *New Caird* fusese redus la statutul unui mic propulsor pentru controlul asietei. Un propulsor care putea să împingă într-o singură direcție, de aceea Markus alesese direcția cu cea mai mare probabilitate de a le fi utilă în caz că lucrurile o luau razna. Viaceslav urma să ocupe fotoliul de pilotaj al lui *New Caird,* de unde se putea bucura de vederea îngustată a unei bucăți de gheață murdare, în vârstă de cinci miliarde de ani, la un braț distanță în fața lui. Trebuia să aștepte o instrucțiune verbală de la Markus, instalat în camera de comandă din *Ymir,* ca să aprindă propulsia principală a lui *New Caird* în caz de nevoie.

Toate acestea reprezentau un simplu zgomot de fond pentru Dinah, care era complet absorbită de coordonarea muncii roboților. Numărul Naților se ridica la câteva zeci de mii. Nu se putea dialoga cu ei decât colectiv, sub formă de roiuri. Încercarea de a le vorbi și de a-i controla unul câte unul, chiar dacă era posibilă în teorie, ar fi fost o risipă de forțe inutilă. Însărcinarea lor generală era să modeleze ciobul.

Un roi avea de lucru pe suprafața interioară a clopotului efuzorului. La momentul acela, toți roboții din roi erau afară, la

capătul posterior al ciobului, scăldându-se în razele soarelui ca să-și împrospăteze rezervele interne de energie. La semnalul lui Dinah, toți se adunau pe buza circulară a efuzorului, coborau în clopot și se răspândeau pentru a se ocupa de remodelarea lui după nevoie cât timp motorul era pornit. Funcționau pe baza unui program dezvoltat și ajustat de Larz. Așa că, practic, Dinah nu avea altceva de făcut decât să-i pornească.

La rândul său, cel mai mic dintre cele trei roiuri se afla în interiorul silozurilor de gheață, rulând programul lui Larz de ținere a pietrelor departe de burghie. Lucrând în beznă, roiul acesta trebuia să soarbă energie de la robinetele de curent pe care le instalase echipajul lui *Ymir* tocmai cu acest scop.

Însă cel mai mare dintre cele trei roiuri era responsabil cu sculptarea pe interior a marelui ciob pe măsură ce era scobit cu burghiele. Până la finalul călătoriei către Izzy, cea mai mare parte din gheață va fi fost încărcată în silozuri și expulzată prin efuzor, lăsând în urmă o carcasă scobită, cu doar atâta structură interioară cât să țină reactorul la locul lui și să păstreze un simulacru de clopot la capătul efuzorului. Părea o nebunie, dar nu era chiar așa, din două motive. Mai întâi, minerii făceau astfel de lucruri din vremuri imemoriale. Nu se mulțumeau să golească munții pe dinăuntru, fiindcă asta ar fi dus la prăbușirea lor. Sculptau munții transformându-i în sisteme arhitecturale cu structură rezistentă, dotate cu pilaștri, arce și arcade. Aici era la fel, doar că materialul era gheața și, în general, forțele care acționau nu erau atât de mari. În al doilea rând, cea mai mare parte din interiorul ciobului avea prea puțină importanță din punct de vedere al structurii de rezistență. Nu degeaba avioanele și mașinile de curse aveau carcase goale – numai piele, niciun os. Majoritatea forțelor structurale se transmiteau natural prin stratul exterior al vehiculului, deci acolo era locul optim în care să plasezi rezistența. O rezistență suficientă la exterior făcea posibilă golirea interiorului.

Desigur, gheața nu era cel mai potrivit material de lucru. Era sfărâmicioasă. Dar expediția *Ymir* pornise la drum încărcată cu o provizie serioasă de corzi de plastic ultrarezistente, plasă, material textil și fibre libere. Iar în cele câteva luni de călătorie de la Grigg-Skjellerup până aici, roboții lui Larz lucraseră neîntrerupt la transformarea gheții în pykret. Acel strat exterior care părea a fi gheață neagră nu mai era gheață propriu-zisă, ci

un material sintetic cu proprietăți structurale mult mai bune. Înghețat, putea opri gloanțele. Topit și strecurat, se separa în apă, fibre artificiale și mizerie neagră de pe la începuturile sistemului solar. În orice caz, roboții mai mari – Cratori și Ofizi –, în sarcina cărora cădea în cea mai mare parte îndepărtarea materialului greu din interior, puteau să râcâie până la câtiva metri distanță de exterior fără să compromită structura lui *Ymir.* Era responsabilitatea celui de-al treilea roi de Nați să facă curățenie după ei și să întrețină pilaștrii și rețelele din interior, care trebuiau să țină reactorul și silozurile suspendate în centrul ciobului găunos. Acest algoritm de sculptură în gheață pe bază de roiuri era invenția lui Larz, și avusese la dispoziție doi ani în care să și-o perfecționeze, dar acum era în sarcina lui Dinah, care avea multe de învățat până să-și asume întreaga responsabilitate pentru el.

Depășiți numeric de Nați, dar responsabili cu deplasarea unui tonaj de gheață mai mare, erau cei în jur de o sută de Cratori și Ofizi, majoritatea staționați acum în așteptare în jurul structurii interioare a ciobului. Cei mai mulți erau roboți buni la toate, cu ceva mărunțișuri adăugate ca să-i facă buni la deplasarea pe gheață, dar mai erau și șase mașinării demne de un film horror: Cratori supradimensionați, având ferăstraie electrice dotate cu scafe, făcute să deplaseze în viteză o mulțime de gheață. Erau atât de buni la ceea ce făceau, încât aveau tendința de a distruge mediul înconjurător, așa că era necesar să fie mutați frecvent. Fiecare dintre ei trebuia urmat peste tot de un anturaj de roboți mai mici care să curețe în urma lui, să-l ia de acolo și să-l ancoreze în altă parte.

În teorie, totul era doar un program complex de computer care, odată executat, trebuia să ducă la transformarea lină a dealului de gheață compactă în ceva asemănător cu o alună de pădure fără miez: o găoace tare, plină de ciupituri, cu un sistem intern organic de coaste, vene și rețele. Ca orice alt program de computer, era posibil să ruleze perfect când îl pornea Dinah. Dar la fel de bine putea s-o ia la vale, poate într-un fel care să nu sară în ochi la început. Deci conștientizarea situațională avea să constituie o parte importantă din munca ei. Oricât de interesant ar fi fost să se uite pe fereastră și să contemple Pământul vâjâind cu aproape treizeci și nouă de mii de kilometri la oră, trebuia să-și vadă de treaba ei, să cearnă un vuiet de semnale

slabe și ambigue în căutarea indiciilor că era ceva anapoda. Îi plăcea să-și închipuie că poate zilele din copilărie petrecute într-o tabără de minerit, stând în fața unei console radio și încercând să prindă semnale Morse de departe, prin pătura de zgomot static și interferențe, o pregătiseră într-un fel pentru ceea ce făcea acum.

•

După câteva minute de conversație prin Scape cu J.B.F., Doob își dădu seama că în urmă cu doi ani își făcuse treaba mult prea bine.

Se dusese la întâlnirea aceea de la Camp David cu misiunea de-a o face pe președintă să înțeleagă fărâmițarea exponențială a Lunii, care avea să șteargă orice urmă de viață de pe fața Pământului. Punându-și masca de Duc Dubois, inventase sintagmele Cerul Alb și Ploaia Solidă ca nume de cod ușor de înțeles ale unor fenomene care, la drept vorbind, erau mult mai complicate. Doctorul Harris își dorea acum ca răposatul Doc Dubois să nu fi deschis niciodată gura aia a lui mare.

Se afla într-o zonă a Fermei care, de la plecarea lui *New Caird,* ajunsese să semene cu perimetrul de încălzire de la stadion, unde se adunau să piardă vremea el, Konrad și alți câțiva experți în astrofizică. Ferma fusese dotată de la bun început cu ceva asemănător unei cantine studențești, unde lumea se aduna în bisericuțe și stătea în anumite zone, iar opțiunile acestea se consolidaseră în timp, devenind parte dintr-un cod de proceduri nescris al lui Izzy. În ziua aceea, Doob și ceilalți scoseseră la imprimantă grafice și diagrame reprezentând, în forme mai mult sau mai puțin abstracte, tot ce cunoșteau ei despre evoluția în plină desfășurare a norului de resturi lunare și despre ceea ce ar putea reprezenta el pentru viitorul Norului Arcă. Cheltuiala de hârtie și tuș pentru imprimantă era cam extravagantă. Ființele umane de peste două generații, dacă era să mai supraviețuiască cineva, se vor uita la mormanul acela de documente cu o combinație de uluire și dezgust. Fiindcă hârtia avea să fie foarte rară la momentul acela, iar ei vor privi folosirea ei în asemenea scopuri cam la fel cum priviseră americanii secolului al XXI-lea folosirea grăsimii de balenă albastră pentru alimentarea iluminatului stradal.

Dar apoi viața va deveni mai bună, păduri de arbori modificați genetic vor crește în vaste colonii spațiale rotitoare, va fi hârtie

din belșug, iar fărâmele acestea jalnice și îngălbenite vor fi expuse într-un muzeu, ca dovadă a privațiunilor îndurate de arcletari.

Asta presupunând că n-o dădeau în bară. Adică exact subiectul acestei conversații prin Scape cu Julia, care plutea în arcleta ei. Părea să se fi obișnuit cu lipsa gravitației; își dăduse seama cum să-și țină părul pe lângă cap, rotunjimea feței i se atenuase, nu părea chinuită de grețuri. În fundal se vedea lume plutind încolo și încoace. Singura persoană pe care o recunoscu Doob era Camila. Alți doi puștani păreau să lucreze: își împungeau și își masau tabletele cu hotărâre, ridicând privirea din când în când pentru scurte schimburi de replici. Un tinerel din Sud-Estul Asiei, o fată din Africa și încă una care probabil era chinezoaică.

Fată, puști, tânăr, fată. Superegoul său corect politic, cultivat în ani îndelungați de lucru în mediul academic, încerca să-i activeze neuronii responsabili pentru senzația de jenă. Doob nu simțea nici urmă de jenă – depășise demult acest stadiu –, dar îl frapa să vadă cât de tineri erau arcletarii, cât de diferiți erau din punct de vedere demografic de Populația Generală. Îi dădea sentimentul vag neliniștitor că pierduse legătura cu realitatea. Tinerețea lui era la câteva decenii în urmă, dar întotdeauna făcuse parte din puștimea *cool* și o mulțime de lume îl urmărea pe Facebook și pe Twitter. Acum era captiv în Izzy, iar Julia era captivă într-o arcletă. Fiecare dintre ei își petrecea timpul cu populații complet diferite. PopGenii se întâlneau tot timpul și stăteau de vorbă față în față. Arcletarii erau izolați în arcletele lor și nevoiți să folosească rețelele de socializare ca să comunice. Doob nu se mai uitase la pagina lui de Spacebook încă de la Cerul Alb, iar apelul acesta către Julia întârziase cu un sfert de oră, timp în care încercase să se descurce în interfața de la Scape – cu care Julia era în mod evident familiarizată și care nu prezenta probleme pentru ea. Intra tot timpul pe Scape, iar dacă nu mergea ceva, îi dădea o mână de ajutor vreunul dintre tinereii aceia din fundal.

Încă un semn prevestitor: în timp ce bâjbâia pe Scape, Doob auzise fără să vrea o bucată de dialog din cealaltă parte, în care puștiul sud-asiatic i se adresase Juliei cu „doamnă președintă”. Suna atât de ciudat, încât se simțea tentat să aducă vorba despre asta în conversație. Dar știa care ar fi răspunsul: Era

doar un semn de politețe. O formulă de adresare folosită mereu când era vorba de foști președinți. Nu avea nicio însemnătate. De ce făcea atâta caz de asta? Ar fi arătat a lipsă de educație combinată cu o hipersensibilitate comică.

— Doctor Harris, începu Julia, după cum știi, eu sunt pe-aici precum a cincea roată la căruță, așa că vreau să știi că apreciez faptul că ți-ai rupt cât de puțin din timpul dedicat activităților tale ca să iei legătura cu mine.

— Pentru puțin, doamnă… *Julia,* spuse Doob.

După care, pentru că era o conexiune video, rezistă impulsului de a-și trage singur o palmă.

Juliei i se păru interesant, dar preferă să treacă cu vederea.

— Aici mă simt ca un supraveghetor de tabără, continuă ea. Bineînțeles, am fost la curent cu fiecare detaliu din munca Arcotecților din perioada pregătitoare. Dar una e să stai la Casa Albă și să te uiți la prezentări în PowerPoint și cu totul alta e să fii aici de-adevăratelea.

Era o momeală evidentă. Perfect conștient de cât de fraier era, Doob întrebă:

— Cum așa?

— Ei, sigur, gama perspectivelor culturale e vastă, spuse Julia, dar, lăsând asta deoparte, descopăr foarte multă incertitudine. O senzație că tot talentul și toate energiile arcletarilor sunt înfrânate – ca niște duhuri închise așteptând să frece cineva lampa. Toți sunt foarte doritori să dea o mână de ajutor.

— Sigur, au trecut mai puțin de două săptămâni de când a început Ploaia Solidă, îi atrase atenția Doob. Mai avem de așteptat vreo cinci mii de ani.

— Comunitatea Arcletarilor e perfect conștientă de aceste cifre.

Comunitatea Arcletarilor. Hait! Nu putea să n-o admire pentru cum strecurase noțiunea asta în discuție.

— Julia, care-i scopul acestui apel? Să înțeleg că răspunsurile pe care ți le dau, oricare ar fi ele, vor fi apoi diseminate în Comunitatea Arcletarilor? Fiindcă avem listă de e-mailuri pentru așa ceva. Listă care include absolut toate ființele umane.

— Lista asta a fost folosită cel mai recent acum două zile. E o eternitate pentru arcletarii înfrânați.

— Am fost puțintel ocupați cu expediția *New Caird.*

— În Comunitatea Arcletarilor se manifestă multă curiozitate

în legătură cu ea.

— Și *aici* se manifestă multă curiozitate în legătură cu ea.

— În legătură cu scopul ei, vreau să zic.

— Cum s-ar putea exprima mai clar scopul ei? întrebă Doob. Oricine a trecut de preselecțiile și de antrenamentele necesare ca să devină arcletar – ceea ce nu-i cazul tău, Julia, continuă el în gând – înțelege exact ce încercăm noi să facem din punct de vedere astrodinamic.

— Să obțineți colosala cantitate de apă care va trebui consumată pentru a încerca gambitul Marea Călătorie, spuse Julia. Da, doctor Harris, până și eu înțeleg asta.

— Gambitul? Pe bune?

— Dar reprezentanții PopGen fac vreodată eforturi să ia legătura și să se familiarizeze cu ideile și cu percepțiile CA? întrebă Julia.

— Ale cui?

— Ale *Comunității Arcletarilor,* explică ea, dând ușor ochii peste cap.

— În orice moment, vreo zece procente din totalul arcletarilor ajung prin rotație în Izzy. Știi asta. E numărul maxim pe care-l putem găzdui.

— Am vorbit cu câțiva care au trecut prin experiența acestei rotații. Toți au relatat același lucru. Imediat ce pătrunzi în mediul privilegiat al lui Izzy, cu condiții mai sigure, cu mai mult spațiu de mișcare, mâncare mai bună și contact sporit cu personalul de la vârf, viziunea despre lume a PopGen pare foarte rezonabilă. Ceea ce nu face decât să accentueze șocul reintrării când te pomenești depus înapoi într-o arcletă.

Doob își mușcă limba.

Julia continuă.

— Ce-ar fi să se inverseze puțin rolurile – niște membri ai PopGen să fie trimiși să locuiască temporar în arclete alese aleatoriu?

— Ce-ar fi? întrebă Doob. Cărui scop i-ar sluji în realitate?

— Din punct de vedere pur tehnocratic, poate niciunuia, spuse Julia.

Și își lăsă nerostit restul ideii.

— Dacă m-aș duce să locuiesc temporar într-o arcletă oarecare, ce lucruri aș învăța pe care să nu le pot afla de pe Scape sau Spacebook?

— O mulțime de lucruri, din moment ce tu nu folosești de fapt aplicațiile astea, răspunse Julia, cu vocea înecată în râs.

— Sunt puțin ocupat, încerc să-l aduc pe *New Caird* acasă. Hai, spune-mi. Ce-am ratat?

Ceva se mișcă de cealaltă parte a mesei, atrăgându-i atenția.

Ridică privirea și o văzu pe Luisa scuturând din cap. Apoi Luisa își prinse fața în palme, închise ochii un moment și îi deschise iar. Doob simți că i se încinge fața și rezistă încă o dată tentației de a-și trage o scatoalcă.

— În CA e multă efervescență în jurul strategiilor alternative, răspunse Julia pe un ton energic și autoritar, cum îi stătea bine unei femei care tocmai fusese miruită purtătoare de cuvânt a numitei Comunități a Arcletarilor. Se dezvoltă un curent de gândire fascinant în jurul ideii de traversare prin spațiul curat până la Marte.

— Spațiul curat?

— Ah, am uitat că nu urmărești grupurile de discuții relevante. Spațiul curat e ceea ce Tav numește zona translunară, relativ liberă de bolizi.

— Tav? Tavistock Prowse?

— Da, ar trebui să mai arunci câte o privire pe blogul vechiului tău prieten.

Tav fusese trimis în Izzy cu o lună înainte de Cerul Alb, când cineva de pe planetă hotărâse că *social media* avea să constituie liantul care să țină laolaltă Norul Arcă și că Tav era omul potrivit pentru așa ceva.

— Am fost ocupat, spuse Doob. Dar Tav ar trebui să știe că noi am făcut simulări și am analizat opțiunea Marte până n-a mai rămas nimic din ea, și pur și simplu nu-i o idee bună.

Parcă o și vedea pe Julia formulând o obiecție pentru care nu mai găsea răbdare s-o asculte.

— Dacă susține cineva în mod serios că ar trebui să pornim către Marte înseamnă că…

„… trage pe nas”. Dar nu voia să-și continue gândul cu glas tare, așa că se mulțumi să spună:

— … nu ia în calcul niște aspecte practice. O singură erupție solară la momentul nepotrivit ar putea să omoare pe toată lumea.

— Numai dacă *se duce* toată lumea.

— Dacă te referi la trimiterea unui contingent pe Marte, atunci

trebuie să ai în vedere ce cantitate din echipamentul și din proviziile noastre li se va îngădui să ia cu ei.

— Cred că mulți arcletari talentați s-ar oferi să facă parte dintr-o echipă de recunoaștere mică, mobilă. Ispita spațiului liber e puternică.

— Păi, noi nu ne aflăm în ceea ce consideră Tav, presupun, drept spațiu curat, spuse Doob. Noi ne aflăm în spațiul murdar, iar eu trebuie să mă concentrez asupra acestei realități, nu să visez cu ochii deschiși la călătorii spre Planeta Roșie.

— Nu-i nevoie să-mi amintești, începu Julia.

— Da. Tu ți-ai văzut prietenul și colegul, Pete Starling, făcut chisăliță de un bolid. Chiar ți-am citit postarea pe Spacebook despre asta, Julia. A fost cât se poate de mișcătoare. Simt totuși că urmează un „dar”.

— Pe măsură ce trec zilele fără să se petreacă vreun incident serios, oamenii încep să se întrebe cât de murdar e de fapt spațiul. Sporește interesul pentru opțiunea Ejectare și Fugă. Acum Cerul Alb parcă ar fi istorie antică. Ne copleșește Ploaia Solidă. Fiecare zi vine cu cel puțin o corecție de curs, pentru evitarea unui bolid mare, și cu un recital întreg de evenimente minore. Dar numărătoarea morților rămâne la…

— Optsprezece, de acum zece minute, preciză Doob. Tocmai am pierdut Arcleta 52. Vezi, sunt atent la ce se petrece în jur.

— Îmi pare rău s-aud asta, spuse Julia, și pariez că și restul CA va avea aceleași sentimente, după ce se va difuza știrea și către ei.

— E într-un nenorocit de tabel, Julia. Nu trebuie decât să te uiți la el. Noi nu difuzăm știri. Aici nu-i Casa Albă.

— Dar în multe privințe se comportă precum Casa Albă. O Casă Albă pe orbită, eliberată de mecanismele constituționale de limitare și echilibrare. Dar cel puțin Casa Albă avea o sală de presă, o metodă de comunicare către public. M-aș bucura să…

— Dar de ce-mi spui mie lucrurile astea? întrebă Doob. Eu sunt astronom, ce dracu’?

Apoi îi veni o idee.

— Câte conversații de-astea ai purtat cu alți membri ai PopGen?

Presupusese că Julia îl alesese pe el anume, dar de unde știa el că nu avea de fapt o listă cu persoane de apelat cât brațul ei de lungă, organizată de flăcăii aceia din fundal.

— Ivy se ocupă de asta temporar.

— Sunt familiarizată cu ierarhia de comandă improvizată aici, replică Julia. Ca să-ți răspund la întrebare, doctor Harris, vorbesc cu tine tocmai fiindcă ești astronom și pentru că ești în poziția potrivită ca să răspunzi la întrebările și la îngrijorările din interiorul CA referitoare la natura concretă a amenințării spațiului murdar. Știrea asta despre Arcleta 52 are să ridice întrebări despre eficacitatea strategiei actuale a lui Ivy.

— E o problemă de statistică, spuse Doob. Cam pe la A+0.7 a încetat să mai fie o problemă de mecanică newtoniană și s-a transformat în statistică. De-atunci încoace tot statistică a rămas. Și totul se reduce la distribuția bolizilor pe mărimi, la orbitele pe care se mișcă și la felul cum se schimbă distribuția în timp – ceea ce nu putem afla decât prin observație și extrapolare. Și știi ceva, Julia? Chiar dacă am cunoaște la perfecție fiecare dintre acești parametri statistici, tot n-am fi în stare să prezicem viitorul. Pentru că avem un *n* de 1. Doar un singur Nor Arcă, doar o singură Izzy cu care să lucrăm. Nu putem face experimentul ăsta de o mie de ori ca să observăm toată gama de rezultate diferite. Nu putem să-l facem decât o dată. Mintea omenească nu se descurcă în situații de-astea. Vedem tipare unde nu există, găsim semnificații în aleatoriu. Acum un minut îți exprimai îndoiala că spațiul murdar ar fi chiar atât de murdar – argumentând, evident, în favoarea opțiunii Ejectare și Fugă. Pe urmă ți-am spus ce s-a întâmplat cu Arcleta 52 și acum te sucești către celălalt punct de vedere. Nu ești de ajutor, Julia. Nu ești de ajutor.

Julia nu păru să recepționeze remarcile lui Doob în spiritul în care fuseseră rostite. Dimpotrivă, se uită la el pe sub sprâncene și clătină ușor din cap.

— Nu înțeleg intensitatea reacției tale, doctor Harris.

— Am terminat cu conversația asta, spuse Doob și închise conexiunea.

Apoi se luptă cu tentația de a da cu tableta de masă. În loc de asta, se sprijini de spătarul scaunului și o privi pe Luisa în ochi pentru prima dată după multă vreme. O parte din el își dorise în tot acest timp să se uite la ea. Dar Julia ar fi observat și și-ar fi dat seama că mai era și altcineva în cameră, ascultând în tăcere.

La fel cum făcea cineva, probabil, în camera în care se afla

Julia.

Luisa continua să stea pe scaunul ei, în poziția ascultătorului discret.

— Ar fi mai ușor, spuse Doob, dacă mi-aș putea da seama ce dracului voia de fapt.

— Tu presupui că are un plan. Eu mă îndoiesc. E condusă de dorința de putere. Întâi găsește o metodă de-a pune mâna pe ea și pe urmă se întoarce pe fir și umple golurile cu explicații inventate.

Doob își trase tableta mai aproape și începu să caute blogul lui Tav.

— Cam cât din ce povestește ea despre CA îți închipui c-ar fi adevărat? întrebă el. Restul fiind descrierea unei realități pe care tot ea o creează.

— Care-i diferența? zise Luisa.

•

Dinah ridică privirea și văzu că Pământul era de mărimea unui grepfrut. Trase un pui de somn, mâncă ceva și se înhămă iar la muncă; apoi se uită din nou și văzu că era de mărimea unei mingi de baschet. Încă nu era prea mare, și totuși, la viteza lor, se afla la doar o oră distanță.

Ținură o ultimă ședință de informare în sala comună din *Ymir,* care se transformase într-o punte improvizată pentru matahala de navă.

Dinah șterpelise trei ecrane plate din diverse părți ale modulului de comandă și le fixase cu coliere de plastic de masa din sala comună. Afișau acum ferestre suprapuse de diferite mărimi. Unele erau ferestre de terminal cu intrări de jurnal sau editoare cu linii de cod, dar cele mai multe conțineau transmisii video din diferite unghiuri de vedere ale roboților care se ocupau cu operațiuni de minerit. Unul singur era orientat spre exterior: Dinah plasase un Ofid suplimentar la pupă, către nadir, și îi orientase camera în direcția Pământului. În afară de el, singura ei sursă de „conștientizare situațională” era un program de astronavigație care afișa într-o fereastră mică o reprezentare tridimensională a Pământului, cu traiectoria lui *Ymir* suprapusă sub forma unei curbe geometrice. În partea de jos a ferestrei era o serie de diagrame care proiectau viteza și altitudinea în funcție de timp. Viteza lor la acel moment era în jur de șase mii de metri pe secundă, superioară celor patru mii de metri din

urmă cu câteva ore; în următoarea oră avea să se dubleze dacă nu luau nicio măsură, apoi va începe să scadă iar, când vor lăsa în urmă perigeul și se vor îndepărta în spațiu.

Viteza aceea îi va purta înapoi tot drumul până la L1 în caz că Jiro dădea greș cu însărcinarea lui, aceea de a-i încetini. Jiro se mulțumise cu un singur monitor, pe care îl așezase de cealaltă parte a mesei față de tripticul lui Dinah. Din poziția aceea urma să se ocupe de administrarea reactorului. Începuse deja să scoată câteva bare de control, doar ca să-și facă o idee despre cât de rapid avea să ajungă la putere maximă când o va face pe bune. O greșeală de calcul în zona aceea dusese la ruptura cilindrului de combustibil care, indirect, provocase moartea lui Sean, iar de data aceasta Jiro nu mai voia alte surprize.

Cu câteva minute înainte de perigeu, dacă Markus era de părere că în rest lucrurile mergeau conform planului, Jiro trebuia să dea comanda care făcea reactorul să producă maximul de energie termică, aproximativ patru gigawați. Gheața se topea devenind apă supra-încinsă, iar aburul traversa țiuind gâtul de inconel al efuzorului, dilatându-se și răcindu-se în clopot până se transforma în viscol hipersonic, o lance albă de foc rece care împingea invers față de mișcarea marii nave, încetinind-o. Nu atât de mult cât s-o facă să cadă în atmosferă și să fie distrusă, dar suficient cât să-i micșoreze orbita, potrivind-o după a lui Izzy. *Ymir* experimenta accelerarea, pe care pasagerii săi o resimțeau drept gravitație. Toate lucrurile care pluteau acum libere la bordul lui *Ymir* și *New Caird* cădeau „pe jos”. Dinah și Jiro picau în scaunele pe care le așezaseră în fața monitoarelor. La fel și Markus, care își construise propriul său cuib de tablete și monitoare în capul mesei și se ocupa mai ales cu datele de navigație. Sus, în *New Caird,* Slava se pomenea apăsat în fotoliul său de accelerație într-un unghi lateral incomod. Se manifestau forțe gravitaționale destul de modeste – chiar și un sistem de propulsie nucleară de patru gigawați putea exercita o forță limitată în opoziție cu impulsul unui asemenea stei de gheață. Dacă „greutatea” lor rămânea constantă în timp, acela era semn că lucrurile mergeau bine. Dacă sporea, însemna probabil că aveau să moară. Fiindcă singurul lucru care putea să-i încetinească în cădere și să le mărească greutatea observabilă peste un anumit nivel era contactul cu atmosfera. Cu cât încetineau mai mult, cu atât mai jos cădeau. Cu cât cădeau mai

jos, cu atât mai dens era aerul. Cu cât era mai dens aerul, cu atât mai multă forță exercita asupra navei. Ocupanții ei o vor percepe ca pe o senzație de greutate sporită. Era o spirală exponențială care, dincolo de un anume nivel, conducea inevitabil la distrugerea lui *Ymir,* a lui *New Caird* și a tuturor celor de la bord. Mai rămânea o singură întrebare de pus, cea legată de felul în care aveau să moară. Într-un vehicul mai mic și mai ușor, ar putea să ardă de vii. În situația lor, fiind înconjurați de gheață, era mai probabil ca mai întâi să își piardă cunoștința, din cauza forțelor gravitaționale – o moarte relativ lipsită de chinuri. Dubois Harris și Konrad Barth, privind în jos la ei de la câteva sute de kilometri, îi vor vedea dispărând ca o fâșie albastră deasupra emisferei sudice și îi vor da vestea lui Ivy, care la rândul ei să emită către Norul Arcă o declarație pe care – dacă Dinah își cunoștea bine prietena – o avea deja scrisă, în caz că ar fi avut nevoie de ea.

Era ciudat să te afli atât de aproape de ei ca distanță, dar atât de departe în spațiul neintuitiv al delta-V-urilor. Între *New Caird* și Izzy era acum o lățime de bandă excelentă, iar Dinah trebuia să facă eforturi conștiente ca să nu se lase distrasă de disponibilitatea mesageriei text și chiar a Spacebookului. „Ne vedem curând xoxo”, îi scrisese Ivy, iar Dinah răspunsese pe același ton, apoi închisese fereastra.

Viaceslav purta o îmbrăcăminte termică albastră din cele care se poartă pe sub costumele spațiale. Ea știa că era doar un semn de precauție, în caz că se ivea ceva neașteptat și era nevoit „să iasă afară” în grabă. Slava își pusese la păstrare costumul spațial în sasul lui *New Caird,* ca să poată ieși în exteriorul ciobului la nevoie, iar Dinah plasase acolo în avans doi Cratori care să-l ajute să se descurce.

Markus era în stare să trateze lucrurile la modul cât se poate de neceremonios, ceea ce îi caracteriza perfect stilul de conducere – felul lui de a le spune implicit oamenilor că se aștepta din partea lor să-și facă naibii treaba fără să aibă nevoie de discursuri de încurajare la început sau de felicitări la final. Nu mergea în cazul tuturor. Unora le plăcea ceremonialul. Dar pe niciunul dintre aceia nu-l invitase alături de el în expediție. Așadar, nu există un moment anume când a început totul. Pur și simplu, se apropiau tot mai mult de Pământ. Slava a țâșnit în sus pe scara de acces până în vârful modulului de comandă și

un minut mai târziu a anunțat că se afla în dreptul comenzilor lui *New Caird.* Jiro a început să-i strige pe rând valorile semnificative din timpul pornirii reactorului, transmițându-i ocazional indicii despre cum trebuiau înțelese cifrele: „Asta-i puțin mai repede decât ne-am așteptat… acum se domolește… asta-i conformă cu planul… gata de acțiune la comanda ta…” și așa mai departe. Markus participa îndeosebi rozându-și unghiile și holbându-se la ecran. Din când în când se apleca să tasteze ceva sau să dea comenzi gestuale pe tabletă. Munca lui Dinah era aproape integral abstractă, desfășurându-se la câteva niveluri distanță de lucrurile cu însemnătate evidentă. Încerca să se concentreze asupra ei și să ignore zgomotele a o mie de obiecte libere care se așezau pe „podeaua” lui *Ymir* pe măsură ce „pornea” gravitația datorită combinației dintre mărirea propulsiei lui *Ymir* și acumularea constantă de rezistență atmosferică.

— Acum, spuse Markus.

— Recepționat, răspunse Jiro. Barele de control răspund la program… și… avem criticalitate.

Patru gigawați de putere termică – cât să alimentezi tot orașul Las Vegas – intrară în acțiune în următoarele secunde. Dinah o simți ca pe o creștere uriașă în greutate și o auzi ca pe o cacofonie de scârțâituri, gemete și scrâșnete când modulul de comandă, împreună cu gheața din jurul lui, începu să sufere tensiuni structurale. O văzu pe ecranele ei sub forma unor schimbări bruște și frenetice în ferestrele care rămăseseră frustrant de statice în ultimele ore. Burghiele se învârteau, iar silozurile de gheață, care timp de săptămâni în șir fuseseră pline până la refuz, începură să se golească într-un ritm șocant. Câțiva dintre roboții care îi furnizau „puncte de observare” căzură sau alunecară din punctele lor de ancorare, ceea ce rezultă în modificări subite și deloc utile ale unghiurilor camerelor. Activă un program care însărcina fiecare robot din interiorul ciobului să livreze mai multă gheață în silozuri, cât mai repede cu putință, și încercă să supravegheze rezultatul în timp ce monitoriza și integritatea structurală a ciobului în ansamblu. În schema tradițională a lucrurilor, minerii își făceau toată treaba în condiții de gravitație, așa că greșelile structurale se manifestau în scurt timp și în mod dramatic, sub forma surpărilor de cavități. *Ymir* era o mină care fusese săpată în ritm

lent, în condiții de imponderabilitate, și supusă „gravitației” doar pentru scurte perioade de timp, când pornea motorul, așadar plutea în aer o anume senzație de anxietate cauzată de faptul că nu se știa când era posibil să se năruie totul. Deocamdată, lucrurile arătau bine.

— Pierdem viteză binișor, mormăi Markus din bucata lui de fereastră miniaturală care mai rămăsese vizibilă.

Dinah își permise să arunce o privire la diagrame ca să verifice dacă era adevărat. Timpul trecuse mai repede decât credea ea; erau la doar câteva minute distanță de perigeu. Acel „binișor” din exprimarea lui Markus însemna „destul cât să schimbe situația, dar nu atât de mult cât să ne omoare”.

Apoi Markus adăugă:

— Slava, aprindere de trei secunde, te rog.

— *Da,* răspunse rusul.

Apoi, trei secunde mai târziu, preciză:

— Începe.

Nici n-ar fi știut că Slava făcea ceva dacă n-ar fi fost camera exterioară, pe care o poziționase Dinah pe suprafața ciobului, la o oarecare distanță de *New Caird* și privind înapoi către el. Camera arăta o pâlpâire albastră fantomatică ieșind din clopotul efuzorului reactiv al navei, împingând în jos botul lui *Ymir* și înălțându-i puțin pupa.

Ymir tremură slab. Dinah nu înțelese ce însemna asta. Se temu că putea fi vorba de o surpare, până identifică senzația drept ceva ce nu se așteptase să mai simtă vreodată: zdruncinături atmosferice. Nu se mai aflase atât de aproape de suprafața Pământului de când se lansase pe orbită, cu aproape un an înainte de Zero. Iar dacă următoarele minute decurgeau bine, nici nu avea să mai fie vreodată atât de aproape.

Tremuratul nu dură mult. Toate diagramele de pe ecranul ei înregistraseră mici scuturături care se retrăgeau acum în trecut.

— Am ricoșat, spuse Markus. Cred c-o să mai facem asta cel puțin o dată.

— Burghiele patru și unsprezece s-au gripat, anunță Jiro. Am să încerc să le schimb sensul ca să elimin blocajul.

Lucrul acesta o făcu iar atentă pe Dinah. Dintr-o privire, verifică toate nivelurile din silozuri și văzu că scădeau rapid, cum era de așteptat, în pofida eforturilor depuse de roboți pentru refacerea stocurilor. Cele două pe care le identificase Jiro

erau arhipline, pentru că nu se putea scoate nicicum gheața din ele. Dinah activă un subprogram care punea niște Cratori la muncă pentru transferarea surplusului de gheață din silozurile 4 și 11 la cele din vecinătate care puteau s-o folosească.

— Aprinderea la *Caird* a funcționat, spuse Markus, dar ne-a imprimat puțin cam multă rotație. Contracarez folosind propulsoarele – și asta o să dureze o vreme.

Introduse niște comenzi care trebuiau să pornească acele propulsoare de poziție ale lui *Ymir* care acționau în sens opus față de marele motor al lui *New Caird.*

— Apropo, tocmai am trecut de perigeu – sper.

Dinah aruncă o privire la diagrame și văzu că trecuseră într-adevăr de punctul median al manevrei. Oarecum paradoxal însă, altitudinea lor era în scădere – se îndreptau spre cel de-al doilea și ultimul, sperau ei, dintre „ricoșeurile” din atmosferă.

— Acum suntem pe un curs nou și ciudat, remarcă ea.

— Așa e, spuse Markus. Dacă supraviețuim următoarelor minute, putem să-l corectăm mai târziu.

— Burghiul unsprezece și-a reluat funcționarea, raportă Jiro, dar doi și trei simt gripate. S-ar putea să avem o criză critică de propergol.

— Ale naibii propulsoare, nu-s destul de puternice, spuse Markus. Am supracorectat și acum ne apropiem de alt ricoșeu. Zburăm nu doar cu pupa înainte, dar și cu capul în jos.

Așadar aprinderea motorului lui *New Caird* dăduse rezultate. Înclinase în jos „botul” navei, care era orientat înapoi, și împiedicase pupa, în prezent orientată înainte, să coboare. Răzuiseră atmosfera cu partea lată a ciobului și izbutiseră o frumusețe de ricoșeu – un salt care se prea poate să le fi salvat viața. Dar, odată ce începuse să se rotească, ciobul era dificil de oprit și între timp ajunsese prea departe. Botul coborâse prea mult, clopotul efuzorului era ațintit în sus către spațiu.

— Deci acum ne propulsăm *în jos* către planetă? întrebă Dinah.

— Nu cât să ne facă rău. Menține propulsia, comandă Markus.

— Mi se termină gheața, spuse Jiro, aruncând o privire peste monitor către Dinah.

Dinah îl avertizase deja că alimentarea cu propergol cât să le ajungă pentru toate aceste operațiuni într-o singură aprindere uriașă avea să fie pe muchie de cuțit, presupunând că totul

mergea perfect. Nu mersese totul perfect.

Dinah îi întoarse privirea lui Jiro, clătină din cap și își văzu de treabă.

— Jiro, pregătește-te să-l oprești, spuse Markus. Coborâm în aer dens și nu știu ce urmează să se întâmple.

Urechea internă le spunea că se întâmpla *ceva.* Propulsia puternică îi țintuia în continuare în scaune, dar o forță anume îl apucase pe *Ymir* de bot și îl răsucea implacabil.

— Am pătruns cu botul înainte, spuse Markus, și ne răsucim invers. Oprirea motorului principal în trei. Doi. Unu. Acum.

Un motor nuclear cu aburi nu se oprea repede. Propulsia se poticni și începu să se diminueze ca răspuns la comanda introdusă de Jiro. Trecu însă aproape un minut până se întoarseră în imponderabilitate – adică pe o orbită liberă, pe care să nu-i zgâlțâie nimic.

— Vă dau imediat noii parametri orbitali, spuse Markus. E complicat fiindcă ne rostogolim.

În liniștea subită care se lăsă după oprirea motorului, Dinah auzi strigăte îndepărtate, cu un timbru metalic. Se prinse că era deschisă o conexiune audio cu Izzy, revărsându-se dintr-o pereche de căști pe care și le smulsese de pe cap în timpul manevrei. Era gălăgia pe care o făceau oamenii din Tanc. Când își puse iar căștile pe cap, își dădu seama că sărbătoreau.

•

— Ați scăpat dintr-un delta-ve dat dracu'! spuse Doob când auzi vocea lui Dinah de la capătul celălalt al legăturii. Meritați felicitări.

Răspunsul lui Dinah, cu o întârziere de câteva secunde, suna prudent:

— Dat dracu', dar nu destul?

Era ciudat să audă vocea unei persoane pe care o cunoștea bine modulată prin aparatura aceea audio de modă veche. De parcă o asculta pe Dinah imitându-l pe Buzz Aldrin la o petrecere. Nuanța emoțională se transmitea mai clar decât cuvintele propriu-zise.

— Konrad încă mai calculează parametrii voștri, spuse Doob, dar așa, la o verificare vizuală, observăm cât de mult ați încetinit. Fantastic.

— Atunci, s-ar zice c-o să mai avem nevoie de-o trecere, spuse ea.

Ceea ce însemna că trebuia să aștepte ca *Ymir* să mai dea un ocol în jurul Pământului și să-și mai aprindă o dată motorul la următorul perigeu, încetinind astfel suficient cât să se poată întâlni cu Izzy.

— De data asta puteți să lucrați cu un perigeu mai înalt, îi atrase el atenția, așa că n-o să mai aveți de zburat cu afurisita aia de gheață prin supa de mazăre.

— Zborul cu afurisita de gheață mă stresează rău, recunoscu Dinah.

— Paharul e pe jumătate plin, draga mea. Paharul e pe jumătate plin. Ați *aprins* lumânarea aia. A funcționat. Ați ricoșat din atmosferă. V-ați apropiat de noi al dracu' de mult – Konrad zice că apogeul vostru e categoric sublunar.

Ceea ce însemna că *Ymir* se va întoarce și va începe să recadă spre Pământ înainte să atingă orbita fostei luni.

— E teribil de important, adăugă el. Are să schimbe toată situația politică.

După o pauză lungă, Dinah întrebă:

— Politică?

De parcă nu-și putea crede urechilor.

•

— Sunt la curent cu faptul că Ivy a ignorat toate ideile tale, începu Julia imediat ce termină Spencer de tastat comenzile care deconectau Arcleta 453 de Rețeaua de Conștientizare Situațională. Presupun că s-a dat peste cap să-ți pună tot felul de piedici ca să nu ajungi aici, la întrunire.

Marțienii – doctorul Katherine Quine, Ravi Kumar și Li Jianyu – aveau un aer cam confuz. *Întotdeauna* era dificil să călătorești de la o arcletă la alta. Timpul de așteptare pentru drumurile cu Viflerul care nu prezentau urgență era de aproximativ două zile, iar urgențele puteau reconfigura coada în ultimul moment. Ca membră a Populației Generale, doctor Quine avea o perspectivă olimpiană asupra situației – era cadru medical specializată în urgențe, adesea chemată la câte o arcletă. Avea în jur de zece ani în plus față de Kumar și Jianyu, care erau arcletari aleși prin Tragerea la Sorți din India, respectiv din China. Ajunseseră amândoi în Arcleta 303, care se dovedise a fi un focar de agitatori marțieni. Făcea parte dintr-o triadă cu o populație totală de optsprezece inși, dintre care jumătate aveau gripă la momentul acela, fapt pentru care Katherine Quine avea o scuză

legitimă ca să facă vizite acolo. Profitase la maximum de ocazie luându-i pe sus pe Ravi și Jianyu și venind împreună cu ei. Dintre toți cei angrenați în conversație, ea era probabil cel mai puțin înclinată să vadă un semn de rea-voință din partea lui Ivy în lentoarea cu care se desfășura transportul inter-arce. Cu totul altfel stăteau lucrurile în cazul lui Ravi și Jianyu, care, dintr-o sumă de motive, erau receptivi la ipotezele exprimate de Julia pe acest subiect. În alte vremuri și într-un alt loc, poate că doctorul Quine s-ar fi apucat să despice firul în patru. Dar aveau puțin timp la dispoziție, iar încercarea de a îmbunătăți opinia Juliei despre conducerea actuală a Norului Arcă nu părea un mod eficient de folosire a lui. Așa că renunță. Și până apucă să treacă totul prin filtrul gândirii, Julia trecuse deja la alt subiect.

— De aceea, apreciez cu atât mai mult că ai întreprins o călătorie dificilă și riscantă ca să te întâlnești cu mine personal, spuse Julia. Convingerea mea fermă este că, peste câteva secole, tinerii marțieni vor sta în sălile de clasă de pe Planeta Roșie și vor citi în cărțile de istorie – sau în ce-or avea ei atunci pe post de cărți – despre întrunirea aceasta și despre urmările ei.

Ravi Kumar ridică un deget arătător.

— În loc să-i educăm pe tineri la școală, spuse el, ce-ar fi să ne descotorosim de toată structura tradițională a educației de masă și să abordăm chestiunea în mod personalizat, individualizat? N-avem niciun motiv să repetăm pe Marte greșelile Pământului.

— Sunt complet de acord cu tine, spuse Julia, și genul acesta de idei proaspete mă face și mai nerăbdătoare să găsesc o cale de-a duce acolo cât mai mulți oameni, într-un timp cât mai scurt cu putință. Cu ce să începem? Ce-ar presupune trimiterea unei echipe de avangardă către Marte?

Pentru a doua oară în tot atâtea minute, doctorul Quine păru ușor tulburată. Aruncă o privire la Arcleta 453. Era arcleta centrală, folosită ca spațiu comun, a heptadei care includea numerele 174 – căminul Juliei și al Camilei – și 215 – cel al lui Spencer Grindstaff. Sau cel puțin așa se menționa în înregistrările oficiale. Avuseseră loc unele relocări. Toți bărbații și femeile care locuiau în cele două arclete păreau acum să se considere colaboratori personali ai lui J.B.F. Ocupaseră arcleta

453 și o transformaseră într-un fel de West Wing[34].

— Presupunând că am avea autorizația să trimitem o asemenea misiune…, începu Katherine Quine.

— Dă-mi voie să te opresc aici, dacă-mi permiți, doctor Quine. Tocmai ai ridicat o chestiune de politică. Consider că aceasta e „superputerea” mea și aș dori s-o pun la dispoziția ta și a celorlalți membri ai Comunității Marțiene – cei despre care ai aflat deja, cei care simpatizează în secret cu tine, și alții care s-ar putea înrola la rândul lor când le va deveni clar că ideea călătoriei către Marte este una esențialmente rațională. Așadar, aș propune să considerăm, în interesul acestei mici discuții, că autorizația nu reprezintă o problemă. Aș dori să vă văd și pe voi trei folosindu-vă propria „superputere” de proiectare a acestei misiuni într-un fel care să aibă logică fără să permită niciun fel de interferență dinspre dimensiunea politică. Odată ce vom pune la cale un plan coerent, putem să trecem mai departe la chestiuni privitoare la implementare.

— Într-un scenariu perfect, am ejecta bolovanul și ne-am ocupa pur și simplu de toate, concomitent, spuse Jianyu.

Era prima dată când deschidea gura să vorbească, dar părea să fi prins curaj după discursul Juliei despre superputeri.

— Există forțe remarcabile care vor trebui convinse înainte să se poată întâmpla așa ceva, spuse Julia. Să gândim din perspectiva trimiterii unei avangarde: economică, eficientă, inteligentă, dar suficient de mare ca să-și poată face treaba. Asta înseamnă să coboare pe solul lui Marte și să raporteze către restul Norului Arcă.

— Am tot purtat discuții despre așa o misiune, interveni Katherine. Noi credem că putem s-o realizăm cu o *bola* compusă dintr-o heptadă și o triadă.

— Zece arclete, numără Julia. Nu par prea multe, nu-i așa?

— În timpul delta-V-ului inițial, spuse Ravi Kumar, arcletele vor fi stivuite. Odată ce se vor afla în drum spre Marte, vor forma o bola, astfel încât membrii expediției să poată experimenta gravitația ca pe suprafața Pământului în cursul călătoriei de șase luni.

— Propulsia și alte componente ar putea proveni din kitul VIM, adăugă Jianyu. Cea mai mare parte a muncii de proiectare s-a făcut deja.

---

[34] Aripa de vest a Casei Albe, care găzduiește birourile prezidențiale.

— Va fi nevoie de aerofrânare la final, pentru încetinire, spuse Katherine. Înainte de asta, bola se poate desfășura, arcletele se pot restivui într-o navă unitară, și vor avea timp să inspecteze suprafața de pe orbită și să hotărască unde să aterizeze.

Julia încuviință dând din cap.

— Și, dacă-mi permiteți să vă pun tuturor o întrebare dificilă, care va fi perioada de supraviețuire a acestei colonii izolate, din momentul amartizării? Cât va dura până să rămână fără provizii?

Cei trei marțieni amuțiră și se uitară unul la altul.

— Întreb, continuă Julia, doar fiindcă politica – domeniul meu – își scoate iar la lumină capul hidos. După ce vă veți săvârși actele de eroism, pe umerii mei va cădea povara să perfectez înțelegerea, ca să spun așa. Avangarda amartizează și ne trimite mesajul fericit. Din momentul acela intră în scenă o numărătoare inversă. Și n-o spun în sens negativ – asta ar putea fi un stimulent puternic, care să mobilizeze energiile oamenilor, cum am văzut și în perioada de acumulare care a precedat Ploaia Solidă. Acela va fi momentul în care voi putea să mă adresez populației din Norul Arcă și să-i spun: „Ni s-a ivit ocazia – vom profita de ea? Sau ne vom feri și-i vom lăsa pe acei oameni curajoși să se sfârșească încet?” E un discurs pe care cred că pot să-l rostesc astfel încât să producă un efect profund. Trebuie doar să am o oarecare înțelegere a elementului timp.

— Un an, cu siguranță, spuse Katherine. După aceea, devine o problemă medicală. O problemă de statistică.

— De statistică, repetă Julia și oftă. Despre asta am auzit multe de la doctorul Harris.

•

— Deci ce-mi spui tu acum, că am pierdut socoteala celor care fac parte din heptada lui J.B.F? întrebă Ivy.

Era tăcere în jurul marii mese din Banană. Ivy începuse să țină ședințele importante în acest spațiu vechi și familiar, mai aproape de axa centrală a Stivei și mai adânc în interiorul conului de adăpost oferit de Amalteea. N-ar fi fost o idee bună ca întreaga structură de comandă a Norului Arcă să piară dintr-o singură lovitură de bolid cu ghinion – dezastru mult mai probabil să se petreacă de câte ori se întâlneau în vastele spații din T3 precum Tancul sau Ferma.

Prezenți la întrunire erau Doob, Luisa, Fiodor și trei membri ai

staffului lui Markus aleși pe sprânceană, care se transformaseră într-un soi de triumvirat executiv: Sal Guodian, omul-justiție, Tekla, șefa securității, și Steve Lake, roșcatul cu raste responsabil de chestiunile legate de computere și rețele.

— Sistemul implicit care ține socoteala cui pe unde este, începu Sal, se bazează pe presupunerea că oamenii chiar cooperează cu el.

Ivy ridică o mână.

— Stop. Înainte să intri în explicații, îmi trebuie un da sau un nu.

— Da, răspunse Steve Lake, am pierdut socoteala celor care fac parte din heptada lui J.B.F.

— Mulțumesc, spuse Ivy. Și, nu se știe de ce, ReCoS nu ne ajută să completăm golurile, nu?

— Unul dintre cei care fac parte neîndoios din heptadă este Spencer Grindstaff, spuse Steve.

Ivy încuviință dând din cap.

— Steve, spuse Sal, când te-a luat Markus în serviciul lui, chiar înainte de Cerul Alb, și te-a pus responsabil cu rețeaua în locul lui Spencer, ai făcut o remarcă de genul că Spencer ar putea să cunoască niște intrări secrete în sistemele lui Izzy. Intrări secrete despre care n-ai avea de unde să știi până nu le folosește el.

— Îhî, făcu Steve. Aproape prin definiție, nu putem găsi așa ceva până nu sunt folosite. Ar trebui să citească cineva fiecare linie de cod.

— Crezi că are o intrare secretă în ReCoS?

— Ceva face el, asta știm, spuse Steve, fiindcă imediat după ce-a apărut acolo, arcletele din heptada lui J.B.F. au început să-și oprească rețeaua când și când. De câte ori are ea o întrunire de care nu vrea să știm și noi, intervine el și închide totul.

Ivy se gândi câteva clipe, apoi privi peste masă la Tekla și dădu din cap. Tekla se ridică în picioare – cu grijă, fiindcă gravitatea era destul de slabă acolo – și se apropie de ușă. O deschise și îi făcu semn să intre lui Zeke Petersen, care aștepta afară.

— Mulțumesc că ai venit, rupse Ivy tăcerea în timpul căreia Zeke se așezase la capătul mesei.

Ivy se afla în celălalt capăt. Privea către el „în susul” unei trambuline lungi ca pentru sărituri cu schiurile, iar el privea la

fel către ea.

— Exact ca-n vremurile bune, comandant Xiao, spuse Zeke.

— Îți apreciez loialitatea, spuse Ivy. Știu că trebuie să fie ciudat pentru tine.

— Ba, deloc, spuse Zeke. Eu am luat în serios anunțul pe care l-a făcut Markus la începutul Ploii Solide, când a declarat că se desființează toate națiunile existente. Julia n-a auzit anunțul. Ea n-a primit înștiințarea.

— Am auzit și noi câte ceva despre faptul că Spencer se pricepe să facă deconectări de la rețea.

Zeke dădu din cap.

— Confirm. Am fost de față la un astfel de incident. Am avut o conversație foarte ciudată. Cred că încercau marea cu degetul să vadă dacă pot fi recrutat. Julia mi-a vorbit de parcă eram deja de partea ei – de parcă era de neconceput să nu fiu. E o tehnică de convingere destul de bună – m-a făcut din vorbe o vreme. Dar după ce-am ieșit de acolo și-am apucat să mă gândesc peste noapte, am înțeles ce nebunie ar fi.

— Ai avut impresia că-i o încercare singulară? Sau lua la rând o listă de posibili recruți?

— Dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, aș zice că era o listă, spuse Zeke, dar nu prea lungă.

Ivy dădu din cap. Nu era nevoie s-o spună răspicat: era posibil ca J.B.F. să-i fi recrutat pe alții – alții de care încă nu aflaseră.

— Se potrivește cu ce-am văzut eu, spuse Doob și aruncă o privire spre Luisa pentru un gest de confirmare. Cred că e pur și simplu oportunistă. Ia legătura cu oamenii, îi atrage în conversații, bate apropouri, sondează în căutare de puncte vulnerabile.

— E nebună? o întrebă Ivy pe Louisa.

— Într-un anume sens, nici nu contează, răspunse Luisa. Dacă face probleme, face probleme, indiferent de ce. Nu se schimbă cu nimic situația dacă depistăm sursa într-o tulburare psihiatrică diagnosticabilă.

— Ar putea schimba felul cum abordăm problema.

— Era narcisistă de la bun început, spuse Luisa. Atenție, ăsta nu-i un diagnostic oficial. Dar, din ce-am auzit de la tine și de la Dinah, călătoria ei până pe orbită, la Izzy, a fost destul de traumatizantă. Și-a pierdut soțul și copilul, s-a vărsat sânge pe traseu. Nu-i nevoie să fii profesionist cu patalama ca să ghicești

că suferă într-o oarecare măsură de stres posttraumatic. Făcând legătura, ne putem aștepta ca viziunea ei despre lume să fie întunecată, paranoică. Dar e posibil să fi fost așa dintotdeauna.

— E prudentă, spuse Ivy. Câtă vreme nu face decât să discute cu oamenii, nu prea am ce să fac și nici nu e cazul să fac ceva.

— De acord, spuse Luisa. Își construiește o bază politică în rândul arconauților. Dacă iei măsuri împotriva ei, fără alt pretext decât că stă de vorbă cu multă lume, atunci îi oferi exact ce dorește. Dar n-ar strica să încerci să comunici și tu cu arcletarii.

Ivy oftă.

— Singurul răspuns la politică e tot politica, și la treaba asta sunt complet inutilă.

— Fapte, nu vorbe, spuse Zeke. Asta contează cu adevărat. Și când o să sosească *Ymir,* tu și Markus veți fi realizat ceva care o să-i facă pe J.B.F. și clica ei să arate ca niște prăpădiți.

•

— Poate mă depășește chestiunea asta, spuse Julia după o lungă pauză de gândire, dar s-ar părea că există o coincidență frapantă chiar sub nasul nostru.

— Continuați, doamnă președintă, o îndemnă Camila. Poate pentru dumneavoastră e un lucru evident, dar eu una nu-mi dau seama.

Julia se uită la Katherine Quine.

— Din câte înțeleg, elementele-cheie ale navei propuse să plece către Marte sunt o heptadă în care să locuiască oamenii pe durata călătoriei și o triadă în care să se depoziteze în vrac propergolul și altele. Iar asta se potrivește perfect cu punctele noastre forte.

Scoase un chicotit autocritic.

— Am spus „noastre”. Ce era în mintea mea? Presupun că-mi asumam riscul de a-mi închipui că ar putea să existe un fel de alianță firească între Comunitatea Arcletarilor și marțieni. Un fel de coaliție rebelă a maselor, dacă vreți. Aici, în această heptadă, am închegat rapid un nucleu social care să pună pe tapet anumite îngrijorări relevante pentru CA. Într-un anume sens, avem acum propria noastră heptadă. Și tot astfel, voi, Ravi și Jianyu, v-ați transformat triada într-un focar intens de propagandă pro-marțiană. Aveți propria voastră triadă. Deci cele mai mari componente ale expediției către Marte au fost obținute deja. Nu mai trebuie decât să fie puse laolaltă.

Ravi dădea din cap aprobator.

— Doi dintre inginerii din echipa VIM sunt entuziasmați de idee. Au ajutat la construirea lui *New Caird* și sunt nerăbdători să atace o nouă problemă. Unul dintre ei s-ar putea chiar să vină cu noi. Paul Freel. A fost mereu un susținător ardent al colonizării lui Marte, cu mult înainte de Zero.

Katherine, care ascultase cu mare atenție, interveni:

— Nu vreau să fiu eu cea sceptică, doamnă președintă, dar în ce sens „aveți” de fapt heptada asta, sau în ce sens „își au” prietenii noștri aici de față triada în care locuiesc? Ar putea să fie adevărat în sensul de-a avea majoritatea decizională. Dar…

— Dar ce înseamnă cu adevărat posesia în acest context? Hmm, da, este o întrebare foarte profundă, doctor Quine, și mă bucur că ai formulat-o. O mulțime de lucruri pe care înainte le luam de-a gata, cum ar fi drepturile de proprietate și libertățile individuale, sunt puse în umbră de acest PSPAS declarat de Markus. Sau legea marțială, dacă e s-o spunem pe șleau. Dar, ca prim pas către răspunsul la întrebarea ta, aș sugera că posibilitatea de-a veni și-a pleca după dorință nu poate fi separată de posesie – asta ar însemna de fapt „să ai” o arcletă, o triadă sau o heptadă.

— Păi, în acest sens, toți suntem de fapt supuși directivelor colective ale roiului, spuse Katherine. Parambulatorul e cel care decide unde și când mergem.

— Este într-adevăr unul dintre cele mai perfide instrumente de control social imaginate vreodată, spuse Julia.

Katherine părea aproape îngrozită.

— Dar fără el ar fi dezastru pentru noi.

— Asta îl face atât de perfid. Existența lui se poate justifica mereu cu argumentul siguranței. Vom rămâne cu toții sclavii Parambulatorului până când și dacă nu va hotărî cineva că anumite lucruri sunt mai importante.

Jianyu avea un aer foarte atent și curios.

— Și de-ar fi să hotărască cineva asta, spuse el, tot nu s-ar schimba nimic decât dacă arcleta respectivă ar trece pe control manual.

— Înțeleg că e ceva ce se poate face în orice moment, spuse Julia. Am fost informată greșit?

— Nu, răspunse Jianyu, dar ar apărea foarte vizibil în Parambulator. Ar declanșa alarme prin toată Rețeaua de

Conștientizare Situațională.

— În cazul acesta, spuse Julia, va trebui să ne ocupăm de ReCoS când și dacă va veni momentul să acționăm decisiv.

•

Bunica lui Ivy, o femeie născută în Guangzhou și crescută în Hong Kong, care nu știa decât câteva cuvinte în englezește, își condusese familia dintr-un apartament al soacrei sale, aflat deasupra unui garaj din Reseda. Întronată pe un fotoliu reparat cu bandă adezivă și înfășurată în cuverturi croșetate cu motive geometrice, emisese pentru posteritate o serie de dictate, proclamații și decrete religioase care dobândiseră forța legii în familia ei compusă din peste treizeci de descendenți direcți și rude prin alianță, răspândiți prin toată Valea San Fernando. Deși nu era indiferentă la bani, dragoste, securitate și alte impulsuri psihologice comune, părea să fi fost motivată de o altă nevoie, una obscură și prin urmare misterioasă pentru majoritatea celor care îi erau loiali. Probabil că anglo-saxonii ar fi „orientalizat” toată situația sub eticheta reputației sau a respectului confucianist datorat celor vârstnici. Ivy ajunsese cu timpul să descifreze în ea o simplă nevoie de atenție. Oricine intra sau ieșea din casă trebuia să treacă pe la Bunica. Și nu era de ajuns doar să bage capul pe ușă și să spună salut sau la revedere; trebuia să ia loc pe scaunul de ratan fără brațe de lângă fotoliul ei, să petreacă acolo câteva minute și să spună câteva cuvinte. Singura putere a Bunicii de a impune această regulă era să găsească metode tainice și extravagante de răzbunare cu efecte pe termen lung asupra celor care o desconsiderau.

Julia Bliss Flaherty era, își dădea seama Ivy, din același aluat. Prinsă la înghesuială și obligată să dea explicații, își justifica acțiunile în termenii unui obscur plan altruist. Și poate chiar credea ce spune. Dar lucrurile nu stăteau deloc așa. Era exact ca bunica lui Ivy. Dacă dădeai dovadă de loialitate față de ea, îi intrai în grații, iar reputația și puterea îți sporeau odată cu ale celorlalți care făceau ca tine. Dacă o trimiteai într-o arcletă și n-o mai luai în seamă, deveneai inamicul ei și al rețelei sale. Era singura autoritate pe care putea să și-o exercite. Însă, dacă o ignorai prea mult timp, putea să se transforme într-un dușman puternic. Statutul ei de fostă președintă – și nu una oarecare, ci președinta care supraveghease construirea Norului Arcă și folosise inclusiv armament nuclear ca să-l protejeze – îi dădea

credibilitate printre arcletari. Devenise un lucru comun să-ți închipui că arcletarii erau risipiți și demoralizați, că nu făceau decât să aștepte un conducător care să le ofere identitate și scop. Ivy nu mai știa dacă percepția aceasta era corectă sau era un mit născocit de J.B.F. și care se perpetua de la sine. În orice caz, căpătase forța realității.

Stătea la masă față în față cu Tekla, întrebându-se dacă ar fi util să-i comunice și ei toate aceste gânduri care îi treceau prin minte. Cum ar reacționa rusoaica aceasta concurentă la heptatlon, oare ar înțelege, oare i-ar păsa de bunicuța cantoneză a lui Ivy, moartă în Reseda?

Poate. Dar Tekla venea dintr-un mediu în care, prin tradiție, detaliile erau stocate și distribuite pe principiul strictului necesar. Dacă i se ofereau prea multe informații, se zăpăcea, se plictisea și în cele din urmă se enerva. Față de cei care obișnuiau să vorbească prea liber, simțea același fel de dispreț pe care l-ar nutri un om de afaceri față de un mână-spartă. Ea nu voia decât să știe ce treabă are de făcut.

Din același motiv, era și dificil de pătruns în mintea Teklei. Dar nu era nicio problemă. Într-o organizație mare, cu o ierarhie de comandă în stil militar, nu era nevoie să fii prieten și coleg minunat cu toată lumea. Lucru pe care Markus îl înțelegea prea bine, de aceea și ajunsese la conducere. Mai pe potriva lui Ivy fusese șefia micii prăvălii care era Izzy la momentul Zero. Markus nu s-ar fi priceput deloc la așa ceva.

— Treaba asta cu Julia nu face decât să ne distragă de la lucru, nimic mai mult, spuse Ivy. Sunt lucruri mult mai importante care necesită atenția mea. Dacă facem prea mare caz, o să se-ntoarcă împotriva noastră – o să-i dea Juliei mai multă putere decât merită. Dar nu putem să ignorăm tot ce face.

Tekla dădea din cap a încuviințare. Bun.

— Vreau să te duci într-o vizită la heptada ei, continuă Ivy. O să mergi acolo în calitatea ta de șefă a securității lui Markus. Înțelegi? E o vizită oficială. O să-i explici că sunt probleme cu Rețeaua de Conștientizare Situațională, care ar putea avea consecințe periculoase dacă nu sunt eliminate. În rest, vreau doar să asculți ce spune. Fiindcă am convingerea că va încerca să te atragă de partea ei. Așa face cu toată lumea. Tu ai fi o pradă valoroasă.

— Dacă va face cum anticipezi tu, ce-ar trebui să-i răspund? întrebă Tekla.

Ca exemplu pentru cât era de naivă, la început Ivy nici măcar nu se prinse ce sens avea întrebarea Teklei. Apoi înțelese ce sugera ea, că s-ar putea preface că devine adeptă a Juliei. Se oferea voluntar să fie iscoadă în rețeaua Juliei.

În timp ce Ivy avea revelația acelei propuneri, Tekla îi urmărea placid schimbarea de pe față.

— Aș sugera să nu acționăm deocamdată, spuse Ivy – fiind, realmente, nu atât prudentă, cât timidă.

— Bineînțeles, spuse Tekla, nu e o tactică bună să mă arăt nerăbdătoare, n-ar face decât să-i trezească suspiciuni.

Ivy nu spuse nimic. Tekla continuă să explice:

— Cunosc multă lume cu un asemenea mod de gândire.

„Pe când tu se vede că nu cunoști, scumpete”.

— Propunerea mea este să-mi raportezi mai întâi mie în persoană și după aceea vom lua noi o hotărâre.

— Noi?

— Eu. Eu voi lua o hotărâre.

— E bine că ne întâlnim aici, spuse Tekla. În Banană.

— Îți place?

Tekla păru derutată.

— Nu e vorba că-mi place. Banana e mai securizată.

— Te referi la bolizi.

Tekla clătină din cap.

— Nu, la Grindstaff.

Apoi se ridică în picioare – cu atenție, să nu zboare în sus și să dea cu capul de tavan – și plecă, lăsând-o pe Ivy singură, cu mintea plină de întrebări. Ce făcuse, chiar se înhămase la proiectul stabilirii unei rețele de spionaj în interiorul Norului Arcă? Cum o să-i explice lui Markus? Și el cum o să reacționeze, o să fie oripilat sau impresionat? În oricare dintre variante, ce sentimente îi va stârni reacția lui? Când naiba se întorcea Dinah, ca să poată să discute cu ea astfel de lucruri la un pahar de spirtoasă?

Și ce voise Tekla să spună cu comentariul din final, că Banana e mai securizată în fața lui Grindstaff? Banana era veche, de dinainte de Zero, așadar conexiunea ei cu ReCoS era o improvizație neelegantă pe echipament antic. Tekla părea să sugereze că, dacă Spencer putea manipula ReCoS într-o

asemenea măsură încât să deconecteze arcleta Juliei, atunci poate era în stare s-o manipuleze și pentru a pune sub supraveghere alte părți ale Norului Arcă – inclusiv Ferma, Tancul și biroul lui Markus.

„Cunosc multă lume cu un asemenea mod de gândire”, spusese Tekla. Se referea la genul de oameni din armata și din serviciile secrete ruse, obișnuiți cu moduri de gândire întortocheate, tipice acelor profesii. Poate chiar Tekla fusese cândva pregătită să devină agent activ de contraspionaj. Dacă Tekla ajungea într-adevăr „cârtiță” în rețeaua Juliei, cum putea Ivy să se asigure că era o cârtiță corectă, care îi era ei loială, și nu un agent dublu, loial Juliei?

•

Contactul razant cu atmosfera îl trimisese pe *Ymir* învârtindu-se lent pe noua sa orbită, pe care se îndepărta în mare viteză de Pământ. Calcularea cu precizie a acestei orbite le luă cincisprezece-douăzeci de minute și le dezvălui că aveau la dispoziție mai puțin de patru ore pentru acțiunile necesare ca să-și salveze viețile.

Dacă totul ar fi mers perfect, aprinderea nucleară l-ar fi încetinit pe *Ymir* până la nivelul la care ar fi putut realiza un rendez-vous cu Izzy cu ajutorul câtorva mici delta-V-uri suplimentare. Speraseră să se întâmple așa, dar nu avuseseră mari așteptări. Cea mai realistă speranță era să mai scadă din viteză și să-și reducă altitudinea apogeului.

Cifra aceasta – distanța care separa Pământul de navă în punctul cel mai înalt al orbitei sale – era în relație directă cu viteza pe care o avea nava la punctul cel mai de jos. Deoarece „căzuse” până acolo de la un apogeu extrem de înalt, mult dincolo de fosta orbită a Lunii, *Ymir* se năpustise amețitor după ce ricoșase din atmosferă. Fiecare fărâmă de viteză care era anihilată de aprinderea uriașei retrorachete nucleare sau de frecarea cu aerul se traducea într-o altitudine mai joasă la următorul apogeu, care – în funcție de jocul cifrelor – urma peste câteva săptămâni, zile sau ore.

Răspunsul, odată ce făcură calculele, se dovedi a fi câteva ore.

Într-un anume sens, *Ymir* își ratase ținta cu un kilometru și jumătate; delta-V-ul total pe care îl obținuse reprezentase mai puțin de o treime din cel la care speraseră. Și totuși, fusese

suficient cât să-i coboare apogeul, de la mare distanță dincolo de lună până la o cifră care era abia de trei ori altitudinea la care înconjura Izzy Pământul.

Tot astfel, perioada – timpul necesar parcurgerii în întregime a unei orbite – scăzuse de la șaptezeci și cinci de *zile* la doar opt *ore.* Lecția fiind că modificări uriașe ale acelor numere puteau fi obținute în schimbul unei valori mici, prin comparație, a delta-V-ului.

Pe de altă parte, ca să-l aducă pe *Ymir* și restul de drum până jos, la orbita lui Izzy, era nevoie de un delta-V de două ori mai mare decât ceea ce reușiseră ei să stoarcă din „aprinderea” abia încheiată.

Însă cu mult înainte de a-și face griji pentru asta, trebuiau să supraviețuiască următoarelor opt ore.

Chiar dacă apogeul lui *Ymir* fusese modificat radical, altitudinea navei la perigeu rămânea neschimbată – adică, în continuare, periculos de joasă. Dacă nu făceau nimic în acest sens, la următoarea trecere aveau să traverseze din nou, vâjâind și ricoșând, partea de sus a atmosferei.

Dintr-un anume punct de vedere, o mică înălțare a perigeului, ca să nu fie nevoie să-și mai facă griji în legătură cu atmosfera, era ușor de realizat. Se putea face cu o aprindere mică, dar precis calibrată, la apogeu. Într-o misiune spațială normală, ar fi fost o sarcină simplă. Aici, se complica din cauza a doi factori. Mai întâi, succesul pe care îl avuseseră în coborârea apogeului, deci și în scurtarea perioadei, impusese un timp-limită foarte apropiat – patru ore după perigeu – la care trebuia să aibă loc acea aprindere.

A doua complicație consta din rostogolirea lentă a navei. Aceasta însemna că motorul rachetă nuclear nu era îndreptat niciodată în direcția corectă, cel mult printr-o întâmplare norocoasă. În timpul marii aprinderi de la perigeu, îndreptaseră efuzorul în față, ca să îndeplinească rolul unei uriașe retrofuzee. Următoarea aprindere de la apogeu trebuia să le mai mărească puțin viteza, așa că aveau nevoie să poziționeze efuzorul spre spate. Dar cât timp nava se rostogolea, nu era îndreptat în nicio direcție anume.

Așadar, sarcina lor din acel moment era să stabilizeze comportarea lui *Ymir* folosindu-i propulsoarele pentru a riposta la nedorita rotație. Și, după cum descoperiseră odată cu prima

lor încercare, propulsoarele erau mici și slabe în comparație cu momentul cinetic al marelui ciob de gheață. În jargon aerospațial, le lipsea capacitatea de control superior. *Ymir* era ca un camion care alunecă pe o baltă de ulei, răspunzând prea puțin la comenzile volanului. Problema aceea se ameliorase într-o oarecare măsură odată cu eliminarea unei mari părți a masei în cursul aprinderii. Multe tone de gheață fuseseră azvârlite afară prin efuzor sub formă de abur. *Ymir* era mai ușor și prin urmare mai controlabil. Să calculeze cu exactitate *cât* de controlabil era și ce însemna asta pentru controlul superior al propulsoarelor era, în sine, o însărcinare importantă, care mai consumă o jumătate de oră doar pentru obținerea unei evaluări aproximative.

Rezultatul nu era încurajator. În cele trei ore rămase, pur și simplu nu exista nicio metodă prin care propulsoarele de control al direcției lui *Ymir* – proiectate pentru corecții mici pe parcursul unor perioade mari de timp – să-i poată neutraliza rostogolirea. Nu era o rostogolire deosebit de rapidă – echipajul din modulul de comandă abia dacă sesiza că se roteau –, dar ajungea ca să facă imposibilă următoarea aprindere a motorului rachetă. Iar dacă nu reușeau să-l aprindă în trei ore, aveau să răzuie iar atmosfera în alte patru ore și din nou opt ore mai târziu. Poate reușeau să supraviețuiască la o nouă trecere asemănătoare cu prima, dar nu puteau supraviețui la încă două.

Când toate acestea îi deveniseră limpezi, Markus împărțise echipajul în două, lăsându-i pe Dinah și pe Jiro în sala comună a modulului de comandă, să aibă grijă de sistemul de propulsie, iar el „urcă” la Viaceslav ca să chibzuiască la problema controlului orientării.

Prin comparație, misiunea lui Dinah era doar rutină. În timpul aprinderii de la perigeu, consumaseră cea mai mare parte din gheața depozitată în silozuri. Unele burghie se blocaseră și întreaga operațiune de minerit în gheață fusese dată peste cap cât timp ea improviza soluții la diverse probleme care îi cădeau pe cap din toate părțile. Apăreau roboți în locuri în care n-ar fi trebuit să fie; unele silozuri erau supraaglomerate, în timp ce altele erau goale. Trebuia excavată gheață nouă, iar cea veche trebuia rearanjată. Remedierea tuturor acestor probleme înainte de următoarea aprindere, care avea loc peste trei ore, nu era o piedică insurmontabilă, dar îi solicita lui Dinah întreaga atenție.

La rândul său, Jiro avea de rezolvat câteva chestiuni legate de reactor. Amândoi aveau de trudit cu sârguință și fără oprire ca să fie totul pregătit la momentul aprinderii de la apogeu.

Asta presupunând că, între timp, cealaltă jumătate de echipaj găsea metoda de a-l orienta pe *Ymir* în direcția corectă. Markus strămutase această însărcinare într-o altă parte a navei, unde să nu distragă atenția echipajului ocupat cu propulsia. Cel puțin asta fusese intenția lui; numai că Dinah, în scurtele momente când se smulgea din concentrarea profundă, în timp ce compila un cod sau căuta ceva de mâncat pe fugă, se pomenea întrebându-se ce făceau ei acolo sus.

Judecând prin eliminare, probabil că era ceva legat de *New Caird.* Demonstraseră deja că propulsoarele lui *Ymir* nu se ridicau la înălțimea unei asemenea însărcinări. Doar motorul principal al lui *New Caird* avea destulă putere ca să schimbe situația. Problema cu motorul era că rămăsese înțepenit într-o direcție care din întâmplare nu era cea în care aveau nevoie să fie propulsați.

Urmărirea acestui raționament până la concluzia sa logică îi provocă lui Dinah o stare de neliniște care îi tulbură concentrarea încă și mai mult decât dacă ar fi lucrat în aceeași cameră cu Markus și cu Slava.

Își ținu în frâu curiozitatea și agitația până se asigură că motorul avea destulă gheață pentru aprinderea de la apogeu. Munca ei se terminase. Mai rămânea o jumătate de oră. Jiro părea să fie călare pe situație.

O bufnitură puternică răsună prin pereții modulului de comandă, oferindu-i o scuză ca să deschidă o fereastră video și să tragă cu urechea la canalul audio pe care îl foloseau Markus și Slava. Roboții împrăștiați pe toată suprafața exterioară a lui *Ymir* îi ofereau ochi pe care putea să-i întoarcă în orice direcție. Chiar și așa, îi luă câteva minute să obțină o imagine a ceea ce se petrecea.

New Caird se desprinsese de *Ymir* și nu se mai vedea nicăieri. Presupunea că Markus era la comenzi.

La exteriorul lui *Ymir* se zărea un om în costum spațial, „mergând” către pupă cu ajutorul unei perechi de Cratori pe post de puncte de ancorare mobile. Probabil că era Viaceslav. Pe labele picioarelor îi crescuseră niște mustăți albe și groase. Dinah avu nevoie de câteva momente ca să priceapă imaginea:

își legase fiecare gheată cu coliere de plastic de spinarea câte unui Crator, iar „mustățile” erau capetele libere ale colierelor. Era genul de improvizație care i-ar fi făcut pe inginerii de școală veche de la NASA să se răsucească în mormânt, dacă Ploaia Solidă n-ar fi eliminat acea posibilitate. Dar în ultimii doi ani, și cu deosebire în ultimele două săptămâni, acest gen de inginerie rustică devenise rutină.

Ceea ce făcea cu atât mai presantă întrebarea: ce naiba avea Markus de gând? Dacă Slava se arăta atât de inventiv cu doi roboți și o pungă de coliere...

Într-un târziu dibui *New Caird* pe o cameră de la un Fuler care era atașat de pupa ciobului de gheață, cam la jumătatea distanței dintre margine și burdihanul efuzorului. Mica navă plutea în spațiu la vreo sută de metri distanță, cu erupții de jeturi albe din propulsoarele de manevră o dată la câteva secunde, în timp ce încerca să păstreze o poziție stabilă în spatele ciobului care se rotea lent. Markus o conducea manual, și ce mai zbor extravagant executa!

Era dificil de vizualizat geometria ansamblului, dar Dinah se convinse că Viaceslav „pășea” în direcția spre care era îndreptat *New Caird.* Cei doi bărbați se concentrau, fiecare în felul lui, asupra aceleiași zone a ciobului: unul dintre colțurile cele mai îndepărtate, unde se termina partea cea mai largă a conului de zahăr, unită cu baza de-a lungul unei muchii ascuțite, dar neregulate. Acolo, încastrat în gheață, era un fragment din structura de rezistență cam de mărimea unui automobil. Servea drept ancoră pentru un ciorchine de mici efuzoare reactive conice; era unul dintre acele sisteme propulsoare care se dovediseră jalnic de slabe pentru treaba curentă. Orientând o altă cameră într-acolo, Dinah văzu un jet constant de foc alb-albăstrui care ieșea din două efuzoare. Era o aprindere continuă, la putere maximă. Nu erau niște propulsoare proiectate pentru așa ceva. Însă sistemul de control al direcției lui *Ymir* calculase propulsia și o mare parte din ea trebuia aplicată în acele două direcții – orientând „botul” navei înainte, iar efuzorul reactiv, în urmă – dacă voiau să-și îndeplinească obiectivul programat.

Dinah înțelese. Raționamentul ei era confirmat de dialogul pe care îl asculta acum, purtat de Markus și Viaceslav într-un amestec de engleză, germană și rusă. Dar își dădea seama cum trebuie să fi arătat *Ymir* în acele momente, văzut de Markus prin

fereastra frontală a lui *New Caird*: ca un uriaș cap de săgeată plutitor din gheață neagră, în cea mai mare parte întunecat, dar ornat la bot și la „colțuri” cu lumini albe pâlpâitoare și cu șuvoaie de gaz fierbinte evacuate din propulsoare, care funcționau pe baza unui program automat, controlat din interior. Câteodată se opreau și se aprindeau iar. Mai rar însă, când se cerea propulsie sporită într-o anume zonă, funcționau mult timp fără oprire. Aprinderile acestea îndelungate și stabile se distingeau cu claritate pe fundalul întunecat al spațiului.

Markus n-avea nevoie să calculeze în minte rotația lui *Ymir.* N-avea nevoie să-i cunoască vitezele cu care se învârtea în jurul celor trei axe sau cuplul necesar pentru a le contracara. Nici măcar nu trebuia să deschidă interfața pe tabletă. Tot ce trebuia el să facă era să zboare în jurul ciobului și să caute locuri în care propulsoarele funcționau încontinuu. Acestea erau cele suprasolicitate și subalimentate. Prin urmare, acestea erau locurile în care marele motor al lui *New Caird* putea fi folosit în modul cel mai eficace.

Dar cum?

O formă cenușie și neclară îi obtură lui Dinah vederea asupra sistemului de propulsie: Viaceslav se mișca prin fața camerei. Apoi obiectivul se concentră asupra lui, arătându-l cum își căuta pe bâjbâite o carabină în jurul taliei și cum o prindea de un element de rezistență care ieșea din gheață. Dinah îl auzea cum respiră. Ținându-se bine cu mâna stângă, Viaceslav își băgă mâna dreaptă în interiorul rețelei de lonjeroane. După ce pipăi o vreme, păru să găsească ceva, după care lucră acolo cam un minut, brațul lui descriind o ușoară mișcare de du-te-vino.

Jeturile propulsoarelor pâlpâiră și se opriră.

— Rezolvat, spuse Viaceslav. Scuze. Valva era lipicioasă.

— Dă-te la o parte, *tovarișci,* spuse Markus.

— Mă dau, replică Slava.

Își desprinse carabina și se aplecă în partea opusă structurii de rezistență, bazându-se pe Cratorii legați de picioarele lui, și începu să se deplaseze în ritmul obositor de lent al cuiva care umblă prin caramel fierbinte.

— Dă-i drumul, spuse el, apoi adăugă ceva în germană, o frază despre care Dinah putea să jure că însemna: „Dacă nu funcționează, oricum suntem morți cu toții”.

New Caird lunecă în afara cadrului. Mai trecură câteva clipe

până când Dinah avu din nou imaginea navei. Se apropia de *Ymir,* îndreptându-se direct către sistemul propulsor pe care tocmai îl oprise Slava și pătrunzând pieziș între cele două efuzoare ale propulsoarelor care funcționaseră până atunci.

Logica era limpede; metoda era nebunie curată. *New Caird* urma să facă treaba de care nu erau în stare cele două propulsoare firave. Markus trebuia să-i orienteze uriașul efuzor aproximativ în poziția corectă, adică undeva la jumătatea distanței dintre cele două care făcuseră toată munca până atunci. Bun. Dar mai trebuia să realizeze și conexiunea mecanică dintre *New Caird* și ciobul de gheață, astfel încât impulsul uriașului motor să se poată transmite în masa acestuia.

Și părea că își propusese să realizeze asta prin înfigerea navei mici în cea mare. Operațiunea se desfășura lent, ca atunci când un remorcher împunge cu prora într-o latură a unui petrolier ca să-l înghiontească în dană. Dar, indiferent cum arăta, ceva se înfigea în altceva, și nu era nicidecum un lucru pentru care se proiectau în general navele spațiale.

Dinah își mai slăbi puțin strânsoarea dureroasă a degetelor pe marginea mesei atunci când, cu câteva clipe înaintea coliziunii, Markus porni retrofuzeele, încetinind *New Caird* la momentul impactului. Dar tot simți și auzi zgomotul de strivire care răsună prin pereții palatului de gheață. Îl mai auzise în ultimele două ore și se întrebase ce putea fi; după toate aparențele, Markus mai făcuse deja manevra acesta de câteva ori.

Ținta lui fusese locul în care structura de rezistență ieșea din gheață, formând un unghi în interiorul căruia putea să se fixeze botul lui *New Caird* cât timp propulsia rămânea pornită. Deocamdată, puterea necesară îi era livrată de propulsoarele de la pupă. Dar Dinah, care îl urmărea pe Markus prin fereastra frontală, îl văzu lucrând pe ecranul cu comandă tactilă care era panoul de comandă al lui *New Caird* și își făcu o idee destul de clară despre ceea ce urma.

Dinah deschise interfața sistemului de control al direcției lui *Ymir* și văzu nebunia: tot ciobul plin de propulsoare aprinse, marcate de iconițe furioase care avertizau ba că era prea puțin propergol, ba că nu era destul timp, ba că se încingeau ajutajele reactive. Obiectul pe care îl înfipsese Markus pâlpâia în culoarea roșie, indicând că nici măcar nu mai era conectat la sistem. Diagramele din partea de jos a ecranului și o reprezentare

tridimensională a ciobului în spațiu arătau cât de departe se aflau de ceea ce doreau să obțină.

Auzi o mică simfonie de scrâșnete, scârțâituri și pocnituri și simți nava rotindu-se în jurul ei.

Fluxul video cu *New Caird* era scăldat în lumină albă de la propulsia principală, care pornea la putere maximă. O privire rapidă la graficele controlului de direcție o lămuri că se petreceau lucruri bune.

— Este bine, spuse Jiro, dar acum urmează să ne suprarotim.

— Numai dacă nu-mi iese mie sincronizarea, spuse Markus. Ar trebui să ajungem prin rotire la poziția corectă exact la momentul aprinderii de la apogeu. După aceea, da, o să ne suprarotim. Dar vom avea timp berechet să rezolvăm problema.

La momentul acela îl întrerupseră o exclamație și o bubuitură înfundată. Markus înjură în germană, după care transmisia audio se întrerupse.

Dinah văzu pe fluxul video că *New Caird* se înclina la un unghi greșit. Flama de la motor clipi și se stinse.

Structura de rezistență în care se împinsese *New Caird* cedase în fața forței de propulsie a marelui motor și se zdrobise, făcând nava să se răsucească într-o parte. Acum era proptită în gheață aproape într-o rână, cu rămășițele mototolite ale sistemului de propulsie făcute sandviș între fuzelajul ei și pupa lui *Ymir.*

— Scapă un fel de gaz, observă Jiro pe un ton calm. Sau fum.

Avea dreptate. Ochiul nu sesizase imediat scurgerea fiindcă fumul se comportă în spațiu altfel decât într-o atmosferă, sub influența gravitației. Dar *ceva* ardea, sau cel puțin mocnea, pe una dintre laturile lui *New Caird,* la nu mai mult de un braț distanță de locul unde se afla Markus.

— Ajutajul încins al propulsorului topește fuzelajul, spuse Viaceslav.

Markus reveni în emisie.

— Jiro și Dinah, trebuie să vă pregătiți să aprindeți propulsia principală când ajungem la apogeu…

Se întrerupse, gâtuit, și tuși de câteva ori. Când începu din nou să vorbească, avea un timbru sugrumat.

— Peste vreo două minute. Concentrați-vă pe treaba asta, pe inițierea procedurilor de activare. Viaceslav ar putea să mă ajute cu această mică problemă.

Deja tușea convulsiv.

— Închei transmisia, spuse el.

Împotriva ordinului primit, Dinah mai aruncă o ultimă privire la fluxul video care arăta botul lui *New Caird.* Prin fereastra frontală nu-l mai zărea pe Markus. Nu mai vedea decât fum și, prin el, lumina licăritoare a focului.

Revelația a ceea ce se petrecea o lovi parcă în moalele capului. Se apucă zdravăn de marginea mesei și închise ochii câteva momente, simțindu-i cum se umpleau de apă fierbinte, simțindu-și nasul inundat de mucus.

— Dinah, o strigă Jiro. Lista de control pentru activarea burghielor începe acum.

Ea deschise ochii și văzu pete strălucitoare acolo unde trebuiau să se afle widgeturile interfeței cu utilizatorul.

— Dacă e să fie de vreun folos, spuse Jiro. Te rog.

Apoi, ținându-și palma în jurul micului microfon al căștilor, ca să înăbușe sunetul, adăugă:

— Probabil ne aude.

Dinah se aplecă să tasteze o comandă.

— Burghiul unu, spuse ea. Pornește.

Și pocni tasta Enter.

Apoi continuă să parcurgă în același fel restul listei. Devenea tot mai ușor pe măsură ce înainta. Jiro se ocupa de partea lui în liniște, cu finețe, cu eficiență. Iar când reactorul nuclear porni la capacitate maximă, exact la momentul programat, Dinah avu grijă s-o spună cu glas tare. În caz că Markus îi mai auzea.

Abia atunci se uită din nou la transmisia video. Se aștepta să vadă locul de odihnă veșnică al lui Markus, un cavou de fum înțepător.

Dar acolo nu era nimic în afară de o structură de rezistență mototolită și de Viaceslav, care stătea ținându-se de ea cu o mână și privind în direcția pupei. Pe fundal creștea o aglomerare de vălătuci de abur cât Manhattanul, produși de motorul pornit de Jiro.

— Slava? îl strigă ea. Unde e…

— S-a desprins, răspunse Viaceslav. Când a pornit motorul și am început să accelerăm. *New Caird* n-a venit cu noi în călătorie.

— Mai e…

— A fost antrenată de vălătucii de aburi și aruncată înapoi.

Acum abia dacă o mai văd.

— Ah.

— Dinah?

— Da, Slava.

— Markus era deja mort.

•

— Ai zice că-i un fel de comedie burlescă, dacă n-ar fi atât de tragic – cu așa niște consecințe cumplite, spuse Julia.

Se uita hipnotizată la o înregistrare video în buclă, transmisia finală din *New Caird,* de dinainte să se piardă conexiunea radio.

Oamenii care pluteau în jurul ei în Arcleta Albă – cum ajunsese să fie cunoscută baza de operațiuni neoficială a Juliei – dădeau din cap sau scoteau murmure aprobatoare. Citeau cu toții însemnarea despre catastrofa lui *Ymir* din blogul lui Tav, care abia fusese postată cu câteva secunde în urmă.

Unica excepție era Tekla, căreia îi atrăsese atenția un anume detaliu. Pe un perete al arcletei era lipită cu fâșii de bandă adezivă albastră o foaie de hârtie pe care fusese printat sigiliul prezidențial al Statelor Unite. Nu mai existau decât două imprimante și amândouă se aflau în Izzy. Carevasăzică, prin eliminare, coala aceasta trebuie să fi fost printată pe Vechiul Pământ, înainte de Ploaia Solidă, la un aparat al cărui cartuș de cyan era pe terminate. Văzuse multe la viața ei: era ruptă în două bucăți și reparată cu bandă adezivă transparentă. Fusese îndoită și boțită, apoi netezită iar. Avea marginile scămoșate în locurile de pe care fuseseră dezlipite benzi mai vechi. Iar în spațiul alb de sub sigiliul prezidențial, în partea din dreapta, se vedea o pată maro, ovală, de mărimea primei falange a degetului mare de la mână. De fapt, Tekla nutrea convingerea că era vorba într-adevăr de o astfel de amprentă, și cu cât se uita mai mult, cu atât i se întărea convingerea că substanța maro era sânge.

O privi pe Julia în ochi și înțelese deodată că fosta președintă aștepta o reacție oarecare din partea ei. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, Tekla nu simți nicio presiune, nicio obligație de a îndeplini o asemenea așteptare. Puțin intimidată, Julia își feri privirea și continuă:

— Eu oricum nu prea înțeleg povestea pe care ne-o spun ei!

— E destul de întortocheată, întări unul dintre asistenții ei, un tânăr arcletar cu accent american.

Era un inginer din echipa VIM. Tonul lui sugera că îl distra tupeul cu care conducerea actuală încerca să-i facă pe oameni să creadă asemenea povești vânătorești și că el unul era mult prea deștept ca să se lase păcălit.

— Se bazează cumva pe ideea că fuzelajul a fost construit din ceva gen plastic. Dacă se încinge prea tare…

— E ca plasticul pe aragazul aprins, înțeleg, spuse Julia. Se topește și pute.

— *New Caird* s-a sucit în așa fel, încât carena lui a intrat în contact cu un efuzor care era extrem de fierbinte.

— Dar, conform cu povestea pe care ne-o oferă ei, Viaceslav oprise mai înainte emisia prin efuzorul acela.

— Rămân fierbinți încă multă vreme. În orice caz, efuzorul a topit o gaură în fuzelaj. Mai întâi trebuie să fi produs o mulțime de fum toxic. Ar fi fost suficient ca să-l omoare. Apoi, după ce fuzelajul s-a topit până s-a perforat, tot aerul a ieșit prin gaură.

— În fine, e ceva oribil – dacă e adevărat, spuse Julia.

După care își întoarse iar ochii către Tekla, căutând pe fața ei vreun semn că poate *nu* era adevărat. Tekla îi susținu privirea într-un fel care nu trăda nimic.

— Ajungi să te întrebi în ce situație grea ne-am pomenit, de se cer asemenea improvizații nebunești – auzi, să înfigi o navă într-alta!

Din nou murmure aprobatoare.

Julia era pe val.

— După cât pot să-mi dau eu seama, cu asta nici măcar nu s-a rezolvat problema!

— Problemă s-a rezolvat, interveni Tekla.

Vorbea fluent engleza și era perfect capabilă să spună „*Problema* s-a rezolvat”, dar uneori renunța la articolul hotărât de dragul efectului. Anglofonilor li se părea misterios și impresionant. De asemenea, era în subtext și o declarație de mândrie rusească. Limba implicită a Norului Arcă era engleza. Lucrul acesta nu avea să se schimbe niciodată. Însă dialectul avea să evolueze de-a lungul timpului, iar rușii puteau să-l dirijeze în direcția lor dacă găseau metode prin care să-și includă gramatica și vocabularul în vorbirea curentă.

— Ardere s-a încheiat, continuă ea.

— Dar nava se rostogolește în continuare, scăpată de sub control! spuse tânărul american îndrăgostit de propria-i

inteligență.

— Rostogolire lentă, preciză Tekla. Nu problemă. Timp de rezolvare berechet acum, că perigeul e înălțat.

— Rezolvare în ce fel?! Markus a distrus trei dintre seturile de propulsoare externe când *s-a înfipt în ele*! Ce om face așa ceva? În orice caz, au mai rămas doar două. E un adevăr fundamental al fizicii că nu poți controla o rostogolire pe trei axe folosindu-te doar de două propulsoare!

— Mulțumesc că ne-ai explicat adevărul fundamental, spuse Tekla. Rostogolire se poate elimina făcând ajutaj asimetric.

Cu asta îi reduse la tăcere pentru scurt timp. Unul dintre adepții Juliei – Jianyu, un arcletar chinez foarte pasionat de călătoria spre Marte – avea aerul că pricepuse. Tekla dădu din cap în direcția lui.

— Omul acesta va explica mai târziu. Timpul meu de stat aici este limitat.

— Da, Tekla, și apreciem că ai reușit să-ți faci puțin timp pentru noi, spuse Julia.

Tekla avea așa un chef s-o altoiască, încât chiar îi zvâcni puțin mâna. Dacă ar fi fost rostită pe un alt ton, poate că replica Juliei ar fi avut într-adevăr semnificația acelor cuvinte. În realitate, însemna „Ăia mă ignoră cu nesimțire și chiar era cazul să vină cineva important ca să stea de vorbă cu mine”. Tekla simțea aproape fizic cum se răspândea ideea aceea dinspre Julia ca să-i infecteze pe ceilalți arcletari.

La fel ca aproape toată lumea din Norul Arcă, Tekla purta un combinezon cu multe buzunare, compartimente, tocuri și așa mai departe. Unul dintre ele conținea un cuțit cu lamă dublă, de zece centimetri. Avea un vârf numai bun să se înfigă în inima lui J.B.F. Tekla se retrase pentru scurt timp din conversație, chibzuind la cum s-ar putea descurca. Probabil că Julia nu se aștepta la o tentativă directă de asasinat – deși nu se știe niciodată, când e vorba de oameni cu asemenea moduri de gândire.

— Ați vrea să raportați vreo problemă cu ReCoS? întrebă Tekla. S-au observat întreruperi repetate.

Julia strânse din buze cu un aer satisfăcut și se uită la Spencer Grindstaff.

— E prima dată când aud așa ceva, spuse Spencer.

Afirmația lui fu întâmpinată cu o tăcere perfectă și

indiferentă.

Tekla rămase în așteptare. În scurt timp, tentația lăudăroșeniei avea să-i copleșească. Antrenamentul ei în tehnicile breslei – în cum să fii spion – nu fusese chiar atât de cuprinzător. Câteva cursuri de bază, niște lecturi obligatorii. Motivul era simplu: Tekla era genul care sare în ochi, așadar nu era folositoare pe post de spion. Semăna prea mult cu profilul impus de Hollywood. Adevărații spioni treceau neobservați. Așa că o zburaseră din program și o puseseră să lucreze pe roluri, cum era cel de sportivă olimpică, în care aspectul ei frapant era o calitate. Dar apucase să învețe câteva precepte generale. Și știa că nimic pe lume nu trădase mai multe secrete și nu distrusese mai multe cariere decât imboldul de a te lăuda cu reușitele personale.

Se uită la Grindstaff. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, care întrerupeau contactul vizual în scurt timp, el îi întoarse privirea, zâmbind larg.

— Neobișnuit, spuse Tekla, pentru cineva cu pregătirea ta.

— Surse și metode, răspunse el.

— Atunci, o să-mi limitez remarcile la motivul pentru care am venit aici.

Vorbele ei produseră imediat un schimb de priviri piezișe între Julia și Spencer. Tekla nu-l luă în seamă.

— Din motive de securitate, este imperativ să avem un recensământ corect al tuturor persoanelor din fiecare arcletă. Unora le place să se mute întruna. Să facă schimb de locuință. Înțelegem. Foarte bine. Dar se creează probleme de siguranță și de securitate când, de exemplu, arcletă este lovită de bolid, se scurge aer și nu cunoaștem câte persoane sunt înăuntru, ce necesități medicale au etcetera. Persoane mici au nevoie de mai puțin aer decât persoane mari.

Julia dădea din cap aprobator.

— Tekla, înțeleg perfect ce vrei să spui. Vorbind în numele Comunității Arcletarilor, pot să confirm că aici, la periferie, predomină un mod de gândire mai neprotocolar. Sentimentul de neglijare din partea conducerii actuale din Izzy duce la o atitudine ușor resentimentară. Redistribuirea oamenilor în arclete pare o formă de rebeliune inofensivă. Dar e ușor de trecut cu vederea chestiunea siguranței pe care ai subliniat-o. Ceea ce este o greșeală. Aș spune că această confuzie

referitoare la *adevăratul* nivel de alertă la care ne aflăm, câtă vreme…

— Câtă vreme ne limităm la plutirea în spațiul murdar, o întrerupse Ravi Kumar.

— Da, mulțumesc, Ravi. Pur și simplu, avem impresia că în fiecare zi auzim altă versiune.

— Statistică, spuse Tekla.

— Da, asta ni se spune întruna, dar…

— Nu pot să spun mai mult, răspunse Tekla și clipi fugar în direcția uneia dintre micile camere video fixate pe fuzelajul arcletei.

Julia îi susținu privirea de data aceasta și, după câteva clipe, se uită pieziș către Spencer.

— Tekla, mai adineauri ne tot învârteam pe lângă subiectul Rețelei de Conștientizare Situațională și Spencer era destul de vesel – își punea la lucru simțul umorului. Dar nu mă deranjează deloc să-ți comunic că, mulțumită lui Spencer, avem într-adevăr o posibilitate de-a ne deconecta de la ReCoS când vrem pur și simplu să purtăm o conversație normală, fără să ne întrebăm cine ar putea să ne asculte. Și exact asta am făcut acum. Nimic din ce ne spui aici și acum nu părăsește această arcletă.

Tekla binevoi să treacă în revistă tot cercul de linge-blide și adoratori dintr-o privire lungă și înceată, apoi dădu ochii peste cap.

— Toată lumea afară! porunci Julia. Și tu, Spencer. Rămâne doar Tekla cu mine.

— Spionajul tău e de slabă calitate, spuse Tekla după ce restul lumii se împrăștie prin tuburile de hamsteri către celelalte arclete din heptada Juliei.

— Da, știu, răspunse Julia. E foarte dificil să reconstruiești de la zero o comunitate întreagă de servicii de informații. Trebuie să te descurci cu ce ai la îndemână. Tinerețea lor, lipsa de experiență și transparența la care sunt învățați să se aștepte după ce și-au trăit toată viața pe Internet – toate astea sunt dăunătoare când vrei să faci lucrurile așa cum ar trebui să fie făcute. De aceea ne trebuie mână de lucru mai experimentată – oameni care au deprins instinctele corecte.

— Nu e vorba doar de asta, spuse Tekla. Asta e ceva evident.

— A, nu?

Julia o privea cu ochii mijiți.

— Ce mi-a scăpat și nu-i atât de evident?

— N-ar trebui să-i mai încredințezi informații noi lui Zeke Petersen, spuse Tekla. Dacă nu cumva dorești să plantați știri false, caz în care el va reprezenta un releu eficace.

Era un lucru pe care Ivy, Zeke și Tekla îl discutaseră dinainte, iar Zeke se oferise cu entuziasm să fie oferit pe tavă de Tekla ca presupus renegat. În cazul lui personal, nu se schimba mare lucru. Iar în cazul Juliei, avea să servească perfect la cimentarea ideii că Tekla era un agent dublu de prim rang. După standardele Războiului Rece, era o manevră evidentă și lipsită de profesionalism, dar acolo nu se purta Războiul Rece. Acolo era un târgușor cu o mie cinci sute de suflete și o fostă primăriță care încerca să agite lucrurile.

Julia miji ochii și dădu din cap încet. Era fascinată.

— Chiar mă întrebasem care-i treaba cu el. Lăsa impresia că nu face decât să se lase dus de val. Să fie și el politicos.

— Asta nu-i o problemă cu Tekla, spuse Tekla.

Juliei îi plăcu răspunsul ei. Se trăsese între timp mai aproape de ea, iar acum întinse mâna și o atinse scurt pe antebraț.

— Asta-mi place la tine, Tekla. Ce-ai în gușă, și-n căpușă.

— Da.

Apoi, după o tăcere destul de stânjenitoare, Tekla adăugă:

— Joci un joc pe termen lung. Răbdare.

— Până la un punct, preciză Julia, și deodată i se schimbară și trăsăturile, și întreaga atitudine, ca și cum i s-ar fi transformat fața în oțel vopsit. Nu ne putem permite să avem răbdare multă vreme. Moartea lui Markus a schimbat totul. Până la acest tragic eveniment, membrii Comunității Arcletarilor puteau să aștepte cu speranță întoarcerea marelui lor lider. Ivy era doar un interimar. Neajunsurile ei puteau fi trecute cu vederea. Acum, vestea că Markus nu se mai întoarce se răspândește în tot roiul. Ivy e iar la putere. Sal va cita niște clauze obscure din Constituție ca să-i legitimizeze statutul. Dar adevărata legitimitate este susținerea din partea celor guvernați. Ea o să ia acum măsuri ca să apuce frâiele mai zdravăn. Vremurile sunt de așa natură, încât micile gesturi simbolice pot avea cel mai puternic efect. Iar acesta, Tekla, acesta e motivul pentru care următoarele zile reprezintă o perioadă critică pentru noi. Poate că *Ymir* va răzbi, poate că nu. Nu ne putem permite să așteptăm. Pregătirile sunt în plină desfășurare. De azi în trei zile,

arcletele vor începe să se elibereze din Norul Arcă și vor porni în călătoria epopeică spre orbita înaltă. E posibil ca actuala conducere să se teamă să implementeze strategia Roi Perfect, din cauză că pentru ea va însemna pierderea controlului. Dar Comunitatea Arcletarilor, sătulă să se mai înghesuie în spatele unui scut ineficace și decimată lent de Ploaia Solidă, nu cunoaște asemenea limitări.

— Supraviețuirea grupului separatist va demonstra falsitatea predicțiilor despre pericol făcute de PopGen, întări Tekla, dând din cap. Puterea centrului va fi înfrântă.

— Pentru prima dată, spuse Julia, Constituția Norului Arcă va intra în vigoare cu adevărat, în pofida sofisticii practicate de apologetul Sal Guodian. Această Constituție, Tekla, sunt convinsă că știi, reclamă crearea unei forțe de securitate. Nu Garda Pretoriană pe care a însăilat-o Markus, ci ceva real. Nu-mi vine în minte nicio persoană mai calificată decât tine s-o comande.

•

— A-nghițit momeala cu cârlig cu tot, spuse Spencer Grindstaff în timp ce urmărea, împreună cu Julia, cum Viflerul Teklei se îndepărtează într-un staccato de aprinderi ale propulsoarelor.

— O, da, categoric a înghițit-o, încuviință Julia, dar nu-mi place nuanța de triumfalism din vocea ta, Spencer. Ceea ce trebuie să învățăm noi de fapt este că Ivy e un adversar formidabil. A reușit cumva să-și aducă de partea ei oameni precum Tekla. Și au inventat o strategie destul de complexă ca să penetreze organizația noastră.

Grindstaff ridică din umeri.

— Se vede treaba că nu-i chiar așa complexă. E destul de evidentă, zău așa.

— Ușor de zis pentru tine, spuse Julia, care ai un microfon ascuns în Banană, și-am aflat tot ce-aveau de gând să facă. Dar în lipsa acestei informații, Spencer, chiar crezi că ne-am fi prins de mișcare? Mie mi s-a părut că Tekla și-a jucat minunat rolul.

— Trebuie să ai mare grijă cu ea. Te urăște din tot sufletul. Și are la ea cel puțin o armă.

— Mulțumită lui Pete Starling, și eu am, spuse Julia.

Băgă mâna în poșetă și scoase un revolver mic, doar cât să poată Spencer să-i vadă capătul patului, apoi îl strecură la loc.

— Cu riscul de a-ți insulta inteligența, spuse Spencer, aș vrea să-ți amintesc ce consecințe pot fi dacă tragi cu ăla în interiorul unui vehicul spațial.

— Nu mă insulți deloc. Am văzut cu ochii mei consecințele. Și știi ce? Aerul nu se scurge afară foarte repede. În orice caz, mi s-a spus că muniția din arma asta e proiectată să se turtească la impact, deci e mai puțin probabil să iasă din trup pe partea cealaltă.

— Grozav, cu condiția să nimerești vreun trup.

— Dacă se ajunge la o confruntare între mine și Tekla, spuse Julia, n-am de gând să ratez.

•

Dinah nu-și dorea decât să doarmă. De când *New Caird* se desprinsese de Izzy, nu mai apucase mai mult de patru ore consecutive, iar în ultimele două zile, încă și mai puțin de atât. Într-un fel bizar, își dorea să doarmă ca să fie în stare să jelească așa cum se cuvine. Știa că Markus era mort, dar încă nu asimilase informația. Nici nu avea cum, câtă vreme o ducea tot într-un maraton de la o criză la alta.

Aprinderea avusese efectul scontat. Altitudinea lui *Ymir* la perigeu se înălțase într-atât încât nu mai putea fi sâcâită vreodată de contactul cu atmosfera. Dar nava continua să se rostogolească, deși lent. Iar Viaceslav încă se mai târa pe suprafața ei exterioară, cu picioarele fixate pe Cratori.

La începutul activității sale extravehiculare, Slava ieșise prin sasul de pe latura lui *New Caird* – navă care nu se mai afla acolo, cu ei. Proviziile lui erau pe terminate. Trebuia să intre în modulul de comandă până nu rămânea fără aer. Lucru pe care putea să-l realizeze folosind un sas construit pentru acest scop. Era unul adiacent portului de andocare din „botul” modulului de comandă îngropat în gheață. Trecând prin el, avea să pătrundă în nivelul cel mai de sus al modulului, unde putea respira același aer cu restul lumii. Dar fusese precaut și se verificase cu un Inspiektor, descoperindu-și radiații puternice în câteva zone ale costumului – practic, peste tot unde se atinsese de suprafața ciobului de gheață.

— Mă îngrijora treaba asta, spuse Jiro, dar n-aveam ce să-i fac.

— Ce anume te îngrijora? întrebă Dinah. Credeam că suprafața e destul de curată.

— Era, până la aprinderea de la perigeu. Efuzorul era îndreptat înainte. Vântul – atmosfera prin care am trecut – a suflat înapoi o parte din aburi, peste noi. S-au condensat și au rămas lipiți de suprafața ciobului. Așa că acum sunt bucățele de reziduuri radioactive peste tot la exteriorul lui *Ymir.* Și unele s-au prins de costumul lui Slava.

— Ar trebui să iasă din el.

Jiro ridică din umeri.

— Costumul blochează cea mai mare parte din radiația beta.

— Vreau să spun că ar trebui să iasă din el până nu rămâne fără oxigen.

— Asta-i adevărat.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să intre aici.

— Și asta-i adevărat.

— O să aducă și radiația aia înăuntru cu el.

— O să dureze săptămâni întregi să ne omoare. Până atunci ne vom îndeplini misiunea. Sau nu.

Până la urmă însă rezolvară problema pe ocolite, într-un mod care nu implica moartea nimănui: lipiră cu bandă adezivă o bucată de plastic peste scara de acces dintre nivelul superior al modulului de comandă și nivelul imediat următor. Înainte de asta, transportară la acel nivel o rezervă generoasă de hrană și apă, împreună cu articole de toaletă, un sac de dormit și alte lucruri necesare lui Viaceslav. Slava trecu prin sas cu câteva minute înainte să i se termine oxigenul, se dezbrăcă de costum și îl închise în camera sasului, care bloca majoritatea radiației beta emise de el. Apoi își scoase hainele și trecu de câteva ori prin procesul de decontaminare cu ajutorul unor șervețele umede, aruncând totul în camera sasului înainte de a-i închide trapa.

Apoi vomită.

Nivelul superior al modulului de comandă, cu tot cu Slava, trebuia considerat acum ca fiind contaminat, dar oricum nu mai aveau nevoie de el. Jiro și Dinah rămâneau la nivelurile inferioare, separați de Viaceslav și de posibila contaminare printr-o folie de plastic, până ajungeau la Izzy sau mureau. O sursă comună trimitea aer prin țevi care comunicau cu toate nivelurile, dar avea un sistem de filtrare, în care își puneau speranța că avea să oprească orice fărâmă de reziduu radioactiv.

După ce se ocupară de toate aceste probleme, închiseră luminile și se culcară. De fapt, Dinah nici nu auzi soneria deșteptătorului, iar când se trezi în sfârșit, își dădu seama că dormise douăsprezece ore.

Imediat se întrebă unde era Markus. Apoi își aminti, cu un fel de uluire, că era mort. Amintirea veni ca o palmă usturătoare, urmată de suferință. Dar suferința, la rândul ei, era urmată îndeaproape de un sentiment de spaimă profundă, cum rareori mai trăise în tot timpul scurs după Zero. Nu era spaima care te cuprinde brusc când ești în plină aventură, cum ar fi călătoria prin perigeu, nici genul de spaimă intelectuală, abstractă, care îi însoțea încă de când făcuse Doob predicția despre Ploaia Solidă. Era un fel de panică morbidă care se înrudea de departe cu depresia. Semăna cu ceea ce simte un copil când află că a rămas orfan. Nu un copil, ci mai degrabă un adolescent, fratele cel mare, pe umerii căruia apasă din acel moment responsabilitatea întregii familii. Markus nu mai era. N-avea să mai ia asupra lui nicio povară comună. De acum, alții trebuiau să se înhame la aceste poveri. Iar unii dintre ei – poate cei mai nerăbdători să ocupe locul lui Markus – aveau să ia, cu siguranță, deciziile greșite. Și astfel, oricât de tristă s-ar fi simțit Dinah în fața faptului că n-avea să-l mai revadă vreodată pe Markus și n-avea să-i mai simtă îmbrățișarea, motivul pentru care chiar îi venea să se strângă în poziție fetală era conștientizarea faptului că de-acum povara era pe umerii ei. Pe ai ei, pe ai lui Ivy, pe ai lui Doob și pe ai celorlalți în care se putea avea încredere.

Se duse „sus” în sala comună și îl găsi pe Jiro, ca de obicei, pierdut în contemplarea unor diagrame tainice de pe ecranul computerului său, care i se reflectau miniatural în lentilele bifocale ale ochelarilor. În anul pe care îl petrecuse în spațiu i se schimbaseră dioptriile, așa că ajunsese primul client al polizorului de sticlă optică trimis pe orbită și instalat în Izzy. Fără el, majoritatea populației Norului Arcă ar fi devenit treptat neproductivă, pe măsură ce li s-ar fi spart ori li s-ar fi uzat ochelarii. Era o mașinărie militară capabilă să producă ochelari într-un stil anume, unul singur. La un moment dat, peste câțiva ani, toată lumea care avea nevoie de ochelari urma să poarte acel stil. Era interesant să-ți imaginezi câte decenii sau secole trebuiau să treacă până când populația să se înmulțească, iar

economia să se dezvolte până la nivelul la care să poată susține o industrie optică în stare să producă diferite stiluri.

Jiro ridică privirea spre ea prin reflexiile lăptoase.

— Te-am lăsat să dormi, spuse el. Mi s-a părut că roboții tăi lucrau foarte bine. Nu e nimic de făcut până nu termin calculele astea.

— Și pe urmă?

— Trebuie să eliminăm complet rostogolirea, spuse Jiro, înainte de ultimele aprinderi pentru frânare.

Pentru Dinah, totul era limpede. *Ymir* se afla acum pe o orbită lipsită de pericol și nu avea să mai cadă în atmosferă în viitorul apropiat. Dar continua să zboare mult prea repede și mult prea sus pentru un rendez-vous cu Izzy. Trebuiau să ducă la capăt planul pe care îl avuseseră de la bun început, și anume să execute încă o aprindere sau două pentru frânare când *Ymir* ajungea la perigeu, încetinindu-l astfel încât să devină realizabil un rendez-vous cu Izzy. Pentru asta era necesar să îndrepte din nou înainte efuzorul reactiv și să-l mențină în poziție.

— Cât de avariate sunt…

— Au fost distruse, răspunse Jiro. Ne-au mai rămas două.

Se refereau la seturile de propulsoare încastrate în gheață care în mod normal ar fi fost folosite pentru a gestiona orientarea ciobului.

— Nu-i nimic. A fost necesar, adăugă Jiro, aproape ca și cum și-ar fi făcut griji că Dinah avea să-i ia în nume de rău criticile pe care le aducea deciziilor luate de un comandant mort.

— Nu s-ar putea trimite altele de la…

Jiro încuviință dând din cap.

— Se poate asambla un VIM care să ajungă la rendez-vous cu noi și să ne ajute în problema asta. Doar așa, în caz că nu dă roade ideea mea. Dar pentru că legătura noastră radio s-a pierdut odată cu *New Caird,* nu putem să coordonăm așa o manevră.

— Și care-i ideea ta?

— Putem să folosim roboții tăi ca să modificăm forma ajutajului, spuse Jiro.

Ridică palma ca pe o paletă dreaptă, orientată spre tavan, apoi își flexă puțin încheieturile degetelor, indicând o ușoară îndoitură.

— Să-l facem asimetric.

— Așa, ca un ajutaj asimetric?

— Exact. Când vom porni propulsia principală, o să ne dea un impuls deviat față de axă. Dacă ajutajul e orientat corect, o să aibă o putere de control uriașă.

— Poate prea mare, spuse Dinah. O să sfârșim prin a supracorecta.

— Toate la vremea lor, spuse Jiro. Remodelăm efuzorul, facem o corecție mică, îl remodelăm în partea cealaltă, oprim rotația. Ar putea să fie nevoie de câteva repetiții. Se poate realiza. Am făcut simulări.

Dinah luă poziție în fața tripticului ei de ecrane și începu să deschidă ferestre, verificând activitățile desfășurate de menajeria ei de roboți: unii se soreau afară ca să absoarbă energie, alții sugeau curent de la reactoare, unii săpau la gheață pentru alimentarea următoarei aprinderi, alții dregeau efuzorul. Ultimul grup, compus majoritar din Nați, avea să fie responsabil cu programul de sculptare a efuzorului. Până acum, faptul de a avea un efuzor asimetric, care livra propulsie sub un unghi descentrat, fusese o problemă de evitat, nu o calitate de încurajat. Jiro îi trimisese prin e-mail niște diagrame ale formei pe care trebuia s-o aibă clopotul efuzorului. Modificările erau surprinzător de neînsemnate. Într-un motor care producea atâta putere, o frântură de propulsie descentrată influența mult rezultatul final.

— Când e următorul nostru perigeu? întrebă ea.

— Tocmai am trecut de unul. Deci peste vreo opt ore.

•

Îndatorirea supremă a comandantului Norului Arcă – una atât de importantă, încât Markus, într-un mod total necaracteristic pentru el, i-o descrisese lui Ivy drept „sacră” – era să fie în permanență la curent cu Scanerul de Bolizi, un flux care sintetiza toate informațiile de la radarele cu rază lungă și telescoapele optice ale lui Izzy. Un număr disproporționat de membri ai PopGen își dedicau existența administrării acestui flux sau întreținerii echipamentului folosit pentru a-l produce. Fiindcă era neîntrerupt, fluxul de date trebuia împărțit, pentru uzul unora ca Markus sau Ivy, în rapoarte care apăreau pe ecranele lor la intervale regulate. Se emitea câte un raport la începutul fiecărui schimb: punct 0, punct 8 și punct 16. Ivy citea unul la trezire, încă unul pe la mijlocul „după-amiezii” din

programul ei și pe al treilea chiar înainte de culcare. Fiecare dintre ele rezuma ceea ce se cunoștea despre bolizii care ar putea să se apropie de ei în următoarele opt ore și făcea recomandări despre manevrele pe care ar trebui să le execute Norul Arcă pentru a le evita. În mod obișnuit, se executau zilnic câteva mici aprinderi cu acest scop. Se aplica politica „execuție implicită”, care însemna că manevra urma să fie difuzată în tot Norul Arcă prin intermediul Parambulatorului și executată automat, dacă nu se opunea comandantul. Iar singura situație în care se putea întâmpla așa ceva vreodată era aceea în care două roci periculoase s-ar fi intersectat cu traiectoria lor aproximativ în același timp și ar fi necesitat luarea unei decizii. Se petrecuseră două evenimente de acest fel în timpul Ploii Solide, dar înainte de a se petrece se făcuseră simulări și se analizaseră variantele posibile de sute de ori. Scopul esențial era evitarea încolțirii.

Pentru a fi detectat cu opt ore în avans, un bolid trebuia să fie mărișor. Cei mai mărunți apăreau mereu prin zonă și nu erau depistați de radare decât cu câteva minute sau chiar secunde înainte de coliziune. Ca urmare, la începutul fiecărei ore se emiteau rapoarte mai restrânse, conținând lista tuturor pietrelor demne de luat în seamă care fuseseră detectate în cursul ultimelor șaizeci de minute. Enumerarea acoperea majoritatea bolizilor, așadar comandantul – sau cine îi ținea locul cât dormea – putea să se achite de cea mai mare parte a responsabilităților sale referitoare la Scanerul de Bolizi dacă la începutul fiecărei ore lăsa deoparte orice altă activitate și citea lista. Cu toate acestea, din când în când, depistau câte un „bolovan fierbinte” sau un „intrus” care îi lua prin surprindere apropiindu-se dintr-un unghi straniu sau cu o viteză neobișnuit de mare, iar atunci comandantul era anunțat imediat, ca să se poată da alarma și să se treacă la manevrele de evitare. Alarma de Intrus combina elemente de la sirenele de tornadă instalate în orășelele din Vestul Mijlociu al Statelor Unite cu alarma generală din *Star Trek.* Toți cei care dormeau erau treziți, tot personalul neesențial era evacuat din torurile mari, care erau considerate cele mai vulnerabile, și se închideau trapele dintre secțiuni, în eventualitatea unei breșe. Arcletarii își luau și ei precauții asemănătoare. Evident, arcletele erau mai vulnerabile la loviturile bolizilor, dar erau de asemenea mai ușor de manevrat.

Pe măsură ce bolovanul fierbinte se apropia, iar parametrii săi orbitali erau determinați tot mai precis, datele erau încărcate în Parambulator. Era identificată orice arcletă aflată în pericol de a fi lovită și se calcula o soluție colectivă care să permită mutarea ei pe o traiectorie mai sigură fără să se izbească de vreo alta. Evenimentele acestea se petreceau, în medie, o dată sau de două ori pe zi, dar, ca întotdeauna, diavolul se ascundea în detaliile statistice. Trecuseră cândva trei zile la rând fără nici măcar un intrus. Cu altă ocazie, avuseseră cinci bucăți în decursul a douăsprezece ore. Primul dintre aceste incidente provocase o revărsare de discuții pe Spacebook, în jurul ideii că actuala conducere exagera dimensiunile amenințării ca să-i intimideze pe arcletari și să-i facă obedienți, iar al doilea generase o postare de blog foarte contondentă prin care Tav Prowse trăgea la răspundere PopGen pentru incompetență sistematică.

În urma unei astfel de alarme, pe când își curăța desktopul de trăncăneala subsecventă, lui Ivy îi atrase atenția o postare abia apărută pe blogul lui Tav: un interviu cu Ulrika Ek.

— Ulrika are multe de învățat despre bloggeri, dădu Ivy verdictul după ce termină de citit, apoi clătină din cap. Dintre toți, ai zice că tocmai ea ar trebui să știe – că doar are pregătire de PR.

Observațiile acestea erau oferite într-o Banană care se repopulase încet, în ultimele câteva minute, cu oameni care fuseseră chemați la alte îndatoriri în timpul Alarmei de Intrus. Tekla sosi ultima, aducându-i cu ea pe Tom Van Meter și alți doi membri ai echipei de pază a lui Markus. Luisa și Sal erau deja prezenți în cameră. Doob tocmai își exprimase regretul într-un mesaj-text, explicând că avea de făcut calcule despre ceea ce se petrecuse.

— Probabil a lăsat garda jos, sugeră Luisa. S-o fi gândit că nu-i decât o șuetă relaxată.

— Deci l-ai citit?

— Pe sărite.

— La ce vă referiți? întrebă Tekla.

— Ulrika a făcut câteva remarci spontane despre teoria roiului și despre ce strategii ar putea fi de dorit să urmărim în viitor, iar Tav face din ele ditamai controversa, spuse Ivy.

— Ai vrea să faci ceva în privința asta? întrebă Sal.

— Nimic, răspunse Ivy. Uite ce-i, cu cât durează mai mult treaba asta cu *Ymir,* cu atât e lumea mai neliniștită în perspectiva Marii Călătorii. De câte ori se apropie câte un bolovan fierbinte, se dezmorțește și anxietatea o vreme. Păi, ori o să meargă, ori n-o să meargă. Dacă nu merge, oricum nu prea avem de ales – trebuie să aplicăm Ejectare și Fugă.

Sal o aprobă dând din cap.

— Dar dacă merge, o să schimbe radical felul cum gândesc oamenii.

Dădu și Ivy din cap.

— Îhî. Și sunt tot mai convinsă că are să meargă. Chiar dacă tactica ajutajului asimetric dă greș, tot ne rămâne VIM-ul acela pe care putem să-l trimitem ca plan de rezervă. Cred că într-o săptămână o să avem un rendez-vous reușit cu *Ymir* și ne vom pregăti de Marea Călătorie.

Făcu un gest care le indica nou-sosiților să-și găsească singuri loc în jurul mesei.

— Și cu asta mă întorc la subiectul acestei ședințe, continuă ea. Știm care e planul lui J.B.F. Recrutează arcletari dispuși să pornească la drum pe cont propriu. Ideea în mare pare ar fi să umple câteva arclete cu provizii pentru o călătorie de câteva săptămâni. Pe urmă, la semnal, se desprind de Izzy și execută niște aprinderi care să-i ducă pe o orbită mai înaltă. O orbită la care noi să nu putem ajunge fără un consum serios de propergol. Nu știm ce plan au pe termen lung – sau dacă au măcar vreun plan –, dar cred că Julia practic pariază pe varianta în care oamenii ăștia vor supraviețui cât să apuce să ne trimită mesaje gen „Haideți și voi în apă, e grozavă!” și să-i încurajeze și pe alți arcletari să le urmeze exemplul. Știu ei prea bine că nu pot fi urmăriți odată ce se îndepărtează de roi. Calitatea de membru al Norului Arcă, în actuala stare de fapt, e voluntară.

— Să deduc că ai de gând să schimbi situația? întrebă sec Luisa, uitându-se lung la Tekla și la membrii echipei de pază.

— N-au cum să încerce să fugă fără să strângă mai întâi anumite provizii esențiale, spuse Ivy. Nu putem să-i lăsăm pe oameni să ne scormonească prin depozite ca să ia ce li se năzare. Și avem dovezi clare că se întâmplă așa ceva. Pe Spacebook se discută unde să cauți dacă vrei să te-alegi cu o cutie de baterii noi sau cu cartușe pentru filtre. Vasăzică, abordarea noastră de bază va fi simplă. Din punct de vedere al

proviziilor adunate, i-am identificat pe cei mai mari delincvenți. Peste o oră am să fac un anunț, în care am să explic cum se aplică prevederile din Constituția Norului Arcă în cazul furtului din rezervele publice și am să acord o amnistie de douăzeci și patru de ore, timp în care oricine poate să predea lucruri care au fost strânse ilegal. Imediat ce expiră timpul, Tekla și echipa ei se vor deplasa la o arcletă despre care știm că e folosită în prezent ca depozit pentru contrabandă și vor restabili ordinea. Iar după aceea va intra în scenă Sal, în calitate de procuror, și va lua ce măsuri consideră el că sunt justificate.

— Cum poți să bagi oamenii la închisoare când deja sunt închiși în conservele astea de tablă? întrebă Luisa. Cum poți să-i amendezi când nu există bani?

— Va trebui să inventăm soluții din mers, răspunse Sal.

Tekla îl fixă cu o privire dominatoare, apoi își trecu degetul mare de-a curmezișul gâtului.

•

— Ei bine, treaba pare hotărâtă, spuse Julia.

Ea și Spencer Grindstaff pluteau în mijlocul Arcletei Albe. În apropiere de ei plutea și un laptop din ale cărui boxe răzbătea fluxul audio din Banană. Ascultau zgomotele întrunirii care se termina, oamenii care se împărțeau în conversații mai restrânse pe măsură ce ieșeau din încăpere. Spencer îl trase mai aproape și apăsă de câteva ori butonul volumului ca să amuțească transmisia.

— Cum am mai spus: momeala înghițită cu tot cu cârlig.

— Asta, spuse Julia, dacă n-or fi aflat cumva că ținem Banana sub supraveghere, și-atunci tot ce-am auzit a fost un fel de teatru radiofonic regizat pentru urechile noastre.

Spencer zâmbi radios.

— Acuma, asta *chiar* că-i paranoia! Credeam că eu sunt ăla care suferă amarnic, dar…

— Glumeam doar, spuse Julia, puțin cam prea repede. Treaba asta e motiv de acționare în justiție, Spencer. Cred că avem motive să luăm de bune toate lucrurile pe care le-am auzit. Ceea ce înseamnă că pot liniștită să le dau vești bune marțienilor. Sunt pregătiți?

— Da, ne așteaptă, răspunse Spencer și trimise un mesaj-text ca să-i cheme.

Toți marțienii veneau printr-un singur tub de hamsteri, așa că

mai dură puțin până când se strecură înăuntru nucleul primei expediții umane către Planeta Roșie: doctorul Katherine Quine, al cărei rol profesional era evident; Ravi Kumar, care urma să fie comandantul expediției; Li Jianyu, care avea să preia rolul de ofițer științific; și Paul Freel, expert VIM american, inginerul-șef. Juraseră cu toții, la fel ca alți douăzeci de arcletari care așteptau pe flancuri, că nu aveau să-și petreacă restul vieții închiși ermetic în conserve de tablă, ci că vor păși pe solul lui Marte, sau își vor da viața încercând. În urma lor veneau alți câțiva membri ai „staffului” Juliei.

Julia deschise ședința cu câteva cuvinte de salut și cu anunțul solemn că misiunea Marte primea undă verde. Urmă o rundă de bătut palma și îmbrățișări în imponderabilitate, iar după ce toate acestea se topiră lent într-o tăcere stânjenită, Julia îl luă în primire pe Paul Freel.

— Paul, sunt convinsă că i-ai pus la curent cu ultimele noutăți și pe ceilalți aici de față, cât ați stat și-ați așteptat răbdători, dar aș putea să știu și eu ce se mai întâmplă cu acel VIM?

— Sigur că da, doamnă președintă. După cum știți, încearcă să-l stabilizeze pe *Ymir* cu…

— Cu o mașinărie Rube Goldberg[35] sub forma unei sculpturi de gheață. Da, știu asta.

Paul chicoti, arătându-și din plin gingiile.

— Deloc surprinzător, conducerea actuală e puțin neliniștită din cauza asta, așa că a venit vorbă de sus că trebuie să pregătim un plan de rezervă, ca să putem la nevoie să ne ducem să-l scoatem pe *Ymir* din necaz. Mă rog. Nici că s-ar putea mai bine, din punct de vedere marțian! Știți doar, plănuim misiunea asta de ani de zile. După Zero, am continuat să lucrez la ea ca proiect secundar, în paralel cu dezvoltarea programului VIM, și am reușit să-l introduc încetul cu încetul pe post de caz de utilizare.

— Caz de utilizare?

— Una dintre folosințele ipotetice care i s-ar putea da până la urmă kitului VIM, explică Spencer.

— Practic, ne-a oferit o scuză ca să includem câteva

[35] Mecanism sau dispozitiv care este proiectat într-un mod excesiv de complicat pentru scopul său; numele vine de la creatorul american de benzi desenate Rube Goldberg (1883-1970), autorul unor desene reprezentând mecanisme cu „reacții în lanț” foarte complexe pentru obținerea unor rezultate triviale.

componente, cum ar fi niște motoare de aterizare și material pentru aeroscut, care altfel poate nici n-ar fi ajuns acolo, continuă Paul. Vasăzică, a fost floare la ureche să stabilizăm designul *Roverul Roșu.*

— *Roverul Roșu*?

— Îhî, așa am numit-o noi.

— Aș dori să propun găsirea unui nume puțin mai sugestiv pentru scopul său nobil, spuse Julia. *Vârful de Lance,* sau ceva pe-acolo.

Replica ei făcu să se aștearnă o tăcere stânjenitoare, întreruptă de Camila, care spuse:

— Fac eu o listă cu opțiunile și v-o supun imediat spre examinare, doamnă președintă.

— Mulțumesc, Camila. Sper că înțelegi, Paul, că misiunea asta va avea și o valoare simbolică, nu doar științifică, și vrem să le trimitem celorlalți arcletari mesajul corect, ca să se simtă inspirați să-i calce pe urme.

— Desigur! Considerați-o doar o denumire provizorie, spuse Paul. Un nume de cod.

— Nici măcar ca nume de cod nu-i bun, îi atrase atenția Spencer, fiindcă oricine poate…

— Hai să trecem mai departe, îl întrerupse Julia. Paul, vorbeai despre design.

— Rezolvat. O zi de lucru a durat, cam atât. A trebuit să facem doar câteva ajustări la un caz de utilizare preexistent ca să reflecte materialele și proviziile pe care le avem într-adevăr la dispoziție.

— Excelent.

— Dar un design nu e o navă, bineînțeles, continuă Paul, și până acum câteva zile ar fi fost al naibii de greu să asamblezi sistemul de propulsie propriu-zis fără să-ți atragi urgia lui Ivy!

— Exprimarea aceasta nu-i gândită să bage frica-n oase nimănui cu excepția celor care-i idolatrizează autoritatea, observă Julia, pe un ton încărcat de gravitate care nu-i putea aparține decât cuiva care folosise recent arme nucleare pe ținte vii.

Paul pufni în râs.

— Dar știi la ce mă refer – aici totul se întâmplă ca-n acvariu! Deci poți să-ți închipui ce zâmbet larg o să am când o să primim ordin să ne apucăm de asamblarea VIM-ului pentru salvarea lui

Ymir.

— Specificațiile sunt asemănătoare?

— Destul de asemănătoare. Amândouă pot să folosească același motor principal. Seturile de propulsoare, sistemele de comandă, menținerea vieții – toate lucrurile astea sunt complet standardizate, nu se schimbă de la un caz de utilizare la altul, e doar chestie de introdus diferiți parametri în cod. E doar un fișier de configurare!

Înțelegând că poate Julia nu știa ce este un fișier de configurare, Spencer interveni:

— În esență, ei pot să descarce ADN-ul, ca să zic așa, al *Roverului Roșu,* sau cum o să-i spunem până la urmă, în vehiculul pentru salvarea lui *Ymir* din câteva apăsări de tastă.

Mulțumită de explicația lui, Julia întrebă:

— Și cum rămâne cu arcletele? Cu heptada și cu triada?

— Păi, astea sunt deja vehicule spațiale funcționale, independente. Au spațiu mai mult decât suficient pentru douăzeci și patru de marțieni și vitaminele lor. Evident, am făcut provizii, preciză Paul, fluturând din mâini către sacii cu alimente și alte lucruri necesare îngrămădite peste tot prin Arcleta Albă.

— Da, spuse Julia, dar partea critică a operațiunii va fi să le mutăm din pozițiile implicite pe care le au în roi – ceea ce n-o să fie mare lucru din punct de vedere al Parambulatorului – până la sistemul de propulsie pe care îl asamblezi tu. Și asta o să pută al dracului, nu-i așa?

Zâmbetul de pe fața lui Paul Freel se crispă puțin.

— Am putea pur și simplu să încercăm, spuse el.

— Am eu o soluție ocolitoare, spuse Spencer Grindstaff. Cred că putem s-o facem. Tot ce ne trebuie e o Alarmă de Intrus. O să se-ntâmple mâine.

— De unde știi c-o să fie o Alarmă de Intrus?

— Un eveniment ca ăsta, răspunse Spencer, nu e nimic altceva decât o anumită configurație de biți.

•

Dinah visase la Marte.

Ca miner pe asteroizi, n-o interesase niciodată prea tare îndepărtata și inospitaliera Planetă Roșie. Politicile din lumea explorării spațiale pre-Zero o obligau să se arate sceptică, ba chiar disprețuitoare, față de cei care își doreau să ajungă acolo, să întemeieze colonii și să terraformeze planeta. Coloniștii lui

Marte sifonau atenție și resurse de la minerii asteroizilor, care doreau să folosească resurse mai ușor de obținut pentru a construi habitate mult mai adecvate ființelor umane: colonii spațiale, rotindu-se ca să furnizeze gravitație completă, alimentate cu apă și aer proaspăt din belșug.

În orice caz, subiectul era mort de doi ani. Dar asta n-o oprea pe Marte să i se arate în vise, și iată că acum i se infiltra și în visările cu ochii deschiși. Trecuseră aproape trei ani de când umblase ultima dată pe suprafața planetei, ridicase ochii spre cer, privise un orizont. Din punct de vedere rațional, știa că avea să moară, mai devreme sau mai târziu, înainte de a apuca să mai facă vreunul dintre lucrurile acelea. Și ea, și toți ceilalți din Norul Arcă își vor trăi viețile în medii ambientale asemănătoare celor din adăposturile atomice, din subsolurile de spital și din laboratoarele de cercetare. Speranța lor se reducea de acum la privitul printr-o fereastră mică spre cerul înstelat. Cândva, imaginea Pământului albastru, verde și alb producea fascinație și consolare. Mingea de foc portocalie căreia îi dădeau acum ocol era o priveliște atât de neplăcută, încât cei mai mulți evitau voit să se uite la ea. Nimeni n-avea să se mai întoarcă acolo. Pentru cei care încă mai năzuiau să iasă la o plimbare până nu mureau de bătrânețe, Marte era singura speranță, oricât de nerealizabilă ar fi fost. Lumea discuta despre ea pe Spacebook și pe unele dintre blogurile care se înmulțeau în miniatura de internet a Norului Arcă. Înainte ca pierderea lui *New Caird* să reteze conexiunea de date a lui *Ymir* cu Norul Arcă, se mai descărcase câte ceva pe tableta lui Dinah, iar ea le citea în momentele de pauză.

Cel puțin *avea* acum unele momente de pauză. De când hotărâseră să încerce varianta ajutajului asimetric, executaseră două aprinderi, la vreo douăzeci și patru de ore distanță una de cealaltă, de fiecare dată cu o configurație ușor diferită a efuzorului de gheață: o buză răsfrântă, construită de roiul Naților, proiectându-se aproape imperceptibil deasupra suprafeței posterioare a ciobului și deviind ușor torentul de aburi. Prima dintre aprinderi îi trimisese învârtindu-se în direcția scontată, deși „învârtitul” era poate un cuvânt prea dur pentru o rotație care se desfășurase în aproape o zi întreagă. În cursul acelei zile, Nații își mutaseră tabăra în partea opusă a marginii efuzorului și construiseră acolo o altă buză. Urmase a doua

aprindere, care oprise rotația pornită de prima și îi adusese suficient de aproape de orientarea în spațiu pe care și-o doreau pentru ca propulsoarele care le mai rămăseseră să se poată ocupa de restul detaliilor.

Un alt perigeu se apropia vertiginos. De data aceasta, efuzorul urma să fie orientat așa cum și-l doreau – înainte, transformând din nou motorul nuclear într-o puternică retrofuzee. Roboții din interiorul ciobului lucraseră neîntrerupt, scobindu-l, sculptând structura stil coajă de nucă datorită căreia, conform simulărilor de inginerie structurală, tot ansamblul avea să-și păstreze coerența în timpul ultimei serii de manevre. Silozurile erau pline, gheața sosea întruna, iar ei aflaseră în sfârșit cum să facă sistemul să lucreze fără lacune. O parte din lecția învățată era să nu încerce să realizeze prea multe cu ocazia unei singure aprinderi. Era mai bine să nu forțeze lucrurile, să-și stabilească drept țintă un delta-V rezonabil, să-l obțină și să-l mențină, apoi să facă bilanțul la acel moment și să planifice relaxat următoarea aprindere. În consecință, întâlnirea lor cu Izzy părea că avea să se întâmple mult mai târziu decât se așteptaseră la început, și aproape fiecare zi aducea cu ea o nouă amânare. Dar în același timp părea tot mai cert că urma să se întâmple, că nu era atât de improbabil, iar asta începea să-i afecteze lui Dinah gândirea. Roboții ei își făceau treaba aproape exclusiv pe pilot automat, iar ea se cam plictisea. Putea vorbi cu Viaceslav, baricadat de cealaltă parte a unui zid de plastic, însă el prefera recluziunea. Jiro, pe de altă parte, muncise aproape fără oprire și dădea semne de extenuare. Dinah găsea mereu pretexte ca să se apropie lin prin spatele lui și să i se uite peste umăr la ecran. Juca Solitaire? Rula simulări de astrofizică? Își scria memoriile? În cea mai mare parte a timpului, părea că se uită la fluxuri video cu mașini și instalații. Prin eliminare, probabil că era ceva de lângă miezul reactorului.

În podeaua celui mai „de jos” nivel, la trei etaje „sub” ei, se afla o gură de vizitare prin care se intra într-un puț îngropat în gheață. La celălalt capăt al puțului era o altă trapă, care oferea acces la ceea ce, pe o navă oceanică de pe Vechiul Pământ, s-ar fi numit sala cazanelor. Un mic compartiment presurizat adăpostea panouri de control și porturi de acces conectate la reactor, care se afla la doar câțiva metri distanță, de cealaltă

parte a unui perete masiv. Peretele era un scut antiradiații, cel puțin în teorie. Dar trimiterea pe orbită a unei bucăți uriașe de plumb nu se numărase printre opțiunile unei expediții puse la cale în grabă cum era *Ymir,* așa că „sala cazanelor” era scăldată în emisii de neutroni și raze gama ori de câte ori reactorul era pus în funcțiune. Detectoarele de radiații pe care Sean și compania le lăsaseră în urmă ultima dată când închiseseră trapa nu lăsau prea mult loc de interpretări. Acum era ca-n iad în incinta aceea. Din fericire, toate sistemele conectate acolo fuseseră proiectate să fie operate de la distanță, din siguranța modulului de comandă, așa că nu era nevoie să coboare nimeni prin tunelul de gheață ca să deschidă trapa.

Instrumentele le spuneau că se apropiau din nou de perigeu. Jiro, ajutat de Dinah, execută ceea ce sperau ei că va fi penultima aprindere a marelui motor. Dură mai mult decât prevăzuse Jiro, dar păru să dea rezultate. *Ymir* scăpă de cea mai mare parte a excesului de viteză. Orbita lui, la apogeu, era acum doar cu câteva sute de kilometri mai înaltă decât a lui Izzy. În pofida uzurii care măcina roboții, făcându-i să se strice ori să sucombe sub acțiunea radiațiilor, Dinah mai avea destui cu care să refacă efectivele de la burghie pentru marea igniție finală, care după calculele lor urma să aibă loc la un perigeu, peste câteva ore.

— Dacă ești mulțumită de dispunerea roboților tăi, spuse Jiro, aș vrea să-ți arăt cum se operează propulsia principală.

Dinah crescuse prin tabere de minerit în care bărbaților mai vârstnici le plăcea s-o distreze, și pe ei odată cu ea, învățând-o cum să opereze utilajele grele, să arunce lucruri în aer cu dinamită, să piloteze avioane și alte lucruri de felul acesta. Așa că propunerea lui Jiro nu i se păru neobișnuită, la început. Era și acesta un mod de a-ți alunga plictiseala, să-i înveți pe alții cum se fac diverse lucruri. Dar în decursul următoarei ore se lămuri treptat că Jiro chiar se aștepta din partea ei să opereze motorul în timpul următoarei aprinderi. Poate era de vină bariera lingvistică; dar engleza lui era bunicică, și tot insista să-i spună lucruri precum „să fii cu ochii pe termocuplul ăsta” și „s-ar putea să observi o fluturare la valva asta”.

— Dacă nu mai ai vești de la mine după reperul de treizeci de secunde, spuse el la un moment dat, atunci ești pe cont propriu și va trebui să inițiezi oprirea motorului pe baza delta-V-ului

observat.

— De ce să nu mai am vești de la tine? întrebă Dinah. Unde-o să fii?

— În sala cazanelor, spuse Jiro.

— De ce să te duci acolo?

— Câțiva actuatori ai barelor de control nu mai răspund la comenzi, spuse el. Cred că radiațiile au defectat partea electronică. E-n regulă. Avem piese de schimb. Dar trebuie instalate manual.

— Deci ai de gând să cobori acolo?

— Da, răspunse Jiro. Și acolo am de gând să stau.

•

— E gol din toate punctele de vedere, îi raportă Tekla lui Ivy printr-o legătură audio codificată. Nu sunt oameni. Nu sunt provizii.

Împreună cu Tom Van Meter și Bolor-Erdene, își petrecuse ultimele zece minute percheziționând Arcleta 98 de la intrare până în sala cazanelor, sub privirea lui Sal Guodian. Sosiseră într-un Vifler, andocaseră și intraseră în 98 fără incidente. Sal pășise primul înăuntru, ducând cu el o tabletă pe care era afișat primul mandat de percheziție emis vreodată în temeiul Constituției Norului Arcă. Era pregătit să i-l arate primei persoane care l-ar fi înfruntat. Dar nu era nimeni acolo.

Tekla, Tom și Bo intraseră în urma lui, purtând veste portocalii improvizate de prin truse de supraviețuire care, fiind proiectate pentru a fi folosite pe Pământ, nu mai aveau nicio utilitate practică. Acestea serveau drept uniforme de poliție până când se putea încropi ceva mai bun. Cu puțin noroc, nici n-ar fi fost *nevoie* de prea mult echipament de poliție. Dar Ivy se exprimase cât se poate de limpede, iar ceilalți din consiliul ei ad-hoc fuseseră de acord, că dacă se apucau să execute ceva ce se putea numi acțiune polițienească, nu puteau să se dea după cireș – nu mergea să încerce să deghizeze toată treaba într-o vizită neoficială. O constituție nouă avea nevoie de aplicare, altfel era doar vorbărie goală.

— Puteți s-o reconectați la ReCoS? întrebă Ivy prin legătura audio. Aș vrea să văd ce se-ntâmplă.

— O să repornesc totul, spuse Sal, urcându-se în fotoliul de comandă. Însă depinde de ce-a făcut Spencer – dacă a stricat-o de-a binelea sau doar a introdus o comandă temporară.

Întinse mâna în spatele unui panou, pipăi după un conector, îl trase afară și îl vârî înapoi.

— După estimările noastre, trebuia să găsiți acolo provizii neregenerabile cât pentru zece persoane timp de un an, spuse Ivy.

Se referea nu la hrană vrac (care putea fi cultivată în spațiul exterior al fuzelajului unei arclete) sau la aer (care era regenerabil datorită sistemului de menținere a vieții), ci la obiecte în general mai mici, ca articolele de toaletă, vitaminele, medicamentele și alimentele specializate.

— Ne bazam pe dovezi indirecte – cantitatea de lucruri care au dispărut, numărul de drumuri făcute cu Viflerul și de ieșiri extravehiculare care au avut contact cu arcleta asta. Am știut tot timpul că e doar o presupunere. Dar să nu conțină absolut nimic, asta e… ciudat.

— Mai mult decât ciudat, spuse Tekla. Atac-surpriză.

— Crezi c-o să urmeze un atac?

— Poate nu în sensul de atentat violent, spuse Tekla, dar o să fie ceva.

— Și Arcleta 98 a fost o momeală?

— Evident.

O notă muzicală se auzi din difuzoarele arcletei, iar ledurile își schimbară culoarea din alb în roșu.

— Atenție, rosti o voce artificială. Tot personalul trebuie să fie treaz și să se prezinte la posturi pentru manevre de roi urgente. Acesta nu este un exercițiu.

Mai auziseră așa ceva. Era o Alertă de Intrus.

În mod normal însă, o luau ca atare.

— Remarcabilă coincidență, spuse Tekla.

— Oameni buni, cred c-ar fi mai bine să vă întoarceți la Vifler, le ceru Ivy. Urmați procedurile obișnuite pentru alertă, dar fiți cu ochii în patru.

•

— Steve, tot n-ai date despre bolidul ăla? întrebă Ivy.

Trecuseră cinci minute de la declanșarea alarmei, care îi obligase să se mute în Banană. Oricât și-ar fi dorit Ivy să știe ce se petrecea cu J.B.F. și ce înțelegea Tekla prin „atac-surpriză”, responsabilitatea ei într-un caz ca acela era clară: trebuia să își concentreze toată atenția asupra manevrelor de evitare pe care le desfășura Norul Arcă și asupra posibilelor consecințe ale lor.

Printre acestea se numărau coliziuni între arclete sau separarea de roi a uneia sau a mai multor arclete. În cazuri extreme, putea fi necesar să trimită echipe de salvare, acesta fiind motivul pentru care prima măsură pe care o luase fusese aceea de a-i trimite pe Tekla și pe ceilalți din echipă înapoi la Viflerul lor. Fiindcă rolul pe care îl îndeplinea în mod normal acest serviciu de poliție improvizat nu era acela de a le prezenta mandate strângătorilor de provizii, ci de a reacționa în cazuri de urgență. Sufletul de pasionată a spațiului al lui Ivy ardea de nerăbdare să se ocupe de fenomenele științifice pe care le presupunea apropierea meteoritului, însă era obligată să delege altcuiva activitatea aceasta; și i-o delegase lui Steve Lake încă de când începuse să sune alarma.

Deocamdată, starea de alertă decurgea la fel ca aproape toate de până atunci, ceea ce însemna că majoritatea activităților în rețea fuseseră oprite ca să elibereze bandă pentru Parambulator. Sistemul intra în funcțiune fără intervenție umană, calculând rute, făcând propuneri și adunând informații despre ce mai făceau firicelele din norul informațional. Ferestrele Parambulatorului păreau de-a dreptul înfuriate, dar era ceva normal, din moment ce aproape toate arcletele își porniseră propulsoarele și deviaseră pe traiectorii noi. Cu timpul, le punea el în ordine pe toate. Așa făcea mereu. Însă procesul de punere în ordine includea îmbunătățirea datelor pe care le aveau despre traiectoria intrusului care venea spre ei. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai precis puteau să-l urmărească. La momentul când trecea prin roi sau prin apropierea lui, aveau deja înregistrați toți parametrii săi cu maximă precizie. Și, după ce își vedea de drum, tot ce mai avea de făcut Parambulatorul era să facă ordine în talmeș-balmeș.

Ivy îl întrebase pe Steve despre situația bolidului din două motive. Unul era acela că bolovanii fierbinți, prin definiție, tindeau să apară și să dispară rapid. Acesta se tot apropiase timp de câteva minute – o așteptare îndelungată. Alt motiv era că Parambulatorul afișa mai mult haos decât de obicei. În mod normal, trebuia să apară o spuzeală de roșu în primele două minute. Culoarea începea să se restrângă de cum se apucau arcletele să raporteze că ieșiseră de pe traiectoria de coliziune. Dar în cazul de față nu se întrevedea nicio ameliorare.

— Avem probleme cu lățimea de bandă, sau…?

— Piatra e ciudată, spuse Steve. În mod normal, m-aș aștepta să văd un flux de pachete de la IS, îmbunătățind parametrii pe măsură ce strâng date noi.

Se referea la Integrarea Senzorilor, departamentul care administra radarele și telescoapele.

— Și nu-l vezi?

— Păi, îl văd – dar cu niște numere diferite.

— Cum adică numere diferite?

— E ca și cum am avea două Alerte de Intrus care se desfășoară concomitent. Pachetele se încalecă între ele. Se întâmplă un fel de interferență.

Steve se îndepărtă de ecran pentru scurt timp, trăgându-se de barbă.

— O clipă, spuse el. Cred că pachetele astea vin din surse diferite.

— Dar ar trebui să aibă toate același punct de pornire, spuse Ivy. IS.

— Așa par, dar cred că unele dintre ele sunt contrafăcute.

Simțind că i se mișcă ușor scaunul sub el, întinse involuntar o mână și se apucă de marginea mesei. Izzy își pornise propulsoarele ca să-și schimbe orientarea în spațiu, încercând s-o așeze pe Amalteea între ea și bolid – fie el real ori imaginar.

— Crezi că la originea alarmei ăsteia sunt ei și încearcă să ne tragă pe sfoară?

— S-ar potrivi cu teoria Teklei despre ce se petrece, răspunse Steve.

— O să-ncerc să-l înștiințez pe Doob, spuse Ivy. Mai lucrează la ipoteza asta despre contrafacere.

•

— Doamnă președintă, i se adresă Camila, trăgându-și o cască din ureche. După cum ați cerut, vă informez că Ivy s-a prins cum stă treaba.

— Știe? întrebă Julia.

— Nu tocmai, dar Steve Lake a detectat pachetele falsificate și s-a apucat să facă o analiză suplimentară.

Camila avea ochii mari, iar vocea – care mereu îi era întrucâtva obstrucționată de rănile faciale – îi suna îngroșat și sec.

Julia îi aruncă o privire vicleană, apoi se întoarse către Spencer Grindstaff, care ridică din umeri.

— Mai devreme sau mai târziu, era clar că cineva cu talentul lui Steve o să…

— Nu-mi pasă, îl întrerupse Julia. Vreau să știu dacă am obținut suficient timp cu manevra asta.

— Este…, începu Camila.

Spencer o scoase pe Camila în decor.

— Am obținut suficientă *confuzie.* În douăzeci de secunde ar trebui să putem andoca heptada asta la Șantierul Naval.

— Mai există un bolid! chițăi Camila. Cred.

Julia clătină din cap, rămânând atentă la Spencer.

— Unde-i triada?

— E deja acolo, răspunse el.

— Scafandrii spațiali?

— Cu costumele pe ei, afară, în dreptul sasurilor, pe poziții.

— Chiar și-așa. Adunarea. Integrarea. O să dureze.

— Doamnă președintă, dacă-mi permiteți, interveni Paul Freel. Nu ne trebuie decât s-o însăilăm – cu coliere de plastic, la nevoie – și să obținem separarea de Șantierul Naval. Se rezolvă cu o mică aprindere de propulsor. Izzy n-are fazere să ne spulbere de pe firmament! Ar putea să trimită un Vifler după noi, dar ce-o să ne facă? Tot ce ne trebuie e să ne desprindem. Pe urmă putem să petrecem niște zile pregătind *Speranța Roșie* înainte să pornim de-a binelea în misiune.

— Eu pe Tekla aia o cred în stare de orice.

— Orice-ați spune despre ea, adevărul e că ascultă de comenzi, spuse Paul.

— Mă rog, ca suporter neparticipant la expediția voastră, cu mare bucurie mă ofer să produc interferențe până veți reuși să vă îndepărtați în siguranță, spuse Julia.

Prin toată structura heptadei rezonară obișnuitele zbârnâituri și bufnituri când ansamblul andocă la un port de pe grinda lungă, care se proiecta dintr-o latură a Remorcii: inima Șantierului Naval, o bogăție de sasuri și puncte de ancorare. La următorul port era andocată o siluetă scânteietoare și colțuroasă: scheletul *Speranței Roșii,* așteptându-și componentele finale. Etala patru mari rezervoare de propergol strânse în jurul unui nod de pompe, valve, actuatori și senzori care foloseau la alimentarea unui motor rachetă poziționat central sub ele.

— Doamnă președintă? spuse Ravi. Mă tem că acum e

momentul. Dacă nu cumva vreți să plecați spre Marte. Ceea ce sunteți bine-venită să faceți.

Julia își recăpătă imediat concentrarea. Își verificase aspectul în oglinda pudrierei. Nu chiar fermecător, dar, după standardele Norului Arcă, arăta prezentabil.

— E tentant, spuse ea, însă mă tem că am responsabilități aici.

Închise capacul pudrierei cu un pocnet și aruncă o privire spre Camila ca să verifice dacă era pregătită să filmeze cu telefonul. Era pregătită, dar încă mai avea aerul acela tulburat. Ce-o apucase? Va trebui să aibă o discuție sinceră cu ea mai târziu.

— Foarte bine, spuse Ravi, cu o nuanță de regret care suna foarte puțin forțat. Poate doriți asta.

Îi întinse cu două degete o foaie de hârtie. Julia o luă și recunoscu sigiliul prezidențial, uzat până peste poate. Ravi îl jupuise cu grijă de pe perete, odată cu cea mai mare parte a dreptunghiului de bandă albastră. Julia îl netezi și îl luă la subsuoară.

Îndepărtându-se de ea în plutire lentă, Ravi salută cu mâna la tâmplă.

Julia îi răspunse la salut.

— Mergeți cu bine, Ravi. Aștept cu nerăbdare să vă ascult prima transmisie de pe suprafața lui Marte.

— Și eu aștept cu nerăbdare s-o expediez, doamnă președintă.

— Ne vom revedea, presimt. Într-un fel sau altul, brava populație a Norului Arcă va găsi o cale, în ciuda tuturor opreliștilor, să răzbată până la tărâmul spațiului curat și să pornească pe urmele *Speranței Roșii* către un loc mai bun.

Ravi era unul dintre acei oameni care nu-și dau seama niciodată când sunt puși pe liber. Începu să bolborosească un răspuns în cuvinte înălțătoare, dar Julia aruncă o privire la Camila ca s-o anunțe că putea să oprească înregistrarea, apoi își luă avânt către partea din față a Arcletei Albe. Camila porni după ea.

După câteva momente de vânzoleală prin tuburi, ieșiră prin port într-unul dintre modulele care alcătuiau Șantierul Naval. Era ca la nebuni acolo. Efectivul total al expediției *Speranța Roșie* era de douăzeci și patru de inși. Cei mai mulți se aflau deja la bordul heptadei sau al triadei, așteptând să fie cuplați la osatura

vehiculului, dar câțiva erau „afară”, în costume spațiale, iar alți câțiva erau înăuntru, angajați în conversații frenetice sau împingând de colo colo baloturi cu provizii.

Scena avea și o notă bizară prin prezența a patru membri ai Populației Generale – după toate aparențele, lucrători de la Șantierul Naval – care fuseseră legați cu coliere de plastic, cu mâinile la spate, de niște puncte de prindere numai bune din pereții modulului. Majoritatea păreau teferi, dar unul dintre ei avea la sprânceană o tăietură din care se scurgea un șuvoi de sânge sub forma unor sfere mici, care se îndepărtau plutind. Paul Freel pomenise în treacăt despre câțiva din echipa VIM care deveniseră complici fără știrea lor, ajutând la asamblarea scheletului *Speranței Roșii* în ideea că făcea parte dintr-un plan de rezervă pentru salvarea lui *Ymir.* Se pare că situația lor se schimbase când prinseseră de știre și ridicaseră obiecții.

Bărbatul care sângera se uita fix la Julia cu ochiul pe care nu i-l închisese umflătura.

— Julia! strigă el.

În mod ciudat, Julia nu avea nimic de făcut. Ceilalți marțieni erau ocupați să-și împingă proviziile prin port până în heptadă. Intrau acolo unul după altul, așa că spațiul se golea rapid în urma lor. La început, Julia nu-l luă în seamă pe bărbatul care o chema. Dar veni și momentul în care mai rămase un singur marțian – Paul Freel însuși. Lipsit de simțul ceremonialului pe care îl avea Ravi, el bifa de zor o listă de obiecte pe ecranul tabletei, fără să-i acorde Juliei niciun fel de atenție.

— Julia! repetă bărbatul.

Nu striga. Aproape ai fi zis că poartă o conversație.

— Da, răspunse ea într-un târziu.

— Cum o cheamă pe prietena ta? întrebă el, arătând cu capul spre Camila.

Julia înălță capul, iritată de impertinența solicitării, apoi își aminti că nu era niciodată prea târziu să transformi un inamic în prieten.

— O cheamă Camila. Și vreau să-ți spun, domnule, că sunt șocată și îngrozită să văd ce ți s-a întâmplat. Dă-mi voie să te asigur că…

— Hei, Camila! spuse omul.

— Da? răspunse Camila, cu vocea unei fete de optsprezece ani înspăimântate.

— Prietena ta e nebună, îi spuse bărbatul.

— Doamna președintă? spuse Paul, înainte de a apuca Julia să reacționeze.

Ea se întoarse către Paul, cu fața roșie ca focul.

— Vreți să faceți onorurile?

— Ce onoruri?

Zău așa, inginerii ăștia! Ce-ar fi trebuit să facă, să izbească de navă o sticlă de șampanie?

— Să închideți trapa după ce trec și eu. Pe urmă putem să ne desprindem.

— Cu plăcere.

— Ne vedem pe Marte, mai spuse el și întinse mâna.

Ea i-o apucă ușor și o scutură puțin. Camila, buimăcită de schimbul de replici cu bărbatul care sângera, își uitase îndatoririle de operator al camerei video.

Paul Freel întinse mâinile în interiorul portalului care unea Pământul de Marte, se trase înăuntru, se întoarse și închise trapa din partea lui. Julia îi urmă exemplul, închizând-o pe cea din partea ei. Imediat auzi și simți șuierăturile și pocnetele înfundate care semnalau desprinderea de port a *Speranței Roșii.* Zgomote nefamiliare se difuzau și prin carcasa modulului, foarte aproape de ea, și își dădu seama că veneau de la încălțările costumelor spațiale care pășeau pe deasupra.

— Alarma este anulată, anunță o voce artificială.

Culoarea luminilor se schimbă.

Camila scoase un țipăt scurt și puternic. Apoi arătă în lungul Șantierului Naval, în direcția zonei de conexiune cu Stiva.

Jos, în Remorcă, la vreo treizeci de metri distanță, se vedeau câteva persoane care purtau veste portocalii. Una dintre ele se uita direct la ea.

Era Tekla.

Vocea artificială vorbi din nou, anunțând o a doua alarmă.

Asta nu făcea parte din plan.

Probabil că Tekla, în Remorcă, își proptise picioarele în ceva capabil să-i reziste, fiindcă dintr-odată zbura către ei ca o rachetă. Brațele i se mișcau întruna, se întindeau încolo și încoace lovind orice putea s-o ajute să-și corecteze cursul, dar ochii ei rămâneau ațintiți asupra Juliei și venea drept spre ea. Îi licărea ceva în palmă, un arc subțire de lumină argintie: tăișul ascuțit al unui pumnal.

Un zgomot metalic strident răsună în tot modulul când Julia trase percutorul revolverului lui Pete Starling.

— Pistol! răcni bărbatul care sângera. Pistol! Pistol!

Indiferent dacă auzise sau nu, Tekla nu dădu semne că i-ar fi păsat, ci se împinse și mai tare într-un lonjeron din modulul alăturat, înaintând cu viteză sporită.

Pentru Julia, reculul se produse prea curând, ca și cum arma s-ar fi descărcat accidental. Se afla în spațiu de suficient timp ca să fi învățat că avea s-o împingă în spate, ceea ce se și întâmplă; dar mai văzu și niște lucruri pe care nu putea să și le explice. Camila intrase în cadru, zburând dintr-o parte cu un braț întins înainte. Însuși peretele Șantierului Naval se întindea s-o placheze pe Tekla. Câteva clipe mai târziu o izbi pe Camila, apoi pe Julia. Se așteptase la șuieratul ascuțit produs de o perforație de mărimea unui glonț în fuzelaj; dar ceea ce urmă semăna mai mult cu un vuiet. Era ca mulțimea de pe un stadion de fotbal când se interceptează o pasă. Brațul Camilei se transformase într-o aripă de foc. Ceva o apucă pe Julia din spate și o azvârli în direcția Remorcii. Privi în jur, gândindu-se, cu mintea rătăcită, că bărbatul care sângera reușise cumva să se elibereze și se năpustise asupra ei. Dar forța care o împingea nu era omenească. Era un torent de aer care scăpa în exterior.

•

— Jiro, mă auzi? întrebă Dinah pentru a patra oară.

Presupunea că o aude, dar că pur și simplu era prea slăbit ca să-i răspundă. Așa că nu mai așteptă și îi comunică vestea bună.

— Am reușit. Am depistat-o pe Izzy cu instrumentarul optic. O să ne întâlnim cu ea în vreo jumătate de oră.

— Bine, spuse Jiro. Bine.

Faptul că auzea ceva de la el o luă prin surprindere. Dar al doilea „bine” era mult mai slab decât primul, iar ea aprecie că mai mult de atât nu era în stare să mai rostească.

Se hotărî să nu-i mai spună nimic altceva. Îngropat în sala cazanelor din *Ymir,* murind de frig și în același timp copt de viu în baia de radiații, nu-i trebuia lui să mai audă și o descriere a ceea ce vedea Dinah prin telescop.

Îl numeau Norul Arcă de doi ani încoace. Era un nume ales pentru conotația lui cumva poetică. Acum însă arăta de-a binelea ca un nor. Imaginea lui Izzy, care de obicei era atât de clară și bine definită în lumina puternic contrastantă a spațiului

cosmic, era acum învăluită într-un linţoliu sclipitor şi pâlpâitor, din ceva ce putea fi descris cu detaşare drept particule de materie în suspensie.

Era de la sine înţeles că Izzy încasase în plin o lovitură de bolid. Altminteri însă, era dificil să distingi detaliile.

Aprinderea finală executată de *Ymir* – pentru Jiro, o misiune sinucigaşă – îi plasase pe o orbită destul de asemănătoare cu a lui Izzy: în acelaşi plan, cu aceeaşi altitudine medie. Singura diferenţă rezida în faptul că a lor era ceva mai ovală, calculată să intersecteze ruta lui Izzy de două ori în timpul fiecărei revoluţii în jurul Pământului. Se apropiau de momentul unei astfel de intersectări, aşa că, din punctul de observaţie al lui Dinah, staţia spaţială se apropia întruna, umplând fereastra de pe ecranul computerului ei, obligând-o să lărgească mereu cadrul, oferindu-i o imagine din ce în ce mai clară şi mai detaliată. Minut cu minut, reuşea să pună cap la cap o ipoteză despre ceea ce se întâmplase.

Probabil că bolovanul venise pieziş, o ratase complet pe Amalteea şi lovise undeva lângă N2, nodul care ancora Torurile 2 şi 3. Din ambele toruri lipseau bucăţi enorme şi amândouă se opriseră din rotire. Mai încolo, înspre pupă, coloana vertebrală a lui Izzy – Stiva ei centrală – era îndoită la propriu. Aripile întinse ale Şantierului Naval erau în continuare ataşate de Remorcă, dar pieziş, şi curgeau rămăşiţe din ele. Torul iniţial – cel care conţinea Banana – încă se mai rotea şi părea întreg, dar când apropie imaginea văzu că era deteriorat, poate de şrapnele.

O bufnitură slabă răsună prin carcasa de gheaţă. Probabil că se lovise de ei vreo rămăşiţă. Nu conta, n-avea cum să se deplaseze prea repede. *Ymir* era în stare să-şi croiască drum printr-un nor de resturi fără măcar să le simtă.

Una dintre ferestrele deschise pe ecranul ei începu să afişeze un flux video pe care îl activase detectorul de mişcare de la camera unui Crator; văzu un trup de om plutind tot mai departe în spaţiu. Îşi înghiţi nodul care i se pusese brusc în gât.

O parte din ea se întreba dacă la întâlnirea cu Izzy avea să găsească o navă-fantomă – dacă nu cumva ea era singurul om rămas în viaţă. Pentru că Viaceslav încetase cu o zi în urmă să mai comunice cu ei. Înainte de asta, pomenise faptul că suferea de diaree. Dacă era cauzată de expunerea la radiaţii, era o condamnare la moarte. Poate că pur şi simplu se sinucisese, ca

să nu mai aștepte inevitabilul.

Singură la comenzile lui *Ymir,* Dinah cobora în direcția lui Izzy, care plutea în derivă, tăcută, prin spațiul cosmic, și pentru o vreme nutri gândul că poate rămăsese ultima ființă umană din univers.

Apoi o lumină roșie – un laser, îndreptat exact către ea – începu să clipească dinspre Colonia Minieră, iar creierul ei începu să descifreze codul Morse.

TRIMITEM VIFLERE SĂ EFECTUEZE MANEVRELE FINALE
NU LUA ÎN SEAMĂ ARCLETELE RĂZLEȚITE
BUN-VENIT ACASĂ

Neavând nicio metodă prin care să răspundă, rămase în așteptare și privi. Zdrențe de izolație, fragmente din materialul de construcție, o revărsare de vitamine și câte un cadavru trecând de-a rostogolul prin fața ferestrei în timp ce ea panorama și mărea diverse detalii. De la Zvezda spre capătul din față, totul arăta binișor. Colonia Minieră și rezerva Moirei de echipament genetic păreau neatinse. Bun.

Trei Viflere se decuplaseră de la nor și porniseră pe traiectorii care aveau să le aducă în dreptul lui *Ymir* în câteva minute. Presupuse că se pregăteau să îndeplinească rolul de remorchere, lipindu-se cu botul de ciobul de gheață și folosindu-și motoarele principale ca să obțină delta-V-ul final necesar pentru realizarea rendez-vous-ului. Așadar, prima parte a transmisiei avea logică. Cu toate acestea, era ceva mister în enunțul NU LUA ÎN SEAMĂ ARCLETELE RĂZLEȚITE. Cum să existe așa ceva? Și ce însemna, în definitiv, ca o arcletă să fie „răzlețită”? Și totuși, pe măsură ce panorama cu telescopul pe arcul de spațiu de la prora la pupa lui Izzy – regiunea în care parcau în mod normal majoritatea arcletelor –, Dinah descoperi că era straniu de subpopulat. Era doar o impresie generală pe baza a ceea ce vedea. N-o putea verifica în mod științific fără să aibă acces la o fereastră a Parambulatorului.

Îi trecu atunci prin minte că tot ce trebuia să facă era să-și deschidă conexiunea tabletei la rețeaua *mesh.* O închisese la scurt timp după plecarea lui *New Caird* de la Izzy, fiindcă, din momentul în care ieșeau din raza de acțiune, nu mai făcea decât să consume inutil bateria. Și, într-adevăr, pe tabletă apăru

în scurt timp iconița care anunța că găsise o conexiune, poate retransmisă printr-unul dintre Viflere. Trecu un minut sau două, timp în care dispozitivul descărcă toate e-mailurile și traficul de mesaje care se adunaseră în Inboxul ei în timpul „vacanței”.

Petrecu un timp jucându-se cu telescopul. Pe când panorama peisajul, un detaliu îi atrase atenția, făcând-o să se întoarcă și să mărească imaginea ca să vadă mai bine.

Era un VIM, unul neobișnuit de mare. Practic, o stivă cu cinci niveluri, cu talie de viespe. Stratul inferior era un motor din clasa cea mai puternică din kitul VIM. Deasupra lui se vedea un ciorchine zdravăn de rezervoare de propergol. Al treilea strat – talia îngustă – era o singură arcletă, având un sas pe o latură – un modul de comandă, presupuse ea, similar cu cel al lui *New Caird.* Deasupra ei se afla o triadă, iar în vârf, formând căpățâna voluminoasă a vehiculului, era o heptadă. Tot ansamblul era învăluit în plasă de armare. În marginile plasei erau prinse ca niște gângănii mici module pe care le recunoscu drept propulsoare pentru controlul direcției. Lucrul cel mai remarcabil la vehiculul acela erau rezervoarele de combustibil supradimensionate, sugerând o călătorie îndelungată – încotro? Obiectul staționa la câțiva kilometri în fața lui Izzy, într-o regiune care fusese în mare parte golită de arclete.

Tableta ei terminase într-un târziu descărcarea mesajelor, majoritatea lor fiind deja depășite la momentul acela. Le sortă în funcție de vechime, începând cu cele mai noi, și parcurse rapid titlurile. Veniseră foarte puține în ultimele câteva ore. Lucru logic, având în vedere că Norul Arcă avea alte probleme de rezolvat. Dar undeva în fruntea listei era unul care îi atrase atenția: SCRISOARE DESCHISĂ DE LA PREȘEDINTA JBF CĂTRE POPULAȚIA NORULUI ARCĂ.

La simpla vedere a acelor cuvinte se simți de parcă o pocnise ceva în plex. Îl deschise însă și citi:

> *Tragedia șocantă de astăzi ne-a lăsat pe toți îndurerați, în căutare de răspunsuri. Când s-a întâmplat, mă aflam într-un modul al Șantierului Naval, tocmai îmi luam rămas-bun și le uram noroc bravilor exploratori ai expediției* Speranța Roșie. *Mulțumită închiderii automate a unei trape, am suferit doar răni și neplăceri minore din cauza decompresiei parțiale.*

După cum știm cu toții, mulți membri ai Populației Generale au fost mai puțin norocoși. Deplâng sacrificiul lor alături de întreaga omenire. Prin natura sa, Comunitatea Arcletarilor a fost mai puțin afectată de acest dezastru. Așa cum am preconizat încă de la începuturile proiectului Norul Arcă, arhitectura distributivă a roiului a făcut să nu se ajungă la distrugeri serioase. Am pierdut totuși trei arclete, o spun cu regret, și alte câteva au suferit deteriorări în urma unor coliziuni minore sau a impactului cu diverse resturi. Per total însă, sistemul a funcționat așa cum l-am planificat de la bun început. Mulți membri ai CA se întreabă acum, în mod firesc, dacă pot să mai rămână în siguranță pe orbita joasă în jurul Pământului, strânși în jurul unei stații spațiale greoaie, îmbătrânite, căreia îi lipsește capacitatea de manevră pentru evitarea pericolelor. Vasta panoramă a spațiului curat ne cheamă de deasupra. Speranța Roșie *își va porni în curând motorul principal și va începe călătoria dincolo de această frontieră neexplorată, către o planetă care într-o bună zi va fi destul de primitoare pentru noi toți. Norul Arcă nu poate porni într-acolo – nu încă. Dar, cum bine știu toți membrii CA, care au trecut printr-o instrucție amănunțită în domeniul operațiunilor spațiale și al astrodinamicii, orice arcletă este perfect capabilă să-și înalțe orbita în mod substanțial folosindu-se de propriile ei motoare și de rezerva de propergol pe care o are la bord. Pe cont propriu, o singură arcletă, o triadă sau o heptadă nu va rezista mult timp. Ca parte dintr-un roi însă, are șanse să răzbată. Mulți membri ai Comunității Arcletarilor, care au urmărit teribilele încercări, disperarea și suferințele prin care a trecut expediția* Ymir, *și care au fost acum martori la distrugerile suferite de Izzy din pricina unui singur bolid, se întreabă acum dacă nu se expuneau pericolului rămânând acolo și încredințându-și soarta acelei chinuitor de lente urcări către spațiul curat pe care au imaginat-o partizanii facțiunii Marea Călătorie. Eu sunt politician, nu om de știință, așadar nu pot avea pretenția să emit opinii pe subiecte tehnice. Unii*

ar putea pune la îndoială chiar ideea că ar trebui să fac un anunț public. Ideea de bază este că datorită fostei mele ocupații de președintă a Statelor Unite am căpătat importanță în Comunitatea Arcletarilor, indiferent dacă o merit sau nu. Mulți m-au întrebat ce voi face acum. În loc să aștept răspândirea zvonurilor care sădesc confuzie, prefer să emit acest comunicat. Dacă mai are vreo importanță, am scăpat, cu ajutorul unor prieteni loiali, din epava lui Izzy și am găsit adăpost la bordul Arcletei 37, actualmente parte dintr-o triadă. La scurt timp după ce voi transmite acest mesaj, vom iniția aprinderea propulsiei principale, care ne va ridica din zona resturilor plutitoare care înconjoară ce-a mai rămas din Stația Spațială Internațională și ne va deplasa în direcția spațiului curat. Parametrii noștri orbitali vor fi postați la liber în rețea, pentru ca acei membri ai CA care gândesc la fel ca noi să ni se poată alătura în crearea unui roi care să ofere soluția problemelor arzătoare cu care se confruntă în prezent specia umană. Poziționați în siguranță pe o orbită mai înaltă, vom căuta moduri în care să le dăm o mână de ajutor prietenilor noștri supraviețuitori izolați în mijlocul Populației Generale. Lucrând împreună ca o comunitate, vom ocroti ceea ce avem și ne vom construi în cer un mod de viață stabil, în timp ce așteptăm cu speranță și cu sufletul la gură rezultatele aventurii însuflețitoare a Speranței Roșii *către suprafața primitoare a lui Marte.*

— La partea aia „cu sufletul la gură” are dreptate, bombăni Dinah pentru sine, închizând fereastra și verificând încă o dată ora mesajului.

Fusese transmis cu trei ore în urmă. Apoi, cu doar o jumătate de oră în urmă, Ivy răspunsese cu un contra-comunicat. Dinah nu-l mai citi și pe acela, dar, având în vedere descrierea subiectului, știa ce conținea: n-o ascultați pe J.B.F., rămâneți în formație, avem nevoie de voi și voi aveți nevoie de noi.

Însă, din ce vedea Dinah prin telescopul optic, dar și în Parambulator, mesajul lui Ivy venise prea târziu ca să mai prevină plecarea unui număr mare de arclete. Undeva deasupra

lor, pe o orbită mai înaltă, prindea contur un roi nou, rulându-și propria-i sesiune de Parambulator independentă și raliindu-se sub conducerea lui J.B.F.

Dinah trecuse prin multe căderi și reveniri emoționale cât durase recuperarea lui *Ymir.* Mai mult căderi decât reveniri, desigur, având în vedere procentul mortalității. Într-un fel ciudat însă, atinsese culmea emoțiilor cu doar câteva momente în urmă, când depistase cuvântul „disperare” în comunicatul lui J.B.F. Prefera să fie descrisă drept disperată, mai ales când era pe punctul de a-și atinge scopul.

Parambulatorul funcționa acum pe ecranul ei. Îl folosea ca să verifice situația celor trei Viflere. Continuau să se apropie. Începeau să vină mesaje de la piloții lor, care încercau să se lămurească dacă supraviețuise cineva în ciobul de gheață, dacă puteau să se apropie în siguranță.

Dinah le răspunse printr-un mesaj-text:

„Un supraviețuitor. Păstrați distanța o clipă, până cacă nava asta ditai balega fosforescentă”.

Apoi deschise fereastra pe care o folosea pentru comunicarea cu rețeaua ei de roboți și tastă o comandă compusă dintr-un singur cuvânt: EXPULZARE. Era numele programului pe care îl inițiase Sean, îl îmbunătățise Larz, iar Dinah îl terminase de curând. Un program menit să fie rulat simultan de toți roboții din ciob, ca și de alte sisteme, din sala cazanelor.

Primi în schimb o solicitare: EȘTI SIGURĂ D/N

D, tastă ea.

FELICITĂRI!!! veni răspunsul. Echipajul mort al lui *Ymir* îi trimisese un mesaj din vidul spațiului.

Își luă avânt către scara de acces, se întoarse cu capul „în jos” prin deschizătura din podea și se împinse drept către nivelul inferior al modulului de comandă. Trapa din podea – cea care ducea la tunelul de gheață care se termina în sala cazanelor – fusese deja închisă, ca măsură de protecție. Însă Dinah o mai verifică o dată ca să se asigure că închiderea era etanșă. Fiindcă, în câteva secunde, de cealaltă parte a ei avea să mai fie doar vid.

Ymir începuse să bolborosească. Dinah se simțea ca și cum rămăsese captivă în burta unui uriaș de gheață care suferea de indigestie. Știa că auzea zgomotul colectiv produs de miile de Nați și de sutele de roboți mai mari care se mutau cu toții în

locuri sigure de pe suprafața interioară a ciobului cavernos și rodeau de zor plasa de armare care îl conecta cu miezul reactorului.

Se întoarse pe scaunul ei din modulul de comandă și deschise un flux video transmis din interiorul ciobului. Pereții lui erau acum suficient de subțiri ca să poată răzbate prin ei puțină lumină solară, transformându-l într-un fel de amfiteatru vast și transparent, în care toți roboții aceia puteau să privească în interior, la păstaia netedă de beriliu – un înveliș reflector de neutroni – care înconjura miezul reactorului. Cândva era îngropată în gheață; excavările recente făcute pentru alimentarea marilor aprinderi de la perigeu o lăsaseră expusă, dezvelind și păstaia mai mică a sălii cazanelor, montată în lateral, și sistemul de silozuri și burghie care asigura alimentarea. Mai departe, către pupă, se afla ceea ce mai rămăsese din caverna de gheață care era clopotul ajutajului reactiv, acum topit aproape în întregime, dezvăluind întunecimea spațiului cosmic de dincolo de el. Singurul lucru care mai ținea camera reactorului la locul ei era masivul pilon central propulsor, un buștean de gheață care creștea din capătul ei anterior și se întindea până la botul compact al ciobului, unde era încastrat modulul de comandă.

Curtenitor, programul EXPULZARE îi afișă lui Dinah pe ecran o numărătoare inversă, ca să aibă timp să-și astupe urechile. Când ajunse la zero, un trosnet înnebunitor răsună prin întreaga structură. Pe fluxul video se văzu o pulbere scânteietoare de gheață explodând din pilonul central, chiar deasupra locului în care se conecta cu bazinul reactorului. Explozibilii pentru demolări, plasați acolo cu mult timp în urmă de echipajul lui Sean, detonaseră și rupseseră conexiunea. Pe moment, se temu că n-avea să se mai întâmple nimic, dar apoi țâșniră jeturi de abur alb din vârful rotunjit al bazinului reactorului. EXPULZARE deschisese niște valve, eliberând presiunea care se acumulase în cameră de la căldura reziduală a reactorului, iar acele valve acționau acum ca niște motoare rachetă improvizate, împingând întregul reactor și tot ce era atașat de el către spațiul gol al ajutajului reactiv.

Întreaga cameră a reactorului căzu prin partea de jos a ciobului și dispăru.

Dacă EXPULZARE continua să-și vadă de treabă, reactorul,

acum un vehicul în plutire liberă, numai mușchi și creier ioc, avea să execute câteva manevre stângace ca să-și oprească viteza orbitală și să cadă în atmosferă.

— Adio, Jiro, spuse Dinah. Mulțumesc.

Unul dintre piloții Viflerelor îi trimise un mesaj: „Uau”.

Dinah mai scrută odată cu luare-aminte tot peisajul, folosindu-se de câteva camere. Dar nu mai era mare lucru de văzut. *Ymir* era acum o coajă goală, de forma unui con de zahăr, mișunând de roboți și plutind neajutorată în derivă.

Scrise un mesaj: „A comandat cineva o megatonă de propergol?”

•

Instinctul îi mânase să se adune în MURCOS, aproape de Amalteea și la mare depărtare de Izzy, care fusese deteriorată sau distrusă. Acolo îi găsi Dinah, după ce fusese adusă la bord, curățată cu peria, verificată și răsverificată pentru eventuali contaminanți. Cu pielea rozalie și sensibilă, o îmbrățișă mai întâi pe Ivy, îndelung, apoi făcu turul de onoare pe la Doob, Moira, Rhys, Luisa, Steve Lake, Fiodor și Bo. Konrad Barth și mulți alții muriseră. Tekla era încă pe masa de operație. Un sân îi fusese vătămat de un fragment și i-l reparau chirurgical.

Ghemuită aproape în poziție fetală, la un capăt de MURCOS, era o femeie care plângea pe tăcute. Își ferea fața de ceilalți cu un braț înfășurat în tifon de la vârful degetelor până la umăr. Dinah o recunoscu pe Camila, aghiotanta Juliei.

Ivy insistă ca toată lumea să se întoarcă la Stivă și să se întâlnească în Banană. Cu blândețe, încercară s-o convingă și pe Camila să vină cu ei, și până la urmă Luisa reuși. Din obișnuință, se tot întindea să-și tragă vălul care îi acoperea în mod normal jumătatea inferioară a feței, dar nu-l mai avea. Era îmbrăcată ca toți ceilalți, într-un combinezon fără formă.

— Ce caută Camila aici? o întrebă Dinah pe Moira în timp ce își croiau drum prin Stivă.

Se vedea că Moira plânsese, iar acum părea foarte tulburată. Ea și Tekla deveniseră un cuplu la un moment dat, iar acum primea ca pe o lovitură vestea despre rănirea partenerei sale.

— Tekla a atacat-o pe J.B.F, spuse Moira, iar J.B.F. a încercat s-o împuște. Camila cred că s-a întins să-i smulgă pistolul. Purta mereu șalul ăla vaporos pe post de văl. Materialul a luat foc de la scânteia pistolului și i-a ars toată mâna înainte să poată să și-l

dea jos.

— Dar a salvat-o pe Tekla?

— Cine poate ști? Glonțul a lovit altceva și s-a fragmentat, se pare.

Găurile făcute de șrapnelul care lovise T1 – primul, cel mai vechi și cel mai mic dintre toruri – fuseseră astupate, iar torul fusese represurizat. Până atunci îl consideraseră mereu un loc sigur; era cazul să înceapă din nou să-l privească astfel, de aceea insistase Ivy să meargă cu toții acolo. Se așezară pe scaune în Banană.

Sosiseră cifrele. Ivy deschise ședința cu citirea lor.

La debutul Ploii Solide, populația umană – fără a-i lua în considerare pe cei care mai puteau fi în viață pe Pământ – număra o mie cinci sute cincizeci și una de persoane, sau o mie cinci sute cincizeci și trei, dacă îi socoteai și pe cei doi sosiți cu întârziere, Julia și Pete Starling. Starling nici măcar nu apucase să iasă viu din capsula lui spațială, așa că numărul inițial rămăsese o mie cinci sute cincizeci și doi.

În același timp, existau trei sute cinci arclete ocupate, în zbor liber, plus unsprezece de rezervă, care erau atașate la Izzy, dar neocupate. Cele aflate în zbor liber găzduiau o mie trei sute șaizeci și patru de oameni; ceilalți o sută optzeci și opt de oameni locuiau la bordul lui Izzy ca membri ai Populației Generale. Dar, în orice moment dat, zece procente dintre arcletari se mutau prin rotație în Izzy, ridicând totalul populației sale, într-o zi obișnuită, la trei sute douăzeci și patru.

Înaintea dezastrului din ziua aceea, douăzeci și șase de oameni fuseseră uciși în diverse accidente nefericite, majoritatea impacturi cu bolizi mici. Alți douăzeci și patru se aflau acum la bordul VIM-ului furat care își luase numele de *Speranța Roșie,* iar dacă era să se ia de bune afirmațiile lor, în curând se vor afla pe drum spre Marte.

Dintre persoanele care se aflaseră la bordul lui Izzy la momentul dezastrului, două sute unsprezece fuseseră ucise pe loc și încă vreo douăzeci și ceva se aflau în stare critică. Numărul de supraviețuitori de la bordul lui Izzy se redusese prin urmare la o sută treisprezece. Populația Generală – specialiștii mai vârstnici, mai experimentați, cu calificări superioare – fusese redusă de la o sută optzeci și opt la o sută șase.

La momentul dezastrului, o mie o sută șaptezeci și opt de

persoane locuiau în arclete. Natura distributivă a roiului, combinată cu faptul că multe arclete spălaseră puțina împreună cu Julia, făcea dificilă o estimare a numărului de victime. Cea mai exactă evaluare de care dispuneau în prezent era de șaptesprezece arclete care căzuseră victime, cu o presupusă pierdere de vieți omenești de sută la sută, reducând populația la aproximativ o mie o sută. Dacă evaluarea era corectă, totalul morților din acea zi se apropia de trei sute.

Din perspectiva arcletelor, ziua începuse cu două sute nouăzeci și nouă de arclete supraviețuitoare și ocupate, număr pe care coliziunea îl redusese la două sute optzeci și doi. Zece dintre ele – o heptadă și o triadă – erau atașate de *Speranța Roșie,* lăsând în urmă două sute șaptezeci și două. Aproximativ două sute lipseau la apel sau se considera că o șterseseră împreună cu J.B.F. Restul de aproximativ șaptezeci hotărâseră să rămână pe loc și continuau să se prezinte ca membri ireproșabili ai Norului Arcă. Cele unsprezece arclete de rezervă erau în continuare atașate la Izzy și așteptau să fie inspectate pentru eventuale deteriorări.

Arcletele care rămăseseră pe loc aveau probabil o populație de aproximativ trei sute. Adunată cu supraviețuitorii de la bordul lui Izzy, numărul populației se ridica la puțin peste patru sute. Populația roiului separatist al lui J.B.F. trebuie să fi fost, prin urmare, în jur de opt sute de suflete. Luase cu ea două treimi din specia umană.

— Să mă ierte Dumnezeu, spuse Doob, dar în clipa asta nici măcar nu-mi pasă de numărătoarea victimelor. Ce mă interesează pe mine e numărul de motoare. Motoare de arclete. Până să apară Dinah cu toată gheața aia, nu erau de niciun folos. Acum avem cu ce să le alimentăm. Dacă le orientăm pe toate în aceeași direcție, să împingă toate la Izzy, putem să plecăm în Marea Călătorie.

Se întrerupse ca să-și revadă însemnările. Văzându-l cu ochelarii de citit pe nas, lui Dinah îi păru dintr-odată mult mai vârstnic. Nu putea decât să-și imagineze cum arăta *ea.*

— Bazându-mă pe ce mi-ai spus adineauri, pot să consider că avem…

— În jur de șaptezeci, îl întrerupse Ivy, plus cele unsprezece de rezervă. Pe alea încă nu le-am verificat, dar la inspecția vizuală nu par să fi fost afectate.

— Optzeci și una, spuse Doob. Îmi place numărul ăsta. Un pătrat perfect.

— Un pătrat perfect de pătrate perfecte, se băgă în vorbă Rhys.

— Dacă reușim să concepem un sistem de asamblare ca să le grupăm câte nouă – o rețea simplă de trei pe trei, cu alimentatoare de propergol la comun – și să facem nouă astfel de grupuri pe care să le integrăm cumva în structura lui Izzy – asta fiind partea dificilă –, atunci o să avem o rețea de optzeci și unu de motoare. Dacă toate astea ajung la putere maximă când trecem pe la perigeu, o să avem o propulsie combinată suficientă ca să conteze. Cu o putere de nivelul acesta, cred că putem pune în funcțiune Marea Călătorie.

— E ditamai structura, le atrase atenția Fiodor. Mare, mare de tot.

— Avem o mulțime de materie primă cu care să lucrăm, nu-i așa? întrebă Luisa. Am văzut role întregi de panglică de-aia de aluminiu pe care s-o băgăm în mașinile de extrudat.

— E o chestiune de timp, spuse Fiodor. Da, avem o mulțime de material. Dar e dificil s-o asamblezi cu atât de puțini oameni. Atmosfera se extinde, rezistența sporește, orbita cade.

Dinah se uită peste masă la Rhys. Rhys, specialistul în inginerie biomimetică, omul care poate că îl salvase pe *Ymir* cu ideea lui de a transforma roboții în mici Ben Grimm rezistenți la radiație.

— O s-o construim din gheață, spuse Dinah.

Rhys se uită la ea, chibzui o secundă, apoi dădu din cap.

— Prea fragilă, spuse Fiodor.

— Nu cred că Dinah se referă la gheața obișnuită, spuse Rhys. Vorbește despre acel pykret pe care l-au folosit la *Ymir.* Gheață armată cu fibră. Și-a făcut treaba când a fost să mențină coeziunea ciobului. Putem să-l punem la treabă și aici.

— Poate îmi scapă mie ceva, luă cuvântul Moira, dar aveam impresia că gheața e carburantul nostru. Nu urmează s-o topim și s-o consumăm de-a lungul călătoriei?

— Ba da, spuse Doob.

— Și asta nu înseamnă că vom consuma structura care ține totul laolaltă?

— Ba da, repetă Doob, dar e-n regulă. Fiindcă, pe măsură ce-o folosim, ne facem tot mai ușori și avem nevoie de tot mai puțină

propulsie. Deci e-n regulă să sacrificăm pe drum o parte din structură.

Sal ascultase până atunci cu mare atenție.

— Nu vreau să vă-ngheț elanul, spuse el.

Calamburul – presupunând că fusese intenționat – stârni câteva icnete.

— Dar s-a tot vorbit despre contaminarea radioactivă.

— Pe suprafața exterioară a ciobului, da, spuse Dinah. Firicele microscopice de materie super-radioactivă care stau lipite de gheață. Beta nu penetrează până în locul unde locuim noi. Va trebui totuși să fim atenți să nu le aducem cu noi înăuntru. Putem să programăm niște roboți să umble pe-acolo, să se uite după fărâme radioactive și să scape de ele pe rând.

Sal nu părea convins.

— N-am să vă mint, continuă Dinah. O să moară lume din cauza asta.

— Dar afacerea e după cum urmează, spuse Rhys. Izzy are deja pe bot un berbece masiv din nichel-fier. Flancurile îi sunt vulnerabile, cum am aflat cu toții azi. Acum avem posibilitatea să învelim totul – întreaga stație spațială – în gheață armată. A, bine, o să se împuțineze cu vremea. Dar în cea mai mare parte a Marii Călătorii o să locuim în interiorul unui aisberg gigantic cu bot de oțel. Îndrăznesc să afirm că numărul deceselor cauzate de o posibilă contaminare va fi mic în comparație cu ce ni se va întâmpla dacă pornim în călătoria asta neprotejați.

— Ce-ți trebuie ca să rezolvi problema? întrebă Ivy.

— Permisiunea, răspunse Dinah.

— Când s-a mai întâmplat să ceri tu așa ceva?

Gluma stârni un hohot de râs strident dintr-un colț al sălii de ședințe. Capetele se întoarseră către Camila.

— Camila, spuse Ivy, nu prea te-am auzit vorbind de când te-am găsit în Șantierul Naval. Unul dintre martorii noștri oculari afirmă că probabil i-ai salvat viața Teklei. Aveai ocazia să fugi cu Julia. Dar ai rămas pe loc ca să-i eliberezi pe muncitorii din Șantier care erau legați acolo. Le-ai salvat viața. Acum ești aici, printre noi. Probabil îți dai seama cum se vede de-afară situația ta.

Expresia de pe fața Camilei exprima cu claritate faptul că nu se gândise nicio clipă la cum se vedea de-afară. Nici măcar nu înțelegea ce spunea Ivy.

— Dragă, spuse Luisa, lumea o să spună că ești o spioană care s-a oferit să rămână aici.

Camila ridică pumnul strâns, apoi îl deschise și dezvălui o cutiuță de plastic alb, de care încă mai atârna bandă adezivă.

— Microfonul Juliei, îi înștiință ea. Era aici.

Nimeni nu părea foarte convins.

— M-a invitat să iau cina la Casa Albă, spuse Camila. M-a ajutat să-mi aleg o rochie. Mi-a făcut cunoștință cu generali, ambasadori, staruri de cinema. Mi-a scris scrisori cu antetul Casei Albe. Eram… eram îndrăgostită de ea. Puteți să-mi spuneți naivă, dacă vreți. Nu-i nimic. Am fost naivă. Până azi-dimineață. Și pe urmă, dintr-odată, am văzut. Am văzut cu ce aveam de-a face. Acum o urăsc. Și mă urăsc pe mine fiindcă am fost îndrăgostită de ea.

— Să faci bine să nu uiți asta, drăguță, spuse Moira. Pentru că ea a făcut azi alegerea greșită. Și mai devreme sau mai târziu are să se-ntoarcă.

— O să fiu pregătită, spuse Camila.

• *Endurance*

Văzută prin ochii unei ființe umane, carcasa goală a ciobului de gheață al lui *Ymir* era moartă, fragilă și lucioasă ca o carapace lepădată de un gândac. Captată de ochii electronici ai camerelor, apoi accelerată de o sută de mii de ori, pentru ca evenimentele dintr-o zi întreagă să fie comprimate într-o singură secundă de înregistrare video, semăna cu o amibă care o urmărește, o prinde și o înghite pe Izzy. Cineva care ar fi urmărit înregistrarea fără idei preconcepute ar fi perceput-o pe Izzy ca pe o insectă cu cap oțelit, toată numai picioare, segmente și antene, zvâcnind și lovind în efortul de a se apăra de copleșitorul asalt fluid, implacabil în lentoarea sa, al monstrului de gheață.

În realitate, bineînțeles, cei patru sute de supraviețuitori, deplasându-se cu viteza luminii în comparație cu evoluția înceată a gheții, își reconfigurau stația spațială în pregătirea Marii Călătorii. Remorca șontoroagă fu complet desprinsă, iar componentele Șantierului Naval, mutate în față. Marele reactor

fu adus mai aproape de Stivă; de acum înainte, aveau să se bazeze pe gheață ca să ferească de radiația lui ce mai rămăsese din Izzy. Cele optzeci și una de arclete se aranjară în nouă grupuri de câte nouă, fixate la capătul de la pupă, cu efuzoarele orientate înapoi. Structura care le ținea laolaltă era compusă la început doar din niște spaliere firave pe care scafandrii spațiali puteau să întindă cabluri, conducte de propergol și tuburi de hamsteri. După ce se aflară toate la locul lor, ajunse și gheața acolo, împinsă înainte sub acțiunea neîncetată a unui gigantic nor de Nați, iar cimentarea arcletelor în pozițiile lor stabilite se făcu treptat, în interiorul unei matrițe solide din gheață armată cu fibră, cunoscută ca pykret.

În partea din față se revărsa gheața. Ai fi zis că urmărești un film cu un aisberg topindu-se, derulat invers. Nații, urmând orbește o serie de reguli simple, o îndesau în fiecare loc liber pe care îl întâlneau. În cele câteva minute zilnice în care puteau să se odihnească și să mănânce din rații, membrii echipajului se întreceau în istorisiri amuzante despre cum găsiseră o invazie de gheață vie și ce făcuseră ca s-o respingă.

Într-o lună, rămășițele lui *Ymir* fuseseră complet consumate, iar Izzy parcă ar fi încetat să mai existe. Cele două fuzionaseră într-un adevărat munte rotitor pe orbită. Creștetul lui era o protuberanță de nichel-fier ponosită și plină de cicatrice, cam neclară din pricina schelăriei colțuroase pe care erau montate antene și senzori. Povârnișurile lui erau metereze netede din gheață neagră, întreruptă ici și colo de aflorimentele propulsoarelor sau ale altor echipamente, de cupole de observație care se ițeau ca niște glugi de pustnici. Baza lui era o câmpie împodobită cu optzeci și una de găuri mici, dispuse într-o rețea ordonată, din care izbucneau când și când flăcări alb-albastre, atunci când nava trecea pe la perigeu.

Nu se lămureau cum era mai bine să boteze obiectul acesta. Încercau să combine cuvintele Izzy și *Ymir* și dădeau greș. Nu le ieșise decât un Izmir, dar acela fusese cândva numele unui oraș din Turcia. Atitudinea generală era în favoarea numirii sale după martirii expediției *Ymir,* numai că fuseseră mai mulți. În onoarea lui Markus, îl asemuiră cu Daubenhorn, prescurtat ulterior sub forma Horn. Nu era deloc o poreclă rea. Dar numele care prinse rădăcini era o continuare a temei Shackleton pe care o stabilise Markus odată cu *New Caird.* Marea navă a lui Shackleton se

numea *Endurance* și era faimoasă pentru că rămăsese înțepenită în gheață. Așadar *Endurance* îi rămase numele, iar Fiodor o boteză îmbrăcându-și Orlanul ponosit, cățărându-se pe suprafața Amalteei și trântind în suprafața de metal o sticlă de șampanie.

O cameră aflată la distanță mai mare, orientată în jos către Pământ, undeva de deasupra Polului Nord, și urmărind evoluția lui *Endurance* în următorii ani, ar fi fost martora unei introduceri trepidante, urmate de o plictiseală chinuitoare și parcă fără sfârșit, îndreptându-se lent către un final dramatic.

Înainte de sosirea lui *Ymir,* piloții Norului Arcă acordaseră multă atenție menținerii lui Izzy în afara atmosferei aflate în plină expansiune. Expansiunea producea o rezistență mai mare, pe care Amalteea, cu coeficientul său balistic înalt, o suporta fără probleme. Dar căderea orbitei sale trebuia corectată din când în când prin aprinderea marelui motor, care în zilele acelea își ducea traiul în capătul posterior al Remorcii, fiind alimentat de instalațiile de hidroliză alimentate nuclear ale Șantierului Naval.

Ruptura – cum numeau ei evenimentul în cadrul căruia marele bolid se izbise de Izzy, iar Roiul și *Speranța Roșie* porniseră pe drumuri separate – pusese capăt tuturor acestor lucruri. De atunci până în ziua în care fusese botezată, cu o lună în urmă, *Endurance* urmase o spirală gradual descendentă. Dacă ar fi încercat să rămână în formație împreună cu ea, arcletele ușoare ca fulgul ar fi fost împinse înapoi de curenții atmosferici. Erau forțate să se strecoare la adăpostul Amalteei și să călătorească în interiorul valului de provă al acesteia, ca niște bicicliști care pedalează în siajul unui camion, până când puteau fi integrate în structura generală a navei. Spirala coborâse întruna, iar echipa IS fusese nevoită să trimită afară Cratori, pe schelăria din față, să înlăture senzorii și antenele fragile montate acolo, ca să nu fie incinerate lent de curentul de aer rarefiat, dar fierbinte până la incandescență. Ieșirea lui Fiodor în spațiu cu sticla de șampanie fusese scurtă, iar la întoarcerea înăuntru povestise că văzuse spuma de șampanie cum era suflată de atmosferă înspre partea posterioară.

Misiunea lor era să deplaseze apogeul de unde se afla acum – cu doar câțiva kilometri mai sus decât altitudinea perigeului – până hăt departe, la altitudinea Despicatului, în jur de trei sute

șaptezeci și opt de mii de kilometri mai sus. Era o inversare a manevrelor pe care le executaseră Markus, Dinah, Jiro și Viaceslav ca să-l aducă pe *Ymir* pe o orbită sincronizată cu a lui Izzy. Metoda prin care avea să se realizeze era aprinderea motoarelor pentru perioade scurte în timpul trecerilor regulate ale lui *Endurance* prin perigeu.

Prima dintre aceste aprinderi avu loc la circa treizeci de minute după botezul navei și produse un delta-V de patru metri pe secundă. Era o accelerație atât de slabă, încât majoritatea echipajului nici măcar n-o simți, pentru că propulsia combinată a motoarelor celor optzeci și una de arclete era aproape neputincioasă în contra masei lui *Endurance,* alcătuită în proporții aproximativ egale din fier și gheață. Chiar și așa totuși, se dovedi suficientă ca să-i înalțe apogeul, care sosi la vreo patruzeci și șase de minute după aceea, cu 14,18 kilometri. Iar după încă patruzeci și șase de minute, o altă aprindere, în timpul unei alte frecări superficiale cu atmosfera, le aduse încă un câștig de patru metri pe secundă, care la următorul apogeu mai adăugă 14,21 kilometri. Rezultatul primei zile de operațiuni întreprinse de *Endurance* se concretiză într-o ridicare a altitudinii apogeului cu mai mult de o sută de kilometri, destul cât să-i scoată complet din atmosfera în expansiune, cu excepția celor câteva minute din timpul fiecărei orbite când treceau pe la perigeu.

După aceea însă, se văzură nevoiți să suspende operațiunile, fiindcă folosiseră tot propergolul depozitat în rezervoarele îngropate în gheață din Șantierul Naval. Reactorul și aparatele de electroliză aveau nevoie de timp ca să recupereze. Până și o centrală nucleară are o viteză finită de descompunere a apei.

Nu mult după aceea, operațiunea se întrerupse pentru o săptămână din cauza unor probleme la alimentarea sistemului cu apă curată. Apoi timp de o lună se desfășură la doar un sfert din capacitatea planificată. În timp însă, rezolvară toate deficiențele și începură să folosească tot mai mult motoarele la fiecare perigeu, apropiind-o treptat pe *Endurance* de Despicat.

Dacă reușeau să țină ritmul, apropierea avea să devină tot mai abruptă cu timpul. Primul delta-V le adusese 14,18 kilometri. Cu al doilea delta-V, echivalent, câștigaseră 14,21 kilometri – o îmbunătățire de circa treizeci de metri. Câștigurile acestea erau mărunte în comparație cu distanțele din spațiul

cosmic, dar din punct de vedere matematic tendința era foarte semnificativă. Însemna că pe măsură ce urcau – pe măsură ce orbita devenea tot mai elongată –, puteau obține un efect tot mai mare din fiecare delta-V minuscul. Acea diferență de treizeci de metri avea să crească și să tot crească, ajungând să acopere mulți kilometri, și fiecare îmbunătățire se va reflecta în ecuații și va amplifica încă puțin următorul rezultat. Era tot un gen de fenomen exponențial, dar de data aceasta lucra în sprijinul omenirii.

Calculele acestea nici măcar nu includeau o altă știre bună din câmpul matematicii, aceea că *Endurance* devenea puțin mai ușoară odată cu fiecare aprindere. Avea mai puțină masă care să se opună forței propulsoarelor, și astfel, treptat, devenea posibilă producerea unui delta-V mai mare decât acei neînsemnați patru metri pe secundă la fiecare rotire în jurul planetei.

Totul mergea deci spre bine, dacă reușeau să rămână în viață și s-o țină în funcțiune pe *Endurance.* Dar câștigurile se acumulau la început chinuitor de încet.

•

Până la urmă, dură trei ani.

Își făcuseră planuri pentru unul singur. Le luă mai mult pentru că se tot defecta câte ceva și era nevoie de reparații. Uneltele și materialele necesare pentru reparare nu erau întotdeauna disponibile. Câteodată trebuiau improvizate. Se născoceau ocolișuri complicate prin forța ingeniozității umane, prin muncă grea și, când toate acestea dădeau greș, prin risc și prin sacrificarea de vieți.

Capitalul uman al lui *Endurance* se împuțina. Mereu duceau lipsă de mâncare. Arcletele erau proiectate să-și sporească rezervele de hrană în învelișurile exterioare transparente. Dar arcletele lui *Endurance* erau îngropate în gheață ca să fie protejate de Ploaia Solidă. Cele aflate mai aproape de exterior primeau suficientă lumină solară ca să producă o cantitate mică de hrană, dar nu destul pentru câte guri aveau de hrănit. Nava își începuse călătoria cu suficiente provizii de urgență, raționalizate conform unui program care presupunea că misiunea avea să dureze un an. Când deveni clar că era o călătorie mult mai lungă, trecură la diminuarea rațiilor. *Endurance* mai avea și stocuri îmbelșugate de vitamine, care

supraviețuiseră în cea mai mare parte Rupturii. Acestea erau la mare căutare în rândul populației Roiului, care o ștersese fără să-și facă provizii suficiente. Începu comerțul între *Endurance* și Roi, dar nu piața liberă pe care o imaginaseră cândva fundamentaliștii Roiului. Tranzacțiile se negociau pe unde radio și se consumau prin schimburi între VIM-uri și arclete, dificil de pus la cale din cauza nevoii de a sincroniza orbite care deveniseră între timp foarte diferite.

La fel cum făcuseră și cu *Ymir,* excavară gheață din interiorul lui *Endurance,* lăsând „coaja de nucă” de la exterior ca suport structural și ca primă linie de apărare împotriva bolizilor. Dar, așa cum nu încetaseră să sublinieze J.B.F. și alți partizani ai variantei Ejectare și Fugă, unui vehicul atât de greu îi lipsea manevrabilitatea. Când un bolovan mărișor era depistat cu destul timp în avans, își putea folosi motoarele ca să facă mici schimbări de curs, cu rezultate majore la momentul când se apropia bolidul. Era ocupația permanentă a celei mai mari părți din efectivul lui *Endurance,* care lucra în trei schimburi zilnice. Însă sub un anumit prag de mărime nu mai erau în stare să vadă pietrele în timp util sau să facă manevre evazive suficient de rapide, și atunci nu le mai rămânea decât să spere că bolidul urma să lovească Amalteea. În cele mai multe cazuri așa se întâmpla, dar unii se izbeau de pantele înghețate de mai jos, iar câțiva dintre aceștia veneau cu destulă forță ca să penetreze și să ucidă.

Sinuciderile mai eliminară circa o zecime dintre ei în decursul călătoriei de trei ani. Unele aveau la bază motive tradiționale. După o explozie de activitate creativă în săptămânile în care *Endurance* se afla în faza de proiectare și realizare, Rhys căzu într-o depresie profundă și își luă viața la o lună de la începerea călătoriei. În alte cazuri, câte un scafandru spațial se arăta dispus la o misiune care era în mod clar suicidală, sau un pacient suferind de cancer hotăra să-și pună capăt vieții ca să nu mai secătuiască limitatele resurse de hrană și aer și proviziile medicale. Iar cancere erau din belșug, fiindcă se adeverise predicția făcută de Dinah în ziua Rupturii. În ciuda tuturor precauțiilor, particulele radioactive își croiau drum până în aerul lor și în lanțul alimentar, găsindu-și adăpost în plămânii și în intestinele oamenilor. Chiar și când nu era vorba de particule, mediul înconjurător care era spațiul cosmic, cu radiațiile lui de

fond, lipsa exercițiului fizic, dieta de slabă calitate și expunerea la diverse chimicale aveau tendința de a spori rata cancerelor. Condițiile de tratament medical din *Endurance* nu făceau față la detectarea și tratarea cancerelor așa cum fuseseră obișnuiți oamenii pe Pământ.

Crize periodice în alimentarea cu hrană și aer, cauzate de mănarea plantelor din sere ori de defectarea echipamentelor, îi răpuneau pe cei a căror rezistență fusese slăbită de la bun început. Călătoria impunea mii de traversări ale centurii de radiații Van Allen. În loc să treacă prin ea o dată sau de două ori, cum ar fi fost cazul într-o călătorie spațială mai tradițională, trebuiau s-o traverseze de două ori la fiecare orbită; iar primul an și-l petrecură practic numai în zona centurii. Se adăposteau pe cât posibil în sectoarele blindate ale navei. Dar niciun adăpost nu era perfect. O parte din membrii echipajului aveau îndatoriri care îi obligau să rămână în locuri expuse, alții erau forțați de împrejurări. Iar simplul fapt de a fi înghesuiți laolaltă într-un spațiu limitat pentru o perioadă de timp semnificativă își punea amprenta pe starea lor de sănătate.

Raportul dintre sexe începu să se deplaseze și mai mult în favoarea femeilor. Populația Generală, ai cărei membri supraviețuitori ai Rupturii alcătuiseră aproximativ un sfert din efectivul inițial al lui *Endurance,* fusese predominant masculină. Era o simplă consecință a faptului că fusese recrutată din sfere profesionale dominate prin tradiție de bărbați, cum erau armata, corpul astronauților, știința și ingineria. Celelalte trei sferturi fuseseră compuse din arcletari. În populația arcletară inițială fuseseră șaptezeci și cinci de procente femei și douăzeci și cinci de procente bărbați. În masa celor care aleseseră să rămână cu *Endurance* la momentul Rupturii, prezența feminină era mult mai puternică.

Bărbații erau în general mai vârstnici – în multe cazuri, aveau de două sau chiar de trei ori vârsta arcletarilor. Comparativ cu arcletarii, dintre care cei mai mulți fuseseră trimiși pe orbită în ultima clipă, ei aveau de obicei la activ mult mai mult timp petrecut în spațiu și fuseseră expuși proporțional efectelor sale asupra sănătății. Fuseseră aleși pentru mintea lor, nu pentru calitățile fizice. Cel puțin la început, când arcletarii încă mai învățau mersul lucrurilor, PopGenilor le reveneau de regulă cele mai riscante îndatoriri, cum ar fi ieșirile în spațiu. Însă bărbaților

pur și simplu nu li se potrivea la fel de bine viața în spațiu. Din punct de vedere biologic, erau mai vulnerabili la radiații. Aveau nevoie de mai mult aer și de mai multă hrană. Și, fie ca rezultat al condiționării culturale, fie în urma programării genetice, psihicul lor nu era croit pentru ideea că aveau să-și petreacă tot restul vieții în spații interioare înghesuite. Mulți dintre ei simțeau nevoia acută de a ieși, de a se îndepărta de ceilalți oameni, nevoie care se manifesta prin tendința de a se oferi ca voluntari pentru ieșirile în spațiu. Iar oamenii care ieșeau în spațiu prezentau un mai mare risc de deces din cauze precum expunerea la radiații sau la lovituri de bolizi, defecțiuni ale echipamentului, diverse întâmplări nefericite sau contaminare cu fragmente radioactive.

În plus, pentru mulți era un lucru de la sine înțeles, deși rareori pomenit în discuții, că bărbații nu erau o resursă rară. O astfel de resursă erau femeile – mai exact, uterele sănătoase, funcționale. În baza acestei idei, sau poate doar alegând o formă de sinucidere mai constructivă din punct de vedere social, bărbații continuau să se ofere pentru însărcinări riscante, împingându-le instinctiv pe femei către zonele interioare protejate ale navei; iar când femeile obiectau, ceea ce se mai întâmpla în cazul unora, puteau fi reduse la tăcere prin afirmația simplă, greu de contracarat, că viața și sănătatea lor trebuiau apărate cu orice preț.

Comunicarea cu Roiul era sporadică și se desfășura predominant în rafale, atunci când Roiul avea nevoie de câte ceva. Grupurile se separaseră în niște împrejurări care ar fi fost considerate stare de război dacă Ruptura nu s-ar fi petrecut în mijlocul unei catastrofe mai letale decât orice ar fi fost în stare să-și pricinuiască taberele prin forța armelor. Era puțin probabil ca vreuna dintre ele să capete încredere în cealaltă în viitorul apropiat. Comunicarea liberă dintre ele, de tipul internetului, era interzisă de ambele părți, din cauza suspiciunii că putea fi folosită cu rele intenții. Canalul de transmisiuni dintre Roi și *Endurance* semăna mai degrabă cu o linie de urgență conectând două capitale implicate în Războiul Rece. Stătea nefolosit cu lunile. Nu era vorba neapărat de două tabere care se ignorau reciproc cu bună știință, cât mai degrabă de faptul că amândouă erau ocupate până peste cap cu supraviețuirea. Ivy și J.B.F. erau precum căpitanii a doua nave avariate, despărțite de kilometri

de ocean în furtună, care aveau lucruri mai importante pentru care să-și facă griji. Când canalul era folosit, se negociau termenii schimburilor dintre cele două grupuri. Niciuna dintre părți nu era dispusă să împărtășească prea multe informații despre starea ei curentă. Dar se puteau deduce multe din lucrurile pe care le cerea de urgență Roiul: cel mai adesea propergol, dar și medicamente dintre cele folosite pentru tratarea răului de radiații, soiuri de cultură rezistente la mană, nutrienți, piese de schimb pentru filtrele de dioxid de carbon și pentru motoarele Stirling care le furnizau arcletelor electricitate. Ofereau la schimb cu precădere hrană, singurul lucru produs de ei pe care *Endurance* nu îl avea deja.

La unsprezece săptămâni după Ruptură se produse o erupție solară, urmată de un eveniment numit ejecție de masă coronală: o uriașă degajare de particule încărcate electric, azvârlite dinspre soare către sistemul solar. Cu rețeaua sa de senzori, dintre care unii rămâneau în permanență îndreptați către soare exact din acest motiv, *Endurance* văzuse furtuna apropiindu-se și trimisese un mesaj de avertizare către Roi. În zilele acelea, *Endurance* se afla mult în interiorul zonei protejate de magnetosfera Pământului. Datorită acestui fapt și protecției oferite de fier și gheață, echipajul reușise să reziste furtunii cu un minimum de expunere la radiația ei. Însă nu aveau de unde să știe dacă Roiul înțelesese avertismentul, nici măcar dacă îl primise. Pericolul ejecțiilor de masă coronală fusese înțeles foarte bine de Arcotecți, care îi înzestraseră cu „adăposturi de furtună” în fiecare arcletă: practic, niște saci de dormit concepuți astfel încât să se poată pompa apă în spațiul dintre pereții lor interiori și cei exteriori, înconjurându-l pe ocupant cu molecule capabile să absoarbă protonii cu energie înaltă. Arcletele erau aprovizionate cu doze dintr-un medicament numit amifostin, care proteja ADN-ul de stricăciunile produse de radicalii liberi generați în corp prin expunerea la radiații. Era un aranjament bun, cu condiția ca arcletarii să fie avertizați cu cel puțin o jumătate de oră în avans și să aibă suficientă apă în rezervoarele arcletelor ca să umple toate adăposturile. Exersau manevra din când în când, ca niște marinari care repetă procedurile de salvare. Dar o mulțime de lucruri puteau să meargă prost și părea greu de crezut că toți cei opt sute de arcletari răzbiseră nevătămați prin furtună.

În următorii trei ani se mai petrecuseră trei ejecții de masă coronală suficient de puternice ca să producă neliniște. *Endurance* transmisese de fiecare dată câte un avertisment către Roi, însă nu primise niciun semn că ar fi fost recepționate.

Era îngrijorător că Roiul părea să aibă mereu nevoie de apă. Din moment ce apa din ecosistemele arcletelor era reciclată, ea nu putea fi pierdută decât dacă era consumată pe post de carburant: descompusă pentru obținerea hidrogenului și a oxigenului, apoi trimisă la un propulsor. Toate arcletele dintr-un roi trebuiau să facă asta din când în când, pur și simplu pentru a se menține în formație. Lucrurile stăteau la fel chiar dacă nu aveau nevoie să se ferească de niciun bolid și nu-și schimbau niciodată orbita în jurul Pământului. Dar părea că își schimbaseră orbita de câteva ori, ridicând-o și făcând-o mai rotundă ca să se ferească de centura Van Allen. Probabil aveau motive să facă asta. Dar dacă își consumau rezervele de apă până ajungeau să nu mai aibă cu ce să își umple adăposturile de furtună în caz de nevoie, îi păștea un dezastru în care ar fi putut să moară toți dintr-un foc. Ivy nu putea decât să-și închipuie că rămăseseră oameni rezonabili și că, dacă ajungeau într-o situație atât de proastă, vor cere ajutor. Între timp, încerca să se păzească de ideea seducătoare că *Endurance* avea apă să-i ajungă pentru totdeauna. N-avea să mai existe nicio expediție *Ymir.* Poate că apa pe care o duceau cu ei era tot ce mai avea la dispoziție omenirea ca să-și ducă traiul timp de câteva sute de ani.

Se hotărâse deja ce răspuns să-i dea lui J.B.F. dacă o contacta vreodată să-i ceară de urgență apă pentru adăposturile de furtună: nici nu mă gândesc, veniți la noi, întoarceți-vă în *Endurance* și adăpostiți-vă aici. Câteodată se întreba dacă J.B.F. anticipase această pretenție a lui Ivy și cât de departe era dispusă să meargă ca să evite o asemenea capitulare necondiționată.

•

— Ei bine, a fost greu, spuse răgușit Doob, apoi își udă gâtlejul cu o lungă sorbitură de Ardbeg amestecat cu câteva picături de apă de asteroid veche de cinci miliarde de ani.

Se afla în Banană, vorbind în fața unei săli goale, cu privirea fixată la un ecran de proiector montat pe perete. Ochelarii de citit nu-i mai erau buni; imponderabilitatea îi schimbase forma

globilor oculari. Oamenii care știau cum să opereze mașina de șlefuit lentile erau morți sau dispăruți, așa că nu mai era chip să obțină ochelari noi până nu se lămurea cineva unde fusese pitită mașinăria și nu citea manualul de utilizare. De vreme ce în *Endurance* mai rămăseseră în viață doar douăzeci și opt de oameni, părea că un asemenea lucru n-avea să se întâmple prea curând. La distanță încă mai vedea binișor, dar din cauza problemei cu ochelarii nu-i plăcea să stea prea mult timp în fața laptopului. Prefera să vină aici, în Banană, să se scalde în nițică gravitație, să conecteze cablul proiectorului la computer și să lucreze la distanță.

Era acolo de o oră, fiindcă nu voia să rateze marele moment. Știa exact când urma să vină acel moment, plus sau minus câteva secunde, dar în așteptarea lui nu mai reușea să se concentreze la nimic altceva. Ceilalți douăzeci și șapte erau care adormiți, care ocupați. Așa că sărbătorea de unul singur.

Ecranul din fața lui era dominat de o singură fereastră mare, care etala șase numere scrise cu cifre groase, foarte vizibile. Erau parametrii orbitali ai lui *Endurance.* Se actualizau de câteva ori pe secundă, numerele încețoșându-se și tremurând. Cel asupra căruia se concentra el era etichetat cu litera R, prescurtarea de la Rază. Era distanța care separa *Endurance* de centrul Pământului. La momentul acela ajunsese la cea mai mare valoare pe care o avusese vreodată, 384.512.933 de metri, și continua să urce lent, după cum indicau ultimele cifre din șir. *Endurance* se apropia încet de apogeu, de cel mai înalt apogeu pe care îl obținuse vreodată, iar altitudinea sa era puțin mai mare decât distanța la care Luna orbitase cândva Pământul. Se aflau acum, pentru prima dată, la aceeași înălțime în spațiu ca și Despicatul.

Obiectele nefixate își schimbară poziția când porniră ultimele motoare ale lui *Endurance.* Mai aveau doar treizeci și șapte de motoare de arclete funcționale, din setul inițial de optzeci și unu. În zilele bune, puteau aduna treizeci și nouă. Restul fuseseră demontate și folosite pentru a le menține pe cele bune în stare de funcționare. Pentru a compensa pierderile, improvizaseră cât fuseseră în stare: motorul cel mare de la Remorcă, toate unitățile de propulsie care făceau parte cândva din Șantierul Naval și câteva motoare de rezervă de la arclete rătăcite, care se despărțiseră de Roi și găsiseră o cale să se

întoarcă la ei. În pofida scăderii de forță propulsoare, *Endurance* era acum cel puțin la fel de manevrabilă ca la început, în zilele când se bălăcea pe fundul puțului gravitațional al Pământului, împovărată cu rezerve de propergol pentru ani întregi. Acum cântărea pe jumătate față de vremurile acelea.

Aprinderea continuă o vreme. Se soldă cu o schimbare de poziție și continuă cu o aprindere în altă direcție. Doob nu avea nevoie să citească numerele de pe ecran ca să știe ce făceau. Planificau manevra asta de trei ani.

Se aflau acum pe o orbită pronunțat excentrică, de forma unei perechi de viraje în ac de păr unite între ele prin linii drepte, de peste trei sute de mii de kilometri lungime. Pământul era cuibărit în îndoitura unuia dintre acele de păr. Perigeul lui *Endurance* nu se mai schimbase de trei ani; la fiecare o mie de orbite pe care le parcurgeau, treceau vâjâind prin partea de sus a atmosferei Pământului, cu motoarele la putere maximă. La ultima trecere, pe care o făcuseră cu vreo cinci zile în urmă, răzuiseră atmosfera cu o viteză de peste 11.000 m/s. Simetria vizuală a orbitei era înșelătoare; la actuala lor poziționare, pe acul de păr opus, acum puțin mai departe de orbita vechii Luni, se târau cu o viteză comparabilă cu a unui vehicul pe roți de odinioară rulând pe o câmpie de sare. Erau ca o mașină remorcată până în vârful unui montagne russe, care înaintează încet în momentele de dinainte să înceapă plonjarea în gol. Pământul era de mărimea unei mingi de ping-pong aflate la un braț distanță. În curând aveau să înceapă căderea spre el, sporindu-și treptat viteza până la 11.000 m/s în timpul următoarei treceri pe la perigeu, de azi în cinci zile.

Dar până atunci, în cele câteva minute în care abia dacă se deplasau, aveau timp să facă adevărate minuni. Acolo unde se aflau, mici schimbări de viteză duceau la transformări enorme ale orbitei lor ulterioare. *Endurance,* ca rezultat al faptului că rezistase timp de trei ani și perseverase în îndeplinirea proiectului inițial, atinsese o distanță față de Pământ egală cu cea a Despicatului. Dar mereu se aflase în planul greșit: același plan din care pornise și Izzy, cel care fusese ales cândva, cu parcă un milion de ani în urmă, datorită faptului că era ușor de atins de la cosmodromul Baikonur. Jos, în adâncul puțului gravitațional, schimbarea acelui plan ar fi fost catastrofal de costisitoare. De-ar mai fi avut un Pământ la care să se întoarcă,

ar fi fost mai ieftin s-o ia de la zero și să construiască o nouă stație spațială decât s-o mute pe Izzy în planul în care orbita cândva Luna. Dar aici, sus, prin aprinderea motoarelor la apogeu, puteau s-o împingă puțin câte puțin către planul dorit, la un cost cu mult mai mic. Așadar, făcuseră mici manevre de schimbare a planului la fiecare apogeu. Începuseră deja de câteva luni. Era un lucru care trebuia făcut dacă voiau să mai ajungă vreodată unde era Despicatul, dar lui Doob îi dădea arsuri la stomac și-l făcea să-și dorească să se fi oprit înainte de cele câteva înghițituri din rezerva de single malt.

Asta fiindcă planul vechii Luni – locul unde trebuiau să meargă ca să se refugieze la adăpostul Despicatului – era acela în care se aflau toate pietrele. De acolo porniseră, la momentul Zero, și acolo rămâneau cele mai multe dintre ele. Cele care căzuseră pe Pământ în cursul Ploii Solide reprezentau doar o fracțiune minusculă din norul de resturi lunare: doar o pulbere rarefiată în comparație cu ceea ce rămăsese sus, pe orbită. În cea mai mare parte a călătoriei lui *Endurance,* piloții ei preferaseră s-o mențină în acel plan înclinat compatibil cu Baikonurul, complet ferită de câmpul rămășițelor lunare. Altminteri n-ar fi reușit să supraviețuiască atâta vreme.

Dar, dacă voiau să-și încerce norocul urcând către Despicat, era necesar să-și asume riscul de a zbura prin norul de resturi în care plutea acesta. În ultimele luni, de fiecare dată când ajungeau la apogeu și își aprindeau motoarele ca să-și mai apropie orbita de planul destinației, se mai deplasau câte puțin în interiorul unui spațiu tot mai murdar și mai periculos.

O parte a problemei era lentoarea lor. Dacă norul de bolovani era o flotă de mașini vâjâind la viteză maximă pe un circuit de curse, atunci *Endurance* era un copil mic care ajunsese tropăind nesigur până la marginea pistei. Această extremă discrepanță de viteză avea să se mențină până la următorul apogeu, care sosea peste zece zile și avea să fie momentul celei mai puternice și mai lungi aprinderi de motoare, consumând tot propergolul ce-i mai rămăsese lui *Endurance,* ca s-o facă să accelereze până la viteza medie pe care o avea norul de resturi. În acest fel, aveau să preschimbe cele două ace de păr într-o orbită aproape perfect rotundă, care să rămână pentru totdeauna la 384.512.933 de metri distanță de Pământ. Odată ce se integrau lin în traficul de pe pista de curse circulară,

puteau porni pe urmele Despicatului. Doob îl iscodise de câteva ori prin telescoapele lui optice, îi calculase parametrii și știa cum să-l găsească.

Aceasta era lucrarea vieții sale.

Dacă l-ar fi întrebat cineva cu câțiva ani în urmă, înainte de Zero, altul ar fi fost răspunsul. Dar viața lui de până la Ziua 360 nu fusese nimic altceva decât pregătirea pentru planul de lucru pe care îl concepuse și pe care îl executa acum pentru *Endurance.* Ziua de după Ruptură – sosirea carburantului necesar, moartea prietenului și colegului său Konrad și divizarea Roiului – clarificase ceea ce trebuia făcut și cine trebuia s-o facă. Așa că se apucase s-o facă.

Zece zile mai rămâneau până să înoate în norul de resturi. Poate în vreo două săptămâni ajungeau la Despicatul. Se întrebă dacă mai avea de trăit cât să apuce să-l vadă. Era cât se poate de evident că avea cancer. Le lipseau unitățile de diagnosticare, dar primele simptome de netăgăduit îi apăruseră în tractul digestiv, iar mai apoi i se umflase ficatul de metastaze. Acum simțea niște lucruri ciudate în plămâni. Crescuse lent. Poate i se trăgea din cauze naturale – ceva căpătat pe Vechiul Pământ, când nici nu apucase să ajungă în spațiu – sau poate era de vină un fragment radioactiv care ajunsese în mâncarea lui și îi rămăsese agățat în intestine. Nu conta. Întrebarea principală care îl frământa era dacă avea să trăiască să-l vadă pe Despicat. Adevărul e că nu se simțea foarte rău, așa că răspunsul naiv era da, bineînțeles; dar proliferarea canceroasă era un fenomen exponențial, iar el știa cât de înșelătoare pot fi astfel de fenomene.

Bolor-Erdene pilota nava, instalată în Capul de Ciocan – camera de control adăpostită în interior, pe care o construiseră în partea protejată de Amalteea. Sau cel puțin ea apărea ca pilot în registrul de sarcini al navei. Distincțiile pe bază de grad și specialitate nu mai aveau mare însemnătate. Toată lumea care supraviețuise – nouă bărbați și nouăsprezece femei – știa cum să facă tot ce era nevoie: să piloteze nava, să repare un motor de arcletă, să iasă în spațiu, să programeze un robot. Doob cel din urmă cu câțiva ani și-ar fi petrecut tot timpul în Capul de Ciocan împreună cu ea, uitându-i-se peste umăr, verificând parametrii, schimbând replici spirituale când se nimerea să aibă câte un moment de repaus. Doob cel care stătea acum în

Banană le văzuse deja pe toate de mii de ori și știa că era doar o muncă de rutină și pentru Bo, și pentru oricare dintre supraviețuitori, așa cum era condusul mașinii către serviciu înainte de Zero. Nu ajuta la nimic să stea acolo, n-ar fi făcut decât să-i întoarcă stomacul pe dos. Trebuia să-și conserve energia.

Își dădu seama că ațipise. Deschizând ochii și focalizându-și privirea, cu ceva efort, asupra ecranului, văzu că trecuse aproape o oră de la apogeu. Cădeau spre Pământ pentru ultima dată.

Îi sună telefonul. Ținut în mâna întinsă, se vedea încețoșat, dar un vestigiu al minții sale încă mai era în stare să recunoască în mânjeala de pixeli o fotografie a lui Bo, făcută cu ani în urmă. Întinse arătătorul și răspunse.

— Ne contactează Roiul, spuse Bo.

— Chiar așa?

Se deșteptase brusc.

— Ce vrea J.B.F?

— Nu e J.B.F. E cineva pe nume…

Bo făcu o pauză.

— A-ida. Sau așa ceva. Cu două puncte pe i.

Doob încercă să localizeze numele acela, Aïda. Își amintea vag de ea din primele zile ale Norului Arcă. O italiancă. Tânără. Arcletară, nu din PopGe. Cam ciudățică în relațiile sociale. De o agerime care putea fi obositoare.

— Se pronunță „A-iiida”, îi spuse el lui Bo.

— În orice caz, ne felicită pentru finalizarea cu succes a manevrei noastre și solicită o negociere. S-o trezesc pe Ivy?

— Vin acolo într-un minut, spuse Doob. Las-o să doarmă.

Îi era silă să gândească astfel, dar Roiul știa prea bine ce oră era și în timpul cărui schimb dormea Ivy, deci știa că dormea la momentul acela. Dacă o scula din pat, ar fi trimis un mesaj nepotrivit, făcând ca echipajul lui *Endurance* să pară prea nerăbdător.

Ceea ce putea fi la fel de bine un exces de precauție – un exercițiu în gândirea întortocheată și vicleană care era stilul lui J.B.F. –, reflectă el în timp ce își lua avânt către mijlocul Stivei. Zona aceea se împuțise rău, devenise gălbuie și lucioasă de la atâtea expirații umane condensate pe pereții ei reci ca gheața, niciodată curățați temeinic. Era bucuros că nu mai putea să-i

vadă bine.

Cunoșteau foarte puține lucruri despre Roi. De la arcletele rătăcite pe care le culeseseră în ultimii trei ani, știau că J.B.F. acționase rapid ca să-și consolideze puterea, exploatând criza primei ejecții de masă coronală – care ucisese în jur de zece procente din populație – ca să-și stabilească propria-i versiune de lege marțială. Din momentul acela, toate lucrurile merseseră mai mult sau mai puțin după program, deși cu o populație care scădea constant, până în urmă cu vreun an, când câțiva arcletari porniseră o rebeliune și roiul inițial se divizase în două roiuri, care continuaseră să coexiste – fiindcă nu aveau de ales –, dar nu și să discute între ele.

Populația din *Endurance* acordase surprinzător de puțină atenție chestiunilor legate de Roi, fiindcă, la urma urmei, nu mai prezenta cine știe ce importanță. Zarurile fuseseră aruncate în ziua Rupturii. Nu atât la nivel politic, cât la cel al fizicii. Cei care rămăseseră în Izzy se dedicaseră îndeplinirii planului conceput de Doob, lucrarea vieții sale: Marea Călătorie. Ori te aflai la bordul lui *Endurance*, în același timp prizonier și protejat al masivității sale, ori nu erai acolo. Dacă erai, nu aveai cum să mai pleci. Dacă nu erai, trebuia să găsești o metodă de supraviețuire ca parte a Roiului, ceea ce însemna să te deplasezi pe o orbită complet diferită și să urmezi un plan care era incompatibil, din punct de vedere astrodinamic, cu Marea Călătorie. Odată ce porniseră în direcții divergente, aceste două orbite nu se mai puteau reconecta decât prin efectuarea unui delta-V mare. Asta însemna să consumi o cantitate enormă de apă, pe care n-aveai de unde s-o mai recuperezi. Mai puțină apă însemna mai puțină protecție față de ejecțiile de masă coronală, o producție de hrană limitată și o manevrare poticnită când se apropiau pietroaiele de tine. Era imposibil să convingi un roi întreg să adere la această manieră de acțiune și oricum putea să fie o idee proastă, din moment ce *Endurance* nu avea posibilitatea să găzduiască mulți refugiați. Planul ei de lucru era fundamentat pe capacitatea de a absorbi șocul unor puternice impacturi cu bolizi fără a suferi avarii serioase. Un grup de arclete golașe zburând în urma ei ar fi fost în scurt timp ucise în bătaie. Așadar, strict în planul legilor fizicii, Ruptura fusese irevocabilă, chiar dacă cele două grupuri și-ar fi dorit la un moment dat din tot sufletul să se reunească.

Dar, după toate aparențele, ce mai rămăsese din Roi era cu ochii pe *Endurance.* Aștepta cu răbdare să vadă dacă nava avea să răzbească.

Probabil că această persoană pe nume Aïda înțelegea planul lui Doob. Știa ce miză se juca acum. Dacă puteau să revină alături de *Endurance* în următoarele zece zile, înainte ca nava să dispară în volbura norului de resturi, rămășițele Roiului mai aveau o speranță să ajungă la relativa siguranță oferită de Despicat. Altminteri, erau condamnate să dea ocol Pământului pe o orbită destul de curată și de neprimejdioasă, în timp ce populația și proviziile lor de apă continuau să se împuțineze.

Doob pluti până în Capul de Ciocan. Trei persoane se aflau acolo: Bo, Steve Lake și Michael Park, fost arcletar, un gay coreeano-canadian din Vancouver, care descoperise șase feluri diferite de a se face indispensabil.

— Aïda Ferrari, după înregistrările noastre, spuse Bo înainte s-o întrebe el. Unul dintre liderii facțiunii anti-J.B.F. S-ar zice că J.B.F. a pierdut.

Steve părea ocupat. Doob se bucura să-l vadă activ. Suferea de o afecțiune intestinală de lungă durată, un dezechilibru în bacteriile care îi populau măruntaiele. Își păstrase rastele, dar acum erau mai mari decât el. Probabil ajunsese să cântărească mai puțin de patruzeci și cinci de kilograme. Dar degetele continuau să-i zboare pe tastatura laptopului.

Bo se întorsese deja la activitatea de pilotare a navei, dar Michael continuă să explice:

— Steve difuzează un flux video. Nu s-a mai făcut așa ceva de ani de zile.

Se referea la faptul că nimeni nu mai transmisese în ultima vreme prin intermediul vechilor radiouri în bandă S folosite la comunicația de rază lungă între vehicule spațiale. Bineînțeles, în rețeaua *mesh* de rază scurtă pe care o înființaseră Arcotecții ca să facă legătura între componentele Norului Arcă, oamenii făceau tot timpul astfel de transmisiuni folosind Scape. Dar, în funcție de locul de pe orbită în care se aflau la un moment dat, rămășițele Roiului puteau fi la sute de mii de kilometri depărtare de *Endurance,* mult în afara razei de acțiune a rețelei *mesh,* așa că erau nevoiți să utilizeze același gen de tehnologie pre-internet pe care o folosiseră astronauții din programul Apollo ca să trimită semnale de televiziune de pe Lună spre Pământ.

Până la urmă, Steve reuși să dea drumul fluxului, care le înfățișă în prim-plan chipul compus din pixeli pătrățoși al unei femei cu ochi negri și trăsături plăcute, al cărei păr fusese tuns soldățește cu câteva săptămâni în urmă și nu mai primise cine știe ce îngrijiri de atunci.

După ce Steve îi făcu hatârul să-i afișeze fluxul video pe un ecran mare, unde să poată și el să-l vadă, Doob remarcă la ea semnele evidente ale malnutriției care îi afectaseră pe toți cei din *Endurance.* Îl surprindea și nu prea. Se torturaseră singuri închipuindu-și Roiul ca pe un corn al abundenței agricole. Dar poate că duceau lipsă de apă. Femeia privea în jos, ceea ce, după cum înțelegea oricine, însemna că se concentra asupra ecranului unei tablete aflate mai jos de cameră. Când înțelese că se stabilise conexiunea, ridică bărbia și păru să privească drept în interiorul Capului de Ciocan cu ochii ei mari și întunecați. Calitatea slabă a filmării îi făcea să pară negri ca smoala, fără nicio distincție între iris și pupilă, iar înfometarea le dădea un licăr arzător.

— Aïda, spuse femeia, prezentându-se singură. Vă văd, doctor Harris.

Schiță un început de zâmbet, arătându-și dantura stricată, apoi se răzgândi. Privirea îi fugi pentru o clipă către cineva sau ceva din afara cadrului, apoi reveni la ei. Își ridică tableta mai aproape de cameră ca să se uite la fluxul video transmis de *Endurance.* Când mâna îi trecu fugar prin fața obiectivului, întrezăriră niște unghii murdare, colțuroase, și o manșetă uzată, lucioasă de folosință. Murmure slabe în fundal sugerau că mai erau și alți oameni împreună cu ea în aceeași arcletă, dar în afara cadrului. Plutea în imponderabilitate, prin urmare arcleta nu făcea parte dintr-un bola. Ochii ei cercetau imaginile video primite pe tabletă, încercând să priceapă ceea ce vedea. Capul de Ciocan nu exista la momentul Rupturii, deci era o noutate pentru ea.

— Steve Lake, murmură ea, când îl recunoscu.

— Bo, se prezentă Bo.

— Michael, spuse Michael.

— Cine e șeful? întrebă Aïda. Ivy a…

— Ivy trăiește și continuă să fie comandantul conform Constituției, răspunse Doob. A ieșit din schimb. Putem s-o trezim dacă trebuie să vorbești urgent cu ea.

— Nu. Nu-i nevoie, spuse Aïda, trăgându-se puțin înapoi și mijindu-și puțin ochii.

Distanța dintre ea și *Endurance* producea o întârziere în fluxul video, făcând conversația ezitantă și stângace.

— Câte aveți? întrebă Doob.

— Unsprezece.

Obișnuit, prin natura profesiei, să lucreze cu numere extrem de mari, Doob nu prea reușea să asimileze unul atât de mic. Unsprezece. Unu plus zece.

Apoi îi veni o idee.

— Vrei să spui unsprezece *arclete*?

Ar fi însemnat o mulțime de persoane, poate o sută.

Aïda păru că se amuză.

— A, nu, arclete avem mult mai multe. Avem douăzeci și șase.

— Aha. Și-atunci, ce anume aveți unsprezece?

— Persoane, spuse Aïda.

— Aïda, interveni Bo, ca să fie limpede. Să nu înțeleagă nimeni greșit. Tu vorbești despre întregul Roi. Și spui că, din întregul Roi, există unsprezece supraviețuitori.

— Da. Plus unu…

— Ce unu?

Pe fața Aïdei apăru o expresie amuzată. Își mută privirea de la ei. Ai fi putut spune că dăduse puțin ochii peste cap. Doob își aminti, și nu pentru prima dată, că arcletarii fuseseră trimiși în spațiu pe când erau adolescenți.

— E complicat. Hai să zicem că mai e o persoană care ar putea foarte bine să fie moartă.

Cei din Capul de Ciocan încă nu se dumiriseră. Lui Michael îi veni o idee:

— Știm că Roiul s-a rupt în două facțiuni. Una condusă de J.B.F. Voi ați făcut parte din grupul care i se opunea?

— Da, spuse Aïda și râse.

Din nou îi amintea lui Doob de o adolescentă care se preface că discută cu un părinte naiv despre ceva ce nu putea pricepe niciodată.

Ușor deconcertat, Michael continuă ezitant:

— Și-atunci, când spui că sunt unsprezece… plus unul care înțeleg că-i în stare gravă… în orice caz, te referi doar la facțiunea anti-J.B.F?

— Au fost învinși acum multă vreme. Luni de zile.

— Când spui asta, te referi la un fel de conflict? întrebă Doob. Un război?

Aïda ridică din umeri.

— Au fost ceva lupte.

Nu i se părea un lucru important.

— Spuneți-i război, dacă vreți. Mai degrabă niște încăierări. Adevărata bătălie s-a purtat pe internet, știți cum e. Pe rețelele de socializare.

Se lăsă liniștea. Aïda aștepta să primească un răspuns. Cum nu i-l oferi nimeni, ridică iar din umeri.

— Ce era să fi făcut? Să ne izbim cu arcletele unii într-alții? N-ai cum să ajungi, ăă, la violențe adevărate în decorul ăsta! Așa că am avut doar un război din vorbe.

Ridică mâinile și jucă o pantomimă cu două guri mici îndreptate una spre cealaltă, cu degetele mari fluturând în sus și-n jos pe post de mandibule.

— Am încercat, știți cum e, să-i convingem și pe alții să vină de partea noastră. Am încercat să punem cealaltă parte într-o lumină proastă. Exact cum era mereu pe internet.

Chicoti, își duse o mână la obraz, se frecă la ochi.

— Știți ce, e foarte complicat și nu pot să stau acum să explic totul – cum a ieșit toată treaba.

— Dar ai spus că facțiunea lui J.B.F. a fost învinsă, spuse Michael.

Dintre toți cei prezenți în Capul de Ciocan, el părea cel mai convins că exista o explicație rațională și logică pentru toate acestea.

— Și ea, și Tav, da.

— Și prin asta vrei să spui că i-ați învins prin cuvinte. Idei. Printr-o campanie în rețeaua de socializare.

— Noi am fost mai convingători, spuse Aïda. Eu am fost mai convingătoare. Arcletă după arcletă, au venit de partea mea. Arcleta Albă a rezistat o vreme, pe urmă a cedat.

— Ce s-a ales de ei?

— J.B.F. e bine. Tav, nu prea.

— El e cel pe care l-ai menționat. Al doisprezecelea, care s-ar putea prea bine să fie mort.

— Da, mă tem că da.

— Să ne întoarcem la întrebarea anterioară, spuse Doob. Numărul pe care ni l-ai spus e valabil pentru tot Roiul. Pentru

ambele facțiuni.

Părând că înțelege în sfârșit unde voiau ei să ajungă, Aïda își îndreptă spatele și arboră o expresie mai serioasă.

— Da. Nu mai există niciun alt supraviețuitor. Din opt sute, rămân unsprezece.

Urmă o tăcere îndelungată, cât timp cei patru din Capul de Ciocan digerau noutatea. Fiecare dintre ei nutrise temerea că situația Roiul putea să se deterioreze amarnic, dar iată că era mai rău decât orice își închipuiseră ei.

Într-un târziu, Doob ridică mâinile cu palmele în sus și dădu din umeri.

— Ce s-a întâmplat?

— Agricultura s-a prăbușit.

Aïda întoarse capul și se uită câteva clipe în afara cadrului.

— Ce vreau să zic, aș putea să spun multe, dar practic despre asta-i vorba. După EMC-uri, mana algelor, lipsa apei… acum puține arce mai produc hrană.

— Ce-ați mâncat în ultima vreme?

Aïda scutură din cap, parcă surprinsă de întrebare, și se uită întrebător în obiectivul camerei.

— Unii pe alții. Oameni morți, vreau să zic.

Urmă o pauză lungă, în timpul căreia Doob, Bo, Michael și Steve se priviră în tăcere.

Lucrul îngrozitor era că și ei se gândiseră de multe ori să facă același lucru. Fiecare cadavru liofilizat pe care îl ejectau în spațiu era o uriașă acumulare de proteine și nutrienți care, dintr-un anumit punct de vedere, putea să pară apetisantă.

De parcă le citise gândurile, Aïda întrebă:

— Dar voi?

— Adică dacă ne-am dedat la mâncatul morților? Nu, răspunse Doob.

— Tav a început, spuse Aïda. Și-a mâncat singur piciorul. Canibalism blând, așa i-a spus. Picioarele nu sunt de folos în spațiu. A scris pe blog. Pe urmă s-a viralizat.

Nimeni nu avu nimic de comentat. După câteva clipe, Aïda continuă:

— Dar *Endurance* are mai multe rezerve de rații militare și altele. O mulțime de apă. Voi n-ați fi ajuns până acolo.

— Nu, n-am ajuns până acolo, spuse Doob.

Își dădea seama, după limbajul corporal al celorlalți din Capul

de Ciocan, că erau prea șocați în acel moment ca să li se încredințeze purtarea unui dialog.

— Cât despre noi, spuse Aïda, ar trebui să mai aflați că proviziile au fost păstrate. Chiar și când mureau oameni și pierdeam arce. Am mutat tot ce aveam în arcele care au supraviețuit. Cele douăzeci și șase de arce ale noastre sunt bine aprovizionate.

— Cu de toate în afară de mâncare, spuse Doob.

— Da.

— Aveți destulă apă ca să vă potriviți traiectoria cu a noastră?

— Da, răspunse Aïda.

Era o tânără frumoasă, își spuse Doob, și avea o înverșunare care explica în parte succesul ei în campania *social media* împotriva lui Tav și a lui J.B.F.

— Am făcut toate calculele. Dacă ejectăm niște masă și împachetăm tot ce avem într-o heptadă, putem să realizăm rendez-vous-ul cam la momentul următorului vostru apogeu. Dar va trebui să cunoaștem exact parametrii voștri.

— Vom discuta propunerea voastră, spuse Doob, și vom face toate pregătirile necesare.

Se uită la Steve Lake, care tăie legătura tocmai când se pregătea Aïda să mai spună ceva.

•

Se adunară în Banană și discutară situația, de parcă era ceva de discutat, în definitiv. Își declarară cu toții șocul și dezgustul de rigoare față de halul în care ajunsese Roiul. În urechile Luisei, totul suna fals. În cele din urmă, își rosti și ea punctul de vedere. Așa făcea Luisa. Se așteptau la asta din partea ei. Se bazau pe asta.

— Au murit șapte miliarde. Prin comparație, situația lor e mărunțiș. Și Dumnezeu știe că ne-am gândit cu toții să-i mâncăm pe morți, așa că haideți să nu ne prefacem șocați că ei chiar au făcut-o. Motivul real pentru care treaba asta ne tulbură atât de tare este că ne-au fost spulberate speranțele. Am crezut că vom regăsi un Roi compus din sute de oameni sănătoși, multă mâncare, multe persoane agreabile. Ei, din punct de vedere rațional, știam că n-avea să fie cazul, dar toți trăgeam nădejde. Acum aflăm că-i vorba de unsprezece mâncători de stârvuri. O să-i lăsăm să moară? Nu. O să facem loc și pentru ei, și pentru heptada lor plină de vitamine rare.

— Pe mine mă înspăimântă femeia asta, Aïda, spuse Michael Park.

Luisa oftă.

— Dă-mi voie să-mi dau cu părerea că ești înspăimântat fiindcă te întrebi, pe undeva, dacă n-ai fi în stare să te transformi în Aïda când ți se va face suficient de foame.

— Totuși... s-o lăsăm la bordul lui *Endurance*...

— Și pe J.B.F., spuse Tekla.

Stătea alături de Moira, ca întotdeauna, și se țineau de mână, cu degetele împreunate.

— Speram să n-o mai văd vreodată pe Julia, se băgă în vorbă Camila. Știu că e meschin și egoist din partea mea, dar...

— Vă înțeleg toate temerile, spuse Ivy, fiindcă le am și eu. Acum, întrebarea este dacă aceste temeri vor influența în vreun fel decizia pe care o avem de luat. Chiar avem de gând să lăsăm o treime dintre ultimii supraviețuitori ai speciei umane să moară fiindcă Aïda ne dă fiori și fiindcă o urâm pe J.B.F? Evident că nu. Și-atunci, transmitem parametrii noștri și planul de aprinderi. Și, cât mai durează drumul pe restul orbitei, o să facem aranjamentele necesare ca să găzduim niște arclete noi.

•

Drumul pe restul orbitei se dovedi într-adevăr o perioadă aglomerată, obligându-i la un moment dat să desfacă rațiile puse la păstrare și să sporească aportul caloric care le alimenta mintea și trupul. La mijlocul perioadei de zece zile aveau însă o pauză. Dinah și Ivy conveniseră tacit s-o petreacă împreună în locul numit cândva de Doob Capsula Naivilor și căruia îi spuneau acum Kupol.

După Ruptură, când reproiectase Izzy și *Ymir* sub forma unei sculpturi de metal și apă care se mișca unitar, Rhys mutase modulul acesta într-o zonă diferită a Stivei și apoi lăsase gheața însuflețită să se reverse în jurul lui, împresurându-i complet emisfera din partea interioară și mai târziu acumulându-se într-o creastă protectoare care îi proteja o parte din jumătatea dotată cu ferestre. Se proiecta dintr-o latură a lui *Endurance* ca un glob ocular și le oferea oamenilor un loc unde să se ducă dacă voiau să privească universul. În sine, nu avea nicio funcție justificabilă din punct de vedere ingineresc. De fapt era un factor de risc, de vreme ce mai încasa din când în când câte o lovitură de bolid, se depresuriza și trebuia reparat. Toți cei din interiorul său erau

expuși în mod direct la radiațiile cosmice, așa că era interzisă vizitarea lui când treceau prin centura Van Allen, lucru care se petrecea adesea. Chiar și așa însă, oamenii îl îndrăgeau, continuau să-l peticească de câte ori se strica și se duceau acolo când aveau nevoie să fie singuri sau când doreau să împărtășească un lucru deosebit cu o altă persoană. Plasarea lui în acel loc fusese una dintre cele mai bune idei de proiectant ale lui Rhys, iar Dinah îi mulțumea în gând ori de câte ori se ducea acolo. Vechea denumire aleasă de Doob începuse să pară cam de prost gust după Ploaia Solidă. Pentru scurt timp, oamenii preferaseră să-l numească Domul. Dar „dom” avea un înțeles diferit în rusă, așa că se hotărâseră până la urmă să-i spună Cupola sau Kupol, cuvinte ale căror sensuri în engleză, respectiv în rusă nu erau atât de îndepărtate. În cea de-a doua implica o vagă conotație religioasă, având de-a face cu domurile de catedrală.

Ivy și Dinah n-aveau de ce să-și facă prea multe griji în legătură cu radiația cosmică în timpul pauzei, deoarece aranjaseră în așa fel, încât Kupol să se afle pe latura dinspre nadir a lui *Endurance,* cu fața către Pământ. Iar Pământul era atât de aproape, încât le umplea câmpul vizual. Oricât de incapabilă ar fi fost să susțină viața, planeta încă mai acționa ca un foarte bun absorbant al radiației cosmice. Nimic nu trecea de ea, poate doar vreun alt Agent misterios care ar fi fost capabil să străbată o planetă dintr-un capăt în celălalt și să-și continue drumul. Așadar, Dinah și Ivy pluteau în mijlocul sferei, braț la braț ca să nu se îndepărteze una de cealaltă, sugeau bourbon din pungi de plastic și se uitau pentru ultima dată la bătrâna lor planetă. În cei șase ani de când goneau în jurul lumii, se obișnuiseră cu unghiul abrupt pe care îl avea planul orbital al lui Izzy față de ecuator și cu priveliștea latitudinilor mari pe care le-o oferea. Însă, din cauza schimbărilor de plan al lui *Endurance* pe care le făcuseră în ultima vreme, acum erau forțați să se limiteze la o fâșie din jurul tropicelor.

Nu că ar mai fi avut cine știe ce importanță, când Pământul era în starea în care era. Cerul ardea în continuare, vârstat cu petele incandescente de un alb-albăstrui ale Ploii Solide. Solul, atât cât puteau să vadă prin fum și abur, era un teren pestriț de lavă care lucea estompat: fie cratere de impact fierbinți create recent de meteoriți mari, fie revărsări din străfundurile scoarței

fracturate a Pământului. Oceanele erau întunecate pe timp de noapte, încețoșate de aburi pe timp de zi, iar liniile coastelor erau dificil de deslușit, dar în mod limpede mai adâncite decât fuseseră cândva. Florida se întindea către Keys, dar în același timp era demolată și ciobită de bolizi și măturată de tsunamiuri. Cu un an și jumătate în urmă, un bolovan mare smulsese calota de pe demult adormitul supervulcan Yellowstone. De atunci, cea mai mare parte a Americii de Nord rămăsese învăluită în cenușă; sclipiri de lumină gălbuie în extremitatea nordică a perspectivei lor sugerau o vastă revărsare de magmă. Un obicei de multă vreme înăbușit o îmboldi absurd pe Dinah să se ducă să dea drumul la radio în caz că transmitea Rufus. Simți că-i dau lacrimile, ceea ce o făcu și pe Ivy să lăcrimeze, așa că își petrecură ultima jumătate a pauzei, după trecerea pe la perigeu, uitându-se la Pământ printr-o perdea apoasă. Nu le afecta prea mult priveliștea. Dar Dinah încercă să și-o întipărească în memorie cât putea de bine. Timp de mii de ani după aceea, ființele omenești n-aveau să mai privească Pământul dintr-un punct de observație atât de înalt.

Planeta incandescentă începu să rămână în urma lor. De acum înainte avea să se micșoreze întruna. Trebuia să se întoarcă la lucru. Dar li se părea greu să se desprindă una de cealaltă. Pe vremuri, înainte de Zero, mai purtau din când în când câte o discuție sinceră despre temerea lor secretă, împărtășită, că nu aveau priceperea necesară să ducă la îndeplinire misiunile pentru care fuseseră trimise pe orbită cu costuri uriașe din banii contribuabililor. Că aveau s-o dea în bară, să pice în nas și să facă de rușine o mulțime de oameni de la sol. Între timp, bineînțeles, temerea li se risipise demult, sau cel puțin părea copleșită și înăbușită de spaime mult mai mari. Cu toate acestea, încă de la începuturile proiectului Norul Arcă și în special de când luaseră decizia irevocabilă de a construi *Endurance* și de a porni în Marea Călătorie, simțiseră deseori reîntoarcerea ei sub o formă mai intensă și mai înspăimântătoare. Dacă tot ce făceau era fundamental greșit? Abia dacă își mai aminteau acum măreața civilizație care se întindea cândva pe suprafața planetei de sub ei. Însă contrastul dintre acea civilizație și reziduurile ei care se învârteau pe orbită era dureros. Însăilătura mizerabilă și obosită care era *Endurance* reprezenta o rușine pentru specia umană. Oare chiar n-ar fi

putut să se descurce mai bine de atât? Iar acum, după un voiaj de trei ani – trei ani care fuseseră o neîntreruptă spirală a declinului punctată de catastrofe –, totul se reducea la o manevră care urma să aibă loc peste cinci zile și care, cu cât chibzuiau mai mult, cu atât mai disperată li se părea.

Dacă o dădeau în bară, avea să fie vina lor mai mult decât a oricui altcuiva.

Bineînțeles, n-ar mai rămâne nimeni să le ceară socoteală.

Treceau deseori prin asemenea crize de încredere, dar de obicei în momente diferite, astfel încât una putea s-o ridice pe cealaltă din adâncul disperării. Acum însă o resimțeau împreună, așa că erau nevoite să se ridice prin forțe proprii.

Dinah se gândea la ultima transmisiune a lui Rufus:

PA SCUMPO FĂ-NE MÂNDRI DE TINE

— Bine, spuse ea. Haide, iubito. Să mergem la muncă.

•

Munca îi ținu ocupați pe parcursul ultimei orbite a Marii Călătorii, în paralel cu grijile pe care și le făceau în legătură cu ce urma să se întâmple la sfârșitul ei. Aprinderea colosală pe care urma s-o facă la apogeu, combinând o ultimă schimbare de plan cu accelerarea către „banda de viteză” pe care Despicatul se rostogolea în jurul planetei ca rulmentul de la roată, conținea atât de multe riscuri impenetrabile, încât depășea orice putere de predicție. Noua chichiță era însă aceasta: din moment ce aveau să intre într-un șuvoi de pietre care se deplasau cu viteză mai mare decât a lor, aceste pietre aveau să se apropie de ei *din spate,* unde Amalteea nu avea nicio putere de protecție.

Pe la începuturile misiunii, Doob visa să reconfigureze *Endurance* în ultima clipă, mutând încărcătura vulnerabilă de cealaltă parte a asteroidului. Cu forța de muncă pe care o aveau la dispoziție în zilele acelea, poate ar fi fost un lucru realizabil. În situația de față, cu un echipaj redus la douăzeci și opt de lihniți, nici nu se mai punea problema. Avură nevoie de toți oamenii până la ultimul ca să facă modificările necesare pentru a găzdui heptada Roiului. Urma să andocheze la mijlocul Stivei, să se ancoreze cu câteva cabluri și să spere că avea să rămână atașată acolo în timpul manevrelor ulterioare. Trapa urma să rămână închisă. Cei unsprezece membri ai grupului Aïdei

trebuiau să rămână în arcletele lor până se termina totul. Justificarea fiind că acolo era mai sigur pentru ei. Adevăratul motiv era că nimeni nu dorea canibali în spațiile comune ale lui *Endurance.*

Marele proiect pe care trebuia să-l îndeplinească Dinah împreună cu ce mai rămăsese din echipa operatorilor de roboți, care lucrau de obicei cu ea, era să facă pregătirile pentru ejectarea Amalteei înseși.

Într-un fel, ideea aceasta părea aproape de neconceput. Făceau însă de multă vreme planuri pentru punerea ei în practică. Ultima serie de manevre ale lui *Endurance* avea să se realizeze cu iuțeală și dexteritate, într-un mediu în care rocile tindeau să fie mult mai mari decât cele din componența Ploii Solide. Într-o anume măsură, bolovanii de acolo erau părinții fragmentelor mărunte care distruseseră suprafața Pământului. De fiecare dată când doi dintre ei intrau în coliziune, impactul azvârlea în exterior câteva așchii, iar o parte dintre ele sfârșeau prin a cădea în atmosfera Pământului. Ploaia Solidă avea să continue până când toate aceste fărâme se vor fi măcinat la dimensiunea firelor de nisip, organizându-se într-un sistem de inele ordonate. În orice caz, capacitatea Amalteei de a proteja *Endurance* de impactul cu pietre de mărimea unor mingi de baseball sau chiar de baschet nu prezenta cine știe ce interes într-un loc în care un bolovan de mărimea Irlandei n-ar fi fost deloc ieșit din comun. Întreaga navă, cu tot cu Amalteea, ar fi fost ca o gâză pe parbriz în fața unui asemenea monstru. Singura lor cale de supraviețuire, după ce intrau în siajul principalului nor de resturi, era să facă manevre în jurul pietrelor mari și să spere că n-aveau să-i nimerească prea multe dintre cele mici cât timp se avântau ei către Despicat. Iar manevrele de felul acesta erau imposibile câtă vreme Amalteea – care cântărea de o sută de ori mai mult decât restul lui *Endurance* – era atașată de navă.

Pe lângă Amalteea, mai exista și o masă considerabilă de gheață care împovăra *Endurance,* gheață pe care o strânseseră deopotrivă pe post de scut și de combustibil. Cântărea o fracțiune semnificativă din greutatea Amalteei. Dar, spre deosebire de Amalteea, gheața putea fi consumată. Planul de bază era să supună electrolizei cea mai mare parte din gheață pentru a obține hidrogen și oxigen, pe care să le folosească la

igniția din timpul ultimei accelerări de la apogeu. În decurs de câteva minute febrile, *Endurance* avea să-și consume pe post de propergol cea mai mare parte din greutatea exprimată în gheață. Între asta și ejectarea Amalteei, greutatea ei totală urma să scadă la mai puțin de o sutime în decurs de o oră. După aceea, într-adevăr avea să fie ca o gâză care zboară de colo colo prin traficul aglomerat, ferindu-se de pietrele mari și încasând câte o izbitură de la cele mici, până să ajungă la Despicat.

În orice caz, anticipaseră toate acestea cu multă vreme în urmă. Dinah și ceilalți membri supraviețuitori ai Coloniei Miniere avuseseră la dispoziție trei ani în care să remodeleze Amalteea din interior. Privit din față, asteroidul arăta la fel ca întotdeauna. Pe dinăuntru însă fusese în cea mai mare parte ciopârțit. Într-o anume măsură, operațiunea începuse în jurul Zilei 14, când Dinah își programase unul dintre Cratori să sape o nișă în care să-și ascundă piesele electronice. De atunci se tot desfășurase cu intermitențe. Mutaseră o grămadă de metal ca să facă un depozit pentru echipamentul genetic al Moirei Crewe, care era într-un fel motivul cel mai important pentru toate celelalte lucruri pe care le făcuseră în ultimii trei ani. Odată echipamentul pus la adăpost, începuseră să facă ordine, lărgind buzunarele de spațiu protejat, dărâmând pereți și unindu-i sub forma unei capsule cilindrice săpate în spinarea Amalteei și numite Cap de Ciocan, după cum arăta întinsă de-a curmezișul în vârful Stivei.

Mulțumită muncii asidue și anevoioase depuse de roboți în ultimii doi ani, Capul de Ciocan era acum separat de restul Amalteei – nouăzeci și nouă la sută din volumul și masa asteroidului – prin pereți de nichel-fier care nu erau mai groși de un lat de palmă. Ceea ce îi făcea totuși extrem de masivi după standardele arhitecturii în spațiu – perfect capabili să păstreze presiunea atmosferică din interior și să oprească bolizii mici. Dar zecile de metri de metal reprezentând grosimea adițională din spatele acestor pereți cât latul de palmă erau acum detașați fizic de ei și puteau fi împinși de acolo printr-un simplu jet de aer comprimat.

Sau mai degrabă, dată fiind discrepanța dintre cele două mase, *Endurance* putea fi împinsă de lângă *cealaltă.* Cea mai mare parte din Amalteea avea să rămână unde era, iar *Endurance,* drastic ușurată, se va îndepărta de ea ca un greiere

care face un salt de pe o bilă de bowling.

La momentul respectiv, vor trebui să sfărâme și ultimele legături structurale, cu ajutorul unor încărcături explozive. Una dintre îndatoririle lui Dinah din timpul ultimei rotații, când își luau avânt să se înalțe din puțul gravitațional al Pământului către întâlnirea cu Despicatul, era să îmbrace costumul și să iasă în spațiu ca să inspecteze acele încărcături, să se asigure că erau amplasate unde trebuiau să fie și cuplate corect. Ea rămăsese singura persoană care se pricepea la explozibili, așa că era și singura care putea să facă verificarea. O îndatorire dintr-acelea care ar fi lăsat-o pe jumătate paralizată cu șase ani în urmă și care acum părea doar rutină.

•

— Știu că nu ne mai trebuie știri proaste, dar iată una pentru voi, vesti Doob către cele douăzeci și cinci de procente din specia umană care ședeau în jurul mesei de ședințe din Banană.

Nimeni nu scoase o vorbă. Nimic nu mai putea să-i impresioneze la momentul acela.

Mai rămâneau patruzeci și opt de ore până la apogeu, până la aprinderea finală, ejectarea Amalteei, țâșnirea către Despicat. Dacă transmisiunea sosită de la Aïda cu o jumătate de oră în urmă era credibilă, resturile Roiului aveau să vină la întâlnirea cu ei cu puțin timp înainte să se întâmple toate acestea.

— Hai s-auzim, spuse Ivy.

— Am supravegheat în ultima vreme o anumită pată solară, spuse Doob. Arăta cam amenințător. Ei bine, acum vreo douăzeci de minute a produs o erupție uriașă. Nu cea mai mare pe care am văzut-o vreodată, dar mare, nu glumă.

— Deci ne așteptăm la o EMC? întrebă Ivy.

— Mda. Peste una până la trei zile. O să furnizez niște estimări mai precise când o să am mai multe date.

Rămaseră cu toții pe gânduri. Până nu demult, ejecțiile de masă coronală îi preocupau doar în măsura în care își făceau griji pentru populația Roiului. Cât despre mărunta facțiune care se desprinsese cu *Speranța Roșie,* se presupunea că fusese nimicită de una sau mai multe dintre primejdiile și calamitățile care provocaseră atâtea victime în Roi. Pentru echipajul din *Endurance,* Amalteea și gheața oferiseră protecție din plin. Până și pereții subțiri, prin comparație, ai Capului de Ciocan ar fi protejat pe oricine împotriva acelui tip de radiație care i-ar fi

învăluit cu ocazia unei EMC. Dar flancurile lui *Endurance* erau acum expuse. Cratorii munceau întruna să ducă și ultimele bucăți de gheață la dispozitivele de electroliză, care le transformau în combustibil de rachetă. Depozitau acum gazele criogenice pe unde apucau, pompându-le în carcase de arclete goale și în module dezafectate. Unele părți din Stivă vedeau lumina zilei pentru prima dată de la Ruptură.

— O să ne afecteze operațiunile, conchise Ivy. Dar e un exercițiu pe care îl cunoaștem foarte bine. Luați amifostin. Faceți-vă toate ieșirile în spațiu înainte să ne lovească. Ar trebui să facem pregătiri pentru găzduirea întregului personal neesențial în Capul de Ciocan. Unii dintre noi trebuie să stea mai jos în Stivă, dar vom avea pregătite adăposturi de furtună.

— Cum rămâne cu… *ei*? întrebă Michael Park.

— *Ei* sunt o problemă, recunoscu Ivy. Ei stau în arclete de plastic. O să-i prăjească. Nici dacă mai au amifostin, nici dacă au apă destulă ca să-și umple adăposturile de furtună, tot n-au să scape nevătămați. Din punct de vedere etic, trebuie să-i aducem și pe ăștia unsprezece la bordul lui *Endurance* și să-i băgăm la adăpost.

— Planul original era să trimitem trei oameni să facă o EVA ca să le fixeze heptada, s-o ancoreze la stivă, ca să putem executa manevre, spuse Zeke Petersen.

Din tot echipajul lui *Endurance,* el se schimbase cel mai puțin la înfățișare față de perioada de dinaintea Rupturii. Era mai slab, desigur, și puțin încărunțit pe la tâmple, dar încă sănătos, iar pentru că reușise să-și țină aparatul de ras electric în stare de funcționare, nu avea barbă. După moartea lui Fiodor, într-un accident, și a Ulrikăi, în urma unui atac cerebral, Ivy îl desemnase secundul ei la comanda lui *Endurance.*

Zeke se referea la faptul că *Endurance* se pregătea să se scuture de nouăzeci și nouă la sută din masă, ceea ce însemna că același efectiv de motoare, producând aceeași propulsie, putea s-o facă să accelereze de o sută de ori mai mult. Tot nu s-ar manifesta niște forțe gravitaționale extreme – ele ar rămâne în limitele valorilor tolerate de ființele umane –, dar manevra ar supune scheletul navei la presiuni cum nu mai experimentase niciodată până atunci. Era și aceasta una dintre variantele posibile care fuseseră anticipate cu mult timp în urmă și de care se ținuse seama în construirea lui *Endurance* înainte de a fi

acoperită cu gheață.

Așadar, cea mai mare parte din *Endurance* venea gata echipată pentru accelerații superioare. Cu condiția să nu se fi stricat nimic în ultimii trei ani, nava urma să-și păstreze integritatea, deși cu o mulțime de gunoaie alunecând slobod prin spațiile interioare prima dată când aveau să „calce” accelerația.

Nu planificaseră însă această adăugire de ultimă oră, heptada desprinsă din Roi. Era incomodă. Trebuia conectată la Stivă printr-un port de andocare, care nu era proiectat să preia prea multă solicitare mecanică. Era și grea, fiindcă Aïda și echipajul ei o îndesaseră cu provizii și mai legaseră o mulțime și la exterior. Din același motiv, Ivy nu voia să se descotorosească de ea pur și simplu – proviziile acelea le-ar fi prins bine. Așa că plănuiseră să trimită trei scafandri spațiali să întâmpine heptada și imediat după sosire s-o lege bine cu cabluri.

— Va trebui să vedem ce putem să facem cu ajutorul roboților, spuse Ivy, uitându-se către Dinah și Bo. Cam toți ăștia pe care-i avem sunt grimmați, corect? Deci pot să opereze chiar și în mediu puternic iradiat.

— O să fim gata de treabă, încuviință Dinah.

— Imediat ce andochează heptada, roboții să se apuce de lucru, spuse Ivy, s-o fixeze acolo cât mai bine. Deschidem trapa și le dăm drumul celor unsprezece să treacă prin tuburile de hamsteri cât de repede se poate – nu vor avea niciun fel de protecție cât timp se vor mișca prin tuburi. Îi vom aștepta cu adăposturile de furtună pregătite. Pot să urce în ele și să rămână acolo tot restul călătoriei. Echipajul de zbor va opera din Capul de Ciocan.

•

Următoarele două zile îi amintiră lui Dinah de expediția *New Caird,* prin faptul că erau o mulțime de lucruri de făcut, dar planificarea nu se putea modifica. Erau la cheremul evenimentelor astronomice. O parte din ea își dorea să rămână trează în fiecare noapte până se termina totul, însă știa că trebuie să fie foarte odihnită și bine hrănită la momentul când avea să conteze, așa că se forță să mănânce și să doarmă după programul obișnuit. Când era trează, lucra la pregătirile pentru sosirea heptadei, poziționând în avans Cratori lângă portul de andocare ce urma să fie folosit, conectând cabluri la puncte de

ancorare adecvate, punând la punct programe pe care să le execute roboții când venea momentul să tragă celelalte capete ale cablurilor peste heptadă, repetând cu ei pentru a căuta locurile în care ar fi putut să se agațe cablurile.

Cronologia faptelor se limpezi treptat. Aïda trimise o solicitare imperativă de amifostin și apă cu care să-și umple adăposturile de furtună. Desigur, lui *Endurance* îi era imposibil să se conformeze. Le aveau pe ambele din belșug, dar își demontaseră și refolosiseră demult toate componentele VIM, așa că nu mai aveau cu ce să le transporte.

Aïda hotărî să-și încerce norocul angajând toată rezerva de apă care le mai rămăsese pentru o aprindere îndelungată, care să-i aducă la punctul de rendez-vous cu *Endurance* puțin mai devreme decât planificaseră inițial. Între timp, buletinul meteo spațial produs de Doob căpăta tot mai multă precizie; avea acum o noțiune mai clară despre momentul în care urma să se năpustească asupra lor furtuna de radiații și considera că desfășurarea temporală le era favorabilă. Heptada putea să sosească înainte ca situația să devină gravă. Poate că, la urma urmei, era bine să aibă afară niște scafandri spațiali care să coopereze cu roboții lui Dinah.

Dinah nutrea niște sentimente confuze față de toate acestea. Planificarea orară fusese accelerată, iar ea trebuia acum să țină cont și de gărgăunii ființelor umane care ieșeau în spațiu. Dacă heptada Aïdei andoca în timp util, le explicase Doob, poate reușeau să transfere multe dintre proviziile ei grele prin portul de andocare până în Stivă și prin urmare să reducă tensiunile dificile care trebuiau preluate de toate acele cabluri ale lui Dinah.

Între timp, Ivy și Zeke, piloții, se confruntau cu același gen de suceli apărute în ultima clipă în planul lor de lucru. Pe măsură ce se apropiau, primeau informații mai bune despre acea parte din norul de resturi pe care trebuiau s-o străbată. Distingeau cu claritate semnătura radar a Despicatului, ca și pe cele ale multor altor roci mari care călătoreau în apropierea lui. Privită prin telescopul optic, învălmășeala de zgomot slab și nori le oferi date despre densitatea de obiecte prea mici și numeroase pentru a se putea distinge clar. Toate aceste informații alimentară planul de lucru.

Doob arăta obosit și ațipea frecvent, plus că de la perigeul

anterior nu mai avusese parte de o masă cumsecade, dar își aduna puterile când era nevoie de el și introducea orice informație nouă într-un model statistic, pregătit mult în avans, care să-i ajute să-și sporească șansele prin ejectarea Amalteei și executarea marii aprinderi finale exact la momentele oportune. Dar, în timp ce el le tot trimitea avertizări lui Ivy și lui Zeke, se apropia rapid clipa în care se vor pomeni într-atât de adânciți în încâlceala detaliilor despre care bolovan din ce direcție venea, încât n-avea să mai fie vorba de un simplu exercițiu de statistică. Avea să se transforme într-un joc video, având drept obiectiv sporirea treptată a accelerației în timp ce se contopeau cu un șuvoi de pietre mari și mici care îi depășeau cu viteza unor proiectile de artilerie.

Detaliile, lucrurile apărute pe neașteptate care le distrăgeau atenția, improvizațiile, toate se adunau, se acumulau într-un mod care o ducea pe Dinah cu gândul la bangul sonic de pe Vechiul Pământ: năvala unui torent de aer care se îngroșa și se solidifica în calea avionului, transformându-se într-o barieră pe care trebuia s-o străpungi dacă nu voiai să cedezi în fața ei. Păreau că o vor străpunge la momentul când Michael și alți doi scafandri spațiali își puseră pe ei echipamentul de răcire, intens peticit și cârpit, apoi îmbrăcară costumele spațiale. Doob prinse heptada care se apropia pe radar, apoi pe instrumentarul optic, și se asigură că era pe cursul de rendez-vous cu ei. Ceea ce însemna, desigur, că heptada urma un curs de coliziune cu *Endurance*; diferența dintre coliziune și rendez-vous era aprinderea finală a propulsoarelor heptadei, care avea s-o încetinească în ultima clipă și s-o aducă la parametrii unei sincronizări aproape perfecte cu nava cea mare. *Endurance,* încă împovărată de Amalteea și având stocate multe tone de propergol, avea manevrabilitate aproape zero, așa că totul depindea de Aïda sau de oricine altcineva s-ar fi ocupat de pilotarea heptadei.

Până la urmă, reuniunea dintre *Endurance* și Roi începu cu o coliziune. Nu o coliziune catastrofală, la viteză mare, dar cu siguranță nu se putea spune că era un rendez-vous disciplinat și controlat. Aïda avu prezența de spirit să le trimită un avertisment cu circa treizeci de secunde în avans. Până atunci, totul mersese bine. Heptada se apropiase, folosindu-se de propulsoare ca să-și anihileze în cea mai mare parte viteza

relativă la cealaltă navă, și executase câteva aprinderi mici ca să se plaseze în dreptul portului de andocare. Apoi Aïda îi anunță, abia reușind să-și controleze vocea, că unul dintre modulele propulsoare rămăsese fără propergol și nu mai putea să-și îndeplinească funcția.

— E prea grea, murmură Zeke. Au prea multă încărcătură; propulsoarele consumă prea mult combustibil încercând să împingă de colo colo atâtea boarfe.

Heptada se apropie prea repede și sub un unghi greșit, izbindu-se de Remorca 2, care era un modul reciclat cu trei ani în urmă din epava Șantierului Naval și pe care îl reconectaseră la N1 ca să servească drept extremitate posterioară a Stivei. Văzură toată tărășenia pe ecrane, o simțiră în oase și îi auziră pe cei trei scafandri spațiali strigând și înjurând. O mică furtună de resturi se iscă dintr-o gaură vizibilă în învelișul Remorcii 2.

— R2, depresurizată, raportă Tekla. Izolată de Stivă.

Norul de resturi includea un obiect mai mare, care avea două brațe, două picioare și un cap. Membrele fluturau dezordonat. Toată lumea se uita în tăcere.

— L-am pierdut pe Michael Park, anunță unul dintre scafandri.

— Ne mai trebuie oameni aici, dădu Ivy de veste către echipajul din Capul de Ciocan.

Mesajul lui Ivy era clar: „O să-l plângem pe Michael mai târziu. Acum avem alte griji pe cap”.

— Moira, tu rămâi, adăugă ea.

Moira nici nu se clintise din loc. Se obișnuise să fie tratată, împotriva voinței și instinctelor sale, ca un copil plăpând la care ții ca la ochii din cap.

— Poate reușești să vorbești cu Michael prin radio. O să mai trăiască o vreme.

Moira încuviință din cap, își înghiți nodul din gât și se concentră asupra laptopului, introducând comenzile necesare pentru stabilirea unei conexiuni vocale private cu Michael.

— Dinah, tu stai aici să comanzi roboții. Va trebui să facem niște improvizații. Bo, du-te înapoi. Și Steve. Luisa, ocupă-te de Aïda prin conexiunea de voce – pentru mine e prea mult stres și-mi distrage atenția. Stai în Capul de Ciocan și scapă-mă de problema asta. Doob, rămâi aici. Zeke, du-te înapoi.

Ivy se uită în jur.

— Cine nu și-a auzit încă numele să se întoarcă și să vadă cu

ce poate fi de ajutor. Doob, tu ești meteorologul. Treaba ta e să faci anunțuri despre furtună și despre momentul când o să lovească.

— Peste o jumătate de oră, spuse Doob. Dar da, așa o să fac.

Moira, cu căștile pe urechi, se retrăsese în colțișorul cel mai liniștit al Capului de Ciocan și se angajase într-o conversație murmurată cu Michael. Își ținea o pânză pe ochi ca să-i absoarbă lacrimile înainte să se împrăștie prin cabină. Luisa își intrase deja în rolul desemnat și asculta o transmisie audio de la Aïda.

— Zice că o să mai încerce o dată.

— Parcă zicea că i s-au golit propulsoarele, spuse Ivy.

— Poate să transfere niște propergol de la alte module propulsoare la cel gol. O să dureze câteva minute. Cere instrucțiuni despre locul în care să facă următoarea încercare, din moment ce portul de andocare de la Remorca 2 nu mai poate fi folosit.

După deliberări, căzură de acord că heptada trebuia să facă următoarea încercare la un port de andocare de la vechiul modul Zvezda.

Dinah, care în ultimele două zile își petrecuse cea mai mare parte a timpului pregătindu-se pentru andocarea la Remorca 2, își trimise roboții să se târască pe suprafața exterioară a Stivei, ducând și cablurile cu ei. Se pomeni astfel prinsă într-o agitație de complicații minore care umplură cu vârf și îndesat timpul rămas până când heptada își repuse în funcțiune propulsorul oprit.

Urmăriră în tăcere a doua apropiere și andocarea. Dură circa zece minute. Doob interveni o dată ca să le ofere o actualizare despre apropierea furtunii de radiații.

În mod neașteptat, Moira fu cea care rupse tăcerea.

— Nu-i lăsați să andocheze, spuse ea.

— Poftim?! spuse Ivy.

— E o cursă.

Vocea lui Zeke se auzi din difuzor:

— Andocare reușită. Gata pentru deschiderea trapei.

— Michael și-a dat seama, adăugă Moira.

— Cincisprezece minute până izbucnește furtuna, anunță Doob.

Dinah intrase într-o stare de concentrare intensă asupra

problemei de rezolvat, privind prin ochii a zece roboți diferiți care efectuau zece sarcini diferite, aruncându-le când și când solicitări concise celor doi scafandri spațiali supraviețuitori, cerându-le să scuture câte un cablu agățat ca să-l elibereze sau să scoată din necaz vreun Crator. Încercă să filtreze din toate acestea conversația dintre Moira și Ivy.

— Cum adică e o cursă?

— Heptada Aïdei s-a conectat la rețeaua *mesh* imediat ce-a intrat în raza ei, spuse Moira. Dacă-ți verifici e-mailul în clipa asta, sau Spacebookul, o să vezi că-i inundat de un torent de mesaje. Terabyți de mesaje vechi și postări care au fost reținute în Roi. Trafic de pe listele de e-mailuri care-i vechi de trei zile.

— Și? întrebă Ivy.

— Michael a văzut adineauri niște chestii ciudate și mi-a atras atenția.

— Dar plutește în spațiu!

— Plutește în spațiu și își verifică e-mailul.

— Ce chestii ciudate a observat?

— Sunt canibali, Ivy.

— Asta știm deja.

— Acum câteva ore, spuse Moira, l-au căsăpit pe Tav și-au mâncat ce-a mai rămas din el.

Lui Dinah îi venea greu să se mai concentreze asupra muncii.

— Voiau să se hrănească bine pentru ziua asta.

Se apropia ora la care scafandrii trebuiau să se întoarcă la sasurile lor și să intre la adăpost înainte de furtună. Dinah trebuia să se concentreze asupra lor. Nu putea să facă nimic în legătură cu cele spuse de Moira. Începu să le vorbească, dar se întrerupse când se auzi iar vocea lui Zeke din difuzor:

— Zece supraviețuitori la bord. Aștept să treacă J.B.F. prin trapă.

— Zeke, fii cu băgare de seamă, îi spuse Ivy. Avem semnale că s-ar putea să fie puși pe rele.

— Intrați, le spuse Dinah scafandrilor. Îndreptați-vă spre cel mai apropiat sas. Nu vă apropiați de nou-veniți, n-avem încredere în ei.

— Ejectăm piatra, anunță Ivy.

Un șuierat strident se auzi prin pereți când aerul comprimat inundă spațiul de grosimea firului de păr dintre suprafața exterioară a Capului de Ciocan și cavitatea din Amalteea care îl

înconjura.

— Astupați-vă urechile.

Apoi, înainte să apuce vreunul să se plângă, se auzi un bubuit cutremurător, șocant, când încărcăturile plasate de Dinah explodară, distrugând legăturile structurale care țineau laolaltă Amalteea și *Endurance.* Simțiră o zgâlțâitură puternică – mai multă accelerație decât experimentaseră în trei ani – când Capul de Ciocan se eliberă dintr-un salt, împingând odată cu el restul de *Endurance.*

— Trei minute până lovește furtuna, spuse Doob.

— J.B.F. este la bord, anunță Luisa.

Comunica audio cu Zeke și cu restul echipajului de la pupă, transmițându-le vorbele lor celorlalți din Capul de Ciocan. Se încruntă.

— E ceva în neregulă cu ea – nu prea înțeleg.

— Ne-am înfierbântat bine, le comunică Ivy.

Însemna că se aflau aproape de apogeu, pătrunzând în periferia principalului nor de resturi lunare, și că toate motoarele încă în activitate porniseră la putere maximă. Inaugurase astfel marea aprindere care, cu un delta-V de circa 1.200 m/s, avea să-i injecteze în norul de resturi.

Toate obiectele care pluteau liber în Capul de Ciocan căzură pe ceea ce reprezenta acum podeaua. În același timp, se auzeau tot felul de zgomote produse de izbituri, de pe tot cuprinsul lui *Endurance.*

Vocea lui Zeke se auzi din nou:

— S-a declanșat o luptă, spuse el.

— Luptă? întrebă Ivy.

— L-au împușcat pe Steve Lake.

— Încasăm niveluri foarte mari de radiații cu energie înaltă de la EMC, anunță Doob. Toată lumea care nu-i în Capul de Ciocan ar trebui să intre într-un adăpost de furtună.

— L-au împușcat? întrebă Ivy.

— Cu revolverul lui J.B.F. Propun să blocați cumva rețeaua, ăștia încearcă să intre pe șest.

După aceea, comunicarea continuă febril și confuz timp de un minut, părând să sugereze că adversari din diferite părți ale navei încercau cu toții să folosească același canal.

Apoi legătura lor se întrerupse. Echipamentul continua să funcționeze; pur și simplu fuseseră deconectați de la rețea. Ivy

putea să piloteze mai departe nava, dar niciunul dintre ei nu mai putea vorbi cu oamenii din exteriorul Capului de Ciocan.

Tresăriră la auzul unui răpăit metalic în trapa care etanșeiza trecerea dintre Capul de Ciocan și MURCOS. Dinah îl percepu imediat ca fiind codul Morse.

— Ciocolată, spuse ea. E un fel de parolă secretă între mine și Tekla. Cred c-ar trebui să deschidem trapa.

O deschiseră, nu înainte de a se dota cu arme improvizate din ce aveau la îndemână, și dădură cu ochii de Tekla, care suferea de pe urma unei răni de cuțit la mână, de Zeke, care părea agitat, dar teafăr, și de o femeie în care abia reușiră s-o recunoască pe Julia Bliss Flaherty, având în vedere că îi dispăruse cea mai mare parte din păr și că își ținea ambele mâini apăsate cu hotărâre pe gură. Tekla sări în Capul de Ciocan și o trase pe Julia după ea.

— Ce se-ntâmplă? vru să știe Ivy.

Zeke ridică mâinile cu palmele în sus.

— Am rezolvat-o, răspunse el. Deja i-am omorât pe patru dintre ei. Încă doi sunt răniți. I-am copleșit numeric. Trebuie doar să continuăm lupta.

— Trebuie să intrați într-un adăpost de furtună, spuse Ivy.

Tekla, neobișnuită să lucreze în gravitație, fie ea și foarte slabă, își luase avânt suficient cât s-o care pe Julia după ea până într-un colț al Capului de Ciocan și s-o așeze pe podea. Apoi se întoarse la trapă. Dinah n-o mai văzuse niciodată pe Tekla într-o asemenea stare și se temea de ea teribil în acele clipe. Moira avu o reacție diferită; trăgându-și căștile de pe cap, traversă împleticit toată camera și se aruncă de gâtul Teklei. Părea un gest de bun-venit, dar în scurt timp se transformă în altceva, când Tekla începu s-o tragă pe Moira către trapă, iar Moira încercă s-o împiedice să se mai întoarcă la încăierare.

— Scumpo, murmură Tekla în urechea Moirei, vrei să-ți aplic niște mișcări de wrestling? Dacă nu, ar trebui să-mi dai drumul, fiindcă am de gând s-o omor pe javra aia de Aïda.

— Dacă ne băgăm în adăposturile de furtună și tragem fermoarul, facem exact ce vor ei, explică Zeke. Planul lor era să pună mâna pe navă imediat ce făceam asta. Bine că ne-ai avertizat.

Între timp, Tekla se smulsese din strânsoarea Moirei și înainta către trapă cu pas întins.

Zeke, care o aștepta acolo, întinse o mână spre ea. Ținea o cutie mică din plastic negru. O apăsă de coapsa Teklei și acționă un mic trăgaci din lateral. Dispozitivul erupse cu un păcănit și un bâzâit ascuțit. Piciorul cedă și Tekla pluti spre podea, cu ochi sticloși.

— Îmi pare rău, Tekla, spuse Zeke. Tu rămâi aici. Îngrijește-ți mâna aia. Ține-i companie Moirei – are nevoie de tine. Și dacă o s-aveți un băiețel, să-i spuneți Zeke.

Apoi, înainte să-i poată răspunde cineva, trânti trapa în urma lui.

În liniștea care se lăsă, un trosnet strident răsună prin structura lui *Endurance.* Toată lumea cunoștea sunetul: tocmai fuseseră loviți de un bolid.

— Tu n-ar trebui să pilotezi nava? strigă Doob la Ivy.

Fără un cuvânt, Ivy se întoarse la ecranul ei.

Dinah o luă la zor pe Julia.

— Ce dracu' se-ntâmplă?

Părul Juliei fusese tăiat scurt. În ultimii trei ani devenise argintiu. Continua să-și ascundă în palme jumătatea de jos a feței. Ochii îi erau ușor recognoscibili, chiar dacă, fără ajutorul machiajului, păreau să privească de pe un chip cu două decenii mai vârstnic.

Încet, coborî mâinile.

Stătea cu limba scoasă. Părea să aibă o piesă de metal prinsă între dinți.

Privită de aproape, era clar că lui J.B.F. i se făcuse un piercing în limbă. Fusese executat curat și profesionist; nu exista sângerare, nu se vedeau semne de infecție sau iritație. Un bolț din oțel inoxidabil lung de vreo cinci centimetri îi fusese introdus vertical prin perforație și fixat cu șaibe și piulițe deasupra și dedesubtul limbii. Era prea lung ca să-i încapă în gură, așa că îi ținea limba scoasă. Sus și jos, tija îi apăsa buzele.

— Ah, Iisuse Cristoase! spuse Dinah.

Julia lovi ușor bolțul cu un deget, apoi făcu gesturi de înșurubare și deșurubare cu ambele mâini. Piulițele fuseseră dublate și răsucite strâns în sens invers una față de cealaltă. Dinah scoase o unealtă multifuncțională dintr-un toc prins la centură, îi deplie cleștele cu fălci ascuțite și i-o întinse lui Ivy. Răsucind cu blândețe în ambele sensuri, Ivy reuși să slăbească piulițele. Julia o împinse într-o parte și le deșurubă cu vârfurile

degetelor, apoi extrase încet bolțul. Limba i se retrase iar în gură. Își puse o mână peste buze, se sprijini cu spatele de un perete despărțitor și rămase așa câteva clipe, mișcându-și maxilarul ca să producă salivă și să se dezmorțească. Când începu să vorbească, vocea-i părea dubios de normală, de parcă făcea niște observații în sala de ședințe de la Casa Albă.

— Când ne-am predat, spuse ea, mi-au luat arma și l-au torturat pe Spencer Grindstaff până a dat pe goarnă tot ce știa despre sistemele IT de aici. Toate parolele, toate intrările secrete, toate detaliile despre cum funcționează totul. Exact ce le trebuia ca să pună mâna pe navă. Pe urmă l-au omorât și...

— L-au mâncat?

Julia încuviință din cap.

— Au pe cineva în grup care-i un fel de hacker. Adineauri, când a urcat aici la bord, s-a dus la un terminal și s-a apucat să-și execute planul. Steve Lake a încercat să-l oprească. Unul dintre ceilalți avea arma – l-a împușcat mortal pe Steve. Asta făcea parte din planul lor. Știau că numai Steve putea să-i oprească.

— Câte gloanțe au mai rămas în arma aia?

— Sunt convinsă că-i goală acum. Majoritatea folosesc cuțite și bâte. Nu s-au așteptat la o luptă adevărată, fiindcă...

— Fiindcă au crezut c-o să fim toți în adăposturile de furtună, cu fermoarele trase, spuse Dinah. Ca mieii la tăiere.

•

Marea igniție dură mai bine de o jumătate de oră. Până la final, consumă atât de mult propergol și o ușură într-atât pe *Endurance,* încât accelerația făcea să li se scurgă sângele din cap și să li se adune în labele picioarelor. Ivy pilota nava în poziția culcat pe spate, de teamă să nu-și piardă cunoștința. Călătoria era punctată de câteva dangăte terifiante, iar cei care aveau tăria să urmărească indicatoarele de stare ale lui *Endurance* observau diverse module căpătând culoarea galbenă, apoi roșie, apoi neagră, când cedau din cauza stricăciunilor produse la impact. Dinah privi prin ochii câtorva camere video cum o bucată de Lună lungă de șaisprezece kilometri se rostogolește pe lângă ei, ajungându-i din urmă și depășindu-i în mare viteză la doar câteva sute de metri distanță de tribord. Nici măcar nu era ultima întâlnire de felul acesta; dar, cu Doob pe post de copilot, semnalizând cele mai mari

amenințări, și cu Dinah, care își folosea toată priceperea în lucrul cu Parambulatorul, Ivy era în stare să facă manevre de evitare a rocilor de mari dimensiuni.

Nu aveau cum să afle cum mai decurgea bătălia de la pupă. Zeke vorbise în termeni optimiști despre șansele lor, dar nu se putea ști în ce fel pagubele suferite din cauza bolizilor puteau schimba cursul luptei în favoarea unei tabere sau a celeilalte. Sistemul automat de izolare a sectoarelor de navă care sufereau vătămări împărțise *Endurance* în câteva zone separate, între care era imposibilă deplasarea.

Reveni imponderabilitatea, ceea ce însemna că motoarele se opriseră. Acum călătoreau, în medie, la fel de repede ca restul norului. Dinah, care abia se obișnuise cu accelerația constantă a marii aprinderi, simțea deja cum o copleșește un val de greață, pe măsură ce i se reacomoda urechea internă. Ochii i se închiseră și se cufundă într-un fel de moțăială, plutind liber prin Capul de Ciocan și lovindu-se uneori de câte un perete, când Ivy folosea propulsoarele ca să evite un bolovan.

Apoi își dădu seama că dormise tun o vreme.

O parte din ea își dorea să rămână în starea aceea. Dar știa că se petreceau lucruri importante, așa că deschise ochii, pe jumătate așteptându-se să fi rămas singură, ultimul om în viață.

Dintre toți, doar Ivy mai era trează, cu chipul luminat de ecran. Și, pentru prima dată după mult timp, acel chip arăta exact ca pe vremuri, când lua urma vreunei fascinante probleme științifice: viu, atent, exprimând o bucurie aprigă.

— De ce-i așa liniște? întrebă Dinah.

I se părea că trecuse multă vreme de când nu mai auzise trosnetul unui bolid și nu mai simțise forța unui motor al lui *Endurance.*

— Suntem în umbră, răspunse Ivy. Un nou con de protecție. Hai încoa'.

Își dădu capul pe spate.

Dinah veni în spatele ei și își sprijini bărbia pe umărul prietenei sale. Pe monitor erau deschise câteva ferestre. Ivy mări una dintre ele pe tot ecranul. O legendă suprapusă în partea de jos identifica imaginea ca venind de la CAMERA PUPĂ.

Întregul câmp vizual era ocupat cu imaginea în prim-plan a unui asteroid uriaș.

Ca miner pe asteroizi, Dinah văzuse la viața ei o mulțime de

fotografii cu asteroizi. Învățase să-i recunoască după formă și textură. Nu avu nicio problemă să-l identifice și pe acesta.

— Despicatul, spuse ea.

Ivy întinse mâna și atinse ecranul. Apăru un reticul în cruce, roșu, pe care îl luă cu vârful degetului și îl mută peste suprafața marii roci până centră imaginea pe o uriașă crevasă neagră, care părea să fi spintecat asteroidul aproape complet în două: canionul de la care i se trăgea numele. Își retrase degetul, lăsând reticulul în mijlocul despicăturii.

— Acolo mă gândeam, spuse ea.

— Nu mai bine ceva mai jos, unde se lărgește?

— Nu cred că ne trebuie un loc mai larg. Ne expunem prea mult.

— Atunci, du-te acolo, propuse Dinah, întinzându-se să tragă reticulul către o poziție puțin diferită. Pe urmă putem să ne cuibărim în partea îngustă, după ce ajungem înăuntru.

— Vă distrați, doamnelor? hârâi Doob.

— Nu așa mult ca tine peste vreo oră, răspunse Ivy.

— O să-ncerc să rezist până atunci.

•

Nu întâmpinară nicio problemă când intrară acolo. Ivy o pilotă pe *Endurance* în marea crevasă ca pe un Piper Cub[36] în Marele Canion. Câteva minute mai târziu, pereții se înălțau deja mult deasupra lor. Fundul crevasei încă nu se deslușea din umbră.

Urmând recomandările generale ale lui Dinah, Ivy înghionti ușor nava către o parte a canionului aflată la câteva zeci de kilometri depărtare, unde pereții convergeau și cerul radioactiv devenea o despicătură îngustă și înstelată deasupra lor. Dar continuă să forțeze înaintarea, răzuind din când în când pereții cu modulele periferice ale navei, până când ajunse într-un loc de unde nu era chip să pătrundă mai adânc.

Privind de acolo în ambele sensuri în lungul crevasei, vedeau locuri unde răzbătea lumina soarelui. Acolo unde ajunseseră ei însă, erau protejați de bolizi și de radiații. Ivy coborî *Endurance* pe fundul canionului. Gravitația Despicatului era extrem de slabă, dar suficientă ca să dea un oarecare sens unor asemenea cuvinte și să țină nava pe loc până hotărau s-o mute de acolo.

---

[36] Aeronavă americană (anii ’30-’40), una dintre cele mai bune avioane ușoare ale tuturor timpurilor, foarte manevrabilă la viteze și altitudini mici, proiectată ca navă-școală.

Lucru pe care n-aveau să-l mai facă niciodată.

• *Despicatul*

La suprafața Despicatului, ființa umană cântărea cam cât trei halbe de bere pe Pământ. *Endurance* cântărea aproximativ cât două camioane cu semiremorcă.

Ivy aprinse pentru ultima dată propulsoarele pentru controlul poziției și făcu să pivoteze partea din spate până ajunse la verticală. *Endurance* stătea în cap, cu torurile în sus și cu botul de fier al Capului de Ciocan proptit pe fundul fieros al crevasei. Dinah trimise afară câțiva Cratori să sudeze nava de asteroid. Ivy opri propulsoarele.

Endurance nu mai era navă, ci clădire.

De la Capul de Ciocan, acum unit cu Despicatul într-o unică bucată de metal, Stiva se înălța drept ca un trunchi de copac. Diferite structuri se întindeau din ea în lateral ca niște crengi. Partea cea mai groasă era aranjamentul de optzeci și una de arclete care alcătuiseră până atunci pupa navei. Acum se proiectau în sus ca niște frunze.

Sau așa își imaginau ei. În realitate, nu puteau să iasă și să arunce o privire până nu plecau din Capul de Ciocan. În timpul luptei, sigilaseră trapa. Până să oprească ei nava și s-o sudeze la sol, în restul lui *Endurance* se făcuse liniște de multă vreme. Într-un târziu, deschiseră trapa și începură să cerceteze modul după modul. Trimiseră înainte niște Fuleri și Ofizi care să lumineze spațiile întunecate și să îndrepte camere către colțurile ascunse. Apoi intra Tekla, prima și cea mai expusă, cu Dinah și cu Ivy păzindu-i spatele. Erau înarmate cu ciomege din bucăți de conducte. Dar nu avură nevoie să le folosească.

Era o combinație de scenă a crimei, câmp de luptă și zonă calamitată. Doar vreo jumătate dintre module mai erau presurizate. Unele deveniseră complet izolate și numai cu costumul spațial se mai putea ajunge la ele. Avură nevoie de zile întregi ca să le verifice pe toate.

Într-unul o găsiră pe Aïda, unica supraviețuitoare din heptadă. Trecuseră două zile de când mâncase ultimele rămășițe ale lui Tavistock Prowse, așa că era lihnită de foame, dar altminteri se

ținea bine. După ce fusese încolțită de o combinație de conflict armat și impacturi ale bolizilor, se pitise într-un adăpost de furtună umplut cu apă și de la un moment dat începuse să-i bea conținutul în timp ce aștepta să fie salvată.

Totalul ființelor umane supraviețuitoare era acum de șaisprezece. Câțiva suferiseră răni în lupte sau ca urmare a loviturilor de bolizi. Toți cei care nu se adăpostiseră în Capul de Ciocan sau în vreun adăpost de furtună sufereau acum de boala de iradiere. Cei sănătoși peticiră găuri, represurizară module, reporniră mișcarea de rotație a torului și îl transformară în infirmerie, care se umplu imediat.

Dinah reuși să-l scoată pe Doob la o ultimă plimbare în spațiu. Era tot mai slăbit de câteva zile. Însă, odată ce îl îmbrăcară în costum, îi reveni toată energia. Dinah îl duse afară, pe fundul crevasei, unde putea să meargă cu pas ușor, având câte un Crator magnetizat prins de fiecare gheată ca să-l împiedice să plutească în derivă la fiecare mișcare. Hoinăriră cam un kilometru, întorcându-se când și când să privească la noul cămin al omenirii. Deasupra torului rotitor, unde Moira își despacheta acum laboratorul genetic, Tekla inspecta arcletele de la nivelul superior ca să afle care erau întregi, care nu se mai puteau repara și care puteau fi peticite pentru a fi ocupate în viitor. Pe fundul crevasei, Cratori și Ofizi se apucaseră de lucru, înrădăcinând-o pe *Endurance* la locul odihnei sale veșnice cu cabluri și proptele.

Pe unde mergeau ei era întuneric în cea mai mare parte a timpului. Era prețul plătit pentru faptul de a fi adăpostiți de radiații cosmice și ejecții de masă coronală. Privind în sus însă, vedeau lumina soarelui aurind deasupra lor marginile crevasei. Discutară despre cum să monteze oglinzi care să reflecte lumina soarelui spre interiorul arcletelor, făcând posibile cultivarea hranei și filtrarea aerului în carcasele lor externe transparente. Doob vorbi despre Cupolificare, ideea conform căreia, cu timpul, peste vârful crevasei și ziduri se putea construi un plafon care să țină aerul înăuntru, astfel încât o întreagă secțiune a văii putea să capete atmosferă și să se transforme într-un loc în care copiii puteau să iasă „afară” fără să aibă nevoie de costume spațiale.

Apoi se întoarse acasă și muri.

Îi depozitară trupul alături de celelalte, într-o arcletă avariată

care urma să servească drept mausoleu până la momentul când ar fi putut săpa un mormânt în solul Despicatului. Mult timp avea să mai treacă până atunci, dar supraviețuitorii împărtășeau convingerea că, după ce sacrificaseră atât de mult ca să ajungă acolo, trebuiau îngropați, nu incinerați. Doob avea să împartă mormântul cu Zeke Petersen, Bolor-Erdene, Steve Lake și cu toți ceilalți care muriseră cam în același timp.

Unii dintre ei își păstraseră cunoștința cât să transmită povești despre ceea ce li se întâmplase în timpul conflictului cu oamenii veniți din Roi și despre agitația ultimei treceri a lui *Endurance* prin furtună și pietre. Relatările lor fură înregistrate și arhivate. Într-o bună zi, un istoric ar putea să pună cap la cap toate poveștile și să compare întregul cu jurnalele de date electronice ca să-și dea seama cine pe cine măcelărise în luptă și când anume se cufundaseră în beznă diverse module.

Bineînțeles, Aïda le-ar fi putut fi cea mai bună sursă de informare, dacă ar fi avut chef să vorbească. Dar nu avea. Căzuse într-o depresie profundă, din care mai ieșea uneori, la intervale neregulate, și trăncănea despre orice idee rătăcită îi trecea prin cap la momentul acela. Nimeni nu voia să stea de vorbă cu ea. Când vorbea cu cineva, îl urmărea cu luare-aminte, cu ochii aceia avizi, pătrunzători, de parcă ajunsese să vadă – sau își închipuia că vede – prea în adânc. Era imposibil să fii ținta acelei priviri fără să te gândești la ceea ce făcuseră ea și ceilalți și fără să-ți imaginezi că erai evaluat ca hrană.

O adevărată epopee era narată prin intermediul arhivei ultimilor trei ani de e-mailuri, postări pe Spacebook, intrări de blog și alte efemeride care le umpluseră inboxurile imediat ce rețeaua Roiului se recombinase cu cea a lui *Endurance.* Firul narativ general părea să fie o tot mai mare detașare de realitate care îi afectase pe J.B.F. și pe câțiva din cercul său intim. Luisa asemăna fenomenul cu dezvoltarea spiritualismului în perioada de după Primul Război Mondial. În anii 1920, multă lume care nu fusese în stare să accepte pierderea de vieți omenești în tranșee și ulterior în epidemia de gripă căzuse pradă credinței că se putea intra într-o comunicare dincolo de mormânt, cu cei dragi care muriseră. Practic, se fereau din fața suferinței convingându-se singuri că nu se întâmplase nimic.

Analogia era destul de subțire. Pierderea de vieți omenești din timpul Ploii Solide fusese, cu siguranță, mult mai gravă. Și puțini

dintre arcletari adoptaseră propriu-zis credințe spiritualiste. Însă, după ce o anumită ejecție masivă de masă coronală exterminase aproape o sută de arcletari, Tav pusese pe blog o postare despre călătoria pe care o făcuse cu Doob în Bhutan și despre conversația pe care o avuseseră pe drum cu regele, despre matematica reîncarnării. Era un text meditativ, un elogiu laic adus celor care pieriseră, dar în retrospectivă părea să marcheze un punct de cotitură în gândirea supraviețuitorilor. Roiul avusese întotdeauna un fel de statut cvasidivin în ochii unora care citeau poate prea mult și prea superficial despre teoria haosului și erau înclinați să creadă că deciziile sale colective, aflate dincolo de înțelegerea omenească, făceau uz de supranatural.

Amestecătura de idei tehnomistice care se dezvoltase din acea unică postare era de necitit și de neînțeles pentru Luisa și pentru oricine altcineva care lua contact cu ea după consumarea faptelor, cu mintea limpede, însă părea să le fi oferit speranță și alinare multor tineri terifiați, prinși ca în capcană în arcletele lor. Spre cinstea lui, Tav dăduse înapoi din fața oricăror încercări de a fi ridicat la statutul de profet. De fapt, poate chiar modestia de care dăduse dovadă se întorsese împotriva lui.

— Habar n-am, spuse Luisa, cum poate să citească cineva postările astea și să-și găsească speranța în ele. Sau măcar vreun înțeles. Dar ei au găsit. Și a durat destul cât să le distragă atenția de la problemele reale cu care se confruntau. Iar când Aïdei și celorlalți le-a venit în fine mintea la cap și-au început să-i respingă pe J.B.F. și pe oamenii ei, reacția a fost mult mai severă. Fiindcă lucrurile ajunseseră prea departe la acel moment.

Reacția negativă pornise într-o bola de două triade în care un număr de arcletari cu vederi asemănătoare, printre care și Aïda, denunțaseră ca „vrăjeală” tonul și substanța care predominau în declarațiile oficiale emise din Arcleta Albă și începuseră să-l acuze pe Tavistock Prowse că era bloggerul-marionetă al regimului. Luându-și denumirea de „Brigada Bola Neagră”, se apucaseră să-și răspândească mesajul insurecțional către alte arclete din Roi.

Mesajul acela – care suna perfect logic, în felul lui – se referea la nevoia de a înfrunta realitatea și de a realiza pași realiști și

eficace pentru a trata problemele Roiului. Aici era inclus, la nevoie, și pasul de a se lăsa la mila lui *Endurance.* Ceruseră ca J.B.F. să facă publice registrele și să ofere un raport actual și corect al tuturor stocurilor de apă, alimente și alte lucruri esențiale și al felului în care se modificau aceste cifre de-a lungul timpului. Julia rezistase la aceste revendicări până când, într-un târziu, un dezertor din stafful ei provocase scurgerea datelor. Situația rezervelor de hrană se dovedise a fi sumbră. Ca urmare, se produsese o varietate de reacții care determinaseră de atunci încolo istoria și politica Roiului: printre ele, o retragere și mai puternică în misticism și în gândirea deziderativă, în baza credinței că Agentul fusese un fel de înger răzbunător trimis de Dumnezeu sau de niște extratereștri atât de puternici, încât nici nu se mai deosebeau de Dumnezeu, ca să aducă sfârșitul vremurilor și contopirea tuturor conștiințelor umane într-un roi digital în cer; printre răspunsuri se numărase și adoptarea fățișă a canibalismului – nu în sensul de a ucide oameni din nevoia de hrană, ci de a-i mânca pe cei care muriseră din cauze naturale – ca măsură provizorie până când J.B.F. putea fi înlăturată și înlocuită cu oameni care știau ce fac. Primul grup, cel al misticilor, manifestase tendința de a se alinia de partea Juliei. Canibalii sfârșiseră prin a fi conduși de Aïda, care, datorită hotărârii și charismei sale, își consolidase treptat statutul de lider al Brigăzii Bola Neagră.

Roiul unitar se scindase astfel în două roiuri mai mici, mai puțin viabile, și prin urmare se înrăutățiseră tocmai problemele care duseseră la divizarea lui. Din acel moment, povestea devenea destul de previzibilă, până la consecințele din ultimele câteva zile.

Aïda tot nu vorbea, dar nu era și cazul Juliei. După spusele ei, Aïda și ceilalți supraviețuitori ai Bolei Negre calculaseră, în ultimele săptămâni, că supraviețuitorilor din *Endurance* le va repugna atât de tare trecerea lor la canibalism, încât îi vor ostraciza complet. În loc să-și aștepte pasiv judecata – pe care o anticipau ca deosebit de moralistă, fățarnică și severă – din partea lui Ivy și a aplaudacilor ei, năzuiau să pună mâna pe o parte din *Endurance* sau pe toată nava, începând cu rețeaua informatică, și apoi să negocieze de pe o poziție de forță.

Așa se explica, cel puțin la modul general, tot ce se petrecuse, poate în afară de mutilarea fizică a Juliei și a lui Tav.

Rugată să prezinte o posibilă teorie, Julia ridică din umeri.

— Pentru ei, eram niște criminali. Criminalii trebuie pedepsiți. E greu să pedepsești oameni care deja mor de foame într-un spațiu limitat. Ce-i mai rămâne călăului în trusa de unelte? Doar să-i facă rău trupului. Voiau să mă reducă la tăcere și asta au și făcut. Iar lui Tav voiau să-i plătească cu aceeași monedă, transferând corpul lui fizic în ale lor.

•

O săptămână mai târziu, după ce ultimele victime sucombară din cauza rănilor sau bolii de radiație, mai rămaseră vii și sănătoase opt ființe umane.

Ivy ceru o pauză de douăzeci și patru de ore pentru jelirea morților și realizarea inventarului. Apoi convocă o ședință cu întreaga specie umană: Dinah, Ivy, Moira, Tekla, Julia, Aïda, Camila și Luisa.

Nu prea știau ce era de făcut cu Julia și cu Aïda. Ani întregi visaseră, în momentele de respiro, că într-o bună zi o vor aduce pe J.B.F. la judecată – indiferent ce însemna asta. Apoi, în ultimul moment, fusese eclipsată de Aïda. Iar acum toate acestea păreau oricum irelevante. Puteau șase femei să bage alte două la închisoare? Ce însemna să faci închisoare într-un asemenea loc? Pedeapsa corporală era posibilă cel puțin în teorie. Dar Aïda trecuse deja prin asta, cu rezultate care le întorceau tuturor stomacul pe dos.

J.B.F. nu reprezenta o amenințare pentru nimeni. Aïda încă mai avea un aer amenințător. Dar n-aveau ce-i face, poate doar s-o încuie într-o arcletă ori să stea cu ochii pe ea tot timpul. Ceea ce și făcură: n-o slăbeau din ochi nicio clipă, nu-i permiteau niciodată să rămână în urma lor.

Se întâlniră în Banană și se așezară la masa lungă. Pe o latură era moartea: infirmeria în care Zeke, ultimul bărbat rămas în viață, își dăduse duhul cu o zi și jumătate în urmă, după ce glumise că era mare păcat ce se întâmpla: rămăsese ultimul bărbat în viață, înconjurat de opt femei, dintre care să tot aleagă. Curățaseră toată incinta cu înălbitor și făcuseră paturile cu așternuturi curate, în speranța că niciuna dintre ele n-avea să le ocupe multă vreme de atunci înainte. Pe cealaltă latură era viața: șirul de compartimente în care își aranjase Moira laboratorul de genetică.

Întâlnirea lor avea să fie denumită ulterior Consiliul celor

Șapte Eve. Deoarece, deși erau prezente opt femei, una dintre ele – Luisa – ajunsese deja la menopauză. Ivy deschise ședința cu un raport despre situația lor generală. Dintr-un anume punct de vedere, aceasta era surprinzător de bună. Erau deja atât de obișnuite cu știrile îngrozitoare, încât se văzu nevoită să sublinieze acest lucru repetându-l de mai multe ori. Puține cotloane ale sistemului solar erau atât de sigure ca acela în care se opriseră ele. Nicio radiație cosmică nu le putea atinge acolo. În egală măsură, erau imune la ejecțiile de masă coronală. Lumina solară necesară pentru electricitate și agricultură era disponibilă la o distanță scurtă deasupra lor, sus, pe pereții crevasei, unde soarele strălucea aproape tot timpul.

Între timp, marele reactor și peste patruzeci de arclete produceau mai multă electricitate decât puteau ele să folosească vreodată și aveau s-o producă în continuare decenii la rând. Din cantitatea de apă le mai rămăseseră o sută de tone. Cât timp topiseră gheața și descompuseseră apa rezultată ca s-o folosească la propulsie, extrăseseră din ea multe tone de fosfor, carbon, amoniu și alte chimicale, reziduuri din perioada nașterii sistemului solar, care acoperiseră cândva Scheletul lui Greg într-o carapace neagră emițătoare de aburi puturoși. Materiile acelea, după cum știuse prea bine Sean Probst, aveau să se dovedească neprețuite pe post de nutrienți în sprijinul agriculturii.

Nu aveau de ce să-și mai facă vreodată griji în legătură cu lucrurile care îi preocupaseră obsesiv în ultimii cinci ani: perigeuri, apogeuri, aprinderi, propergol, deplasare de orice fel. Niciun bolid nu putea ajunge la ele. Chiar dacă Despicatul s-ar fi izbit la un moment dat de un bolid la fel de mare ca el, probabil că ele ar fi supraviețuit evenimentului.

Vitaminele care fuseseră înghesuite în fiecare arcletă lansată către Norul Arcă erau menite să susțină o populație de mii de oameni. Deși multe dintre ele se pierduseră, ceea ce rămăsese tot era suficient ca să aprovizioneze timp îndelungat, cu aspirină și perii de dinți, o colonie de mici dimensiuni.

Depindeau în multe privințe de tehnologia digitală. Nu puteau supraviețui mult timp fără roboți care să muncească în locul lor și fără sisteme de control computerizat care să țină instalațiile în funcțiune. Nu aveau capacitatea de a fabrica noi cipuri de computer ca să le înlocuiască pe cele vechi. Dar arcotecții,

anticipând o asemenea situație, le aprovizionaseră din abundență cu piese de rezervă cât pentru sute de ani de folosință, cu condiția să le gestioneze cu chibzuială. Și aveau planuri de repornire a civilizației digitale cândva în viitor; dispuneau de unelte pentru realizarea de unelte cu care să realizeze alte unelte și de instrucțiuni pentru folosirea lor când avea să vină vremea.

Odată lămurite toate nevoile imediate, discuția se orientă către evidenta chestiune a zilei. Toate capetele se întoarseră spre Moira.

— Echipamentul meu a scăpat complet neatins, spuse ea. Ultimii trei ani au fost plictisitori pentru mine. Am fost tratată ca o floare fragilă. Mi-am petrecut timpul notând tot ce cunosc despre cum se folosesc lucrurile acelea. Dacă mâine pățesc ceva și mor, tot o să fiți în stare să lucrați cu ele. Evident, toate suntem femei. Șapte dintre noi încă mai sunt capabile de făcut copii. Sau, mai exact, de produs ovule. Carevasăzică, de unde facem rost de niște spermă? Păi, nouăzeci și șapte la sută din ce s-a trimis de pe Pământ s-a distrus în dezastrul din prima zi a Ploii Solide. Restul a supraviețuit fiindcă deja fusese distribuit în zece arclete diferite. Toate aceste zece au plecat mai târziu cu Roiul. Însă nimic din acest material nu pare să mai fi ajuns înapoi.

Aïda o întrerupse. Privind peste masă la Julia, declară:

— Eu am făcut parte din Roi, cum bine știți. Pot să vă spun că treaba asta cu mostrele din cele zece arclete a fost dată uitării. Nu s-a discutat niciodată despre ea. Indiferent dacă o fi știut cineva că erau acolo, lumea a uitat repede.

Julia îi interpretă vorbele ca pe un atac la realizările ei.

— Noi am avut opt sute de tineri, bărbați și femei, reprezentând toate grupurile etnice din lume.

— Am avut, repetă Aïda. Nu mai avem.

— Efortul necesar ca să păstrezi câteva recipiente cu mostre criogenizate nu merita să…

— Stop, interveni Ivy. Dacă vom fi în stare să ne apucăm să facem copii, stră-strănepoții lor vor putea să se aplece asupra înregistrărilor, să judece și să dezbată ce-ar fi trebuit făcut. Acum nu-i momentul s-o luăm de la capăt cu incriminările.

— Am fost de față la ședința în care Markus a spus că Arhiva Genetică Umană e o aiureală, spuse Dinah.

Era puțin surprinsă să se audă luându-i partea Juliei într-o discuție în contradictoriu.

— N-avem voie să repetăm greșeala asta, spuse Aïda, să ne păcălim singuri. Să credem în rahaturi care nu-s adevărate.

— De-am fi știut, spuse Ivy, că o să se ajungă așa, deodată, la doar șapte femei fertile supraviețuitoare, în ultimii trei ani i-am fi pus pe toți bărbații sănătoși să se masturbeze în eprubete. Am fi căutat metode să congelăm tot materialul. Dar nu ne-am imaginat niciodată că se va ajunge la așa ceva.

— Nu e clar ce calitate ar fi avut rezultatele, interveni Moira. Având în vedere cantitatea de radiații la care ne-am expus, probabil că aș fi avut de făcut o mulțime de reparații manuale la materialul genetic din mostrele alea.

— Reparații manuale? întrebă Julia.

— Ar fi trebuit să fac semnul de ghilimele, spuse Moira, ridicând ambele mâini și îndoindu-și degetele. Evident că nu-mi folosesc la propriu mâinile. Dar cu echipamentul de-acolo – arătă cu capul în direcția laboratorului – pot să izolez o celulă, fie spermatozoid, fie ovul, și să-i citesc genomul. Desigur, omit aici o mulțime de detalii. Dar ideea e că pot să obțin o înregistrare digitală a ADN-ului din ea. Și când ai așa ceva la dispoziție, totul se transformă într-un exercițiu de software – datele pot fi evaluate și comparate cu niște baze de date uriașe, care au fost trimise pe orbită ca parte din laborator. E posibil să identifici într-un anume cromozom locuri în care o frântură de ADN a fost vătămată de radiația cosmică sau de cea din reactor. Pe urmă e posibil să repari rupturile acelea prin înnădire cu ceva ce presupui logic că o fi fost acolo inițial.

— Pare mult de muncă, spuse Camila. Dacă pot să fac ceva să-ți mai ușurez povara și să mă fac utilă, îți stau la dispoziție.

— Mulțumesc. O să lucrăm toate la asta luni de zile până să obținem ceva. Nici n-avem mare lucru de făcut în rest.

— Scuzați-mă, dar ce rost are să discutăm asta, dacă n-avem spermă cu care să lucrăm? întrebă Aïda.

— Nu ne trebuie spermă, răspunse Moira.

— Nu ne trebuie spermă ca să rămânem gravide! Asta n-am mai auzit-o până acum, spuse Aïda, cu un hohot de râs strident.

Moira continuă pe un ton glacial:

— Există un procedeu numit partenogeneză, literalmente nașterea virgină, prin care un embrion uniparental poate fi creat

dintr-un ovul normal. S-a realizat în cazul animalelor. Singurul motiv pentru care n-a făcut nimeni așa ceva în cazul oamenilor este că părea cam dubios din punct de vedere etic, dar și complet inutil, având în vedere cât de doritori erau bărbații să impregneze femeile de câte ori prindeau ocazia.

— Moira, poți s-o faci aici? întrebă Luisa.

— În esență, nu e mai dificil decât genul de artificiu pe care vi l-am descris în cazul reparării spermei vătămate. În unele privințe, ar fi chiar mai ușor.

— Poți să ne faci să rămânem gravide... cu noi înșine, preciză Tekla.

— Da. Pe toate, în afară de Luisa.

— Pot să fac un copil căruia îi sunt și mamă, și tată, spuse Aïda.

Era limpede că ideea aceasta o fascina. Dintr-odată, nu mai era Aïda cea țepoasă și dificilă, ci fata afectuoasă și dedicată care trebuie că-i fermecase pe potentații zilei în timpul Tragerii la Sorți.

— O să fie nevoie de ceva muncă de laborator mai delicată, spuse Moira. Dar ăsta-i și scopul pentru care am adus cu noi până aici un laborator întreg și funcțional.

Rămaseră o vreme chibzuind la toate acestea. Apoi Julia rupse tăcerea.

— Vorbesc din punct de vedere al ignorantului într-ale științei: Vrei să spui că poți să ne clonezi?

Moira dădu din cap – nu pentru a încuviința, ci pentru a sugera „Îți înțeleg întrebarea”.

— Julia, există căi diferite de-a face treaba asta. O cale ar produce într-adevăr clone – numai odrasle identice cu mama din punct de vedere genetic. Nu asta vrem noi. Întâi că nu ne-ar rezolva problema de bază – lipsa de bărbați.

Camila ridică o mână. Moira, vizibil iritată de întrerupere, bătu din gene, apoi îi făcu un semn cu capul.

— Și asta chiar e o problemă? întrebă Camila. Câtă vreme avem laboratorul și putem să continuăm să facem clone, ar fi chiar așa rău să avem o societate fără bărbați? Cel puțin timp de câteva generații?

Moira o reduse la tăcere făcând cu mâna un gest ușor de respingere.

— Asta-i o întrebare pentru mai târziu. Cu versiunea asta de

partenogeneză avem altă problemă, care e, o spun din nou, că toate odraslele sunt la fel. Cópii identice. Ca să obținem o oarecare diversitate genetică, trebuie să folosim ceva care se cheamă partenogeneză automictică. E o poveste lungă, dar uite care-i ideea: în reproducerea sexuată normală, există un schimb reciproc de material genetic între cromozomi în timpul meiozei. Este o formă de recombinare naturală a ADN-ului. Asta îi face pe copiii tăi să arate *oarecum* asemănător cu tine, dar nu *exact* ca tine. În forma de partenogeneză pe care propun eu s-o folosim, va exista acea recombinare. Un element aleatoriu.

— Și băieți, și fete? întrebă Dinah.

— Asta-i mai greu, recunoscu Moira. Nu-i joacă de copii să sintetizezi un cromozom Y. Anticipez că primul rând de bebeluși – poate primele câteva rânduri – vor fi doar de sex feminin. Pentru că pur și simplu trebuie să sporim numărul populației. Între timp pot să lucrez la problema cromozomului Y. Mai târziu, sper să rezulte și câțiva băieței.

— Dar fetițele astea – și mai târziu băiețeii – tot din propriul nostru ADN se vor concepe, nu-i așa? întrebă Ivy.

— Ba da.

— Deci vor fi destul de asemănătoare cu noi din punct de vedere genetic.

— Dacă nu iau nicio măsură, spuse Moira, o să fie ca niște surori. Poate chiar și mai asemănătoare de-atât. Dar există câteva trucuri pe care pot să le folosesc ca să creez o gamă mai largă de genotipuri din același material-sursă. Poate vor fi mai degrabă ca verișorii. Nu știu, nu s-a mai încercat așa ceva.

— Vorbim despre problema consangvinității? întrebă Dinah. Așa sună.

— Despre pierderea heterozigoției. Da. Din întâmplare, mai știu câte ceva despre asta. De-aia m-au și ales să fac parte din Populația Generală.

— Datorită studiilor tale despre dihorul cu labe negre și așa mai departe, spuse Ivy.

— Da. Problema noastră e similară. Dar ceea ce aș vrea eu să țineți minte toate e că am rezolvat problema în cazul dihorilor cu labe negre și că o s-o mai rezolvăm o dată.

O spuse cu toată forța și încrederea, reducându-le la tăcere timp de câteva clipe și făcându-le să-și întoarcă privirile către ea în așteptarea continuării.

Și Moira continuă:

— Cred că fiecare dintre noi înțelege lucrurile astea cel puțin la nivel intuitiv, da?

Erau cuvinte țintite către Julia, care păru cam scoasă din sărite și replică mușcător:

— Fiica mea avea sindromul Down. Asta-i tot ce am de spus.

Moira îi acceptă răspunsul cu o înclinare a capului și spuse mai departe:

— Toată lumea are unele defecte genetice. Când te reproduci mai mult sau mai puțin la întâmplare în interiorul unei populații de mari dimensiuni, există tendința ca erorile astea să fie copleșite de legea mediilor. Cumva se rezolvă totul. Dar când procreează doi oameni care au același defect, probabil că odrasla lor va avea la rândul ei defectul respectiv și, cu timpul, ajungem să vedem obișnuitele neplăceri pe care le asociem în mintea noastră cu consangvinitatea.

— Și-atunci, interveni Luisa, dacă ne ținem de planul pe care l-ai conceput tu și începem, în vreo câțiva ani, cu șapte grupe din ceea ce s-ar chema surori sau verișoare…

— Nu-i suficientă heterozigoție, asta ca să-ți răspund la întrebare, spuse Moira. Dacă ai o predispoziție genetică la o boală, oricare, de exemplu…

— În familia mea se-ntâlnește alfa-talasemia, spuse Ivy.

— E un exemplu bun, încuviință Moira. Întâmplarea face că Vechiul Pământ a compilat baze de date vaste despre asemenea lucruri înainte să fie distrus. Și acum toate sunt acolo.

Arătă în direcția laboratorului său.

— Știm foarte bine care defecte anume de pe ce cromozomi sunt responsabile pentru alfa-talasemie. Dacă îmi furnizezi un ovul, pot să găsesc defectele astea și pot să le repar înainte să începem partenogeneza. Urmașii tăi nu vor mai purta defectul. Cu excepția cine știe căror mutații aleatorii din viitor, n-o să mai revină niciodată.

Dinah ridică mâna.

— Fratele meu era purtător de fibroză cistică. Eu nu mi-am făcut testul.

Ridică și Julia mâna.

— Trei dintre mătușile mele au murit de aceeași formă de cancer la sân. Mi-am făcut testul. Știu că am și eu defectul.

— Același răspuns se aplică în toate aceste cazuri, explică

Moira. Dacă există vreun test genetic pentru ele, atunci, prin definiție, înseamnă că știm ce defecte sunt responsabile. Iar dacă știm asta putem să facem reparația.

O voce nouă se alătură conversației.

— Dar tulburarea bipolară?

Toată lumea se uită la Aïda.

Urma să-și trăiască tot restul vieții și să plece la întâlnirea cu creatorul ei fără să aibă niciun prieten, fără să poarte măcar o conversație prietenească. Prin urmare, nimeni nu se găsea într-o stare de spirit receptivă la întrebarea ei. Dar simplul fapt că o pusese sugera un nivel de introspecție pe care nu-l mai sesizaseră până atunci la ea. Moira se gândi înainte de a răspunde.

— Va trebui să fac niște cercetări. Cred că are și o componentă ereditară, într-o anume măsură. În măsura în care i se poate depista originea într-un anume loc de pe anumiți cromozomi, se poate trata ca orice altă boală.

— Crezi că *ar trebui* tratată? întrebă Aïda.

Toată lumea se uită automat la Luisa, care dădu din cap afirmativ.

— S-a trecut demult de punctul în care ne gândeam la bolile mintale ca la un soi de afecțiuni cumva mai prejos decât cele fizice. Acestor tulburări ar trebui, după opinia mea, să li se acorde exact aceeași atenție.

— Crezi că *trebuie* tratată?

Luisa se înroși puțin la față.

— Ce scop au întrebările astea, Aïda?

— Am cercetat subiectul, spuse Aïda. Unii zic că bipolaritatea e o adaptare utilă. Când lucrurile stau prost, devii deprimat, te retragi, îți conservi energia. Când lucrurile merg bine, te pui pe treabă cu multă energie.

— Și ideea ta ar fi…

— O să tratezi afecțiunea asta la urmașul meu *împotriva voinței mele*? Și dacă *vreau* să am o mulțime de copilași bipolari?

În tăcerea deconcertată care urmă, se auzi vocea Camilei.

— Dar agresiunea?

Toate se întoarseră către ea, de parcă nu erau sigure că o auziseră corect.

— Vorbesc serios, spuse ea, și privi spre Aïda. Nu vreau să

banalizez suferința pe care o provoacă afecțiunea ta. Dar, în decursul istoriei, agresiunea a cauzat mult mai multe suferințe și morți decât tulburarea bipolară sau mai știu eu ce. Dacă tot remediem aspectele astea ale psihicului uman care au dus la suferințe, n-ar trebui să eliminăm tendința spre comportament agresiv?

— Asta-i altceva, începu Moira.

Dar se văzu întreruptă de Dinah.

— Ia stați așa. Eu sunt agresivă. Mereu am fost. Mă pregăteam să devin jucătoare de fotbal olimpică! Doar așa am reușit să fac ceva în viață – mi-am canalizat agresivitatea în diverse activități.

Arătă cu capul către Tekla, care ședea în cealaltă parte a mesei.

— Ce dracu', uitați-vă la ea! De câte ori nu ne-a salvat pielea cu agresivitatea ei?

Tekla dădu din cap.

— Da. Și Dinah m-a salvat pe mine acționând cu agresivitate împotriva regulilor din stația spațială. Problema nu e agresivitatea. E lipsa de disciplină. O persoană poate să fie agresivă – înclină din cap către Dinah – și totuși să fie utilă în societate dacă își controlează izbucnirile.

Și îi aruncă o privire semnificativă Aïdei, care pufni ușor și se uită în altă parte.

— Deci ce propui, să prăsim oameni disciplinați și cu autocontrol? întrebă Ivy. Nu prea prind ideea.

— După părerea mea, spuse Julia, Camila spunea doar că anumite tipuri de personalitate, duse la extreme nesănătoase, sunt la fel de rele ca bolile mintale propriu-zise, diagnosticabile. Dacă nu mai rele.

— Nu vreau să vorbești tu în numele meu, ripostă Camila. Te rog să nu mai vorbești în numele meu, Julia.

— Încercam doar să fiu de folos, spuse Julia.

Dar, dacă vechea J.B.F. ar fi spus-o cu reproș, cea nouă părea doar sleită de puteri.

— Mă rog, reluă Dinah, ce încercam eu să spun e că nu-mi place să fiu etichetată drept o ciudățenie genetică pe care trebuie s-o eradicați din viitorul omenirii.

— Dinah, nimeni nu ți-ar spune așa ceva, zise Ivy. Camila vorbește despre pitecantropii ăia care au încercat s-o omoare

pentru că-și dorea să facă școală.

— Și părerea *ta* care e? o întrebă Tekla.

— Aceeași ca și a ta. Agresiunea nu-i o problemă. Trebuie doar controlată. Orientată. Dar asta se face cu ajutorul inteligenței. Prin gândire rațională.

Cu asta îi smulse Aïdei un chicotit înăbușit.

— Ah, pardon, spuse ea. Mă gândeam la Roi. Opt sute de oameni, toți aleși pe sprânceană pentru inteligența și pentru gândirea lor rațională. La final nu ne mai gândeam decât la ce gust aveau.

— *Noi* nu ne-am mâncat unii pe alții, spuse Ivy.

— Dar v-ați gândit la asta, zâmbi Aïda.

Dinah izbi zdravăn cu palma în tăblia mesei. Rămase un moment neclintită, cu ochii strâns închiși, apoi se ridică și ieși din încăpere.

— Bănuiesc că nu-i destul de disciplinată și de inteligentă ca să-și controleze agresivitatea! o ironiză Aïda.

— E o formă de autodisciplină, explică Tekla. Ca să nu te omoare. Vezi tu, Aïda, să te *gândești* că faci asemenea lucruri e altceva decât *să faci.* De asta se cere o disciplină superioară.

— Drăguță, la ce te referi când spui disciplină? întrebă Moira. Eu încerc doar să transpun cuvântul ăsta în sens genetic. Pot să depistez un marker genetic pentru fibroza cistică. Nu-s sigură dacă lucrul ăsta se aplică și în cazul disciplinei.

— Unele rase sunt disciplinate, interveni Tekla. De fapt, japonezii sunt mai disciplinați decât… *italienii.*

Se uită la Aïda cu o căutătură care pe cei mai mulți i-ar fi făcut să încremenească în scaun, dar Aïda nu făcu decât să-și dea capul pe spate și să râdă triumfător.

— Uiți de legiunile romane, dar te rog, continuă.

— Bărbații sunt mai disciplinați decât femeile. Asta-i realitatea. Așa că trebuie să existe niște gene responsabile.

Se făcu iar liniște, întreruptă într-un târziu de Luisa:

— Tekla, îți observ o latură de care nu știam că există.

— Poți să spui că-s un om rău, poți să spui că-s rasistă, dacă vrei. Știu ce-o să-mi răspunzi: Că totul stă în instrucție. Totul e cultură. Nu sunt de-acord. Dacă nu simți durere, nu răspunzi la durere. Nici la hormoni.

— Ce-i cu hormonii, iubire? întrebă Moira.

Afecțiunea ei pentru Tekla era evidentă și mai atenua puțin

tensiunea din încăpere.

— Toată lumea știe că dacă hormonii sunt într-un anume fel, emoțiile au impact mare. Altă dată, mai puțin. E genetic.

— Sau poate epigenetic, spuse Moira. Adevărul e că nu știm.

— Indiferent, spuse Tekla. Ideea mea este că oamenii care-și duc viața în niște cutii de conserve timp de sute de ani au nevoie de ordine și disciplină. Nu de sus. Din ei înșiși. Dacă există vreo metodă de-a înlesni treaba asta cu ajutorul laboratorului tău genetic, atunci ar trebui să ne folosim de ea.

— N-am discutat deloc despre ideea lui Ivy că inteligența e cheia, spuse Luisa.

— Da, întări Ivy, uitându-se pieziș la Aïda. Am fost întreruptă.

Aïda își acoperi gura cu palma și chicoti teatral. Ivy continuă:

— Dacă avem de gând într-adevăr să deschidem calea îmbunătățirii genetice a urmașilor noștri, atunci mi se pare evident că ar trebui să ne uităm la calitatea aceea care le depășește pe toate celelalte. Și e vorba de inteligență, bine'nțeles.

— Cum adică le depășește pe toate celelalte? întrebă Luisa.

— Prin inteligență înțelegi necesitatea de-a fi disciplinat atunci când e nevoie. Sau de-a acționa agresiv. Sau dimpotrivă. Aș argumenta că mintea omenească e suficient de variabilă ca să poată *deveni* toate acele tipuri diferite de oameni pe care le-au descris Camila, Aïda și Tekla. Dar toate acestea sunt puse în mișcare de ceea ce ne separă de animale. Adică de creierul nostru.

— Există multe tipuri diferite de inteligență, spuse Luisa.

Ivy o contră, clătinând ușor din cap.

— Am văzut toate chestiile alea despre inteligența emoțională și alte de-astea. Bun. În regulă. Dar știi foarte bine despre ce vorbesc. Și știi că se poate propaga genetic. Nu trebuie decât să te uiți la rezultatele școlare ale evreilor așkenazi, la scorurile pe care le obțin la teste.

— Vorbind din punct de vedere al evreului sefard, spuse Luisa, îți poți imagina ce sentimente confuze am acum.

— Avem nevoie de creiere, ăsta-i esențialul, conchise Ivy. Nu mai suntem vânători-culegători. Trăim toate ca niște pacienți în secția de terapie intensivă a unui spital. Ceea ce ne ține în viață nu-i nici curajul, nici vigoarea fizică, nici vreo altă aptitudine dintr-alea care erau valoroase într-o societate de oameni ai

cavernelor. E capacitatea noastră de-a ne însuși deprinderi tehnologice complexe. Capacitatea noastră de-a fi niște tocilari. Avem nevoie să prăsim tocilari.

Se întoarse s-o privească pe Aïda drept în ochi.

— Tu ceri realism. Nemulțumirea ta la adresa ei – arătă cu capul spre Julia – și-a oamenilor din jurul ei era că ofereau panacee. Că nu înfruntau realitățile. Foarte bine. Îți ofer eu niște realități. Acum toate suntem niște tocilare. Așa că mai bine ne-am apuca să ne perfecționăm în treaba asta.

Aïda scutură din cap în batjocură.

— Ai dat deoparte toată componenta umană. De-aia ești un lider prost. De-aia ai fost înlocuită cu Markus, când lucrurile erau controlate de niște oameni mai înțelepți decât tine. Și de-aia ne aflăm acum aici.

— Aici, tefere și nevătămate, spuse Ivy, spre deosebire de oamenii care v-au urmat pe voi. Și care-s morți acum cu toții.

— Așa este, iar eu sunt vie și-mi dau seama cum vor decurge lucrurile: o să mă ții încuiată într-o arcletă, să nasc copii care-o să fie niște ciudățenii genetice și pe care o să-i iei de lângă mine.

Și izbucni în plâns.

— Suferă și ea de ce-am și eu, dar mai rău ca mine, explică Julia. Întrevede o mulțime de consecințe – cele mai multe sumbre, date fiind circumstanțele –, pe urmă acționează în baza lor.

— Julia, nivelul ăsta profund de introspecție e neobișnuit din partea ta, remarcă Moira.

— N-ai nici cea mai vagă idee despre nivelul meu de introspecție, ripostă Julia. Mai toată viața am suferit de depresie clinică. Cândva foloseam medicamente ca să mă redresez. Pe urmă m-am oprit. M-am oprit fiindcă am ajuns la concluzia că mă tâmpeau, și aș prefera să fiu nefericită decât tâmpită. Sunt ceea ce sunt.

— Depresia are o bază genetică, până la un punct. N-ai vrea s-o șterg din genomurile copiilor tăi? întrebă Moira.

— Ai auzit ce-am spus, răspunse Julia. Știi acum ce decizie am luat. Să sufăr pentru binele comunității. Fiindcă societatea are s-o ia razna în lipsa celor ca mine, care imaginează o mulțime de consecințe. Care lasă scenariile să li se deruleze frenetic în minte. Care anticipează ce s-ar putea întâmpla mai rău. Care iau

măsuri de prevenție. Dacă prețul plătit pentru așa ceva – prețul unui cap plin de închipuiri mohorâte – este suferința personală, atunci așa să fie.

— Dar ți-ai dori așa ceva pentru progenitura ta?

— Sigur că nu, spuse Julia. Dacă s-ar putea cumva s-o am pe una fără cealaltă – anticiparea, dar fără nefericire –, aș accepta într-o clipită.

— Nu ne trebuie decât puțini oameni cu modul ăsta de gândire, spuse Tekla. Prea mulți, și te alegi cu Uniunea Sovietică.

— Am patruzeci și șapte de ani, spuse Julia. Mai am în mine resurse pentru un copil, dacă sunt norocoasă. Voi, restul, puteți să tot scoateți copii încă vreo douăzeci de ani. Faceți socoteala.

— Pe mine mă uimește că deja am sărit la perspectiva competitivă! se lamentă Camila. Îmi pare tare rău c-am adus subiectul ăsta în discuție.

Un zgomot strident de răpăială captă atenția tuturor.

Capetele se întoarseră către fereastra Bananei. Nu era mare – cam cât o farfurie normală. Timp de trei ani fusese îngropată în gheață și uitată. Dar acum le oferea o imagine clară, chiar dacă într-un fel năucitoare, a împrejurimilor.

Afară, priponită cu o carabină de torul care se învârtea, era Dinah. Îmbrăcase un costum spațial și ieșise printr-un sas.

Văzând că le captase atenția, ridică mâna și lipi de sticlă un obiect mic. Era un bulgăre de lut, cu niște sârme și un dispozitiv electronic. Apăsă un buton pe dispozitiv și acesta porni o numărătoare inversă de zece minute.

Aïda râse în hohote și bătu din palme.

— Ce naiba face? întrebă Julia.

— Asta-i o încărcătură explozivă, spuse Ivy. O să ne omoare pe toate în zece minute dacă n-o dă jos de pe fereastră.

Se întoarse și trecu în revistă încăperea.

— Păi, și ce vrea să demonstreze? întrebă Julia imperativ.

— Cred că prietena mea încearcă să ne spună că, dacă nu suntem în stare să punem în ordine chestiunea asta, specia umană nu merită să-și mai continue existența, spuse Ivy.

Rămaseră tăcute câteva zeci de secunde, după care Moira propuse:

— Cum vă sună asta: fiecare femeie decide ce se va face cu ovulele ei.

Cum nu se auzea nicio obiecție, continuă:

— Ah, ca să fie clar ce zic: Dacă e vorba de vreo boală adevărată – ceva existent în cărți, definit ca atare în literatura medicală –, o voi repara. Fără să fac deosebiri între afecțiunile fizice și cele mintale. Indiferent de câte afecțiuni dintr-astea suferă fiecare dintre voi, am să le repar pe toate înainte de orice altceva. Totuși…

Și zâmbi, ridicând un deget arătător.

— Odată treaba terminată, fiecare dintre noi primește una la liber.

— Ce la liber? întrebă Tekla.

— O modificare – o îmbunătățire – la alegere, aplicată la genomul ovulului fertilizat care va crește și va deveni copilul tău. Și *numai* al tău. Nu poți s-o impui nimănui altcuiva. Așadar, Camila, dacă tu crezi că eliminarea agresiunii va îmbunătăți specia umană, ei bine, atunci voi căuta în literatura științifică o metodă să-ți atingi scopul pe tărâmul geneticii. Și tot așa pentru fiecare dintre voi și pentru orice schimbări considerați voi că vor îmbunătăți condiția umană. Copilul vostru, alegerea voastră.

Chibzuiră toate, aruncându-și câte o privire în răstimpuri, încercând fiecare să măsoare reacțiile celorlalte.

Ivy se uită la cronometrul de afară.

— Are cineva vreo întrebare? Ne-au mai rămas opt minute.

— Nu cred că ne trebuie opt minute, spuse Luisa.

Ivy privi pe rând în ochii lor, apoi se întoarse către fereastră și făcu gestul cu degetele mari în sus.

Prin sticla ferestrei și prin casca bombată a costumului spațial se văzu cum Dinah își întoarce privirea către ele. Dădu din cap a încuviințare.

Moira zâmbi și ridică degetul mare. Dinah observă și gestul ei.

Apoi Tekla. Apoi Luisa, Camila, Julia.

Toți ochii erau ațintiți asupra Aïdei. Se ferea să le întoarcă privirea. Era, în străfundul sufletului, foarte timidă.

— Mi-e indiferent, murmură ea.

— Trebuie să-ți vadă votul, o îndemnă Ivy.

— Chiar așa? Ce vrei să zici, c-aș putea să distrug de una singură toată specia umană dacă pur și simplu nu ridic degetul mare în următoarele șapte minute?

Tekla scoase un briceag din buzunarul combinezonului și desfăcu lama cu o plesnitură. Îl ținu jos, în poală, prefăcându-se

că își curăță o unghie cu el.

— Ori așa, spuse ea, ori totalul populației umane scade brusc de la opt la șapte și avem decizie unanimă.

Zâmbind, Aïda întinse mâna, cu degetul mare în jos.

— Rostesc un blestem, spuse ea.

Luisa scăpă un oftat de exasperare.

— Nu e un blestem creat *de mine.* Nu e un blestem asupra copiilor *voștri.* Nu. N-am fost niciodată atât de rea pe cât m-ați crezut toți. E un blestem pe care *voi* l-ați creat, făcând ceea ce vă pregătiți să faceți. Și e un blestem asupra copiilor *mei.* Fiindcă eu știu. Eu văd cum are să fie. Eu sunt ticăloasa. Canibala. Cea care nu vrea să se împace cu ceilalți. Copiii mei, indiferent ce decizie aș lua, vor fi în vecii vecilor diferiți de copiii voștri. Fiindcă, nu încape îndoială, ce-ați hotărât voi să faceți e să creați rase noi. Șapte rase noi. Ele vor fi separate și diferite pentru totdeauna, pe cât ești tu de diferită, Moira, față de Ivy. Nu se vor contopi niciodată într-o singură specie umană, ca pe vremuri, fiindcă omenirea are alt drum. Peste niște mii de ani, descendenții voștri se vor uita la descendenții mei și vor zice: „Ah, uite, un copil al Aïdei, canibala, ticăloasa, blestemata”. Vor trece strada ca să se ferească de copiii mei; vor scuipa pământul. Asta-i ceea ce-ați făcut când ați luat decizia asta. Am să-mi modelez copilul – copiii, fiindcă o să am mulți – să reziste sub povara blestemului. Să-i supraviețuiască. Și să se impună.

Aïda își roti privirea în jur, uitându-se pe rând la fiecare dintre celelalte, cu ochii ei de un albastru intens, apoi se uită pe fereastră, fixându-și privirea în ochii lui Dinah.

— Vă blestem, spuse ea.

Și își roti încet mâna, îndreptând degetul mare în sus.

Dinah dezlipi încărcătura explozivă de pe fereastră. Habar n-avea ce spusese Aïda. Nici nu-i păsa în mod deosebit. Probabil ar fi fost obișnuitele replici histrionice ale Aïdei.

Pe ecranul cronometrului se vedeau câteva minute rămase. Ar fi putut să-l oprească pur și simplu. Însă avea chef de o plimbare. Nu știa ce se întâmplase în Banană, dar părea ceva neplăcut. Obosise să tot stea închisă cu oamenii aceia – chiar și cu cei pe care îi iubea. Nu simțea că ar copleși-o dorința de a se întoarce la ei.

Decuplă carabina și se desprinse de torul care se învârtea alene. Inerția o purtă către peretele crevasei. Învățată de multă

vreme cu mișcarea în imponderabilitate, își calculă o tumbă lentă și înfipse tălpile în perete ca să se oprească, apoi porni magneții din ghete și începu să escaladeze peretele crevasei. Gravitația slabă o făcea să înainteze în direcții arbitrare. Mersul „vertical în sus” pe o stâncă era puțin diferit de mersul „orizontal de-a lungul” fundului de canion.

Din boxele căștii de protecție se auzi un sunet de atenție, care o înștiința că se făcuse o conexiune audio.

Era Ivy.

— Ai plecat la plimbare?

— Îhî.

— Fii atentă, tocmai ne-am dat seama de un lucru.

— Așa?

— Am votat toate – în afară de tine.

— Hmm, ai dreptate.

Dinah aruncă o privire la cronometru. Îi era tot mai greu să-l citească, fiindcă se apropia de terminator – linia ca un tăiș care delimita lumina de întuneric –, iar peretele luminos al canionului de deasupra ei se reflecta în ecran. Înclinându-l ca să obțină un unghi mai bun, văzu că era pe cale să depășească marcajul de șaizeci de secunde.

— E-n regulă, mai am timp un minut să hotărăsc și eu.

— Păi, vrei să știi ce înțelegere am făcut noi?

— Am încredere în tine. Dar vreau, sigur.

— O să încercăm toate să facem copii care să semene perfect cu tine, Dinah.

— Foarte amuzant.

Dinah trecu peste terminator și răsări soarele. Ridică mâna liberă și își lăsă în jos vizorul solar al căștii.

— Moira lucrează acum la treaba asta.

— De-aia făcea Aïda așa o dramă?

— Exact.

Treizeci și cinci de secunde.

— Și ce-ați hotărât de fapt?

— Câte-o modificare genetică la liber pentru fiecare mămică.

— A, da? Și tu ce-ai de gând? Vrei să faci niște scorpii prea virtuoase deștepte-foc?

— Cum ai ghicit?

— Am intuit și eu.

— Dar tu, Dinah?

Dinah percepea un început de agitație în vocea prietenei sale. Privi în jos, în crevasă, văzu leagănul omenirii sudat acolo iremediabil și își închipui, un moment, că aruncă în el cu încărcătura explozivă, ca o zeiță răzbunătoare lansând un fulger.

Se gândea la Markus. La copiii pe care ar fi trebuit să-i aibă cu el. Cum ar fi ieșit?

Era el cam nemernic în unele privințe, dar știa cum să-și controleze latura aceasta.

Adevărul era – acum își dădea seama – că ceea ce o făcuse să bată cu palma în masă, să se ridice și să iasă vijelios din Banană cu câteva minute în urmă nu avea nicio legătură cu Aïda. Da, Aïda era provocatoare. Dar mai mult o scosese din fire o insultă pe care o simțise treptat, care venise din partea Camilei și începuse de la remarcile ei despre agresiune. Remarci pe care le vedea acum îndreptate nu atât către ea, Dinah, cât către Markus. Și-ar fi dorit s-o înșface pe Camila de ceafă, s-o așeze în fața unui monitor și s-o forțeze să privească la felul în care își petrecuse Markus ultimele minute din viață.

Markus era un erou. Vorbele Camilei îi lăsaseră lui Dinah impresia că voia să curețe omenirea de eroi. Avusese grijă să se exprime în termeni lipsiți de agresivitate. Dar astfel fusese agresivă într-un alt fel – un fel pasiv-agresiv pe care Dinah, la cum fusese crescută, nu putea să-l considere decât viclean. Și care, până la urmă, era mai distructiv decât agresiunea fățișă.

— Dinah? insistă Ivy.

— O să dau naștere unei rase de eroi, spuse Dinah. Mai dă-o dracu’ pe Camila.

— O să fie... interesant... să împărțim un spațiu restrâns cu o rasă de eroi timp de câteva sute de ani.

— Markus știa cum se face. Era nemernic, dar se ținea de un cod. Se cheamă cavalerism.

Azvârli încărcătura explozivă drept în sus.

— Ăsta a fost un vot pozitiv?

— Să fii convinsă, răspunse Dinah.

O urmări cu privirea cum se micșora pe fundalul stelelor. Luminile roșii ale ledului cronometrului sclipeau ca rubinele.

— Am votat în unanimitate, se auzi vocea lui Ivy.

Dinah înțelese că le anunța pe celelalte femei din Banană.

„Pentru prima și ultima oară”, își spuse Dinah.

Lumina roșie se micșorase până la dimensiunea unui vârf de ac. Ca planeta Marte, își spuse ea, dar mai clară și mai strălucitoare. Apoi, pe tăcute, se transformă într-un glob de lumină galbenă, care se întunecă treptat pe măsură ce se extindea.

PARTEA A TREIA

• *Habitatul inelar, circa A+5.000*

Cinci mii de ani mai târziu

Kath Doi se trezi brusc din somn din cauza unor pete de lumină roz-portocalie care dansau pe pânza bine întinsă deasupra ei. Un instinct străvechi, dobândit în savanele Vechiului Pământ, le interpretă drept pericol: poate umbrele iuți ale unor prădători care dădeau târcoale cortului. În cei cinci mii de ani de Ploaie Solidă, instinctul acela rămăsese în latență, nefolositor. Aici, pe suprafața Noului Pământ, care abia începea să susțină existența animalelor suficient de mari și de inteligente pentru a deveni periculoase, îi tulbura din nou somnul. Umărul îi tresări, așa cum tresare câteodată când ești pe jumătate treaz și nu prea știi dacă te miști cu adevărat sau doar visezi că te miști. Se gândise să bage mâna sub pernă ca să-și scoată arma. Dar, trezindu-se de-a binelea, își dădu seama că brațul nu i se mișcase de-adevăratelea după tresărirea aceea. Prin umplutura subțire de sub cap, simțea în continuare conturul dur al katapultei.

Deja era evident că lumina mișcătoare de pe cort nu avea nimic de-a face cu prădătorii de talie mare. Era prea punctiformă și nestatornică. Nici măcar păsările nu se mișcau așa. Licăritul și răsucitul ei erau misterioase, dar nuanța îi dădea de înțeles că nu era altceva decât prima lumină a zilei. Asta însemna că dormise puțin cam mult și că risca să rateze adierile răsăritului care, sperase ea, aveau s-o poarte în înaltul cerului.

Ieși împleticindu-se din micul cort, simțind în mușchii picioarelor lunga plimbare din ziua anterioară. Era surprinzător. Credea că era bine antrenată. Dar nici măcar în cel mai extins dintre habitatele spațiale n-aveai pante prea lungi de coborât. Pe o planetă adevărată, puteai să pierzi altitudine zile în șir. Și, după cum se dovedea, alergările acestea îndelungate la vale îți omorau picioarele. Ieri ajunsese la aproape două mii de metri

mai jos, coborând de pe un șir de coline către un crater albastru plin cu apă, de treizeci de kilometri în diametru. Se oprise la câțiva kilometri de marginea lui, unde solul cobora către o fâșie de pajiște care o despărțea de mal. Era o pantă subtilă, dar genunchii tremurători ai lui Kath Doi o scoteau în evidență. O coborâse de mai bine de zece ori, măsurându-i înclinarea cu tălpile ei bășicate, simțind curenții de aer pe buze, în păr și în palme. Apoi se întorsese și își târâse picioarele înapoi la deal, până la un punct de inflexiune care ar fi fost invizibil dacă soarele jos al serii nu l-ar fi atins în treacăt, proiectând pe sol muchia precis determinată a terminatorului.

Solul înclinat se netezea în partea suflată de vânt. Netezirea abia se simțise în adierea muribundă din seara trecută, dar ea știuse că avea să devină mai pronunțată dimineața, când răsărea soarele și aerul fugea de căldura lui. Așa că își lăsase ranița jos și ridicase tabără.

Vedea acum că sursa luminii punctiforme era soarele care sclipea în valurile lacului de jos, a cărui apă începea să se frământe în briza dimineții, scoțând zgomote blânde, ca expirația unui amant adormit.

Se aplecă, trase katapulta de sub sacul cu rufe pe care îl folosise pe post de pernă, îi simți zumzetul prin care îi recunoștea amprenta degetului. După un drum scurt și o privire atentă în jur – fiindcă nu-și dorea de fapt să facă uz de katapultă –, se lăsă pe vine și urină în cel mai larg loc deschis pe care îl găsi în preajmă. Abia în ultimele decenii se maturizase ecosistemul local până în punctul în care TerReForm – angajatorul ei – să îl poată însămânța cu prădători. Și întotdeauna rezultatul era la voia întâmplării. În ecosistemele mature ale Vechiului Pământ, prădătorii și prada evoluaseră, conform cronicilor, până la un anumit gen de echilibru. În cazul celor refăcute de pe Noul Pământ, nu știai niciodată. Nu puteai să presupui că toți prădătorii din zonă făceau rost de mâncare suficientă; și chiar dacă era așa, poate vedeau în Kath Doi o tentantă variație în meniu.

Kath Doi era de la Inspecție. Dacă asta însemna că făcea sau nu făcea parte din armată era un subiect de o complexitate aproape teologică. Dar, indiferent dacă îi considerai pe cei de la Inspecție ca fiind o grupare pur științifică având legături ad-hoc cu armata – pur și simplu pentru facilități logistice și pentru

conștientizare situațională – sau îi priveai ca pe o unitate de cercetași de elită care lucra mână în mănușă cu Mâncătorii de Șerpi, misiunea lor declarată era să observe și să dea raportul despre creșterea ecosistemului de pe Noul Pământ. Nu să ucidă animalele pe care rasele umane se zbătuseră atâta să le inventeze și să le importe. În decursul celor două săptămâni cât durase tura ei de lucru la sol, se obișnuise cu katapulta și încetase să i se mai pară remarcabil faptul că avea o armă la purtător. Dar conștientizarea faptului că astăzi era ziua întoarcerii acasă o făcea să privească toate acestea prin ochii orășenilor sofisticați printre care urma să se amestece peste doar o zi: locuitori ai habitatului inelar care n-ar crede nici în ruptul capului că, nu cu mult timp în urmă, Kath Doi se afla într-un loc în care nu puteai să faci pipi fără să te uiți bine în jur și nu te aventurai în loc deschis fără o armă la îndemână.

În cele câteva minute de când se trezise din somn, lumina scânteietoare căpătase o nuanță mai caldă, între aur și alamă. Întregul peisaj era o combinație de fenomene imprevizibile și de o complexitate excepțională: vălurelele de pe lac, formele pe care le căpătaseră ramurile copacilor în suta de ani de când solul acesta fusese însămânțat cu capsule azvârlite din spațiu, rostogolindu-se ca zarurile pe harababura de rămășițe provenite de la miriada de impacturi cu bolizi din timpul Ploii Solide, găsindu-și poziții avantajoase în crăpături gata pregătite de microbi mâncători de piatră. Crengile și frunzele răspundeau palelor de vânt, care erau ele însele aleatorii și turbulente într-un fel care depășea toate calculele umane. Se gândi la felul cum evoluase creierul omenesc – și de fapt al oricăror animale mari – pentru a trăi în medii ca acestea și pentru a fi alimentat de o asemenea complexitate de stimuli. Timp de cinci mii de ani, rasele umane trăiseră în absența unui asemenea gen de stimuli. Încercaseră simularea lor cu ajutorul computerelor. Își construiseră habitate mari cât să poată conține lacuri și păduri. Dar natura simulată nu era natură. Se întrebă dacă nu cumva creierele oamenilor se schimbaseră în tot acest timp și dacă erau acum pregătite pentru ceea ce puseseră în mișcare pe Noul Pământ.

Iar apoi, pentru că era o moirană, se întrebă dacă toate acestea aveau legătură cu faptul că dormise prea mult. Misiunile ei anterioare în cadrul Inspecției fuseseră inserții rapide, cu

durata de doar câteva zile. Și de obicei era trimisă în biomuri mai puțin dezvoltate: la periferia zonei în care se desfășura TerReForm, unde însămânțarea solului avusese loc mai recent și exista mai puțină complexitate care să incite ochiul, nasul și urechea. Misiunea aceasta însă durase suficient cât să simtă că ea însăși se schimbase.

Eva Moira fusese o fiică a Londrei, fascinată de natură, dar atrasă de oraș. Așadar, Kath Doi privi către luminile puternice ale marelui oraș. Aici, pe scoarța planetei, gestul ei presupunea să ridice ochii spre cer.

Cu o zi în urmă era înnorat, iar aerul abia dacă se mișca. Poate că i-ar fi fost foarte greu să găsească și să organizeze energia de care avea nevoie ca să se întoarcă acasă. Dar lucrurile se schimbaseră peste noapte. Aerul se mișca. Deocamdată nu atât de puternic cât să-l simtă pe față, totuși destul ca să înfioare frunzele de la vârfurile copacilor și să legene vârfurile grele ale ierbii înalte. Mai sus, probabil că sufla mai puternic, fiindcă straturile de nori adunați cu o zi în urmă erau acum zdrențuite, numai smocuri și fâșii, de un gri-purpuriu la bază și roz-portocaliu în părțile dinspre est. Cerul care se vedea printre ele era însă perfect limpede și încă destul de întunecat ca să poată zări strălucind câteva stele și planete. Iar către sud – întrucât se afla în emisfera nordică – un inel de puncte scânteietoare ordonate, țâșnind de sub orizontul estic, arcuindu-se pe toată bolta cerească și plonjând în umbra planetei, departe, către vest. Din locul în care se afla vedea aproape jumătate dintre cele aproximativ zece mii de habitate din inel. Departe către est, chiar deasupra orizontului, se vedea un punct luminos deosebit de mare, ca o închizătoare pe un colier. Aceea era colosala structură a Ochiului, la acel moment staționată deasupra Atlanticului.

Era timpul să se ducă acolo.

Își înălțase micul adăpost pe un dreptunghi neted de iarbă moale, la o oarecare distanță de creasta dealului care urma să devieze în sus vântul ce se pregătea să sufle. Strânse tabăra, își săltă sacul pe umăr pentru ultima dată și îl cără pe distanța scurtă până la porțiunea netedă care întrerupea panta și pe care o observase în ziua anterioară. Desfăcând catarama de la centură, îi dădu drumul să cadă pe pământ.

Pentru desfășurarea aripilor dezumflate și a structurii de la

coadă nu trebui decât să le dea câte un brânci bun. Între ele fuseseră îndesate niște boccele mai mici: o pompă de picior și o sferă dură, ceva mai mare decât capul lui Kath Doi.

Petrecu următoarele minute călcând pompa. Cutele dispăreau treptat de pe materialul care se întindea și începea să arate a planor.

De cealaltă parte, soarele depășise buza craterului. Vârfurile aripilor începeau să adune energie solară și s-o transfere către pompe de aer încorporate care aveau să presurizeze aripile și tuburile cozii peste ceea ce se putea obține prin forța mușchilor.

Se îmbrăcă. Procedura începea prin a se dezbrăca în pielea goală și a îngheța de frig. Se bucura că muncise din greu la pompă.

Sfera dură era o bulă de sticlă cu o deschidere în partea de jos cât să treacă prin ea capul lui Kath Doi. Deocamdată însă era umplută cu un sul de material gri. Îl scoase afară și îi dădu brânci pe pământ. Era cât ea de lung. În interiorul sulului fusese înfășurată o pâlnie semirigidă, cu niște curelușe atârnându-i de margine. În pâlnie erau îndesate două pachete. Unul dintre ele era minuscul, doar o pastilă care avea să-i oprească activitatea intestinelor timp de o zi. O înghiți. Celălalt era o pungă cu gel grea și chinuitor de rece. Kath Doi mușcă un colț și se mozoli cu gel peste tot, tresărind la atingerea înghețată. Era un emolient despre care umbla vorba că avea o compoziție foarte complicată. Avea o denumire oficială, dar toată lumea îi spunea Vaselina Cosmică. Substanța aceea n-avea să fie vândută vreodată ca produs cosmetic; îi rămăsese grea pe piele și practic o simțea cum îi înfundă porii.

Dispozitivul compus din pâlnie și curele era pentru colectarea urinei. Păși în el, și-l trase peste muntele pubian și prinse bine curelele peste zona crestei iliace. Un tub scurt îi atârna gâdilând-o pe interiorul coapsei.

Apoi ridică obiectul din material gri. Era un costum întreg mulat, cu o singură deschizătură, cea de la gât. O rețea de nați aproape microscopici – roboti simpli, cu trei picioare, care nu știau să facă altceva decât să se țină de mâini cu cei din jur. Ar fi fost imposibil de îmbrăcat dacă n-ar fi fost faptul că nații, comunicând între ei într-un limbaj simplu, puteau să întindă sau să strângă legăturile dintre ei după un program comun. Își băgă mâinile în gaura de la gât și trase în sensuri diferite.

Recunoscând gestul, nații se relaxară, iar deschizătura se lărgi până reuși să-și introducă un picior, apoi pe celălalt. Mișcările necesitau un bun echilibru, ceea ce Kath Doi era norocoasă să aibă. Stătea în picioare pe un prosop pe care îl întinsese pe jos. Eroarea clasică era să-ți pierzi echilibrul și să te sprijini cu un picior în țărână, sau chiar să cazi și să te pomenești plin de pământ, pietricele și crenguțe lipite de Vaselina Cosmică. Dar Kath Doi își băgă ambele picioare în costum fără incidente. Descoperirea orificiilor pentru picioare și apoi a celor pentru fiecare deget în parte se dovedi, ca de obicei, o comedie burlescă. Odată ce își trase costumul peste fese, putu să se așeze și să se ocupe de câte un deget pe rând. Apoi băgă mâna în cracul încă lăbărțat și conectă tubul de urină la un ștuț de pe interiorul coapsei drepte. Recunoscând că se făcuse conexiunea, țesătura se strânse, mai să-i prindă mâna înăuntru. Strânsoarea înaintă în sus ca un val dinspre degetele de la picioare către pulpe și fese, oprindu-se când dădu de talie. Kath Doi își săltă jumătatea de sus a costumului peste umeri și își potrivi degetele în mănușile de la capătul mânecilor. Percepându-i intențiile, costumul se strânse treptat după mișcările ei, cu excepția porțiunii de la gât.

Din orificiul căștii de protecție desprinse un guler rigid, cu o balama pe o parte și un zăvor pe cealaltă. Și-l fixă în jurul gâtului, apoi trase în sus peste el materialul lejer al costumului și îl ținu până se strânse, formând o conexiune solidă cu gulerul.

De la gât în jos până la degetele de la picioare, era acum complet îmbrăcată în materialul cenușiu, atât de bine întins pe ea, încât își putea vedea tendoanele pe dosul palmelor, sfârcurile reacționând la răcoarea zorilor și micuțele văi din locurile în care unghiile ieșeau la iveală de sub carne.

Ezită să-și lase casca pe față. Multă vreme de atunci încolo nu va mai avea altă ocazie de a respira aer proaspăt de pe Noul Pământ. Savantul din ea era în conflict cu un strat mai adânc, comun tuturor raselor umane, care dorea să vadă frumusețe și scop în „natură”. Știa prea bine ce i-ar spune Doc – sau orice alt ivyn – dacă ar putea să-i citească gândurile. Apa din lacul pe care îl vezi mai jos există acolo fiindcă am aruncat noi cu miezuri de cometă în Pământul mort până a rămas umed. Aerul pe care îl respiri a fost confecționat de organisme pe care le-am produs noi prin inginerie genetică și le-am pulverizat pe toată

suprafața planetei umede, pe urmă le-am omorât după ce și-au îndeplinit misiunea. Iar mirosul pătrunzător care îți place atât de mult vine de la o vegetație care timp de mulți ani a existat doar sub forma unui șir de numere binare stocate într-o memorie flash atârnată de gâtul Evei tale.

Nimic din toate acestea nu schimba faptul că îi făcea plăcere. Dar briza se întețea, făcând vehiculul să tresalte și să se agite. Era configurat pentru portanță minimă și puțin probabil s-o ia din loc, dar o pală de vânt impetuoasă ar fi putut să-l ducă de acolo.

Tresărind când percepu o mișcare subită, Kath Doi întinse mâna și lovi suprafața superioară a aripii drepte, cam la un braț distanță de vârf.

Își simți propria-i atingere. O bucată de piele de pe dosul antebrațului drept, cam la un deget distanță de încheietură, se înfioră când materialul costumului se contractă peste ea: o configurație de pliuri nu mai mare decât amprenta unui deget. Dar având forma inconfundabilă a unui mâini miniaturale – mâna Moirei. Pielea ei și învelitoarea planorului se uniseră într-un sistem senzorial comun, mijlocit de materialul inteligent al costumului.

Niciodată nu se plictisea de el. Își mișcă palma către vârful aripii și urmări cu un zâmbet abia schițat cum perturbarea în formă de mână din costumul ei se mișca și ea în direcția încheieturii. Ridică palma de pe aripă și încrețitura dispăru.

Își trase casca pe cap și o potrivi în guler. În afara unei benzi capitonate în zona frunții, care să-i sprijine greutatea capului, și de o serie de difuzoare miniaturale răspândite ici și colo, casca era doar un balon transparent, din fericire neaglomerat cu display-uri de date și alte poveri.

În fuzelajul care unea aripile era un culcuș în care Kath Doi abia încăpea înghesuită. Încălecă botul aparatului, ridică un genunchi și îl așeză într-un jgheab capitonat și izolat care trebuia să-l sprijine împreună cu gamba. Procedă la fel și cu celălalt picior. Acum stătea îngenuncheată în carlingă. Pe suportul pentru abdomen din fața ei se afla o parașută împăturită sub forma unui rucsac subțire. O ridică, și-o aruncă pe spate și strânse curelele în jurul taliei și coapselor. Se aplecă în față, sprijinită în brațe, apoi făcu o flotare inversă, întinzându-se pe burtă.

După aceea făcu legăturile: între tubul de urină și un sistem de drenaj, între apa de băut și guler. Deocamdată nu avea nevoie de tuburi pentru intrarea și ieșirea aerului atmosferic, dar preferă să le conecteze și pe ele, împreună cu cablul de curent.

Apoi întinse mâna în spate până la glezne și găsi urechea fermoarului. Habar n-avea de ce se numea așa. Era un închizător liniar, compus din nați lipsiți de inteligență, specializați, care îi sigilară trupul în interiorul fuzelajului, culcușit sub multe straturi de izolație încrețită. Când îl trase în sus, simți acoperișul flexibil al planorului strângându-i-se peste fese și unindu-se în sus pe șira spinării până se închise în jurul gulerului de la costum. Doar balonul care îi acoperea capul rămăsese expus. Devenise botul planorului.

Își duse brațele în lateral ca o pasăre care își întinde aripile, strecurându-le în tunelurile izolate și sprijinindu-le confortabil pe suporturi umplute cu aer. Pe moment crezu că niște pietricele ajunseseră cumva la bord și îi rămăseseră prinse sub brațe. Apoi una dintre ele se mișcă puțin, iar ea își dădu seama că era tot activitatea costumului, care simțea presiunea unei pietre la exteriorul aripii și o recrea în oglindă.

Izolația ajuta și la amortizarea zgomotului, așa că nu mai auzea mare lucru de afară.

Ceea ce nu însemna că nu mai pătrundea niciun sunet până la ea. Auzea vântul. Un cuvânt care nu reușea să exprime peisajul fonic redat acum de rețeaua boxelor miniaturale. „Canida adulmecă pădurea” era o propoziție complet diferită de „Omul mirosi pădurea” nu pentru că erau cuvinte cu semnificații diferite, ci pentru că aparatul olfactiv al canidelor era infinit superior celui al oamenilor. Făcând o analogie oarecum similară, portretul sonor tridimensional al vântului, generat în timp real de sistemele de la bordul planorului și transmis de boxele căștii de protecție, era tot atât de îndepărtat de ceea ce putea ea să perceapă cu auzul nativ pe cât era adulmecatul canidei față de mirositul omului. Asta pentru că vehiculul avea lidare îndreptate în toate direcțiile, sondând aerul pe o rază de câteva sute de metri și observându-i miriadele de curenți, vânturi de forfecare și vârtejuri. Era imposibil să transmiți toată acea informație pe calea sunetului, dar ceea ce răzbătea era mai mult decât suficient ca s-o orienteze pe Kath Doi încotro voia să meargă: și

anume, acolo unde se afla energia. Iar în momentul acela, simfonia de tonuri, șuierături, pârâituri și foșnete îi spunea că intuiția pe care o avusese cu o seară în urmă fusese mai mult sau mai puțin corectă. Vântul urca panta dinspre lac aproape ca o cortină uniformă, dar când se mula peste creasta dealului, curenții de sus, de pe margine, trebuiau să dea zor ca să țină pasul cu stratul de aer de la sol. Între vântul din înalt și cel de la sol exista o gradație a vitezei. Kath Doi se putea folosi de ea.

Și ochii îi erau ocupați, urmăreau o pereche de păsări care zburau paralel cu versantul, scăldându-se și ieșind întruna din foarfeca vântului, sorbind energie. Departe deasupra lor, norii îi spuneau o poveste despre condițiile pe care avea să le înfrunte în câteva minute, dar asta n-o preocupa deocamdată.

Se stârni o rafală de vânt. Spori senzația de presiune sub brațe și în același timp simți aeronava înălțându-se cu totul. Își mișcă picioarele și mâinile într-un fel pe care costumul îl recunoscu și îl transmise către suprafețele de control ale planorului. Într-o clipită, aeronava era configurată pentru portanță. Înfigându-se dintr-odată în vântul care bătea la deal, aparatul țâșni în aer; simți cum dispar nodurile de presiune când solul pierdu contactul cu aripile. Apoi unica senzație de pe pielea brațelor rămase cea produsă de aripile care descifrau curenții de aer prelinși peste ele. Se înălță destul cât să obțină o marjă de eroare, apoi aplecă botul și plană în josul dealului, renunțând la altitudine în schimbul vitezei. Jocul pe care urma să-l joace tot restul zilei urmărea acumularea unei rezerve de energie furate din atmosferă. În cele din urmă avea s-o dea la schimb pe altitudine, ridicându-se în cercuri concentrice către un loc în care se sfârșea atmosfera.

Mai către malul lacului, pajiștea lăsa locul copacilor. Era una dintre cele mai mature păduri de pe Noul Pământ. Fusese sădită la doar câțiva ani după Primul Tratat, cam cu o sută de ani în urmă. Ridică botul navei, trecu razant peste ramurile cele mai înalte și coborî din nou, până ajunse să planeze deasupra apei albastre a lacului: miezul topit al unei comete, în care viața fusese răsădită și răsărea întruna sub formă de alge și pești. Printr-o comandă vocală, făcu planorul să dea drumul unui tub, nu mai gros decât degetul ei, în apa pe care o survola de la doar câțiva metri înălțime. La prima traversare pe deasupra lacului, Kath Doi adună douăzeci de kilograme de apă, care produseră o

oarecare încetinire a planorului. De cealaltă parte descoperi un curent ascendent și pluti pe el în sus câteva sute de metri, după care se întoarse și plonjă pentru o nouă traversare, mai rapidă, și pentru încă o sorbitură lungă din apa lacului. Această parte a călătoriei era cea mai delicată, așa că era bine că începea cu ea, cât mai avea forțe proaspete. Un planor cu o greutate îndeajuns de mică încât să-l poată căra în spinare era, tot din aceeași cauză, prea ușor ca să înmagazineze foarte multă energie cinetică. Lipsa lui de impuls limita manevrele pe care le putea efectua Kath Doi în partea superioară a atmosferei; mici spasme în curgerea curenților de aer l-ar arunca de colo colo ca pe o pană. Era nevoie să se îngreuneze considerabil. Iar pentru asta trebuia să absoarbă apă din lac, ceea ce făcea acum. Dar totul se petrecea la altitudine și la viteză joasă, condiții în care marja de eroare era foarte redusă. Primele traversări, când planorul nu cântărea mai nimic, erau cele mai dificile. Așa că, fără grabă, își căută de fiecare dată când ajungea la mal curenți ascendenți potriviți, cărora să le recolteze energia. După o oră de muncă însă, plonja ca un bombardier peste apa craterului, controlându-și perfect manevrele, ducând cu ea sute de kilograme de balast în burtă și în aripi. Deja învățase unde anume să vâneze curenții ascendenți, care, pe măsură ce se scurgeau orele dimineții, creșteau cu vigoare sporită din pajiștile largi care acopereau marginile marelui crater.

La ultima traversare, chiar pe când se pregătea să se înalțe și să treacă razant peste vârfurile copacilor crescuți pe țărmul care dădea năvală către ea, văzu omul.

Omul nu se expunea în loc deschis, pe țărm, ci se afla printre copacii din primul șir și părea că o urmărește cu privirea. Era îmbrăcat – sau îmbrăcată, distanța până acolo era prea mare ca să-i poată desluși sexul – în haine care se confundau cu mediul înconjurător. Nu combinezonul viu colorat al Inspecției. Dar nu arăta nici a uniformă militară. Poate simțind că fusese depistat, omul se retrase imediat în pădurea tânără. În același moment, Kath Doi se văzu forțată să ridice botul aeroplanului ca să nu se izbească de copaci. Atât de mare îi fusese surpriza, încât aproape că ratase ridicarea, și simți câteva ramuri subțiri biciuind burta fuzelajului în timp ce lăsa definitiv în urmă lacul craterului.

Drept în față se deschidea o pajiște largă, arcuită către soare,

despre care știa că este o excelentă sursă de energie. Apropiindu-se ca să le permită lidarelor să citească aerul și ochilor ei să depisteze mișcările păsărilor, se înclină să pătrundă în curentul ascendent. Începu prin a face o estimare brută a ceea ce auzea, dar imediat ce pătrunse și simți granulația fină produsă de șuvoaiele de aer în brațe și în vârfurile degetelor, se folosi de ele la fel ca păsările.

După un urcuș de o jumătate de oră, lacul rămăsese mult în urmă, ca un disc albastru, iar sub ochii ei se întindea ținutul dinspre sud-est, împestrițat cu nori ca niște pălării de ciuperci, care semnalau cât se poate de limpede ceea ce căuta ea. Renunțând la altitudine în favoarea distanței, plană aproape în linie dreaptă până când reuși să prindă curenții ascendenți și să-și reîncarce rezerva de energie. Ochise un lanț muntos care se înălța la câteva sute de kilometri depărtare, pe țărmul estic al Oceanului Pacific. Deasupra lor, norii erau aranjați în falduri lungi, paralele cu crestele muntoase.

Fotocelulele din aripi înmagazinaseră între timp destulă energie ca să poată trimite o rafală de date în spațiu. Pachetele de biți care se întoarseră la ea câteva secunde mai târziu o lămuriră când și unde se putea aștepta la hangare de-a lungul rutei calculate. Era prea devreme ca să se hotărască la un plan anume, dar îi era de folos să obțină o imagine generală. Și era un obicei sănătos să anunțe oamenii unde se afla și când să se aștepte la sosirea ei.

După toate aparențele, în zona aceea mai operau alți douăzeci de inspectori. Numărul i se păru uluitor de mare și îl mai verifică o dată. Cât aștepta confirmarea, cercetă cerul de jur-împrejur și depistă doi dintre ei.

După un moment de gândire, îi trimise un mesaj vocal lui Doc. „Vreau să stau de vorbă cu tine când mă întorc. Nu e urgent. Dar e important”.

Apoi își scoase din minte detaliile acestea care îi distrăgeau atenția și se ocupă de problema din acel moment, adică trecerea printr-un șir de curenți ascendenți suficient de lung ca s-o ducă până în unda de adăpost[37] care o aștepta pe traseu. Odată ce stoca în planorul ei suficientă energie – cea mai mare

[37] Sau unda Lee: o formă de propagare a energiei pe verticală, care apare în dreptul crestelor unor lanțuri muntoase foarte late, atunci când vântul bate perpendicular pe ele.

parte sub formă de altitudine –, partea care consta din călătoria pe curenți ascendenți devenea aproape automată, iar ea putea să moțăie din când în când timp de douăzeci de minute.

Adevărul era că orice aspect al acestui zbor putea să fie foarte bine gestionat de un robot. Planoarele robotice zburau la momentul acela peste tot Noul Pământ. Dar ea nu avea încredere să-și diminueze puterile încredințând din ele unor mașinării, așa că prefera să piloteze ea planorul cel puțin o parte din timp. Algoritmii funcționau, însă n-aveau cum să se îmbunătățească dacă nu-i cultivau oamenii; iar ca să faci asta trebuia să zbori.

O accelerare bruscă o trezi din ațipeala de la începutul după-amiezii, iar când privi în jos văzu vârfurile acoperite cu zăpadă ale munților la o mie de metri sub ea. Găsise unda de adăpost, o sursă de putere atmosferică susținută, care făcea să pălească prin comparație orice se putea obține dintr-un curent termal obișnuit. Era o creastă de aer ascendent orientată de la nord la sud. Dacă se întorcea spre nord din locul acela, probabil putea să plutească pe el tocmai până la vortexul polar, pe care să urce apoi până la marginea atmosferei. Dar ea avea de mers mai departe decât ar fi putut-o duce aripile, așa că se înclină spre sud și îndreptă planorul astfel încât să alunece lateral de-a lungul undei, culegând din ea energie cât să câștige altitudine în timp ce se năpustea către sud cu trei sute de kilometri pe oră. Era ca o gâză călărind un uragan.

Noduri apărute în tapiseria sonoră o avertizau despre alte obiecte solide deasupra și dedesubt, la stânga și la dreapta. Reușea să le depisteze vizual când apusul de soare le lumina fuzelajele și vârfurile aripilor pe fundalul de un violet-închis al cerului.

Și mai sus – insondabil de sus deasupra lor, și totuși doar pe o orbită „joasă” în jurul Pământului – se aflau structuri de mari dimensiuni, care se mișcau încet, ca minutarele unor ceasuri grandioase. Constelații lineare având în capete lumini mai proeminente, mai strălucitoare. Una dintre ele traversa bolta cerească direct către sud, iar ea știu că era deja prea târziu s-o mai prindă din urmă. Dar uitându-se către vest zări alta apropiindu-se, ca un picior uriaș făcând un pas mare pe cer, cu talpa coborând, încă nepusă jos. Nici măcar nu avea nevoie să-i verifice parametrii ca să știe că era hangarul la care trebuia să

ajungă. Făcu totuși calculele, în parte ca să își confirme presupunerea, în parte ca o favoare făcută altei aeronave din spațiul acesta aglomerat care poate că se îndrepta către aceeași destinație.

Se întunecă până să ajungă acolo. Hangarul – termen din aviația Vechiului Pământ – era o capsulă mare și goală, atârnată la capătul unui cablu care, la acel moment, se întindea până departe în spațiu. La celălalt capăt, la mii de kilometri deasupra, se afla un alt hangar, identic, care servea drept contragreutate. Cele două hangare formau o bola, rotindu-se unul față de celălalt ca să țină cablul bine întins între ele. Bola orbita Pământul ca orice alt satelit, deosebirea constând din faptul că altitudinea orbitei sale și lungimea cablului fuseseră ajustate în așa fel, încât la fiecare rotație – sau, după cum părea din unghiul de vedere al lui Kath Doi, la fiecare pas întins peste bolta cerească – hangarul de la capătul inferior oscila în jos, până în zona din extremitatea superioară a atmosferei, și părea să plutească aproape nemișcat timp de un minut. Întrucâtva asemănător cu felul în care piciorul alergătorului rămâne un moment lipit de sol, imobil, la fiecare pas, chiar dacă alergarea este rapidă și constantă. În orice caz, ajungea suficient de jos și se deplasa cu destulă încetineală pentru ca un aeroplan înaintând cu viteză foarte mare și mult înălțat în atmosferă prin energia undei de adăpost să-l poată prinde din urmă și să i se alăture.

Ochii și urechile o anunțau pe Kath Doi despre alte vehicule care convergeau către aceeași țintă. Cu câteva minute înainte de întâlnire, deveni obligatoriu să predea controlul manual al aparatului către o versiune a străvechiului program Parambulator, care să dirijeze partea finală a apropierii. Kath Doi ar fi putut să execute o aterizare perfectă fără niciun ajutor, cu condiția să fi fost singură. Dar coordonarea apropierii sale cu cea a altor vehicule era genul de activitate care era de preferat să rămână în seama unui algoritm vechi de cinci mii de ani.

La momentul când cedă controlul, hangarul încă mai părea a fi la o distanță imposibil de acoperit, dar în cursul următoarelor minute ajunse să se profileze pe cer ca un meteorit într-o filmare cu încetinitorul, împodobit cu lumini roșii de poziție. Avea forma unei mingi de rugby, cu proră și pupă aerodinamice și cu aripioare scurte și late care creau tracțiune în aerul

rarefiat, reglându-și unghiul de atac ca să stabilizeze zborul. Kath Doi și cealaltă aeronavă se apropiau de hangar din spate, ajungându-l rapid din urmă când încetini aproape până la oprire.

Capătul posterior al hangarului era reprezentat în cea mai mare parte dintr-o intrare rotundă de mari dimensiuni, care se deschidea acum ca o diafragmă de obiectiv, dezvăluind o punte spațioasă, puternic luminată, ca un portal magic suspendat în cer. Kath Doi vedea drept în față luminile altor vehicule care se strecurau în rând înaintea ei.

Orificiul luminos al hangarului crescu enorm, ca un soare rece care cădea din cer. Unul câte unul, vehiculele se adăpostiră în interiorul său, oprindu-se după ricoșeuri și alunecări pe punte. Din depărtare, puntea părea dreaptă. În realitate, era ușor înclinată în sus, pentru ca aeronava să urce o pantă lină când ateriza înăuntru. Era de folos pentru eliminarea excesului de viteză. Planorul ei ricoșă de două ori înainte ca rampa să-i preia greutatea. Apoi gravitația – reală și simulată – o izbi în spinare ca o mână grea, și simți cum i se năpustește sângele în cap când planorul încetini brusc.

Percepția vizuală era că se oprise din mișcare. În realitate, se afla în interiorul unui obiect rotitor: o extremitate a unei bola cu lungimea de patru mii de kilometri. Chiar dacă rotația sa, văzută de la distanță, păruse greoaie, bola în ansamblul ei se învârtea suficient de rapid ca să producă 2 g de gravitație simulată. Se adăuga și acel g de gravitație reală pe care îl simțea din partea Noului Pământ și în total se producea o forță uriașă care o apăsa pe Kath Doi în sacii umpluți cu apă pe post de balast care alcătuiau burta aeroplanului.

Un crator de mărimea unui om, netulburat de greutatea apăsătoare, îi târî planorul într-o parte, făcând loc pentru alte aparate care veneau la aterizare în spatele lui. În total, hangarul adună la acea trecere opt aeronave. În afară de cea a lui Kath Doi, mai erau alte două pilotate de ființe omenești. Fiecare avea alt design; ambele erau motorizate. Celelalte cinci erau planoare robotice, semănând cu al lui Kath Doi, dar cu structură solidă, nu gonflabilă. Imediat ce ajunse la adăpost și ultimul dintre ele, diafragma se strânse și intrarea se închise în urma lor. Odată pasul completat, hangarul pendula deja înapoi, câștigând altitudine cu „călcâiul” înainte, înălțându-se din nou în spațiu.

Volumul intern era prea mare pentru a fi presurizat. Infima

cantitate de aer pe care o culesese când se cufundase în atmosferă se scurgea afară cu iuțeală. Carevasăzică, acum Kath Doi se afla practic în spațiul cosmic. Știind asta, materialul costumului se contractase, lipindu-i-se de piele pentru a crea contrapresiunea pe care n-o mai furniza atmosfera. Era poros, așa că, în realitate, singurul lucru dintre pielea ei și vid era Vaselina Cosmică. Efectul combinat al ei și al plasei de nați îi păcălea pielea și mușchii să creadă că se aflau sub o pătură groasă de aer – așa cum erau meniți oamenii să trăiască. Singura parte a costumului care beneficia de presurizare precum costumele spațiale de altă dată era casca de protecție.

Deasupra părții din mijloc a punții de aterizare din hangar se bălăbăneau patru viflere de diferite mărimi și modele – cele mai recente variante ale unui tip de vehicul care exista de dinaintea Ploii Solide. În timpul recentei serii de aterizări, fuseseră ridicate și ținute deoparte. Imediat ce se închise poarta hangarului, unul dintre ele – un model de dimensiuni medii, pentru patru pasageri – fu coborât pe rampă cu ajutorul unor scripeți. Se opri la vreo zece metri distanță. În mod absurd pentru un vehicul spațial, părea să aibă roți. De fapt se sprijinea pe o sanie joasă cu roți, proiectată să ruleze în sus și în jos pe rampă.

După luminile verzi aprinse lângă sasul viflerului, deduse că totul era în regulă de cealaltă parte. Kath Doi avea la dispoziție în jur de zece minute ca să ajungă acolo. Era timp suficient, cu condiția să nu leșine. Dădu o comandă care făcu să se dezumfle corpul planorului. Mai degrabă simți decât auzi aerul ieșind și apa drenându-se. Partea superioară, moale, a fuzelajului i se despică pe umeri, spate, fund și coapse. Între timp, își contorsionă brațele ca să le scoată din mânecile etanșe în care stătuseră întinse ca o pereche de aripi. Era un bun exercițiu fizic, dat fiind că îi cântăreau de trei ori mai mult decât în mod normal.

Când termină, planorul nu mai era decât o cruce dintr-o țesătură zbârcită, întinsă pe punte. Kath Doi se deconectă de la filtrele de aer și de la sistemul de colectare a urinei, apoi decuplă de la guler cablurile de curent și de date. Își strânse brațele sub ea și începu să se târască pe burtă către vifler, trăgându-și înainte pe plăcile care alcătuiau puntea când un genunchi, când pe celălalt, ca o șopârlă. Un ofid voluminos se descolăci și porni să țină pasul cu ea, urmărindu-i semnalele

vitale, gata să-i ofere aer suplimentar sau alte forme de ajutor în caz de nevoie. Dar Kath Doi înainta mulțumitor. Probabil s-ar fi putut târî sprijinindu-se în palme și genunchi, cum făcea unul dintre ceilalți piloți umani, dar nu i se părea necesar.

Prinse cu coada ochiului ceva ciudat și făcu efortul de a-și răsuci puțin capul ca să verifice dacă era adevărat: cel de-al treilea pilot mergea în picioare. Se trudea să înainteze făcând pași intenționat mici, evaluându-și cu grijă echilibrul și încărcăturile cu care își solicita încheieturile, și în același timp reușea cumva să-și păstreze suficient sânge în creier ca să rămână conștient.

Kath Doi n-ar fi reușit în veci să se salte în picioare, darămite să mai și meargă, sub apăsarea a 3 g. Lucru valabil pentru toată rasa ei. Omul acela era însă un teklan. Era evident după dimensiunile lui, ca și după colorit și după forma capului, vizibilă prin casca de protecție. Alte indicii erau musculatura lui și stilul costumului pe care îl purta – mai greu, parțial blindat, dotat cu bretele de susținere diagonale, făcute să suporte diverse poveri. Tecile, tocurile și bandulierele sale erau goale. Chiar și fără toate acele indicii însă, i-ar fi ghicit rasa datorită faptului că alesese să străbată distanța în picioare, când ar fi putut adopta varianta mai sigură și mai lesnicioasă a târâtului.

Dacă n-ar fi existat legătura de rasă care îi unea pe moirani și pe teklani, Kath Doi ar fi dat poate ochii peste cap și ar fi mormăit ceva în doi peri. Teklanii n-aveau nevoie de sânge în creier ca să trudească mai departe conștiincioși. Ceva în genul ăsta. Dar și ea putea să fie la fel de bine ținta unor astfel de stereotipuri. Teklanul își pilotase vehiculul până în hangar folosind forța motoarelor. De ce *să nu* folosești motoare dacă aparții unei civilizații care știe să le construiască? Pe de altă parte, Kath Doi ajunsese la aceeași destinație într-un planor nemotorizat, folosindu-și priceperea și inteligența ca să extragă energie din atmosferă. În orice moment ar fi putut să delege însărcinarea pilotajului către un algoritm. Dar ea alesese să facă singură aproape totul. Într-un fel, era tot o fanfaronadă inutilă, ca și ceea ce făcea pilotul teklan în acele clipe. Își testase și își rafinase o gamă de abilități care pentru ea erau importante. Mutatis mutandis, și teklanul făcea același lucru.

Kath Doi ajunse la sas mult înaintea timpului-limită. Podeaua lui era capitonată ca o favoare făcută celor care, ca și ea,

experimentau contactul pe toate zonele osoase ale corpului. Se rostogoli greoi pe spate, lovindu-se ușor de pilotul care ajunsese acolo de-a bușilea, și își conectă tubul de aer la un racord din peretele sasului. Aerul proaspăt îi inundă interiorul căștii. Intră și teklanul, prăbușindu-se pe o bancă. Trapa exterioară se închise și se blocă. Presiunea aerului crescu și rețeaua de nați își reduse strânsoarea teribilă asupra trupului ei, lăsând senzația unui tricou de sport, pe măsură ce presiunea se apropia de standardul pentru habitate, de o atmosferă – un amestec firav de gaze similar cu ceea ce respiraseră oamenii de pe Vechiul Pământ în locuri precum Aspen, Colorado.

Trapa interioară se deschise. Târându-se de data aceasta pe palme și genunchi, Kath Doi îi urmă pe ceilalți în cabina principală, unde îi așteptau patru fotolii de accelerație. Se urcară în trei dintre ele, își legară centurile și se făcură comozi. Acum stăteau întinși pe spate, cu picioarele ridicate. La un moment dat, sistemele costumelor lor reușiseră să se conecteze la rețeaua de comunicații vocale a viflerului – Kath Doi își dădea seama pentru că îi auzea pe ceilalți doi respirând la fel de greu ca ea. Dar nimeni nu spunea nimic. Vorbitul avea să devină mult mai lesnicios în câteva minute. Tipic pentru el, teklanul expiră controlat și își ridică brațele musculoase de pe brațele fotoliului, prinse casca de protecție și și-o scoase de pe cap. Și-o sprijini pe abdomen și își lăsă brațele să recadă, cu un zgomot înfundat, pe suporturi. Kath Doi surprinse cu coada ochiului o imagine vagă a pomeților și a părului de culoarea platinei, cum era de așteptat, dar nu-i veni să întoarcă capul. Preferă să se uite la un ecran montat mai sus în fața ei, concentrându-și pe cât posibil privirea, în condițiile în care globii oculari îi erau aplatizați în orbite de forța gravitațională.

Intraseră în hangar în zbor orizontal, călătorind cu o sută de kilometri la oră. Zece minute mai târziu, forța centripetă care o obligase să se târască pe podea ca o șopârlă îi purta accelerat în sus și înainte, pompând constant energie cinetică în ei și în tot ce se afla în jurul lor, învârtindu-i până la imensele viteze tipice mai degrabă zborului spațial. Comparativ cu sistemele baroce care suflau flăcări, folosite de strămoșii lor cu același scop, aici totul era simplu și ușor. Bola era identică din punct de vedere mecanic cu praștia folosită de David ca să-l ucidă pe Goliat. Viflerul era piatra cuibărită în căușul praștiei.

Bola făcuse cam un sfert din mișcarea de revoluție, prin urmare se îndepărtau acum de Pământ perpendicular pe suprafața lui – îndreptându-se către inelul îndepărtat al habitatelor pe care ei și celelalte trei miliarde de membri ai raselor umane îl numeau căminul lor.

Văzută într-o fereastră video pe ecranul de deasupra, intrarea din spate a hangarului se dilata, dezvăluind privirii un disc de cer negru. Un semnal sonor compus din pocnituri metalice îi înștiință că fuseseră dezactivate frânele saniei. Împinsă în josul rampei de forța centripetă, sania acumulă viteză până la marginea punții hangarului și apoi se opri brusc, cu un pufnet al amortizoarelor de șoc. O zgâlțâitură, și viflerul se eliberă de sanie. Din punctul de vedere al ocupanților săi, părea să cadă peste marginea punții, în adâncul spațiului. Pe drum se mai alese și cu o rostogolire, anihilată de o scurtă aprindere a propulsoarelor.

Deveniră imponderabili. Kath Doi își scoase casca, dar mai rămase un minut cu capul sprijinit de tetiera fotoliului, așteptând să i se adapteze urechea internă. Între timp, pipăia interiorul unui compartiment din brațul fotoliului în căutarea unui varp, folosit de obicei în locul ecranelor plate atunci când voiai să interacționezi cu vreo aplicație. Era un cuvânt atât de vechi, încât cei mai mulți oameni uitaseră că era acronimul unei denumiri precum Vedere Augmentată prin Retro Proiector. Stilurile variau, însă modelul de bază arăta ca o pereche de ochelari cu rame foarte groase. În ramele acelea erau montate camere care vedeau mișcările mâinilor lui Kath Doi, un microfon care îi capta vocea și alte camere, care îi urmăreau privirea. Vederea periferică percepu niște plăsmuiri strălucitoare când își puse ramele; reuși să activeze una dintre ele ca să lanseze Parambulatorul. Obținu astfel o reprezentare schematică a situației viflerului în univers: în centru, un disc albastru reprezentând Noul Pământ, sub o peliculă de atmosferă gri. La mare depărtare de el, traseul orbital descris de centrul bolei, cu traiectoriile gemene ale celor două hangare încolăcindu-se în jurul său. Era ceea ce lăsaseră în urmă. Un punct verde pâlpâitor arăta localizarea lor curentă pe noua orbită, o elipsă aproape circulară, al cărei apogeu coincidea cu cercul habitatelor care atârnau deasupra planetei la altitudine geostaționară. În următoarele douăsprezece ore aveau să urce

constant până la înălțimea aceea, apoi, legați în fotoliile lor, aveau să folosească alte metode de modificare a delta-V-ului care să-i sincronizeze cu habitatul la care decideau să ajungă.

Reprezentată „de sus” (de la mare înălțime deasupra Polului Nord, privind „în jos” la întregul sistem), lumea în care locuiau practic toate cele trei miliarde de ființe omenești era un inel de grosimea firului de păr, cu diametrul de vreo optzeci și patru de mii de kilometri – aproximativ de șapte ori diametrul planetei în alb și albastru din centrul său. Obiectele care alcătuiau inelul, deși le păreau mari oamenilor care locuiau în ele, erau niște particule evanescente comparativ cu anvergura generală a inelului. Imaginați-vă o bijuterie, cel mai fin lănțișor cu putință, un fir de platină aproape invizibilă la gâtul unei femei. Din același lănțișor, faceți un cerc perfect cu diametrul de zece metri și astfel veți obține o imagine a subțirimii inelului în comparație cu mărimea sa generală. Era mai ușor de văzut în reprezentări artificiale precum cea din varpul lui Kath Doi, în care punctele care alcătuiau inelul – habitatele individuale – erau desenate sub forma unor sâmburi de dimensiuni nerealiste, codificați pe culori.

Văzut astfel, cercul era frânt în opt arce de mărimi aproximativ egale, fiecare acoperind circa patruzeci și cinci de grade. Apropiind imaginea, căpătau sclipiri și irizații strălucitoare și deveneau vizibile arce mult mai mici, cenușii – li se spunea osuare – care le țineau laolaltă.

Apropiind și mai mult, devenea evidentă natura poantilistă a imaginii, iar sistemul începea să se facă util suprapunând etichete și meridiane numerotate. Erau peste nouă mii de habitate active distribuite între acele opt segmente. Osuarele conțineau alte câteva sute – majoritatea perimate, tranșate pentru piese de rezervă laolaltă cu fragmente de Lună nefolosite și cu asteroidul capturat, care serveau drept materie primă pentru noi construcții.

Orice obiect care nu era locuit – pentru că era fie neterminat, fie abandonat, fie o simplă rocă – era reprezentat printr-un punct gri. Astfel se explica aspectul tern al celor opt osuare.

Între ele scânteiau în culori pure cele opt arce mult mai lungi. Văzut de la depărtare, fiecare arc avea o culoare predominantă. În aceste culori era codificată istoria construirii lor și cea a raselor umane, una câte una, în timpul ultimilor o mie de ani –

Mileniul al Cincilea, Mileniul Inelului. Înaintea lui – în timpul primelor patru mii de ani ai Ploii Solide – spațiul era atât de murdar, încât rasele umane fuseseră obligate să se pitească la adăpostul unor corpuri uriașe din nichel-fier precum Despicatul, ale căror orbite erau, bineînțeles, similare cu cea a Lunii din miezul căreia făcuseră parte cândva – la o distanță de nouă ori mai mare față de Pământ decât cea la care se afla acum inelul habitatelor. După cum anticipase odinioară Dubois Harris, orbita fostei luni se dovedise un loc numai bun – singurul, de fapt – pentru repornirea unei civilizații cât timp iadul incandescent se precipita asupra Pământului. Dar planul speciei umane, în măsura în care era capabilă să aibă un plan în ansamblul ei, era să se întoarcă în cele din urmă pe Pământ. Ploaia Solidă slăbise în intensitate, la început încetul cu încetul, iar apoi, în timpul Mileniului al Patrulea, mai rapid, pe măsură ce flote de roboți se revărsau din fortărețele lor de nichel-fier ca liliecii din peșteri, începând să curețe bolta cerească, făcând ordine în norul de resturi, adunând laolaltă grăunțe și pietricele și trimițându-le în spirală către orbite disciplinate până la altitudini geostaționare. Cea mai mare parte a muncii se realizase folosind presiunea luminii solare, o formă slabă de propulsie care avea nevoie de sute de ani ca să își facă simțite efectele.

În zorii Mileniului al Cincilea, cu vreo mie de ani în urmă, fusese construit primul habitat nou pe orbită geostaționară. Se numea Greenwich, deoarece era poziționat deasupra primului meridian al Vechiului Pământ. La început, resturile de Lună și roboții scoși din uz erau singurii săi vecini. Însă, imediat după terminarea lui Greenwich, noi habitate începură să se construiască în lanț pornind de la el. Rasele umane și roboții lor se apucaseră să-și croiască drum în ambele direcții prin inelul de materie primă, consumându-l ca focul care mistuie fitilul.

Greenwich fusese un proiect comun al tuturor celor șapte rase umane. Același lucru era valabil pentru primii săi vecini: Volta, apoi Banu Qasim către est, Atlas și Roland către vest, iar mai târziu altele și altele în ambele direcții. Toate acestea erau, prin urmare, reprezentate în culoarea albă pe ecranul la care se uita Kath Doi în varp.

Greenwich era unul dintre cele opt puncte echidistante marcate de-a lungul inelului. Celelalte șapte, de la est la vest, primiseră numele Rio, Memphis, Pitcairn, Tokomaru, Kyoto,

Dhaka și Bagdad. La momentul potrivit, în fiecare dintre ele fusese sădit câte un habitat nou, împreună cu capacitățile de producție necesare pentru fabricarea altora. Trecuseră secole, iar locuitorii lor continuaseră să își croiască drum prin materia brută care se întindea începând de la ei către vest și către est, construind noi habitate într-un ritm conform cu creșterea populației lor.

Era de la sine înțeles că dacă operațiunea aceea dura suficient de mult, arcul habitatelor întinzându-se către vest dinspre Greenwich, de pildă, avea să intre în contact cu cel care se întindea către est de la Rio. Fâșiile tot mai înguste de material nefolosit și de gunoaie reciclabile dintre segmente deveniseră osuarele, și poate că ar fi dispărut cu totul dacă n-ar fi fost atât de folositoare – în perioada de început, ca depozite de materiale, mai târziu ca zone-tampon politice și ca fâșii intermediare asemănătoare frontierelor, unde puteau să-și găsească scăparea cei care își dădeau seama că traiul înghesuit din habitatele spațiale nu era pentru ei. Cel de la jumătatea distanței dintre Greenwich și Rio se numea Cape Verde. Alte osuare, înșirate către vest de la Cape Verde, erau Titicaca, Grand Canyon, Hawaii, Kamceatka, Guangzhou și Indus. Completând cercul, cel dintre Bagdad și Greenwich se numea Balcani. Erau unele mai mari, altele mai mici. Guangzhou, care separa pe vremuri segmentul aïdan de cel camilit, fusese consumat în întregime pe măsură ce sporea populația din ambele părți.

Când își pronunțase Blestemul, Eva Aïda rostise multe lucruri adevărate. Încă din perioada primelor generații de după Consiliul Celor Șapte devenise clar că aceste șapte rase aveau să dăinuiască veșnic. Erau la fel de permanente în tabloul ființei umane ca unghiile de la picioare și ca proasta dispoziție. Deși nu se proclamase niciodată o politică oficială în acest scop, aveau tendința de a protesta întorcând spatele și plecând. Rio devenise predominant ivyn. Moiranii se îngrămădiseră în Memphis, iar teklanii în următorul plasat pe arc în acea direcție, și anume în Pitcairn.

Bagdadul, care flanca Greenwich din cealaltă parte, fusese colonizat de dinani. Continuând spre est de la Bagdad, Dhaka se umpluse cu camiliți. Aïdanii și julianii găsiseră o cale de a-și exprima eternul simț al alienării față de alte rase optând pentru

habitatele diametral opuse Kyoto, respectiv Tokomaru; închizând inelul, julianii, în capătul lor estic, ajungeau față în față cu extremitatea vestică a teklanilor, separați fiind doar de osuarul Hawaii, care era relativ mare, măcar pentru faptul că rasa juliană nu era suficient de numeroasă ca să facă cine știe ce progrese în folosirea resurselor sale.

Nivelurile de puritate rasială variau. Greenwich fusese întemeiat de toate rasele laolaltă, așa că avea să rămână pentru totdeauna partea cu cea mai mare diversitate din tot inelul. Bagdad și Rio, care îl flancau, aveau și ele o mulțime de rezidenți care nu erau dinani, respectiv ivyni. Acest arc compus din trei segmente era, prin urmare, destul de cosmopolit. În general, celelalte rase tindeau să fie mai interiorizate, de aceea segmentele lor nu erau atât de eterogene. Inelul era împestrițat cu avanposturi contradictorii: de exemplu, un habitat conținând cincizeci de mii de juliani, localizat fix în mijlocul segmentului dinan.

Eva Moira apelase la un sistem de codificare pe culori pentru a ține socoteala mostrelor de laborator din care luaseră naștere toate rasele. Era o metodă bazată exclusiv pe ceea ce avusese la îndemână în materie de provizii birotice: un sortiment de etichete adezive colorate pentru eprubete și carioci. Indiferent de motiv însă, se transformase într-o convenție universală.

Albastru: Dinah
Galben: Camila
Roșu: Aïda
Portocaliu: Julia
Turcoaz: Tekla
Violet: Moira însăși
Verde: Ivy
Alb: nicio rasă anume

Același cod era folosit pentru a reda punctele care alcătuiau inelul. Așadar, un habitat predominant dinan era colorat în albastru și așa mai departe cu toate celelalte. Deoarece erau atât de minuscule și de numeroase, toate punctele fuzionau pe ecran într-un arc irizat, scânteietor. Dar se puteau observa tendințele generale. Indiferent dacă fusese sau nu o alegere deliberată din partea Evei Moira, culorile din partea rece a

paletei – albastru, verde, violet, turcoaz – aveau legătură cu cele patru Eve cu care avusese ea cea mai apropiată relație personală, în timp ce culorile calde – roșu, galben, portocaliu – le erau rezervate celorlalte.

Când întregul inel era schițat în conformitate cu acest sistem, iar schița era privită în ansamblu, cu Greenwich la ora douăsprezece și Tokomaru la șase, se vedea un arc grandios de culori reci care începea cam din zona orei zece (capătul vestic al osuarului Indus) și ajungea aproximativ în zona orei cinci (capătul estic al osuarului Hawaii). Arcul mai scurt al culorilor calde pornea puțin înainte de ora șase și se termina puțin după nouă. Segmentul cel mai de „sus” al inelului, centrat pe Greenwich, era de un alb înghețat, ca o calotă polară flancată de munți violeți, dealuri verzi și apă albastră. Dar în partea din stânga-jos, inelul arăta ca și cum fusese încins cu lampa de sudură, strălucind în tonurile calde care mărturiseau predominanța populațiilor camilită, aïdană și juliană.

Segmentul acela era însemnat pe schiță cu două linii roșii trase de-a curmezișul inelului. Una era localizată la longitudinea de o sută șaizeci și șase de grade, treizeci de minute vest, deasupra fostei insule Kiribati, din Pacific. Ceea ce o plasa lângă capătul estic al segmentului julian. Cealaltă era la exact nouăzeci de grade est, străbătând habitatul numit Dhaka, în centrul geometric al arcului camilit. Liniile erau granițe: nu doar frontiere imaginare, ci obstacole în sensul propriu al cuvântului, care fuseseră construite ca niște bariere de-a curmezișul inelului. Arcul de habitate în culori calde care se întindea între ele, încorporând cea mai mare parte a segmentului julian, tot segmentul aïdan și exact jumătate din segmentul camilit, era, pentru Kath Doi și pentru ceilalți aflați la bordul acelui vifler, o altă țară. Relațiile dintre el și segmentul mai întins, în culori reci, în care locuiau ei puteau fi descrise în multe feluri, dintre care cel mai succint era cuvântul război.

•

Văzând-o pe Kath Doi că ridicase capul de pe tetieră și prin urmare se alăturase tovărășiei temporare din vifler, teklanul se întoarse către ea. Își îndoi cotul drept în lateral, ținându-și palma dreaptă în jos, apoi, cu un gest iute, o ridică atingându-și vârful bărbiei cu unghia policarului și apoi, după un moment de pauză, o duse până la nivelul frunții.

— Beled Tomov, spuse el.

Dar Kath Doi îi știa deja numele, pentru că era imprimat pe costumul lui.

Făcu și ea un gest similar, deși în stilul rasei sale, folosindu-și mâna stângă și ținându-și palma orientată către ea, cu degetele îndoite fără să strângă pumnul.

— Kath Amalteova, Doi.

Amândoi se uitară către dinan. În momentele anterioare își ferise privirea într-un fel din care înțelegeau cu toții că se ocupa cu urinatul în sistemul de colectare al costumului și că dorea să aibă parte de intimitate. Dar acum ridică ochii și făcu gestul de salut, tot cu brațul stâng, însă cu o ușoară variație în poziția mâinii, începând cu palma către sine, dar întorcând-o spre exterior când o ridică la frunte.

— Rhys Alaskov.

Stilul acesta de salut era un arhaism din perioada timpurie a Norului Arcă și din primele generații născute pe Despicat de Cele Șapte Eve. Oamenii acelor vremuri petreceau o mulțime de timp în costume spațiale, echipați cu vizoare exterioare care puteau fi ridicate pe creștet sau lăsate pe față pentru a compensa expunerea la lumina solară. Când era lăsat în jos, vizorul ascundea fața purtătorului în spatele unui ecran metalizat reflexiv. Când era împins în sus, fața devenea vizibilă. În aglomerația acelor zile, mișcarea ascendentă a mâinii devenise un semnal care însemna „Salut, sunt disponibil pentru interacțiuni sociale”, iar reversul ei ajunsese să însemne „La revedere” sau „Acum vreau să fiu lăsat în pace”. Necesitatea practică a acestor gesturi se stinsese pe măsură ce rasele umane se răspândiseră și ocupaseră habitate în care puteau avea parte de intimitate oricând doreau. Însă gesturile dăinuiseră ca saluturi. Beled Tomov optase pentru un stil militar, care folosea mâna dreaptă, subtextul fiind „N-am de gând să vă omor cu vreo armă ascunsă”. În gravitație, următoarea mișcare putea fi aplecarea pentru o strângere de mână. Gest care în imponderabilitate nu prea era practic, de aceea se făcea rareori. Versiunea cu mâna stângă era indiciul unei cariere nemilitare, făcând aluzie la faptul că mâna dreaptă a celui care saluta era ocupată cu o activitate utilă. Pozițiile mâinii variau în funcție de rasă, iar originile lor erau subiect de cercetare folclorică. Toată lumea era însă de acord cu faptul că se dovedeau utile pentru

ca oamenii să-și semnaleze rasa atunci când se aflau departe unii de alții sau când erau acoperiți de costumul spațial. Indiciile oferite de statură, conformație, postură și comportare în privința deosebirilor de rasă puteau fi subtile, mai ales când nu erau vizibile trăsăturile faciale și culoarea părului. Rhys Alaskov avea părul de culoarea mierii și pielea pistruiată tipice dinanilor. Teklanii erau și ei blonzi. Dar, în timp ce Rhys avea o figură sinceră, plăcută, și un fel de-a fi șarmant, Beled avea un chip numai pomeți și maxilare, neted și osos în același timp, cu ochii atât de albaștri, încât păreau aproape albi, și părul ca fibra de sticlă optică, tuns aproape zero. Felul de a se purta îi era în concordanță cu aspectul. Kath Doi avea pielea de un cafeniu-închis, ochi verzi și un caier de păr negru. Se apropia, cu alte cuvinte, de aspectul Evei Moira. Prin urmare, dintre cei trei aflați în acel vifler, cel mai vizibil contrastau ea și Beled. Și totuși, cinci mii de ani de aculturație modelaseră felul în care aveau să interacționeze. Dacă se ivea o criză, probabil că Beled și Kath Doi aveau să se pomenească spate în spate, fiecare dintre ei căutând instinctiv în celălalt anumite calități necesare. Iar în absența oricărei crize, poate că aveau să se regăsească față în față. O relație complementară similară exista între dinarii și ivyni, dar întâmplarea făcea ca la momentul acela să nu existe un echivalent pentru Rhys Alaskov – cel de-al patrulea fotoliu era gol.

Toate acestea și multe altele erau doar subînțelesuri transmise într-o fracțiune de secundă. Rhys se împinse ușor și pluti către grupul de ecrane care serveau drept tablou de comandă pentru vifler. Desigur, aceleași funcții îi erau oferite prin intermediul varpului său, dar se considera de dorit ca starea navei să le fie perfect vizibilă tuturor celor din cabină, așa că informațiile de genul acela erau de obicei etalate pe ecrane mari.

Rhys urma să stabilească legătura cu habitatul aflat la apogeul lor, indiferent care era acela, să intre în vorbă cu oricine ar fi „răspuns la telefon” și, în general, să asigure o călătorie lipsită de incidente.

— Sper că aveți amândoi rapoarte bune, nu? spuse el în timp ce traversa cabina într-o plutire lentă.

— În parametri, raportă Beled.

Kath Doi era pe punctul de a face o remarcă asemănătoare,

când își aminti de indigen, sau cine o mai fi fost și acela, care îi urmărea cu privirea planorul de la adăpostul copacilor de lângă lac. Imaginea dispăruse într-o clipită. Oare și-o imaginase ea? Era convinsă că nu. Dar memoria putea uneori să joace feste.

— A mea a fost fascinantă, spuse Rhys, după un timp în care Kath Doi nu mușcă momeala.

— Ceva neregularități? întrebă Beled, exact în momentul în care Kath Doi rostea:

— Ce-a fost așa interesant?

Simțind privirea lui Beled ațintită asupra ei, Kath Doi se întoarse spre el și înțelese că întrebarea îi fusese adresată în egală măsură și ei, nu doar lui Rhys.

Cu toate acestea, temperamentul de dinan îl îndemna pe Rhys să presupună că întrebarea îi fusese adresată numai lui. Privirea îi fugi scurt de la Kath Doi la Beled. Știind că el era cel nepereche acolo, răspunse cu un zâmbet larg și, bineînțeles, fermecător:

— Cred că pot să răspund la amândouă întrebările deodată.

Ajunsese la scaunul fixat în centrul carlingii.

— Canidele au intrat în epi tare și cu forță. Au ajuns aproape de nerecunoscut. Aduse comenzile la viață trecându-și degetele peste simboluri, iar ecranele se luminară de jur-împrejurul lui.

O canidă era o creatură precum un câine, un lup sau un coiot. În loc să încerce readucerea la viață a unor specii individuale, Doc – doctorul Hu Noah – se inspirase din anumite cercetări publicate în reviste științifice de pe Vechiul Pământ cu puțin timp înainte de Zero, care sugerau că hotarele dintre aceste specii recunoscute în mod obișnuit erau atât de neclare, încât nu mai aveau nicio însemnătate. Toate erau capabile să se împerecheze între ele, ceea ce și făceau, producând urmași hibrizi. Din diverse motive, aceștia aveau tendința de a se grupa după formă și mărime, într-un fel pe care observatorii umani îl vedeau ca reprezentând specii distincte. Dar când oamenii nu erau atenți, sau când se produceau schimbări în mediul natural, apăreau tot felul de cocâini, colupi și lucâini. Coioții începeau să vâneze în haite ca lupii, sau lupii ieșeau pe cont propriu precum coioții. Lighioane care fie evitau, fie mâncau oameni deveneau parteneri cu ei; animalele de companie se sălbăticeau.

Hu Noah avea 120 de ani. În tinerețe se alăturase mulțimii de oameni de știință care se răzvrătiseră împotriva unei tradiții de

gândire promovate de TerReForm care fusese literă de evanghelie timp de sute de ani până atunci. Mulțumită în parte propagandei făcute de tinerii rebeli și progresiști, această abordare veche fusese etichetată drept dogmatică și transformată în stereotip sub denumirea NNG, sau școala de gândire Nu Ne Grăbim. Premisa NNG era că pentru ecosisteme – care pe Vechiul Pământ evoluaseră vreme de sute de milioane de ani – era nevoie de timp pentru o reconstrucție lentă, printr-un fel de procedură artizanală. Ceea ce era bine, deoarece traiul în habitate era oricum mai sigur și mai confortabil decât pe imprevizibila suprafață a planetei. Rasele umane puteau să se bucure milenii întregi de traiul liniștit în siguranța habitatelor, recreând între timp jos, la sol, ecosisteme similare cu cele ale Vechiului Pământ. Planeta avea să devină un fel de rezervație ecologică. Africa, al cărei contur încă mai era vag recognoscibil, deși fusese intens redesenat de Ploaia Solidă, va beneficia de girafe și lei secvențiate din șirurile de unu și zero care datau tocmai de pe vremea memoriei flash de la gâtul Evei Moira. La fel stăteau lucrurile în cazul celorlalte continente lovite din greu și remodelate.

Doc era ultimul membru supraviețuitor al facțiunii tinerilor progresiști care denumise și apoi criticase la sânge „gruparea NNG”. Fuseseră numiți școala TLF, sau Trecem La Fapte. Conducătorul lor fusese Leuk Markov, care avea el însuși peste o sută de ani când devenise profesorul lui Doc. Lucru evident datorită numelui său (împrumutat din numele de familie al iubitului Evei Dinah, Markus), Leuk era dinan, dar Doc și majoritatea adepților săi erau ivyni, lucru care le dădea un aer de seriozitate și credibilitate care se dovedise folositor când venise momentul să-și impună propriile interese. Ei formaseră un parteneriat cu un grup de filosofi majoritar moiran care începuse să chestioneze premisele grupului NNG, atrăgând atenția că recrearea unor simulacre de biomuri de pe Vechiul Pământ reflecta un mod de gândire despre natură profund sentimental, pe lângă faptul că dura exagerat de mult. Era expresia unui soi de tulburare de stres posttraumatic prin care trecea rasa umană încă din vremea Ploii Solide. Venise timpul să se renunțe la ea. Vechile ecosisteme nu aveau să se mai întoarcă niciodată. Chiar dacă era posibilă readucerea lor la viață, ar dura atât de mult, încât nici n-ar merita efortul. Și în

orice caz – iar aceasta era picătura care umplea paharul, adăugată personal de Doc – operațiunea ar fi dat greș, fiindcă forțele selecției naturale erau imprevizibile și incontrolabile.

Însă cea mai puternică armă din arsenalul școlii TLF nu era filosofia. Era nerăbdarea, o slăbiciune împărtășită în mai mică sau mai mare măsură de toate rasele. Abia pe locul doi venea competitivitatea, calitate absentă la camiliți, dar prezentă la celelalte șase rase. Cineva atât de motivat și-ar fi dorit, fără îndoială, să Treacă La Fapte, să traducă în fapt TerReForm în decurs de secole, nu de milenii.

Ridicarea lor la putere produsese totuși consecințe politice pe care nici nu și le imaginaseră, fiindcă le oferise raselor un obiectiv pentru care să concureze – și anume teritorii de pe suprafața Noului Pământ.

La începutul anilor 4820, Leuk Markov publicase unele lucrări în care specula că suprafața Noului Pământ putea fi pregătită să primească așezări umane permanente nu mai târziu de 5050. Deși era surprinzător de curând după standardele școlii Nu Ne Grăbim, pentru oamenii de rând păruse un viitor foarte îndepărtat, fapt pentru care consiliul de savanți responsabil cu planificarea TerReForm nu văzuse nicio problemă în a-l consfinți în programul de lucru, ba chiar îl mutase ulterior mai în față, în 5005 – aniversarea aselenizării pe Despicat. Dar schimbarea de concepții dezlănțuise forțe politice îndelung înăbușite, care conduseseră la formarea echivalentului a două țări diferite în anul 4830. Aïdanii, care dominau una dintre aceste țări, aducând sub influența lor mulți camiliți și juliani, construiseră barierele de la Kiribati și Dhaka în 4855, spintecând inelul. În cele din urmă aleseseră și un nume oficial pentru țara lor, obligându-i și pe cei din restul inelului să inventeze un nume pentru a lor, dar toată lumea se mulțumea să-i numească Roșu și Albastru.

Cu toate acestea, TerReForm continuase, prin cooperarea ad-hoc dintre oamenii de știință și laboratoarele de ambele părți ale frontierelor care despărțeau Roșu de Albastru. Douăzeci și trei de ani mai târziu însă – practic, imediat ce atmosfera Noului Pământ devenise respirabilă fără ajutor artificial – începuse Războiul pe Bolizi, o luptă dusă parțial în spațiu, dar predominant pe suprafața încă goală a Noului Pământ. I se pusese capăt în 4895 prin ceea ce se numea acum Primul

Tratat, care stipula printre altele felul în care avea să se desfășoare activitatea TerReForm ulterioară. Astfel se pavase drumul pentru Marea Însămânțare, cea responsabilă pentru copacii pe deasupra cărora zburase Kath Doi în dimineața aceea. În deceniile care urmaseră, animale din ce în ce mai mari fuseseră eliberate pe sol ca parte a unui program de repornire forțată a unor ecosisteme întregi.

Unele dintre aceste animale – cele care o îngrijoraseră mai devreme pe Kath Doi – erau canide. Când spusese că „intraseră în epi”, Rhys se referise la faptul că treceau printr-un fel de modificări epigenetice.

Dacă Agentul ar fi făcut să explodeze Luna cu câteva decenii mai devreme, Eva Moira n-ar fi știut nimic despre epigenetică. Era o știință nouă la vremea când fusese ea trimisă în Norul Arcă. În timpul primilor ei ani în spațiu, când fusese cocoloșită, cu echipamentul ei cu tot, în zonele cele mai protejate ale lui Izzy și *Endurance,* avusese timp berechet să studieze intensiv subiectul. La fel ca majoritatea copiilor acelei ere, fusese învățată să considere că genomul – succesiunea perechilor de baze exprimate în cromozomi în interiorul fiecărui nucleu din corp – spunea tot ce era de spus despre destinul genetic al unui organism. O parte minusculă din acele succesiuni de ADN avea funcții clar definite. Celelalte păreau să nu facă nimic, așa că erau respinse ca „deșeuri de ADN”. Dar tabloul acesta se schimbase în prima parte a secolului XXI, pe măsură ce analize mai sofisticate dezvăluisem că o mare parte din acele așa-zise deșeuri îndeplineau în realitate roluri importante în funcționarea celulelor prin controlarea exprimării genice. Se dovedea că până și organismele simple posedau multe gene reprimate, sau complet înăbușite, de asemenea mecanisme. Promisiunea esențială a genomicii – aceea că prin cunoașterea genomului unui organism oamenii de știință puteau cunoaște organismul respectiv – eșuase lamentabil când devenise evident că fenotipul (ființa propriu-zisă care se înfățișa privirii biologului, cu toate trăsăturile și comportamentele sale observabile) era o funcție nu doar a genotipului său (secvențele ADN-ului său), ci și a nenumărate nanodecizii pe care le luau în fiecare moment, în interiorul celulelor organismului, mecanismele normative care determinau care gene anume să se exprime și care să fie reduse la tăcere. Aceste mecanisme normative erau de diferite

tipuri, iar multe dintre ele prezentau o complexitate insondabilă.

De n-ar fi fost intervenția bruscă a Agentului, biologii Vechiului Pământ și-ar fi consacrat cel puțin ultimele decenii din secolul al XXI-lea catalogării acestor mecanisme și înțelegerii efectelor lor – o știință pe atunci nouă, numită epigenetică. În loc de asta, pe Despicat, în mâinile Evei Moira și ale generațiilor de biologi cultivate de ea, epigenetica se transformase într-o unealtă. Avuseseră nevoie de toate uneltele disponibile, și le mânuiseră pragmatic, aproape neîndurător, ca să asigure supraviețuirea raselor umane. Când îi crease pe copiii celorlalte șase Eve, Moira evitase să folosească tehnici epigenetice. Se simțise totuși liberă să întreprindă niște experimente asupra propriului său genom. La început nu mersese prea bine, iar primele sale opt sarcini fuseseră niște eșecuri. Dar ultima, singura fiică supraviețuitoare a Moirei, prosperase. Cantabrigia, cum o botezase Moira după universitatea din Cambridge, fondase rasa căreia îi aparținea Kath Doi.

Mii de ani mai târziu, la vremea când se planifica Marea Însămânțare, epigenetica era suficient de bine înțeleasă pentru a fi programată în ADN-ul unor specii recent create care aveau să fie eliberate pe suprafața Noului Pământ. Iar unul dintre obiectivele platformei politice Trecem La Fapte era folosirea epigeneticii la întreaga ei valoare. Așadar, în loc să încerce să secvențieze și să dea naștere unei noi subspecii de coiot care să fie optimizată pentru un anumit mediu natural și să se poată reproduce cu adevărat în cadrul lui, așa cum ar fi procedat școala NNG, abordarea TLF era producerea unei rase de canide care, în decursul a doar câteva generații, avea să devină coioți, lupi sau câini – sau ceva care nu s-ar fi potrivit în niciuna dintre aceste categorii –, în funcție de ceea ce se nimerea să funcționeze mai bine. Toate porneau cu coduri genetice similare, dar diverse părți din acest cod aveau să sfârșească prin a fi exprimate sau suprimate în funcție de circumstanțe.

Iar oamenii nu aveau de făcut niciun efort special pentru a alege și planifica aceste rezultate. Ei însămânțau Noul Pământ și așteptau să vadă ce urma să se întâmple. Dacă un ecosistem dădea greș și nu „prindea” într-o anumită zonă, pur și simplu încercau altceva.

Astfel se întâmplase tot timpul în deceniile de după sădirea acestor specii pe Noul Pământ. Transformările epigenetice se

derulaseră cu frenezie – și, din moment ce Inspecția era rarefiată la sol, rămăseseră în mare parte neobservate de oameni. Totuși, când se întâmpla ca rezultatele să fie văzute de oameni și să fie considerate surprinzătoare, se spunea că „intră în epi”. Folosirea acestei sintagme era descurajată ca fiind neștiințifică, dar Rhys Alaskov se pricepea să ocolească regula.

Rhys deschise o reprezentare a inelului de habitate și mări segmentul albicios din partea lui superioară. Proiecția rutei lor era suprapusă sub forma unui arc de un verde viu care străbătea apogeul lângă o succesiune de habitate relativ mici, imediat la est de Greenwich – deoarece primele habitate construite în fiecare segment, în apropierea nucleelor din Greenwich, Rio ș.a.m.d., avuseseră tendința firească de a rămâne la dimensiuni mai mici decât cele apărute mai târziu, când procesul de construire își intrase în ritm. Cu cât te aflai mai aproape de un osuar, cu atât mai mari deveneau, în general, habitatele. În timp ce Rhys panorama și mărea imaginea, numele habitatelor apăreau și dispăreau de pe ecran: Hannibal, Bruxelles, Oyo, Auvergne, Vercingetorix, Steve Lake. Ultimul stârni un fior de interes. Kath Unu avusese un prieten vechi care locuia acolo. Dar probabil că prietenia lor n-ar fi supraviețuit tranziției la Kath Doi.

Deschise și ea același lucru în varp și lărgi cadrul ca să-și reamintească actuala localizare a Ochiului.

Dacă inelul habitatelor în ansamblul lui semăna cu ecranul unui ceas, atunci Ochiul, cu cablurile sale interioare și exterioare – unul atârnând către Pământ, celălalt ajungând până dincolo de inelul habitatelor –, era un arătător.

Orice descriere a Ochiului trebuia să înceapă cu menționarea faptului că era cel mai mare obiect construit vreodată. Materialul din care era făcut provenea în cea mai mare parte din Despicat. Era, într-un fel, obiectul în care se metamorfozase în cele din urmă Despicatul. Elementul din miezul lui era un oraș rotitor, de formă inelară, cu un diametru de circa cincizeci de kilometri – cât să poată trece lejer prin centrul său chiar și cel mai mare dintre habitatele spațiale. Caracteristica aceasta făcea Ochiul capabil să execute rotații complete în jurul inelului, încercuind pe rând fiecare dintre cele zece mii de habitate separate.

Sau cel puțin acesta fusese planul inițial. În practică, mișcarea

sa pe inel era limitată la partea Albastră, care începea la Dhaka și înainta către vest circa două treimi din perimetrul inelului, până la marginea segmentului julian. În ambele locuri, Roșul construise obstacole – bariere în sensul propriu al cuvântului, constând din fâșii lungi de nichel-fier așezate perpendicular pe inel – ca să blocheze fizic înaintarea Ochiului în segmentul „lor”. Prin urmare, în loc să alunece de jur-împrejur ca arătătorul unui ceas, el ricoșa dintr-o parte în cealaltă între bariere, limitându-se la habitatele Albastrului. În următorul secol și jumătate, Roșul lucrase la ceva uriaș, care părea să fie un anti-Ochi în devenire și care pesemne avea să balanseze tot așa, într-o parte și în cealaltă, de-a lungul segmentului său. Dar nu se clintise niciodată de pe orbita lui geostaționară de deasupra Strâmtorii Makassar, așa că nimeni din Albastru nu știa cu adevărat când urma să intre în funcțiune.

Marele Lanț, cum i se spunea orașului rotitor, tivea o deschizătură circulară, ca un iris, din mijlocul Ochiului. De ambele părți, Ochiul se îngusta către un vârf ascuțit. Unul dintre aceste vârfuri era întotdeauna îndreptat către centrul Pământului, iar celălalt era întotdeauna îndreptat în direcție opusă. Din fiecare vârf ieșea câte un cablu, sau mai degrabă o rețea întreagă de cabluri redundante, auto-reparatoare. Cel din interior atârna aproape până la suprafața Pământului, având agățat în capăt un obiect numit Leagănul. Celălalt cablu se întindea dincolo de inelul habitatelor și se termina cu Stânca Mare, care servea drept contragreutate. Ajustând lungimea celui de-al doilea cablu se putea muta tot centrul de gravitație al construcției mai aproape sau mai departe de Pământ, făcând-o să accelereze sau să încetinească pe orbita ei asociată cu habitatele din inel. Astfel putea să se rotească în jur ca arătătorul unui ceas, trecând pe lângă fiecare habitat sau făcând câte o oprire, după nevoie. Iar când înconjura câte un habitat, putea foarte ușor să facă schimb de oameni și bunuri cu el, prin intermediul viflerelor sau al navetelor de transport, cu ajutorul roiurilor de nați sau al unor dispozitive mecanice care se puteau strecura ca niște tentacule.

Să te afli în habitat – chiar și într-unul destul de larg și de cosmopolit – când venea Ochiul era într-un fel, în termeni pre-Zero, ca și cum te-ai fi aflat într-un orășel din preerie și deodată un Manhattan mobil s-ar fi întins peste tot orizontul, te-ar fi

înconjurat, ar fi interacționat cu tine într-o sută de feluri și apoi ar fi plecat mai departe. Printre multele sale funcții se număra și cea de feribot de pasageri: metoda cea mai directă de a călători între habitate. De aceea avea nevoie Kath Doi să-și amintească unde se afla Ochiul în acel moment și în ce direcție se mișca.

Răspunsul era că se afla la circa douăzeci de grade vest față de apogeul lor programat, înconjurând un habitat nou și mare, numit Akureyri, și că se îndrepta în direcția osuarului Cape Verde, care separa segmentul Greenwich de segmentul Rio. Ceea ce însemna că în curând avea să se afle în partea predominant ivynă a inelului.

— Pocnim din bici să prindem Ochiul? întrebă ea.

Era echivalentul propunerii de a folosi ceva ce semăna cu un bici uriaș de aluminiu – un dispozitiv foarte des întâlnit pe inel – ca să-și proiecteze viflerul pe o orbită mai înaltă. În timp ce traversau apogeul pe o traiectorie curbă care îi ducea dincolo de inel, tot ce se afla sub ei – continentele întregi ale inelului de habitate, inclusiv Ochiul – se îndepărta în viteză pe pista interioară, astfel încât, la momentul când se întorceau în buclă, Ochiul îi ajungea din urmă. Puteau să-și andocheze viflerul la oricare dintre sutele sale de porturi disponibile, să treacă prin Carantină relativ confortabil și să-și vadă apoi fiecare de drumul său, folosind Ochiul ca feribot care putea să-i ducă oriunde voiau sau ca nod de tranzit din care puteau lua viflere de pasageri sau nave de linie care să-i transporte mai de-a dreptul către alte locuri din sistem. Ori puteau coborî cu ascensorul până la Leagăn. Sau puteau să rămână pur și simplu în Ochi, un habitat în toată puterea cuvântului, în care o mulțime de oameni își duceau viața fără a-l părăsi vreodată. Când era posibil, „să prinzi Ochiul” era aproape întotdeauna de preferat decât să nimerești în vreun habitat oarecare de unde ți-ar fi luat zile întregi sau poate chiar săptămâni ca să obții un mijloc de transport mai departe, așa că propunerile de felul acesta nu prea suscitau controverse.

— Perfect pentru mine, răspunse Rhys imediat.

Kath Doi aruncă o privire spre Beled și observă că și el se uita la ea. Înțelese că teklanul, într-o manieră care rămăsese neschimbată după mii de ani de subspeciație și de aculturalizare la mediul social și cultural al spațiului, o evalua din priviri.

Îi răspunse cu o ridicare din sprânceană, foarte vagă.

— Sigur că da, spuse Beled.

— Unanimitate. O să introduc comenzile, îi anunță Rhys și se apucă de lucru la interfața de comandă.

Kath Doi simțise între picioare o furnicătură slabă, ușor stânjenitoare, un fel de îmbujorare, însoțit de un pic de fierbințeală a feței. Presupunea că și Beled împărtășea senzația într-o oarecare măsură. Dar teklanii erau antrenați să nu-și arate sentimentele, în baza credinței, presupuse a proveni tocmai de la anticii spartani, că emoțiile precum teama rezultau tocmai din exprimarea lor vizibilă, nu invers.

Poate simțind ce se petrecea între Kath Doi și Beled, Rhys se concentră asupra lucrului său parcă mai intens decât era de fapt nevoie. Complicațiile aveau de-a face, ca de obicei, cu evitarea coliziunilor și cu respectarea a ceea ce continua să se numească „spațiu aerian”, din jurul habitatelor, chiar dacă nu exista aer acolo și poate ar fi fost mai corect să i se spună „spațiu spațial”. Kath Doi, care asculta doar cu o ureche conversația laconică și profesională dintre Rhys și Parambulator (care, în ochii ei, nu avea absolut nimic în comun cu posibilele sensuri ale „butonării” de comenzi – dar așa le plăcea dinanilor să le exprime), observă că aveau să traverseze golul de douăzeci de kilometri lățime dintre habitatele Saint-Exupéry și Knutholmen. La mijlocul distanței dintre ele exista o stație de bici. Aproape fiecare habitat important era flancat de două instalații de acest fel. Stațiile de bici erau habitate de mici dimensiuni, cu echipaje de cinci, șase oameni care se roteau o dată la câteva luni, ca să n-o ia razna de plictiseală. Treaba lor era să se ocupe de câteva mii de vezbouri: cea mai recentă generație dintr-un neam de roboți care își avea originea în munca lui Rhys Aitken la bordul lui Izzy. El lucrase cu nați cât unghia de mici. Cei din stațiile de bici îndeplineau aceleași funcții, dar erau mult mai mari. Lanțurile pe care le formau aveau masa și impulsul trenurilor de marfă pre-Zero și erau capabile să se unduiască și să șfichiuiască exact ca un bici sau să atingă ținte îndepărtate și mici cât musca din capătul undiței. Cu timpul se făcea simțită uzura. Vezbourile ar fi putut fi inspectate și reparate de alți roboți, dar albaștrii aveau o anume predispoziție culturală generală pentru implicarea ființelor umane în orice activitate, motiv pentru care cea mai mare parte a muncii era făcută de echipaje în carne și oase. În orice caz, presupunând că oamenii aceia își făceau treaba,

menținându-și flota de vezbouri în stare de funcționare, și că acel interval de timp la acea stație de bici nu fusese deja rezervat de alți călători spațiali, viflerul care îi purta pe Kath Doi, Rhys și Beled urma să-și dea întâlnire, în vreo douăsprezece ore, cu vârful unui bici de aluminiu care avea să-i dea brânci către o orbită circulară cu o rază puțin mai mare decât cea a inelului. Câteva ore mai târziu, ar andoca la Portul 65 din Secțiunea Carantină de pe exteriorul Ochiului.

Ochiul se conforma orei locale din orice parte a Pământului care se afla direct sub el. În prezent, acolo era în jur de opt dimineața. Kath Doi se putea aștepta la niște efecte fizice serioase din cauza decalajului de fus orar – un alt termen din era pre-Zero care se implantase în limbaj în ciuda faptului că sensul lui literal nu mai era de actualitate. Convenția era că la momentul acela ar fi trebuit să treacă la ora Ochiului, ca să poată începe adaptarea fizică. Dar avuseseră cu toții niște zile pline pe Noul Pământ și deocamdată erau prea epuizați ca să se mai poarte ca și cum ar fi fost abia începutul dimineții. În Carantină vor avea destul timp să se adapteze. Kath Doi rezervă la Portul 65 un pat și un meniu cu specific moiran, apoi se cufundă într-un somn adânc.

•

Irisul Ochiului era prea mare ca să fi fost fabricat ca obiect unic și compact. Fusese construit cu circa nouă sute de ani în urmă, din verigi care fuseseră unite într-un lanț; cele două capete ale lanțului se conectaseră apoi într-o buclă. Metoda i-ar fi părut familiară lui Rhys Aitken, care folosise ceva asemănător ca să construiască torul T3 al lui Izzy. Pentru el, sau pentru orice altă persoană versată în istoria tehnologiei Vechiului Pământ, o metaforă la fel de folositoare ar fi fost un tren de o sută cincizeci și șapte de kilometri lungime, făcut din șapte sute douăzeci de vagoane gigantice, botul locomotivei fiind unit cu coada ultimului vagon pentru a forma o construcție circulară cu diametrul de cincizeci de kilometri.

O analogie și mai bună ar fi fost cu un montaigneb russe, deoarece scopul său era să parcurgă la nesfârșit o buclă închisă.

„Șina” pe care înainta „trenul” era un șanț circular în cadrul de fier al Ochiului, căptușit cu senzorii și magneții necesari pentru furnizarea suspensiei electrodinamice, astfel încât toată instalația putea să se învârtă fără să atingă practic cadrul

staționar al Ochiului. Era o cerință de proiectare esențială, având în vedere că Marele Lanț trebuia să se deplaseze cu o viteză de circa cinci sute de metri pe secundă ca să le ofere locuitorilor săi o gravitație normală pentru suprafața Pământului.

Fiecare dintre verigi avea o amprentă de mărimea aproximativă a unui cvartal din Manhattanul de pe Vechiul Pământ. Iar numărul lor total, de șapte sute douăzeci, era aproximativ comparabil cu numărul de cvartale care existaseră cândva în partea caroiată a Manhattanului, în funcție de locul în care trăgeai granița – era mai mare decât Midtownul, dar mai mic decât Manhattanul în ansamblul său. Locuitorii Marelui Lanț cunoșteau prea bine comparația, mai ales că ajungeau uneori să fie luați peste picior de rezidenții altor habitate cum că ar avea un „complex Manhattan”. Petreceau o groază de timp selectând întruna cadre semnificative din filme de lung-metraj de pe Vechiul Pământ sau mărind detalii din simulări de realitate virtuală ale New York-ului pre-Zero, în căutare de indicii despre cum funcționa traiul cu străzi și apartamente în vremurile acelea. Și-o aleseseră drept sfântă ocrotitoare pe Luisa, cea de-a opta supraviețuitoare de pe Despicat, o locuitoare a Manhattanului care era prea vârstnică pentru a-și mai întemeia propria-i rasă. Se sugera implicit că Marele Lanț – ML, Chaintown[38], Chainhattan – era un loc în care puteau să se mute oamenii care voiau să se despartă de mediul social al habitatelor în care locuiau sau chiar al raselor din care făceau parte. Se întâlneau metiși acolo mai des decât oriunde altundeva.

Ca și în Manhattan, divizarea spațiului impunea aspectul dezvoltării, fiecare verigă a lanțului – fiecare cvartal urban – creându-și propriul profil arhitectural și propria-i identitate. Grupuri de cvartale consecutive fuzionaseră de multă vreme în cartiere. Fiecare cvartal era în realitate un vehicul spațial complet independent, cu propriul său sistem de etanșeizare împotriva scurgerilor de aer. Dar fiecare era conectat cu cei doi vecini ai săi printr-un mănunchi de pasaje forate în lespedea fundației sale, datorită cărora se putea trece cu ușurință dintr-unul în celălalt, la fel cum foloseau londonezii de pe Vechiul Pământ pasajele subterane – „*subways*” în sensul londonez al

[38] De la *chain* – „lanț” (lb. engleză).

cuvântului – pentru a traversa pe dedesubt intersecțiile aglomerate. Unele tunele erau dimensionate pentru traficul pietonal. Prin patru dintre ele treceau trenuri: locale și expresuri care acopereau circuitul complet al Marelui Lanț în ambele sensuri. Iar altele erau rezervate vehiculelor robotizate programate pentru transportul de marfă. Dincolo de ele exista o gamă largă de tuburi mai strâmte care transportau aer, apă, curent electric și informație. Toate acestea erau cunoscute sub numele de metropasaje – o combinație a vechilor sensuri londonez și newyorkez ale cuvântului *subways.* La fiecare capăt al fiecărui cvartal se găsea un sistem de sasuri; acestea se etanșeizau în eventualitatea în care s-ar fi depresurizat vreun cvartal. Oamenii organizau maratoane prin ele – patru maratoane consecutive alcătuiau cu aproximație un circuit în jurul întregului Lanț.

Fiecare a cincea verigă din Lanț era proprietate publică. Acestea erau de obicei parcuri, deși câteva serveau drept amenajări culturale. Prin urmare, niciodată nu erai la mai mult de două verigi distanță de un spațiu verde, sau cel puțin liber. Celelalte 576 de verigi erau proprietăți private și constituiau o piață a imobilelor comerciale și rezidențiale pe care ar fi recunoscut-o ca atare orice magnat imobiliar pre-Zero. Marele Lanț fusese asemănat nu doar odată cu străvechiul joc pe tablă Monopoly. În unele porțiuni ale buclei era mai scump de trăit, în altele mai ieftin. Tiparul era întrerupt în câteva locuri de verigi speciale sau de serii scurte de verigi plasate acolo pentru a servi unor necesități industriale sau civice, cum ar fi funcționarea sistemului de tranzit.

Una dintre acestea era Veriga Rampă, al cărei scop era să facă legătura, la fiecare cinci minute, cu Rampa Intrare și cu Rampa Ieșire. De vreme ce Marele Lanț se deplasa cu circa cinci sute de metri pe secundă în raport cu cadrul nerotativ al Ochiului, persoanele care doreau să ajungă de la al doilea la primul trebuiau să accelereze până la o viteză spectaculoasă – aproape de Mach 1,5 – ca să ajungă să pună piciorul pe Rampă sau pe orice altă verigă. Iar cei care își doreau să debarce din Lanț trebuiau să decelereze proporțional. Accelerația și decelerația erau comandate de mașini încorporate în marginea „irisului” Ochiului. Deși se făcuseră unele eforturi de camuflare a naturii lor, practic ele erau doar niște canoniere care trăgeau

cu oameni, chiar dacă aceștia erau legați fedeleș în obuze confortabile, presurizate.

În afara Marelui Lanț, restul Ochiului era slab populat cu ființe umane și suprapopulat cu roboți. În cea mai mare parte a sa acționa microgravitația, deoarece întreaga mașinărie – Marele Lanț, cablurile, tot tacâmul – se afla pe orbită geostaționară, deci în cădere liberă, în jurul Pământului. Pe măsură ce te îndepărtai de centrul Ochiului către extremitățile de unde ieșeau cablurile, începeai să resimți forțe mareice, sub forma unor tracțiuni foarte blânde, asemănătoare cu efectul gravitațional. Acestea se modificau ori de câte ori Ochiul își ajusta orbita ca să se deplaseze de-a lungul inelului de habitate, iar oamenii care își petreceau acolo mult timp simțeau întotdeauna în oase când avea loc o deplasare, la fel ca vechii pământeni care preziceau vremea când îi dureau genunchii.

Scheletul Ochiului era un simplu cadru în spațiu construit în stil amalteean, ceea ce înseamnă că fusese tăiat și modelat din materialul existent (Despicatul), nu fabricat de la zero. Din punct de vedere estetic, însemna că elementele structurale mari aveau un aspect bolovănos, nefinisat, de uzură spațială, cumva în felul cabanelor din bușteni cu toate nodurile și scoarțele rămase vizibile. Golurile dintre marile elemente structurale fuseseră umplute cu mașini gigantice, dintre care se remarcau câteva corpuri masive rotitoare, al căror scop era să stabilizeze giroscopic întregul Ochi. Toate colțișoarele dintre mașini fuseseră astupate cu spații presurizate în care se puteau mișca oamenii. Unele dintre acestea se roteau ca să producă un simulacru de gravitație; erau ca niște colonii spațiale miniaturale, sub formă de toruri, țintuite de o structură mult mai mare. În mod obișnuit, în preajma lor se grupau mai multe porturi de andocare.

Lui Kath Doi i se închiseră ochii de somn în timp ce privea la cunoscuta formațiune inelară de scântei irizate, atât de compacte, încât se amalgamau între ele în varp. Ochiul era un punct ceva mai mare poziționat între orele douăsprezece și unu; ar fi fost dificil de zărit dacă n-ar fi avut o linie albă lungă, reprezentându-i sistemul de cabluri, care pornea din apropierea suprafeței terestre, trecea prin punctul alb și se termina dincolo de Stânca Mare.

Traiectoria viflerului lor, o elipsă de un verde aprins, pornea

din locul în care se aflau acum (lângă Pământ) și ajungea puțin dincolo de inel, după care se curba înapoi și intersecta Ochiul.

Prin pleoapele lăsate, ea percepea configurații indistincte, amintindu-i puțin de primul lucru pe care îl văzuse în dimineața aceea: luminile pâlpâitoare de pe pereții cortului. Dar apoi varpul înțelese că ochii ei erau închiși și opri afișajul.

Când deschise ochii, varpul luă act și reveni la viață, afișând din nou imaginea. Arăta în general la fel, dar Ochiul se mutase puțin, iar punctul care reprezenta viflerul acoperise cea mai mare parte a distanței până la inelul de habitate. Mărind imaginea, Kath Doi văzu cele două habitate printre care urma să treacă viflerul lor și reprezentarea mult mai mică a stației de bici aflate între ele, care se pregătea pentru sosirea lor exersându-și flagelul lung și subțire ca firul de păr. Probabil că dormise vreo zece ore. Era de notorietate că așa făceau moiranii. Amintindu-și schimbul de priviri pe care îl avusese mai devreme cu Beled, simți, apoi își înăbuși, o ușoară stânjeneală provocată de faptul că își petrecuse cea mai mare parte a călătoriei sforăind.

Își desfăcu centura de siguranță și pluti până la toaleta zero ge de la capătul cabinei viflerului. Câteva minute mai târziu, când ieși de acolo, văzu că Rhys adormise, ținut lejer de centură în fața panoului de comandă. Beled nu se ridicase din fotoliul de accelerație. Își pusese și el un varp, iar Kath Doi presupuse, după felul cum își mișca mâinile și flutura din degete, că muncea, nu se juca. Probabil își completa raportul pentru Inspecție. Ceea ce ar fi trebuit să facă și ea.

Erau reprezentanții unei civilizații care, în decursul Mileniului al Patrulea, pusese în aplicare un plan de anulare a distrugerilor produse de Agent, plan ce presupunea identificarea, catalogarea, încolțirea și reorientarea în spațiu a milioanelor de roci aflate pe orbită în jurul Pământului, și în același timp deplasarea tocmai până în Centura Kuiper, pentru a procura bucăți mari de apă înghețată, metan și amoniu care să fie aduse acasă și azvârlite în scoarța planetei distruse. În esență, toată munca aceasta fusese realizată de roboți. Atât de mult metal se folosise pentru construirea lor, încât milioane de oameni locuiau acum în habitate ale căror învelișuri de oțel constau în întregime din carcase de roboți topite și reforjate. Le-ar fi fost ușor să acopere suprafața Noului Pământ cu roboți și, fără să trimită jos nici măcar un singur om, să execute un anume tip de inspecție:

unul încărcat de informații și eliberat de judecăți. În acea versiune a lumii, Kath Doi și ceilalți și-ar fi petrecut viața în habitate, lucrând la varpuri și analizând volume mari de date. S-ar fi putut inventa tot felul de argumente filosofice interesante despre cât de bună sau de rea ar fi fost această abordare comparativ cu ceea ce făceau în realitate. Dar filosofia nu-și prea avea locul aici. Decizia de a proceda în felul acela era determinată parțial de politică și parțial de cutumele sociale.

Pe frontul politic, totul se reducea la termenii celui de-al Doilea Tratat, care, cu optzeci de ani în urmă, determinase al doilea război Roșu-Albastru, numit uneori Războiul din Păduri pentru a se deosebi de anteriorul Război pe Bolizi. Tratatul impunea limite stricte ale numărului de roboți pe care îl putea trimite jos fiecare dintre cele două părți. Pe lângă asta, limita și numărul de oameni; dar consecința era că, date fiind acele limite, inspectorii umani puteau aduna informații mai folositoare despre condițiile de pe Noul Pământ decât ar fi fost în stare să adune roboții care transmiteau date sus, la inel.

Pe frontul social era o chestiune de *amistică,* acesta fiind un termen inventat cu secole în urmă de un antropolog moiran pentru a descrie felul în care diverse culturi alegeau să înglobeze sau nu anumite tehnologii. Cuvântul își avea rădăcinile în comunitatea Amish din America pre-Zero, care alesese să folosească doar anumite tehnologii moderne, cum ar fi patinele cu rotile, nu și altele cum ar fi motorul cu combustie internă. Toate culturile procedau așa, adesea fără a conștientiza faptul că făceau niște alegeri colective.

Cultura Albastrului, atât cât putea fi ea definită, avea tendința de a privi ajutorul oferit de tehnologie cu o oarecare ambivalență, stare de spirit rezumată în aforismul „Fiecare îmbunătățire este o amputare”. Mai mult decât o filosofie sau o idee definibilă, aceasta era o prejudecată, cu efecte la un nivel aproape subliminal. Originea ei putea fi depistată în anumite părți din Epopee. În multe dintre acestea jucase un rol Tavistock Prowse, care era văzut ca întruchiparea sa literală, în sensul că trecuse de-adevăratelea printr-o serie de amputări și fusese consumat ca hrană după ce își legase voluntar soarta de cea a Roiului. Albaștrii se considerau – conform criticilor culturali, se *defineau* – ca moștenitori ai tradiției lui *Endurance.* Așadar, prin eliminare, Roșul era cultura Roiului. Cu un secol și jumătate în

urmă, Roșul se izolase în spatele unor bariere deopotrivă fizice și criptografice, așa că nu se cunoșteau prea multe despre cultura sa, dar o mulțime de dovezi indirecte sugerau că amistica sa era diferită de-a Albastrului. Mai precis, Roșiii erau niște entuziaști ai intensificării calităților personale prin tehnologie.

Aici, în cabina viflerului, consecința era că misiunile tocmai încheiate de Kath Doi, Beled și Rhys nu aveau nicio valoare – de fapt, era ca și cum nici n-ar fi avut loc – până nu se înregistrau oficial rapoartele lor. Iar rapoartele nu se puteau compune din simple date brute și imagini. Inspectorii aveau de scris adevărate discursuri. Și cu cât se condensau mai multe evaluări și analize intuitive în discursurile acelea, cu atât mai mare era aprecierea din partea unora ca Doc și, într-o măsură tot mai mare, a studenților săi din anii terminali.

Știind toate acestea, Kath Doi își scrisese raportul încă dinainte ca planorul ei să fi coborât pe fâșia lată de iarbă, cu două săptămâni în urmă. Ce mai rămânea de făcut era puțină redactare și un rezumat. Lucrurile acestea ar fi trebuit să meargă de la sine. Dar, la o jumătate de oră după ce deschisese documentul în varp, se pomeni privind la el fără rost, incapabilă să se concentreze.

— Beled, spuse ea într-un târziu, destul de clar ca el s-o audă, dar nu atât de tare cât să-l trezească pe Rhys.

— Lucrezi la raport? întrebă el.

O vedea și pe ea, și restul cabinei prin câmpul de lumină translucid al varpului său. Poate îi observase mișcările mâinii care sugerau că introducea text. În orice caz, întrebarea avea o nuanță de insistență. Cu câteva ore în urmă, Beled observase o umbră de incertitudine pe fața lui Kath Doi. Acum însă nu se putea ști de câtă vreme o urmărea cu privirea din dosul varpului.

— Tu ai văzut vreun indigen? îl întrebă ea.

El își ridică varpul pe creștet: un gest de politețe.

— Mi-am planificat o rută care să evite orice ZIO.

O Zonă Indigenă Oficială, loc înscris sub acest nume în Tratat, era un district în care Devansorii – persoane care coborâseră ilegal pe sol înaintea momentului planificat – erau reuniți sub clauza anteriorității și sub denumirea politicos-evazivă de „indigeni”, permițându-li-se să trăiască în condițiile anumitor

restricții.

— Am văzut-o de la distanță. Ei nu m-au văzut.

— Sigur că nu, spuse Kath Doi, reținându-și un zâmbet.

— Cu asta ți-am răspuns la întrebare? se interesă Beled, știind prea bine că nu.

— Cred că am văzut unul în afara unei ZIO, spuse Kath Doi.

Replica ei îi trezi atenția lui Beled.

— Înființa o așezare sau…

— Nu, răspunse Kath Doi cu hotărâre. Aș fi menționat așa ceva. Cred că era în domeniu.

Însemnând că desfășura activități, precum vânătoarea și culegerea, care se integrau în domeniul celui de-al Doilea Tratat.

— Cel mai probabil, pescuia. Dar la cel puțin două sute de kilometri de cea mai apropiată ZIO.

— Drum lung ca să cari un pește mort, observă Beled.

— Mda, spuse Kath Doi și simți cum se încălzește ușor la față.

Oricât de evident părea acum, când Beled subliniase ideea, ei îi scăpase acest detaliu.

— Ai continuat investigația? întrebă Beled.

— Nu s-a putut. Am văzut persoana din planor, în timp ce plecam.

— Nu e obligatoriu să explici absolut totul în raport, îi atrase atenția Beled. În asemenea circumstanțe, e acceptabil să lași ceva nelămurit. Așa o să aibă un alt inspector ceva interesant de urmărit într-o misiune viitoare.

Lui Kath Doi îi veni o idee.

— Ce-ar fi dacă am urmări-o noi?

— Explică-te.

— Nu ți se pare c-a fost o concentrație neobișnuită de activitate a Inspecției în zona aia anume?

— Neobișnuită, admise Beled după ce chibzui câteva clipe. Nu fără precedent.

— Mă face să mă întreb, spuse Kath Doi, dacă vreun inspector de dinainte n-o fi văzut ce-am văzut eu și a declanșat un val de misiuni în aceeași zonă.

— În cazul ăsta, Inspecția ne-ar fi adus la cunoștință ce anume ne trimite să căutăm.

Era atât de logic, iar Beled o spusese cu atâta convingere și franchețe, încât Kath Doi înclină din cap aprobator și nu mai

insistă. Dar în sinea ei își spuse: „Dacă nu cumva e ceva ce nu vor să știm noi”.

Conversația cu Beled îi fusese utilă lui Kath Doi pentru că îi oferise o metodă de rezolvare, și anume să introducă pur și simplu în raport momentul când observase indigenul ca detaliu nelămurit și astfel să-i paseze problema cui avea să citească raportul. Se apucă de lucru la planul general, încercând să clarifice amintirea fugară privită cu ochii minții, să despartă observațiile obiective făcute la momentul cu pricina de judecățile și presupunerile pe care le adăugase ulterior. Ceea ce era un lucru delicat, întrucât era de așteptat ca presupunerile să facă parte din meseria ei.

Ceva mai târziu, pe Rhys îl trezi din somn alarma ceasului de la încheietura mâinii. Pluti somnoros până la toaletă și înapoi, uitându-se la Kath Doi în stilul clasic al extravertitului care ar vrea să lași baltă tot ce faci ca să porți o conversație cu el. După ce schimbă câteva cuvinte cu Beled, se apucă de lucru la propriul său raport, iar cabina se cufundă în tăcere și rămase așa o vreme. Mai apoi, cei doi bărbați desfăcură niște pachete cu rații și luară o gustare, sporovăind despre una, alta.

Kath Doi se pomeni smulsă din reveria muncii când surprinse o schimbare ușoară în tonul vocilor lor. Acum discutau despre ceva important. Nu într-un fel preocupat sau imperios. O privire aruncată la display o lămuri despre ce era vorba: se apropiau de inel, ceea ce însemna că erau pe punctul de a se lansa prin spațiul gol de douăzeci de kilometri dintre două habitate spațiale. Nu prezenta niciun motiv de îngrijorare, dar era genul de manevră în stare să capteze atenția și să-i dea vocii o nuanță imperativă sesizabilă.

Ridică mâna și găsi mânerul varpului care activa ecranul opac deasupra lentilelor: în esență, se lega la ochi. Vederea cabinei îi era acum blocată. Singurele lucruri pe care le mai putea vedea erau cele pe care i le proiecta varpul în fața ochilor. În același timp, activă o aplicație care îi dădea posibilitatea să vadă în jurul viflerului ca și cum plutea liber în spațiul înconjurător. Același serviciu i l-ar fi putut oferi o bulă de sticlă de pe suprafața exterioară a viflerului, dar n-ar fi fost la fel de bine. Utilizatorul ar fi fost expus la radiația cosmică, iar lumina de contrast ar fi îngreunat observarea anumitor lucruri. Varpul, pe de altă parte, jongla cu intervalul dinamic al luminii, astfel încât

lucrurile luminoase își mai pierdeau din strălucire, pe când cele întunecoase deveneau suficient de strălucitoare pentru a fi observate; totul căpăta o luminozitate caldă, care nu exista în realitate. Era o îmbunătățire uriașă față de privitul cu ochiul liber, de aceea multe costume spațiale renunțaseră cu totul la porțiunile transparente și ajunseseră să încapsuleze capul purtătorului într-o emisferă ecranată antiradiații, cu un varp pe partea interioară.

„Privea” acum la o imagine îmbunătățită a universului din poziția lor curentă, din interiorul inelului de habitate, dar apropiindu-se rapid de el.

Inelul trecea învârtindu-se pe lângă ei. Era într-un fel ca și cum se aflau în interiorul unui carusel, privind căluții cum se roteau, atât că în loc de căluți era vorba de habitate spațiale de treizeci de kilometri diametru, care se mișcau cu trei mii de metri pe secundă.

Obiectivul era să țâșnească printre două dintre ele fără să fie loviți. După standardele astrodinamicii, manevra nu era cine știe ce ispravă, însă părea îngrozitor de periculoasă, și prin urmare era teribil de distractiv s-o privești. Cum Kath Doi se uita drept înainte, habitatele păreau să le taie calea cu viteză amețitoare, ca niște dinți de ferăstrău electric. Dar, ca prin minune, viflerul găsi un spațiu liber între două habitate.

— Andocare bici în trei secunde, anunță o voce artificială, iar mâinile lui Kath Doi pipăiră în jur să verifice curelele care o țineau în scaun.

Un bici enorm se întindea către ei. În mare, avea dimensiunile unui tren de marfă excepțional de lung, de pe Vechiul Pământ, dar în loc de vagoane acoperite era alcătuit din multe vezbouri cuplate cap-coadă în lanț.

Dacă pregătirile de mai devreme ale lui Rhys merseseră ca la carte – iar Kath Doi ar fi aflat dacă nu era așa –, atunci, cu câteva ore în urmă, sutele de vezbouri care își duceau traiul în această stație de bici începuseră să se asambleze sub forma unui lanț. Când ajunsese la lungimea dorită – în funcție de specificul misiunii care urma să fie îndeplinită –, lanțul își unise cele două capete, realizând o buclă infinită, și se pusese în mișcare, acționat de un motor liniar simplu din stația de bici. Formase un oval alungit cunoscut sub numele de buclă Aitken, apoi petrecuse ceva timp ajustându-și forma și obținând viteza

exactă. Vezbourile erau niște animăluțe simple, mai mult structură decât altceva: aluminiu solid turnat în anumite forme. Fiecare vezbo avea la mijloc o articulație care îi permitea să se îndoaie liber în ambele direcții – în limbajul ingineriei mecanice, era doar un cuplaj cardanic de rezistență mare. Anterior și posterior avea cuple care îi permiteau să formeze conexiuni rigide cu alte vezbouri. Pe undeva prin toată structura aceasta existau și câteva grame de silicon care o făceau inteligentă, și cabluri care transportau curent și date pe toată lungimea lanțului.

Cu puțin timp în urmă, la unul dintre vezbouri ajunsese vestea că trebuie să se decupleze de cel din spatele său. Asta se întâmplase tocmai când bucla ieșea din stația de bici. În clipa în care cupla se deconectase, sistemul încetase să mai fie o buclă Aitken și se transformase într-un bici gigantic. Nicștul – o foarte veche pronunție greșită a lui *Knickstelle,* referindu-se la îndoitura în formă de U din vârful buclei – începuse să se propage în sens opus stației de bici, trăgând după sine capătul liber al biciului, și să accelereze treptat, ajungând rapid la viteza de câteva mii de metri pe secundă. Asta vedea Kath Doi în realitatea virtuală: cotul biciului, venind de-a dreptul spre ei. Capătul liber nu se vedea din spatele lui, dar ea știa că în câteva momente avea să-i înconjoare șfichiuind într-o ultimă explozie de accelerație.

Toată energia era direcționată „înapoi” din unghiul de vedere al echipajului plictisit care se presupunea că monitorizează toate acestea din stația aflată la capătul „mâner” al biciului. Se mișcau mult mai rapid decât viflerul. Pentru a realiza contactul fizic cu nava care se apropia, trebuiau să se aplece „în spate”. Iar „aplecarea” nu era chiar termenul corect; trebuiau să *izbească* înapoi cu iuțeală năprasnică pentru a se potrivi cu viteza mult mai scăzută a viflerului. Pentru sarcini de felul acesta erau făcute bicele.

Și totuși, nu se putu abține să nu tresară când ultimele vezbouri șfichiuiră către ei. Perspectiva din realitatea virtuală aproape că-i dădea o stare de greață. Ochiul omenesc era indus în eroare de faptul că biciul în ansamblul său se îndepărta de ei atât de repede, și totuși vârful care i se descolăcea venea drept spre ei. Orice greșeală de calcul l-ar fi făcut fie să se năpustească pe lângă ei, lăsându-i să plutească singuri în

derivă, fie să se izbească de ei cu o viteză aproape hipersonică și să-i distrugă la fel de sigur ca o lovitură de bolid din vremea Epopeei.

În realitate, cele două viteze se armonizară perfect și, pentru o fracțiune de secundă, ultimul vezbo din lanț se află chiar în dreptul lor, la fel ca hangarul la care andocase ea mai devreme.

— Cuplare, rosti vocea.

Era inutil, din moment ce Kath Doi auzi cu urechile ei cum se făcea conexiunea mecanică și apoi simți accelerația când viflerul fu îmbrâncit în lateral și apoi smucit înainte de energia cinetică a biciului.

— Pregătiți-vă pentru stabilizare.

Un fel politicos de a spune că situația din bici era cam haotică în urma manevrei de șfichiuire. Acum erau trași înainte cu o forță colosală, aduși la o viteză care să se armonizeze cu cea a stației de bici și cu a tuturor celorlalte obiecte din inelul de habitate. Dar dinamica biciului producea niște oscilații laterale, creșteri și descreșteri în accelerație care puteau fi amortizate, dar nu înlăturate de micile retușuri făcute de vezbouri.

— Hebel comutat, confirmă vocea.

Ca și *Knickstelle,* „Hebel” era un cuvânt din limba germană; desemna o pârghie de la baza biciului, ancorată de stația de bici și capabilă să se întoarcă liber dintr-o parte în cealaltă. Era, practic, brațul care ținea mânerul și pocnea din bici, iar la scurt timp după prima pocnitură – cea care culminase cu o andocare reușită – se întorsese către cealaltă parte a stației și inițiase o a doua pocnitură, în direcție opusă. Un nou nicșt se formase chiar în locul în care biciul era atașat de hebel și începea să accelereze „înainte”, făcând și viflerul să accelereze la rândul său până la viteza de care avea nevoie ca să îndeplinească restul misiunii.

Procedura durǎ circa trei minute. Datorită indiciilor vizuale din varp, creierul ei primea un context: lama de ferăstrău care zbura pe lângă ei părea să încetinească. Bineînțeles că se mișca în continuare cu aceeași viteză; în realitate, viflerul accelera ca să intre în ritmul ei. Dar, din punctul de vedere al lui Kath Doi, inelul de habitate nu mai arăta ca un derviș rotitor și începea să se înfățișeze ca o serie de obiecte distincte, gonind mai departe pe lângă ei, dar din ce în ce mai încet, până când întregul inel păru să se oprească greoi. Iar în acel moment, ceva de o

mărime colosală pluti în raza ei vizuală: Ochiul, drept în calea lor.

— Decuplare, anunță vocea.

Era și cazul, fiindcă accelerarea devenise greu de suportat. Dacă nu și-ar fi întrerupt conexiunea cu vârful biciului, forțele gravitaționale i-ar fi lăsat inconștienți, apoi i-ar fi ucis și în cele din urmă ar fi rupt viflerul în fărâme. Vezbourile erau construite să supraviețuiască unor forțe cărora oamenii și vehiculele spațiale obișnuite nu le puteau rezista. Dar geometria și sincronizarea nicștului fuseseră programate astfel încât să-i aducă la viteza dorită și să le dea drumul pe noua lor traiectorie exact înaintea momentului de criză, care, dacă biciul ar fi fost pe Vechiul Pământ, ar fi fost semnalat printr-un bang sonic. Reveni starea de imponderabilitate, dacă nu luai în calcul câteva ghionturi corectoare din partea propulsoarelor de poziție ale viflerului. Lui Kath Doi i se limpezi vederea; înghiți în sec de câteva ori, încercând să-și liniștească stomacul.

Amuzant era că întreaga procedură, de la aterizarea ei cu planorul în hangar până la eliberarea din bola și apoi la interacțiunea abia încheiată cu biciul, ar fi părut elegantă, chiar blândă, dacă ar fi fost privită de la distanță. Ca să înțelegi forța pură a accelerației și a scuturăturilor, trebuia să le trăiești pe propria-ți piele.

Încercând să nu mai ia în seamă senzația din stomac, Kath Doi privi cu luare-aminte la Ochi.

În momentul acela înconjura Akureyri, un habitat mare (populație: 1,1 milioane), destul de nou (optzeci și patru de ani), construit în stilul cunoscut neoficial drept țeavă dublă, rămas în istorie drept Insula lui O’Neill, Tipul Trei. Erau doi cilindri mari, paraleli, care se roteau în sensuri opuse. Fiecare dintre ei era învăluit în ansambluri de oglinzi și alte elemente de infrastructură. Oglinzile erau îndreptate către soare, a cărui lumină era deviată prin șiruri de ferestre din pereții cilindrilor pentru a lumina peisajele din interior. Dar ora locală era în jur de șase seara, așa că oglinzile se înclinau treptat pentru a simula crepusculul. Folosindu-și varpul ca să mărească imaginea, Kath Doi ar fi putut să arunce o privire prin ferestre ca să vadă fermele, pădurile, cursurile de apă și clădirile rezidențiale din interiorul lui Akureyri, dar știa deja cam cum arătau toate acestea, așa că rămase pentru moment la imaginea de

ansamblu.

Ceea ce și trebuia să facă, dacă voia să aibă imaginea de ansamblu a Ochiului. Akureyri, oricât ar fi fost de mare, părea un pitic în comparație cu construcția care îl înconjura. Iar partea acesteia care capta imediat atenția era spectacolul Marelui Lanț, un adevărat Manhattan-pe-montaigne-russe, înfășurându-se de jur-împrejur cu o viteză teribilă, făcând câte un tur complet la fiecare cinci minute.

Dar nu într-acolo se îndreptau ei. Pe când Ochiul devenea tot mai mare în câmpul ei vizual, irisul lui rotitor plutea în lateral, și deveni limpede că minusculele aprinderi corectoare îndreptaseră viflerul către una dintre acele fărâme locuite pe care le conținea rama sa masivă, cavernoasă: cincizeci de porturi de andocare dispuse în cerc, înconjurate de o literă Q mare, de un galben strălucitor, care era recunoscută universal drept logoul și emblema Carantinei[39].

Se vedea dintr-o privire că două treimi dintre porturile din Q erau deja ocupate de alte nave, majoritatea viflere de diverse tipuri plus vreo două nave de linie. Porturile erau numerotate individual cu cifre strălucitoare și inscripționate, în amestecul de litere latine și chirilice folosit pe tot cuprinsul inelului, cu scopurile lor:

TRANZIT
IMIGRAȚIE
MILITAR
INSPEKȚIE
EKIPAJE

Un cerc de lumini verzi din jurul unui port vacant – numărul 65 – începu să clipească. Sistemele care controlau viflerul știau deja încotro să-l îndrepte, deci clipitul era numai spre folosul oamenilor, servind și ca plan de rezervă în cazul rar în care vreun vehicul trebuia pilotat manual.

Kath Doi văzuse destule andocări la viața ei, așa că își dădu jos varpul de la ochi și îl ținu în poală cât dură următoarea serie de ghionturi și scuturături, care se termină cu deschiderea ușii sasului.

Un tub vărgat cu galben se întindea în acea parte a Carantinei

---
[39] *Quarantine,* în limba engleză.

rezervată celor care, asemenea lor, se întorceau de pe suprafața Pământului. După câțiva metri ajunseră în fața unei uși cu sens unic, construită astfel încât nu putea trece prin ea decât câte o persoană, pe rând. Pe un suport din apropiere atârnau câteva brățări rigide, codificate pe culori pentru a indica faptul că îi erau destinate personalului Inspecției și tipărite cu șiruri de pictograme pentru citire electronică. Kath Doi alese una și și-o prinse cu un clinchet la încheietura mâinii. După câteva clipe începu să clipească o diodă roșie pe dosul brățării și porni un cronometru digital. Flutură din mână către ușă, care se descuie și o lăsă să treacă mai departe în tub.

Partea aceea din Q consta în esență din țevărie: o îmbârligătură de conducte largi, care drenau fluxul de oameni de la navele andocate și îl lăsau să băltească în rezervoare separate până se făcea apelul. Kath Doi, Rhys și Beled aveau să fie cercetați vizual în căutare de specii invazive și patogeni, iar hainele și echipamentul lor urma să fie sterilizate. Se trecea obligatoriu pe la duș și perii. Li se prelevau fecale și mostre de sânge pentru analize. Totuși, pentru că erau de la Inspecție, nu prezentau cine știe ce interes trecutul lor, opțiunile politice, stabilitatea emoțională, motivațiile lor. Personalul Inspecției fusese deja verificat sub asemenea aspecte. În funcție de cât erau laboratoarele de ocupate, carantina putea să dureze între șase și douăzeci și patru de ore.

•

Suspiciunea, urmată de certitudine, că era deținută începu să se strecoare în mintea lui Kath Doi. După câteva ore, primi autorizația de a se deplasa liber prin zonele comune ale no-man's-land-ului din Q: birturi, magazine, baruri luxoase și incinte recreaționale înșirate pe circumferința unui tor cu o gravitație artificială de circa 0,5 g. Asta însemna că trecuse cu bine toate testările biologice. Dar brățara continua să clipească în culoarea roșie. Cifrele măsurară o zi, apoi o zi și jumătate. Își modifică programul de somn după ora Ochiului și începu să sufere din cauza decalajului de fus orar.

Q era destul de aglomerată – poate și asta explica întârzierea. În ultimele două săptămâni, Ochiul se deplasase către vest prin regiunile cele mai vechi și mai dens populate ale segmentului Greenwich, îndreptându-se către osuarul Cape Verde și către segmentul Rio, aflat dincolo de el. La o asemenea poziționare, în

apropierea unui osuar în care habitatele erau mari și noi, Q se putea aștepta să se confrunte cu un volum mare de pasageri „în tranzit”: emigranți din locuri mai vechi și mai aglomerate, având ca destinații habitate noi și spațioase, precum Akureyri. Dura decenii întregi să populezi în întregime un asemenea habitat; numărul de locuitori sporea treptat pe măsură ce se construiau noi locuințe, iar ecosistemul de susținere a vieții era cultivat și reglat. În scurt timp, Ochiul avea să ajungă la osuarul Cape Verde, iar recensământul de aici avea să coboare până aproape de zero: doar câțiva lucrători care se duc la muncă în habitate noi și niște călători pe distanțe lungi care se dovedeau a fi foarte răbdători. Dar, pentru moment, dotările din no-man’s-land operau la capacitate maximă și se formau cozi la mâncare și băutură, mai ales în locurile care deserveau familii. Deoarece oamenii emigrau adesea când aveau copii mici, considerând că aceștia vor avea de câștigat dacă erau transplantați într-un loc nou și curat, unde să poată alerga în voie.

Așadar Kath Doi își spuse, o vreme, că întârzierea era de natură pur birocratică, un rezultat al numărului prea mare de emigranți combinat cu prea puțin personal o disponibil. Dar în ziua a doua îl zări pe Beled în centrul recreațional, operând un aparat de antrenament pentru rezistență la un nivel de forță nebunesc, la care doar un tânăr mascul teklan putea ajunge. Mai târziu, după ce făcuse duș, reuși să stea de vorbă cu el într-un bar, iar el menționă că îl văzuse pe Rhys îndreptându-se spre ieșire, cu brățara luminându-i verde.

— Când era asta? întrebă ea.

— Ieri, răspunse Beled. La opt ore și douăzeci de minute după ce-am andocat.

Câteva ore mai târziu, Kath Doi și Beled eliberară camerele de o persoană în care fuseseră cazați și se mutară într-o dublă ceva mai mare. Începură să se culce împreună fără să facă sex, comportament destul de comun în rândul cuplurilor compuse dintr-un moiran și un teklan care abia se cunoșteau reciproc. Când avea erecție, ceea ce se întâmpla destul de des, Beled se ducea să se masturbeze în micuța baie a apartamentului. Era un fel de a rezolva problema cât se poate de obișnuit și orice altă reacție din partea lui ar fi fost ieșită din comun. Ea știa că se poate baza pe disciplina lui impecabilă, iar el știa că acestea erau așteptările ei, și situația putea continua astfel pe termen

nedefinit, până ce vreunul dintre ei dădea semnalul unei schimbări.

Nereușind să adoarmă, nefiind la fel de competentă ca Beled într-ale masturbării, Kath Doi își săltă de pe piept brațul lui masiv, întreprindere asemănătoare cu încercarea de a târî în cealaltă jumătate a patului un băiat de zece ani adormit, și se strecură afară, în căutarea unui loc în care să-și omoare timpul până îi venea și ei somnul.

La bufet, așteptând la coadă pentru ciocolată, se pomeni alături de o juliană micuță, suplă, la vreo șaizeci și ceva de ani. Femeia citea o carte, sau se prefăcea că citește. Pe măsură ce se prelungea așteptarea, părea să-și piardă cheful de citit. Închise cartea, își înăbuși un căscat și își aținti privirea asupra lui Kath Doi.

— Înapoi de la sol?

Era un lucru evident datorită culorii pe care o emitea brățara ei. Dar Kath Doi înțelese că femeia încerca doar să facă puțină conversație.

— Da.

— Ai venit acasă? întrebă femeia, referindu-se la Ochi.

— Deocamdată sunt oarecum între două locuințe. Slujba de inspector nu prea te lasă să te stabilești într-un loc.

— Aha, nițică odihnă și recuperare pe Marele Lanț. Bravo ție.

Kath Doi înțelegea perfect că femeia era un agent al Carantinei.

Așa opera Q: nu prin interogatorii în încăperi fără ferestre, ci intrând în conversații neprotocolare. Scopul acestor zone comune era furnizarea unei game diverse de ocazii și locuri de întâlnire.

Era important să nu fie văzută că disimulează, de aceea continuă:

— Presupun că aș putea avea parte de ceva odihnă și recuperare, dar adevărul e că urmează să merg la Stromness.

— Aha, în vizită la un prieten de la universitate?

Oare spunea adevărul dacă îl numea pe Doc prieten?

— Mai degrabă un mentor. Un profesor.

— Păi, am auzit că-i minunat la Stromness. N-am fost niciodată.

Mulți oameni, poate majoritatea, când erau examinați în felul acesta nici nu-și dădeau seama că stăteau de vorbă cu un agent

al Carantinei. Asta pentru că cei mai mulți aveau rareori ocazia să treacă prin Q, poate niciodată; iar când ajungeau acolo, aveau tendința de a se amesteca în grupuri mari de călători, în decoruri care te făceau să confunzi cu ușurință astfel de conversații cu statul la palavre ca să mai treacă timpul.

Kath Doi căpătase destulă experiență de călător ca să știe exact ce se petrecea. Și cealaltă femeie știa că ea știa. Dar oricum aveau să-și continue șarada. Kath Doi rezistă tentației de a complica situația întrebând-o pe juliană de unde venea și încotro se îndrepta. Fără îndoială că femeia avea pregătită o poveste plauzibilă. Ar fi fost doar pierdere de timp dacă ar fi obligat-o s-o recite.

Pe când coada se târa încet înainte, în raza vederii lor intră un display plasat deasupra tejghelei, care înfățișa o scenă din Epopee. Codul temporal din colț indica A+3.139, ceea ce însemna cam un an și jumătate de la începutul Marii Călătorii. Era o înregistrare dintr-o arcletă – nu din *Endurance,* deci cel mai probabil din Roi. Se manifesta gravitația artificială, așadar arcleta trebuie să fi făcut parte dintr-o bola. Kath Doi nu recunoscu pe nimeni la început. Bineînțeles, toți erau oameni originari și se vedea limpede că nu făceau parte din niciuna dintre cele șapte rase umane actuale, dar erau suficient de aproape ca ea să poată înțelege ce simțeau. Vorbeau, ca toată lumea din Epopee, cu accentele arhaice de acum cinci mii de ani.

Nicio Evă nu se afla în cadru. Singurele Eve din Roi fuseseră, se știe, Julia și Aïda. Deci probabil că era vorba de ceea ce se chema poveste colaterală, adică o înregistrare video din Epopee care, deși nu păstra cuvintele sau faptele niciuneia dintre Eve, era totuși considerată destul de importantă ca să fie încorporată în canon și să apară în playlisturile unor locuri precum cafeneaua aceea. Kath Doi avea o vagă senzație că o mai văzuse cândva, cu mulți ani în urmă, poate la școală. Pierduse șirul zilelor și al fuselor orare, dar era aproape sigură că era Ziua Juliei, prin urmare orice scenă din Epopee transmisă într-un astfel de loc comemora probabil ceva ce spusese sau făcuse Eva Julia.

— La mulți ani de Ziua Evei, îi spuse ea, dintr-un reflex politicos, julianei care stătea lângă ea.

— La mulți ani și ție, răspunse femeia, ceea ce îi confirmă că

era într-adevăr Ziua Juliei.

Kath Doi urmări scena până reuși să-i surprindă esența. Era tot mai convinsă că își amintea de oamenii aceia și de situația în care se aflau. Șapte Grase și Șapte Slabe era o bola care se compunea din două heptade. Una dintre ele trecuse printr-o criză a producției de hrană din cauza unei mane contagioase care pornise într-una dintre arcletele ei și până la urmă se răspândise și în celelalte șase. Rezultatul era șapte arclete doldora de oameni înfometați, conectate printr-un cablu lung la șapte arclete în care exista mâncare din belșug. Puseseră la cale un sistem de trimitere a scafandrilor spațiali de-a lungul cablurilor până la punctul central în care erau conectate cele două gheare. Acolo, scafandrilor spațiali de la Șapte Slabe li se înmânau pachete cu ajutoare de la Șapte Grase, după care coborau înapoi la heptada năpăstuită și distribuiau hrana. Dar șapte arclete nu puteau să producă hrană pentru paisprezece. Toată lumea suferea de foame, iar în Șapte Slabe începuseră să moară oameni. Problema era exacerbată de faptul că bola respectivă se separase de Roiul principal.

Scena care se difuza acum era o conferință video la care participau muritorii de foame din Șapte Slabe și ocupanții doar cu puțin mai bine hrăniți ai heptadei Șapte Grase, care-ți rupea inima și mai tare din cauză că familii și prieteni se pomeniseră separați unii de alții printr-un simplu cablu. Kath Doi era acum convinsă că își amintea. În câteva minute, aveau să stabilească legătura radio cu Arcleta Albă și s-o cheme la discuție pe Eva Julia ca să-i ceară sfatul. Ea urma să le țină un mic discurs despre ceea ce aveau de făcut. Povestea se termina cu cele Șapte Slabe tăindu-și cablul și eliberându-se din bola. Își planificaseră manevra în așa fel, încât heptada Șapte Grase să fie azvârlită înapoi în direcția roiului principal, asigurându-le cel puțin temporar supraviețuirea, în timp ce Șapte Slabe se năpustea în direcție opusă. Practic, cei condamnați se folosiseră pe ei înșiși drept combustibil pentru a-i salva pe ceilalți. Povestea era expusă într-un mod mai complicat și mai zguduitor prin adăugarea unor detalii pe care le-ar fi aflat și Kath Doi dacă ar fi rămas acolo să urmărească toată povestea. Heptada Șapte Slabe fusese una dintre puținele care conțineau câte un fragment din Arhiva Genetică Umană, de aceea sacrificiul său fusese parte dintr-o serie aparent inexorabilă de ghinioane care

duseseră la Consiliul Celor Șapte Eve și la crearea noilor rase umane. Iar decizia lor de a se sacrifica nu fusese unanimă; fusese precedată de o rebeliune și de lupte corp la corp de la o arcletă la alta atunci când o minoritate de lihniți încercase să se salveze îmbrăcându-și costumele spațiale și urcând de-a lungul cablului. Omul care luptase să ajungă la panoul de comandă și izbise butonul care despica bola în două se numea Julius Mwangi. Numele lui fusese dat unui habitat care se afla la treizeci și opt de grade, zero minute est, deasupra locului nașterii sale, Kenya. Partea cu „zero minute” era semnificativă pentru că habitatele plasate pe meridiane primeau în mod tradițional nume ale unor eroi din Epopee.

De toate aceste lucruri își aminti Kath Doi cât timp personalul cafenelei îi prepara cafeaua. Asta pentru că, atunci când îi devenise evident că era interogată, se gândise că în loc de ciocolată era mai bine să comande ceva cu mai multă cafeină.

— Fac cinste, îi spuse ea agentei.

Devenise o tradiție să le faci mici favoruri străinilor de ziua Evei lor. Să fi fost Ziua Moirei, poate ar fi plătit altcineva pentru cafeaua ei.

— O, nu, nu se poate, spuse femeia.

Ceea ce era posibil să fie adevărat în sens propriu; nu avea voie să accepte o favoare din partea unei persoane pe care o interoga.

— Dar dacă-mi permiți să stau cu tine…

— Bineînțeles, răspunse Kath Doi și așteptă să fie gata și cafeaua femeii.

Pe ecranul de deasupra tejghelei se difuza acum o altă parte din Epopee, o conversație care se desfășurase la bordul lui *Endurance* cu puțin timp înainte de Aprinderea Finală și în timpul căreia Dinah și Ivy se convinseseră reciproc că Julia nu era chiar atât de rea. Lui Kath Doi îi cam făcea greață. Oamenii citau mereu replici de acolo. Servise ca bază a unor mișcări politice și partide care căutaseră să construiască alianțe mai puternice între juliani și celelalte rase. Prin urmare, iată ce întâmplare norocoasă că era difuzată tocmai atunci. Dacă ar fi avut o gândire tipic juliană, Kath Doi s-ar fi întrebat dacă nu cumva toată treaba fusese aranjată, cronologia listei de redare fiind măsluită de cineva din culisele Carantinei pentru ca ea să vadă scena chiar înainte de a se așeza la o cafea cu femeia

aceea. Fiindcă așa era felul de-a fi al julianilor. Aceasta fusese alegerea făcută de Eva Julia la Consiliul Celor Șapte Eve. Rasa ei, trăind într-o relativă izolare în segmentul său de inel, intensificase această trăsătură prin procesul de reproducere selectivă cunoscut sub numele de Caricaturizare. În cadrul său, julianii își dezvoltaseră ochi uriași, urechi fine și guri mici; era cea mai ușoară metodă de a-i identifica de la distanță.

Femeia salută înainte de a lua loc. Julianii salutau cu mâna stângă ridicată lângă față, ca să nu intersecteze niciodată cu raza vizuală.

— Ariane, spuse ea.

Un nume julian comun, moștenit de la rachetele lansate de la Kourou, pe care Eva Julia le apărase bombardându-i nuclear pe venezueleni.

— Ariane Casablancova.

Ceea ce însemna că era fiica unei femei pe nume Casablanca, după Casa Albă.

Kath Doi îi răspunse la salut.

— Kath Amalteova Doi.

Mama lui Kath Doi primise numele asteroidului care o adăpostise pe Moira împreună cu laboratorul ei în cursul Marii Călătorii.

Ariane se așeză de cealaltă parte a mesei, fixând cu ochii săi enormi chipul lui Kath Doi.

— Uite ce-i, spuse Kath Doi, nu mă pricep la asta. Nu fac parte din niciun kupol și nici nu vreau să intru. Pune-mi orice întrebare îți trece prin cap, și gata.

— Mă întrebam dacă ai văzut ceva interesant la sol.

— Numai cu gândul ăsta m-am dus acolo, să văd lucruri interesante. Abia dacă văd câte ceva care să nu fie interesant.

Ariane rămase în expectativă.

— Mi-am prezentat raportul, continuă Kath Doi.

— Și ai discutat conținutul lui cu Beled Tomov?

— Da.

— Dar nu și cu Rhys Alaskov.

— Rhys dormea când am stat vorbă cu Beled.

— Ai dormit și tu binișor, remarcă Ariane. Zece ore în vifler.

— Pilotasem un planor toată ziua.

— Ațipind deseori.

— De fiecare dată când un moiran doarme câte puțin, explică

Kath Doi, nu înseamnă că intrăm în epi. Uneori suntem doar obosiți, pur și simplu.

— Rămâne de văzut. Acum călătorești ca să porți o conversație față în față cu mentorul tău. Sau așa crezi tu.

— Asta ce mai înseamnă?

— Doctorul Hu nu se află în Stromness. Ai fi știut și tu dacă te-ai fi coordonat cu el. Dar n-ai făcut asta. De fapt, ai luat hotărârea în mod spontan, dintr-un impuls de moment, să vizitezi un loc care pentru tine se asociază cu lucruri plăcute. Te frământă ceva. Ești conștientă că s-ar putea să intri în epi. Nu vrei să discuți asta cu „Doc” până nu vă veți vedea în carne și oase, într-un loc în care te simți în siguranță. Precis e vorba de ceva ce-ai observat la sol. Ceva neașteptat.

Nu ajuta la nimic să-i spui lui Ariane Casablancova să citească raportul. Probabil îl examinase deja de câteva ori. Ea dorea să audă povestea chiar din gura lui Kath Doi.

— E posibil să fi văzut o ființă omenească, spuse Kath Doi.

— Posibil?

— A fost o imagine fugară. De la distanță.

— Nu vreun alt inspector... dacă era așa, nu ți s-ar fi părut nimic remarcabil.

— Inspectorii poartă haine în culori aprinse, ca să fie vizibili.

— Beled nu purta.

— Când trecea pe lângă ZIO, nu, sigur că nu. În general, vreau să zic.

— Continuă.

— Persoana aceasta purta exact opusul. Semăna cumva cu...

— Cu ce?

— Ai văzut vreodată înregistrări video pre-Zero cu vânători? Purtau haine care să-i facă mai puțin vizibili.

— De camuflaj, spuse Ariane.

— Aha. Cred că persoana asta avea haine de camuflaj.

— Deci nu un inspector.

— Și-atunci... poate soldat? întrebă Kath Doi. Dar singurul scop al soldaților e să lupte cu alți soldați. Și sunt convinsă că nu există alți soldați acolo, jos. Doar dacă nu s-a comis vreo infracțiune. Dar dacă era o infracțiune, m-ar fi avertizat înainte să-mi dea drumul acolo. La dracu’, ar fi trimis un Thor după mine.

— Nu ți-a trecut prin minte că putea fi o infracțiune *recentă*?

Și tu să fii prima care o observa?
Întrebarea părea să plutească între ele. Era clar ce sugera Ariane. Dacă ar fi fost martoră la așa ceva, Kath Doi ar fi trebuit să raporteze imediat, nu să doarmă zece ore și mai apoi să facă eforturi nesăbuite ca să-l găsească pe Doc într-un loc în care nici măcar nu se afla.
— Nu, spuse ea. Nu asta era.
— De unde știi?
— Făceam tururi pe deasupra lacului de multă vreme. Eram foarte vizibilă. Oricine s-ar fi aflat acolo din motive dubioase s-ar fi ascuns pur și simplu printre copaci până plecam. Persoana aceea n-a făcut așa. Era foarte aproape de mal, într-un loc din care putea să vadă foarte bine ce făceam. Ca și cum…
— Ca și cum? întrebă Ariane.
— Ca și cum căsca gura.
După o tăcere îndelungată, Ariane repetă expresia:
— Căsca gura.
— Mda.
Până la momentul acela, Kath Doi se simțise stânjenită de privirea fixă a lui Ariane, dar acum se uită direct în ochii ei mari și pătrunzători și îi susținu privirea o vreme.
— Când persoana aceea s-a mișcat, spuse Ariane, ai dedus ceva din postură și din mers?
— Nu cred că era un neoander, spuse Kath Doi, clătinând din cap. *Așa ceva* aș fi raportat.
Ariane clipi și spuse:
— Explicația cea mai simplă este, bineînțeles…
— Un indigen. Posibilitatea asta am discutat-o cu Beled.
Acum se simțea puțin în defensivă.
— Dar ce să facă un indigen acolo? Așa departe de orice ZIO.
— E un mister.
— Da.
— Asta explică de ce ți-ai încălcat profilul, spuse Ariane, dând din cap.
— Nici măcar nu știu ce înseamnă pentru voi că „mi-am încălcat profilul”.
— Ai avut vreodată senzația că ești privită? Urmărită?
Ariane Casablancova avea obiceiul detestabil de a pune întrebări bune.
— Când ești jos, la sol, trebuie să presupui că…

— Că n-ai să treci neobservat de megafauna locală. Desigur.
— Cu timpul, tot umblând singur, încercând să conștientizezi situația, poți s-ajungi cumva, știu și eu…
Nu voia să pronunțe cuvântul „paranoic” în prezența unui julian, deoarece avea conotații rasiale. Ariane păru să intuiască și găsi situația vag amuzantă. Se aplecă puțin în față, încercând s-o ajute pe Kath Doi să se despotmolească.
— Ajungi să dezvolți o acuitate mai mare a percepției. Poate, pentru propria ta siguranță, interpretezi zgomotele sălbăticiei…
— În cel mai conservator fel cu putință, mda. Cum a fost în dimineața plecării mele, când m-au trezit niște petice de lumină care se mișcau pe cortul meu. Am crezut întâi că erau produse de mișcarea unui animal mare, care trecea printre mine și soare. Pe urmă am ieșit din cort și am văzut că nu era decât imaginația mea, că strălucea lumina printre ramurile copacilor care se mișcau în vânt.
— Interesant! spuse Ariane. Această percepție mai acută a lucrurilor, pe o perioadă de timp suficient de lungă, pare exact genul de stimul care ar putea declanșa o schimbare epigenetică la un moiran.
— Ideea asta mi-a trecut și mie prin minte.
— N-ai menționat-o în raport.
Era prima dată când Ariane renunța la aparențe și recunoștea că citise raportul, iar asta o făcu pe Kath Doi să se oprească brusc.
Apoi îi abătu atenția un teklan masiv care tocmai intrase în cafenea, purtând la încheietură o brățară verde. Dar nu era Beled. Era un alt inspector, recent sosit, poate din același lot.
Evident că Beled predase un raport completat în detaliu, incluzând conversația pe care o purtase cu Kath Doi în vifler. Din partea unui alt gen de om poate că ar fi luat-o ca pe o indiscreție iritantă, dar din partea unui teklan era de așteptat.
— N-am menționat-o în raport, spuse Kath Doi, pentru că am judecat-o ca fiind doar imaginația mea, nu un eveniment autentic, demn de raportat la Inspecție.
— Dacă n-ai nimic de obiectat să intru și eu în juju…
Era un termen auto-depreciativ care se referea la stilul cognitiv julian.
— Dă-i înainte.
— Poate impresia ta inițială a fost corectă și chiar a fost vorba

de un animal mare – un om – care a trecut printre tine și soare. O greșeală comisă de cineva care te privea pe furiș. Iar când el – o să-i spun „el” – și-a observat umbra pe cortul tău, și-a dat seama că a făcut o gafă și s-a retras în jos pe pantă, în pădure, să te privească de acolo.

— Tot ce se poate, spuse Kath Doi.

Din politețe, se abținu să adauge că era genul de idee care putea să se nască doar într-o minte de julian.

— Cum ai dormit de-atunci?

— Foarte sporadic și chinuită de decalajul orar, de aceea mă și aflu aici. Cred că e posibil să fi intrat în epi în ultima zi, dar acum, că m-am întors în civilizație, organismul meu e confuz și abandonează modificarea.

În punctul acela, dacă ar fi stat la masă cu o prietenă moirană, Kath Doi poate că și-ar fi ridicat mâinile ca să-și pipăie fața. „Arăt schimbată?” Dar Ariane n-ar fi avut de unde să cunoască răspunsul.

— Am dormit cu Beled în ultima vreme, adăugă Kath Doi. Cred că mă ajută să-mi revin.

— Foarte bine. Sper ca adaptarea ta – indiferent dacă include sau nu transformarea în Kath Amalteova Trei – să decurgă lin.

— Sunt liberă să plec?

— Nu-i decizia mea. Statutul tău rămâne nedefinit.

— Ți-e teamă c-o să mă ia gura pe dinainte?

— Nu-i treaba mea să mă tem de asemenea lucruri. Sfatul meu personal? Să nu te ia gura pe dinainte. Dar îți cunoști drepturile. Nu poți fi reținută doar fiindcă ți se pare că e posibil să fi văzut un gură-cască în haine de camuflaj, în mijlocul pustietății.

Ariane păru să-și chibzuiască următoarea mișcare înainte să adauge:

— Altminteri ai vedea mult mai mulți oameni de la Inspecție îngrămădiți în cafeneaua asta.

•

Ariane avea dreptate în privința lui Doc. Își părăsise locuința aflată în campusul cețos din Stromness – un habitat din partea predominant ivynă a inelului, ocupat în întregime de universitate – și se afla în drum spre Leagăn. În timpul călătoriei, se oprise să-și petreacă puțin timp pe Marele Lanț. Ca urmare, când Kath Doi făcu în sfârșit gestul logic de a lua legătura cu el

direct, îi răspunse în câteva minute, spunându-i unde putea fi găsit.

Cam tot atunci, dioda brățării pe care o purta Kath Doi se făcu verde, informând-o că era liberă să plece. Se duse în camera pe care o împărțea cu Beled și descoperi că el plecase deja. Își adună lucrurile, acum sterilizate, și porni spre ieșire, unde robotul care era ușa îi inspectă brățara. Păru mulțumit de rezultat, fiindcă se deblocă și îi permise să treacă. În același moment, încuietoarea brățării sări și lumina se stinse. Aruncă din mers brățara într-un coș de gunoi.

După o jumătate de oră de plutire prin coridoarele Ochiului ajunse la Rampa Intrare, unde se înghesui într-o capsulă împreună cu alți douăzeci de vizitatori, se prinse în centuri și se lăsă trasă ca un obuz printr-o țeavă de tun a cărei gură, exact la momentul potrivit, se sincroniza cu o platformă de sosire de pe Marele Lanț. Începu să se manifeste 1 g de gravitație artificială în timp ce erau prinși în rotația orașului circular. Însoțitorii staționați lângă ușa capsulei îi ajutară pe nou-sosiți să iasă pe platformă și îi priviră pe toți în ochi ca să se asigure că nu pățiseră nimic. Oamenii care nu erau obișnuiți cu schimbările bruște de gravitație puteau să sufere de amețeli sau mai rău. Cei mai mulți însoțitori erau camiliți. Era o alegere chibzuită, validată de multe secole de practică. Până și cei mai temperamentali dinani erau dispuși să recunoască în fața unui astfel de om modest și rezervat că se simt năuci. Complicatul cod dinan al cavalerismului îi obliga să manifeste o politețe aparte față de camiliți, pe care îi considerau fragili și copilăroși.

Cu pași doar puțin nesiguri, Kath Doi merse către o scară rulantă, care o purtă în jos către nivelul transportului public. Tavanul era înalt și arcuit, ca într-o gară grandioasă de pe Vechiul Pământ, iar dantelăria sa de nichel-fier fremăta de păsări, o colonie întreagă care își vedea de neînțelegerile și de luptele sale interne și în același timp ținea sub observație traficul uman care se desfășura pe dedesubt. Ofizi specializați, înfășurați în jurul grinzilor și traverselor ca pitonii pe crengile copacilor, se deplasau într-un ritm prea lent ca să fie observați de păsări, muncind să le curețe găinațul. Păsările erau toate din aceeași specie, și anume cioara sură: o corvidă mică, al cărei penaj era pe jumătate lipsit de pigment, ceea ce îi dădea un aspect pestriț. Trăsătura aceasta fusese adăugată de

proiectanții ei doar ca indiciu vizual, ca să poată fi deosebită cu ușurință de ciorile originare. Zburau în formații ca niște cicloane cenușii prin spațiul boltit de deasupra, dar păreau foarte în largul lor și când săgetau în sus și în jos prin puțurile înclinate care făceau legătura cu nivelul de transport de mai jos. Pe când Kath Doi mergea pe platformă, una dintre păsări se desprinse de stolul gălăgios care descria spirale pe deasupra și porni în picaj către ea. În timp ce pasărea se apropia în viteză, Kath Doi era tot mai convinsă că îi țintea fața. Se înălță iar când era aproape să se izbească de ea și, neavând unde să aterizeze, pluti dezordonat prin fața ei, călcând aerul și lunecând înapoi ca să se potrivească ritmului ei de mers.

— Dumbrava din pădurea temperată, rosti ea, sau se apropie pe cât putea o cioară să se apropie de rostirea acelor cuvinte.

Bătu din aripi și se îndepărtă, înălțându-se către grinzi, dar apoi se înclină mult în lateral și coborî tubul oblic care o aducea iar în trafic. Nu era singura cioară sură care îndeplinea asemenea solii; întâlniri similare se petreceau peste tot în jur. Poate stăteau vreo douăzeci de păsări cocoțate pe balustrada care înconjura intrarea spre scara rulantă și bodogăneau lucruri pe care le auziseră de la oameni. Una dintre ele, care ascultase poate un cuplu făcând dragoste, producea aproximarea corvidă a unui geamăt orgasmic. Trei dintre ele cântau la unison o melodie populară. Una lătra ca un câine. Câteva se străduiau să cerșească mâncare de la oamenii care mergeau cu gustări în mână. Una repeta fără oprire „ne vedem în gară la punct șaisprezece”, alta „o să port eșarfă roșie”.

La capătul de jos al scării rulante, ciorile intrau și ieșeau în zbor din micile colonii tihnite care fuseseră construite pentru ele la capetele vagoanelor, ca să nu murdărească scaunele. După zece minute de mers cu unul dintre acele trenuri, Kath Doi ajunse la Grădinile Aldebrandi. Era o serie de șase cvartale consecutive care fuseseră construite ca rezervație botanică. Fiecare dintre ele era un ecosistem pe o bază rectangulară, cu un acoperiș din sticlă, înalt și arcuit, sub care se construiseră forme de relief asemănătoare celor de pe planetă. Temperatura și umiditatea fiecărui cvartal erau reglate pentru a simula diferite părți ale Vechiului Pământ. Fuseseră cultivate aici plante și alte organisme, secvențiate din înregistrări digitale, adăugându-li-se în timp păsări, insecte și animale mici. Vietățile

crescute și studiate aici fuseseră trimise mai târziu unor uzine din alte părți ale inelului, unde fuseseră înmulțite în număr foarte mare și folosite pentru însămânțarea Noului Pământ.

Pornind din capătul canicular, Kath Doi merse printr-o junglă sud-asiatică în care umiditatea era atât de mare, încât i se condensa pe față înainte ca ea să apuce măcar să transpire. Nu se vedea niciun petic de cer pe sub bolta de frunziș triplă, dar după ce trecu prin următorul sas și intră în deșertul chihuahuan, avu parte de o vedere directă a spațiului prin tavan și se pomeni izbită de lumină solară reflectată în interior de o oglindă robotică montată afară. Acolo, în centrul Marelui Lanț, plutea liber un mic habitat numit Surtsey. Pentru că, în timpul petrecut de Kath Doi în Carantină, Ochiul părăsise Akureyri, trecuse de habitatul și mai mare al lui Sean Probst, aflat la douăzeci de grade vest, și intra acum într-un fel de zonă de frontieră aflată la marginea osuarului Cape Verde. Kath Doi nu știa nimic despre Surtsey, dar părea a fi un habitat mostră, un fel de atelier-depozit care avea să fie folosit ca bază pentru ceva proiectat la un minut sau două către vest. Pielea și părul ei se uscară într-o clipă sub soare, iar până să ajungă la capătul cvartalului aproape își dorea să fi rămas jos, în tuneluri, unde nu avea de ce să-și facă griji din cauza spinilor de cactus și a șerpilor cu clopoței.

Următorul ecosistem era Fynbos, mediul natural caracteristic Capului Bunei Speranțe, mai răcoros, dar nu mai puțin însorit, o abundență încâlcită de plante înflorite, favoritul amatorilor de picnicuri și al observatorilor de păsări de prin alte părți ale Marelui Lanț. Era puțin cam aglomerat pentru gustul ei, așa că îl străbătu cu hotărâre pe toată lungimea, încercând să nu se lase distrasă de puzderia de mici atracții, și intră în cvartalul următor. Ai fi zis că era mai mult acvariu decât terariu, fiind o simulare a apelor mlăștinoase din Louisiana Vechiului Pământ. O pasarelă de scânduri care șerpuia printre copacii cu trunchiurile acoperite de mușchi o purtă peste ape colcăind de reptile până la sasul din capătul opus, unde se opri să-și scoată o haină din rucsac și să-și pună mănuși.

Brazi Douglas bătrâni de opt sute de ani împânzeau cvartalul următor dintr-un capăt în celălalt. Fusese proiectat să simuleze pădurea temperată umedă din Columbia Britanică pre-Zero, de aceea avea acoperișul echipat cu filtre care îmblânzeau lumina

soarelui până la o licărire argintie constantă, care părea să vină din toate direcțiile. Lipsa de umbre o făcea să pară mai luminoasă, în felul ei, decât razele solare care nu întâmpinau nicio piedică în biomul chihuahuan. Pe trunchiuri căzute creșteau ferigi, mușchi și epifite în straturi atât de groase, de-ai fi zis că fuseseră stropite cu furtunul. Poteci ca niște firișoare abia vizibile treceau printre ele. Kath Doi porni pe o astfel de potecă până la Dumbrava Kupol: un spațiu relativ liber aflat aproape de centru, încercuit de copaci neobișnuit de mari, unde îl găsi pe Doc, împreună cu patru dintre studenții săi, asistenta și robotul său, șezând cu toții pe bușteni și pietre acoperite de mușchi.

Doctorul Hu Noah și majoritatea studenților săi erau ivyni. În cazul lui Doc era greu să-ți dai seama, pentru că vârsta foarte înaintată tindea să eclipseze diferențele de rasă. Își pierduse părul cu mult timp în urmă, iar tenul îi era pătat după atâția ani pe care și-i petrecuse jos, pe planetă, făcând cercetări în lumina nefiltrată a soarelui. Pielea flască îi atârna pe pomeții ascuțiți ca rufele ude pe muchia unei stânci și se uneau mai jos ca într-un fel de rămuriș de acacia, ascuns în cea mai mare parte de o eșarfă înfășurată în jurul gâtului. Eșarfa și alte detalii menite să-i păstreze o stare confortabilă erau supravegheate de infirmiera lui, o camilită trupeșă, cu rucsacul plin de provizii medicale. La picioarele lui Doc, făcut colac ca un câine adormit, era un crator cu un display pe spinare, afișând informații în timp real despre semnele lui vitale, pe care le monitoriza printr-o mulțime de conexiuni wireless. Un țăruș se ridica vertical din spinarea lui cam până la nivelul taliei lui Doc, unde se ramifica precum un ghidon. Era un baston inteligent. Când Doc apuca mânerele, îl ajuta să se ridice în picioare. Apoi îi stabiliza pașii chiar și pe cel mai accidentat teren, adăugându-și cele șase picioare la cele două ale lui.

Studenții lui Doc aveau vârste cuprinse între douăzeci și șaptezeci de ani. Kath Doi nu se mai întâlnise cu niciunul dintre ei. Nu era nimic neobișnuit în asta; TerReForm era cel mai vast proiect întreprins vreodată de specia umană, iar nouăzeci și nouă la sută din el abia urma să se desfășoare. Recunoscu figura celui mai vârstnic dintre ei din imaginile publicate în reviste științifice.

Se simțea stânjenită. Ca să intre în poiană și să li se prezinte

acestor oameni avusese nevoie de ceva curaj. În interiorul TerReForm exista un sistem de clase. Doc era la vârful lui. Personalul Inspecției nu era neapărat la bază, cât la periferia primitivă. Privit nu neapărat cu condescendență, cât cu suspiciune și considerat a nu fi pe de-a-ntregul serios.

Dar erau politicoși. Toți cu excepția lui Doc o întâmpinară cu variantă ivynă a salutului, un gest minimalist care încorpora o schiță de plecăciune. Doc întinse ambele mâini ca ea să i le poată lua cu grijă. Strânsoarea lui era surprinzător de puternică, iar ea îi răspunse la fel.

Apoi, dintr-odată, se pomeniră singuri. Fie pentru că așa fuseseră aranjate lucrurile în prealabil, fie din cauză că ceilalți ivyni simțiseră ceva, cu toții se retraseră. Până și infirmiera se îndepărtă și se mulțumi să se plimbe prin poiană, ridicând mâna din când în când ca să verifice indicatorii lui Doc pe un dispozitiv cât palma.

— Tu vii cu mine la Leagăn, o anunță el. E nevoie de-o echipă.

— Un nou proiect de cercetare? întrebă ea.

Doc închise ochii un moment în semn de negare, apoi îi deschise brusc, privind-o drept în față.

— Un Șapte, se corectă el.

— Hmm. Și eu urmează să fiu…

— Una dintre noi, da.

O spuse pe un ton care părea să sugereze că era un lucru evident. Dar nu era evident, nu pentru Kath Doi. Un Șapte – grup care consta din câte un reprezentant al fiecărei rase – se aduna de obicei cu ocazia unui anumit ceremonial, de pildă pentru consacrarea unui habitat nou sau pentru semnarea unui tratat. Pe Kath Doi n-o interesau câtuși de puțin asemenea lucruri. Și chiar de-ar fi interesat-o, o nelămurea aluzia că urma să facă parte din același Șapte ca și Doc. Pentru că obiceiul era ca la alcătuirea unui Șapte să se facă eforturi pentru ca toți membrii lui să aibă aproximativ același statut social. Ceea ce, în mod cert, nu era cazul cu ea și cu Doc. Diferența de vârstă, de notorietate și de prestigiu era aproape prea mare ca să poată fi măsurată.

Prin ce oare putea fi Kath Doi atât de deosebită, încât să merite o asemenea onoare?

Confuzia ei dură doar câteva clipe, până înțelese lucrul care era atât de evident: avea legătură cu ceea ce văzuse pe

suprafața planetei.

Văzu o umbră de amuzament în jurul ochilor lui Doc în timp ce se uita la ea cum pune totul cap la cap. Apoi expresia de pe fața lui se transformă într-o ușoară îngrijorare, când își dădu seama că lui Kath Doi era cât pe ce să-i scape o replică. Iar asta fu suficient ca s-o facă să-și țină gura. Rămase tăcută. Vor discuta problema doar când va simți Doc că venise momentul.

— N-ai vizitat niciodată Leagănul, spuse el.

— Într-adevăr.

— Ei, atunci, pentru tine ar trebui să fie un gen nou de aventură.

— Voi încerca să nu arăt ca o turistă.

— Poți să arăți oricum poftești, spuse el. O să fim prea ocupați ca să ne mai facem cine știe ce griji pentru asemenea lucruri.

— Când ne…

— Peste douăsprezece ore, mai mult sau mai puțin, răspunse el și aruncă o privire către camilită. Cam așa, nu, Memmie?

Memmie încuviință din cap.

— S-a făcut rezervarea de cabine pentru ascensorul care pleacă la douăzeci și doi treizeci.

Kath Doi n-o cunoștea pe Memmie, dar auzise despre această persoană cu sex nedeterminat care îl ținea pe Doc în viață și care avea grijă de multe dintre treburile lui. „Memmie” era prescurtarea de la Remembrance, un nume camilit comun. La momentul acela, părea că Memmie se prezintă ca femeie, purtând un sarong înfășurat în jurul taliei și o salopetă care altminteri era de un utilitarism extrem, părând compusă în întregime din buzunare largi cu clapă. O bijuterie atârnată de gât și o învelitoare de cap stil turban completau ansamblul. Faptul că folosea diateza pasivă – „S-a făcut rezervarea de cabine” – era tipic rasei. Desigur, Memmie făcuse rezervarea, ca și alte aranjamente, și se ocupase de transferurile semnificative de fonduri necesare pentru rezervarea pe ultima sută de metri a unor cabine de ascensor. Dar s-o faci să spună că ea se ocupase de tot ar fi fost ca și cum i-ai fi extras dinții. Unii vedeau în asta o deprindere a umilinței care îi ședea foarte bine; altora li se părea o atitudine pasiv-agresivă iritantă. Kath Doi nu avea nicio părere. Ea avea câteva ceasuri libere de petrecut pe Marele Lanț și trebuia să profite la maximum de ele.

— Ne vedem acolo, spuse ea.

— Abia aștept, răspunse Doc.

•

Kath Doi coborî la nivelul transportului în comun la capătul cvartalului și luă metroul de-a lungul inelului către un district înălțat pe câteva etaje, plin de magazine, piețe, kupoluri, restaurante și teatre, unde își petrecu ziua plimbându-se de colo colo, uitându-se la lucruri, cumpărându-și doar câteva obiecte mici de îmbrăcăminte și cosmetice de care își închipuia că s-ar putea să aibă nevoie în următoarea etapă a călătoriei. Pas cu pas, era cel mai grozav district comercial din tot universul populat de oameni, alimentat cu marfă din fiecare habitat vizitat de Ochi, atrăgând nativi sofisticați și avuți ai Marelui Lanț, deopotrivă cu turiști din habitatele aflate în raza lui la momentul respectiv.

Simțea un fel de presiune ambientală vagă – sporită, fără îndoială, de publicitatea care o înconjura din toate părțile – de a cumpăra haine, de a încerca bijuterii sau de a-și face o coafură cu ajutorul căreia să se integreze mai bine în mediul Leagănului. Acesta era un loc pentru oameni mai importanți decât Kath Doi: adevărate modele de perfecțiune, ageri, cu sânge rece, purtând uniforme sau haine moderne, mergând alert pe coridoare în grupuri fremătătoare, schimbând priviri de la distanță în foaieruri. Kath Unu ar fi fost mult mai susceptibilă la acest fel de influențe și ar fi rămas până acum fără niciun ban în cont, tot încercând să-și reducă la tăcere micile voci din minte care îi spuneau că nu era destul de drăguță sau de stilată. Însă Kath Unu murise la vârsta de treisprezece ani și fusese înlocuită de Kath Doi, al cărei creier avea o garnitură diferită de răspunsuri emoționale. Nu era vorba că ar fi fost neînfricată. Toată lumea se teme de ceva. Kath Doi se temea să nu facă alegeri greșite, să nu se dea în spectacol și să nu se facă de râs dacă încerca să se gătească după standardele Leagănului. Mai bine să stea ferită, să observe și să se topească în peisaj, așa cum făcea când pilota planorul.

Pe când se întorcea la metrou, se întâmplă să treacă prin fața unui stand de cărți, de unde luă un exemplar tipărit al uneia dintre cărțile ei preferate de istorie și descărcă o serie întreagă de romane electronice care se desfășurau pe Vechiul Pământ. Exemplarul de hârtie era o extravaganță, un obiect pe care îl putea adăuga micii sale biblioteci cu prima ocazie când avea să

ajungă la vreuna dintre ascunzător de ei. Pentru că, la fel ca mulți tineri moirani, Kath Doi nici măcar nu încercase să-și facă rost de un domiciliu stabil. Odată cu locuința venea și un cerc social, și poate o familie. Toate acestea erau foarte bune pentru oameni care aparțineau altor rase. Dar pentru o moirană care încă nu „prinsese cheag”, astfel de aranjamente cu caracter permanent nu erau lucru înțelept, fiindcă soțul, copiii, colegii de muncă și prietenii erau supuși riscului ca într-o bună zi să se trezească și să descopere că soția, mama, colega sau amica lor practic murise și fusese înlocuită de altcineva. Și atunci, decât să închirieze apartamente, tinerii moirani optau pentru depozite personale în locurile pe care obișnuiau să le viziteze. Câteodată era vorba de câte un raft din debaraua unui prieten, alteori de un dulap de vestiar dintr-o bază a Inspecției sau militară, alteori de un depozit comercial dintr-un oraș mare, cu un robot portar care îți cerea să te identifici. Ascunzători abandonate erau cu duiumul și veșnic se făceau licitații pentru vânzarea conținutului lor.

Kath Doi era genul de persoană ale cărei ascunzători erau bune de umplut până la refuz cu cărți de hârtie. Pentru ea, cărțile electronice erau doar un fel de poliță de asigurare. Drumul de patru zile cu ascensorul putea fi un simplu preludiu pentru alte călătorii, dintre care unele puteau s-o ducă în locuri cu lățime de bandă mică sau inexistentă, și nimic nu era mai rău decât să te prindă un moment dintr-ăsta când n-aveai nimic de citit.

Într-un alt sector al Marelui Lanț se găsea un muzeu de istorie lung de un cvartal întreg, stivuit pe ere, cu câte un etaj pentru fiecare mileniu, începând cu lumea pre-Zero la parter. Bineînțeles, rămăseseră foarte puține artefacte fizice din perioada pre-Zero, așa că parterul consta mai mult din imagini și din câte un mediu ambiant reconstruit. Dar arcletarilor li se îngăduise să-și ia cu ei la plecarea în spațiu câteva obiecte personale, iar unele dintre acestea supraviețuiseră Epopeei și următorilor cinci mii de ani. Astfel era posibil să privești smartphone-uri veritabile, tablete și laptopuri care fuseseră fabricate pe Vechiul Pământ. Nu mai funcționau, dar capacitățile lor tehnice erau descrise pe placarde mici. Și erau impresionante comparativ cu ceea ce purtau prin buzunare Kath Doi și alți oameni moderni. Era un lucru contraintuitiv pentru cei

mai mulți oameni, fiindcă în alte domenii realizările lumii moderne – inelul habitatelor, Ochiul și toate celelalte – erau la un nivel vast superior față de ceea ce reușiseră vreodată locuitorii Vechiului Pământ.

Totul se reducea la amistică. În deceniile care precedaseră Zero, vechii pământeni își concentrau inteligența asupra unor lucruri mărunte și lesnicioase, nu mărețe și dificile, și construiau o civilizație care era plăpândă și friabilă în infrastructura ei fizică, dar uluitor de sofisticată în privința rețelei de comunicații și a software-ului. Densitatea de tranzistori pe care fuseseră în stare să-i înghesuie în cipuri încă nu fusese egalată de nicio fabrică de circuite integrate existentă în prezent. Dispozitivele lor puteau să conțină mai multe date decât orice aparat care se putea cumpăra azi. Capacitatea lor de a comunica prin tot felul de sisteme wireless abia începea să fie egalată – și asta doar în zonele dens populate și îmbelșugate precum Marele Lanț.

Nu se putea ști, bineînțeles, ce se petrecea în zona Roșie dintre bariere. Semnalele emise în spațiu din partea lor de inel și interceptate de contraspionajul din cealaltă parte sugera că aïdanii erau cel puțin la fel de avansați în folosirea comunicațiilor mobile ca rasele din partea albastră. Pentru că erau la fel de buni și la criptologie, era imposibil de aflat ce-și spuneau unii altora. Dar, în ce-l privea, Albastrul luase decizia de a nu repeta ceea ce rămăsese cunoscut drept Greșeala lui Tav.

Desigur, era nedrept ca miliarde de oameni să dea vina pe un singur reprezentant al culturii lor, care murise într-un mod groaznic cu cinci mii de ani în urmă. Dar acesta era efectul pe care tindea să-l aibă Epopeea asupra modului de gândire al oamenilor. În același fel în care unii oameni de pe Vechiul Pământ, crescuți în spiritul Bibliei, s-ar fi referit la masturbare ca la Păcatul lui Onan, cei din lumea modernă obișnuiau să clasifice virtuțile și slăbiciunile personale asociindu-le cu figuri istorice bine cunoscute din epoca Norului Arcă, a Marii Călătorii și a primelor generații de pe Despicat. Cinstit sau nu, Tavistock Prowse avea să rămână pentru totdeauna împovărat de vina că își lăsase gândirea rațională să fie controlată de folosința instrumentelor *social media* de mare frecvență. Acțiunile întreprinse de el la începutul Cerului Alb, când slobozise pe blog o postare caustică despre pierderea Arhivei Genetice Umane, și

felul extrem de critic și de alarmist în care relatase despre expediția *Ymir* fuseseră analizate până la sațietate de istoricii de mai târziu. Tav nu-și dăduse seama de un lucru, sau poate nu îi luase în calcul implicațiile: în timp ce scria acele postări pe blog, era urmărit și înregistrat de camere video din trei unghiuri diferite. Ulterior, datorită acestui fapt, istoricii avuseseră posibilitatea să realizeze grafice ale ratei sale de clipire, să-i urmărească direcția privirii pe ecranul laptopului, să i se uite peste umăr la ferestrele deschise pe ecran în timp ce scria pe blog și să realizeze diagrame circulare pentru a arăta felul în care își împărțea timpul între jocurile pe computer, mesajele trimise prietenilor, navigarea pe Spacebook, site-urile porno, mâncare, băutură și scrierea propriu-zisă pe blog. Statisticile înclinau spre o imagine nu foarte flatantă. Faptul că postările în chestiune jucaseră (conform cu astfel de analize ulterioare) un rol fundamental în Ruptură și în plecarea Roiului nu făcea decât să concentreze și mai mult oprobriu asupra bietului om.

Oricine se deranja să învețe istoria lumii dezvoltate din anii imediat anteriori momentului Zero înțelegea perfect că Tavistock Prowse se plasa exact la mijlocul zonei de normalitate din punct de vedere al obiceiurilor de *social media* și al duratei de timp pe care se putea concentra la ceva anume. Cu toate acestea însă, albaștrii îi spuneau Greșeala lui Tav. Nu voiau s-o vadă repetată. Orice efort făcut de producătorii moderni de bunuri de consum ca să scoată pe piață acel gen de dispozitive și aplicații care îi suciseră mintea lui Tav era întâmpinat cu aceeași respingere instinctivă cu care clerul din epoca victoriană îl tratase, fără îndoială, pe inventatorul mașinii de masturbat. În măsura în care erau în stare să construiască electronice la fel de sofisticate ca acelea folosite cândva de Tav, inginerii Albastrului preferau să le introducă în dispozitive de genul roboților. Populația inițială a Despicatului fusese compusă din opt ființe omenești și sute de roboți (mii, dacă erau luați în calcul și nații, individual). Ambele numere crescuseră de atunci. Abia în ultimul secol ajunsese populația umană la același nivel numeric cu cea a roboților non-nați.

Pentru o tânără care stătea în fața unui stand de cărți deschis deasupra unei stații de metrou din Marele Lanț, rezultatul final era că locuia în niște habitate și se deplasa cu ajutorul unor mașinării care depășeau cu mult capacitățile Vechiului Pământ.

Era servită și îngrijită de roboți mai inteligenți și mai robuști decât strămoșii lor – Cratorii și ceilalți pe care Eva Dinah îi programase în Izzy. Și totuși, tableta sa avea în continuare capacități de stocare a informației și de conectare suficient de limitate ca s-o oblige să descarce cărți folosindu-se de un cablu atunci când se putea și să facă loc pentru ele în cipurile de stocare ale tabletei prin ștergerea a ceea ce avea deja acolo.

Odată rezolvată chestiunea, luă naveta până la Rampa Ieșire, unde se urcă într-o capsulă, cu fața în contra sensului de mers, și simți decelerația cum o apăsa cu spinarea în fotoliu în timp ce capsula era azvârlită de pe Marele Lanț într-un tunel căptușit cu deceleratoare electromagnetice.

Odată reîntoarsă în mediul cu gravitație zero din cadrul nerotativ al Ochiului, porni la drum pe scările de acces din interior, împingându-se în lungul unor tunele luminate, marcate cu efigia Leagănului: o pereche de munți închiși sub o cupolă semicirculară. Astfel ajunse, în câteva minute, la o stație de transport în comun de unde se urcă, laolaltă cu alți doi călători oarecare, într-o bulă de patru persoane, care se puse imediat în mișcare și începu să vâjâie cu viteză tot mai mare de-a lungul unui tunel lung și foarte drept. Călătoreau de la marginea uriașului iris al Ochiului către vârful său interior, cel aflat mai aproape de Pământ; era un drum de circa optzeci de kilometri, fapt pentru care coborârea printr-un pasaj vertical ținându-se tot timpul de balustrade ieșea din discuție. Cum nu mai dormise de vreo șaisprezece ore, Kath Doi simți cum ațipește.

Tresări din somn aproape de sfârșitul călătoriei, convinsă că își auzise numele rostit de cineva.

Capsula avea un ecran video pe peretele din față, iar unul dintre pasageri își omora timpul urmărind pe el un fragment din Epopee care trebuie să se fi petrecut cam la douăzeci de ani după Zero. Perioada se ghicea după semnele de îmbătrânire vizibile pe chipurile Evelor supraviețuitoare și după faptul că prima generație de urmași ai lor ajunsese la adolescență. Fragmentul acesta de Epopee povestea despre cum o ruptură a relațiilor dintre Eva Dinah și Eva Tekla fusese mediată și rezolvată de câțiva dintre tineri, conduși de Catherine Dinova. Era indicat adesea drept unul dintre primele momente în care copiii Evelor începuseră să gândească și să acționeze independent. Replici din acel dialog erau citate frecvent în

discuțiile din epoca modernă.

Kath Doi se întrebă, ca întotdeauna, dacă oamenii din Epopee ar mai fi spus și ar mai fi făcut anumite lucruri știind că, peste cinci mii de ani, miliarde de oameni aveau să-i urmărească pe ecrane video, dându-i drept exemple și citându-i din memorie. În primele decenii petrecute pe Despicat, camerele video încetaseră, una câte una, să mai transmită. În funcție de sentimentele pe care le nutreai față de supravegherea omniprezentă, rezultatul fusese fie un nou ev al întunericului și o pierdere incalculabilă pentru istorie, fie o eliberare de sub tirania digitală. În orice caz, el semnala finalul Epopeei: înregistrarea minuțioasă a tot ceea ce făcuseră oamenii Norului Arcă începând de la Zero. După aceea, totul fusese doar istorie orală timp de circa o mie de ani, pentru că nu existaseră nici hârtie pe care să scrii, nici cerneală cu care să scrii. Dispozitivele de memorie erau rare și improvizate. Fiecare cip fusese folosit pentru funcții critice precum activitatea roboților și susținerea vieții.

Se auzi sunetul care îi avertiza pe pasageri în legătură cu decelerarea, apoi capsula încetini și se opri în terminal. Chiar și după oprire însă, continuară să simtă vag gravitația. Era prea slabă ca să fie percepută altfel decât ca o tendință enervantă a obiectelor nefixate de a pluti „în jos”, unde „jos” însemna, în partea aceasta a Ochiului, „către Pământ”. Ca să împiedice plutirile necontrolate, se construiseră câteva punți din materiale ușoare. Dar gravitația era atât de slabă, încât puteai zbura de colo colo împingându-te în orice lucru solid. Kath Doi își luă rucsacul, și-l prinse în spate și pluti afară din terminal. Ceilalți călători din capsula ei păreau să știe încotro merg, așa că îi urmă „în jos” printr-una dintre deschizăturile din podeaua punții. Partea aceasta a Ochiului era osatură goală într-un sens aproape literal; aici convergeau într-un singur punct, orientat veșnic către Pământ, masivele structuri arcuite care țineau întregul laolaltă. Metalul arăta ca un fagure străpuns de tunele și cavități proiectate pentru diverse scopuri. Cablurile de carbon care țineau Leagănul suspendat deasupra atmosferei Pământului, la vreo treizeci și șase de mii de kilometri mai jos, se despărțeau de acolo și străbăteau, tensionate, lungi coridoare protejate până în celălalt capăt al Ochiului, unde se reuneau și ieșeau la suprafață ca să se conecteze cu Stânca

Mare. Coridoarele și încăperile folosite de ființele umane erau minuscule prin comparație.

Chiar în capătul Ochiului se afla o cupolă de sticlă cu diametrul de șase metri. De aici puteai să privești de-a dreptul în lungimea cablului – care era de fapt o formațiune tubulară de șaisprezece corzi mai mici – și să vezi Pământul. De la distanța aceea, planeta avea aproximativ mărimea unui chip de om privit de pe cealaltă latură a unei măsuțe. Văzând-o de acolo, un locuitor al Vechiului Pământ ar fi putut crede la început că nu se schimbase nimic în tot acest timp. Își păstrase același aspect general: oceane albastre, calote albe, continente verzi-maro parțial ascunse de vârtejuri albe rotitoare. Continentele ocupau aproximativ aceleași locuri în care se aflaseră cele vechi, fiindcă nici măcar Ploaia Solidă nu era în stare să afecteze prea tare o placă tectonică. Dar uscatul fusese radical remodelat, prezentând acum o mulțime de mări interioare și scobituri adânci în liniile de coastă, produse de izbituri de anvergură. Noi lanțuri de insule, adesea în formă de arc, fuseseră create de sfărâmături și de activitatea vulcanică.

Ochiul se afla întotdeauna deasupra ecuatorului; în prezent plutea deasupra unei zone aflate aproximativ la jumătatea distanței dintre Africa și America de Sud, ale căror țărmuri se oglindeau reciproc într-un fel care le evidenția istoria tectonică până și în ochii celor care nu erau oameni de știință. Terenul plat întins de-a lungul ambelor linii de coastă avea urme uriașe ca de mușcături, în mijlocul cărora se înălțau frecvent insule stâncoase: vârfurile centrale ale unor mari cratere de impact. Arhipelaguri întregi se întindeau mult în Atlantic, dar se disipau înainte de a face joncțiunea între cele două continente.

Geografia Noului Pământ, deși plăcută ochiului, nu-i făcea cine știe ce impresie lui Kath Doi, care o studiase toată viața și petrecuse ani întregi bătând-o cu pasul. Pentru moment, atenția îi era atrasă de mașinile gigantice care încadrau priveliștea. De jur-împrejurul ei, perceptibil doar cu vederea periferică, era unul dintre acele toruri omniprezente, rotindu-se ca să le furnizeze gravitație artificială membrilor personalului care locuiau aici împreună cu familiile lor și se ocupau de cablu și de terminalul ascensorului. Mai către interior se vedeau șaisprezece orificii prin care corzile primare ale cablului erau dirijate spre cadrul Ochiului. Deși de la distanță păreau solide, fiecare dintre aceste

corzi era în realitate alcătuită din alte șaisprezece corzi, și tot așa, după un model de iterații fractalice. Toate acestea se întindeau paralel între Ochi și Leagăn. Ceea ce le țesea laolaltă era o rețea de tendoane diagonale mai subțiri, aranjate astfel încât, dacă se rupea vreo coardă, cele alăturate să preia forța până când putea fi trimis un robot s-o repare. Corzile se rupeau tot timpul, ba fiindcă erau lovite de bolizi, ba fiindcă pur și simplu „îmbătrâneau”, așa că, dacă mijeai ochii și priveai cablul de aproape, vedeai că mișunau pe el puzderie de roboți. Unii erau mari cât niște clădiri și se cățărau încolo și încoace pe corzile cele mai groase doar ca să joace rolul de nave-mamă pentru roiurile de roboți mai mici care efectuau propriu-zis reparațiile. Astfel se desfășurau lucrurile, în măsură mai mare sau mai mică, de multe secole. Capătul de aici al cablului atârna de la Ochi în jos ca un vrej, pe când celălalt se înălța în sens opus, până mult dincolo de inelul habitatelor și de Pământ, acționând ca o contragreutate.

Leagănul era mult prea mic ca să se poată distinge de la distanța aceea. Nu l-ar fi putut vedea nici dacă ar fi fost destul de mare, fiindcă vederea îi era blocată de ascensor, care se afla în ultima etapă a traseului și urma să ajungă la terminal în vreo jumătate de oră. Semăna în mare cu o roată de căruță de pe Vechiul Pământ, cu șaisprezece spițe care porneau de la margine și ajungeau la butucul sferic din centru, de mărimea unui hotel, unde se aflau oamenii. Urmărindu-l cum se apropia, avea iluzia oarecum neliniștitoare că urma să se izbească de cupolă și să treacă prin ea. În cazul acesta, două cupole s-ar fi distrus în coliziune, pentru că butucul era acoperit cu una asemănătoare, în care pasagerii puteau să se relaxeze în fotolii și să ridice ochii ca să admire priveliștea Ochiului care se apropia și a inelului de habitate întins de ambele părți ale sale. Dar bineînțeles că ascensorul încetini și se opri puțin înainte de contact. Prin sticla aflată acum la o aruncătură de băț, îi văzu pe nou-sosiți desfăcându-și centurile de siguranță, adunându-și lucrurile și plutind către ieșiri. Cei mai mulți aveau uniforme militare, ceilalți purtau hainele cu croieli impecabile pe care ea le asocia cu afaceriștii și cu politicienii. N-avea nimic în comun cu ei. Dar o invitase Doc, ceea ce reprezenta singura recomandare de care aveai nevoie cu adevărat.

Prin pereții despărțitori subțiri auzi șaptezeci de nou-sosiți

croindu-și drum către Carantină. În cele din urmă aveau să se îndrepte fie spre Marele Lanț, fie către mult mai micile toruri care înconjurau capătul de aici al cablului. Vedea prin cupolă roboții însărcinați cu menajul și ceva personal uman, făcându-și turul prin foaierul butucului. Câteva minute mai târziu se aprinse o lumină verde deasupra unei uși, iar ea se alătură șuvoiului compus din câteva zeci de pasageri care plecau.

După alte câteva minute, era instalată într-o micuță cabină privată din butucul ascensorului, unde urma să își petreacă cele patru zile de călătorie până la capătul opus al cablului. Un sunet de clopoțel o atenționă când ascensorul începu să accelereze în jos, dar viteza lui era foarte modestă după standardele normale ale călătoriei spațiale, așa că nu simți nevoia să-și fixeze centurile. Se urcă în pat și adormi.

•

Ascensorul era un cilindru gol, înalt de zece etaje, cu câte o cupolă de sticlă la fiecare capăt, una îndreptată către Ochi, cealaltă în jos, către Pământ. Podelele de sub cupole erau din sticlă, așa că lumina strălucea prin ele dintr-un capăt până în celălalt. Pereții exteriori nu aveau ferestre și erau blindați zdravăn împotriva radiațiilor cosmice, dar la interior cabinele și saloanele aveau ferestre către atrium. Sau cel puțin cabinele mai scumpe aveau; a lui Kath Doi era la periferie, lipită de peretele exterior, fără nicio altă fereastră în afară de un hublou minuscul care dădea către un hol circular. Pentru ea nu era nicio problemă. La începutul călătoriei se aflau aproape în imponderabilitate, dar pe măsură ce treceau zilele gravitația avea să sporească, ajungând la 1 g în Leagăn. Când se trezi își dădu seama că nu dormise prea mult, fiindcă gravitația era încă destul de slabă, poate comparabilă cu cea care se simțea cândva pe Lună.

Se plimbă fără țintă prin atrium, căutându-și un loc în care să se poată așeza ca să citească din cartea ei. De acolo se intra în câteva baruri și restaurante, dar nu erau niște locuri potrivite pentru Kath Doi, după cum își putea da seama doar uitându-se la oameni și la prețurile din meniuri. Scaune și canapele cu aspect confortabil erau răspândite pe podeaua de sticlă a atriumului, iar pe o latură se vedea o cafenea, așa că intră acolo.

După vreo oră își făcu apariția Beled Tomov, care se așeză

undeva în preajma ei, dar nu făcu niciun gest ca să-i întrerupă lectura. Când ajunse la un pasaj unde se putea opri din citit, Kath Doi ridică privirea și se întâmplă s-o observe pe Ariane Casablancova șezând și lucrând la o tabletă în partea cealaltă a atriumului.

Carevasăzică, erau prezenți cinci din Șapte: Doc, Memmie, Ariane, Beled și Kath Doi. Cei doi care lipseau erau dinanul și, ceva mai problematic, aïdanul.

Kath Doi și Beled dădură peste Doc și Memmie mai târziu, când se învoiră din priviri să meargă la bufetul cel mai ieftin ca să-și ia de mâncare. Oarecum atipic pentru el, Doc nu era înconjurat de studenți, universitari și granguri de la TerReForm. Ședea într-un capăt al sălii, sorbind cu grijă din supă. Memmie îi stătea alături și se întindea deseori ca să-i îndese la loc șervetul sub guler. Niciunul dintre ei nu reacționă când Kath Doi și Beled luară loc la aceeași masă, dar după câteva minute Doc spuse:

— Locotenent Tomov, mă bucur să te revăd. Salutări.

Și se salutară reciproc, fiecare în stilul rasei sale.

„Locotenent” era, evident, un grad militar, nu dintr-ale Inspecției, iar asta întărea faptul deloc surprinzător că relația lui Beled cu Inspecția era, în cel mai bun caz, ambiguă. Mult mai interesant era că el și Doc se cunoșteau deja.

— Sper că misiunea asta nu se va dovedi o neplăcere, continuă Doc.

— Orice îndatorire e o neplăcere într-o măsură mai mare sau mai mică, altfel n-ar mai fi îndatorire.

— Mă gândeam mai degrabă la progresul carierei tale, locotenent. În dosarul tău viitor, episodul acesta se va detașa ca unul ieșit din comun. În funcție de cine îți va citi dosarul, s-ar putea să te ajute sau să-ți dăuneze.

— N-am stat să-mi fac griji pentru asemenea chestiuni, răspunse Beled.

— Unii ar spune că nu-i înțelept, dar eu prefer să nu mă întovărășesc cu astfel de oameni. Tu, pe de altă parte, o să te potrivești binișor.

— Pot să întreb de ce am primit onoarea aceasta?

Doc aruncă o privire scurtă la Kath Doi.

— Kath o să-și facă griji că ai primit-o pentru că ți-a împărtășit ea ceva ce nu trebuia. Că te-a târât în asta. Sau poate e ușor enervată că ai trecut informația în raport.

Kath Doi clătină din cap a negație, dar nu vru să-l întrerupă pe Doc. Beled însă păru să-i înțeleagă gestul.

— Nimic din toate astea n-a contat în realitate, continuă Doc. Acum ești cunoscut și recunoscut, nu doar pentru mine, ci și pentru Kath Doi și pentru Ariane, lucru util într-un fel. Dar chiar dacă lucrurile n-ar fi stat așa, tot ai fi fost o alegere foarte bună. Nu totul trebuie să aibă o motivație. Lasă ce zic prietenii noștri juliani.

Doc o observase pe Ariane Casablancova apropiindu-se de ei, puțin cam ezitant, cu o tavă cu mâncare. Îi făcu un semn din ochi aproape subliminal lui Memmie, care se ridică și aduse încă un scaun de la o masă alăturată. Ariane se așeză lângă ei. Kath Doi se simțea vag stânjenită. Cu o zi în urmă, femeia aceasta își exercitase puterea pe care o avea asupra ei, arătând că știa lucruri despre ea care în mod normal ar fi fost chestiuni private. Ce raport exista acum între ea și Kath Doi? Probabil erau membre egale în acel Șapte.

Evident, Ariane chibzuise toate acestea în avans și se pregătise.

— Kath Doi și Beled, spuse ea, prima noastră întâlnire a fost într-un cadru birocratic oficial, care acum provoacă un sentiment de stânjeneală. Aștept cu nerăbdare să mă prezint din nou în calitate de colegă a voastră.

— Am luat act, spuse Beled.

— Mulțumesc, spuse Kath Doi.

Dar singura schimbare pe care o simțea era o stânjeneală și mai mare. Micul discurs al lui Ariane nu fusese rostit cu cordialitate. Mai degrabă părea că bifează puncte dintr-o listă. În aceeași manieră, își întoarse apoi ochii iscoditori către ceilalți doi.

— Doctor Hu. Remembrance.

— Doc, preciză Doc. Și Memmie.

— Mă bucur să vă cunosc în persoană.

Manevrele acestea conversaționale protocolare și cumva glaciale nu duseră nicăieri, așa că, după o tăcere incomodă, Ariane se puse pe mâncat.

— Doc, spuse Kath Doi, am putea ști și noi ce naiba avem de făcut? Ce scop are Șaptele ăsta?

— Mie îmi pare a fi un Cinci, răspunse Doc șăgalnic.

Detensionase parțial atmosfera, fiindcă Memmie, Ariane și

Beled o fixaseră până atunci pe Kath Doi cu priviri tăioase, luați prin surprindere de felul neprotocolar în care i se adresase bătrânului ei profesor. Doc, căruia era limpede că nu-i păsa, continuă:

— Când o să fim Șapte – ceea ce o să se-ntâmple peste câteva zile, la Leagăn –, atunci o să vă explic o singură dată, tuturor în același timp.

— Perfect, spuse Kath Doi. Ce-ar trebui să facem între timp?

— Toate lucrurile la care o să vă gândiți cu drag mai târziu, când n-o să mai puteți să le faceți multă vreme.

Era o idee minunată. Tot restul călătoriei, Kath Doi încercă să aprecieze corespunzător generosul sentiment care inspirase acele cuvinte. Dar în realitate nu se întâmplă nimic de felul acesta. Citi mai mult decât avusese de gând din cărțile pe care le cumpărase din Marele Lanț. În timpul meselor și la centrul de recreere, se așeza mereu în raza vizuală a lui Beled, în caz că îl apuca cheful. Însă lucrurile stăteau acum altfel. Perioada petrecută împreună în Q fusese cadrul ideal pentru o relație de natură neoficială și temporară. Niciodată nu trecuse mai departe de dormitul în același pat, dar ar fi putut. Fiindcă știau că probabil n-aveau să se mai vadă niciodată, le era ușor să conviețuiască preț de câteva nopți și să se bucure de compania reciprocă într-un fel care ar fi prezentat prea multe complicații dacă ar fi lucrat împreună.

Acum lucrau împreună. Beled dăduse înapoi, înțelept. Ea înțelegea și considera că un anumit grad de frustrare sexuală era un preț acceptabil care trebuia plătit pentru prudență.

De două ori luă masa cu Ariane, iar în timpul liber făcu încercări sporadice de a afla mai multe despre juliană prin căutări în rețea. Presupunea că toate căutările de acest fel erau monitorizate și înregistrate de cineva – poate de cineva care ținea legătura cu Ariane prin intermediul agenției pentru care lucra ea. Cu trecerea timpului, Kath Doi era tot mai puțin convinsă că agenția aceea era Carantina. Sau poate, cu alte cuvinte, chipul public al Carantinei – oamenii care discutau cu tine când călătoreai între habitatele spațiale – era doar un avatar pentru ceva ce trebuie să fi fost mult mai mare și mai complicat. În același fel în care Inspecția și armata erau lucruri diferite, și totuși se putea dovedi foarte dificil să tragi o linie clară între ele, tot așa stăteau lucrurile cu poliția și cu Carantina.

Și, odată ce lărgeai domeniul ca să incluzi poliția, aveai de luat în considerare și alte lucruri în afara muncii de rutină pentru apărarea legii și a ordinii. Într-un fel, sub umbrela aceea se aflau informațiile și contrainformațiile. Kath Doi n-avea cum să-și dea seama unde anume în acest sistem era locul lui Ariane. Căutarea prea avidă în rețea a unor detalii personale despre Ariane Casablancova n-ar fi rămas neobservată și n-ar fi fost o idee bună. Lipsa completă a oricărei căutări ar fi fost aproape și mai dubioasă. De aceea, Kath Doi căută puțin și găsi și mai puțin. În răstimpuri putea găsi în rețea menționări ale unor ofițeri de nivel inferior ai Carantinei, ca rezultat al vreunui raport al poliției sau al unei inițiative de relații publice, dar nimic de acest fel nu apărea în legătură cu Ariane – presupunând măcar că acesta era numele ei real.

O obsesie pentru păstrarea intimității nu era deloc neobișnuită pentru un julian care trăia și muncea în Albastru. Teritoriul julian al inelului, cu centrul în habitatul Tokomaru, era cel mai puțin populat dintre cele opt segmente. Nouăzeci și cinci la sută din el se aflau în partea roșie a barierei. Doar o spoială firavă de habitate se proiecta la est de Kiribati, în zona Albastră, iar concentrația de juliani din ele fusese diluată de teklanii mai numeroși și mai agresivi, al căror segment se afla de cealaltă parte a osuarului Hawaii. Așa se face că julianii își păstraseră în Albastru o prezență suficientă cât să poată locui și lucra acolo fără să fie văzuți ca străini sau imigranți. Mulți dintre ei erau „dukho”, jucând în societatea modernă cam același rol pe care îl jucaseră preoții pre-Zero.

Distrugerea Vechiului Pământ și reducerea populației umane la opt persoane puseseră capăt ideii că există un Dumnezeu, cel puțin în sensurile cât de cât asemănătoare cu concepția despre divinitate pe care o aveau majoritatea credincioșilor pre-Zero. Mii de ani trecuseră înainte să îndrăznească cineva, fie și în cele mai îndepărtate avanposturi ale locuirii omenești, să sugereze că religia, în sensul ei tradițional, ar putea sau ar trebui să fie readusă la viață. În locul ei, o serie nouă de direcții de gândire se desfășura sub titulatura generală de „dukh”, un cuvânt rusesc care se referea la spiritul uman. Instituțiile bazate pe dukh se dezvoltaseră sub denumirea generică de „kupol”, cuvânt care trimitea în trecut, la balonul de sticlă care servea drept capelă interconfesională și cameră de meditație în

Endurance. Toate kupolurile moderne își aveau originea în acea structură, pe care Dubois Harris o denumise Capsula Naivilor. Când urmăreau scene din Epopee care se petreceau acolo, oamenii din prezent se duceau cu gândul la kupolurile lor și la oamenii care le deserveau. Un profesionist din personalul unui kupol se numea de regulă dukho, o trunchiere a cuvântului rusesc „dukhobor”, însemnând cineva care se confruntă cu lucrurile spirituale. Kupolurile, la fel ca bisericile din vechime, erau întreținute din contribuții de la membrii lor. Unele, cum era cazul celor din Marele Lanț, erau clădiri magnifice, cu o bogăție de ornamente și mobilier. Altele, precum cea din Q, erau doar niște camere liniștite, în care se puteau duce oamenii să cugete sau să ceară ajutor de la cei care se puteau numi lucrători sociali. Arborii genealogici ai acestor dukho duceau de regulă către Luisa, care jucase un rol similar în Epopee, iar printre cei mai bine educați erau unii care făceau explicit legătura între kupolurile lor și Ethical Culture Society, unde învățase Luisa la New York. Dar, evident, Luisa nu produsese nicio rasă. Profesia de dukho sfârșise prin a fi dominată de juliani. Habitatul julian al Astrahanului, care plutea în mod neobișnuit în mijlocul segmentului dinan, devenise un fel de pepinieră în care se produceau dukho de diverse denominații. Kath Doi reuși să afle cu certitudine că de acolo pornise și Ariane, dar cam atât. Nicio problemă. Ariane avea toate motivele din lume să fie secretoasă și să ducă o existență discretă.

•

Cea mai mare parte a uriașului fragment de nucleu lunar din nichel-fier pe nume Despicatul fusese topită și remodelată sub forma a ceea ce se numea acum Ochiul. Însă pe ingineri nu-i lăsase inima să distrugă ultimul strat din jurul locului în care se oprise definitiv *Endurance* la finalul Marii Călătorii și unde fuseseră înmormântate direct în catacombe de fier trupurile lui Doob, Zeke Petersen și ale altor eroi ai Epopeei. Porțiunea aceea de asteroid – panta adâncă, ecranată, pe care primele generații ale noilor rase umane își trăiseră întreaga viață – ajunsese să fie cunoscută drept Leagănul.

Desigur, toată lumea văzuse capitolul din Epopee în care Doob ieșise în ultima sa plimbare spațială împreună cu Eva Dinah, privise în sus la pereții de fier care se înălțau de pe fundul văii și avusese viziunea unui moment din viitor în care

deasupra avea să fie construit un tavan de sticlă, transformând „Valea Evelor” într-o uriașă seră în care copiii vor putea să plutească neîmpovărați de costume spațiale, mâncând verdețuri proaspete crescute în grădini terasate. Dintre toate capitolele Epopeei, probabil că acesta storcea cele mai multe lacrimi, și în plus era eternul favorit. Toate previziunile lui Doob se împliniseră. Leagănul sfârșise prin a susține o populație de câteva mii de oameni, până când generațiile ulterioare fuseseră obligate să migreze în exterior.

Principalul defect al Leagănului fusese lipsa gravitației artificiale, ceea ce forțase generațiile ulterioare să construiască un fel de carusele mai răsărite, în care copiii puteau să se urce pe rând și să fie centrifugați ca să li se încurajeze dezvoltarea oaselor. Habitatele construite mai târziu – toruri rotitoare fixate în pereții despicăturii – fuseseră de fapt mai aglomerate și mai strâmte decât Izzy însăși, și multe generații își trăiseră viețile înghesuite în ele, având doar accidental câte o ocazie de odihnă și recreere în spațiile deschise și însorite ale Leagănului. Cu timpul, învățaseră să producă habitate mai mari și mai bune, iar Leagănul fusese abandonat timp de multe secole, rămânând o destinație ocazională pentru istorici sau pentru căutătorii de curiozități.

Construirea Ochiului desprinsese practic Leagănul și stratul său înconjurător de restul Despicatului, după care îl lăsase să plutească o vreme într-un osuar, până se luase hotărârea de-a i se oferi un scop nou. Sera inițială, care la momentul acela ajunsese o ruină, fusese înlocuită cu un acoperiș nou, mai mare, retractabil. Partea inferioară fusese nivelată. Pereții canionului fuseseră terasați, devenind astfel mai puțin abrupți și căpătând, nu întâmplător, valoare de teren construibil. Un jug din nichel-fier fusese arcuit peste tot peisajul, astfel încât să poată fi atașat de capătul inferior al cablului de treizeci și șase de mii de kilometri lungime, care atârna dinspre Ochi.

Simbolul din stația de transport în comun – două dealuri închise într-o bulă – era o reprezentare simplificată a felului în care arăta Leagănul în realitate. Întregul lui teritoriu locuibil era o zonă circulară cu diametrul de circa două mii de metri, ceea ce-l plasa pe picior de egalitate cu centrul Bostonului sau cu City-ul londonez. Era despicat de Valea Evelor, ai cărei pereți fuseseră cândva aproape verticali. Verticalitatea se păstrase

doar pe primii zece metri de jos: o fantă care șerpuia pe fundul orașului ca un făgaș de torent. Când ploua mult, se transforma într-un râu maro-ruginiu așa că exact pe locul în care asolizase *Endurance* era menținută o insulă mereu uscată. Cândva puteai să mergi acolo și să pui mâna pe micile protuberanțe de oțel din locurile în care Eva Dinah sudase nava în stâncă. Între timp însă, acestea fuseseră acoperite cu domuri de sticlă protectoare ca să nu ruginească ori să se tocească sub degetele turiștilor. Desigur, nava însăși dispăruse de mult; supraviețuitorii trecuseră la dezasamblarea ei aproape imediat după asolizare, iar puținul pe care nu îl folosiseră era doar deșeu radioactiv, transportat la un moment dat în amplasamente atent supravegheate din osuare.

Era, prin urmare, un oraș construit pe două dealuri amețitor de abrupte, aflate față în față pe marginile unei crevase. Un pod lung de un kilometru, lăudat pentru grația siluetei sale, se arcuia peste golf între dealuri, o săgeată avântată de văzduhul plin de stoluri de ciori sure.

Era un oraș al complexurilor rezidențiale. Unele dintre acestea datau tocmai din zilele de început ale construirii sale, când bula nu era încă terminată și peste anumite zone fusese nevoie să se ridice emisfere mai mici, gonflabile. Altele fuseseră construite ca imitații ale primelor. Nici complexurilor – care, din motive de rezistență, erau de regulă circulare –, nici topografia generală nu se pretau la o configurație a străzilor de tip grilă. Ca urmare, harta era un haos de zigzaguri, de meandre și de străzi care se transformau brusc în scări sau tunele. Limitarea înălțimii de construit îi făcea pe oameni să sape mai adânc în substratul de metal în loc să construiască în sus, astfel încât cea mai mare parte din întinderea orașului era ascunsă vederii. Clădirile erau ca niște aisberguri, mai mari dedesubt decât la suprafață.

Deasupra solului, piatra era un material de construcție foarte popular. Clădirile mai vechi și mai puțin prestigioase foloseau piatră sintetică, cunoscută sub numele „piatră de Lună”, adică bucăți din fostul satelit al Pământului. Clădirile mai noi și mai frumoase erau făcute din marmură, granit sau alte roci extrase chiar din scoarța Pământului. Căci unica resursă pe care suprafața fărâmată a planetei fusese în stare s-o producă din abundență, încă din vremea când nici nu avea atmosferă, fusese roca. Ca urmare, orașul le arăta un chip dur celor care îi băteau cu pasul străzile înguste. Însă cei care primeau acces în

complexurilor aveau parte de grădini parfumate, umbrite de copaci. Din moment ce Leagănul era limitat la zona ecuatorială, plantele cu frunze verzi creșteau atât de abundent, încât turme întregi de mici cratori trebuiau să le țină sub control folosindu-și brațele terminate cu cosoare.

Pe culmea fiecărui deal era câte un parc. Deasupra unuia dintre acele parcuri se înălța o clădire rotundă, cu acoperiș în formă de cupolă, care se numea Capitoliul. Deasupra celuilalt se înălța o colonadă pătrățoasă numită Piața, prescurtarea de la Piața de Capital.

La momentul sosirii lui Kath Doi și a celorlalți pasageri, Leagănul atârna la două mii de metri deasupra apelor Oceanului Atlantic, fiind târât spre vest, către locul în care ecuatorul se intersecta cu linia de coastă, redesenată, a Americii de Sud. Mișcarea aceasta reflecta faptul că, la treizeci și șase de mii de kilometri deasupra, Ochiul traversa inelul de habitate către vest, sau SOPP (Sensul Orar Privit de la Polul Nord). Nefiind nimic mai mult decât o greutate la capătul unui fir lung, Leagănul urma întotdeauna mișcările Ochiului. Cupola orașului era deschisă, cu deflectoarele ridicate ca să reducă forța vântului.

Clima era călduță și umedă. Aproape întotdeauna era așa la ecuator, dar altitudinea și mișcarea vioaie a aerului făceau atmosfera suficient de plăcută. Mirosul aerului, amintind de sare, de iod și de viață marină, era pentru Kath Doi dovada irefutabilă că se întorsese în atmosfera Noului Pământ.

Era o atmosferă artificială. Rasele umane bombardaseră suprafața pârjolită și moartă a planetei cu miezuri de cometă timp de sute de ani, doar ca să crească nivelul mării până devenea convenabil pentru ele. Apoi infectaseră apa cu organisme proiectate de ingineria genetică ca să producă echilibrul de gaze necesar pentru susținerea vieții – și după aceea să se sinucidă, pentru ca biomasa lor să poată fi folosită pe post de nutrienți pentru următorul val de creaturi constructoare de atmosferă.

Conform cu măsurătorile lor, rezultatul era o reproducere aproape perfectă a atmosferei Vechiului Pământ. Nimeni dintre cei care o respirau după o viață întreagă petrecută în habitate nu avea nevoie de date științifice care să i-o demonstreze. Mirosul ei penetra o anume zonă străveche a creierului, declanșând instincte care trebuie că își aveau originea în

strămoșii hominizi trăitori pe țărmurile Africii cu milioane de ani în urmă. După cum aflase și ea, călătorind pe Pământ de atâtea ori, era îmbătător. Era cel mai tare drog din univers. Îi făcea pe oameni să-și dorească mai mult decât orice să se afle pe Pământ. Era motivul pentru care Leagănul – care se scălda în acest aer, târât prin el în permanență la capătul firului său de treizeci și șase de mii de kilometri – era comunitatea cea mai exclusivistă din lume. Și mai era motivul pentru care Roșul și Albastrul intraseră de două ori în război pentru dreptul de a trăi pe suprafața planetei.

Leagănul era agățat la capătul cablului pe un fel de mâner de găleată care se arcuia la mare înălțime peste mijlocul orașului. Mânerul era gol pe dinăuntru, găzduind un sistem de ascensoare surprinzător de șubred, care îi coborî pe Kath Doi și câțiva alți pasageri până la o platformă încorporată în temelia de stâncă a orașului, sau mai exact „metelia”, temelia de metal, de-a lungul brațului său nordic. De acolo, o rampă îi duse sus, pe străzile orașului propriu-zis.

Partea superioară a zidurilor care înconjurau ieșirea era albă de la găinațul de cioară. Sute de păsări stăteau cocoțate acolo, așteptând să vadă fețele celor care ieșeau la lumină și să se năpustească spre cele pe care le recunoșteau ca să le livreze mesaje. Alți nou-veniți întindeau mâinile ca să le ofere de mâncare. Un ivyn îmbrăcat elegant, care se agita cu mâna pe sus undeva în fața lui Kath Doi, atrase rapid cu purtarea lui o cioară sură. Cu cealaltă mână ridică în aer o mică tabletă pe care probabil că era afișată fotografia cuiva, presupunea Kath Doi.

— Cafea la Piață, punct șaptesprezece, spuse bărbatul.

Cioara dădu pe gât gustarea dintr-o mișcare care păru aproape ca un vomitat în sens invers, apoi plecă fâlfâind din aripi și țipând cuvintele în eter. Alte ciori sure, care fie nu erau flămânde, fie nu aveau niciun comision de îndeplinit, întrețineau un murmur răgușit continuu, care, dacă stăteai să-l asculți, putea să-ți ofere indicii despre ce se mai întâmpla pe piața de acțiuni sau în lumea politicii.

La început, nou-sosiții se deplasară împreună în grup, vizibil izolați de obișnuitul trafic pedestru local, dar câteva sute de metri mai departe se dispersară, iar Kath Doi se pomeni singură, cu nimic diferită de toți cei din jur.

Cunoștea planul general al locului din manualele școlare. Ajunsese pe latura nordică – Dealul Pieței. Poate un băștinaș ar fi știut unde se afla doar după îmbrăcămintea oamenilor, după felul cum mergeau. Erau afaceriști care lucrau pe timpul zilei în birouri subterane, urcând la suprafață pentru mâncare, pentru recreere și pentru alte moduri în care să se bucure de bunăstarea lor. Comerțul era, bineînțeles, răspândit pe tot inelul de habitate, iar vechile nuclee Greenwich, Rio, Bagdad etc. aveau centre financiare care rivalizau și în unele privințe eclipsau Dealul Pieței. Însă nimic nu putea concura vreodată cu locul acesta din punct de vedere al prestigiului. Cei mai avuți și mai puternici oameni de finanțe, afaceriștii în plin avânt din locuri precum Greenwich, oricât succes ar fi avut și oricâtă avere ar fi acumulat, erau veșnic bântuiți de gândul că poate ratau ceva din cauză că nu se aflau în Leagăn.

Fiindcă o parte atât de mare din activitatea aceea se desfășura în subteran, peisajul stradal de pe Dealul Pieței era înșelător de liniștit, oarecum asemănător cu un vechi oraș spaniol la ora siestei. Rătăcindu-se în scurt timp și resemnându-se cu faptul că din cauza aceasta arăta ca o turistă, Kath Doi scoase din buzunar bucata de hârtie ca să mai citească o dată adresa. Știa deja că se afla în partea sudică și că trebuia fie să treacă podul – care se vedea perfect, ca un arc înalt deasupra orașului –, fie să coboare până pe fundul văii și să traverseze făgașul. O tenta a doua variantă, dar știa că și-ar fi dorit să petreacă o groază de timp acolo, să se uite unde asolizase *Endurance* și pe unde se plimbase Eva Dinah cu Dubois Harris. Mai bine să le păstreze pentru mai târziu. Așa că urcă, urmând serpentinele străzilor pavate cu o piatră a cărei culoare maro-roșiatică masca petele de rugină prelinse de pe orice fărâmă de metelie expusă. O luă pe scurtătură prin parcul de lângă Piață, unde tineri agenți comerciali bine îmbrăcați, ieșiți în pauză să ia o gustare, fie ședeau pe bănci și butonau la tablete, fie se răstigneau pe iarbă, în grupuri vesele, ori jucau pe gazon sporturi cu mingi colorate.

Capătul nordic al podului ajungea până la marginea parcului. Privit de jos, de la mare distanță, podul îi păruse suplu și grațios, contrazicând realitatea pe care o observa acum. Aici se lărgea, formând o conexiune maxivă cu Dealul Pieței, însă chiar și în punctul înălțimii maxime era suficient de lat, încât să poată

merge pe el douăzeci de oameni umăr la umăr. După ce se mai întoarse o dată să admire coloanele de marmură din Piață și să asculte vuietul vocilor din interior, porni să coboare cu fața către sud. La începuturi, podul fusese o scară, dar arcul, aplatizându-se în timp din cauza greutății, se transformase într-o pantă, pavată cu marmură albă și fragmentată din loc în loc de câte o platformă. Kath Doi fusese informată că adevărata rațiune de a fi a acestor platforme era să preîntâmpine ieșirea completă de sub control a obiectelor cu roți. Dacă era adevărat, acest scop fusese tăinuit cu măiestrie prin transformarea lor în mici grădini presărate cu sculpturi, în care cei care urcau podul puteau să se oprească și să-și tragă sufletul sub umbrare acoperite cu trandafiri.

Deși nu era imună la asemenea tentații, Kath Doi era în fond o practicantă serioasă a mersului pe jos, căreia nu-i plăcea să se oprească odată ce pornise la drum. Se lăsa purtată de gânduri, revăzând în minte călătoria cu ascensorul, care fusese în cea mai mare parte lipsită de întâmplări deosebite. Lucrul acesta, începea să-și dea seama, făcea parte din șarmul și din caracterul ei exclusivist. Puteai ajunge la Leagăn rapid, dacă aveai destui bani ca să închiriezi sau autoritate ca să rechiziționezi vehiculele potrivite. Majoritatea oamenilor foloseau însă ascensorul. Prin urmare, Leagănul era separat de restul lumii umane nu atât prin distanță, cât prin timp. Era o formă de lux să petreci atât de mult timp pe drum și doar puțini și-l permiteau. Desigur, pasagerii munceau pe durata călătoriei – așa se explica prezența acelor restaurante și baruri scumpe în jurul atriumului, cu sălile lor de ședință private. Dar Kath Doi n-avea nimic de lucru. Petrecuse ceasuri lungi fără să schimbe niciun cuvânt cu vreo altă ființă umană, citise enorm și urmărise mult divertisment pe ecrane. Dormise normal, ceea ce confirma că orice posibilă modificare epigenetică începută săptămâna trecută fusese abandonată.

Toate acestea o făceau doar să-și dorească să ajungă odată la locul de întâlnire, ca să poată primi măcar o explicație de la Doc, să-i cunoască pe dinanul și pe aïdanul care lipseau și să se apuce de făcut ce-o fi avut de făcut Șaptele lor.

Merse în ritm vioi până în vârful arcului, dar acolo își oferi câteva minute de pauză. Pe culme, drumul se lărgea într-o platformă de observație cunoscută sub numele afectuos de

Culmea Uraganelor. Aici vântul bătea cu atâta putere, încât simțea că-i dau lacrimile. Se întoarse cu spatele la el și păși cu luare-aminte până la balustrada estică, din partea ferită. Clipi să i se limpezească privirea și își permise să caște gura câteva minute la complexurilor și la străzile din Vale. Soarele cobora în spatele ei. Fiindcă se aflau la ecuator, avea să apună repede. Valea ajunsese deja în umbră, dar zidurile de piatră ale complexurilor și fațadele clădirilor emanau o strălucire de un roz-auriu magic. Se aprindeau lumini la ferestrele care dădeau spre străzile cufundate în umbra vineție.

Era un loc adevărat. Nu ca mediile artificiale ale inelului de habitate. Printre habitatele mai mari existau unele care aproape că aveau însușirea aceasta – îți dădeau senzația că te aflai într-un loc asemănător cu un mediu planetar real. Dar impresia se destrăma întotdeauna imediat ce ridicai privirea și vedeai cealaltă latură a habitatului atârnând la câțiva kilometri deasupra capului tău. Aici puteai să ridici privirea și să vezi cerul nesfârșit, stelele aprinzându-se, colierul licăritor al inelului de habitate răsărind perpendicular pe orizontul estic. Ceea ce îl făcea real era aerul, însăși cantitatea lui, nesfârșita varietate a mișcărilor și a mirosurilor sale. Își dori să fi avut un planor ca să poată porni la dans prin el.

•

După o legendă care aproape sigur era falsă, platforma de observație pe care stătea Kath Doi – centrul podului – era locul în care fusese detonată încărcătura explozivă pe care Eva Dinah luase hotărârea s-o arunce în spațiu.

Compromisul pe care îl forțase Dinah lipind bomba pe fereastra Bananei își păstrase aspectul elegant și onest cam tot atât timp cât îi luase bombei să explodeze.

Într-un anume sens, manipularea sistemului începuse încă înainte de a fi gândită propriu-zis, când Eva Julia remarcase că urma să aibă mai puțini copii, iar Eva Aïda profețise că ea va avea o mulțime.

Nu trecuse mult până să facă și celelalte Eve calcule similare. Ca arcletare, alese prin Tragerea la Sorți, Camila și Aïda erau mai tinere decât celelalte, având în față două-trei decenii de fertilitate. Dacă se hotărau să devină fabrici de bebeluși și dacă mai aveau și noroc, era de presupus că fiecare dintre ele putea da naștere la nu mai puțin de douăzeci de copii înainte de

menopauză. Dinah, Ivy, Moira și Tekla, toate pe la treizeci și ceva de ani, puteau avea câțiva, fiecare. Prin urmare, în linii mari, ele patru aveau împreună aceeași capacitate de procreare, dacă voiai să gândești așa, câtă avea perechea mai tânără formată din Camila și Aïda.

Julia, după propriile ei spuse, era norocoasă dacă putea da naștere măcar unui copil înainte de menopauză. Și nu avea nevoie de Doob să-i explice matematica exponențială. Julianii aveau să fie covârșiți. Aveau să devină simple curiozități. Întorcându-se acasă de la lucru, oamenii din viitorul îndepărtat le vor spune partenerilor lor: „N-o să-ți vină să crezi ce-am văzut azi – un julian în carne și oase!"

Acestea erau fundamentele matematice ale noului Mare Joc și rădăcinile celor mai multe dintre lucrurile care se petrecuseră de atunci. Majoritatea studiilor istorice ulterioare sugerau că cele mai multe Eve nu-și dăduseră seama că joacă un joc decât la câțiva ani după ce-l începuseră. Poate Aïda să fi fost excepția de la regulă, având în vedere Blestemul pe care îl rostise. Dar deciziile pe care le iei în legătură cu copiii tăi sunt cele mai personale decizii pe care le poate lua cineva și nicio mamă cu mintea întreagă n-ar fi recunoscut, la momentul acela, că se angajase într-un fel de joc împotriva celorlalte mame.

Într-un fel, ar fi fost mai simplu dacă l-ar fi abordat cu mai mult sânge rece.

Conștient sau nu, cele Șapte Eve se împărțiseră singure în Patru, Două și Una. Cele Patru erau Dinah, Ivy, Tekla și Moira. Cele Două erau Camila și Aïda. Aritmetica sugera că descendenții Celor Patru aveau să fie cam la fel de numeroși că ai Celor Două. Prieteniile și afinitățile preexistente le uneau deja pe Cele Patru și creau o învoială tacită, care nu avea să fie rostită decât la multă vreme de la moartea lor: ca odraslele lor să întruchipeze calități complementare. Într-un fel, nu era nevoie ca dinanii să fie ființe umane complete câtă vreme erau prin preajmă ivynii să facă anumite lucruri la care ei nu prea se pricepeau. Era un mod brutal de a prezenta lucrurile, acesta fiind și motivul pentru care rămăsese nespus multă vreme, dar, sute de ani mai târziu, descendenții Celor Patru puteau să privească înapoi și să constate că așa fusese dintotdeauna. La momentul acela, deja era un lucru profund impregnat în ADN-ul și în culturile lor, încât nu mai era cale de întoarcere.

Dimpotrivă, între Cele Două nu exista nici afinitate naturală reciprocă, nici vreo relație anterioară. Camila și Aïda abia se cunoscuseră la momentul Consiliului Celor Șapte Eve. Tot ce aveau ele în comun – și nu reprezenta cine știe ce bază de pornire – era aversiunea față de Julia. La un moment dat, fiecare dintre ele ajunsese sub vraja Juliei, doar pentru a rămâne mai apoi dezamăgită de ea. În cazul Camilei, seducția se petrecuse în timpul unui dineu de la Casa Albă. La rândul ei, Aïda fusese convinsă de Julia să se alăture Roiului, ajungând în final să conducă facțiunea rebelă care o destituise și o mutilase. Având în vedere la ce se ajunsese după toate acestea, pentru Camila, sau pentru oricine întreg la minte, era puțin probabil să aleagă rațional o alianță cu Aïda. Și totuși, matematica lui Patru și Doi produse un soi de gravitație, atrăgând-o în mod invizibil pe calea aceea. Ruptura care se produsese între Camila și Dinah în timpul Consiliului Celor Șapte Eve n-avea să fie dată uitării.

Analizate cu mai mult calm, cuvintele Camilei aveau o forță de convingere care nu putea fi negată. Pur și simplu, realitatea *era* că descendenții lor aveau să ducă o existență înăbușită în spații strâmte, timp de multe generații de atunci înainte. După cum demonstrase Luisa prin cercetările ei, iar populația Norului Arcă tocmai dovedise într-o manieră spectaculoasă, nu era un mod de trai bun pentru oameni normali, nemodificați. Dacă supraviețuirea rasei umane depindea de reconfigurarea creierelor pentru a le face mai capabile să gestioneze un asemenea stil de viață, atunci poate era mai bine să se apuce de treabă.

Într-un fel, povara acelei decizii le fusese luată de pe umeri de Camila, care își exprimase clar alegerea, și doar detaliile mai rămâneau de rezolvat cu Moira. Practic, ea făcuse prima mutare clară în marele joc genetic. Și, contrar propriilor ei principii declarate, era, într-un fel, cea mai agresivă mutare cu putință: le anunțase că descendenții ei – care probabil aveau să fie numeroși – se vor descurca perfect în circumstanțele cu care se vor confrunta toți în decursul primelor zece, douăzeci sau o sută de generații. Celorlalte șase nu le mai rămânea decât să îi calce pe urme sau să reacționeze negativ.

În esență, Dinah, Ivy și Tekla reacționaseră negativ, iar Moira făcuse până la urmă o altă alegere; dar era un fapt istoric că descendenții Moirei făcuseră parte, de cele mai multe ori, din

blocul Celor Patru.

Aïda jucase într-un mod mai fățiș. Practic, le așteptase pe celelalte să termine ca să vadă ce doreau să facă, apoi trecuse la contramăsuri. Celelalte Eve se hotărâseră devreme și rămăseseră la deciziile inițiale. Toți copiii lui Dinah – până la urmă avusese cinci – erau recognoscibili ca tipologie. Același lucru era valabil pentru cei trei copii ai lui Ivy și pentru cei șase ai Teklei. Julia avusese de ales o singură dată. Fiecare dintre cele șaisprezece odrasle ale Camilei avea ceva diferit de cea de dinainte, ca rezultat al faptului că își amendase mereu deciziile în funcție de comportamentele pe care le observa la primii ei copii. Dar niciodată nu se abătuse de la șablonul general pe care îl expusese la Consiliul Celor Șapte Eve.

Însă cei șapte copii ai Aïdei se deosebeau unii de alții. Ce anume era în mintea ei îi era cunoscut doar Moirei, Păstrătoarea Secretelor, Mama Raselor. Toate Evele îi încredințaseră Moirei în taină dorințele lor, iar Moira dusese cu ea în mormânt aceste secrete. Dar se vedea cu ochiul liber – și, în orice caz, aceasta rămase varianta acceptată a istoriei – că primii cinci copii ai Aïdei fuseseră concepuți ca reacție la ceea ce alegeau celelalte Eve – cu excepția Moirei.

Poziția Aïdei în contra celorlalte fusese exprimată limpede în Blestem. Ea știa că celelalte șase Eve o vor detesta întotdeauna ca persoană și că sentimentul acesta li se va transfera inevitabil urmașilor lor. Dată fiind natura umană, peste mii și mii de ani, copiii dinani vor da cu pietre în copiii aïdani la locurile de joacă și vor face glume despre canibalism. Niciodată nu vor fi asimilați în societatea care se trăgea din Cele Patru. Prin urmare, în măsura în care Dinah lua decizii referitoare la virtuțile pe care aveau să le întrupeze odraslele ei și, în consecință, făcea o mutare în cadrul jocului, Aïda căuta o contramăsură. Putea să aleagă conceperea unui copil care să aibă calitățile odraslei lui Dinah, dar intensificate. Sau inventarea unui anti-dinan, a unui tip de ființă umană care să se pricepă ca nimeni altcineva la exploatarea slăbiciunilor din tipologia dinană.

Așa apăruseră primii copii ai Aïdei. Cu toate acestea, nu fusese în stare să aplice aceeași strategie în relația cu Moira, pentru simplul motiv că Moira știa exact ce făcea Aïda, până la ultima pereche de baze ADN care fusese modificată în ovulele ei. Dacă era un joc, atunci ultima mutare îi aparținea

întotdeauna Evei Moira. Eșecul primelor sale opt sarcini nu făcuse decât să adâncească misterul. De vreme ce ea nu își exprimase niciodată public alegerea, nimeni nu știa de fapt ce făcuse, lucru care îi transforma pe moirani într-o rasă enigmatică nu doar pentru celelalte rase, ci și pentru ei înșiși. Era însă cât se poate de evident că moiranii erau unica rasă capabilă „să intre în epi”. Genomul lui Kath Doi, la fel ca al oricărei alte forme de viață, era fix. Câte o copie a lui trăia în fiecare celulă din organismul ei. Dar care dintre acele gene se exprima la un moment dat și care rămânea inactivă, acestea erau lucruri modificabile într-o măsură mult mai mare decât erau oamenii capabili în mod normal. Dacă ar fi existat o metodă de a-l controla, acest proces ar fi fost un fel de superputere. Dar, lăsând deoparte ce pretindeau anumite legende străvechi, metoda aceasta nu exista. Kath Doi nu știa niciodată dacă nu cumva urma să adoarmă pentru o săptămână și să se trezească o altă persoană, numită Kath Trei. Uneori, rezultatele erau excelente. Alteori, erau mortale. Câteodată erau incomode sau de-a dreptul jenante. Ultima situație avea de-a face, de cele mai multe ori, cu ceea ce i se întâmpla unui moiran, fie că-i plăcea, fie că nu, atunci când se îndrăgostea. În orice caz, aceasta era alegerea făcută de Eva Moira și acesta era darul pe care i-l oferise fiicei sale, Cantabrigia. Și se presupunea că o făcuse deoarece avea convingerea că un asemenea grad de maleabilitate ar putea cumva să readucă lumea la o stare de echilibru, în contra alegerilor pe care le făcuse Aïda.

Julia, Una, căuta să profite pe cât posibil de circumstanțele nefavorabile, înzestrându-și descendenții cu calități care aveau să-i facă utili și importanți în pofida numărului lor mult mai mic. Își exprimase deja, la Consiliul Celor Șapte Eve, ideea că abilitatea de a imagina posibile viitoruri era cu adevărat valoroasă. Și o legase de funcția de conducere sau, în lipsa ei, de capacitatea de a le oferi conducătorilor sfaturi folositoare. Când scăpa de sub control și începea să își caute căi întunecate de manifestare, ducea la depresie, la paranoia și la alte forme de boală mintală. Deci provocarea era să descoperi cum să combini această însușire cu o mentalitate mai pozitivă. Cercetările Juliei – și făcea o mulțime de cercetări – tindeau, prin urmare, să se concentreze asupra prezenței de-a lungul istoriei

a înțelepților, clarvăzătorilor, misticilor, șamanilor, artiștilor, depresivilor și paranoicilor și asupra gradului în care aceste trăsături puteau fi localizate în anumite perechi de baze din genomurile lor și promovate prin aculturație.

Istoricii apăruseră mult mai târziu și își dezvoltaseră propriul lor vocabular pentru a spune povestea următorilor cinci mii de ani. Primele sarcini se numeau Gestații. Fără a socoti numeroasele avorturi spontane, fuseseră treizeci și nouă, distribuite în rândul celor Șapte Eve, înainte ca Eva Camila, ultima care încetase să mai aibă copii, să intre în menopauză. În urma acestora rezultaseră treizeci și cinci de fetițe viabile. Treizeci și două avuseseră la rândul lor copii. La momentul acela, Eva Moira depistase deja cum să sintetizeze cromozomi Y, așa că unii bebeluși din a doua generație fuseseră băieți. Se obținuseră, așadar, treizeci și două de Variații. Variațiile erau vizibil diferite, și totuși se puteau clasifica limpede ca aparținând uneia sau alteia dintre rase, cam cum difereau est-africanii de vest-africani, dar pentru europeni tot a africani arătau.

„Corecție” era numele dat fazei care începuse după prima rundă de Gestații, când Eva Moira reparase erorile de pe urma cărora ieșiseră câțiva prunci neviabili. Într-un fel, Corecția a continuat fără pauze tot timpul cât a durat primul tur de Gestații și a început să se rarefieze când fiicele Evelor s-au apucat să producă a doua generație de copii. S-a dizolvat într-o etapă ulterioară, Stabilizarea, care a însoțit următoarele aproximativ zece generații, cât timp erau cârpiți cromozomii Y, erau reparate greșeli genetice persistente, iar membrii diferitelor variații începeau să se încrucișeze ca să producă hibrizi în interiorul propriilor lor grupuri rasiale. În tot acest timp se puneau în practică lecțiile oferite de dihorul cu labe negre, folosindu-se diverse tehnici de sporire a heterozigoției.

O bibliotecă de-a dreptul vastă de secvențe genetice umane era disponibilă în formă digitală și, odată ce supraviețuiseră primelor generații în Leagăn și instruiseră sute de tineri inteligenți în câmpul ingineriei genetice, ar fi putut, teoretic, să resecvențieze de la zero rasa umană originară. Era genul de lucruri pe care le făcuse Eva Moira sintetizând primul cromozom Y artificial. Dar nu hotărâseră în mod colectiv să facă așa ceva. Alegerea fusese pe de-a-ntregul culturală, nu științifică. Deciziile fuseseră luate în Consiliul Celor Șapte Eve. Se întemeiaseră rase

care ajunseseră deja la a șaptea generație. Începuseră să-și dezvolte propriile lor culturi distincte. Anularea acelor decizii prin revenirea la rasa umană „originară” era privită aproape ca un fel de auto-genocid. Competiția care se desfășura între diferitele rase o făcea de neconceput. Așa că înregistrările genetice ale umanității originare fuseseră puse la lucru, adăugându-se din nou în rasele existente o măsură sănătoasă de heterozigoție, în loc să se încerce întoarcerea la trecut.

Astfel începuse Stabilizarea, care continuase cam până la a douăsprezecea generație, moment în care până și rasa juliană ajunsese suficient de numeroasă ca să se perpetueze prin metode normale, fără să aibă nevoie de reglaje făcute în laborator.

Stabilizarea se dizolvase în Propagare, următoarea fază general recunoscută de istorici, al cărei nume spunea totul: descendenții celor Șapte Eve continuaseră să facă sex între ei și să conceapă copii. Așa trecuse cea mai mare parte din prima jumătate a Primului Mileniu, ducând la o stare de supraaglomerare atât de severă, încât devenise obligatorie formarea de colonii separate, departe de Leagăn. Fiindcă mai existau și alte locuri, poate nu chiar atât de privilegiate ca Despicatul, dar foarte potrivite pentru construirea de noi habitate. Ajunseseră deja în punctul în care erau capabili să construiască noi mașini pentru deplasarea în spațiu. Era timpul. Sau așa insistau descendenții Celor Patru, care simțeau că situația devenise ostilă pentru ei în aglomeratele circumscripții ale Leagănului. Camila își declarase cu sinceritate strategia de creare a unor oameni noi care să se potrivească perfect traiului în spații strâmte. Și reușise. Iar atunci când habitatele timpurii ale Leagănului deveniseră aglomerate, strategia ei începuse să pară inteligentă. Indiferent dacă era vorba pur și simplu de o expresie a mitologiilor lor rasiale sau de o necesitate biologică, urmașii Celor Patru porniseră ca niște deschizători de drumuri și construiseră noi habitate, la început în alte locuri de pe Despicat, mai târziu pe alte fragmente ale Sâmburelui de Piersică. Descendenții Aïdei procedaseră la fel, uneori coabitând cu ai Celor Patru, dar mai adesea mergând singuri pe drumul lor.

Problema nu stătea atât în faptul că Aïda făcuse lucruri ce nu se mai puteau desface, cât în faptul că spusese cuvinte ce nu

mai puteau fi luate înapoi. În acest sens, Blestemul ei avea un efect real. Un individ aïdan din al Doilea Mileniu era produsul culturii unui amestec rasial cu o vechime de peste o mie de ani. Persoana aceea crescuse alături de oameni din toate rasele, iubindu-i pe unii și urându-i pe alții, înțelegându-se foarte bine, poate, cu anumiți teklani și moirani și în același timp luându-se la harță cu anumiți aïdani. Prin prisma propriilor sale experiențe personale, nu exista niciun motiv să se țină doar pe lângă cei din rasa lui. Dar fiecare rasă avea câte un discurs imposibil de eradicat, înscris cu timpul într-o cultură care căpătase patina timpului. Discursul aïdanilor era că Eva lor dăduse naștere nu doar unei rase, ci unei „rase a raselor", unui mozaic, ca dovadă că urmașii ei puteau face tot ce erau în stare să facă urmașii celorlalte Eve și mai mult decât atât. Iar dacă erai descendent al Aïdei, vizibil înzestrat cu markerii genetici pe care îi alesese ea cu acest scop, atunci forța inexorabilă a acestui discurs te îndemna în direcția coloniilor populate majoritar sau total de alți aïdani.

Cum aïdanii erau mai puțin numeroși decât descendenții Celor Patru, coloniile lor din Al Doilea Mileniu erau de obicei mai mici și mai spartane, ducând la o relație simbiotică dintre ei și camiliți, care de regulă prosperau în astfel de medii. Aïdanii construiau colonii, dar camiliții le făceau să funcționeze.

În orice caz, formarea de noi colonii și habitate în timpul celui de-al Doilea Mileniu deschisese o fază pe care istoricii o numeau Izolarea: formarea de populații „pure" din punct de vedere rasial. Izolarea dusese la Caricaturizare: reproducere selectivă, practicată conștient în unele cazuri și inconștient în altele, care avusese asupra multor generații efectul de intensificare a diferențelor rasiale. Exemplul citat cel mai adesea era o schimbare treptată a culorii ochilor în rândul moiranilor. Eva Moira avusese ochi căprui: o culoare relativ deschisă după standardele negrilor, dar nu chiar atât de neobișnuită. Până la finele celui de-al Doilea Mileniu, mulți moirani aveau ochii de o culoare atât de deschisă, încât părea aurie în lumină puternică. Pe pereții magazinelor de modă din Marele Lanț, manechine moirane, înfățișate la o mărime de zece ori mai mare decât cea naturală, încă te mai fixau cu niște ochi șocant de galbeni, ca de pisică. Deoarece fuseseră o caracteristică distinctivă a Evei Moira, ochii deschiși la culoare ajunseseră să fie considerați

frumoși și dezirabili, iar moiranilor cu astfel de ochi le era mai ușor să-și găsească parteneri și să se reproducă, intensificând trăsătura în timp până în punctul din care devenea o caricatură. Chiar și Kath Doi, care nu era manechin, primea frecvent complimente pentru culoarea deschisă o ochilor ei, care erau mai aproape de verde decât de galben. Însă moiranii moderni, atenți la aspectul fizic, erau adesea luați prin surprindere când vedeau fotografii ale Evei lor, cu ochii ei de un maro-verzui obișnuit.

Schimbarea culorii ochilor moiranilor era evidentă și documentată istoric, dar același lucru, *mutatis mutandis,* se petrecuse cu nenumărate alte fenotipuri din toate rasele. Împerecherea selectivă avea puterea să descătușeze modificări impresionate de-a lungul timpului, fără nicio intervenție artificială. În unele cazuri însă, unele grupuri monorasiale izolate își achiziționaseră laboratoare genetice. Acestea fuseseră puse la treabă în multe scopuri, de obicei considerate benigne. Uneori fuseseră folosite pentru Intensificare, care însemna manipulare genetică deliberată cu scopul de a obține caracteristici rasiale mai pronunțate – accelerarea artificială a ceea ce se întâmpla „natural” pe calea Caricaturizării. Câteodată, astfel apăreau ciudățenii, monștri și dezastre. Dar adesea funcționa. Iar când rezultatele se acuplau în interiorul grupurilor izolate, acestea se transformau în întrupări tot mai pronunțate ale raselor lor.

Produsul final obișnuit al tuturor acestora era un număr de populații neviabile ușor de identificat ca suferind de pe urma endogamiei. Așadar, de câte ori prinseseră rădăcini și își urmaseră cursul, Izolarea, Caricaturizarea și Intensificarea duseseră fie la extincția coloniilor, fie la un proces ameliorativ numit Cosmopolitizare, în cadrul căruia grupurile care fuseseră izolate fuzionau din nou cu rudele lor demult uitate din aceeași rasă și reîncepeau să se împerecheze cu ele pentru obținerea unor tulpini hibridizate sănătoase și viabile.

Deloc surprinzător, Cosmopolitizarea prosperase pe parcursul celui mai recent mileniu, cât timp se formase inelul de habitate, creând dintr-odată un număr uriaș de noi spații de locuit, cu mult mai atractive decât torurile strâmte și întunecate în care trăiseră oamenii în ultimele patru mii de ani. Izolatele monorasiale, printre care unele de care nu se mai știa nimic de secole, altele care nici măcar nu auziseră de limba angliski (cum

se numea engleza cu inflexiuni rusești, folosită acum practic de toată suflarea omenească), apăreau din ascunzătorile lor și se recombinau cu familiile lor extinse într-o explozie demografică de o anvergură care nu se mai pomenise din secolul XX al Vechiului Pământ. Cea mai mare parte a populației din majoritatea raselor se reunea, așadar, în direcția unei serii de profile rasiale renormalizate, păstrând în același timp câteva tulpini tribale din extrema izolare, uneori prețuite, alteori temute sau prigonite de ceilalți membri ai aceleiași rase.

Sau cel puțin așa stăteau lucrurile în Albastru. Roșul prezentase aceeași tendință generală în cadrul mozaicului său aïdan, în rândul sutelor de milioane de camiliți și al celor aproximativ optzeci de procente de juliani care hotărâseră să-și lege soarta de Roșu. Actuala stare de fapt din spatele barierelor nu putea fi decât obiect de speculații, din moment ce niciun fel de comunicare, în afara semnalelor rătăcite captate de contraspionaj și a unui canal de propagandă pe care cei mai mulți oameni îl ignorau, nu mai sosise din acea parte a inelului de habitate de peste două sute de ani.

•

Timp de câteva minute, ultima rază de soare se lovise de turle, statui și alte sculpturi în piatră de pe fațadele unor fantastice kupoluri vechi fixate pe peretele stâncos aparent vertical din fața ei: coasta Dealului Capitoliului. Dar apoi crepusculul se lăsă dintr-odată. Kath Doi se întoarse, rafala de vânt biciuind-o pe partea dreaptă a corpului, și porni să coboare pe brațul sudic al podului. Oricât de mult i-ar fi plăcut forța aerului, simți nevoia să grăbească pasul ca să ajungă mai repede la adăpostul clădirilor. Dealul Capitoliului era mai înalt decât Dealul Pieței, de aceea, în loc să se termine într-un parc, ca în partea de nord, podul se înfigea aici drept în versant. Kath Doi se pomeni aruncată într-un labirint de străzi scăldate în lumina firavă prelinsă prin câte o ușă deschisă sau provenită de la becurile pe care proprietarii unor complexuri hotărâseră să le monteze sus pe ziduri. „Peisajul stradal din Bordeaux învăluind topografia lui Rio de Janeiro”, așa fusese descris orașul de proiectantul său, un hibrid julian/moiran care se născuse la mai bine de patru mii de ani de la anihilarea celor două orașe.

Avea în buzunar un dispozitiv care o putea localiza precis după latitudine și longitudine. Evident, aceste numere erau

inutile într-un oraș care era târât prin aer la capătul unei funii. Totuși, împotrivirea ei la gândul de a scoate obiectul ca să-l cerceteze mergea dincolo de acest argument. Faptul că se afla aici o adusese într-o stare de reverie care nu se dovedea mai puțin convingătoare doar pentru că era în mod evident produsul fanteziei: avea impresia că se plimbă printr-un oraș de pe Vechiul Pământ. Nu voia să strice iluzia până nu se pomenea rătăcită de-a binelea și fără speranță. Așa că își lăsă picioarele s-o ducă pe străzi de piatră roșie, încercând să urce tot atât cât cobora, folosindu-se de turnurile vechilor și mărețelor kupoluri pe post de repere și, în momentele de nesiguranță, făcând cale întoarsă către contrafortul podului. Asta pentru că i se spusese că locul de întâlnire nu era departe de pod. Poate ar fi cerut indicații, dar temperatura scăzuse, nori înalți ascundeau arcul sclipitor al inelului de habitate și începuse să plouă, o perdea șuierătoare de picături mici, calde. Pietonii dispăruseră cu toții care pe unde. Fusese avertizată că Dealul Capitoliului era pustiu după lăsarea întunericului; părea de două ori mai adevărat când se apropia furtuna.

De câteva ori trecuse prin fața aceleiași clădiri sau o văzuse din lungul străzii. Se afla într-un loc în care mai multe drumuri piezișe se strângeau într-un asterisc strâmt din piatră cubică udă, așa că acea clădire îi tot apărea brusc în colțul ochilor pe când mergea agale pe aleile din vecinătate. Intersecția aceea se afla acolo din cauza unui bloc de piatră mare cât o casă care se proiecta din costișă, forțând toate străzile din jur să-l ocolească. Putea să presupună că piatra era o fărâmă din mantaua Lunii care se încastrase în miezul de fier. Poate era acolo de un miliard de ani sau poate că fusese un bolid rătăcit care se izbise, la scurt timp după Zero, în Sâmburele de Piersică încins la roșu și rămăsese prins în metalul care se solidifica. Pe Despicatul și pe frații săi erau multe ca ea. De obicei erau tratate ca impuritățile într-o turnătorie. Aceasta fusese lăsată in situ, arătându-și o față cenușie și rugoasă către străzile care se înfășurau în jurul ei. În vârf, la zece metri deasupra nivelului străzii, cineva construise un turn rotund de piatră. În spatele lui se desfășura în evantai, precum coca unei nave în spatele prorei ascuțite, o clădire triunghiulară despre care bănuia că avea în centru un complex frumos.

A treia sau a patra oară când zări turnul, Kath Doi se afla la

vreo sută de metri distanță de el. Se uita drept spre el în lungul uneia dintre străzile acelea înguste. La etajul superior avea un șir de ferestre cu arcadă, deschizând priveliștea în toate direcțiile. O lumină caldă se revărsa prin ele, iar Kath Doi vedea oameni șezând la mese, bând, stând de vorbă, mâncând și citind. Toate aceste activități i se păreau atrăgătoare și nutrea speranța că poate era un fel de clădire publică – nu un club privat.

Ușa nu era foarte vizibilă, dar o descoperi dând ocol clădirii spre dreapta, unde o intrare boltită fusese decupată în matrița de metal în care era încastrată roca. Tunelul înainta ascendent și se încolăcea, devenind o scară spiralată, parțial ascunsă de niște țurțuri de rugină de mărimea unor copaci mai piperniciți. În firide ardeau lumânări adevărate. Mai parcurse o spiră și ieși din metal, pătrunzând în piatră; după încă două spirale ajunse la o ușă din lemn veritabil cu arcadă, pe suprafața căreia nu exista nimic altceva decât un ciocănel pentru ușă în formă de pasăre cu ciocul puternic curbat. Penele din fier negru și paladiu forjate manual îi dădeau un aspect grizonant. Prin ușă, simțea căldură și auzea conversații.

Întinse mâna spre ciocănel, încă nesigură dacă locul acela era deschis publicului sau privat. Apoi, dintr-odată, își aminti de bucata de hârtie pe care o ținea în mână. O netezi în lumina celei mai apropiate lumânări.

CUIBUL CIORII
LEAGĂNUL SUDIC

Împinse ușa și intră. Primul lucru pe care îl văzu era un bar semicircular cu suprafața din cupru învechit, cu un șir de manete de dozatoare, iar în spate o fereastră care dădea spre o bucătărie debordând de activitate. Din camera din spate se auzea muzică, nu atât de tare cât să interfereze cu conversația, dar destul cât s-o îndemne pe Kath Doi să dea ușor din cap în ritmul ei. Nu recunoștea stilul, totuși genul îi era familiar: ceva inventat de oameni izolați într-o colonie minieră sau într-un habitat timpuriu, oameni care știau să danseze.

De bar se ocupa un dinan care arăta foarte în formă, la vreo patruzeci și ceva de ani. Nu părea conștient de faptul că era foarte chipeș. Lustruia un pahar și în același timp studia o

bucată de hârtie cu niște numere scrise de mână – o notă de bar. Cum stătea acolo singur, cu fața către evantaiul de ferestre care ofereau o uimitoare priveliște a Leagănului, arăta ca un căpitan de navă de pe Vechiul Pământ.

La câteva momente după intrarea ei – nici prea curând, ca să nu-i dea senzația că ieșea în evidență, nici prea târziu, ca să n-o facă să se simtă neglijată –, bărbatul se uită la ea și ridică ușor din sprâncene. Sau poate din „sprânceană” era mai corect, fiindcă, după cum vedea ea acum, o jumătate de față îi fusese vătămată serios.

— Ce dorești să bei, Kath Amalteova Doi?

Nații originali fuseseră produși în atelierele Arjuna Expeditions din Seattle și lansați în spațiu cu puțin timp înainte de Zero, ajungând să mișune pe suprafața Amalteei, sub privirea Evei Dinah. Mai târziu, în primele două mii de ani ale Epopeei, designul inițial fusese modificat ca să funcționeze pe gheață și înăuntrul ei. Fiecare copil știa povestea despre cum fuseseră folosiți acești nați, mai întâi pentru a-l duce pe *Ymir* la întâlnirea cu Izzy, apoi pentru a face să fuzioneze cele două obiecte, creând *Endurance.* Astfel, nații rezonau mai puternic în cultura Albastrului decât în cea a Roșului, dar erau folosiți de ambele părți ale barierelor. Sau, mai exact, ambele culturi foloseau un uriaș arbore genealogic de specii și subspecii de nați, toți descendenți din primul model Arjuna și toți împărtășind, în mai mare sau mai mică măsură, codul de bază creat la început de programatori precum Larz Hoedemaeker și Eva Dinah. Diversele întrebuințări pe care le avuseseră nații și roiurile lor de-a lungul mileniilor erau imposibil de numărat. Erau omniprezenți și diversificați cum erau ciocanele și cuțitele înainte de Zero.

Și tot precum ciocanele și cuțitele, puteau fi folosiți în scopuri constructive sau distructive. În ultima categorie intra o taxonomie întreagă de nați proiectați pentru ejectarea la viteză mare din dispozitive de genul armelor de foc. Cei mai mulți dintre ei erau făcuți să se plieze într-o formă compactă, de tip săgeată sau glonț, ca să poată încăpea în magazii de arme, banduliere și altele asemenea și să fie încărcați în magaziile mecanismelor de tragere.

O singură armă, în sensul de armă de foc tradițională din perioada pre-Zero, supraviețuise Ploii Solide și ajunsese pe Despicat. Era vorba, bineînțeles, de revolverul pe care îl scosese

Julia din tocul de umăr al lui Pete Starling și îl ținuse ascuns asupra ei până la momentul în care încercase s-o împuște pe Tekla cu el. Se interpusese Camila, probabil salvându-i viața Teklei, și suferise arsuri care o lăsaseră cu cicatrice și cu dureri pentru tot restul vieții. Mai târziu, aceeași armă căzuse în mâinile Aïdei. Ea i-o repartizase unui membru al bandei sale, care trăsese Ultimul Glonț din Ultima Armă și îl ucisese pe Steve Lake. Revolverul se afla acum în colecția muzeului de istorie de pe Marele Lanț. Dacă și cum era expus pentru public reprezentau un barometru de încredere pentru starea relațiilor dintre Roșu și Albastru.

Din moment ce tehnologia prelucrării metalelor necesară pentru fabricarea de arme noi fusese și ea distrusă și multe generații trecuseră pe Despicat înainte ca măcar să conceapă cineva nevoia de obiecte în genul armelor de foc, industria de armament fusese nevoită s-o ia de la zero atunci când, în sfârșit, o astfel de industrie începuse să apară din nou. Rezultatele se bazau mai degrabă pe tasere, dintre care câteva ajunseseră până pe Despicat, decât pe armele de foc tradiționale. Acestea din urmă fuseseră proiectate să lanseze cu viteză mare niște simpli bulgări de metal și fuseseră optimizate cu timpul ca să tragă cu frecvență ridicată. Dar împroșcarea cu bulgări de metal în interiorul înghesuit al unui habitat spațial nu se prea potrivea cu niciun scop pe care l-ar fi putut concepe niște ingineri la sute de ani de la sosirea pe Despicat, când începea să se pună din nou problema felului în care s-ar putea realiza arme cu proiectile. În secolele intermediare, violența fusese reprezentată în general de trânte, pumni și de folosirea unor arme de mână de genul tijelor de metal, în timp ce obiectele cu adevărat periculoase, precum cuțitele și săbiile, fuseseră folosite doar în câteva cazuri, de oameni care deraiaseră serios de pe șinele politice sau psihologice. Primele arme noi cu proiectile erau făcute special pentru a fi folosite împotriva acestor oameni. Raza lor maximă de acțiune era cu indulgență de vreo zece metri, așa că proiectilele nu aveau nevoie de viteză mare. Acestea trebuiau să fie inteligente, în sensul că dacă ratau ținta – dacă loveau orice altceva în afara unei ființe omenești – trebuiau să devină cât mai nedistructive cu putință. Asta însemna, în general, că desfășurau un fel de parașute de frânare minuscule și încetineau cât mai curând posibil, pregătindu-se nu

să penetreze, ci să se fragmenteze la impactul cu ceea ce se pregăteau să lovească. Pe de altă parte, orice proiectil care avea norocul să-și atingă ținta trebuia să încerce să acționeze în mod util, ceea ce însemna de regulă incapacitarea, rănirea sau uciderea ei. E limpede că toate aceste decizii depășeau cu mult atribuțiile unor simpli bulgări de metal, așa că în locul lor se foloseau nați. Aceștia nu erau atât de denși ca plumbul, așadar coeficientul lor balistic era scăzut și nu puteau călători prea departe. Ceea ce, din nou, în contextul unui habitat spațial era un lucru bun.

După un fel de ev întunecat în timpul căruia coloniei de pe Despicat îi lipsiseră resursele necesare ca să avanseze în arta roboticii, mulțumindu-se cu repararea și copierea modelelor originale, noi resurse inginerești începuseră să alimenteze această ramură tehnologică. Programatorii mai curajoși îndrăzneau să se amestece în fișierele de cod care ieșiseră ultima dată din mâinile Evei Dinah. Inginerii mecanici depistau cum să repornească străvechiul software CAD și să examineze schițele digitale create de Larz. Încercările lor de început erau destul de simple, de pildă, producerea unui nat care să ejecteze automat o parașută de frânare după ce călătorea o anumită distanță fără să lovească nimic. Mai mult efort necesitau lansatoarele decât proiectilele lansate. Utilizatorii polițiști și militari erau de obicei teklani, a căror angliski conținea mai multe cuvinte din rusă decât a oricărei alte rase și care împrumuta multe litere din alfabetul chirilic. „Katapult” era termenul preferat de ei pentru dispozitivul care lansa proiectile nați. Îl prescurtau afectuos în diverse feluri, precum „kat” sau „katia”. A doua jumătate a cuvântului, „pult”, părea să aibă legătură cu „pulia”, pronunțat cu U lung, care era cuvântul rusesc pentru „glonț”. După o scurtă fază stângace în care încercaseră să combine în diverse feluri cuvintele „nat” și „pulia”, cu sensul aproximativ de „robot-glonț”, rămăseseră la „pulia”, termen suficient de exact într-un univers care nu mai includea niciun glonț veritabil de modă veche. Alte cuvinte din lumea armelor antediluviene supraviețuiseră neschimbate, ca de exemplu „a trage” și „împușcătură”, dar polițiștii care dădeau comanda de tragere aveau acum tendința de a spune „pul”, amintindu-și cum strigau cândva practicanții de tir sportiv când voiau să li se arunce un porumbel de lut.

Folosirea termenului „pulia” fără nicio modificare îi irita de obicei pe interlocutorii bine informați, la fel cum îi irita pe fanaticii armelor din pre-Zero când neofiții foloseau cuvântul „glonț”. Reacția lor reflecta realitatea că pulia se prezentau într-o gamă de mărimi și tipuri încă și mai mare decât muniția de odinioară. Cu un bulgăre de plumb nu puteai să faci prea multe lucruri. Inginerului proiectant de pulia i se prezenta o gamă de opțiuni mult mai largă. Se folosea și un termen alternativ, „munibot”. Totul depindea de context. Infanteriștii, a căror tendință era să privească aceste lucruri ca pe niște poveri indispensabile care trebuiau transportate în vrac, încărcate în katuri, deblocate din mecanismele de tragere etc., preferau să folosească „pulia”, dar odată ce proiectilul era tras și începea să-și execute programul, se obișnuia să fie numit „munibot”. Când se refereau la proviziile de muniție în vrac, oamenii spuneau „boție”, asemănător cu „muniție”, care se folosea cândva pe Vechiul Pământ.

Era greu de presupus că genul de indivizi pe care autoritățile trebuiau să-i împuște deoarece comiteau acte de violență, sau amenințau să le comită, folosind arme cu tăiș s-ar fi resemnat cu umilință în fața tehnologiilor avansate folosite pentru impunerea ordinii publice. Aceștia se apucară fără întârziere să conceapă contramăsuri, care trebuiau, bineînțeles, să fie întrecute la rândul lor de ingineri. Un munibot, de pildă, dacă putea fi păcălit să creadă că-și ratase ținta sau că lovise ceva ce nu era ființă omenească, putea fi adus într-o stare aproape inofensivă. Camuflajul își schimba scopul din păcălirea ochiului uman în păcălirea creierelor electronice ale muniboților. Blindajul nu mai era făcut să stopeze bucăți de plumb extrem de rapide. Acum scopul său era să-l protejeze pe purtător de strădaniile invazive ale muniboților. Luptătorii deveneau fortărețe ambulante sub asediul unei mulțimi de muniboți care foloseau adesea tactica roiului ca să-și găsească o cale de pătrundere înainte să li se termine bateriile. Vechile calcule tactice din confruntările cu proiectile se schimbau și în alte moduri. Katapultele și boția, care fuseseră capturate de inamic sau care căzuseră pur și simplu pe jos și fuseseră ridicate, puteau fi transformate prin metode digitale în obiecte inerte și nefolositoare. Unele încercau să găsească drumul înapoi la stăpânii lor, de aceea câmpurile de luptă în care se folosiseră o

mulțime de boție ajungeau să arate ca și cum fuseseră infestate de furnici-soldat când muniboții lansați încercau să roiască înapoi către combatanții care îi trăseseră.

În orice caz, autoritățile se bucuraseră de monopolul asupra producției și folosinței de asemenea arme până în al Doilea Mileniu, când numărul de habitate foarte îndepărtate unele de altele și fragmentarea politică rezultată de aici duseseră la o situație în care autoritățile civile din Habitatul A puteau să aibă motive reale ca să tragă în cele din Habitatul B. Numărul diferitelor tipuri de katapulte și muniboți, ca și cel al măsurilor defensive folosite împotriva lor, explodă. Timp de mii de ani, nu existase un catalog complet al tipurilor. Ici și colo mai dădeai peste o vitrină de muzeu în care câteva zeci sau chiar sute de tipuri de muniboți aduși în stare inertă fuseseră fixați pe un perete, având sub ei plăcuțe care explicau în ce mileniu fuseseră inventați, de cine și în ce habitat fuseseră folosiți pentru a potoli o răzmeriță sau alta. Dar toată lumea știa implicit că astfel de vitrine includeau numai exponate care ajunseseră din întâmplare în sertarul câte unui colecționar particular.

„Dezordine” era un cuvânt folosit mult mai des decât „război”, chiar și pentru evenimente relativ ample cum ar fi conflictele apărute în ultimele câteva secole între Roșu și Albastru. Întrucât habitatele spațiale erau atât de vulnerabile, purtarea unui război adevărat, în sensul de război total de pe Vechiul Pământ al secolului XX, era de neconceput. Armele nucleare nu fuseseră reinventate deoarece nu era nevoie de ele. O piatră aruncată dintr-o parte în alta a inelului către un habitat spațial omora la fel de mulți oameni ca o bombă cu hidrogen. Se aplica, prin urmare, același calcul strategic ca pe Vechiul Pământ în timpul și după terminarea Războiului Rece, anume că sub nicio formă n-ar risca Roșu și Albastru să intre într-un război real, deschis, dar că s-ar putea isca multe conflicte mici în zone în care majoritatea populației cititoare de știri ar fi putut să le desconsidere ca fiind prea minore ca să-și facă griji din cauza lor. Singurele două conflicte considerate, în retrospectivă, războaie erau cele care se desfășuraseră în stilul clasic, pe suprafața planetei: Războiul pe Bolizi, 4878-4895, și Războiul din Păduri, 4980-4985.

Când Kath Doi intră în Cuibul Ciorii și fu salutată de dinanul cu

fața desfigurată, era anul 5003, deci cam la douăzeci de ani după apogeul Războiului din Păduri. Dinanul părea să aibă vreo patruzeci de ani. Cicatricele acelea erau pe fața lui de multă vreme.

— Una de-asta, spuse ea, arătând cu capul la o manetă de draft din apropiere, pe care era lipită o etichetă scrisă de mână care identifica băutura drept cidru.

— Vine imediat, spuse el. Fiindcă ai un dezavantaj în fața mea, numele meu e Ty Lake.

— Prescurtare de la Tycho sau…

— Tyuratam. Cam greu de pronunțat.

Vorbea cu accent de indigen. Doar din acest scurt schimb de replici, reușise să deducă destule despre povestea lui. Probabil că părinții lui fuseseră devansori, adică oameni atât de nerăbdători să scape de viața lipsită de varietate din habitatele spațiale, încât căutaseră metode de a ajunge pe suprafața Noului Pământ imediat ce TerReForm făcuse din ea un loc cât de cât locuibil. Astfel de acțiuni reprezentau o încălcare a Primului Tratat, care pusese capăt Războiului pe Bolizi cu câteva decenii în urmă, așa că erau descurajate. Sosirile și plecările dintre habitatele mai mari și mai vechi de pe inel erau monitorizate cu ușurință de autorități, de aceea devansorii preferau să plece din zonele de tranziție de la marginea osuarelor sau de lângă cele două bariere. În partea albastră, dinanii erau cei care predominau în rândurile devansorilor. Teklanii erau de cele mai multe ori reprezentanți ai autorității similari unor polițiști, cărora li se dădea responsabilitatea de a urmări și de a dispersa bandele lor de contrabandiști cu ființe umane, motiv pentru care în cultura populară apăreau descrieri stereotipe ale dinanilor drept pirați charismatici și ale teklanilor drept slujbași conștiincioși și fără simțul umorului. Sau cel puțin așa stătuseră lucrurile până când infracțiunile devansorilor duseseră la declanșarea Războiului din Păduri, în care forțele armate predominant teklane fuseseră nevoite să salveze o mulțime de aventurieri dinani. În timpurile actuale, descrierile erau ceva mai nuanțate și le făceau pe cele vechi să pară exagerate.

Kath Doi putea deci să presupună în mod rezonabil că părinții lui Ty fuseseră devansori, că se stabiliseră pe suprafață, unde rămăseseră suficient timp, încât să li se nască acolo cel puțin un fiu. Legătura cu osuarele însemna că devansorii erau de obicei

oameni cu o anumită pricepere la meșterirea de lucruri, așa că multe dintre comunitățile timpurii de devansori fuseseră construite solid, la nivel de inginerie a construcțiilor, deși cultura lor politică era cam superficială. Era de presupus că Ty crescuse în acel mediu și că se pomenise, la sfârșit de adolescență sau pe la douăzeci și ceva de ani, implicat în Războiul din Păduri. Niște muniboți de un anumit tip – n-avea rost să se încurce în detalii – își croiseră drum prin armura lui (presupunând măcar că purta armură) și îi vătămaseră fața. La așa ceva erau buni muniboții. În luptă, era adesea mai util să incapacitezi decât să ucizi, așa că muniboții luptau ca niște cimpanzei, țintind fața, mâinile și organele genitale. Fețele erau ușor de recunoscut și greu de falsificat, de aceea erau ținte predilecte. Poate că Ty suferise acele răni în mai multe situații diferite, de exemplu într-un raid Roșu-în-Albastru între două comunități devansatoare rivale, dar ceva din atitudinea și din purtările lui sugera o legătură cu forțele armate, de aceea Kath Doi presupuse că fusese recrutat oficial să lupte de partea albaștrilor și că fusese rănit într-o luptă directă între formații militare organizate.

Era evident că el conducea localul. Se vedea din felul în care se purtau cu el personalul și mușterii deopotrivă. În sine, nu era neobișnuit ca un veteran în retragere să-și deschidă un bar. Era atât de normal, încât friza stereotipul. Era însă ceva mai greu de explicat cum putea o asemenea persoană să ajungă la conducerea acestei proprietăți, care probabil valora mai mult decât unele habitate spațiale.

Numele mărcii de pe maneta draftului, combinat cu faptul că era scris de mână, dădea de înțeles că băutura fusese produsă din mere culese din copaci crescuți în solul Noului Pământ. Conform prevederilor din Al Doilea Tratat, care pusese capăt Războiului din Păduri, singurii oameni cărora li se îngăduia să locuiască pe suprafață și să facă lucruri precum cultivarea de livezi erau descendenții devansorilor, redenumiți acum indigeni. Faptul că acest cidru se găsea aici la draft dovedea – sau, dacă nu, era o campanie de marketing bine realizată cu intenția de a crea impresia – că Ty Lake păstra legături strânse cu cel puțin o comunitate de indigeni și că își importa produsele agricole direct din acea Zonă Indigenă Oficială, sau ZIO. Cidrul lui devenea astfel o marfă de lux foarte căutată, din moment ce hrana era produsă în cea mai mare parte în habitate, mult mai ieftin și mai

sigur. Consumul de băuturi și de hrană produse într-un ZIO le era rezervat cunoscătorilor cu dare de mână. Poate pentru a domoli orice griji ar fi ros-o pe Kath Doi în această privință, Ty spuse, în timp ce îi punea paharul pe suport:

— Din partea casei.

— Ești foarte amabil, spuse Kath Doi, în timp ce privirea îi rătăcea către plăcuța neagră de ardezie de deasupra barului, observând numărul șocant care reprezenta prețul.

— Dimpotrivă, spuse Ty. Un gest firesc față de un coleg din Șaptele meu.

Carevasăzică, Tyuratam Lake era dinanul lor.

Avea logică, în cazul în care Șaptele avea ceva de făcut la suprafață, orice ar fi putut să implice un ZIO.

— Ai ajuns ceva mai devreme, continuă Ty. Mai sunt câțiva aici.

Arătă cu capul peste umăr. Părea genul de bar care se desfășoară la nesfârșit, extinzându-se fără noimă în șiruri de anexe și camere cu acces restricționat, într-un fel pe care niciun arhitect nu l-ar încuraja, decât dacă ar fi pus pe glume. Ea presupuse, așadar, că Ty se referea la vreo cameră secretă sau la un salonaș tihnit pe care n-ar fi fost în stare să-l găsească de una singură.

— Au venit pe ușa din spate, adăugă el.

— Există o ușă în spate?

— Întotdeauna există o ușă în spate.

— Doc?

— A apărut acum o jumătate de oră.

Dacă cel mai important arhitect în viață al lui TerReForm ar fi intrat pe ușa din față a unui bar aglomerat de pe dealul Capitolului, lucrul ăsta ar fi putut să provoace tot felul de tulburări nedorite. Lumea l-ar recunoaște pe Doc. Unii și-ar dori să demonstreze cât de importanți erau ducându-se la el și prezentându-i-se, poate nu pentru prima oară. Ar deveni sâcâitor și l-ar istovi. Oamenii ar vorbi despre eveniment până ar ajunge poate chiar să dea peste cap misiunea încă misterioasă pentru care se organiza acel Șapte. Bineînțeles că Doc folosise ușa din spate.

— Altcineva? întrebă ea.

— În afară de infirmieră? Doar voinicul.

Deci ajunsese și Beled. Sau așa crezu Kath Doi până când,

câteva minute mai târziu, Beled intră pe aceeași ușă pe care o folosise ea. Se uită în jur într-un fel din care se înțelegea clar că nu mai fusese niciodată acolo.

O depistă repede pe Kath Doi. Nu reacționă, dar porni drept spre ea. Kath Doi ocupase ultimul scaun disponibil de la bar, însă Beled traversă mulțimea, treabă ușoară pentru el, fiindcă oamenii aveau tendința de a se da la o parte din calea lui, și se opri în spatele ei atât de aproape, încât ea îi simțea căldura în ceafă. Comandă o marcă populară de bere ieftină de la alt membru al personalului: un hibrid, probabil camilit/julian, femeie, cu aspect întrucâtva exotic. Ty se îndepărtase, întorcându-se la nota de bar de care se ocupa mai înainte. Kath Doi se uită la cronograf și bănui că Ty se pregătea să ponteze de plecare ca să-i poată duce în camera din spate în care urma să aibă loc întrunirea. Când femeia din spatele tejghelei întinse berea cu mâna ei mică spre Beled, care o strânse cu degetele lui uriașe, Kath Doi se răsuci către el, își ciocni paharul de al lui și spuse:

— Pentru Șapte.

Beled îi mulțumi mai întâi barmaniței într-un stil foarte ceremonios, dar apoi dădu din cap și bău împreună cu Kath Doi. Ea îi povesti ce știa despre Tyuratam Lake, iar Beled își petrecu minute bune evaluându-l pe dinan de la distanță și trăgând cine știe ce concluzii.

Ty își termină îndată munca administrativă și se strecură pe după colțul barului, prinzând din mers privirea lui Kath Doi. Ea înțelese că pentru el nu era un lucru ușor să se extragă din societatea care popula Cuibul Ciorii, fiindcă multă lume îl cunoștea și voia să-l salute. Dar părea să fi învățat un fel de postură și un mers care îl făceau să pară prea ocupat ca să poată fi întrerupt.

Lui Kath Doi îi venea greu să țină pasul cu Ty pe traseul lui sinuos prin felurite camere și holuri, și până la urmă îl lăsă pe Beled să i-o ia înainte ca să-i fie călăuză. Din cauză că Beled era mult mai înalt și mai vânjos decât ea, Kath Doi nu mai vedea mare lucru din ceea ce se afla în fața lor. Dar în cele din urmă își dădu seama că se aflau într-un coridor lung care cobora, cu podea pavată cu piatră și cu pereți de stâncă lambrisați cu lemn pentru a-i face să pară mai calzi. Se vedeau diverse uși pe laturi, însă una se afla în capăt și pe aceasta o deschise Ty pentru ei.

Kath Doi văzu revărsându-se o lumină caldă, care se reflectă în piatra lustruită dintre încălțările lui Beled și în lambriurile de lemn din jurul umerilor săi.

— Bun venit la Ascunziș, spuse Ty.

Kath Doi îl urmă pe Beled înăuntru și se lovi de spinarea lui, făcând un pas înapoi. Beled încremenise în dreptul intrării, ușor adus de umeri, cu un picior în fața celuilalt și orientat drept înainte. Strecurându-se pe lângă el, Kath Doi îi urmări privirea și azimutul degetului mare de la picior până în celălalt capăt al camerei.

Ascunzișul era un locșor tihnit, cu o masă ovală la care încăpeau șapte inși. Doc ședea imediat lângă ușă, flancat de Memmie și de robotul lui. De cealaltă parte a mesei era Ariane Casablancova. În capătul îndepărtat al mesei, cu fața la ușă, stătea omul la care probabil se referise Ty când spusese „voinicul”. Din cauză că se afla în spatele mesei, nu i se vedeau decât capul, umerii și brațele. Brațele păreau lungi și destul de zdravene. Însă ceea ce atrăgea într-adevăr atenția era arhitectura craniului său. Capul voinicului arăta ca un cap de om normal care crescuse dincolo de maturitate, intrând într-o fază a dezvoltării mai pronunțată. Sprâncenele groase, de un maro roșcat, nu prea reușeau să-i ascundă creasta osoasă proeminentă de deasupra ochilor. Când Kath Doi îl văzu pentru prima dată, tocmai golea o halbă de jumătate de litru, care în mâna lui părea și mai mică decât în mâna lui Beled; dar când o puse jos, arătându-și jumătatea inferioară a feței proaspăt rase, îi observă forma maxilarului și mărimea dinților și înțelese că al șaptelea membru al Șaptelui nu era un simplu aïdan, ci un neoander.

•

Eva Aïda întemeiase șapte variații în decursul a treisprezece sarcini. Rata de eșec fusese atât de mare din cauză că modificările pe care i le ceruse Evei Moira fuseseră radicale. Se arătase dispusă să accepte câteva sarcini fără succes, deoarece considera că avea la dispoziție o mulțime de timp până la menopauză, comparativ cu toate celelalte Eve în afară de Camila. Iar pe Camila n-o privea ca pe o concurentă, dat fiind că aceasta își dorea să întemeieze o rasă de oameni neînclinați să concureze cu nimeni.

Evele, închise pentru tot restul vieții într-un spațiu locuibil

minuscul de pe Despicat, înduraseră o mulțime de lipsuri. Avuseseră însă o bogăție inepuizabilă de informație. În esență, fiecare document care fusese digitizat vreodată era la dispoziția lor, cel puțin până când începeau să se strice tipurile de memorie pe care erau arhivate: procesul degradării începuse la scară mică, dar nu urma să aibă efecte serioase decât peste decenii.

Aïda se apucase de studiat genetica umană. În măsura în care genomul ei era expresia finală a unui proces istoric îndelungat – o codificare densă și tainică a tot ceea ce învățaseră strămoșii ei din faptul că reușiseră să supraviețuiască suficient cât să se reproducă –, asta însemna că învăța în același timp despre istoria evoluției umane. Genomul ei, ca și al tuturor celorlalți arcletari, fusese secvențiat și evaluat înainte ca ea să fi părăsit Pământul. I se oferise și ei un exemplar al raportului. Conținea informații despre locurile de pe glob de unde proveneau strămoșii ei. O mare parte dintre ele erau de așteptat pentru o italiancă, dar existau și detalii pe care nu le cunoscuse, cum ar fi unele legături genetice cu evreii nord-africani, cu un trib izolat din Caucaz și cu popoarele nordice. Pe baza anumitor markeri genetici, era clar și că, asemenea multor europeni, era parțial neanderthaliană.

Analiza ulterioară, făcută de experți istorici, a urmelor lăsate de Aïda în jurnalele computerelor sugera că studiase genomurile Celor Patru, pe care le vedea ca fiind competitoarele ei directe, aproape tot atâta timp cât și-l studiase pe el ei. Iar dintre Cele Patru, își petrecuse tot atâta timp învățând despre genomul Moirei cât își petrecuse cu al lui Dinah, al Teklei și al lui Ivy laolaltă. Asta pentru că Moira avea descendenți africani, iar pe Aïda începuse s-o fascineze ideea că africanii purtau în genomurile lor o mai mare diversitate decât non-africanii, pur și simplu ca rezultat al faptului că omenirea își avea originea în acel continent, de unde pornise să se răspândească pe tot globul. Rasele non-africane fuseseră întemeiate de grupuri izolate de aventurieri. Împerechindu-se între ei, creaseră fonduri genetice care, prin forța lucrurilor, erau limitate la ceea ce aduseseră cu ei: doar o submulțime a ceea ce se găsea în Africa. Ideea aceasta fusese folosită pentru a explica, de exemplu, de ce Africa îi conținea deopotrivă pe cei mai înalți și pe cei mai mărunți oameni din lume și de ce atât de mulți

sportivi erau africani. Nu pentru că erau de la natură sportivi mai buni, ci deoarece curba în formă de clopot reprezentând distribuția variațiilor genetice aleatorii era mai largă. Pentru fiecare african care era un extraordinar sportiv se presupunea că există un altul care suferea amarnic de lipsă de coordonare, doar că nimeni nu-i acorda atenție celui de-al doilea. Indiferent dacă teoria aceasta era validă sau nu, Aïda o înghițise pe nemestecate și o folosise ca bază de lucru pentru strategia ei genetică în Marele Joc. Iar Cele Patru, în măsura în care se deranjau să dezvolte contrastrategii, trebuiau s-o ia în considerare. Însăși existența moiranilor, ca rasă, era unul dintre rezultate. În loc să încerce să urmărească în detaliu toate mașinațiile Aïdei, fiecare pereche de baze în parte, Eva Moira alesese să intervină în acele aspecte ale genomului care controlau epigenetica, transformându-și copiii în veritabile bricege elvețiene.

Tekla fusese o țintă ușoară, din punct de vedere al Aïdei, din moment ce declarase cu atâta franchețe ce considera ea ca fiind dezirabil la o rasă a viitorului. Nu era greu de văzut că odraslele Teklei aveau să fie luptători puternici, disciplinați, extraordinari. Și nu trebuia să fii un geniu militar ca să înțelegi că luptele, în viitorul previzibil – câteva milenii de existență îngrădită în colonii spațiale –, aveau să se poarte corp la corp și ochi în ochi. În măsura în care rămânea un factor neîntrerupt în istoria omenirii, violența avea să fie una bazată pe dimensiuni, forță și tenacitate. Dacă se putea învăța ceva din istorie, acela era faptul că cei mai capabili de violență puteau sfârși prin a-i conduce pe toți ceilalți. Aïda nu avea intenția să-și vadă copiii dominați de fiii și fiicele Teklei.

Ar fi putut să facă pur și simplu ce făcea Tekla, să-și creeze versiuni personale modificate pentru anumite trăsături asociate cu performanța sportivă. Însă ea, fascinată de neobișnuitul detaliu din raportul ei genetic, se dedicase unui program de renaștere a ADN-ului neanderthalian care – așa își imagina ea – dormitase în nucleii ei și ai strămoșilor ei timp de zeci de mii de ani. Pe undeva era o idee nebunească, și în orice caz nu avea destul neanderthal în ea ca s-o poată traduce în fapt, dar reuși să producă o rasă de oameni cu trăsături vag neanderthaliene, iar în secolele recente, procesele numite Caricaturizare, Izolare și Intensificare – care afectaseră într-o anumită măsură toate

rasele – fasonaseră schimbări deosebit de pronunțate asupra acestei subrase. Se puseseră la lucru secvențele de gene obținute din degetul mare de la picior al unui schelet de neanderthalian veritabil, descoperit pe Vechiul Pământ și secvențiat înainte de Zero. Din jurnalele de paleontologie ale Vechiului Pământ se extrăseseră cantități uriașe de date statistice despre lungimea oaselor și fixarea mușchilor pentru a fi inserate direct în creierul neoander. Omul care stătea în capul mesei era produsul artificial al reproducerii și al ingineriei genetice, dar, dacă ar fi fost trimis înapoi în timp până în Europa preistorică, ar fi fost imposibil de deosebit, cel puțin ca aspect exterior, de neanderthalienii veritabili.

Crearea unei rase noi se desfășurase incremental, în decursul secolelor. Atunci când neoanderii existau deja, era prea târziu ca să-și mai bată cineva capul cu întrebarea etică minoră dacă era într-adevăr un lucru bun că fuseseră creați. În timpul procesului lent de diferențiere a lor față de alte rase, își dezvoltaseră o istorie și o cultură proprii, de care erau la fel de mândri ca orice alt grup etnic.

Deloc surprinzător, o mare parte din istoria aceasta era ocupată de relația lor cu teklanii, care, după cum fusese orânduită dinainte, era predominant belicoasă. În esența ei cea mai nătângă și mai prostesc de reducționistă, versiunea teklană a poveștii îi prezenta pe neoanderi ca pe niște oameni-maimuță periculoși, aduși pe lume de o Evă dementă ca blestem aruncat asupra celorlalte șase rase. În viziunea neoanderilor, teklanii erau ceea ce ar fi produs Hitler dacă ar fi avut laboratoare de inginerie genetică și era un lucru grozav că Eva Aïda avusese prevederea să producă o forță de contraatac compusă din protectori sinceri, cordiali, dar posesori ai unei forțe imense.

Combativitatea acestei relații ajunsese în mare parte irelevantă pe măsură ce peisajul tactic devenise dominat de katapulte și muniboți, iar forța fizică era mai puțin importantă pentru rezultatul luptelor. Dar animozitatea primordială rămânea și explica de ce răspunsul imediat al lui Beled la intrarea în camera în care se afla un neoander fusese pregătirea pentru o luptă corp la corp.

Doc preferă să ignore situația. „Asta dacă o fi observat măcar”, își spuse Kath Doi, dar nutrea convingerea că Doc observa totul.

— Beled, Kath, nu cred că l-ați cunoscut pe Langobard.

Era un nume aïdan destul de comun.

— Bard, pe scurt, propuse Langobard.

— Langobard, ți-i prezint pe Beled Tomov și pe Kath Amalteova Doi.

Bard se ridică în picioare, la o înălțime nu chiar atât de impresionantă, și îi salută în versiunea aïdană, care se execută cu ambele mâini. Apoi întinse mâna dreaptă peste o distanță care părea imposibil de acoperit, ca să le strângă mâinile. Beled încă mai ezita să se miște, de aceea Kath Doi păși în față, întinzând și ea mâna. Nu mai luase niciodată contact fizic cu un neoander. Chiar și în Roșu se împuținaseră considerabil, fiindcă o mare parte din populația existentă acolo se mutase jos, pe Noul Pământ, devenind indigeni. În Albastru, abia dacă mai erau văzuți. Langobard îi luă mâna cu o delicatețe studiată, făcând-o să dispară în palma lui cărnoasă cu degete cât brațele de bebeluși și scuturând-o cu cea mai mare blândețe. Era proaspăt ras și foarte îngrijit, îmbrăcat cu un costum de calitate a cărui croială chiar i se potrivea – făcând-o să se întrebe unde își găsea croitor o asemenea persoană. Se citea pe fața lui că era ușor amuzat, de parcă îi ghicise gândul.

— Încântat, spuse el, cu o mică înclinare a capului care nu făcu decât să sublinieze mărimea și masa craniului său.

Iar după ce ea îi răspunse cu același gest, îi eliberă mâna, încă întreagă, și se întinse către Beled.

— Locotenent Tomov? O plăcere să te cunosc. Cum o să fie? Pumn în față? Strângere de mână? Sau o îmbrățișare strânsă și călduroasă?

Își trase mâna înapoi și o întinse pe cealaltă, afișând o anvergură a brațelor mai mare decât înălțimea, într-un gest care îi propunea lui Beled o îmbrățișare pe deasupra mesei. Astfel reuși cel puțin să detensioneze situația, făcându-l pe Beled să-și ia o poziție mai puțin amenințătoare, să salute și să întindă mâna la rândul lui. Mâna teklanului o prinse pe a neoanderului la doar câțiva centimetri de fața lui Kath Doi, care le auzi încheieturile degetelor trosnind când își testară reciproc forța. Ty rămăsese la distanță de scena aceasta și privea totul cu o expresie nu prea ușor de ghicit, fiindcă stătea cu jumătatea vătămată a feței către Kath Doi. Dar se gândi că detecta la el un anume grad de amuzament ironic, poate ușor temperat de fiorul

uimirii.

Ty surprinse privirea lui Kath Doi, apoi clătină din cap și pufni.

— Sper că nu m-am îmbrăcat prea elegant, spuse Bard, după ce el și Beled se desprinseseră în sfârșit din strânsoare fără incidente. Uneori, îmi dau prea mult silința când vin la Leagăn.

— Și vii des? se interesă Ty.

Kath Doi înțelese că remarca lui Bard fusese o strategie pentru inițierea conversației, nu doar o vorbă goală. Ty, cu reflexele lui sociale de barman dinan, o recunoscuse ca atare și deja intrase în joc.

— De fapt, e de mirare că noi doi nu ne-am întâlnit niciodată până acum, i se adresă Bard lui Ty, dar urmărind-o pe Kath Doi cu coada ochiului.

Abia după ce o văzu că se așază pe unul dintre scaunele libere își reluă și el locul. Ridică halba goală.

— Am observat pe lista voastră de băuturi că țineți în beci ceva roade de pe suprafață. Mulțumesc pentru bere, că veni vorba.

— Cu mare plăcere, răspunse Ty.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții pe suprafață, explică Bard, unde câțiva membri ai clanului meu cultivă viță-de-vie. Producem vin. Piața noastră de bază sunt restaurantele din Leagăn, dar mai expediem câteva lăzi și pe la crame private de pe Marele Lanț.

— Păi, atunci, iată o explicație pentru faptul că nu ne-am întâlnit, spuse Ty.

Kath Doi îi interpretă vorbele drept „În general Cuibul Ciorii nu oferă așa un vin simandicos”, dar Bard făcu o față de pișicher și, după câteva clipe, replică:

— Te mai gândești și la vreo altă explicație posibilă, Ty?

— Unde-i via clanului tău? vru să știe Beled.

Apoi, într-o încercare tardivă de a îndulci tonul tăios, adăugă:

— Dacă nu te superi.

— A, nu-i niciun secret, răspunse Bard. În Antimer. Chiar lângă linia de demarcație.

Kath Doi nu știa mare lucru despre locul acela, dar putea să și-l închipuie: un arhipelag în formă de semilună, pe latitudinile medii dintre Aleutine și Hawaii. Era gura unui uriaș crater de impact. Unele insule erau destul de mari. Cea mai mare dintre ele era plasată pe antimeridian – o sută optzeci de grade spre

est ori spre vest de Greenwich –, de unde i se trăgea și numele. Dar cea mai mare parte a arhipelagului se întindea de acolo către est, tocmai până la longitudinea de 166°30′ vest. Acolo se afla una dintre cele două bariere pe care le construiseră aïdanii de-a curmezișul inelului. Era punctul cel mai îndepărtat spre vest până unde putea călători Ochiul, așa că servea drept graniță între Roșu și Albastru. Din moment ce se afla în mijlocul Pacificului, care, cu toate strădaniile Ploii Solide, rămăsese în bună măsură doar o întindere de apă și nimic altceva, graniță de uscat nu prea exista. 166°30′ trecea prin Beringia: Alaska unită cu extremitatea estică a Siberiei. O graniță de uscat exista, prin urmare, în locul acela, ca și în partea ceva mai benignă climatic numită Antimer, la câteva mii de kilometri către sud. Aceasta era „linia de demarcație” la care făcuse aluzie Bard, omițând cu grijă să menționeze de care parte a ei se afla de fapt via respectivă. Hotarul era neclar. Nici nu era nevoie de prea multă strictețe într-o lume atât de slab populată. Granița de uscat mult mai lungă de la 90° est, unde era Dacca, șerpuia dezordonat fiindcă se întindea către nord peste partea cea mai lată a Asiei, contorsionându-se încolo și încoace ca să ocolească diverse cratere, munții Himalaya și alte complicații.

Imaginea de ansamblu pe care o transmisese așadar Bard, prin doar câteva cuvinte, era după cum urmează. „Clanul” său – indiferent ce însemna asta – de neoanderi coborâse pe suprafață imediat ce aceasta devenise favorabilă vieții. Poate că fuseseră devansori (cum presupunea Kath Doi despre neamul lui Tyuratam Lake), dar, având în vedere cărei rase îi aparțineau, era mai probabil să fi fost personal militar, trimis la Antimer – care era o zonă locuibilă destul de ispititoare – ca să-i asigure securitatea, fiindcă cea mai mare parte a lanțului Antimer se afla de partea roșie a demarcației și reprezenta o proprietate valoroasă. Dar avea anexa aceea supărătoare în cealaltă parte, unde Albastrul putea, dacă dorea, să stabilească un cap de pod. De acolo se puteau face incursiuni militare spre vest, în eventualitatea în care eșua tratatul. Toate aceste lucruri se petrecuseră în Războiul din Păduri. În timpul negocierilor pentru tratatul care îi pusese capăt, Roșul făcuse eforturi să revendice tot Antimerul pentru sine – stabilind practic o mică deviere în Linia de Demarcație care s-o scape de acel ghimpe în coastă. Nu se ajunsese la niciun acord în privința lui, așa că zona rămase în

dispută. Dacă ar fi locuit mai multă lume acolo, poate ar fi fost transformată în zonă demilitarizată, într-un teritoriu neutru, cu toate dispozitivele obișnuite la o graniță disputată în Războiul Rece. Așa însă, lucrurile erau pur și simplu confuze. Se aplica o înțelegere tacită de a nu agita spiritele. Dar, de ambele părți, zona era intens populată cu tabere militare și/sau cu echipament al Inspecției, doar așa, ca situația să poată fi ținută sub supraveghere. Explicația evidentă pentru faptul că o mulțime de neoanderi locuiau acolo era că fuseseră trimiși jos ca forță militară și își luaseră familiile cu ei. La terminarea serviciului militar, declinaseră invitația de a se întoarce în habitatele spațiale aglomerate în care se născuseră și preferaseră să se împrăștie prin peisajul natural, despre care umbla vorba că era un loc de trăit foarte frumos. Practic, era ilegal ce făcuseră ei, însă autoritățile din Roșu probabil trecuseră lucrul acesta cu vederea, gândindu-se că însămânțarea locului cu neoanderi nu făcea decât să le întărească posesia asupra lui.

Zestrea lor neanderthaliană era pură invenție și, totuși, era luată în serios mai mult sau mai puțin de toată lumea – era un fel de halucinație istorică consensuală. Aïda și câțiva dintre descendenții săi mai setoși de sânge speraseră poate că priceperea în luptă a acestei subrase avea să inspire teamă sau cel puțin respect. Pentru unii neoanderi, reputația aceasta era o adevărată desfătare. Mulți dintre ei preferau însă o viziune revizionistă a istoriei neanderthalienilor, care îi zugrăvea ca pe niște protoeuropeni extrem de inteligenți (creierul lor era mai mare decât al oamenilor „moderni”), dăruiți cu simț artistic și în esență pacifiști. Neoanderii cu înclinații intelectuale țineau seminarii despre această viziune. Cei cu gândire mai practică încercau s-o trăiască. Iar Kath Doi era nevoită să recunoască: nu exista loc mai bun în care s-o trăiești decât Antimer, care avea o climă temperată în stil european. Prin urmare, era cât se poate de plauzibil că un grup de neoanderi, care fusese trimis jos de Roșu ca trupă de șoc, să ajungă, într-o generație sau două, să conducă plantații de viță în zona aceea de graniță neclar definită de lângă linia de demarcație și, odată ce vițele ajungeau la maturitate, să încerce să vândă vin pe inel. Pentru început, clienți le-ar fi fost cunoscătorii produselor de vârf și restaurantele, așa că ar avea nevoie de un membru al clanului

care să se pună la patru ace, să aibă maniere și să știe cum se poartă hainele elegante, ca să stabilească legături comerciale în locuri precum Leagănul.

Tot acest tablou, sau ceva pe-aproape, se însăilă în mintea lui Kath Doi și probabil în mințile lui Ty și Beled, și ale altora, imediat ce fuseseră rostite cuvintele. Dar observația lui Ty – „Iată o explicație pentru faptul că nu ne-am întâlnit” – și non-răspunsul lui Bard – „Te mai gândești și la vreo altă explicație posibilă?” – încă mai pluteau în aer, incomod. Ce voia Ty, să pună la îndoială povestea lui Bard? Expresia de pe fața Arianei când îl privea pe neoander nu se putea numi afectuoasă. Dar era de la sine înțeles ca juliana să fie suspicioasă, să caute alte explicații decât cele care erau la îndemână.

Ty părea să fi observat și el; privirea îi juca întruna de la Ariane la Bard și înapoi.

Bard se uită la Ty și zâmbi, trăgându-și înapoi uriașa buză superioară și expunându-și șirul de lespezi cu smalțul gălbui plantate în maxilar.

— Pun rămășag că-n timpul pe care și-l petrece Șaptele nostru laolaltă, Tyuratam și cu mine vom avea tot felul de ocazii să spunem povești interesante despre îndeletnicirile pe care le-au avut familiile noastre în deceniile cât au locuit pe suprafață.

Ceea ce nu răspundea întrebării. Dar era șarmant și devia chestiunea aducând în discuție faptul că trecutul lui Tyuratam Lake, în caz că acesta ar fi dorit să-l discute cu ei, era probabil cel puțin la fel de complicat ca al lui Langobard. Poate le inducea și nițică vinovăție, întrebându-i implicit de ce erau așa curioși în privința neoanderului, când alți membri ai Șaptelui poate meritau și ei o investigație.

Ariane se sprijini de spătar și se prefăcu preocupată de propriile-i unghii. Nu era deloc satisfăcută. Încercând un moment să judece ca o juliană, Kath Doi își imagină ce părere trebuie să fi avut ea: o creatură selecționată artificial de oameni nebuni ca să fie capabilă să ucidă cu mâinile goale și care, în același timp, era extraordinar de abilă în interacțiunile ei sociale.

— Sunt ceea ce sunt, spuse Ty.

— Și ce anume ești? întrebă Ariane.

— Un barman. Mereu bucuros să cunosc lume nouă.

Arătă din cap spre Bart.

— Sau să-i servesc pe oaspeți cu băuturi. Cui îi e sete?

Nimeni nu se recunoscu însetat.

— De băuturi, vreau să zic, adăugă Ty. Sunt convins că tuturor ne e sete de cunoaștere.

Lui Doc îi plăcu replica lui.

— Cunoaștere în general, Tyuratam?

— Ah, aș locui în Stromness dacă aș fi omul cunoașterii în general, spuse Ty. Un colecționar de informații. Nu, eu am o poziție mai utilitaristă.

— Adică ți-ar plăcea să știi de ce ne aflăm aici, spuse Doc.

Ty păru să aprecieze replica lui ca fiind excesiv de directă și ridică dintr-o cută de țesut cicatrizat care fusese cândva o sprânceană de culoarea mierii.

— Dacă vouă v-ar face plăcere să ne spuneți două vorbe despre treaba asta, și mie mi-ar plăcea să le-ascult, recunoscu el. Dacă nu, mă rog, sunt dispus să mă alătur grupului – până la un punct.

Doc se uită peste masă la Ariane, într-un fel care lui Kath Doi făcu să i se miște rotițele în cap. Îi oferea lui Ariane controlul asupra întrunirii. Poate era prea mult spus că ea era la conducere, dar probabil comunica într-un fel cu cine conducea de fapt.

— Cea mai mare parte a operațiunilor noastre va fi pe suprafață, spuse ea. Poate ai dedus măcar atât din faptul că ne-am dat peste cap să implicăm și indigeni – privi pieziș către Ty și Bard –, și personal al Inspecției.

Dădu din cap spre Kath Doi și spre Beled. Ultimul gest provocă un nou fornăit sardonic din partea lui Ty – subliniind, după toate aparențele, cât de improbabil era ca un om care satisfăcea profilul locotenentului Tomov să poată trece la modul serios drept membru al corpului de inspectori. Ariane îi aruncă lui Ty o privire glacială, care părea să-i sugereze „Nu începe”, apoi spuse mai departe:

— Și nu mai e nevoie să subliniez relația îndelungată cu suprafața pe care o întruchipează Doc și Memmie.

Acum devenea vizibilă absența de pe listă a lui Ariane înseși, dar ea nu lăsă să se vadă dacă era sau nu conștientă de omisiune. Îi lăsă pe toți să ghicească și să-și dea cu presupusul, fiecare după puterile lui, despre legătura dintre cariera ei – oricare ar fi fost ea – și suprafața planetei.

— E importantă discreția, continuă Ariane, motiv pentru care vom opera mai degrabă în afara Leagănului și vom folosi transportul atmosferic sau de suprafață.

Adică aeronave și lucruri care se târau pe suprafața Noului Pământ, spre deosebire de rachete spațiale, bole și dispozitive Aitken-Kucharski precum bicele gigantice.

— Ori de câte ori va fi posibil, vom intra și vom ieși din Leagăn pe propriile noastre picioare – prin pasajele subterane care sunt conectate la alveole.

— Când e următorul…, începu Kath Doi.

— Cayambe, spuse Ariane. De azi în două zile.

— O să călătorim de la Cayambe la Beringia pe suprafață? întrebă Kath Doi.

Ty și Bard se uitară la ea plini de curiozitate.

— N-am zis nimic de Beringia, îi atrase atenția Ariane.

— Dar e evident încotro ne îndreptăm, spuse Kath Doi. Spre locul în care eu și Beled – și o mulțime de alți oameni – am fost trimiși în inspecție. Acolo am văzut ce-am văzut și i-am spus și lui Beled. De aceea s-a precipitat toată treaba asta, nu-i așa?

— Se punea la cale de mai multă vreme, spuse Ariane. De câțiva ani. Dar nu te înșeli.

— Ty e originar din partea aceea de lume – îmi dau seama după accentul lui, continuă Kath Doi. Bard e mai de la sud, din Antimer.

— Noi vom merge mai la nord de alveola Cayambe, așa e, confirmă Ariane.

— La dracu-n praznic mai la nord, preciză Ty.

— Nu ne împiedică nimeni să folosim transportul aerian, îi aminti Ariane.

— Dacă putem să facem rost de un planor suficient de mare, interveni Kath Doi, unda de adăpost are să ne ducă drept peste Anzi, peste Sierre și peste Munții Cascadelor într-o zi sau două.

— Am convingerea, spuse Ariane, că putem să facem rost de un planor suficient de mare.

•

Suprafața inferioară a Leagănului, vizibilă doar pentru cei care priveau în sus la el de pe planetă – mai exact, de la ecuator –, era plată și avea în mare o formă de ou, alungită pe direcția mișcării est-vest. La o privire mai atentă, suprafața preponderent netedă era întreruptă din loc în loc de mici

tambuchiuri, protuberanțe, orificii și alte detalii atent proiectate. Toate acestea erau distribuite peste întinderea fără alte particularități într-un mod care sugera lucrarea unor creiere organizate întru rezolvarea complicațiilor pe care le prezentau asimetriile orașului de deasupra.

În câteva locuri din zona ecuatorială a Noului Pământ, solul fusese curățat și aplatizat și fuseseră construite platforme de beton armat. Acestea aveau aproximativ mărimea și forma suprafeței inferioare a Leagănului și erau echipate cu propriile lor tambuchiuri și orificii care le oglindeau pe cele ale Leagănului. Leagănul putea fi așezat perfect într-una dintre aceste alveole ori de câte ori se întâmpla ca Ochiul să se afle drept la zenit. Putea sta acolo ore sau zile la rând, primind sau descărcând provizii și comunicând cu împrejurimile. Dar nu rămânea niciodată mult timp, pentru că trebuia să urmeze deplasarea Ochiului, care avea mereu treburi urgente în alte părți ale inelului.

În astfel de perioade, un călător care n-ar ști nimic despre cabluri orbitale și alte lucruri de acest fel, ieșind din păduri sau apărând pe creasta vreunui deal din apropiere și văzând Leagănul, l-ar percepe ca pe un oraș normal, adică staționar. Mânerul de găleată care se arcuia mult deasupra lui era un indiciu solid că era ceva cam ciudat cu el. În afara mânerului însă, ar fi arătat, în acel context, ca o fortificație oarecum izolată pe culmea dealului.

Unele dintre alveolele mai vechi și cu tradiție începuseră să strângă în preajmă suburbii: orașe inelare care se trezeau la viață de câte ori Leagănul staționa acolo. Majoritatea aveau aspect și destinație de baze militare, stațiuni științifice și avanposturi de graniță. De la bun început se anticipase că se vor construi în timp multe astfel de suburbii, creând în jurul ecuatorului un inel care să-l repete pe cel al habitatelor de sus, de pe cer, și că, odată ce se va da liber la stabilirea de așezări pe Noul Pământ, acestea vor crește și vor deveni orașe importante. Vizitarea celor de acum, secole înainte de splendidul lor apogeu, era o chestiune de gust personal educat – cumva ca plimbarea la un sit de construcție după ce a fost săpată fundația și s-au ridicat câteva ziduri. Constructori, visători și oameni cu imaginație se bucurau de asemenea locuri; alții nu vedeau nimic.

Cayambe și Kenya fuseseră primele două alveole, construite în cele mai convenabile locuri din America de Sud, respectiv Africa. Fiecare număra în jur de zece mii de suflete.

Omonimul lui Cayambe era un vulcan de la intersecția Anzilor cu ecuatorul, în teritoriul care fusese cândva statul Ecuador. Încasase, bineînțeles, o mulțime de lovituri în timpul Ploii Solide și pentru un timp reîncepuse să erupă, dar în prezent era inactiv de vreo șapte sute de ani. În orice caz, alveola Cayambe fusese construită la distanță sigură de craterele sale cele mai active, vârful vulcanului, care era din nou acoperit cu zăpadă, aflându-se suficient de departe ca să poată fi admirat de la orice fereastră a Leagănului care se întâmpla să fie îndreptată în direcția potrivită.

Turnul de la Cuibul Ciorii avea priveliște aproape în toate direcțiile, așa că Tyuratam Lake, stând în spatele barului său două zile mai târziu și lustruind un pahar cu șervetul, ridică privirea printre două manete de draft și văzu creasta lunecând până în dreptul ochilor săi, iar apoi părând că se ridică vertical din orizont, pe măsură ce Leagănul se lăsa ușurel în alveola lui. Răsunară sirene în tot Leagănul și de-a lungul orașului inelar pământean, care începea să se zărească acum dincolo de panourile antivânt. Din obișnuință, Ty își îndesă șervetul în buzunarul pantalonilor, lăsându-l să-i atârne pe picior, și întinse mâna să se țină de bar. Partea inferioară a Leagănului și suprafața în oglindă de pe sol fuseseră proiectate astfel încât un disc de aer să fie prins între ele pe ultimul metru al coborârii și să acționeze ca un amortizor. Apoi aerul era eliminat printr-un gărduleț de guri de aerisire orientate în sus care înconjura Leagănul, așa că faza finală a andocării fu marcată, ca de obicei, de vuietul aerului care scăpa și de vălătucii de umiditate condensată care țâșneau în sus spre cerul albastru de deasupra Anzilor. O clătinătură foarte ușoară făcu paharele și vesela să clincăne în bufete prin tot barul.

Sirenele și gurile de aerisire tăcură toate în același timp. Prin ferestrele barului, pe care le lăsase puțin întredeschise, Ty auzi obișnuita spoială de aplauze care se ridica de pe străzile de piatră din Dealul Capitoliului. Se uită la cronograf. Câțiva politicieni și generali, care se opriseră din mâncat micul dejun ca să observe andocarea și să admire profilul vulcanului Cayambe, se aplecară din nou peste farfurii, își luară furculițele

și-și continuară conversațiile. Leagănul tocmai devenise cel mai mare oraș de pe Noul Pământ și era programat să-și păstreze statutul timp de douăzeci și patru de ore. Sistemul său de panouri antivânt, făcut să protejeze orașul împotriva rafalei create de propria sa deplasare prin atmosferă, arăta acum mai degrabă ca o fortificație înălțată cândva într-o eră îndepărtată ca să apere un oraș din vechime, dar care nu mai era decât o curiozitate istorică și o linie de demarcație între vecinătăți.

În afară de a supraveghea cu interes toate sosirile și plecările prin cele opt porți ale Leagănului, Carantina nu făcea niciun efort de a controla amestecul de populații. Vizitele Leagănului erau atât de scurte, încât oprirea, cercetarea și interogarea tuturor celor care treceau printre el și alveole le-ar fi făcut complet inutile.

Mulțumită acestei politici relaxate, unui pieton oarecare îi luă nouă minute să parcurgă drumul de la cea mai apropiată dintre cele opt porți până la Cuibul Ciorii. Primul client își făcu apariția în șapte minute, respirând cam greu, și ceru o bere. Ty nu-l recunoscu, dar următoarele două chipuri care apărură în ușă, treizeci de secunde mai târziu, îi erau familiare. În următorul sfert de oră locul se umplu de un amestec de clienți regulați (din Leagăn, ca și din Cayambe) și căutători de curiozități. Personalul lui Ty, obișnuit cu astfel de afluxuri, începu să deschidă camerele din spate. Un supliment de bucătari intrară printr-o ușă din spate și se apucară să folosească instrumentarul care fusese pregătit de cu seară.

Cu alte cuvinte, totul se desfășura lin. Așa cum îi plăcea lui Ty. Capacitatea localului Cuibul Ciorii de a face față unui potop de clientelă din alveolă fără ca Ty să fie nevoit să facă altceva decât să lustruiască un pahar era, într-un fel, rezultatul muncii lui de-o viață. Se înhămase la toate corvezile pe care putea să le îndeplinească cineva într-un astfel de loc, de la ștersul podelelor în sus, și învățase cu vremea să aleagă și să încredințeze anumite munci altora, care puteau să le facă mai bine. Avansase, așadar, până la niveluri superioare de activitate intelectuală și, în același timp, făcuse mereu destulă muncă de curățat podele și lustruit pahare ca să păstreze contactul fizic cu afacerea barului și contactul uman cu personalul. Adevărata lui slujbă – cea pentru care îl plăteau patronii – era de observator al condiției umane, atât de abundent etalată zi după zi între pereții

aceia.

Era și un *manipulator* înțelept al condiției umane, în sensul că ocazional mai azvârlea pe cineva afară din local, spunându-le altora să se potolească într-un fel atât de mieros și de amuzant, încât nici nu-și dădeau seama ce li se ceruse, și făcându-i pe unii să se simtă bine-veniți când păreau să nu se simtă în largul lor. Toate acestea erau esențiale pentru operarea unui bar, la fel ca și curățatul podelei. Printre subordonații lui mai erau și alții care puteau face asemenea lucruri aproape la fel de bine ca el. Cu alte cuvinte, Ty transformase Cuibul Ciorii într-un organism suficient de sănătos și de robust ca să-i permită să dispară cu săptămânile, uneori cu lunile, fără să provoace mari probleme. În unele privințe „vacanțele” lui ocazionale făceau de fapt mai mult bine decât rău, în sensul că, atunci când se întorcea, descoperea în mod obișnuit că anumiți membri ai personalului fuseseră la înălțime și deveniseră niște oameni mai capabili și mai eficienți în lipsa lui. Era convins că ar fi putut deja să părăsească barul pentru totdeauna, fără să i se simtă lipsa. Dar era puțin probabil să facă așa ceva, pentru că aici era practic casa lui – locuia în curtea din spate, într-un apartament – și pentru că proprietarii preferau să-l știe acolo. Iar proprietarii se numărau printre foarte puținii membri ai rasei umane pe ale căror opinii punea preț Tyuratam Lake. Ei îi atrăseseră atenția că până și o absență de un an, dacă avea de gând vreodată să lipsească atât, ar fi fost benefică pentru Cuibul Ciorii, în sensul că la întoarcere ar fi avut o perspectivă nouă și ar fi văzut imediat ce schimbări benefice puteau fi făcute.

Dar el suspecta că adevărata valoare a afacerii, în ochii proprietarilor, nu era randamentul capitalului investit. Probabil că acesta era aproape de zero. Habar n-avea, poate chiar pierdeau masiv. În fiecare lună, Ty făcea contabilitatea și sintetiza toate numerele pe o singură coală de hârtie, pe care o ducea la Ascunziș și i-o pasa peste masă împuternicitului proprietarilor. Ei nu spuneau mare lucru despre ea. Poate o dată pe an îi puneau o întrebare despre vreuna dintre cifre, doar așa, ca să-l anunțe că erau atenți. Dar adevărul era că proprietarii prețuiau Cuibul Ciorii pe de o parte ca instituție culturală, pe de altă parte fiindcă le dădea acces la un gen de informații despre viețile, gândurile și faptele unor persoane importante care nu se puteau obține decât într-un bar.

Nu-i stătea în fire să-și ia la revedere cu prea multe efuziuni, mai ales într-un context profesional în care prea mult tam-tam făcut la plecare putea să sugereze că era un pas important – implicit, că poate personalul nu era destul de capabil să țină afacerea în picioare. Așa că, după câteva minute de schimbat priviri, replici și glume cu niște cetățeni de vază și cu personaje binecunoscute din Cayambe – timpul strict necesar ca să-și facă prezența remarcată –, își trase șervetul din buzunar, se șterse pe mâini și îl aruncă pe toboganul de rufe din spatele barului. Mai zăbovi un moment, cât să se convingă de faptul că toboganul nu era blocat. Dar nu se bloca niciodată. Mulțumit, coti pe după colțul barului și se duse la o masă de lângă fereastră, unde Ariane, Kath Doi și Beled tocmai împingeau deoparte farfuriile goale după un mic dejun consistent. Ty mâncase puțin, cu o oră în urmă, după cum îi era obiceiul când se aștepta să-și petreacă zburând o bună parte din zi.

— Din partea casei, comentă el, primind mulțumiri mașinale de la moirană și de la teklan.

Ariane se uită la el cu o privire probabil pătrunzătoare în intenție, bănui acesta, și dădu din cap. Pe Ty îl obosea mintea complicată a julianilor, așa că încerca să nu se lase atras în felul lor labirintic de a gândi. Poate această Ariane își folosise legăturile pe care le avea în lumea contraspionajului ca să-i investigheze pe el și pe proprietari și trăsese tot felul de concluzii – probabil greșite – despre ceea ce îl motiva să ofere acestui Șapte mâncare și băutură pe gratis. Pentru că lui Ty îi era limpede că Ariane lucra în contraspionaj. Văzuse o mulțime ca ea în perioada războiului și le știa felul.

Ceilalți se descurcau deja și singuri prin Cuibul Ciorii, dar se aștepta din partea lui să le deschidă drumul. Asta pe de o parte pentru că era, în definitiv, localul lui. Dar chiar dacă ar fi fost lăsați într-o zonă complet aleatorie de pe suprafață, tot pe el l-ar fi așteptat să conducă grupul, pentru că, la bine sau la rău, asta era ceea ce făceau dinanii. Răspunzând unor așteptări rasiale similare, Beled se plasă în ariergardă. Făcu asta parțial pentru că obișnuința politeții și a disciplinei, care îi erau impregnate, îl obligau să le spună „După voi” tuturor celorlalți, și parțial ca să se răsucească pe călcâie și să ia în primire orice inamic care ar fi putut să atace formația din spate.

Ty se mișcă agil, ca să reducă riscul de a se pomeni forțat să-i

țină companie vreunui membru al Camerei de Comerț din Cayambe cherchelit prematur. Câteva clipe mai târziu, intraseră într-un sector al barului care încă nu fusese deschis pentru oaspeți, iar de acolo porniră în jos pe o scară în spirală, a cărei lățime abia dacă permitea trecerea umerilor lați ai lui Beled, până ajunseră în curtea triunghiulară din centrul complexului. Flori tropicale creșteau acolo strălucind ca nestematele în lumina de un alb dur a Anzilor. Patru taxiuri micuțe îi așteptau lângă poarta impozantă care dădea în stradă. Leagănul era aproape lipsit de vehicule cu patru roți când se afla în văzduh, dar, de câte ori se așeza în alveolă, îl invadau în câteva minute parcuri întregi de automobile suficient de înguste ca să poată naviga pe străzile lui. Unele dintre ele transportau marfă, fie transbordându-le de la Ochi la clienții de pe suprafață, fie aducând la Leagăn produse importate de pe Noul Pământ. Altele duceau pasageri în diverse locuri din orașul inelar și din împrejurimile lui. Un taxi era deja ocupat de Doc și Memmie, lucru care se putea deduce după valizele care conțineau infrastructura de sprijin a lui Doc, prinse în curele pe acoperiș, și după cratorul care se pregătea să alerge în urma lui. Bard intrase în al doilea taxi și se cocârjase ca să stea cât mai jos posibil. Faptul că erau atât de rar întâlniți îi făcea pe neoanderi ținta atenției și obiectul curiozității într-o manieră pe care era clar că Ariane nu și-o dorea. Bard stătuse până atunci izolat în camera lui privată. Ariane urcă în taxi alături de el. Era de la sine înțeles că era mai ușor pentru toată lumea ca Beled să călătorească de unul singur, ceea ce și făcu. Ty și Kath Doi intrară în ultimul taxi.

După plecarea mașinii lui Doc și Memmie trecură câteva minute înainte ca Ariane să-i dea șoferului semnalul de plecare. Ty se foia nerăbdător în scaun, lovindu-se ușor de Kath Doi. Taxiurile capabile să circule prin Leagăn nu le ofereau pasagerilor prea mult spațiu.

— Ce crezi că face acolo? întrebă Kath Doi.

Era doar o încercare de conversație. Știau prea bine amândoi ce făcea ea acolo.

— O caravană de patru mașini care pleacă de la Cuibul Ciorii și nu se mai întoarce – prea sare în ochi pentru gustul ei, răspunse Ty.

— Cel puțin nu se pune problema să ne rătăcim, observă Kath

Doi.

Își lăsă capul în jos ca să poată privi pe fereastră și cercetă cerul de dincolo de oraș, către nord. Soarele sclipi în geam și îi făcu ochii să strălucească, accentuându-i sclipirile galbene din irișii în care predominau verdele și maroul. N-avea ochii de pisică de un galben turbat ai unora dintre moirani, dar exista puțin din ei și în arborele său genealogic. Se știa privită de Ty, dar nu dădea semne că ar fi jenată, lucru pe care el părea să îl aprecieze. Ea se uita, bineînțeles, la bucla Aitken care era destinația lor imediată. Presupunând că mai era în funcțiune – ar fi reacționat diferit în caz contrar –, se înălța dintr-o magazie de vezbouri în cea mai mare parte subterană, de la periferia orașului, înconjurată de hangare și facilități de mentenanță pentru aeronavele care navigau în ambele sensuri pe toată lungimea Arizilor.

— Ai tot ce-ți trebuie? întrebă Ty. Are să fie o zi lungă pentru tine.

— Va trece cât ai clipi, protestă Kath Doi, fiindcă o să fiu ocupată. Pentru *tine* are să fie lungă, fiindcă o să te plictisești. Ți-ai luat și tu o carte?

— Oamenii sunt cărțile mele, spuse Ty. Dar mi-am adus vreo două, în caz că se duc toți la culcare.

O spusese că pe o glumă, dar văzu pe fața lui Kath Doi că aceasta rămăsese cam blocată, întrebându-se dacă nu cumva el încercase să facă o poantă rasială despre moirani.

— Un obicei enervant pe care pare să-l aibă multă lume, adăugă Ty.

Se părea că o caravană de doar două taxiuri nu era capabilă să-i declanșeze anxietăți lui Ariane, așa că mașina care îl ducea pe Beled și cea în care erau Ty și Kath Doi porniră în tandem și începură să-și croiască drum pe străzile aglomerate de pietoni. Ar fi putut înainta mai repede pe jos în această primă parte a călătoriei, dar după ce trecură prin poarta vehiculelor și ieșiră în Cayambe, lucrurile se ușurară în bună măsură și reușiră să folosească străzile care fuseseră proiectate anume pentru vehiculele cu patru roți. Peisajul părea mai prăfos decât își amintea Ty, sau poate îl vedea prin ochii vizitatorilor. Celor sofisticați, veniți de la Leagăn, menajeria de roboți le-ar părea rablagită și caraghios de supradimensionată, iar oamenii, o adunătură de provinciali cu aere. Indivizi de genul lui Ty, cum ar

veni. Oamenii ai căror strămoși locuiseră în habitatele de pe inel și jucaseră cum li se cânta, așteptând cu răbdare momentul în care Doc, sau vreun succesor al său, avea să taie panglica la deschiderea Noului Pământ și să le îngăduie coloniștilor să dea năvală, aveau simțăminte complexe în legătură cu devansorii și cu indigenii. Pe de o parte, erau văzuți ca niște inși dubioși. Escroci. În același timp, erau niște țopârlani izolați. Ty învățase devreme cum să jongleze cu ambele fețe ale acelui portret. Un străin de pe inel care te lua drept un mocofan naiv avea să dea pe goarnă o mulțime de informații înainte de a pricepe adevărul, iar unul care se aștepta din partea ta să-i joci feste avea să lase garda jos la prima manifestare de onestitate și de joc cinstit.

•

Dacă luai un mare număr de vezbouri – verigi zburătoare, autonome –, le uneai într-un lanț lung și conectai capetele ca să obții o buclă continuă, iar apoi făceai întreaga buclă să se deplaseze prin aer ca un tren compus din avioane mici, fiecare folosindu-și aripioarele boante ca să genereze partea sa de portanță, atunci obțineai un obiect cunoscut sub numele de „trenar”. Era un concept atât de vechi, încât etimologia i se pierdea în negura timpului. Poate reprezenta o contractare a expresiei „tren aerian” din care fusese suprimat primul r, sau poate a denumirii „tren Aitken”. Uneori, ca în acest caz, era vorba de un trenar captiv, care trecea încontinuu printr-o instalație fixă de la sol și se ridica de acolo la o altitudine considerabilă, după care își inversa sensul și plonja înapoi pentru un nou circuit. Dar trenarurile erau capabile și să zboare liber în aer: o tehnologie atât de nebunească, încât ajunsese să fie asociată cu supercreierele aïdane, precum jinnii sau ghenii, și tendința era să fie folosită doar de Roșu.

Probabil la cererea lui Ariane, urmară o rută ocolită până la stația trenarului, dând un ocol amplu prin jurul hangarului cu marele o pe acoperiș. Caravana se adună într-un hangar nemarcat de la marginea zonei militare, ceea ce lui Ty i se păru un exemplu clasic de stil „nici de-a dreptul Inspecție, nici de-a dreptul armată”. Nu exista personal uman acolo, doar două exemplare dintr-un tip de crator specializat, fiecare dintre ele postat la câte un vârf de aripă al unui planor mare, cu capacitatea nominală de zece persoane. Spațiu suficient pentru un Șapte, sau așa își imagină Ty până să urce la bord și să

găsească interiorul preîncărcat cu lăzi conținând echipamente misterioase.

Kath Doi dădu un tur agale în jurul planorului, apoi urcă, trase ușa după ea și se târî până la cușeta în care avea să-și petreacă restul călătoriei întinsă pe burtă. Toată lumea își feri politicos privirea până termină ea să-și aranjeze sistemul de colectare a urinei. În fața ei era domul de sticlă, având diametrul mai mare de un metru, care reprezenta botul aeronavei. Beled și Bard ocupară locuri la ferestre opuse pe rândul din spate al compartimentului de pasageri. Doc se așeză pe rândul din față, la interval, de unde avea cea mai bună priveliște înainte, peste spinarea lui Kath Doi și prin dom. Memmie se așeză lângă el, la fereastră, iar Ariane de cealaltă parte a intervalului. Ty avea de ales dintre câteva locuri aflate în secțiunea mediană. Observase că Ariane prefera mereu să se așeze lângă Doc. Dacă ar fi fost un tip gelos, sau genul de persoană căreia îi place să poarte conversații lungi cu savanți eminenți, i-ar fi purtat pică pentru felul în care îl monopolizase. Însă lui i se părea doar interesant, într-un fel, și se întreba dacă Doc avea s-o ușuiască la un moment dat ca să poată și el în sfârșit să mai stea de vorbă cu altcineva.

Planorul se puse în mișcare, probabil deoarece Kath Doi le spusese cratorilor care îl țineau de vârfurile aripilor să-l ducă undeva. Botul se aplecă înainte când coborâră o platformă înclinată până la depoul de vezbouri. Acesta era un furnicar zgomotos în care mii de roboți identici se agitau încolo și încoace într-un fel care părea haotic și organizat în același timp, foarte asemănător cu impresia că pătrunzi într-un stup de albine. Pentru un asemenea sistem în buclă terestru, vezbourile trebuiau să fie aerodinamice, de aceea scheletul lor intern era ascuns sub un înveliș subțire din material plastic care le transforma în niște cilindri cu vârful teșit, ca niște gloanțe mari, ușor îngustate în regiunea mediană pentru ca articulația universală să aibă libertatea de a se îndoi într-o parte și în cealaltă. Fiecare dintre aceste vezbouri avea cam o jumătate de metru în diametru și doi metri în lungime, cântărind cam de două ori cât un bărbat masiv. Lungiți pe podea, erau neajutorați, așa că niște cratori îi mutau de colo colo, îi orientau în direcția corectă și apoi îi rostogoleau ca pe butoaie, scena rezultată semănând cu un roi de gândaci de bălegar care își vedeau de-

ale lor. Scopul general al operațiunii părea să fie canalizarea vezbourilor în direcția unor jgheaburi unde se puteau alinia în mod firesc. Astfel aveau posibilitatea să se cupleze laolaltă în segmente de lanț scurte. Canalele aveau rulmenți cu role care facilitau alunecarea segmentelor de lanț înainte și înapoi, ca trenurile într-o gară de triaj, și în felul acesta puteau fi adăugate sau înlăturate segmente de lanț în timpul funcționării trenarului. Adică în timp ce sistemul îl lansa vertical în aer cu mare viteză și îl aspira înapoi pe porțiunea descendentă.

Într-una dintre aceste operațiuni „ușoare pentru mașini, de neconceput pentru oameni”, un cuplor de pe botul planorului sfârși prin a se prinde în capătul posterior al unui lanț de vezbouri, care imediat se concatenă cu porțiunea ascendentă. Adus rapid la viteză maximă cât încă se mai afla în depoul de vezbouri, planorul își înălță abrupt botul când ieși la lumină. Începu să urce vertical, tras în urma lanțului. Nimic nu era conectat la coada planorului – bucla fusese deliberat retezată –, așa că sistemul încetase să mai fie o buclă Aitken. Acum era un bici vertical, care continua să accelereze planorul pe măsură ce *Knickstelle* de la vârful său se propaga către cer. Întins acum pe spate și privind drept peste umerii lui Kath Doi, Ty vedea mici palete aerodinamice care fuseseră desfășurate pe fuzelajul vezboului din fața lor. Acestea și toate celelalte palete de pe toate celelalte mii de vezbouri din lanț efectuau reglaje minuscule ca să păstreze biciul aranjat în configurația corectă. Ca rezultat, câteva clipe mai târziu, planorul trecu vâjâind peste culme exact când se rupea legătura lui cu ultimul vezbo. În câteva secunde fusese săltat două mii de metri pe verticală și i se dăduse drumul cu o viteză de câteva sute de kilometri la oră. Între timp, toate celelalte vezbouri din lanț se decuplaseră anterior și posterior, provocând dezintegrarea lanțului într-un nor liniar de fragmente identice, fiecare îndreptându-se în altă direcție. Fiecare vezbo, simțind că se afla singur la înălțime, scoase automat la partea posterioară palete mari, care îl transformară din glonț în fluture de badminton. Toate vezbourile încetiniră brusc până la limita lor de viteză, se întoarseră cu vârful în jos și începură să cadă spre sol. O ușoară înclinare a paletelor îi făcu să înceapă să se rotească precum semințele de arțar, încetinindu-și și mai mult căderea, și întregul roi își porni astfel coborârea în direcția unei parcele goale de lângă depoul

de vezbouri.

Ty trebui să vadă toate acestea cu ochii minții, fiindcă deja le lăsaseră mult în urmă. Dar le văzuse de multe ori, fiindcă reprezentau una dintre operațiunile de bază care se desfășurau de mai multe ori pe zi la fiecare port de trenar. Aceleași vezbouri, organizate într-un mod diferit, ar fi putut la fel de ușor să efectueze un rendez-vous cu o *bola* orbitală sau să culeagă o aeronavă și s-o tragă în jos la adăpostul depoului.

Prima jumătate de oră a zborului îi cam zdruncină stomacul lui Ty când Kath Doi făcu niște manevre subite, poate fiindcă simțise curenți favorabili într-o direcție sau nefavorabili în alta. Oamenii care erau obișnuiți cu zborul în aeronave motorizate aveau deseori probleme cu adaptarea la imprevizibilitatea planoarelor, însă Ty, care mai trecuse prin așa ceva, înțelegea că manevrele acelea erau doar strădania lui Kath Doi de a-i injecta în unda de adăpost care plutea invizibilă în atmosfera superioară de deasupra crestelor andine. Își dădu seama că descoperise unda atunci când zigzagul și legănarea încetară, iar spătarul scaunului îl apăsă înainte cu o accelerație palpabilă. Acum zburau drept, uniform, înaintând spre nord cu vreo trei sute de kilometri la oră. De acum încolo, Kath Doi trebuia să privească departe în viitor cu senzoriumul ei ajutat de lidare și să facă micile corecții necesare pentru a evita zonele cu turbulențe.

Un fel de apatie îi cuprinse pe toți, făcându-i să se lase în seama cititului sau să ațipească. La câteva rânduri în spatele lui Ty, Beled Tomov ocupa aproape două locuri, în poziție de odihnă, cu ochii săi albastru-alburii pe jumătate închiși și nefocalizați pe ceva anume, dar îndreptați spre fereastră. Probabil încerca să mențină o imagine fixă a orizontului ca să contracareze răul de mișcare. În orice caz, nu părea să aibă chef de socializare.

Având ocazia să mănânce și să bea cu ei de multe ori după întâlnirea inițială a Șaptelui, Ty reușise să însăileze o imagine vagă a misiunii pe care o încheiaseră recent Kath Doi și Beled în Beringia. După toate aparențele, Beled încercase să susțină o poveste cam șubredă, cum că ar fi făcut parte din Inspecție. Din fericire, renunțase la ea între timp, iar Doc i se adresa de-a dreptul cu „locotenent Tomov”.

Tagma militară era divizată în trei grupuri mari, cunoscute

publicului larg drept butonari, pifani și mâncători-de-șerpi. Era limpede că Beled nu era un butonar. Aceea era singura ramură a serviciului militar în care existau reprezentanți ai ivynilor, ba chiar și ai camiliților. Mai rămâneau doar pifanii sau mâncătorii-de-șerpi. Beled părea prea de elită ca să fie un pifan: genul de trupe regulate care erau trimise în număr mare pe suprafață, să se desfășoare de-a lungul granițelor. A, sigur, nu era categoric imposibil. Poate că era pur și simplu un pifan neobișnuit de masiv și de puternic. Dar cel mai probabil era un mâncător-de-șerpi, ceea ce însemna un fost pifan care fusese promovat la una dintre ramurile cu însărcinări speciale. Și acestea aveau nume neoficiale: desecari (Detenție și Securitate Carantină), conavari (Contraspionaj Avansat) și zerki (prescurtare de la Berserkeri). Desecarii aveau, de departe, condiția cea mai umilă. Erau priviți cam strâmb din cauza faptului că aveau statutul unei poliții antirevolte, care era chemată să înăbușe tulburările locale, dar cel mai adesea era postată pur și simplu în dreptul porților ca să le amintească oamenilor să nu facă scandal. Estimările populare în privința inteligenței și a fibrei lor morale nu erau nicidecum generoase. Ty nu era în stare să priceapă cum putea fi aleasă pentru Șapte o asemenea persoană, așa că respinse ideea ca improbabilă. Apartenența la Contraspionajul Avansat se potrivea mai bine și era o presupunere logică, din moment ce Ty știa deja că, recent, Beled fusese chemat înapoi de pe suprafață, unde făcuse niște deplasări care păreau tipice pentru misiunile ConAv. Se făcuseră referiri la faptul că Beled trecuse prin apropierea a cel puțin un ZIO și îi observase pe locuitori fără a fi observat la rândul său, adică exact genul de lucruri la care se presupunea că se pricep conavarii. Singurul detaliu care îl împiedica pe Ty să-l eticheteze pur și simplu pe Beled drept un conavar clasic era aspectul lui fizic. Din acest motiv, trebuia să accepte și posibilitatea minoră ca Beled Tomov să fi fost un zerk. Însă doar minoră, fiindcă, în contra imaginii pe care o aveau în divertismentul popular, nu toți zerkii erau uriași și musculoși. Majoritatea arătau normal, doar că aveau o formă fizică neobișnuit de bună. Zerkii nu constituiau o singură forță omogenă, ci un mozaic de unități mai mici, fiecare dintre ele antrenată și echipată pentru un tip special de activități, cum ar fi lupta în costum spațial la zero g, lupta subacvatică, lansarea în capsule de la altitudine mare sau

tot felul de mișculații sub acoperire în zone urbane. Până la acel moment, Beled Tomov nu dăduse niciun semn clar că ar fi avut o asemenea specializare. Măsurile pe care le lua ca să evite răul de mișcare sugerau că nu era obișnuit cu activitățile aeropurtate. Dacă era să ghicească, Ty ar fi zis că omul acesta începuse ca pifan, își petrecuse o mulțime de timp pe suprafață într-o zonă de graniță, se făcuse remarcat, fusese promovat și sfârșise în vreo unitate minusculă de zerki care se specializau în furișatul pe solul planetei.

Singurul care dădea semne de viață era Langobard. Ceea ce părea rezonabil, din moment ce timp de câteva zile fusese închis în apartamentul lui. Ty se mută în spate, se așeză lângă el și îl întrebă despre via din Antimer a clanului său. Era o curiozitate absolut rezonabilă din partea unui barman din Leagăn, dar amândoi considerară că era mai degrabă un simplu mod de a sparge gheața. Bard era mai mult decât fericit să intre în joc și vorbi o vreme despre solul vulcanic al ținutului său natal, despre cum îl transformase TerReForm, în ultimele secole, din balast mineral mort într-un ecosistem, despre cum bunicii lui aduseseră jos prin contrabandă vițe-de-vie crescute în diverse grădini botanice din Albastru și Roșu și cum trecuseră prin tot felul de întâmplări nefericite până să-și dea seama că era nevoie de anumite îmbunătățiri aduse solului înainte de a putea fi cultivat. Din istorisirile lui se înțelegea implicit că probabil lucraseră cu oameni care nu erau neoanderi. Aducerea pe sol prin contrabandă a unor specii de plante neautorizate ar fi fost și așa suficient de riscantă pentru membrii acelei rase dacă s-ar fi desfășurat în întregime prin conlucrare cu Roșu. De partea albastră a lucrurilor, neoanderii ar fi ieșit în evidență de-a dreptul absurd, riscând să fie reținuți și percheziționați de Q chiar dacă *nu* practicau nicio activitate ilegală. Când Ty îi atrase atenția asupra acestui lucru, Bard spuse da, însă clătină din cap în sens negativ, ca și cum spusese: „Ba bine că nu, ce spui tu e evident”. Continuă explicându-i că oamenii lui, stabiliți de mai bine de zece ani de-a lungul unei granițe unde era liniște și pace, stabiliseră în timp relații cordiale cu omologii lor din partea albastră a liniei de demarcație, care începuseră cu schimburi de provizii care să le mai învioreze dietele și progresaseră către picnicuri, competiții sportive și alte căi de alinare a plictiselii. Teklanii (îi relată el aruncând o privire către

adormitul Beled) rămăseseră distanți – dar neamul său avusese relații bune cu dinanii.

Ty nu văzu niciun motiv să se îndoiască de adevărul istoric al observațiilor lui, dar înțelese că pentru Bard aveau și un înțeles superior: ca preludiu care putea duce la o prietenie cu Ty. Cu siguranță, mai existau și alte temeiuri ca dinanul și neoanderul să se poată înțelege. Amândoi erau indigeni care își găsiseră un mod de viață în mediul mai sofisticat al Leagănului, dar care încă mai păstrau legături cu suprafața: legături care erau pentru ei o a doua natură, deși ireal de neobișnuite în contextul general al inelului de habitate.

— Păi, bun așa, spuse Ty. Am fost crescut să mă tem de-ai tăi ca de moarte.

— Sigur că da. Cât de departe de graniță ai crescut?

Când spunea graniță, Bard se referea la locul în care 166°30′ traversa Beringia: o fâșie de frontieră similară cu cea mult mai sudică a Antimerului. Zona din vestul ei, cea roșie, corespundea aproximativ cu ceea ce fusese cândva Siberia, iar cea estică, sau albastră, cu Alaska. Ironia era că cele două continente fuseseră reunite de Ploaia Solidă, ca apoi să fie separate din nou printr-o linie imaginară.

— A, noi ne-am tot mutat, răspunse Ty. Adu-ți aminte că, spre deosebire de voi, noi n-aveam nicio scuză legitimă ca să fim pe-aici.

Trăsăturile enorme și foarte expresive ale neoanderului reflectară o fărâmă de dezamăgire pentru faptul că nu primise un răspuns real la întrebare.

— Prea aproape de linie, și riscam să ne aresteze albaștrii staționați acolo – sau să ne gătească și să ne mănânce bandele de neoanderi care făceau raiduri, glumi Ty.

Era genul de poantă de un asemenea prost gust, încât putea să funcționeze în ambele direcții: ori să i-l facă pe Bard dușman pe viață, ori să-l convingă de faptul că Ty înțelegea cu adevărat ce îi povestea el. Ca tactică în conversație, era oarecum riscantă. Dar, pe de altă parte, Ty era închis într-un planor împreună cu șase străini și călătorea spre o misiune care încă nu-i fusese explicată. Găsiseră cala gata încărcată cu lăzi fără însemne, deși era evident că unele dintre ele conțineau arme. Cel puțin trei componenți ai Șaptelui – Beled, Langobard și Tyuratam – știau să le folosească, iar antrenamentul de

inspector primit de Kath Doi inclusese un curs rapid despre cum se folosea un kat. Nu era nici locul, nici momentul potrivit pentru conversații cu finețuri complicate și pentru dansuri de împerechere, la care te așteptai, spre exemplu, într-un vechi club privat din Leagăn. Era mai important să se lămurească rapid pe ce picior dansează.

Bard râse și scutură din cap.

— Atunci, de ce nu v-ați mutat mai la est? Să scăpați de toate pericolele alea.

— Fiindcă primele avanposturi ale devansorilor nu erau cu adevărat sustenabile și trebuia să facem negoț cu Albastrul ca să obținem vitamine.

— Pe sub mână, presupun.

— Bineînțeles.

— Ce le dădeați la schimb? Pe femeile voastre?

Era o răzbunare dreaptă pentru gluma cu gătitul și mâncatul: Bard îl testa la rândul lui. Ty nu păru deranjat.

— Femeile noastre îi băgau în sperieți.

— La mulți ani de Ziua lui Dinah, apropo.

— E Ziua lui Dinah? Am pierdut socoteala.

Dar nu conta. După ce făcuse o glumă despre femeile dinane, Bard trebuia să-și arate respectul față de Eva lor.

— Nu, continuă Ty, ca să-ți răspund la întrebare, e același lucru care i-a făcut pe strămoșii tăi să facă negoț cu alimente peste graniță.

— Dorința de-a avea mai multă diversitate în alimentație, spuse Bard. În cele din urmă, e mai puternică decât sexul.

— Da. Mai pe la-nceput, n-aveam altceva să le oferim în afară de legume proaspete.

— Acolo-n nord?!

— Zilele de vară sunt lungi – poți să cultivi o mulțime într-o seră de plastic rudimentară. Mai târziu, când ecosistemul și-a luat avânt, am avut de dat și carne de animale mici, fructe de pădure și ceva marfă de lux cum ar fi blănurile.

Lui Bard îi veni o idee.

— Și cât de departe ajung ai tăi în căutarea acestor lucruri?

Se referea, își dădu seama Ty, la relatarea lui Kath Doi despre indigenul camuflat dintre copaci. Fiindcă ea le povestise între timp și celorlalți.

— Nu *chiar* așa departe, răspunse Ty.

•

În vastul și străvechiul proiect numit TerReForm, Inspecția era un departament mic, privit uneori ca un rezervor de personal excentric sau problematic. Avanposturile sale erau mici și, fiindcă trebuiau amplasate de-a lungul unor hotare care se modificau rapid, erau improvizate și temporare. Spre deosebire de ele, bazele TerReForm erau de obicei mult mai mari și mai stabile. De regulă, erau amplasate pe insule din largul coastelor continentale. Exista o rațiune științifică la baza acestei practici, dar, după cum recunoștea și Doc de bunăvoie, adevăratul motiv era mai degrabă estetic și simbolic. Cele mai multe dintre sofisticatele laboratoare genetice și personalul necesar să le opereze se aflau sus, în inel, unde era spațiu puțin, dar creiere din belșug. Stațiile TerReForm de la suprafață aveau un caracter mai practic și se răsfirau pe teren într-un fel care trăitorilor în habitate le părea extravagant și indisciplinat. Ele combinau funcții de grădină botanică, fermă experimentală, parc dendrologic, grădină zoologică și laborator de microbiologie. Mici mostre, butași, populații de insecte, plante sau animale care fuseseră produse și îngrijite în inel erau depuse în astfel de locuri ca să fie înmulțite și observate înainte de a fi expediate în cantități mari către biomurile în care li se permitea existența în libertate. Plasarea bazelor pe insule era o metodă simplă de limitare a răspândirii plantelor și animalelor care evadau din habitatele ce le fuseseră desemnate. Nici vorbă să fi fost o metodă infailibilă, dar era simplă, ușor de pus în practică și foarte eficace: cu alte cuvinte, se potrivea mănușă pe școala de gândire Trecem La Fapte.

Baza TerReForm pentru istmul centro-american era Magdalena. Era o insulă mare, aproximativ pe locul fostelor Islas Marías. În perioada pre-Zero, aici fusese un arhipelag în largul coastei apusene a Mexicului, cumva mai la sud de vârful lui Baja California. Ploaia Solidă o forjase din nou sub forma unei insule unice, în jurul căreia erau împrăștiate câteva stânci și recife, numai bune pentru propagarea formelor de viață proiectate să ocupe ape puțin adânci și zone mareice. Lipsa Lunii însemna că mareele Noului Pământ erau cauzate numai și numai de gravitația Soarelui, ceea ce le făcea mai slabe și mai bine sincronizate cu ciclurile noapte/zi. Fiindcă se considera că zonele mareice aveau o importanță uriașă pentru ecosistemele

uscatului și ale mării deopotrivă, o parte consistentă a creierelor TerReForm se concentrase asupra lor, iar bancurile joase de sfărâmături spălate de valuri care se adunaseră în jurul Magdalenei deveniseră teren de reproducere nu doar pentru pești, păsări și crustacee, ci și pentru cercetători cu diplome de studii avansate. Însuși Doc își petrecuse aici zece ani din viață, bălăcindu-se cu găleți și lopeți prin bălțile rămase la reflux.

Lui Ty nu i-ar fi venit să creadă că era posibil, și totuși Kath Doi îi duse acolo cu puțin înainte de lăsarea serii, într-un zbor de o singură zi. Cam pe la miezul zilei mormăise ceva despre o perturbare puternică și despre posibilitatea (care pentru ea era, se pare, destul de tentantă) de a prinde un curent stratosferic. Din partea lui Ty, putea la fel de bine să fi spus „cu un deget de brotac, lâna de pe liliac, din șopârlă un picior, pana cucuvelelor”. Următoarele ei cuvinte însă fuseseră admirabil de clare: „Țineți-vă bine”. Prin toată cabina se vărsară băuturi și se întinseră mâinile după pungile de vomitat. Măștile de oxigen căzură din tavan când planorul săgetă prin tropopauză, iar fuzelajul scârțâi și se tângui când Kath Doi îl orientă astfel încât să răzuie energie dintr-un fel de anomalie fascinantă aflată în partea superioară a atmosferei. Câteva ore mai târziu, când, după un alt avertisment minimalist, făcu planorul să se încline până aproape se răsturnă cu susul în jos și îl lăsă în picaj către apa albastră și abia încrețită a Pacificului, acoperiseră deja multe sute de kilometri peste planul de zbor inițial și singura lor problemă reală era să mai scape de energie ca să poată realiza o aterizare, și nu un crater, pe suprafața Magdalenei. Pe insulă exista un depou de vezbouri, dar bucla nu era în funcțiune la momentul acela, și oricum nu aveau motiv să încerce un rendez-vous în aer cu un lanț de vezbouri, când în apropiere le stătea la dispoziție o pistă de aterizare. Un geamăt impresionant străbătu structura externă a planorului când Kath Doi porni o pereche de turbine din burta lui, care trăgeau aer din exterior și îi transformau puterea în electricitate, pentru a fi apoi stocată. Cu următoarea ocazie când planorul avea să decoleze, întregul sistem se putea desfășura în sens invers, cu turbinele funcționând pe post de motoare ca să furnizeze un surplus de energie la pornire. Nu era necesar, însă era o modalitate de încetinire a planorului și o favoare făcută următorului pilot. Din cauza unor pâlcuri joase de nori, pasagerilor nu li se dezvălui

mare lucru în ultima etapă a zborului, dar în cele din urmă planorul țâșni sub plafonul de nori și deodată apăru sub ei Magdalena, luminată dinspre vest de ultimele raze ale soarelui la apus. Pe obrazul vinețiu al mării se materializau arcuri subțiri de spumă când valurile care se apropiau dădeau de fundul apei ori loveau recifele din adânc. Doc se mutase la fereastră ca să se poată uita în jos la locurile pe care le bătuse cândva cu pasul, iar în cabina dintr-odată tăcută, Ty îl auzi făcând comentarii despre diverse echipamente instalate de-a lungul țărmului. În ochii lui Ty, majoritatea arătau ca niște șiruri de piloni și cocioabe zdrențuite din plasă de pescuit și plastic. Dar, așa cum îi explicase Ty lui Langobard mai devreme, strămoșii lui devansori își croiseră o existență cu mijloace tehnologice și mai modeste de-atât, așa că nu putea să-i desconsidere pe oamenii de știință care le construiseră. Habitatele vieții sălbatice, parcurile dendrologice și grădinile care acopereau pantele vestice ale Magdalenei păreau a fi ceva mai aproape de ceea ce s-ar fi așteptat publicul larg să găsească într-o bază TerReForm importantă, iar ciorchinele de clădiri de la capătul pistei de aterizare era un orășel cât se poate de respectabil pentru suprafață. Rampe, scări și o lungă stradă în zigzag îl conectau cu un mic port aflat la vreo două sute de metri mai jos, unde se vedeau dintr-o ochire că erau ancorate vreo opt ambarcațiuni notabile, un uriaș vas zburător numit arcă și o mulțime de bărci mai mici. Se bucurară pentru scurt timp de priveliștea litoralului, înainte ca ultima înclinare și coborârea pentru aterizare să le-o ascundă în spatele unor dealuri. După emoțiile zborului, aterizarea se dovedi monotonă, iar Ty bănui că pur și simplu Kath Doi o lăsase în seama unui algoritm. Planorul atinse solul pe unica roată care se ivea din partea inferioară a fuzelajului. Înainte de a încetini atât de mult încât să înceapă să se legene în lateral, doi cratori specializați, de mare viteză, îl și ajunseseră din urmă, deplasându-se cu acea combinație vag neliniștitoare de țopăială și alergare pe care o foloseau cu asemenea ocazii, și îl apucaseră de vârfurile aripilor. Îl escortară până la un teren cu aeronave blocate la sol, care mărginea pista de aterizare. Kath Doi, despovărată de responsabilitate, se răsturnă pe spate, se întinse și se frecă la ochi. Ty era nerăbdător să debarce, dar știa că Doc trebuia să iasă primul pe ușă. Știa pentru că vedea o delegație de întâmpinare de o mărime considerabilă,

apropiindu-se de ei cu pas săltat.

Și Ariane se uita tot într-acolo. Ty nu pricepea de ce fusese atât de secretoasă în Leagăn și în Cayambe, ca până la urmă să-i ducă tocmai în acel loc de pe suprafața planetei în care Doc se bucura de cea mai mare faimă. Presupuse că își avea motivele ei, pe care și le analizase până în cele mai mici detalii și pe care era de neconceput că i le-ar fi împărtășit vreodată unuia ca Ty. *Undeva* tot trebuiau să aterizeze pe drumul către destinația lor finală, oricare va fi fost ea, și poate că TerReForm era o comunitate suficient de închisă pentru ca rumoarea creată de faptul că Doc aterizase aici să nu se întindă prea mult dincolo de Magdalena.

•

Cu vreo douăzeci de ani în urmă – cam pe când își serba a o sută aniversare –, doctorul Hu Noah (ca toți ivynii, își punea numele de familie în față, fiindcă se presupunea cumva că așa era mai logic) se hotărâse să renunțe la a mai încerca să le explice unora mai tineri cât de puțin se schimbase el cu vârsta. Nici nu conta că acești oameni făceau tot felul de presupuneri greșite despre felul în care se modificau mintea și trupul său. Ceea ce conta pentru ei, ajunsese să-și dea seama într-un târziu, era convingerea că astfel de lucruri erau adevărate. Era mai important pentru ei să le creadă decât era pentru el să le explice care era situația reală, așa că se hotărâse să îi lase cu ideile lor și să încerce să găsească metode constructive prin care să se folosească de ele. Asta însemna uneori să stea atât de potolit, încât să uite lumea că era și el acolo, și să înceapă să vorbească despre sine la persoana a treia, folosindu-se de Remembrance ca de un fel de interpret. Câteodată reușea să producă uimire când lua cuvântul, lăsând să se înțeleagă limpede că urmărise conversația de la bun început. Sau se ridica de la locul lui – acțiune care întotdeauna era descrisă ulterior, de martorii oculari, drept „a țâșnit în picioare”, chiar dacă nici gând să se fi petrecut așa – și începea să umble de unul singur, ceea ce multora care nu îl cunoșteau bine li se părea a fi un miracol. Fiindcă Remembrance îi era mereu alături, iar cratorul galopa tot timpul pe lângă el, oferindu-i un fel de balustradă și sprijin universal, lumea presupunea că era mai nesigur pe picioare decât era de fapt. În realitate, acest sistem de susținere nu era nimic altceva decât o modalitate simplă de a elimina

riscurile. O cădere putea să-l schilodească sau să-l omoare; ce-ar fi să aibă cratorul la îndemână? Iar Remembrance, deși mai toată lumea avea impresia că era personal medical, era mai degrabă un aghiotant bun la toate și, mai pe șleau, un bot de locomotivă care să dea lumea la o parte din calea lui.

Doc purtase multe conversații în lunga lui viață. Unele erau fascinante și îi stăruiau în memorie după mai bine de un secol. Cu altele nu era cazul. Când era mai tânăr, le tolerase și pe acestea ca făcând parte din riscurile meseriei – un fel de taxă pe care toți oamenii trebuie s-o achite ca să facă parte din societatea civilizată. Când împlinise o sută de ani, se hotărâse să nu mai plătească taxa aceasta. Prin urmare, purta doar conversații care îl interesau cu adevărat – ceea ce, cu puține excepții legate de prieteni apropiați și de membri ai familiei, însemna conversații cu un scop anume. Remembrance avea în minte o listă cu toate persoanele cu care Doc ar putea dori să converseze și știa cum să-i îndepărteze pe ceilalți, de obicei jucând cartea vârstei lui înaintate. Lista se schimba lent de-a lungul timpului, iar anumiți oameni, inclusiv unii destul de importanți, se necăjeau câteodată când se pomeneau scoși de pe ea. Lista fusese scrisă o singură dată, cu douăzeci de ani în urmă, când Doc și Remembrance își stabiliseră termenii relației. Ea o învățase pe de rost și o distrusese. Acum nu mai exista decât în mintea ei – nu și în a lui Doc. Dintre numele de la început mai rămăseseră poate zece procente. Mulți muriseră. Ceilalți fuseseră tăiați de pe listă, aproape de fiecare dată fără ca Doc să își exprime dorința în acest sens. Remembrance rămânea prezentă, deoparte, în timpul conversațiilor lui, sub pretextul că el ar fi putut avea nevoie de o intervenție medicală. Dar ce făcea ea de fapt era să urmărească dialogul și să îl monitorizeze pe Doc în caz că dădea semne, nu că l-ar fi lăsat inima sau că ar fi dispărut efectele medicației, ci că se plictisea. Câteodată, în decursul primului lor deceniu împreună, Doc mergea până la a se uita iute în direcția ei, prinzându-i privirea într-un moment în care interlocutorul lui nu era atent, iar gestul acesta era suficient ca persoana cu pricina să fie eliminată de pe listă, dar de atunci lucrul acesta nu mai fusese niciodată necesar. În multe cazuri, Remembrance făcuse lucruri pe care Doc le considerase, la momentul respectiv, greșeli în îndeplinirea îndatoririlor ei, însă ulterior, regândind situațiile,

văzuse și el ceea ce ea observase înaintea lui și ajunsese să fie de acord cu ea.

Excepțiile trebuiau făcute în cazuri ca acesta, când erau nevoiți să lucreze cu ceilalți cinci membri ai Șaptelui. Poate că unii dintre aceștia, dar nu toți, ar fi ajuns pe lista lui Remembrance. Doc încercase să selecteze oameni precum Kath Doi, cu care îi făcea plăcere să stea de vorbă, dar ceilalți erau niște străini pentru el. Ariane Casablancova era amuzantă când își dădea aere așezându-se lângă el ori de câte ori putea, purtându-se ca un gardian postat între Doc și ceilalți patru. Ea lua de bună povestea oficială a lui Remembrance. Dacă n-ar fi fost camilită, Remembrance poate că i-ar fi interpretat greșit atitudinea, ca pe o uzurpare a prerogativelor ei. Dar rasa din care făcea parte și faptul că era angajată pe viață – ca un fel de mariaj platonic cu Doc – făceau ca purtarea lui Ariane să fie pentru ea cel mult o sursă de umor sec.

Sistemul funcționa minunat în momente ca acestea, când o delegație de rang înalt de la TerReForm se adunase la ușa planorului lui Doc ca să-l asalteze cu urări de bun-venit. Nu era vorba că ar fi fost nesinceri, însă dorința lor onestă de a-l saluta venea la pachet cu alte speranțe și nevoi. Poate că unul voia să facă o fotografie cu el, dar, fiind timid, își adresa cererea într-un mod obositor de indirect. Vreo femeie simțea poate că munca ei de-o viață fusese desconsiderată pe nedrept de colegii săi și dorea să primească un semn de susținere din partea lui Doc. Altul poate că era implicat în cine știe ce dramă politică din interiorul TerReForm și spera să capete respectabilitate dacă se afișa la brațul lui Doc. Nu era nimic greșit sau nerezonabil, dar toate erau o pierdere de timp din punctul lui de vedere, noi și noi exemple ale acelei taxe pe care nu mai avea de gând s-o plătească. Știind toate acestea fără să-i fi fost spuse, Remembrance ieși prima din planor. Doc privi pe fereastră cum delegația se îngrămădea în jurul ei, aplecându-se să-i audă vocea potolită, încruntându-se și dând din cap cu gesturi exagerate când ea le povestea cât de extenuat era Doc. La un moment dat, Remembrance arătă în urmă către planor și toți ridicară privirea la unison, observând chipul lui Doc în cadrul ferestrei. El flutură vlăguit din mână, iar ei zâmbiră cu gura până la urechi și îl salutară în diversele stiluri ale raselor lor: majoritar ivyni și moirani. Odată chestiunea rezolvată, Doc „țâșni în

picioare” smucind scurt de mânerul cratorului său, se duse la ușă, rămase în cadrul ei câteva clipe, ca să i se poată face fotografii, și apoi făcu un spectacol întreg din coborârea scării care se depliase de la fuzelaj până la sol. Delegația traversă în urma lui platforma de staționare, înconjurându-l ca un nor mare și nu foarte dens, însă fără a-l supune la cereri obositoare de interacțiuni sociale politicoase. Ariane venea imediat în urma lui, iar ceilalți patru îi urmau la o distanță oarecare, complet ignorați. Măcar din punctul acesta de vedere, Ariane o nimerise: pentru genul de oameni care trăiau aici, sosirea lui Doc pe Magdalena era o asemenea senzație, încât până și neoanderul trecea neobservat.

După ce Remembrance pară toate invitațiile și ofertele de ospitalitate, Doc cină în camera lui cu Ariane, pe care o desfăta atâta atenție. A doua zi lucrurile aveau să stea altfel, iar ea va trebui să înceapă să se adapteze. În partea cea mai întunecată a adaptării – care pentru o juliană putea fi neagră de-a dreptul –, avea să privească înapoi la această cină și să înțeleagă ce reprezenta ea cu adevărat: un gest de respect din partea lui Doc care nu putea fi pus la îndoială de niciuna dintre vocile care îi murmurau ei în minte.

Doc o întrebă despre copilăria ei în Astrahan, care era un habitat micuț, aproape integral julian, aflat la 48°6′, lângă centrul părții dinane a inelului. Anomalia aceasta apăruse ca rezultat al unei viziuni – în sens deopotrivă propriu și figurat – a unui julian pe nume Tomac, care strânsese fonduri și întemeiase acest avanpost cvasireligios în perioada de început a istoriei inelului. În zilele acelea, să te afli la trei grade și șase minute distanță de o capitală precum Bagdadul îți dădea sentimentul de avanpost pe o frontieră îndepărtată. În timp, bineînțeles, segmentul dinan se umpluse în jurul lui, înghesuindu-l între habitate mult mai mari și mai moderne. Dar Astrahanul, cu câteva îmbunătățiri moderne, continua să susțină existența câtorva zeci de mii de suflete, iar julianii îl pomeneau adesea ca dovadă a faptului că rasa lor, deși mai puțin numeroasă, era la fel de înrădăcinată în Albastru ca oricare dintre cele Patru. Era adesea vizitat de savanți din domeniul amisticii: studiul alegerilor făcute de diverse culturi în privința tehnologiilor pe care le îmbrățișau ori le respingeau. Asta pentru că Tomac, care avea idei aparte despre orice, făcuse niște alegeri neobișnuite și

pline de învățăminte în privința aceasta. Fiind izolat, Astrahanul devenea util ca studiu de caz. Cât despre Ariane, ea făcea haz de multe dintre aspectele cvasireligioase ale culturii în care fusese crescută, dar Doc intuia că reacționa așa fiindcă asta se aștepta din partea ei.

Mai târziu, pe când Remembrance îl ajuta să urce în pat și îl pregătea pentru noapte, el îi spuse că de a doua zi va începe să-i cunoască mai bine pe ceilalți patru membri ai Șaptelui și că va refuza politicos oferta lui Ariane de a-i fi de ajutor în acest sens. Ariane ar fi exultat de-ar fi avut ocazia să-i ofere lui Doc dosare pline de statistici și ceasuri întregi de bârfe personale despre Beled, Kath Doi, Tyuratam și Langobard. Însă pe Hu Noah îl incomodau întotdeauna asemenea dezvăluiri, fiindcă ridicau întrebarea evidentă despre lucrurile pe care le dezvăluia aceeași persoană altor minți curioase despre Doc.

La ora cinci a dimineții următoare, Doc era în centrul recreațional, mergând foarte încet pe o bandă de alergare, când intră Beled Tomov să-și facă antrenamentul zilnic. Expresia lui Beled când se mai uită o dată fu atât de amuzantă, încât până și Doc, care ridicase la rang de artă aparența de ins care nu știe ce se întâmplă în jur, se abținu cu greu să nu râdă de bietul om. Chiar și Remembrance, care stătea și citea în apropiere, simți nevoia să-și ridice cartea pentru câteva clipe între fața ei și privirea surprinsă a lui Beled.

— Locotenent Tomov, spuse Doc, credeam că nu te dezlipești niciodată din pat.

Beled își aminti de bunele maniere și salută.

— Sper să nu mă consideri necioplit dacă nu-ți răspund la fel, spuse Doc și arătă cu capul spre mânerele benzii de alergare. Mă țin de astea din toate puterile.

Beled se uită în jur după Ariane. Doc preferă să nu comenteze.

— Rutina ta presupune să-ți faci încălzirea mai întâi? întrebă el.

— Nu se consideră necesar, răspunse Beled.

— Ah, ce păcat, mă gândeam că poate mergem împreună la plimbare, spuse Doc, arătând cu capul spre banda goală de lângă a lui.

— Asta se poate face, se arătă Beled de acord, dacă îmi e permis să mă plimb în alt ritm.

— Cum preferi! Nu degeaba mă feresc să încerc așa ceva în sălbăticie.

Câteva minute mai târziu, teklanul, care se dezbrăcase până la chiloți, alerga din răsputeri pe banda de lângă Doc, cu palmele drepte ca niște lame, forfecând aerul cu brațele, nu tropăind, ci atingând ușor cu tălpile goale banda texturată a aparatului. Proiectați și selecționați pentru a se putea întrece de la egal la egal cu neoanderii, teklanii se aflau în dezavantaj din punct de vedere genetic pentru că erau clădiți ca oameni moderni și nu avuseseră parte de ADN neanderthalian. Bard putea să doarmă până târziu, să mănânce și să bea orice dorea, și rămânea la fel de puternic ca teklanul care îl depășea cu mult în dimensiuni. Totul rămânea la nivel pur teoretic, fiindcă nimeni nu se aștepta într-adevăr că Beled și Bard să se ia la bătaie, dar intrase demult în cultură obiceiul ca teklanii să se măsoare cu etalonul neoanderilor, iar pe baza acestei comparații să se îmboldească la eforturi încă și mai mari decât ar fi făcut pur și simplu din obișnuință.

Pe un ton calm și egal, ca și cum stătea pe canapea și sorbea din ceai, Beled spuse:

— Nu v-am mulțumit niciodată că m-ați trimis în misiunea pe care tocmai am încheiat-o. Presupun c-a fost dorința domniei voastre. Dar n-am avut cum să vă contactez. Vă mulțumesc acum.

Privirea lui Doc se abătu către un șir de cicatrice regulat distanțate care înconjurau zona lombară a lui Beled, unele formând cratere adânci în pilaștrii de mușchi gemeni care îi încadrau șira spinării. Formațiunea aceea era împărțită în două printr-o cicatrice lungă și verticală care traversa vertebra lombară, pe unde pătrunseseră chirurgii – Doc nu cunoștea detalii despre operație – ca să repare partea vătămată a coloanei vertebrale și, presupunea el, ca să adauge piese de susținere sau grefe de os.

— Măcar atât să fac și eu, spuse Doc. Și, având în vedere ce s-a întâmplat în Tibet, m-am gândit că poate ești printre cei mai pregătiți să facă față la anumite... complicații care ar putea să apară.

— Deci vom opera în preajma graniței, replică Beled.

Tonul său lăsa de înțeles că bănuia asta de multă vreme și că aștepta doar confirmarea finală.

— Vom merge unde ne va duce investigația, spuse Doc.

Răspunsul lui îl surprinse întrucâtva pe Beled, provocându-i o mică ruptură de ritm pentru care pierdu câteva clipe ca s-o corecteze.

— Hoinarii ăștia, continuă Doc, nu par să aibă cine știe ce respect pentru granițe sau pentru orice are legătură cu Tratatul, așa că m-am gândit c-ar fi cel mai bine să alcătuiesc Șaptele din persoane care gândesc la fel.

— Atunci, ce-o să fie, Beringia? Sau Antimer?

— Probabil amândouă. Desigur, Antimer e mai aproape – la doi pași de Hawaii, care e destinația noastră de azi. Dar, fiindcă urma e mai proaspătă în Beringia, cred că vom merge mai întâi acolo.

•

Ajunseră în Hawaii înainte de căderea nopții, călătorind ca pasageri ai unui vehicul TerReForm colosal, nici chiar avion, nici chiar ambarcațiune, care atingea în treacăt suprafața la o altitudine nu mai mare de patru metri. Vehiculele pe pernă de aer din clasa lui se numeau arce. Fuseseră proiectate să livreze cantități uriașe de biomasă vegetală și animală, cultivată în mari baze TerReForm aflate în larg, precum Magdalena, către destinații de pe litoral, unde li se putea da drumul în noile lor cămine sau puteau fi transferate în alte vehicule pentru transport în interiorul continentului. Se construiseră doar zece astfel de arce și doar șase mai erau în serviciu. Cea în care se aflau se numea *Arca Madiba,* după un biolog moiran din al Patrulea Mileniu, care la rândul lui își primise numele în memoria unui erou al Vechiului Pământ.

Dacă obiectivul lor era să călătorească discret, atunci *Arca Madiba* era cu siguranță vehiculul potrivit, fiind un furnicar puturos de țarcuri cu animale, bazine cu pești, lăzi cu gângănii și containere de turbă puse în stative, în care creșteau plante exotice în cocktailuri de fertilizatori. O navă înaintând pe același traseu – cinci mii de kilometri spre vest – ar fi avut nevoie de câteva zile. Ar fi fost necesare provizii pentru hrănirea animalelor, ar fi trebuit curățate cuștile și udate plantele. Monstruozitatea aceasta urlătoare și bubuitoare acoperi distanța în douăsprezece ore, timp suficient de scurt pentru ca mai toate viețățile să poată supraviețui fără alte provizii în afară de apă și poate ceva gustări frugale. În interiorul ei, Șaptele practic

dispăru. În timp ce zecile de turbopropulsoare ale arcei urlau trezindu-se la viață și vehiculul pornea să traverseze icnind și trepidând portul din Magdalena, nivelul de zgomot crescu până când se văzură nevoiți să-și vâre în urechi dopurile care le fuseseră repartizate și să se răspândească prin cală, căutând locurile în care putoarea nu era atât de grea. Doc și Memmie primiră permisiunea specială să se bucure de călătorie într-o capsulă minusculă de lângă carlingă, unde membrii echipajului de zbor puteau să doarmă și să se recreeze în timpul zborurilor de mai multe zile. Ceilalți încercară să se facă comozi pe cât posibil, așteptând să se termine totul.

TerReForm ajunsese târziu în Hawaii. Era un teritoriu mic, excentric, îndepărtat și complicat – de preferat să fie lăsat ultimul, după ce erau readuse la viață marile platforme continentale. Ploaia Solidă slăbise capacul de pe zonele geologice fierbinți care făuriseră insulele, trezind din adormire vulcanii de pe insulele existente și în același timp făcând să se înalțe un munte subacvatic la sud-est de Insula Mare[40] care se transformase, înainte de vreme, într-o Insulă și Mai Mare. Cu o mie de ani în urmă, aceasta se contopise cu prima și formase o Insulă Încă și Mai Mare, din care cea mai mare parte era încă prea fierbinte și prea toxică pentru ca TerReForm să-și bată capul cu ea. Dar pe coasta ei nordică exista un golfuleț numit Mokupuku, după o mică insulă care se aflase aproximativ în același loc, iar în jurul lui era suficient de răcoare și de liniște ca să merite însămânțarea. Acolo, pe la asfințit, *Arca Madiba* efectuă un fel de aterizare forțată controlată, alunecând până se opri pe apă în dreptul unei mici stații TerReForm de genul celor care erau răspândite acum pe toată suprafața Noului Pământ.

Asemenea stații erau epicentrele cutremurelor ecologice dezlănțuite de rasele umane pe suprafață în ultimele trei secole. Câteodată livrările le veneau direct din cer, alteori, ca în acest caz, cu arce trimise de la stații terestre mai mari. Stațiile mai vechi erau ciorchini de cupole emisferice, fiindcă fuseseră construite înainte ca Noul Pământ să fi avut măcar o atmosferă respirabilă. Cele mai noi, ca aceasta, aveau un aspect ceva mai primitor. Dar menirea lor de bază era să lucreze cu animale, insecte și plante, așa că mireasma lor și stilul general al operațiunilor se încadra undeva într-o zonă comună dintre fermă

[40] Big Island, Insula Hawaii, cea mai mare insulă din componența statului Hawaii.

și grădină zoologică, cu adaosul bizar de laborator științific. Nimic din toate acestea n-ar fi părut ieșit din comun, cel puțin nu la nivel olfactiv, pentru vasta majoritate a oamenilor care trăiseră pe Vechiul Pământ în mileniile anterioare revoluției științifice, însă cei care îndurau călătoria în cala marelui avion/vapor erau norocoși că fuzelajul nu era presurizat și că briza oceanului se putea strecura înăuntru.

Personalul era compus aproape în întregime din moirani, cu o mână de camiliți și cu un savant invitat care arăta a hibrid dinan/ivyn. Pentru Kath Doi, ca și pentru ceilalți, probabil, era evident că rubedeniile ei domniseră mult și bine după ce veniseră în acest loc, unde erau izolate de restul rasei lor și în același timp expuse necontenit la feromonii, mirosurile, atracțiile și comportamentele animalelor și plantelor. Schimbările epigenetice rezultate de aici făcuseră din ele persoane foarte calificate să presteze muncile de acest fel, să le presteze cât era ziua de lungă și să trăiască aici pe termen nedefinit. Locul acesta era cu adevărat dincolo de capătul lumii – chiar mai izolat decât anumite habitate din osuare, care ajunseseră proverbiale pentru cât erau de îndepărtate –, iar moiranii de aici aveau cu toții o căutătură lungă și pierdută, pe care culoarea verde a ochilor celor mai mulți dintre ei nu făcea decât s-o intensifice. Se mișcau lent, păreau să gândească încet și reacționau mereu la stimuli – auditivi? olfactivi? imaginari? – pe care Kath Doi nici nu era în stare să-i detecteze.

Existența a șapte rase umane distincte și a diverse subrase aïdane îi furniza societății moderne o bogată resursă de ocazii pentru întâmplări stingheritoare din punct de vedere social. Cele câteva ore pe care le petrecură pe plaja de la Mokupuku, urmărindu-i pe localnici cum descărcau mostre din vehicul și îl spălau de-l lua naiba cu apă de mare presurizată, trecură greu pentru Kath Doi, care îi simțea pe ceilalți membri ai Șaptelui cum se uită când la ea, când la ei și se întreabă cât i-ar lua lui Kath Doi să ajungă la fel dacă și-ar prelungi șederea acolo. Oamenii aceștia creaseră – și erau conștienți și mândri de a fi creat – o cultură originală pe locul în care trăiau. Care, practic vorbind, era sinonim cu ecosistemul pe care îl instalau în acel loc. Detașarea științifică nu era de ei. Era oare înțelept să instalezi moirani într-un loc în care puteau trăi la fel de aproape de niște specii animale epigenetice pe cât de aproape trăiau

europenii medievali de porcii și de orătăniile lor? Ce erau creaturile acestea pentru ei, specimene științifice, șeptel sau animale de companie? Kath Doi le urmărea interacțiunile cu aceste animale, dezagreabile în familiaritatea lor, iar ei o urmăreau cum îi urmărește. Își împletiseră în raste pene strălucitoare de păsări care pe Vechiul Pământ ar fi fost numite exotice: un cuvânt care nu avea nicio utilitate aici, din moment ce oamenii le creaseră, după tiparul papagalilor și al tucanilor din jungle demult dispărute, pe baza teoriei că penajul colorat, dacă le fusese folositor păsărilor de acolo, avea să le fie folositor și lor aici. „Inotic?” „Antroötic?” În orice caz, erau niște oameni ciudați și erau viețași pe insulă, în sensul că era imposibil de găsit un cămin pentru ei undeva pe inel. Poate doar dacă se întorceau în starea de adormire pentru o vreme și încercau să anuleze schimbările pe care le impusese mediul asupra lor. Dar nu era lucru ușor. Un moiran care nu se oprea din schimbare se putea schimba la nesfârșit, dar dacă se oprea și rămânea într-un anume fel prea multă vreme, „prindea cheag”, cum se spunea, și îi venea greu să se mai schimbe la loc. Kath Doi bănuia că moiranii de aici prinseseră cheag fără doar și poate. Era evident că se împerecheau cu membrii camiliți ai personalului, care, într-o manieră tipică pentru rasa lor, se adaptaseră la locul în care ajunseseră și căutau căi de a-l face potrivit și pentru oamenii din jurul lor.

Nu era nimic rău în asta. Asta spuneau oamenii de pe inel, pentru că așa era politicos. Nu era nimic în neregulă cu hibridizările. Dar adevărul era că pe hibrizi îi găseai, ca pe buruieni, în zone tulburi. Câte puțin ici și colo, mai ales în locuri sofisticate precum Chainhattan, era un lucru plăcut, dar să-i vezi cu duiumul într-o singură comunitate era un semn pe care toată lumea din inel era în stare să-l interpreteze, chiar dacă știa că era nepoliticos să spui ce gândești. Comportamentul inventat de acești moirani în jurul lucrurilor de zi cu zi precum răsăritul, ora mesei și interpretarea viselor avea o nuanță ritualică, vizibil fascinantă pentru Ariane și oarecum umilitoare pentru Kath Doi. Pentru prima dată în viața ei, se simțea răscolită de ceea ce se numea Vechiul Rasism: supraviețuirea, sau recrearea fidelă, în vremurile moderne a atitudinilor rasiale care existaseră pe Vechiul Pământ, fuseseră nimicite cu totul și rămăseseră cunoscute doar pentru că se păstrase documentația despre ele.

În anumite minți bolnave, ele exercitau aceeași atracție magnetică pe care o avuseseră și în pre-Zero, și astfel, într-o populație de câteva milioane din inel, puteai găsi câte unul care își petrecuse prea mult timp explorând arhive web vechi de cinci mii de ani și care adoptase niște idei despre negri din pre-Zero pe care și le imagina ca fiindu-le aplicabile moiranilor și altora. Era o pură curiozitate intelectuală, nicidecum un element din viața reală a oamenilor: un lucru despre care auzise Kath Doi, cum auzise și despre rabie sau despre Watergate, și o fascina să îl descopere învârtindu-se prin propriile ei gânduri taman când ajunsese în locul acesta. Dar era doar o idee trecătoare.

Imediat după aceea i se trezi la viață gândirea de inspector și subsumă totul metodei științifice. Iată-i sosiți la un avanpost TerReForm. Existau cu miile. Unele erau aglomerări de corturi care prevesteau construcții cu caracter mai permanent. Altele, cum era cazul aici, existau de câteva decenii, altele de secole. Unele erau abandonate, după ce își îndepliniseră scopul, iar altele deveniseră nuclee de ZIO-uri, campusuri pentru școli inovatoare, lagăre de prizonieri sau fundații științifice. La avanpostul de aici se formase o cultură bizară, absolut netransferabilă pe inel. Dacă se întâmplase aici, ceva asemănător trebuie să se fi întâmplat și la celelalte avanposturi. Câte erau? Oare Noul Pământ era infestat de culturi marginale bizare concentrate în stațiile TerReForm? Puteai să te duci unde fusese cândva Uzbekistanul și să găsești o colonie miniaturală de artiști ivyni care își creau propria lor bucătărie inedită, bazată pe licheni, la marginea unui crater de impact mare cât Irlanda? Sau la ce mai rămăsese din Peninsula Iberică, să vizitezi o colonie de uriași teklani indestructibili care făceau copii cu mistici juliani? Cât de departe puteau să meargă lucrurile?

Kath Doi se simți mai ușurată în dimineața următoare, când, după o ieșire la plajă, plăcută și lipsită de întâmplări neprevăzute, se întoarseră în *Arca Madiba,* acum goală în proporție de nouăzeci la sută, și porniră către nord.

Distanța până la coasta zonei albastre a Antimerului era jumătate din cât făcuseră în ziua precedentă. Cam pe la prânz, când soarele izbea în streșinile și în obloanele trase ale complexului militar de pe faleză, arca despică apa micului port local și se instală, cu un suspin uriaș, într-un ochi de apă proaspătă, de un azuriu sclipitor. O unitate TerReForm mai mică,

anexată la baza militară, etala un singur debarcader, suficient de lung ca să poată găzdui o arcă. Piloții puseră la treabă o varietate de propulsoare care bolboroseau și icneau împingând vehiculul cât mai aproape. Restul era manevrat de remorchere robotice care trăgeau de odgoane înfășurate pe babale masive. Cei cinci oameni care împărțiseră cala se deplasară mai în față ca să facă loc personalului TerReForm local, care urcase pe arcă, împreună cu doi cratori manipulanți, ca să preia puțina încărcătură ce mai rămăsese la bord: stative pline de cuști conținând carnivore mari. Era un amestec de canide și feline, alături de câțiva șerpi mari. Fuseseră dosite prin diverse părți ale calei ca să nu se epuizeze amenințându-se unele pe altele. Oricine avea legături cu Inspecția sau care auzise măcar în viața lui de TerReForm înțelegea ce însemna asta: ecosistemul din Antimer era mult mai dezvoltat decât cel din Hawaii și producea acum faună de mici dimensiuni și erbivore într-un ritm care necesita introducerea de prădători de talie mare care să le țină sub control.

Portul era un crater de impact aproape perfect circular, cu doar două canale mici de scurgere în mare. Aproape toată circumferința sa era ocupată de baza militară. De undeva din zonă, un vehicul lansat despică discul de apă albastră și se opri în dreptul intrării în carlinga arcei. Șaptele coborî în el pe o scară pliantă și astfel părăsi jurisdicția TerReForm fără nicio formalitate și chiar fără să aibă vreun contact cu personalul local. O jumătate de oră mai târziu luau prânzul într-o sufragerie privată a ofițerilor, vecină cu popota, iar după încă o oră se aflau la bordul unui avion – o aeronavă militară convențională, motorizată – care decolă de pe o pistă pentru a cărei construire fusese aruncat în aer malul stâncos al insulei la câțiva kilometri depărtare, apoi se înclină către nord după ce câștigase altitudine cât să depășească vârfurile înzăpezite ale lanțului muntos din centrul Antimerului. De la înălțimea aceea, ochiul nu mai era ademenit de culmi și văi care, la o scară mai mică, făceau peisajul să semene cu un lanț muntos al Vechiului Pământ. Cei care priveau pe ferestrele de pe latura stângă a avionului puteau vedea de aici până la o mie de kilometri către vest. Curbura ca o coloană vertebrală a arhipelagului evidenția faptul că acolo era buza unui uriaș crater de impact, creat de o halcă zdravănă din Lună care căzuse pe o traiectorie orientată

aproximativ spre nord și împinsese în sus o arcadă înaltă până la nivelul apei, compusă din materie de pe fundul oceanului și sfărâmături. Către sud, un arhipelag mai mic, curbat în sens invers, schița buza inferioară a craterului. Însă acela nu era vizibil de la ferestrele avionului. Așa că se uitară cu toții spre vest, urmărind arcul munților care se înălța întruna, în timp ce fâșia de pământ de sub el se lărgea. Undeva pe traseu era tăiată de linia invizibilă a lui 166°30′. Bard își lipi fruntea proeminentă de geam și se uită lung și gânditor la ținuturile lui natale, părând să identifice dealuri și golfuri pe care le păstrase în amintire și gândindu-se la podgorii. Apoi lăsară Antimerul în urmă și zburară timp de câteva ore peste Pacificul monoton.

Apa era prea adâncă în părțile acestea pentru ca Ploaia Solidă să fi remodelat ceva în mod vizibil, în lipsa vreunui alt hiperimpact ca acela care crease Antimerul, de aceea contururile generale ale reliefului erau doar puțin schimbate până ajunseră la marginea platformei continentale, la doar vreo sută de kilometri sud de ceea ce fusese cândva coasta Alaskăi. În apele puțin adânci care se întindeau de acolo până la poalele dealurilor de coastă – o fâșie de ocean și pământ a cărei lățime varia între o sută și două sute de kilometri –, se forjaseră schimbări vizibile. Dar linia țărmului se afla în principiu în același loc în care fusese dintotdeauna. În reconturarea uscatului, mai eficace decât loviturile directe ale bolizilor fuseseră dispariția ghețarilor și nesfârșita serie de tsunamiuri care fuseseră canalizate în acest golf larg în decursul mileniilor. Tsunamiul iscat de impactul de la Antimer depășise până și înălțimea munților, năvălind peste fostele vârfuri încastrate în ghețari și prăvălindu-se mult spre interiorul uscatului, după care apele clocotiseră și se evaporaseră de pe stânca fierbinte. De la începutul Răcirii, cu circa o mie o sută de ani în urmă, și mai cu seamă de când oamenii reconstituiseră oceanele aruncând cu comete în suprafața planetei, începuse din nou să ningă pe acele vârfuri. Dar trecuse mult timp până să se formeze iar ghețari și aveau să mai treacă milenii înainte ca râuri fărâmițate de gheață albastră străveche să se scurgă pe văile muntoase ca să ajungă la ocean.

Când va veni și ziua aceea, așezarea de la Qayaq va trebui să se strămute de acolo. Era înălțată pe un morman de bolovăniș de pe malul vestic al unui râu rece care se avânta în jos pe

versantul muntelui, chiar în locul în care cursul de apă se vărsa în Pacific. Nu era destul spațiu între ocean și zăpadă pentru un aerodrom de mărimea necesară coloniei Qayaq, așa că trebuiseră să construiască unul din amestecul de fibră și gheață cunoscut sub numele de pykret. Plutea în larg, o lespede perfect netedă, dantelată de conducte prin care circula lichid de răcire care s-o păstreze în stare solidă – o sarcină deloc dificilă într-un loc în care temperatura oceanului și în egală măsură a aerului era doar cu câteva grade peste cea de îngheț. Altceva însă nu mai exista în zonă. Până și prezența TerReForm era minimă, personalului de la TerReForm fiindu-i mai ușor să opereze din ambarcațiuni.

Existența aerodromului Qayaq era necesară din cauza Zidului de Cenușă. Către vest, pe toată porțiunea până la 166°30′ și dincolo de ea, lanțul de vulcani cunoscut în vechime sub numele de peninsulele Kenai și Alaska și lanțul Aleutinelor se aflau aproape neîntrerupt în stare de erupție. Orice pilot care intenționa să zboare către nord sau către sud de-a lungul paralelei șase, în zona delimitată de 166°30′ la vest și de Munții Stâncoși la est, trebuia să-și adapteze planul de zbor la eventualitatea în care traseul i-ar fi fost barat pe neașteptate de un nor de cenușă vulcanică azvârlită în stratosferă de vreunul dintre sutele de vulcani activi aflați în calea curenților ascendenți. Pe Vechiul Pământ, avioanele erau scumpe, încă și mai scumpe decât odinioară. Erau prea mari ca să fie fabricate în inel și transportate pe suprafața planetei, de aceea și ele, și alte produse de mari dimensiuni, ca arcele și navele, trebuiau construite în fabrici de la sol. Acestea se aflau de obicei la marginea alveolelor Leagănului. În orice caz, avioanele trebuiau cocoloșite, având în vedere că turbopropulsoarele de mare capacitate erau extraordinar de greu de construit. Fiecare plan de zbor trebuia să includă posibilitatea unei aterizări de urgență pe banchiza artificială de la Qayaq, care la rândul ei trebuia să fie perfect capabilă să susțină avioane mari. Așadar, ceea ce fusese conceput ca pistă de aterizare în caz de urgență devenise un fel de punct nodal unde avioanele preferau să aterizeze doar pentru că era convenabil și previzibil. În orice caz, tot aici se întâmpla să fie destinația finală a zborului militar de care se lipise și Șaptele, așa că oricum se văzură nevoiți să coboare.

Era o atmosferă cam cât de caldă și de primitoare te-ai aștepta să fie într-o bază aeriană construită ca avanpost pe o platformă de gheață. Un strat de nori joși o ținea într-un etern crepuscul și preschimba toate culorile în nuanțe de gri. De cealaltă parte a unei fâșii de apă, orașul se răsfira pe mormanul lui de bolovăniș ca o stea de mare moartă. Dincolo de el era un perete negru pe care îl bănuiră a fi versanții inferiori ai lanțului muntos costier, acum așternuți cu păduri tinere, dar prea tăinuite de neguri și întunecime ca să poată fi identificate ca atare. Mai sus, chiar sub plafonul de nori, unii copaci erau pudrați cu zăpadă proaspătă, sau poate doar gheață condensată direct din ceață. De n-ar fi fost norii aceștia, care persistau câteva săptămâni la rând în fiecare an, membrii Șaptelui ar fi putut să ridice privirea deasupra vârfurilor acoperite cu zăpadă și să observe un cer devenit negru din cauza Zidului de Cenușă. Unul dintre marii vulcani de pe Kenai erupea abundent de două săptămâni.

Tentația de a se cuibări într-o capsulă de microhotel de pe banchiză, de a mânca o porție de tăiței fierbinți și de a se uita la video era puternică. Orice, numai să scape de senzația că erau prinși în capcană, între gheața și oceanul de dedesubt, ceața și cenușa de deasupra, Pacificul de la sud și versantul muntos de la nord. Tyuratam Lake îi anunță însă că avea de gând să meargă în oraș ca să testeze stabilimentele de băut de prin partea locului. Și o spuse într-o manieră directă și entuziastă, numai bună să-i facă pe toți să se simtă puțin cam nătângi că le trecuse măcar prin cap să facă altceva. Kath Doi, Beled și Langobard se oferiră să îl însoțească. Doc obiectă pe motiv că voia să tragă un pui de somn, iar Memmie, ca întotdeauna, rămase cu el. Ariane părea iritată și incapabilă să se decidă. Politicile de rasă începuseră să se facă simțite treptat în timpul călătoriei începute la Leagăn, iar acum Ty forța și mai mult nota.

După o judecată acumulată în cinci mii de ani și împărtășită de cei mai mulți oameni care nu aparțineau rasei aïdane, dar și de câțiva care aparțineau, Ty avea să fie liderul grupului. Parțial datorită faptului că era originar din Beringia și se descurca la fața locului, dar în principal pentru că el era dinanul grupului, iar dinanii se pricepeau să fie lideri. Ariane organizase totul – ea înnodase cumva șirul acesta de zboruri care îi duseseră de la Leagăn la Qayaq – și la început se bucurase de atenția lui Doc.

Era o vreme când părea imposibil să discuți ceva cu Doc fără să obții întâi acordul ei. Dar de atunci încoace Doc insistase să petreacă timp în particular cu ceilalți, iar Ariane, după o zi-două de confuzie și iritare, acceptase situația. Constrângerile firești ale unei călătorii în grup îi țినuseră pe toți laolaltă. Acum Ty organiza o expediție neautorizată pe uscat, iar Ariane era probabil împărțită între dorința de a avea parte de porția aceea de tăiței și teama că putea să rateze ceva.

Până la urmă merse cu ei. Forțară capacul uneia dintre lăzile cu echipament pe care le cărau cu ei de la Cayambe și găsiră haine groase. Apoi porniră să traverseze gheața pe jos până la un șir de trepte care coborau într-un mic port pentru taxiuri acvatice și străbătură distanța – de doar câteva sute de metri – până la țărmul Beringiei. O scară neregulată, săpată în stâncă de roboți mineri, îi duse de la marginea apei până în locul în care panta se îmblânzea cât să se poată păși direct pe ea, iar acolo se pomeniră privind în lungul unei străzi principale care înainta aproximativ o sută de metri, după care se oprea brusc într-un perete vertical de stâncă: un pietroi care fusese încastrat cu forța într-un versant de munte. Chiar și de la distanța aceea își dădeau seama că pietroiul era o bucată de Lună. Se făcuseră eforturi pentru a mai înviora peisajul prin folosirea de diverse tehnologii emițătoare de lumină, care tiveau acum fațadele stabilimentelor și injectau culori șocante, saturate, în aerul translucid. După genul de reclame pe care le afișau se putea deduce că mușterii lor obișnuiți erau militari și tot felul de singuratici.

•

— Câteodată mă întreb – spuse Bard, strâmbându-se la gustul cidrului local – dacă Evele, fiind femei, *chiar* au înțeles legătura dintre sistemul vizual masculin și libido.

Se uita pieziș la o doamnă în pielea goală din celălalt capăt al camerei.

Pe Kath Doi o interesa prea puțin doamna în pielea goală, dar stătea de vreun minut cu spatele la ceilalți din grup și urmărea o discuție aprinsă. Acum se întoarse cu fața la Bard.

— Păi, erau *femei.* Și-au petrecut toată viața sub privirile acelea. Tot ce-au fost învățate vreodată despre cum să se îmbrace, cum să se poarte…

— Da, o întrerupse Ariane. În Ziua 287 a Epopeii, dacă mă

ajută memoria, avem conversația despre *reality television,* în care Ivy vorbește tocmai despre importanța personajului lui Dinah și despre cum este el tratat în *social media.*

— Cum reușești să ții minte rahaturi de-astea? întrebă Ty.

Kath Doi îi aruncă o privire în care se citea un oarecare reproș.

— Tu cum de *nu* reușești? Conversația aia are loc doar cu câteva minute înainte ca Eva ta să-și întâlnească dragostea vieții.

Ty chibzui puțin.

— Prima bola?

Privirea îi fugi de la doamna dezbrăcată la un ecran aflat deasupra barului, pe care se derula o scenă din Epopee cu sonorul oprit: Dinah în costum spațial, ieșind din *Endurance* ca să afle ce era în neregulă cu un robot care se purta necorespunzător. Nu se uita nimeni.

— Da. Prima bola, spuse Kath Doi, ceva mai îmblânzită.

Bard, la rândul său, se concentra cam mult asupra micilor bule de aer din cidrul lui, asupra adânciturilor și zgârieturilor de pe suprafața mesei, asupra cablurilor electrice care înconjurau plafonul. Lucrurile stăteau altfel în cazul lui. Ty și Beled puteau să se uite cât aveau chef – la urma urmei, acesta era scopul stabilimentului. Pentru un neoander însă, să se holbeze așa la o femeie – părea dinană, sau poate un hibrid dinan/teklan – era cu totul altceva. Nu și din punct de vedere al proprietarilor. De fapt localul era condus, și probabil deținut, de femei. Dar alți clienți îl luaseră la ochi pe Bard când intrase și îi acordau aproape tot atâta atenție câtă le acordau dansatoarelor. Dacă n-ar fi fost în compania unui teklan mai voinic decât media și a unui dinan de vârstă mijlocie care emana o vibrație greu de definit, ceva în genul „nu vă puneți cu mine”, s-ar fi lăsat cu necazuri. Poate și alți clienți fideli și-ar fi unit forțele ca să afle dacă poveștile despre neoanderi erau sau nu cusute cu ață albă. La cum stăteau însă lucrurile, singurele motive de îngrijorare pentru Bard erau faptul că era privit cu insistență din multe unghiuri și riscul de a lua vreo boală de la tulpinile de drojdii sălbatice care infectaseră cidrul.

Șablonul comunităților de acest fel, ca și ansamblul general al lucrurilor care se așteptau din partea lor, fusese stabilit cam la cinci sute de ani după Zero, când Leagănul se aglomerase

destul cât să nu mai existe practic altă soluție decât extinderea în afara lui. Primele habitate-avanposturi se înălțaseră la doar câțiva kilometri distanță, pe Despicat. De fapt, aproape toate așezările fuseseră limitate la Despicat până la începutul celui de-al Doilea Mileniu, când dezvoltarea bazei industriale ajunsese să permită colonizarea altor bolovani. Spectacolele de divertisment înfățișau mult mai multe comunități de acest fel decât existaseră în realitate. Dar nu avea importanță. Pentru locuitorii inelului de habitate, născocirile acestea erau exact ceea ce fusese romanțatul și complet artificialul Vest Sălbatic pentru cultura americană a secolului XX. Așadar, în rarele cazuri în care așezări de acest fel fuseseră într-adevăr construite de la bun început, cum era cazul aici, tendința era ca ele să fie înălțate astfel încât să împlinească așteptările oamenilor care urmăriseră toată viața lor seriale de ficțiune despre precursorii din al Doilea Mileniu.

Chiar și așa, tot mai aveau parte de surprize. Nu neapărat faptul că proprietarii erau femei. Nu era ceva neobișnuit în industria divertismentului pentru adulți și, în orice caz, nu intraseră aici la nimereală – aleseseră să se așeze la masă în acest local fiindcă lui Kath Doi și lui Ariane nu le dădea fiori ca altele. Mai surprinzător era faptul că nu mai puțin de jumătate dintre mușterii erau indigeni. Iar cei care nu erau – cei care traversaseră apa de la banchiza care plutea în larg – erau ușor de identificat după tunsoare, haine și ținută. Dar numărul lor era egalat de personaje mai hirsute și mai colorate, cărora nu puteai decât să le ghicești profesiile și motivele pentru care se aflau în Qayaq. Se putea presupune că mulți dintre ei veniseră de-a lungul coastei dintr-un ZIO aflat la vreo douăzeci de kilometri depărtare ca să practice negoțul sau alte forme de relaționare. Însă Qayaqul însuși era mai mare și mai aglomerat decât se așteptaseră, sugerând o creștere în populație și în relații comerciale care depășea limitele stabilite de Tratat. Adăpostit de munți și ascuns în cea mai mare parte a timpului sub nori denși, un întreg oraș ilicit se dezvoltase în acest loc. Iar dacă se întâmpla aici, se întâmpla și altundeva în lumea albastră. Roșul precis cunoștea situația. O simplă pătură de nori nu era în stare să țină secret un asemenea loc. Atunci, de ce Roșul nu înaintase proteste pe cale diplomatică? Fiindcă probabil făcea și el același lucru, poate la scară și mai mare, și pentru că ambele părți

ajunseseră la o înțelegere tacită să nu provoace necazuri.

Câți oameni locuiau pe suprafața planetei? Pentru partea albastră, numărul oficial era de aproximativ un milion, concentrați mai ales în jurul alveolelor Leagănului. Poate că numărul real era mult mai mare.

Cel care îi abordă în cele din urmă era un tânăr ivyn cu păr lung și barbă rară. Dacă s-ar fi aflat în același loc cu cinci mii sau, de ce nu, cu zece mii de ani în urmă, ar fi trecut drept unul dintre strămoșii care veniseră din Asia, traversaseră Beringia originală și se răspândiseră în America de Nord și de Sud. Avea inteligența necesară ca să priceapă că vizitatorii îl priveau cu prudență, dar și bravura de a se apropia totuși de ei. Își ținea mâinile pe lângă corp într-o atitudine lejeră, cu palmele puțin întoarse către exterior, ca și când ar fi fost pe punctul să le ridice în aer și să exclame: „Ce dracu' căutați aici, băi ăștia?" Era prevăzător și vag amuzat. Pe când se apropia, devenea tot mai clar că era mai înalt decât păruse la început; fuseseră induși în eroare de silueta lui subțiratică și de postura ușor gârbovită.

Ar fi putut să-l întrebe și ei același lucru – tu ce dracu' cauți aici? – pe acest tânăr ivyn. Judecând după haine – modele vechi de cinci mii de ani din Chainhattan, personalizate cu bucăți de blană, os și piele de animal –, era un indigen care avea legături comerciale cu Qayaqul. Poate era cel mai isteț puștan din ZIO-ul lui, copilul unor visători ivyni excentrici, plecat în căutarea unor lucruri care să-i solicite creierul. Pierduse vremea la bar cu niște amici dinani, dar întreg grupul lor păruse mai degrabă jenat decât stimulat de dansatoarele dezbrăcate.

— Ce faceți, oameni buni, vreți să traversați munții? întrebă el.

Le observase hainele: noi-nouțe, de bună calitate, extrem de călduroase.

Tuturor li se păru doar o metodă de a intra în vorbă, cu excepția lui Ty, care răspunse înaintea celorlalți:

— Nu ne trebuie călăuză.

Cu asta îl descurajă puțin pe puști.

— Călăuză, repetă el, ca și cum Ty introdusese în conversație o idee ciudată, dar destul de interesantă. Nu, nu v-am luat drept oameni care vor să năimească o călăuză.

Ceea ce însemna că nu-i luase drept turiști veniți din inel, cu simțul aventurii – și, prin Tratat, în afara legii.

Rămânea astfel deschisă întrebarea: drept *ce* anume îi luase? Așa că atmosfera rămase puțin cam stânjenitoare, până când el continuă:

— Dacă vreți să ajungeți de cealaltă parte a munților, aș putea să vă arăt ceva.

— Ceva deosebit? Unic în lume? Ceva ce le arăți mereu oamenilor? întrebă Ty.

Puștiul se intimidă.

— Am fost acolo de două ori. E interesant.

— Ai fost cu mușterii plătitori? întrebă Ty. Fiindcă…

Dar îl întrerupse Ariane, care pusese o mână pe brațul lui.

— A zis că-i interesant, spuse ea. Nu-i motivat de bani.

— Foarte bine, spuse Ty.

— Cum te cheamă? îl întrebă Ariane.

Băiatul își ridică deflectoarele de pe ochi și răspunse:

— Einstein.

Apoi tăcere. Cum nimeni nu râdea, își îndreptă spatele și veni mai aproape.

— Și ce-i așa de interesant acolo?

— E un fact, spuse Einstein.

— Nu pricep, interveni Kath Doi. Ce-i aia un fact…

Dar apoi se opri, fiindcă își dăduse seama. Cuvântul acela avea un apostrof în față. Puștiul voia să spună că era un artefact. Un obiect care supraviețuise din lumea pre-Zero.

— Eu aș merge să văd așa ceva, recunoscu Ty.

•

În ziua următoare pricepură mai bine ce voia să spună Einstein, când Kath Doi îi duse pe toți în zbor cu planorul peste munți și își dădură seama cât de dificil trebuie să fi fost pentru călătorii pedeștri ca el să ajungă la locul în care se afla artefactul. Ceea ce ridica întrebarea cum găsise el locul acela, la urma urmei. „Printr-un noroc chior, după ce m-am rătăcit în pustietatea de zăpadă” părea cel mai probabil răspuns, dar poate că ai lui cercetaseră de-a fir-a păr versanții interiori ai munților.

Călătoreau în același gen de planor pe care îl folosiseră pe porțiunea de la alveola Cayambe la Magdalena. Pentru că nu avea motoare, putea să zboare prin Zidul de Cenușă fără să sufere defecțiuni mecanice, iar pentru că se deplasa mai încet decât un avion cu reacție, n-aveau de ce să-și facă prea multe

griji că paravântul lui Kath Doi avea să se încețoșeze la contactul abraziv cu fărâmele de piatră microscopice. Însă pentru *altceva* aveau motiv să-și facă griji, și anume pentru faptul că ea nu vedea pe unde zboară, fiindcă înaintau prin partea cea mai densă a norului. Însă Kath Doi cunoștea altitudinea vârfurilor din apropiere și se menținea mult deasupra lor. Odată ce vederea se mai limpezi puțin, reuși să profite de prezența cenușii, care se purta în aer oarecum asemănător cu o picătură de cerneală într-o apă învârtejită, scoțând în evidență curenții și bulboanele.

Pentru membrii Șaptelui, Einstein părea exotic pentru că se născuse pe suprafață și n-o părăsise niciodată. Aceasta era prima lui călătorie cu o aeronavă. Imaginea munților priviți de deasupra cerea un anume grad de adaptare a minții, care în cazul lui se produse rapid. Și, oricum, el cunoștea latitudinea și longitudinea artefactului. După ce trecură peste culmile munților și ieșiră în aer liber, o îndrumă pe Kath Doi către o vale înaltă întinsă între lanțul costier și o a doua creastă care se înălța dincolo de el. Era lipsită de viață în partea superioară, dar în josul pantei începeau să se înstăpânească tundra și arbuștii mărunți. Că toate acestea fuseseră sădite din spațiu era evident din spațierea lor regulată. Capsule robotice căzuseră din cer în formațiuni geometrice precise și se izbiseră de sol sub forma unei rețele hexagonale, după care se deschiseseră și își eliberaseră sămânța pe sol. Un mucalit de prin străfundurile birocratice ale TerReForm le denumise ONAN-uri: Orbital Neo-Agricultural Nacelles[41]. Pe măsură ce anii treceau, iar ecosistemul se răspândea din ONAN-uri, tiparul hexagonal dispărea înghițit de haosul firesc al vieții. Dar într-un loc ca acesta, în care plantele creșteau lent, avea să mai fie vizibil încă multe secole.

Kath Doi survolă de câteva ori valea pe toată lungimea ei și identifică o porțiune netedă dintr-o albie de râu sezonier, pavată cu pastă de cenușă înghețată, unde se gândi că putea să aterizeze și să decoleze. Dispozitivele planorului de stocare a energiei fuseseră încărcate în cursul nopții și se mențineau la capacitate maximă. Așa că descrise încă o elipsă lungă, ca să mai reducă din viteză, și ateriză în timpul unei deplasări ascendente. Mai întâi atinse ușor solul, doar ca să verifice dacă

---

[41] În limba engleză, în original, „Nacele Orbitale Neo-Agricole”.

albia era într-adevăr solidificată, apoi puse jos planorul cu hotărâre. Vârfurile aripilor se târâră pe sol la finalul manevrei și o vreme se temură că una dintre ele era pe cale să lovească un bolovan mai proeminent, dar aceasta reuși să-l evite și aeronava se opri în perfectă stare. Beled și Bard săriră jos primii și alergară în direcții opuse către cele două vârfuri ale aripilor. După ce le ridicară de jos, reușiră să rotească planorul descriind un cerc larg, în sensul acelor de ceasornic. Kath Doi le spuse când să se oprească.

Ty coborî și deschise o trapă laterală pentru încărcătură, eliberând o pereche de ofizi, care porniră să se miște pe sol în stilul lor aparte, de parcă își făceau loc cu coatele, și o pereche de fuleri care începură să se rostogolească în jur, căutând teren mai înalt pe care să-și stabilească posturile de observație și rețelele de comunicare. Obiectivul lor principal era acum să priponească bine planorul ca să nu-l sufle de acolo vreo pală de vânt puternic. Ofizii erau în esență roboți specializați în geoștiințe, buni la săpat tunele și galerii. În câteva minute, cu puțină îndrumare din partea lui Doc, reușiră să planteze ancore în niște bolovani cu aspect solid de pe marginea albiei. Ty și Bard întinseră funii de la ele până la aripile planorului și le înnodară bine, în vreme ce Beled dădea ocol întruna. Kath Doi și Ariane depuseră pe pământ cratorul pe care îl lua Doc cu el în astfel de locuri. Îndeplinea aceeași funcție ca un cărucior cu rotile, doar că pe picioare, ca să se poată descurca și pe terenuri accidentate pe care înaintau cu greu până și oamenii în deplinătatea forțelor. Între timp, Memmie îl înfofoli pe Doc și îl pregăti de drum. Totul se petrecu sub privirile lui Einstein, care nu puse decât vreo sută de întrebări, majoritatea onorate cu răspunsuri însuflețite chiar din partea lui Doc. Poate că Einstein văzuse în ZIO înregistrări video cu o bună parte din tehnologia aceea, dar era prima dată când avea experiența contactului direct cu ea.

Propria-i judecată îi spunea să nu pună întrebări despre arme. Kath Doi, Ty, Beled și Bard aveau cu toții katapulte de diverse tipuri. Nu se înarmară ca soldații care pleacă la război, ci mai degrabă în stilul preventiv al personalului Inspecției care se aventurează în locuri pe unde ar putea sta la pândă prădătoare mari sau chiar indigeni răi. Kath Doi ducea cu ea același gen de katapultă cu care plecase în recent încheiata ei misiune de

inspecție: o armă purtată la centură, care folosea propulsia electromagnetică pentru a lansa un tip anume de munibot către o țintă mare, cu sânge cald. Ghidându-se singur către marea masă vizibilă în infraroșu, munibotul ateriza pe ea ca o sondă spațială asolizând pe un asteroid și se târa pe suprafața ei, căutând metode de-a o chinui. Orice animal cu mai mult de doi sau trei astfel de muniboți pe corp s-ar gândi la cu totul alte lucruri decât la cum s-o mănânce pe Kath Doi. Tyuratam Lake căra o versiune ceva mai veche, mai grea și mai ponosită a aceleiași arme. Avea două magazii, una dintre ele semănând perfect cu a lui Kath Doi. Cealaltă probabil conținea muniboți de alt tip, poate pentru a fi folosiți împotriva oamenilor. De Beled atârna o katapultă considerabil mai mare, care trebuia manevrată cu ambele mâini și care avea o magazie lungă și flexibilă, înfășurată în jurul lui ca o bandulieră. Era exagerat, dar asta avea el la dispoziție, iar greutatea nu-l deranja deloc. Langobard, într-un stil tradițional printre neoanderii roșii, avea pur și simplu o menajerie de muniboți diferiți – să fi fost o duzină cu totul – care i se târau pe tot corpul și o katapultă prinsă în curele pe dosul antebrațului, ca o atelă. Când îi spunea, prin intermediul unei comenzi din palmă, să înceapă să tragă, muniboții răspândeau vestea prin rețeaua lor și porneau către cotul lui, ca să se poată strecura în mecanismul de tragere al katapultei. Părea o metodă cam ocolită, dar avea avantajul că muniboții, atunci când nu aveau altceva de făcut, puteau să patruleze pe trupul lui Bard în căutare de posibili muniboți străini care fuseseră lansați asupra lui de inamic și să pornească lupta împotriva lor.

Deși fascinante pentru Einstein, și de fapt pentru oricine stătea să se gândească la ele, toate acestea erau pură rutină pentru Șapte, astfel că nimeni nu avu nimic de spus în privința lor. Comportamentul muniboților care îl infestau pe Bard era ceva destul de nou și năucitor la început pentru cei care nu erau obișnuiți cu metodele celor din Roșu, dar când porniră la drum prin vale deveni limpede că muniboții executau toți un program care se baza pe câteva comportamente repetitive, stereotipice, cum ar fi staționarea pe umerii lui sau deplasarea în cerc în jurul taliei. Câțiva încercau uneori să formeze un tren, dar nu erau suficienți pentru așa ceva.

În momentele libere din timpul călătoriei de la Leagăn, Beled,

Bard și Ty se așezaseră în câte o cabină privată, deschiseseră cutiile cu echipament și făcuseră eforturi să obișnuiască unii cu alții muniboții de diverse tipuri, astfel încât cei programați de Albastru, pe care îi foloseau majoritatea, să nu identifice muniția mai roșie a lui Bard ca implicit ostilă, și invers. Deocamdată, metoda părea să funcționeze. Când forma văii îi aducea pe toți laolaltă, de pildă atunci când traversau un pasaj strâmt dintre bolovani, muniboții lui Bard păreau să-i adulmece pe cei care se odihneau în banduliera șerpuită a lui Beled și se deplasau pe trupul lui Bard către partea dinspre ei, ațintindu-și senzorii în direcția lor, dar nimic nu lăsa de înțeles că aveau să izbucnească ostilități. Întrucât orice sistem de comunicare era susceptibil de a fi bruiat sau străpuns de opoziție, muniboții mai dezvoltați comunicau între ei în alte moduri, inclusiv prin intermediul sunetului. Erau preferate ultrasunetele, însă se foloseau toate frecvențele, așa că ocazional se puteau auzi zgomotele revărsate de boția lui Bard când încerca să evalueze, sau poate doar să zăpăcească, boția albastră care îl înconjura din toate părțile. Câteodată era un șuierat, alteori o melodioară matematică prea rapidă pentru ca urechea umană s-o poată procesa. În orice caz, niciun răspuns – cel puțin, niciunul care să poată fi auzit de oameni – nu venea de la arsenalele lui Beled, Ty sau Kath Doi. În linii mari, fabricanții de armament din Albastru erau înclinați către dogma „muniboți mulți și lipsiți de inteligență”, pe când cei din Roșu se plasau pe poziția opusă.

Pe teren accidentat, Doc cocoțat pe cratorul lui scotea un timp mai bun decât oricine altcineva, poate cu excepția lui Einstein, care era talentat la deplasarea rapidă prin zone dificile. Ei doi se repezeau înainte, apoi Beled lungea pasul și îi ajungea din urmă, supunându-se unui instinct care îl îndemna să preia comanda. Langobard părea mai înclinat să rămână la urmă și să le fie ariergardă, ceea ce însemna că își petrecea mai mult timp în compania lui Ariane, care era mai înceată. Uneori o sălta pur și simplu și o purta peste porțiunile mai bolovănoase. Mai sus, valea fusese mai netedă, dar acum erau nevoiți să coboare o zonă de tranziție mai abruptă către altitudinea la care ONAN-urile sădiseră vegetația. Apoi traseul deveni mai lejer, deși erau nevoiți să caute poteci libere prin desișurile de arbuști pitici care prinseseră rădăcini în substratul de cenușă. Tălpile și nasurile le comunicau că solul era preînsămânțat cu un fel de

microorganism care probabil fusese proiectat să preschimbe cenușa vulcanică – în care se găsea de obicei materie toxică precum sulful – într-un sol mai nutritiv.

Einstein jucase cu cărțile la piept până coborâseră din avion. De atunci îi oferea lui Doc, și oricui se mai afla suficient de aproape ca să tragă cu urechea, propriile lui speculații despre povestea obiectului pe care urma să-l viziteze.

— O să vedeți când ajungem acolo, le spusese el, și nu doar o dată, poate trădând o oarecare nesiguranță față de corectitudinea teoriei sale – cuvânt pe care îl cunoștea, dar pe care îl pronunța ca pe „istorie”.

Propoziția „Am dat căutare” era frecvent pe buzele lui. Habar n-avea cine era Doc și îl privea doar ca pe un ins foarte bătrân care era dispus să răspundă la întrebări. Să răspundă, dar să și pună întrebări, într-un fel provocator fără a fi brutal.

— Aveau niște vehicule cu roți…

— Automobile?

— Nu, din alea ca niște lăzi mari.

— Camioane, spuse Doc.

— Teoria mea e că ’factu’ ăsta era unul dintre ele.

— Dar acum un minut, remarcă Doc pe cel mai blând ton de protest cu putință, spuneai că a fost aruncat peste munți de un tsunami.

— Îhî.

— Asta ar sugera că plutea pe undeva prin ocean.

— Asta-i teoria mea.

— Și nu s-ar fi dus la fund? Lăzile nu erau etanșe. Mai devreme sau mai târziu s-ar fi umplut cu apă.

— Interiorul fostei lăzi e acoperit în întregime cu reziduu negru, spuse Einstein, pronunțând incorect și cuvântul reziduu.

— Ce concluzie tragi de aici?

— Am dat căutare și camioanele astea erau folosite ca să transporte tot felul de bunuri. Nu doar lucruri grele, ci și pungi cu chipsuri de cartofi, pantofi de sport, jucării. Teoria mea e că a fost unul dintr-alea. Era lângă țărm când a fost lovit de unul dintre primele tsunamiuri, unul mic, care l-a târât în ocean. Și nu s-a scufundat, știi, fiindcă…

— Fiindcă era plin cu pungi de chipsuri sau cine știe ce, spuse Doc.

— Așa-i, și n-a luat foc, cel puțin nu imediat, fiindcă era în

apă. Dar mai târziu l-a prins un tsunami mare de tot, ca ăla de-a creat Antimerul, care l-a săltat până peste munți și-a dat cu el de pământ… exact acolo. Aproape c-ar trebui să-l vedem deja.

— Iar acolo conținutul lui a ars, lăsând în urmă reziduul negru, spuse Doc, subliniind cu blândețe pronunția corectă.

— Îhî, și vopseaua a ars, și cauciucurile, și tot ce nu era de oțel.

— După aceea n-ar fi trebuit să ruginească, în cinci mii de ani?

— Am dat căutare, spuse Einstein. Era o zonă foarte uscată. Și camionul ăsta a stat probabil îngropat. Îhî, a ruginit un pic. Dar s-a conservat până în Veacul Înnorat.

Probabil dăduse căutare și despre asta; Veacul Înnorat fusese aproximativ în perioada 4300-4400, după ce oceanele fuseseră restabilite, dar totul continua să fie fierbinte.

— Pe urmă, după ce-au început iar să curgă râurile, eroziunea l-a scos la lumină. Și așa-i, părțile expuse sunt ruginite, ce mai. Totuși, unele părți sunt din altfel de metal.

— Aluminiu, spuse Doc.

Însă Einstein își lăsase discursul în aer și se tot uita la dispozitivul care trebuia să indice latitudinea și longitudinea la care se aflau. Avea un aer complet pierdut.

În cele din urmă, la vreo cincizeci de metri în josul pantei, făcu o mișcare hotărâtă, tăind-o printr-un desiș cu arbuști înalți. Ceilalți îl urmară. Vizibilitatea era slabă, așa că auziră reacția lui înainte de a apuca să vadă ’factul.

— Ce naiba…?!

— Ce-i? întrebă Ty.

— L-a dezgropat cineva! exclamă Einstein.

Se pomeniră stând pe buza unei gropi de vreo doisprezece metri în diametru și cam tot atât în adâncime. După urmele din țărână, era evident că fusese săpată cu lopeți, iar urmele de pași aproape șterse dovedeau că fuseseră mânuite de ființe omenești, nu de roboți. În partea cea mai adâncă a excavației, solul cenușiu avea pete roșii de rugină. Nimic altceva nu se mai găsea însă pe fundul gropii; ceea ce ruginea cândva acolo dispăruse cu desăvârșire. Doar câteva fărâme de plastic negru dur și fragmente de oțel care se transformaseră cu totul în rugină stăteau mărturie că Einstein nu le spusese minciuni în tot acest timp.

Ty se lăsă cu grijă pe fundul gropii, pipăi cu bombeul terciul jilav și ruginiu, apoi băgă mâna în el și trase ceva afară. După ce scutură obiectul, șfichiuind în jur cu noroi, i-l pasă din groapă lui Beled, care îl prinse din zbor. Era un cilindru negru îndoit.

— Nu-i o zi irosită, anunță Ty. Fiecare dintre noi o s-apuce să țină în mână un ’fact veritabil. Acela, prieteni, e un furtun de radiator vechi de cinci mii de ani.

Câteva emoții diferite concurau ca să acapareze energiile mentale ale Șaptelui: completa nelămurire în privința cui săpase groapa și din ce motiv; empatia față de Einstein cel profund rușinat, care le promisese un camion întreg; dezamăgirea că singurele lucruri rămase acolo erau o pată de rugină și un furtun de radiator; o vagă senzație de teamă provocată de ideea că persoane dotate cu lopeți, a căror prezență era inexplicabilă, erau pe undeva prin preajmă. Toate acestea erau însă copleșite ca de un tsunami mai înalt decât crestele munților de conștientizarea faptului că se aflau în prezența unui artefact real de dinainte de Zero. După cum aflaseră în timpul zborului, Doc văzuse de trei ori în viață astfel de obiecte, fără a pune la socoteală exponatele de muzeu. Niciunul dintre ceilalți nu văzuse vreunul.

Așa că rămaseră toți acolo în tăcere timp de câteva minute, trecându-și obiectul din mână în mână și meditând la el: fabrica în care fusese realizat, inginerii care îl proiectaseră, lucrătorii care asamblaseră vehiculul, șoferul care îl condusese și ziua în care începuse Ploaia Solidă. Se dovedea că să-ți închipui soarta a șapte miliarde de oameni era mult mai puțin tulburător decât să-ți închipui soarta unuia singur.

După ce timp de un minut întoarse ’factul pe toate părțile și se uită la el cu o expresie impenetrabilă, Beled i-l întinse lui Kath Doi. Se îndepărtă de marginea gropii și începu să-i dea ocol fără astâmpăr. După încă un minut, îi strigă pe ceilalți, dar fără vreo nuanță de neliniște în voce.

Vreo zece metri mai departe, unde panta întreruptă permitea să se vadă puțin din fundul văii, fusese ridicat un fel de totem: o bucată de tub din aluminiu, albită de oxidare, ieșind vertical din pământ cam până la înălțimea unui stat de om. În vârf, legat cu câteva bucăți de sârmă de cupru, un obiect circular: un cerc de oțel acoperit în cea mai mare parte de o substanță neagră deteriorată și plină de adâncituri, traversată prin mijloc de o

țeavă din ale cărei orificii atârnau sârme desfăcute.

— Un volan, spuse Ty. Învelitoarea de plastic a ars, dar a rămas cadrul de oțel.

— Cine l-a pus aici? întrebă Ariane.

Sosise ultima și trebui să se insinueze printre membrii mai înalți ai Șaptelui ca să vadă mai bine. Din cauza asta, aproape că se poticnise de o movilă lungă de pământ răscolit. Totemul cu volan fusese ridicat la un capăt al ei.

— Cine-o fi îngropat șoferul, răspunse Ty.

Doc se uită la Einstein.

— Erai la curent cu existența unor rămășițe omenești?

Einstein ridică ambele mâini.

— Trebuie să-nțelegeți un lucru, camionul a căzut ca săgeata. Cu botul înainte.

— Firește, spuse Doc. Toată greutatea era în blocul motor. Cutia, cum am stabilit deja, era plină cu ceva ușor.

— Singura parte care ieșea din pământ era, să zic, cam atât din bara de protecție și o parte din cutie, spuse Einstein, arătând cu mâinile o distanță de vreun metru. Locul unde era omul…

— Cabina, preciză Ty.

— … era îngropată adânc. Trebuie să-nțelegeți, atâta săpat…

— Te-a luat complet prin surprindere. Da, înțelegem, spuse Doc.

— Când ai venit aici ultima dată? întrebă Langobard.

— Acum doi ani. Dar trebuie să-nțelegeți: dacă cineva din ZIO-ul meu ar fi venit aici cu lopeți și-ar fi scos la suprafață un camion întreg, aș fi aflat și eu.

— Unde-i câștigul? întrebă Ariane.

Toată lumea se uită la ea.

— Acolo unde era, in situ, camionul era neprețuit. Legal sau nu, turiștii ar fi plătit orice sumă de bani ca să vină să-l vadă. Are logică să sapi ca să-l scoți la lumină – așa, turiștii ar putea să-l vadă în întregime. Dar…

— Dar când colo, a fost complet demontat, spuse Doc, și tot ce era de valoare a fost luat de-aici.

— De valoare?! se miră Ariane. Nu înțeleg la ce vă referiți.

— Săpătorii căutau blocul motor, spuse Doc, ca și cum i-ar fi răspuns astfel la întrebare – ceea ce nu era nici pe departe adevărat.

Dar, câteva clipe mai târziu, lui Ariane îi veni o idee.

— Ah, credeți c-au fost jefuitori.

Bard merse pe același fir.

— Crezi, își dădu el cu părerea, că blocul motor stă acum într-o vitrină din galeria particulară a vreunui colecționar bogat din Leagăn?

— Nu e o presupunere lipsită de logică, recunoscu Doc, pe un ton care sugera totuși că nici nu-i trecuse prin cap o astfel de idee. Dar mi se pare neobișnuit ca niște jefuitori să-și dea atâta osteneală ca să-l înmormânteze pe șofer atât de ceremonios.

— Dacă n-avea valoare ca pradă – ca obiect de colecție atunci ce valoare putea să fi avut un bloc motor? întrebă Kath Doi.

— Avea valoare ca fier, răspunse Doc. Ca eșantion de șapte sute de kilograme de metal pur care ar putea fi topit și turnat în alte forme.

— Există ceva în univers *mai puțin* valoros decât fierul? ricană Bard. De cinci mii de ani trăim în niște bucăți uriașe de fier.

— *Noi* trăim, încuviință Doc și, cu o mișcare scurtă a mâinii, făcu scaunul-crator să se retragă de lângă mormânt și să se întoarcă la locul excavat.

Remembrance aruncă peste umăr o privire indescifrabilă și porni după el.

Se regrupară și priviră groapa cu alți ochi. Ty arătă spre un loc în care cenușa gri era împestrițată cu mici pete de un roșu-maroniu și presupuse că cineva lucrase colo cu un fierăstrău, stropind pământul cu rumeguș de fier, și că fulgii mărunți ruginiseră. Cernând cenușa printre degete, produse câteva scântei strălucitoare de metal curat. Bard găsi un ic din lemn dur plin de cicatrice, bătucit la capătul lat de multe lovituri de baros, și își dădu cu părerea că fusese folosit pentru a desface blocul motor în piese care puteau fi transportate mai ușor. Beled, continuând să dea ocol zonei, apăru cu un par din lemn dur, lung de un metru și ceva, rotunjit cu dibăcie la un capăt și retezat la celălalt.

— Li s-a rupt o lopată, spuse el.

Ținând parul în față, îl răsuci ca să poată vedea o inscripție imprimată în lemn.

— Srap Tasmaner, citi el.

— Dă-mi să văd, îi ceru Doc.

Beled îi întinse parul. Doc se uită o vreme fără să spună

nimic. Cu cât se uita mai mult la rămășița aceasta aparent banală, cu atât mai atenți îi făcea pe ceilalți, până când se pomeniră toți stând în tăcere și uitându-se la el. Ochii lui înfundați în orbite priveau în jos și era greu de spus dacă își concentrase toată puterea minții asupra acelui obiect sau adormise buștean.

În cele din urmă, întoarse parul cu capătul ascuțit în jos și îl folosi ca să scrijelească o literă în țărână.

C

— Beled, tu citești asta ca pe un S, dar, așa cum ai învățat probabil la școală, cândva era folosită ca să reprezinte și alte sunete, inclusiv pe cel pe care îl scriem K.

Scrijeli un K sub C.

— Următoarele litere vă sunt familiare și le scriem în același fel în angliski.

CRA

KRA

— Ai citit greșit a patra literă ca pe un P imperfect. O greșeală firească, din moment ce nu mai folosim vechiul simbol F, cu care se aseamănă. În locul ei îl folosim pe *fi* chirilic.

CRAF

KRAΦ

— Următoarele două litere sunt TS, pentru care avem în angliski un înlocuitor dintr-o singură literă, mai ușor de folosit.

CRAFTS

KRAΦЦ

— Următoarele trei sunt la fel în engleză și în angliski.

CRAFTSMAN

KRAΦЦMAN

— Craftsman, citi Beled rândul de jos. Dar ce-i cu R-ul de la capăt?

CRAFTSMAN ®

— Când e înconjurat de un cerc mic, nu e o literă care trebuie pronunțată, ci un semn că e vorba de un fel de marcă comercială înregistrată. Sau ar trebui să spun „era”. Se pare că era o marcă comercială acum cinci mii de ani.

Cam pe la jumătatea acestei prelegeri despre ortografia modernă, îi captase complet atenția lui Ariane, care urmărise ultima parte cu mâna la gură.

— Am văzut așa ceva în Epopee! exclamă ea printre degete.

Asolizarea lui *New Caird* pe *Ymir.* Viaceslav a ieșit din sas să curețe gheața de pe portul de andocare. A folosit o lopată exact ca asta.

— Vreți să spuneți…, îl îndemnă Kath Doi pe Doc.

— Vreau să spun că acest mâner de lopată este el însuși un ’fact vechi de cinci mii de ani care ar putea obține un preț mare în Leagăn, spuse Doc, ridicând parul și scuturând țărâna de pe capătul rupt.

Ariane îi făcu o poză și butonă ceva pe tabletă.

— A fost aruncat, continuă Doc, pentru că nu le mai era de folos proprietarilor săi, care știau că pot să facă rost de pari din lemn oriunde în Beringia tăind pur și simplu un copac.

— Ce fel de oameni consideră că fierul e valoros și artefactele vechi de cinci mii de ani sunt gunoaie? întrebă Kath Doi.

O întrerupse un piuit slab și strident care emana concomitent de la fiecare dintre ei.

Primiseră cu toții căști auriculare ca să poată comunica în caz că se despărțeau. Cei mai mulți și le scoseseră și le puseseră în buzunar sau pur și simplu le înfășuraseră în jurul gâtului, însă Beled încă le purta pe ale lui. Își lipi o mână pe ureche, iar pe cealaltă o ridică în față, ca și cum s-ar fi uitat la ceas. Dar de fapt privea un ecran mic prins de încheietura mâinii. Apoi ridică ochii spre vale, în direcția din care veniseră, însă vederea îi era blocată de frunziș și de relief.

— Fulerii au detectat animale mari care se deplasează în apropierea lor, spuse el. Și unul dintre ei nu mai emite.

— Ieri, spuse Doc, când acest tânăr Einstein a propus să facem o excursie în munți ca să ne uităm la un artefact, m-am împotrivit la început. Am văzut-o ca pe o simplă distracție de natură turistică. Mi-am dat acordul pentru că mi s-a părut că ne dă ocazia să facem o repetiție pentru procedurile la care vom recurge mai târziu, când vom porni de-adevăratelea. Acum însă văd că acesta este evenimentul principal.

•

Săpătorii mai înălțaseră un totem și lângă ușa laterală a planorului: o împletitură circulară din ramuri îndoite, ridicată în vârful unui țăruș făcut dintr-un puiet decojit, de vreo cinci metri înălțime. Șaptele îl recunoscu drept o versiune mai naturistă a totemului cu volan care fusese plasat la mormântul șoferului. Avea oare o semnificație anume pentru oamenii aceștia? Acum

era greu să nu-l interpretezi ca pe un caracter care simboliza penetrarea Lunii de către Agent. Dar semăna și cu litera grecească *fi,* care își găsise locul în alfabetul limbii angliski ca înlocuitor deopotrivă pentru F și pentru PH. Prin urmare, putea să fi fost inițială de la aproape orice – Foc? Frică? Filosofie?

Înainte să plece de la locul săpăturii, Bard, Beled și Ty cercetaseră împrejurimile, pornind din acea zonă și dând ocoluri într-o spirală tot mai largă până se lămuriră că nu era nimeni în apropiere. Găsiseră urme de pași și alte semne că trecuse cineva pe acolo foarte recent – poate îi urmărise pe când încercau să descifreze motivul pentru care dispăruse camionul.

În timp ce se întorceau pe unde veniseră, depistaseră santinelele cocoțate în locuri care erau menite să sară în ochi, în câte un vârf de stâncă sau pe mormane de bolovani care flancau albia râului, sprijinindu-se în lănci ale căror capete de oțel licăreau blând în lumina albastru-cenușie care se prefira din cerul acoperit de nori. Alții duceau niște alcătuiri cu aspect bizar, din cabluri, scripeți și bucăți de oțel îndoite, pe care Beled le identifică drept arcuri puternice. De la acea distanță era destul de greu să-ți dai seama ce trăsături aveau. Erau destui roșcați printre ei; în general, bărbații erau bărboși; purtau haine care în unele cazuri erau integral de camuflaj, iar în alte cazuri erau menite pur și simplu să se integreze în peisajul natural.

După ce trecuseră de prima pereche de santinele, Beled, care se afla în frunte, ridicase mâna, semnalându-le să se oprească. Preocuparea evidentă era că, mergând atât de departe, aveau să-i lase treptat în urmă pe oamenii aceia, ajungând, practic, să se lase înconjurați. Dar santinelele, parcă înțelegând asta, începură să urce panta cot la cot cu ei, lăsându-le cale liberă să treacă mai departe.

Cel puțin, o cale de trecere cu pasul. La momentul când Șaptele și tânărul ghid ajunseră să zărească totemul care se profila deasupra planorului, acesta era înconjurat de peste douăzeci de Săpători. Scoseseră prin trapa calei toate lăzile cu echipament, le așezaseră pe pământ în șiruri ordonate și începuseră să scotocească prin ele. Unii făceau liste cu ceea ce găseau, inventariind lucrurile pe care păreau să le considere proprietatea lor.

— Einstein, înțeleg că n-ai mai văzut și n-ai mai auzit de asemenea oameni, spuse Doc.

— Ceva zvonuri. Dar nu atât de mulți. Noi credeam că-s doar unii răzlețiți din alte ZIO-uri.

— Păi, după cum vezi, sunt altceva, spuse Doc, apoi ridică puțin vocea, adresându-se întregului grup: Acum, c-am avut ceva timp la dispoziție să ieșim din starea de șoc, cred că înțelegeți toți ce avem în față. Oamenii aceștia nu sunt descendenți ai celor Șapte Eve. Ei sunt originarii. Strămoșii lor au supraviețuit Ploii Solide și au găsit, într-un fel sau altul, o cale să trăiască sub pământ până destul de recent. Cel mai probabil, sunt veri de-ai tăi, Tyuratam Lake.

Lui Ty îi luă câteva momente să priceapă că Doc făcea aluzie la evenimente petrecute cu cinci mii de ani în urmă.

— Ca descendenți ai lui Rufus MacQuarie? întrebă el.

Doc se uită la el cu un aer aprobator.

— Tatăl lui Dinah a coborât sub pământ împreună cu alte persoane care gândeau la fel ca el, lucru documentat în amănunt în Epopee. În ultimul secol, s-au făcut eforturi pentru găsirea căminului lor subteran și pentru a afla ce s-a ales de ei. Toate au fost în zadar.

— Poate nu voiau să fie găsiți, spuse Ty.

— De câtă vreme știți despre asta? întrebă Ariane.

— Dar *tu* de câtă vreme știi, Ariane? i-o întoarse Doc. Ordinele neobișnuite pe care le-ai primit nu ți-au trezit o oarecare curiozitate?

— Ba, sigur că da! Dar niciodată n-am…

— Mulți dintre noi și-au pus întrebări, au făcut speculații. Prima dovadă temeinică de care am eu cunoștință a apărut acum vreun an. Înainte de această dovadă existau doar zvonuri, cum spune Einstein, dar se puteau explica mai ușor prin presupunerea că ar exista niște devansori renegați care umblă liberi pe coclauri, ducându-și traiul după bunul lor plac. Sau că ar fi cercetași trimiși înainte de Roșu să sondeze teritoriile Albastrului. Ce-i drept, Inspecția a găsit exemple pentru ambele situații.

Doc se uită pieziș la Beled, care îi susținu privirea.

— De pildă, continuă el, Roșul a făcut niște incursiuni surprinzător de adânci în centrul Asiei. Locotenentul Tomov ar putea depune mărturie, dacă-l poate convinge cineva să vorbească despre asta. Ca mulți dintre cei care au luptat, i se pare obositor să converseze cu cei care n-au făcut-o.

— Așadar, sunteți implicat într-o investigație sistematică de cel puțin un an, rosti Ariane singurul lucru pe care părea să-l găsească interesant din toate acestea.

— Ca și tine, Ariane. Doar că tu n-ai știut până acum. Nici eu însumi n-am fost foarte sigur până să...

Doc se uită la Memmie, care arestase coada de lopată și se obișnuise s-o folosească pe post de baston pentru mers. Pe fața lui Doc apăru o expresie ușor ștrengărească.

— Până să țin în mână Bastonul lui Srap Tasmaner.

— Cât de mult cunoaștem despre ei? întrebă Langobard.

— Începând din acest moment, răspunse Doc, noi ăștia opt cunoaștem de o sută de ori mai multe despre acești oameni decât toți ceilalți spațieni laolaltă.

— Spațieni?

Din nou grimasa ștrengărească.

— În discuțiile noastre – discuțiile noastre *pe de-a-ntregul ipotetice* –, ne-am dat seama că avem nevoie de un termen pe care să-l putem folosi când ne referim la descendenții celor Șapte Eve – locuitorii inelului – spre deosebire de oameni ca aceștia. Am convenit să folosim cuvântul Spațieni.

— Cu asta, toată situația lasă și mai puternic impresia c-ar fi fost aranjată dinainte, spuse Ariane.

Tonul ei plin de reproș călca pe nervii tuturor. Cu toate acestea, îi surprinse s-o audă pe Remembrance dându-i replica. Poate camilita se simțise încurajată de faptul că avea în stăpânire un băț destul de zdravăn ca să-i tragă julianei o cotonogeală sănătoasă. Însă mai probabil era că se simțise jignită de tonul acuzator al lui Ariane, care insinua că Doc nu fusese tocmai onest. Înfigând Srap Tasmanerul în solul denivelat ca să-și mențină echilibrul și întorcându-se cu fața la Ariane, spuse:

— Lucrul de care trebuie să ținem cont e că luăm primul contact cu o rasă de veri care au stat ascunși de noi timp de cinci milenii. Unora li s-ar părea ceva remarcabil.

— Și *mie* mi se pare, Memmie! spuse Ariane, după câteva clipe în care își reveni din șocul faptului că o camilită îi vorbise în felul acesta. Dar, ca să facem față cu bine situației, cred că trebuie să cunoaștem contextul mai larg.

— Orice Spațian bine informat cunoaște contextul, ripostă Memmie, arătând cerul cu mâna într-un gest larg. Numai mintea

de un anume fel ia în zeflemea ceea ce cunoaște toată lumea și tratează secretele ca pe giuvaeruri.

După una ca asta, probabil că Ariane păru să considere că n-ar fi fost în avantajul ei să continue dialogul. Era doar a zece milioana conversație de acest fel care se purta în lunga, dificila, neobișnuit de personala relație dintre juliani și camiliți, așa că Ariane știa când e momentul să tacă din gură și să-și ia un aer ofensat.

Nu prea apucaseră să discute până atunci despre varianta violenței. Limbajul corporal și privirile schimbate de Ty, Bard și Beled sugerau că toți trei se gândiseră la ea. Einstein le făcu favoarea să deschidă subiectul fără ocolișuri:

— Ce ziceți, oameni buni? Putem să-i doborâm?

— Da, veni răspunsul de la toți trei.

— Dar problema sunt arcașii, adăugă Ty.

— Un factor de luat în seamă e cât de multe știu ei despre noi și despre armamentul nostru. Poate ne spionează de ani buni?

Beled îi adresase întrebarea lui Doc, de parcă el ar fi trebuit să știe răspunsul. Expresia de pe fața lui Ariane sugera ceva de genul „Vedeți, știam eu!”, însă Doc păru doar amuzat.

— Dacă-i așa, spuse el, atunci rareori ne-au văzut folosindu-ne de arme, poate niciodată, așa că e puțin probabil să știe cum funcționează.

— Ei bine, ne-au deconectat toți fulerii de la rețea, observă Beled după ce își mai privi o dată ecranul de la încheietura mâinii.

— Par să fi păstrat ceva cunoștințe despre cum funcționează tehnologia, remarcă Doc. Chiar dacă nu sunt capabili să-și fabrice singuri fuleri, îi recunosc și știu ce sunt. Deci evident că-i scot din funcțiune.

— E un act ostil, mormăi Beled.

— Dacă le permitem arcașilor să ne ia la țintă, îi atenționă Ty, atunci, gata, ne-au luat. *Asta* ar trebui să considerăm act ostil.

— Înseamnă că n-ar trebui să ne apropiem mai mult de-atât, spuse Bard.

— Asta zic și eu, replică Ty.

Ajunseseră între timp la vreo sută de metri de planor și toată atenția Săpătorilor care îl înconjurau se concentra acum asupra lor. Patru dintre ei ocupaseră pozițiile mai înalte din jurul aparatului, unde staționau mai devreme fulerii, iar alți doi se

cocoțaseră pe vârfurile aripilor. Jefuitorii bizar de ordonați își încetaseră activitățile și înaintau ca să vadă ce se petrece. Erau cel puțin trei copii printre ei, iar numărul femeilor era egal cu cel al bărbaților.

— Mesaje neclare, spuse Bard și făcu un gest care îi opri deodată în loc pe ceilalți Spațieni.

— Stați să încerc eu, spuse Ty, dacă-i adevărat că sunt înrudiți cu mine.

Înaintă decis până la câțiva pași în fața lui Beled, se opri și mimă că scoate o săgeată și o lansează pe o traiectorie înaltă. Apoi arătă către arcași.

Imediat unul dintre Săpători, un bărbat aflat aproape de mijlocul grupului, se întoarse către ceilalți și se îndepărtă câțiva pași de ei cu spatele, întorcându-și capul dintr-o parte în alta ca să-și facă o imagine despre cum arăta formația lor din punctul de vedere al Spațienilor. Strigă ceva care, de la distanța aceea, nu prea reuși să răzbată peste zgomotul vântului pe stânci. Arcașii și santinelele răspunseră într-un târziu, deși nu foarte hotărât. Coborâră de la posturile lor de observație și, îndemnați de conducătorul lor, lăsară arcurile pe jos și se îndepărtară de ele.

Conducătorul se întoarse spre Ty și ridică mâinile cu palmele în sus.

Ty își lăsă katapulta alături, pe o piatră.

Un al doilea Săpător se desprinse din grup și porni înainte, sprijinindu-se în două bastoane. Avea capul pleșuv și barba sură. Când ajunse în dreptul conducătorului, care părea ceva mai tânăr decât el, porni și acesta împreună cu el, potrivindu-și pasul după al bătrânului.

Doc își puse în mișcare scaunul-crator. Din obișnuință, Memmie o luă și ea din loc, dar nu apucă să facă decât câțiva pași până când el se întoarse și o opri cu un gest.

— Dar iau eu ăsta, spuse el, și întinse mâna după baston.

Ea i-l dădu, iar Doc și-l puse sub braț.

Ty îl așteptă să-l ajungă din urmă, apoi își continuară drumul împreună.

Unii dintre Săpători păreau foarte dornici să urmărească de aproape ce se petrecea și începură să înainteze pe furiș, declanșând controverse în interiorul grupului și făcându-i pe Beled și Bard să se apropie și ei. Printr-un fel de negociere

nonverbală, cele două tabere ajunseră la o înțelegere prin care un total de opt Săpători – cei doi din față plus un eșalon de șase inși care veneau în urma lor – se aventurară la loc deschis ca să egaleze grupul celor opt Spațieni. Printre Săpători se numărau câțiva cu aparență de războinici, care îi țineau sub supraveghere pe Bard și Beled, dar erau și femei, și copii. De partea Spațienilor, Ty și Doc erau în frunte, cu Memmie la câțiva pași în urmă. Einstein, Ariane și Kath Doi păstrau o oarecare distanță, în timp ce Bard și Beled, ale căror arme se vedeau de la o poștă, rămaseră mai departe în fundal, fiecare pe câte o latură, conform unei înțelegeri nerostite de a rămâne în afara razei de acțiune a armelor, cum făceau și arcașii Săpătorilor.

Cele două formațiuni ajunseră la o distanță de la care puteau purta un dialog și se cântăriră scurt din priviri.

Aspectul Săpătorilor le era familiar Spațienilor din vechile înregistrări video: erau oameni originari, ca aceia care populau Epopeea. Din punct de vedere genetic, erau omogeni. Erau albi cu părul blond sau roșcat și cu ochi care păreau să se fi deschis la culoare în întunecimea peșterilor. Pielea le era albă de la natură, dar pistruiată din cauza expunerii la soarele de la suprafață. Erau mai mărunți decât oamenii originari, dar nu într-atât încât să pară pipernicíți pe o stradă aglomerată din Lanț. Exceptându-i pe teklani și pe neoanderi, care trebuiau să fie masivi din motive care țineau de ocupațiile lor, descendenții Evelor scăzuseră și ei în dimensiuni, cu precădere în timpul Primului Mileniu. Nu se grăbiseră să revină la statura inițială nici măcar în cel de-al Cincilea, când, în general, avuseseră loc din belșug să stea în picioare cu spatele drept. Acești Săpători – cel puțin eșantionul restrâns care se apropiase suficient ca Ty să-l poată cântări din priviri – păreau totuși neobișnuit de scunzi și vânjoși. În ochii lor, Ty nu se remarca prin nimic. Doc era interesant mai ales din cauza vârstei sale și a metodei prin care se deplasa. Poate Kath Doi, Memmie și Einstein le păreau ciudați mai mult din cauza colorației lor decât a vreunei modificări genetice. Categoric, structura facială a lui Ariane avea ceva neobișnuit. Beled și mai ales Bard erau pentru ei niște monștri.

După un minut în care se cântăriră din priviri, Săpătorul mai vârstnic făcu câțiva pași apăsați înainte și vorbi în engleza pre-Zero pe care toți Spațienii o cunoșteau din Epopee:

— Lași care dau bir cu fugiții, ați pătruns fără permisiune într-

o lume pe care n-o mai puteți numi casă fiindcă nu vă mai aparține. Plecați.

— Hai, că merge bine, observă Ty către Doc.

— Își încordează și el mușchii de ochii celorlalți, spuse Doc. Cel mai bine e să-l lași. Ești amabil, te rog?

La comanda lui, cratorul își îndoi picioarele, lăsându-se cât mai aproape de pământ, și Doc întinse o mână. Ty îl apucă de braț, sprijinindu-l să se dea jos de pe robot și să stea pe picioarele lui. Doc se propti în baston cu cealaltă mână, apoi, cu grijă, îi dădu drumul lui Ty. Făcu un pas înainte. Toate aceste gesturi produceau murmure printre Săpători. Poate că inițial îl văzuseră pe Doc ca pe un fel de cyborg, dar acum înțelegeau că era doar un om foarte bătrân. El făcu câțiva pași până găsi un loc neted care i se păru potrivit și înfipse bastonul în pământ.

— Poate că arăt ca de cinci mii de ani, începu el, dar adevărul e că sunt doar un descendent al celor pe care îi numiți lași. Deși îndrăznesc să spun că ați fi mai îngăduitori dacă ați cunoaște faptele lor din timpul îndelungatului exod. Am onoarea de-a mă adresa cuiva al cărui strămoș a fost Rufus MacQuarie?

— Toți avem aceeași genealogie, răspunse celălalt vârstnic, cu un glas răsunător.

— Atunci, cred că am ceva care vă aparține, spuse Doc.

Mișcându-se încet și calculat, trase bastonul afară din pământ și îl ridică, ținându-l orizontal pe palmele desfăcute.

— Vă rog să mă iertați că l-am împrumutat fără încuviințarea voastră.

Dacă Spațienii ar fi fost în stare să urmărească reacțiile tuturor Săpătorilor concomitent, ar fi obținut un tezaur de informații despre felul cum funcționau gândirea și societatea lor. Citirea gândurilor la un asemenea nivel era, în general, o însărcinare care li se oferea julianilor, deci se putea presupune că rotițele rapide ale lui Ariane și simțurile ei avide funcționau la capacitate maximă.

Tinerii de sex masculin păreau divizați între un grup mai vindicativ, care dorea să se confiște imediat Bastonul lui Srap Tasmaner, și altul cu o stare de spirit mai cavalerească.

În ansamblul său, grupul se compunea dintr-o minoritate care se arăta indignată de faptul că Doc le răpise proprietatea asupra acelei cozi de lopată, dar și – mai important – dintr-o majoritate care se rușina la ideea că aveau de gând să-i ia bastonul unui

om bătrân.

Ce aveau în comun aceste două grupuri era faptul că luau de bun ce le spunea Doc. Un mic cerc de inițiați – bătrânul, conducătorul mai tânăr și o femeie de vârstă mijlocie care se apropiase pentru o consfătuire în trei – aveau inteligența de a înțelege că Doc juca un rol ca să câștige bunăvoința publicului, nu încerca într-adevăr să deschidă o discuție despre proprietatea asupra unei bucăți de lemn.

Cu alte cuvinte, Săpătorii reacționau, în ansamblu, ca orice alt grup de oameni. Ceea ce reprezenta o informație interesantă și importantă în sine, din moment ce multe lucruri puteau să se fi schimbat în decursul a cinci mii de ani petrecuți în mine.

Discuția dintre cei trei conducători mai continuă o vreme și se termină cu o grămadă de gesturi de încuviințare. Cel vârstnic își luă poziția de confruntare, cu bastoanele înfipte în sol și cu hotărârea judecății întipărită pe chip. Cel tânăr și femeia între două vârste înaintară către Ty, respectiv către Doc. Bărbatul se opri la doi pași în fața lui Ty, exact înainte de locul în care devenea posibilă o strângere de mână sau o bătaie cu pumnii. Femeia se apropie de Doc și luă bastonul de pe palmele lui întinse. Gestul ei declanșă un val de reacții printre Săpătorii care urmăreau fascinați scena de la distanță.

Cu voce joasă, dar clară, femeia spuse:

— Bătrâne, ne-ai rușinat cu vorbele tale și ne-ai îndatorat să-ți răspundem la fel. Pentru vârsta pe care o ai, nu va ridica nimeni mâna asupra ta.

Păși mai departe pe lângă Doc, își uni mâinile la capătul bont al cozii de lopată și începu s-o învârtească în jur. Apoi, cu o mișcare înainte bruscă și hotărâtă, o coborî drept în tâmpla lui Memmie.

Memmie căzu în genunchi, apoi în patru labe, cu capul – din care deja îi picura sânge – plecat aproape până la pământ și cu ceafa expusă. Acolo înfipse femeia capătul ascuțit al bastonului, împingându-l până la câțiva țoli adâncime, urmărind să străpungă plămânul, inima sau ambele. Remembrance nu se răsturnă, ci mai degrabă se dezumflă, lăsându-se încet pe pământ în poziție fetală.

Bărbatul mai tânăr se aruncase între timp asupra lui Ty. Nu era limpede dacă avea intenția să-l rănească sau doar să-l imobilizeze cât timp era sacrificată Remembrance. În orice caz,

piciorul lui mișcă o piatră din loc, făcând un zgomot care îl avertiză pe Ty. Acesta reuși să se întoarcă astfel încât atacatorul se răsuci pe lângă el, în loc să-l izbească de-a dreptul. Mișcarea descendentă a Săpătorului se transformă într-un dezavantaj pentru el, dezechilibrându-l. Înșfăcându-l de gleznă și zvâcnind cu ea în sus, Ty îl făcu să cadă cu fața în țărână și cu ambele picioare în aer, cu tălpile mocasinilor către cer. Ty îi prinse un picior în îndoitura genunchiului și se lăsă greu, îndoindu-i laba înainte; călcâiul i-ar fi ajuns omului până la fesă dacă Ty nu și-ar fi interpus gamba între partea din spate a coapsei sale și mușchiul superior al gambei, amenințând să-i rupă genunchiul. Omul se zvârcoli pe pământ, așa că Ty se lăsă și mai greu pe el, cu duhoarea mocasinului în nări, și simți o pocnitură premergătoare în interiorul încheieturii. Omul răcni și încetă să se mai împotrivească.

Toate acestea se petrecură în același moment în care femeia o ucidea pe Remembrance, lucru de care Ty nu-și dădu seama cu adevărat decât după ce reușise să preia controlul asupra adversarului său. Tocmai își întorsese privirea către Memmie și înțelegea cât de gravă era situația, când surprinse o mișcare cu coada ochiului și se răsuci să se uite la Doc cum se lăsa în jos și se așeza pe pământ. Se întorsese și văzuse cu ochii lui atacul asupra lui Memmie.

— Cer evacuare. Cer evacuare, spunea Ariane.

Ty nu avea nici cea mai vagă idee cu cine vorbea femeia.

Zgomote ciudate, ca niște fluierături ascuțite, se auziră din cer. Ty ridică privirea și văzu un stol de săgeți în zbor arcuit deasupra capului său. Trecură mult peste Ariane, Kath Doi și Einstein și se înfipseră cu bufnete seci în sol sau ricoșară din pietrele de la picioarele lui Beled și Bard, care înaintaseră până în acel moment.

Femeia care ținea bastonul trăise un fel de transă, dar apoi atenția îi fusese atrasă de Ty și văzuse cum decurseseră lucrurile între el și bărbatul mai tânăr. Un val de furie îi înecă trăsăturile. Cu capătul însângerat al bastonului ațintit către Ty, o luă la fugă în direcția lui.

Ty se lăsă cu toată greutatea pe piciorul adversarului și i-l rupse. Apoi se săltă în picioare și se feri de Săpătoarea care țipa și flutura din brațe. Înaintă ținând în mână o piatră, pe care o aruncă spre capul femeii. Nu ochi bine, dar tot o făcu să șovăie

și să se ferească, ceea ce îi dădu timp să mai înșface două pietre și să mai facă un pas în față. Încă două pietre, dintre care una o lovi în claviculă, și încă doi pași. Sprijinindu-se pe călcâiul din spate, femeia îl ținti cu bastonul ascuțit, dar gestul ei era prea evident, așa că Ty pară lesne cu antebrațul stâng, înfășurându-și tot brațul în jurul suliței și blocându-i astfel pe lângă corp vârful însângerat, întinse mâna liberă, o lovi pe femeie în ochi cu degetul mare, o apucă de ureche și practic o smulse din jurul bastonului, aruncând-o ca pe un ambalaj nefolositor. Bărbatul mai în vârstă venea spre el învârtindu-și bastoanele cu ambele mâini și, mai înspăimântător, câțiva dintre tinerii războinici alergau cu lăncile ținute la orizontală. Ty merse direct către bătrân, îi zbură bastoanele din mâini lovindu-le controlat cu coada lopeții, îl răsuci cu spatele la pieptul lui și îi așeză coada lopeții de-a curmezișul gâtlejului, proptind-o în loc cu brațul îndoit și cu mâna apăsând ceafa pleșuvă a bărbatului. Începu apoi să-l tragă cu spatele la deal, către ceilalți membri ai Șaptelui. Căci scutul acesta uman putea să-l protejeze din față, dar băieții cu lănci dădeau ocol deja ca să ajungă în spatele lui, iar Ty trebuia să spere că ceilalți îl vor apăra din partea aceea.

Una dintre lăzile cu echipament aflate lângă planor păru să explodeze. Dar era o explozie ciudată, fără flamă și cu puțin zgomot. Părea mai degrabă că lada se dezagregase într-un nor dens, granular, care devenea translucid pe măsură ce se risipea. O clipă mai târziu se petrecu același lucru cu o ladă de alături. Ambele lăzi rămaseră culcate pe o parte, goale.

Săpătorii aflați în preajma planorului scoteau acum exclamații de surprindere sau țipau de-a binelea. Nici măcar lui Ty nu-i era clar ce se petrecuse. Era destul ca să îi facă pe săpători mai precauți, fiindcă le inducea spaima că erau atacați din spate. Înaintarea lor deveni șovăitoare și se uitară într-acolo să vadă ce se întâmpla.

Un strat cenușiu și subțire se întindea pe jos, pornind la vale către ei. Semăna puțin cu un val rămas fără vlagă, care spală în spume o plajă netedă înainte de a se risipi în nisip, despărțindu-se în jurul pietrelor și reunindu-se de cealaltă parte. Semăna mai mult însă cu o avalanșă, fiindcă sporea în viteză pe măsură ce se apropia. În timp ce se năpustea pe lângă Ty și pe lângă bărbatul vârstnic, despărțindu-se în jurul tălpilor lor, Ty reuși să-și dea seama că era un roi compus din muniboți de două feluri

diferite – din cele două lăzi care se goliseră. Acum erau amestecați. Forfotiră pe lângă Einstein, Ariane și Kath Doi, după care se răspândiră pe toată panta netedă care îi despărțea de Beled și Bard. Cei doi se împărțiseră pe flancuri, dincolo de raza de acțiune a săgeților. Acolo roiul se bifurcă, toți muniboții de un tip convergând către Beled și toți muniboții de celălalt tip îndreptându-se către Bard. Muniboții din primul grup – cei configurați de Albastru – erau mai mici, cu picioare mai lungi și mai rapizi pe teren accidentat. Roiul lor se strânse într-un șuvoi puternic, păcănind, scânteind și șuierând, iar șuvoiul țâșni de pe pământ pe corpul lui Beled. În loc să-l lovească însă, se prelinse în jurul lui. În decurs de câteva clipe, era îmbrăcat din cap până în picioare într-o armură făcută din solzi suprapuși, fiecare solz fiind spinarea ca de coleopteră a unui munibot. Se îngrămădiseră pe el și se încleștaseră laolaltă. Câțiva rătăciți se cățărau pe spinările celorlalți, căutând și astupând golurile.

Celălalt roi avu nevoie de ceva mai mult timp ca să ajungă unde era Langobard. Pe ultimii circa cincizeci de metri, trecu printr-o fază de tranziție care îl făcu să capete un aspect ca de împletitură. De câte ori era posibil, muniboții se împerecheau, cuplându-se cap-coadă cu cei aflați în fața lor și formând perechi, apoi șiruri de câte trei și patru care se combinau cu altele, așa că, la momentul când ajunse lângă stăpânul său, roiul se unise în vreo șase corzi lungi, elastice, și tot atâtea segmente mai scurte. Practic, acești muniboți erau vezbouri, mai obișnuiți cu zborul decât cu târâtul. Aveau o capacitate limitată de zbor solo, dar le mergea mult mai bine când se combinau în trenuri aeriene. În timpul goanei lor în josul povârnișului acumulaseră o cantitate mulțumitoare de energie prin simplul fapt că pierdeau altitudine, așa că pe ultimele câteva sute de metri deveniră capabili să se salte de pe sol ca niște cobre și să șfichiuiască în aer, țâșnind pe lângă Langobard, dar descriind ocoluri strânse în spatele lui, curbându-se în jur, capătul din față în căutarea cozii, până ce formară trenaruri: bucle închise, integral aeriene, zburând în cercuri nesfârșite în jurul trupului său, învingând gravitația cu modesta cantitate de portanță furnizată de aripioarele lor boante. El le sporea viteza printr-o metodă simplă și ingenioasă, atingându-i din când în când, însă muniboții își mai trăgeau energie și din câmpul produs de generatorul electric din spinarea lui. Probabil o treime

dintre vezbouri eșuaseră în a-și găsi un loc în lanțurile suficient de lungi ca să formeze trenaruri, de aceea câteva segmente mai scurte îi căutară gleznele și i se încolăciră în spirală pe picioare, ca niște șerpi care urcă pe trunchiurile copacilor. Mai erau și câțiva singuratici care nu reușiseră să se unească nici măcar cu un lanț scurt; aceștia se cățărară pe trupul lui cât mai sus cu putință, concurând zgomotos pentru pozițiile de pe umerii săi. Punându-se în mișcare, Bard arăta acum ca o combinație dintre Omul vitruvian al lui Da Vinci, înscris într-un sistem de cercuri, și o reprezentare timpurie a atomului, înconjurat de o serie de orbite circulare. Fiecare trenar cânta o notă diferită când vezbourile sale forfecau aerul, intensitatea crescând când absorbea energie și sporea în viteză. Bard și Beled se apropiau acum ca să-și unească forțele, înaintând încetul cu încetul către Săpători, pe măsură ce li se activau sistemele defensive. O singură săgeată, de încercare, trasă pe o traiectorie înaltă de cel mai avansat dintre arcași, plonjă către Langobard, dar o scurtă deviere a unui trenar o împinse deoparte neceremonios.

Nimic din ce se întâmpla nu era o noutate pentru Ty, dar tot îi distrăgea atenția. Forțându-se să se ocupe de lucrurile mai apropiate și mai presante, văzu că un războinic avansase până la Doc, care zăcea pe o parte împotrivindu-se cu ultimele puteri, și ridicase lancea ca și cum s-ar fi pregătit să-l ucidă dintr-o singură lovitură. Dar se oprise. Poate că nu intenționa decât să sugereze amenințarea. Poate era năucit de ceea ce se petrecuse cu roiurile de muniboți.

Ty îl târa pe bătrânul Săpător înapoi către Ariane, Kath Doi și Einstein, care, prudenți, se făcuseră una cu pământul în spatele unei ridicături care oferea un minimum de protecție împotriva săgeților trase direct într-acolo – deși niciun fel de protecție împotriva sulițelor care plonjau de deasupra. Când se întoarse iar să se uite la vale, Bard și Beled dispăruseră și singurul indiciu asupra locului în care se ascunseseră era mișcarea câtorva muniboți răzlețiți care se străduiau să-i prindă din urmă. O parte din el simțea dezamăgire pentru faptul că nu înaintaseră în forță ca să-i distrugă pur și simplu pe Săpători. Partea mai bună din el înțelegea că erau prea inteligenți și prea profesioniști ca să facă așa ceva; își căutau adăpost, se retrăgeau, observau și așteptau să preia controlul niște minți mai raționale.

Ariane, care țâșnise pe pantă la vale, înșfăcă din mers

katapulta lăsată de Ty pe piatră. Bun.

Stârnite, santinelele postate sus, pe stâncile care flancau valea, răcneau vești despre mișcările lui Bard și Beled, cu ciudata frazare biblică a Săpătorilor. Se părea că teklanul și neoanderul se deplasau rapid către înălțimi.

Una dintre santinele scoase un țipăt ascuțit și amuți, distrăgându-le atenția tuturor celorlalți Săpători pentru câteva clipe.

Ariane fugi la deal până dincolo de Ty, se lăsă într-un genunchi și apăsă gura katapultei lui Ty în ceafa femeii care o ucisese pe Memmie. Femeia se ridicase în șezut și își acoperea cu o mână ochiul în care o lovise Ty mai devreme.

Purtarea lui Ariane era ciudată; o recunoșteai din filmele artistice realizate în perioada pre-Zero, erau gesturile pe care le făceau atunci cu genul de armă care proiecta cu viteză mare gloanțe de plumb neinteligente. Cu o katapultă, nu prea avea sens. Dar, pe post de comunicare nonverbală cu Săpătorii, avu efect.

— Trei sute de metri mai la vale de planor, spunea Ariane, probabil aceluiași prieten imaginar căruia i se adresase ceva mai devreme.

Apoi către femeie:

— Scoală. Într-un fel sau altul, creierul tău e pe cale să explodeze.

Ty își auzi propriul fornăit când se forță să nu râdă. După toate aparențele, acea parte a minții lui care identifica lucrurile amuzante continua să-i funcționeze în fundal, chiar dacă contribuția ei nu-i folosea la nimic. Felul în care se mișca Ariane și lucrurile pe care le spunea erau atât de nepotrivite cu persoana ei, încât funcțiile superioare ale creierului lui Ty nu știau cum să le interpreteze; între timp, Ty chicotea de parcă se uita la o comedie.

Femeia își strânse picioarele sub ea. Ariane o apucă de gluga hanoracului și o săltă în picioare, apoi porni cu ea la vale în marș forțat, ținând gura katului apăsată de tâmpla ei. Ty se uită la ea când trecu pe lângă el.

— Ariane, ce faci?

— S-ar părea că nu-ți dai seama că asta schimbă totul, spuse ea.

Lăsă katapulta jos un moment, apoi o ridică iar și îl ținti cu ea

pe Ty. Arma scoase acel pocnet caracteristic momentului în care un munibot era lansat din țeavă, după care Ariana o propti iar în țeasta femeii.

Ty simți impactul ca pe o lovitură de pumn în cușca toracică și dădu înapoi instinctiv. Dar înainte de a apuca să-și revină, munibotul i se și îngropase în haine, înfipsese în el o pereche de sonde ascuțite ca niște ace și începuse să-i bruieze sistemul nervos. Cum mai fusese lovit de muniboți, Ty știa că unica lui speranță era să se lovească de pământ cu altceva în afară de față, așa că dădu drumul cozii de lopată și bătrânului Săpător și căzu.

Dacă ar fi fost în stare să vorbească, i-ar fi spus lui Kath Doi să nu-și facă griji pentru el – mai bine să facă ceva în privința lui Ariane. Dar îi clănțăneau dinții prea tare ca să poată forma cuvinte, așa că tot ce putea face era să-și țină în funcțiune mușchii care îl ajutau la respirat.

Bătrânul se îndepărtă clătinându-se, căzu în genunchi și găsi coada lopeții pe pământ, chiar în fața lui. O luă cu o mână, o propti în pământ, o apucă și cu cealaltă mână și se folosi de ea ca să se ridice iar în picioare. Înaintă către Ty, care zăcea pe jos cuprins de spasme. În momentul următor, Ty conștientiză o formă întunecată deasupra sa și, ridicând privirea, o văzu pe Kath Doi stând lângă el, cu fața la bătrân, ridicând instinctiv un braț ca să se apere. Coada lopeții lovi brațul acela cu un bufnet și o făcu pe Kath Doi să se împleticească și să țipe de durere. Omul ridică apoi capătul ascuțit al bastonului deasupra lui Ty.

— Mutant nelegiuit! răcni el.

După care adăugă ceva care se pierdu în pocnetul unei katapulte. Folosindu-și arma de la șold, Kath Doi îl împușcase drept în burtă de la mică distanță. Bastonul căzu din mâinile omului și îmbogăți inventarul de dureri minore al lui Ty, pentru că nimeri cu vârful în pieptul lui. Omul se prăvăli greoi lângă el, izbindu-se cu capul de o piatră.

Deodată Ty se simți eliberat, cel puțin neurologic. Îngenuncheat lângă el și mânuind un cuțit cu mâner de os, Einstein desprinsese cu forța munibotul de pe el și acum se folosea de măciulia din oțel ca să-l facă bucățele pe o piatră.

Kath Doi, cu gura deschisă într-un țipăt înăbușit, se sprijinea într-un genunchi și își rotea cu încetinitorul brațul lovit.

Deasupra ei, o mișcare printre nori îi atrase atenția lui Ty: o

baghetă luminoasă care cobora din cer în poziție orizontală. Din punct de vedere vizual, semăna aproape perfect cu lovitura cozii de lopată de mai adineauri, numai că în acest caz obiectul avea o lungime de câțiva kilometri și o incandescență de parcă tocmai fusese scos din patul de cărbuni al unui foc de tabără.

Acum înțelegea. Întoarse capul ca să privească în josul pantei. Într-un luminiș aflat la circa trei sute de metri mai jos de planor, pământul strălucea zugrăvit în roșu-rubiniu de laserele proiectate de sus: trei pete strălucitoare formând un triunghi echilateral și un cerc granular centrat între ele. Lumina scăldă scurt capul și umerii lui Ariane când își împinse ostatica în mijlocul cercului.

Bagheta luminoasă coborî drept deasupra lor, învăluindu-le în capătul său cavernos, apoi țâșni înapoi în cer, lăsând în urmă doar urmele de pași care se terminau în centrul unei adâncituri perfect rotunde în pământ. De jur-împrejur se întindea penumbra vegetației care fusese pârlită de radiația termică. În momentele de dinainte ca dispozitivul să fie retras prin covorul de nori, reușiseră să vadă cabina care le ridicase pe Ariane și pe prizoniera ei, retrăgându-se apoi în interiorul tubului roșu-incandescent ce se pregătea să părăsească atmosfera.

•

Mecanismul pe care îl convocase Ariane se numea thor. Consta dintr-o piatră mare – un ditamai capul de baros pe potriva unui zeu – cu o „coadă” foarte lungă și ușoară, capabilă să coboare până la suprafață chiar și atunci când „capul” abia dacă atingea stratul superior al atmosferei. Tot angrenajul se rotea ca un ciocan aruncat orizontal, cu alte cuvinte coada lungă se rotea într-un cerc larg în jurul capului.

În capătul cozii se afla cabina de colectare, în care încăpeau trei oameni dacă stăteau foarte înghesuiți. În timpul coborârii sau ascensiunii era închisă într-o carcasă exterioară proiectată să reziste la solicitările trecerii prin atmosferă. Coada cobora „pășind” din spațiu cam în același fel ca și bola hangarelor pe care o folosiseră recent Kath Doi și Beled, numai că, în loc să facă pauză în atmosfera superioară ca să culeagă o aeronavă, aceasta săgeta întreaga atmosferă până la suprafață și prindea orice se întâmpla să se afle în zona-țintă – pe care o lumina în prealabil cu lasere, ca pasagerii să știe unde să stea. După aceea, capul barosului pivota înainte în atmosferă, prindea

curenții de aer și încetinea, ridicând rapid coada și catapultând încărcătura pe o orbită mult mai înaltă. Capul se detașa și cădea ca un meteorit. Asta însemna, bineînțeles, că era vorba de un dispozitiv de unică folosință, trimis doar la urgențe, ba chiar și atunci doar pentru cazuri de extremă necesitate, când se considera că merită riscul de a da drumul bolidului să cadă la întâmplare.

Așadar, se putea presupune că un crater nou-nouț decora acum interiorul Americii de Nord undeva către est față de poziția lor și că Ariane și prizoniera ei se îndreptau către un loc sigur din segmentul roșu al inelului. Ce le aștepta acolo era pură speculație, dar pentru Ariane urma să fie vorba probabil de o recompensă substanțială, de o medalie și de o promovare în ierarhia superioară a contraspionajului militar din Roșu.

Doc nu mai scoase niciun cuvânt coerent. Văzând ce pățise Memmie, suferise un atac cerebral care îi cauzase pe loc o afazie. Umflarea creierului îl ucise o oră mai târziu. Săpătorii îl îngropară alături de Memmie, în locul în care căzuseră amândoi.

După câteva ore, Săpătorul vârstnic arăta mai bine, cu excepția câtorva simptome care indicau o contuzie. Celui mai tânăr i se fixă piciorul în atele. Pe amândoi îi bântuiau gânduri criminale față de cei trei prizonieri rămași. Dar se părea că majoritatea Săpătorilor fuseseră luați prin surprindere de ceea ce se petrecuse și pledau acum pentru o abordare mai cumpătată a viitoarelor relații dintre tribul lor și o asemenea civilizație care putea produce lucruri precum roiurile de muniboți folosiți de Ariane, thorul, Beled și Langobard pe post de arme.

Ca să-și demonstreze și ei valoarea tehnologică, sau poate pur și simplu ca să se mai elibereze de tensiune, Săpătorii detonară un bulgăre de explozibil manufacturat în spațiul liber dintre planor și mormintele proaspete. În mod clar, avea rolul de avertisment pentru Bard și Beled, despre care se presupunea că privesc totul ascunși undeva prin apropiere.

Ty, Einstein și Kath Doi se aleseră cu niște zgărzi articulate din oțel îndoit. Când se strângeau în jurul gâtului, buclele din capete se aliniau și se putea trece un lanț prin ele, strângându-le laolaltă și înșirând unul după altul toți prizonierii. La un capăt, lanțul se termina cu un lacăt străvechi, prea mare ca să treacă prin buclele zgărzii lui Kath Doi. Celălalt capăt fu apoi fixat cu un

șurub pe un țăruș mare de lemn, pe care un Săpător deosebit de voinic îl bătu în pământ cu un baros cu cap de piatră care arăta ca un thor miniatural.

Ceva mai la deal, acolo unde prizonierii nu puteau ajunge, alți Săpători construiau un mic tumul din pietre. În vârf puseră alt bulgăre de explozibil. La bulgăre atașară fire pentru detonare și le întinseră până la tabăra lor principală, care se afla sub aripile planorului, la vreo cincizeci de metri distanță.

— Ce-a fost aia?! vru să știe Einstein imediat ce Săpătorii îi lăsară singuri. Adică, evident c-a fost un thor. Am auzit de ele. Dar…

Și ridică mâinile, nedumerit.

— Ariane e o cârtiță, spuse Ty, apoi se corectă: *Era* o cârtiță. Acum probabil e o eroină. O eroină roșie.

— Roșul a trimis thorul jos ca să… cum îi ziceți voi, ca s-o extragă.

— Mda. Pe ea și, mai important, o mostră biologică vie și nevătămată.

La capătul șirului, Kath Doi intră într-un sac de dormit și ațipi. Ty bănuia că avea să doarmă multă vreme. El și Einstein se deplasară pe lanț cât mai departe cu putință ca să o lase să doarmă în pace și se așezară pe vine. Săpătorii le lăsaseră lemne de foc și surcele. Fără să discute mai întâi, se apucară de aprins focul. Era limpede că Einstein mai făcuse așa ceva, de aceea Ty îl lăsă pe el să se ocupe. Tânărul ivyn avea ideile lui foarte aparte despre foc.

— Unde-ai învățat să te bați așa? îl întrebă Einstein. Ești parțial teklan sau ce?

— Ca să te bați nu-i nevoie să știi cum, spuse Ty. E nevoie doar să te hotărăști.

— Omule, ce să zic, eu încremenisem.

— Uite ce-i, astea sunt momentele în care deciziile pe care le-au luat Evele noastre acum cinci mii de ani ne controlează acțiunile în asemenea grad, încât noi ajungem practic inutili. Ție ți-a fost menit să stai deoparte, să observi și să analizezi.

— Iar ție ți-a fost menit să fii erou, spuse Einstein.

— Un erou ar fi salvat-o pe Memmie.

— Dar nimeni n-ar fi putut să anticipeze ce s-a-ntâmplat! Cum s-a dus femeia aia spre ea ca nebuna…

— O să ne punem întrebarea asta multă vreme de-acum

înainte.

Ty oftă și se uită în direcția taberei în care Săpătorii își vedeau de treaba lor ca și cum nimic nu se întâmplase. Unii frigeau bucăți de carne pe care le tăiaseră din carcasele unor erbivore mari ucise în pădure. Erau o mulțime de copii sub zece ani, dar puțini adolescenți. Jumătate dintre femei păreau gravide.

— Joacă-ți rolul, Einstein. Tu ești ivynul din grupul nostru acum, când Doc nu mai e. Ce vezi?

Einstein nu părea dornic să vorbească, dar Ty îl îndemnă:

— Eu văd o explozie de populație.

Einstein se concentră imediat și încuviință din cap.

— N-ai auzit în viața ta de oamenii ăștia, continuă Ty, chiar dacă ZIO-ul tău e de cealaltă parte a munților ăstora și oamenii tăi patrulează pe-aici tot timpul.

— Mina lui Rufus MacQuarie era mai departe spre nord, spuse Einstein. Oamenii ăștia trebuie să fi ieșit la lumină de puțină vreme.

— Uită-te care-i cel mai mare copil de-acolo și așa o să afli probabil data exactă.

— Dar atmosfera e respirabilă de trei sute de ani! De ce s-aștepte până acum?

Ty arătă cu capul către centrul taberei Săpătorilor: marele pat de cărbuni, carnea pârlindu-se deasupra lui.

— Hrana? spuse Einstein.

— Hrana și combustibilul, confirmă Ty. Au stat jos în gaura lor și-au trăit Dumnezeu știe cu ce – cu tofu de peșteră, cu de-astea – de la începutul Ploii Solide. Poate mai sondau din când în când aerul de-afară. Când a devenit respirabil, probabil au ieșit și-au aruncat o privire în jur. Dar pământul era tot sterp, incapabil să susțină viața. Abia în ultimii ani a sădit TerReForm partea aia din Beringia cu animale mari cât să merite efortul depus pentru vânarea lor. Ăsta a fost startul – semnalul că puteau să iasă la lumină.

— Și să se pună pe făcut copii cât mai repede, s-ar zice.

— Așa s-ar zice. Acuma, Einstein, ce-ți spune asta despre rolurile specifice sexelor?

— Păi, pentru început, ei n-au nicio Evă, îl au pe Adam – Rufus –, așa că ar putea foarte bine să fie mai pa… patri…

— Patriarhali.

— Mersi. Și pe urmă, dacă se așteaptă de la toate femeile să

facă o mulțime de copii…

— Asta îți sugerează ceva anume, spuse Ty. Acuma, uite marea întrebare care de fapt ne sare în ochi. Ești Săpător, da? Nu ești prost. Tot ce trebuie să faci e să scoți capul din peștera ta într-o noapte senină și să te uiți la cerul de miazăzi, ca să vezi inelul habitatelor. Iar în timp vezi Ochiul mutându-se înainte și înapoi pe inel și poți să vezi noile habitate, cum devin ele luminoase pe măsură ce se construiesc. Vezi bole coborând pe cer și aeronava TerReForm zburând pe deasupra capului tău, și ploaia de ONAN-uri coborând de-a dreptul din inel. Și nu ești un sălbatic ignorant. Ai tăi au păstrat o cultură tehnologică rezonabil de avansată. Arcurile alea compuse. Bulgărele de explozibil. Vasăzică, n-ai fi interpretat toate astea drept zei sau îngeri, sau mai știu eu ce.

— Au știut, spuse Einstein. De la primul…

— De secole, spuse Ty, dând din cap. De cum s-a putut respira afară.

— De-atâta vreme știau că miliarde de oameni locuiesc în cer, spuse Einstein. Dar n-au încercat niciodată să-și semnaleze prezența.

— Mai mult decât atât. S-au ascuns de noi! Să știi că s-au făcut eforturi pentru găsirea minei lui MacQuarie acum câteva decenii. Oamenii ăștia trebuie să fi luat hotărârea că nu vor să fie găsiți.

— De ce să facă așa ceva?

— Asta întreb și eu. Din teamă? Din furie?

— Insul ăla mai bătrân chiar că ne urăște. „Lași care dau bir cu fugiții”, așa ne consideră.

— Așa ne-a *numit,* recunoscu Ty. Și ne-a zis-o cu glas foarte tare. Cred că de fapt nu vorbea cu noi.

Einstein dădu din cap aprobator.

— Înțeleg ce vrei să zici. Vorbea cu oamenii din spatele lui.

— Dacă stau pe vine în puțul meu de mină și mănânc tofu de peșteră, când știu foarte bine că există o mulțime de ființe omenești care trăiesc pe orbită în condiții mai bune, atunci am nevoie de un stimulent puternic ca să rămân în peștera mea. Ca să-mi ascund prezența.

— Vreun fel de dukh sau iii-de…

— Ideologie, spuse Ty dând din cap. Ar fi trebuit să prevăd toate astea. Naiba să mă ia că nu le-am prevăzut cu câteva

minute mai devreme.

— Ce să prevezi?

— Că doar un virus mental, o halucinație comună, ar putea explica faptul c-au apărut așa brusc la suprafață.

— Nici Doc n-a prevăzut, spuse Einstein.

Încerca doar să-l facă pe Ty să se simtă mai bine, dar apoi se citi pe fața lui că se simțea consternat că îl vorbise de rău pe unul din neamul lui.

— Nu, spuse Ty, e clar că n-a prevăzut. Acuma, ce-am descoperit noi despre felul cum gândesc oamenii ăștia?

— Sunt, cum îi zici tu, ranchiunoși.

Ty încuviință din cap.

— Pentru conducători era de-o importanță extremă să dea impresia că domină situația sub privirea turmei lor. Ceea ce au și făcut. Pe urmă Doc a făcut treaba aia cu Srap Tasmaner. Un gest de reconciliere, dar și un fel de a-i face să se rușineze că erau așa niște tâmpiți. Poate nu-i o mișcare proastă când ai de-a face cu oameni care au ajuns prin aculturație să se poarte mai rezonabil, să se înțeleagă unii cu alții.

— Oameni ca noi. Oameni care au fost obligați să coexiste în habitate la nesfârșit.

— Dar pentru ei a însemnat că le pune la îndoială autoritatea în fața turmei lor, așa că i-a forțat să aibă o reacție extremă. Să ne dezumanizeze.

— Noi suntem străinii, spuse Einstein.

— Da. Acum noi suntem monștrii extratereștri.

— Și cu cât trece timpul, iar Bard și Beled pândesc din întuneric…

— Cu atât le e mai ușor să ne zugrăvească drept monștri, completă Ty. Și ăsta-i motivul pentru care ne-au izolat. Liderii lor nu vor să vorbim cu turma – să le arătăm că suntem oameni și noi, nimic altceva.

— Dar ia stai puțin, spuse Einstein. Asta înseamnă că liderii știu de fapt că nu suntem niște monștri extratereștri.

Ty nu avea ce să-i răspundă. Anumite aspecte ale situației nu prea aveau noimă. Chibzui la ele în timp ce ațâțau focul și se lăsau hipnotizați de flăcări.

După ce se stârnise Ploaia Solidă, niciun foc – în sensul arderii cu flamă deschisă a unui combustibil solid, bogat în carbon – nu mai fusese aprins de oameni – de Spațieni, în orice caz – timp de

o mie șapte sute treizeci și cinci de ani. Atât durase până la construirea unui habitat suficient de mare ca să poată crește copaci în el, cu destulă atmosferă ca să conțină oxigenul necesar pentru un foc și să absoarbă fumul rezultat. Fuseseră consultate manuale antice ale cercetașilor, în format digital. Dăduse rezultate de la prima încercare. Cei patru piro-pionieri responsabili – cu toții dinani – se adunaseră în jurul lui, urmărind flăcările așa cum făcea Ty acum și, probabil, gândindu-se la tot ce se întâmplase de când simțiseră oamenii pentru ultima dată mirosul fumului de lemne.

El și Einstein nici nu intraseră încă în subiectul Ariane.

Ea era cel mai cumplit coșmar al oricărui julian care încerca să ducă o viață onestă în Albastru: o persoană în aparență albastră, care se dovedea a fi cârtiță roșie. Oare de câtă vreme se infiltrase în contraspionaj, croindu-și drumul ascendent în ierarhie? Sau tocmai se hotărâse să schimbe tabăra? În orice caz, acum se afla în partea roșie a inelului, cu femeia pe care o răpise. Ce trebuie să fi înțeles Săpătorii din asta? Erau măcar la curent cu existența a două feluri de Spațieni?

Și ce anume putea să afle contraspionajul roșu de la femeia aceea? De n-ar fi văzut-o ucigând-o cu sânge rece pe Remembrance, lui Ty i-ar fi părut rău pentru ea.

•

Trei persoane se apropiau dinspre tabăra principală a Săpătorilor, ridicată sub aripile planorului: un războinic ținând o lance cu capăt de oțel, un bărbat între două vârste, albit prematur, cu un aer sumbru, și un al treilea, pe care Ty îl luă drept un puștan, până când ajunseră mai aproape și văzu că era o adolescentă tunsă scurt, încă și mai măruntică decât tiparul obișnuit al acestor oameni. Se purta ciudat, ținându-și capul aplecat și întors într-o parte, privind lumea cu coada ochiului, deși era posibil să fie o ținută dictată de necesitate, fiindcă îl urma îndeaproape pe bărbatul cărunt și trebuia să tragă cu ochiul pe după torsul lui ca să vadă încotro mergea. Țopăind peste obstacole pe care el le depășea fără probleme, fata părea că face câte doi pași pentru fiecare pas al lui. Semăna izbitor cu o veveriță care încearcă să se țină după un câine.

Când ajunseră la o distanță de la care se putea purta un dialog, barbă-sură îl opri pe sulițaș cu o înclinare a capului, apoi mai făcu un pas în față. Fata șovăi. Observând-o, barbă-sură

făcu un gest prin care o încuraja să se aventureze puțin mai aproape. Ea i se piti în spate și trase cu ochiul pe la subsuoara lui.

— Eu sunt Donno, anunță barbă-sură. Mie puteți să-mi vorbiți, dar nimănui altcuiva în afară de Psycul acesta.

Sau cel puțin asta crezu Ty că auzise.

— Eu sunt Tyuratam Lake. Iar acesta e Einstein. Femeia de-acolo e Kath Doi; puțin probabil să ni se alăture și ea în discuție.

— Tyuratam, rosti Psycul cu voce răgușită, un oraș din Asia Centrală, aproape de complexul sovietic pentru lansări în spațiu de la Baikonur, din Kazahstan. Einstein, un fizician teoretician de la începutul secolului XX, înainte de Zero.

Donno ascultă Psycul, dar nu se uită la ea și nici nu făcu vreun gest de răspuns. Atenția lui era concentrată asupra lui Ty. Vorbele Psycului erau doar un zumzăit în urechea lui.

— Când se va trezi Kath Doi, îi vei comunica și ei regula pe care tocmai am proclamat-o, spuse Donno, și vei avea grijă să i se supună.

— Îi voi comunica regula, spuse Ty, iar ea o să hotărască singură dacă i se va supune. N-am nicio autoritate asupra ei. Nu așa e organizată societatea noastră.

Donno avea un aer de parcă n-ar fi crezut nicio vorbuliță din ce spusese Ty.

— Ești dinan.

Așadar, știau despre cele Șapte Eve. Cum ajunseseră să cunoască acest lucru? Răpind indivizi rătăciți și interogându-i? Sau ținuseră legătura în secret cu vreun Spațian?

— Da, răspunse Ty.

— Ești conducătorul acestui grup.

Ty nu spuse nimic. Părea puțin probabil să-l ajute cu ceva dacă le-ar fi explicat că situația era mai complicată.

— Ce-ați făcut cu Marge? întrebă Donno.

— Cine e Marge?

— Femeia care a fost luată de obiectul care a coborât din spațiu.

Pe Ty îl mânca limba să sublinieze ideea iritantă că Donno își răspunsese singur la întrebare. Dar se mulțumi să se uite lung la el, întrebându-se cu ce să înceapă.

— Cealaltă mutantă – o juliană?

— Da.

— Te-a atacat cu propria ta armă. Ai fost surprins.
— Chiar așa, Donno.
— V-a trădat?
— Da.
— Face parte dintre oamenii de la vest?
Pentru Donno, sintagma sugera acei Spațieni care locuiau în partea din Beringia aflată la vest de 166°30′.
— Roșii, așa le spunem noi.
Donno înclină din cap cu aerul că mai auzise cuvântul.
— Deci voi sunteți albaștri.
— Da, noi suntem albaștri și evităm să folosim thoruri.
— Thor: o zeitate germanică cu o putere imensă, asociată cu fulgerul, înarmată cu un ciocan, spuse Psycul.
— Numele tău e o prescurtare de la Enciclopedia? o întrebă Einstein.
Donno îi aruncă o privire ucigătoare. Einstein nici nu băgă de seamă; el se uita la fată cuprins de fascinație și mai mult de atât.
— Da, răspunse ea înainte ca Donno s-o oprească ridicând mâna.
Fata se feri de parcă s-ar fi așteptat să fie plesnită, apoi îi întoarse zâmbetul lui Einstein.
Ty rămăsese aproape năucit amintindu-și o imagine cât se poate de clară din Epopee: o fotografie pe care i-o trimisese Rufus prin e-mail lui Dinah cu puțin timp înainte de Cerul Alb, prezentând biblioteca pe care el și prietenii lui o asamblaseră în citadela lor subterană. În mijloc era expus cu mândrie un șir de volume legate identic care se numeau *Encyclopædia Britannica.*
Fata asta – Cycul, nu Psycul – le citise. Ținuse în mână la propriu cărțile acelea vechi. Sau poate niște cópii făcute de mână.
— El e ivyn, spuse Donno, arătând cu capul spre Einstein.
Nu era o întrebare. Apoi, după ce i se mai risipi izbucnirea de mânie, se uită cu mai multă atenție la puștiul din ZIO.
— Pleoapele lui arată așa din cauza pliurilor epicantice, spuse Cycul, care inspectase îndeaproape, fără să fi fost necesar, fața ivynului.
— Ține-ți gura, îi spuse Donno.
Apoi își concentră iar atenția asupra lui Ty.
— Juliana roșie…

— Ariane, spuse Ty.

— Era o spioană printre voi?

— Așa s-ar părea.

— Interesant. Biblioteca lui Rufus are câteva romane despre astfel de lucruri, din deceniile anterioare lui Zero, dar nu m-am gândit niciodată că voi da ochii cu o cârtiță veritabilă.

Era o afirmație neobișnuit de lungă și de revelatoare din partea lui Donno și părea să invite la niște vorbe de duh despre cârtițe și traiul subteran, dar Ty își spuse că nu era indicat să continue în nota aceea.

— Nici eu nu m-am gândit vreodată c-o să dau ochii cu cineva ca tine, încercă el marea cu degetul.

— În toate aceste mii de ani, ați crezut că suntem morți! spuse Donno. Ei bine, ați crezut prost.

— Înainte să se ducă dracului totul acolo jos, spuse Ty, bătrânul…

— Pop Lloyd.

— Pop Lloyd a afirmat că nu suntem bine-veniți aici.

— A spus adevărul, spuse Donno.

— Nu vreau să par prost, spuse Ty, dar e important, de aceea sunt convins că ești de acord cu mine că e un lucru pe care trebuie să-l înțeleg foarte bine. Grupul vostru – aveți un nume pentru el?

— Rasa umană, răspunse Donno.

— Foarte bine, atunci, rasa umană emite pretenții asupra acestui teritoriu și nu dorește ca oameni ca noi – descendenți ai celor Șapte Eve – să pună piciorul aici.

— Nu fără permisiunea noastră. E corect.

— Care este teritoriul asupra căruia emiteți pretenții de exclusivitate?

— Poftim?

— Valea aceasta? Lanțul acesta muntos? Toată Beringia?

— Întreaga suprafață uscată a planetei Pământ, spuse Donno, clătinând din cap și rostind cuvintele foarte clar și încet. Oamenii voștri au abandonat-o. E a noastră.

Cu replica aceasta se cam încheia orice discuție, cel puțin din punctul de vedere al lui Ty. Lui Einstein însă îi scăpă inevitabila întrebare de adolescent ivyn:

— Dar oceanele?

— Pentru asta trebuie să discutați cu Pingerii, spuse Donno.

— Pingerii?

Donno se uită la Einstein ca la un fel de imbecil.

— Oamenii mării, spuse Cycul. Ei locuiesc…

Dar Donno ridică iar mâna și fata amuți.

La fel ca toți ceilalți. Lucru care părea să-l mulțumească pe Donno. Avea acum la dispoziție câteva clipe în care să examineze în tihnă situația. Arătă cu capul spre Kath Doi.

— E bolnavă?

— Nu, răspunse Ty. Ai ei dorm uneori mai mult timp.

— Moirană, judecând după culoarea pielii?

Ty murea de curiozitate să afle cum ajunseseră Săpătorii să aibă atâtea cunoștințe, fie ele și rudimentare, despre Spațieni. Dar nu era momentul să întrebe.

— Da, spuse el.

Donno număra acum la propriu pe degete. Ajunse la cinci și se opri.

— Cei doi luptători?

Ty dădu din cap.

— Cel mare e teklan.

— Și omul-maimuță?

— O subrasă a aïdanilor, se cheamă neoanderi.

Donno dădu din cap.

— Am văzut dintr-ăștia în vest.

Mai întinse două degete.

— Deci în grupul vostru era câte unul din fiecare rasă – și…?

Arătă cu capul spre Einstein.

— Un ivyn de rezervă, pentru când murea cel bătrân?

— Un ghid din partea locului, îl corectă Ty. Da, noi eram un Șapte. Asta înseamnă o grupare pe care o creăm la ocazii speciale, când avem nevoie de o delegație oficială.

Ceea ce spuse mai apoi era pură speculație, dar n-avea de ce să-și facă griji că putea fi contrazis în acel moment.

— Bătrânul ivyn care e mort acum – Doc, așa-i spuneam noi – bănuia că existați aici, la sol. A venit jos ca să investigheze și a făcut-o ca parte a unui Șapte. Pe măsura importanței acestei misiuni.

Cu asta îl luă pe Donno pe nepregătite. În mod clar, nu era genul de om căruia să-i pese prea tare de ceea ce credeau alții. Dar acum îi intrase pentru prima dată în cap ideea că evenimentele din urmă cu câteva ore puteau fi privite în altă

lumină: una care nu era deloc măgulitoare pentru Săpători. Înțelegea ideea, dar nu era tocmai receptiv la ea.

— Nu mă îndoiesc că ne priviți ca pe o gloată de sălbatici. Nici măcar incursiunea în teritoriile noastre n-o vedeți cum a fost, ca pe un act agresiv. Veniți aici cu războinicii voștri înarmați, cu planorul vostru, cu thorul vostru.

— Donno, câți Spațieni îți imaginezi că sunt pe suprafața Pământului în acest moment?

— Nu suntem ignoranți. Știm că sunt peste tot prin ceea ce numiți voi Beringia.

— Sunt peste tot prin lume, spuse Ty.

— Asta, dacă e adevărat, nu schimbă poziția noastră.

— Pozițiile voastre sunt puternice și ferm exprimate, spuse Ty după un timp destul de lung în care pur și simplu nu reușise să găsească nimic de zis. Atunci, pot să te întreb de ce-ai venit aici să duci tratative cu mine?

— Războinicii voștri îi doboară pe ai noștri, se plânse Donno.

— Ca unul care știe câte ceva despre războinici, spuse Ty, poți să-ți imaginezi cum arată toate astea în ochii lor.

Își strânse lanțul în pumn și îl zgâlțâi puțin.

Din nou, nu-și alesese bine replica. Simpla sugestie că era posibil să privești lucrurile din mai multe puncte de vedere îi înfuria pe oamenii aceștia. Ty trebuia să bage odată la cap.

— Înțeleg că suntem pe picior de război, spuse Donno, și că există prizonieri de război de *ambele* părți.

— Atunci, cum ai vrea să procedăm?

— Fără violență, ceea ce n-aș putea spune despre unii dintre ceilalți.

Arătă către celălalt foc de tabără.

— Atunci, aștept propunerea voastră, spuse Ty.

— Noi o așteptăm pe-a voastră, îi aruncă mânios Donno și îi întoarse spatele, pornind atât de repede și de țanțoș, încât Cycul trebui să fugă din calea lui.

Matahala nătângă purtătoare de lance se întoarse la rândul ei să plece. Cycul însă nu prea se dădea dusă. Rămase pe loc, fixând cu privirea pliurile epicantice ale lui Einstein.

— Cum te cheamă? o întrebă Einstein.

— Sonar Taxlaw[42]! strigă Donno. Haide!

— Acuma știi, spuse ea.

---

[42] Volumul 17 din *Encyclopædia Britannica* include noțiuni de la *sonar* la *tax law.*

Se întoarse cam fără voie și o luă la fugă în direcția planorului. Dar chiar și după ce ajunsese din nou la ai ei, lângă focul de tabără, tot i se zărea fața ca o lună palidă îndreptată în direcția lor.

— De unde să-ncepem? întrebă Ty.

Adevărul este că vorbea cu sine însuși. Dar vorbele lui părură să-l smulgă pe Einstein dintr-o reverie. Einstein oftă și reuși cumva să se adune.

— „Am văzut dintr-ăștia în vest”, așa a zis Donno. Despre Bard.

— Da, așa a zis.

— Presupun că Săpătorii au trimis niște iscoade dincolo de 166°30′. N-ar fi avut de unde să știe că traversau o graniță. Știi, nu-i altceva decât o linie imaginară.

Ty nu se putu abține să nu râdă.

— Einstein, dacă scăpăm vreodată din asta, o să te trimit la o școală de bune maniere.

— Ha?

— Cursuri de etichetă pentru ivyni. Cum să discuți cu oameni de alte rase.

— De ce?

— Lasă, nu-i nimic. Te-am întrerupt. Zi mai departe.

— Iscoadele alea trebuie să fi văzut ceva trupe roșii de graniță. Neoanderi.

— Și dacă ai fi în pielea lor, ce-ai crede când ai vedea pentru prima dată în viața ta un neoander?

— Extraterestru, nu. Monstru, da.

Ty încuviință din cap.

— Cu tot respectul pentru Bard și neamul lui, ar fi fost mai bine dacă primii Spațieni cu care s-ar fi întâlnit erau dinani.

— Dar neoanderii? întrebă Einstein.

Ty avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă.

— Hmm. Dacă-i vedeau pe Săpători când Săpătorii se uitau la ei, ar fi raportat.

— Roșul știa de Săpători. Poate de multă vreme.

— Știa, sau cel puțin suspecta, încuviință Ty.

Simțea cum i se relaxează părți din creier pe măsură ce se dizolva misterul.

— Și-au pus la muncă efectivele de contrainformații. Ariane s-a apucat să adulmece în căutare de indicii. Și-a folosit la

maximum contactele din Inspecție. A tras sfori să fie repartizată în Șapte. Și a dus acasă marele premiu.

— Dacă vrei tu să te gândești la Marge ca la un premiu, ripostă Einstein.

Cercetând fața băiatului în lumina focului, Ty nu izbuti să-și dea seama dacă era vorba de umor sec sau din nou de nepricepere în relațiile sociale. Însă nu avea importanță.

— Pingerii! exclamă Einstein, ca și cum acesta era în mod evident următorul subiect.

— Sonar Taxlaw spunea că sunt oameni ai mării – înainte să-i închidă Donno gura.

— Crezi c-o bate? întrebă Einstein.

Era așa un viespar de emoții, încât Ty chibzui cu luare-aminte înainte de a-i răspunde. O dată în viață, înainte de război, îi picase cu tronc o fată la fel de repede pe cât îi picase cu tronc Sonar Taxlaw lui Einstein. Acea unică și scurtă experiență cu dragostea oarbă și neghioabă fusese de ajuns ca să-l facă să-i conștientizeze existența și să-i respecte puterea.

— Cred, spuse el, că societatea lor privește cu atâta relaxare pedeapsa corporală, încât teama de ea este ceea ce-i ține sub control pe cei ca fata asta. Nu realitatea. Cred că nu poți să faci absolut nimic în privința asta și cred că ajunge doar să te uiți pieziș la Donno și-o să te omoare. Dar probabil că ți s-ar trece cu vederea niște mici gesturi de bunătate față de Cyc – presupunând c-o să mai ai voie vreodată să te afli în preajma ei. Dacă-i arăți prea multă bunăvoință, o să fie pedepsită. Dacă te atingi de ea, sunteți morți amândoi.

— De ce?

— Fiindcă e una dintre culturile alea care au o psihoză cu organele reproductive ale femeilor. Acuma, hai să ne-ntoarcem la Pingeri. Numele ăsta îți sună a ceva?

— Nu. Ție?

Perorația lui Ty îl afectase teribil și îl făcea să dea numai replici laconice.

— Am o vagă amintire, spuse Ty, dar ar trebui să dau o căutare ca să fiu sigur.

— „Oamenii mării” sugerează ambarcațiuni. Dar…

— Dar le-am fi observat.

— Poate e un contingent de Săpători care se ascunde în pădurile dese din lungul coastei, își dădu cu părerea Einstein.

— Totuși, Donno a emis pretenții asupra uscatului în întregime, spuse Ty, și-a zis că Pingerii au jurisdicție asupra oceanelor.

— Deci care-i teoria ta?

— N-am niciuna, spuse Ty.

Mințea.

Așa se termină conversația lor din acea seară. Își desfășurară sacii de dormit și se duseră la culcare. Ty dormi surprinzător de bine. Se trezi o singură dată, din cauza urletelor unor canide sălbatice. Erupțiile vulcanice care îngroșaseră atât de tare Norul de Cenușă păreau să se fi diminuat, fiindcă răsăriseră stelele și inelul de habitate era acum vizibil pe cerul sudic, cu Ochiul strălucind undeva deasupra insulelor Galapagos. Se vede treaba că și canidele îl depistaseră pe cer.

Se târî afară din sac ca să urineze, apoi se duse să vadă ce mai făcea Kath Doi. Dârdâia și fruntea îi era fierbinte, dar nu într-atât încât să i se pară îngrijorător.

Îi luaseră ceasul, dar ghici că era în jur de trei dimineața – să fi fost poate douăsprezece ore de când coborâse thorul. Cam pe la ora aceea trebuiau să ajungă Ariane și Marge la un habitat roșu. Deoarece, conform cu legile inexorabile ale astrodinamicii, timpul de transfer pe o orbită geostaționară era întotdeauna de aproximativ douăsprezece ore. Se întrebă dacă se îndreptau spre capitala roșie Kyoto sau spre vreun habitat militar, ori poate chiar spre Kulak, care plutea deasupra Strâmtorii Makassar. Probabil era înghesuială în cabina lor. Nu putea decât să-și închipuie în ce stare de spirit trebuie să se fi aflat Marge. Cei mai mulți oameni ar fi considerat confruntarea prilejuită de Srap Tasmaner ciudată și violentă – hrană pentru coșmaruri bizare posttraumatice. N-ar fi avut cum să prevadă că avea să fie răpită cu arma la tâmplă de Ariane. Dar toate acestea erau perfect normale în comparație cu ceea ce se petrecuse mai apoi. Era puțin probabil ca Marge să se fi uitat la cer și să fi văzut thorul apropiindu-se. Tot ce știa ea era că, deodată, se trezise prinsă într-o cabină mică laolaltă cu o mutantă înarmată și că simțise pentru prima dată în viață forțe gravitaționale puternice. Câteva minute mai târziu făcea cunoștință cu imponderabilitatea. Probabil că nu așa anticipase Marge că va decurge ziua ei când ieșise în zori din sacul de dormit. Oare Ariane se apucase imediat s-o interogheze? Sau o tratase cu

binișorul? Sau poate doar îi injectase o doză de tranchilizant al cărui efect să dureze douăsprezece ore?

Pentru Marge, probabil că thorul era pur și simplu indescriptibil de bizar. Pentru Ty sau pentru oricare alt Spațian, era fără îndoială un act de război – cea mai sfruntată încălcare a Tratatului de care auzise el în douăzeci de ani. Deși, dacă stătea să se gândească, la Cuibul Ciorii mai surprinsese frânturi enigmatice de conversație între persoane importante, sugerând fapte murdare petrecute în Mările Sudului. Se presupunea că nu degeaba îl aleseseră ei – oricine vor fi fost ei – pe Beled Tomov să fie membrul teklan al Șaptelui. Beled, a cărui spinare avea cicatrice ca niște cratere, care nu puteau să fi rezultat decât dintr-o luptă înverșunată cu niște neoanderi mânuitori de bice. La rândul său, Bard părea și el să ascundă mai multe decât sugerau aparențele.

Dar Ty? Și el era un veteran al luptelor la sol, posesor de cicatrice doveditoare. Dar mulți alții puteau să fi fost aleși în locul lui – oameni mai potriviți să conducă o expediție și să realizeze primul contact cu ceea ce reprezenta pentru Spațieni o rasă străină de pe o altă planetă. Nu, Ty fusese ales pentru locul în care lucra și pentru proprietarii acelui loc. În spatele Cuibului Ciorii stăteau averi câștigate în vechime. Și îndestulătoare, astfel încât pe proprietari să nu-i deranjeze că pierdeau ceva bani în fiecare lună ca să țină localul deschis. Era un fel de instituție de caritate, creată pentru a-i servi nu culturii, nici dukhului, ci unui lucru numit Țelul. Iar dacă Ty mai rămânea să lucreze acolo câteva decenii, poate că unul dintre proprietari avea să-l așeze frumos pe un scaun în Ascunziș și să binevoiască a-i spune care anume era acest Țel.

Având în minte toate acestea, reuși cumva să adoarmă din nou și se mai trezi abia când soarele ajunsese deja sus pe cer. Purtătorul de suliță veni spre ei și le aruncă trei pachete de rații din rezervele planorului. Einstein se trezi și el și își consumă rația așa cum doar un adolescent e în stare s-o facă. Ty mâncă într-un ritm mai cumpătat, în timp ce o ținea sub observație pe Kath Doi. Se trezise din somn și apucase să scoată capacul de pe cutia cu mâncare și să aleagă ceva mai fad din ofertă. Dar asta o făcuse imediat să vomite, mai simți o vreme cum stomacul golit i se ridica în gât, apoi se întoarse la somn.

Își petrecură ziua duelându-se din priviri de la distanță,

sporadic, cu Săpătorii, care se împuținau și păreau tot mai indignați pe măsură ce treceau orele.

— Tot n-ai nicio teorie? îl întrebă Einstein pe când își mâncau rațiile ce le fuseseră aruncate în miezul zilei.

— Despre ce?

— Despre Pingeri.

Neavând nicio altă treabă, Ty își dădu drumul la gură.

— Numele fetei, Sonar. Îmi vine în minte o coincidență ciudată în legătură cu el.

— Da?

Einstein era numai urechi la orice avea legătură cu Sonar Taxlaw.

— E o tehnologie pe care o foloseau înainte de Zero. Un radar subacvatic bazat pe unde sonore. Trimiteau impulsuri sonore numite *ping*-uri.

— Crezi că Pingerii trăiesc pe fundul mării?

— Totul se potrivește. Mai puțin…

— Mai puțin ce?

— De unde dracu' au mai venit și ăștia?

— Or fi supraviețuitori? Ca Săpătorii?

— Nu văd cum ar fi posibil, spuse Ty.

Niciunul dintre cercetașii care plecaseră în căutarea lui Bard și Beled nu se mai întoarse. Începea să se nască întrebarea cine pe cine ținea de fapt ostatic. Cei care dispăruseră aveau prieteni, părinți și copii, pe care îi apucă în curând disperarea că nu știau ce se alesese de ei și care începură să pună întrebări incomode pentru cei aflați la conducere. Mai târziu în după-amiaza aceea, Săpătorii primiră întăriri: o trupă de vreo douăzeci de războinici veniți din vale, care duceau leșuri de animale pe prăjini lungi. Săpătorii se adunară cu toții ca să țină sfat în jurul focului la care se gătea hrana. După ce mâncară pe săturate, Donno veni singur, folosindu-se de o suliță scurtă pe post de baston de sprijin sau baghetă de vrăjitor. Soarele apusese, așa că Ty îl auzi înainte de a apuca să-l vadă.

— Facem un schimb, anunță Donno, și oamenii voștri pleacă de-aici fără alte pierderi.

„Așa-i spuneți voi când măcelăriți oameni?” ar fi vrut Ty să-l întrebe. Cu voce tare însă spuse:

— Foarte bine. Cum ai vrea să procedăm?

— Păi, trebuie să putem comunica cu ei! spuse Donno,

începând să împroaște fulgi de salivă. Dar toți cei pe care-i trimitem acolo dispar!

— Vrei să mă ocup eu de asta?

— Ai da bir cu fugiții, și gata.

— Nu-i nevoie să le vorbesc față-n față, spuse Ty.

— Aveți radiouri? întrebă Donno suspicios.

„Radio”. Un cuvânt vechi și curios. Săpătorii îi percheziționaseră pe toți, asigurându-se că nu aveau dispozitive de comunicare.

— Nu, spuse Ty.

Se apleacă în spate și băgă mâna într-un pachet de rații deschis, de unde scoase o bucată de pâine și rupse o bucățică din ea. Peste tot în jur, perechi de scântei străluciră în retine de ciori sure. Aduseseră cu ei o duzină în planor, în cuști modulare făcute pentru călătorii. Săpătorii le eliberaseră din neatenție și de atunci păsările mișunau prin jurul taberei. Știau ce făcea Ty și deja făceau manevre să ajungă pe câte o poziție favorabilă, pocnindu-se reciproc cu aripile și cârâind. Ty întinse mâna în care ținea bucata de pâine și, aproape înainte să-și fi desfăcut degetele, îmbucătura era deja în ciocul unei ciori care îl privea acum cu atenție.

— Beled. Bard, spuse el.

Procedura normală presupunea afișarea unei fotografii a destinatarului, dar păsările acestea aveau o anumită capacitate de a recunoaște nume și de a le corela cu chipuri, iar în momentele de respiro ale călătoriei, Șaptele se ocupase cu antrenarea lor.

— Gazdele noastre doresc să negocieze un schimb de prizonieri.

Ty strânse palma și îi făcu semn păsării să plece. Aceasta se îndepărtă fâlfâind în amurg, țipându-și mesajul. Ty se uită la Donno, savurând consternarea de pe fața Săpătorului.

— Ar trebui să primim vești în curând, spuse el.

Donno se întoarse fără un cuvânt și plecă înapoi la focul de tabără al Săpătorilor.

Trecu o jumătate de oră. Se întunecă de-a binelea. Canidele porniră să urle. Ty se uita la cer, așteptând să vadă răsăritul inelului de habitate. La fel făceau și Săpătorii. Dar în noaptea aceea inelul nu mai era singurul obiect strălucitor de pe cer. Mai era și o ploaie de meteoriți. Una ciudat de ordonată. Părea să se

îndrepte direct către ei.

Donno se întoarse în fugă, însoțit de mai mulți sulițași, cu toții într-o dispoziție neagră.

— Ce-i asta, o forță de atac?! întrebă el imperativ. Vine să vă salveze?

— Deci, spuse Ty, știi ce-s alea?

— Capsulele pe care le folosiți ca să le aruncați de pe orbită când vreți să aterizeze cineva repede. Acum răspunde-mi la întrebare.

— Aici e teritoriu albastru, spuse Ty, apoi ridică o mână ca să frâneze inevitabilul protest al lui Donno. *Conform cu Tratatul.* Dacă forțele Albastrului ar veni să ne salveze, ar zbura pur și simplu peste munți de la Qayaq – mult mai ușor decât să arunce cu oameni de la patruzeci de mii de kilometri, din inelul de habitate.

Se forța să păstreze contactul vizual cu Donno și să vorbească pe un ton cât mai relaxat și mai calm cu putință. Sulițașii se răspândiseră în cerc în jurul micii lor tabere, cu vârfurile armelor îndreptate spre interior. Lui Einstein nu-i plăcea deloc situația, iar Ty auzi clinchet de zale trecând prin bridele de la zgarda tânărului pe măsură ce se trăgea mai aproape de el.

— Atunci, cine sunt? întrebă Donno.

— Prin eliminare, spuse Ty, sunt roșiii.

— Dar ai spus că teritoriul acesta e considerat albastru!

— Da. Poate te interesează să știi că asta înseamnă o încălcare a Tratatului și o provocare la război.

Donno rămase perplex. Pe Ty îl tenta să-i spună „Bun-venit în lumea modernă!”, dar se abținu și adăugă:

— Ți-ar prinde bine să ții minte asta, în caz că semnezi vreun tratat cu ei.

O cioară sură ateriză pe pământ în apropiere și i se adresă lui Ty:

— Venim.

•

Era evident că aceste capsule de aterizare aveau design de tip militar din felul în care coborau: rapid. Fiecare avea câte un set de pale montate aproape de vârf, care țâșneau afară când capsula se afla la aproximativ două mii de metri deasupra solului, încetinindu-i căderea. Dar abia când mai erau doar câteva zeci de metri până la impact se aprindeau și

retrofuzeele: nu doar una, ci o serie circulară de propulsoare cât degetul, cu combustibil solid, creând un piston cilindric de foc cu ajutorul căruia capsula se oprea ușor, pe un tripod de picioare ca de insectă care se desfășurau în ultima clipă și absorbeau șocul impactului.

Primele treisprezece capsule aterizară în formație aproape perfect circulară, la vreun kilometru distanță în vale. Se desfăcură imediat ce atinseră pământul. Trapele erau orientate spre interior. Prin urmare, inelul de capsule nu prezenta decât carcasele dorsale blindate către orice posibil inamic din exterior. Orice inamic aflat în interiorul inelului trebuia să se aștepte la momente grele.

Câteva secunde mai târziu, o a paisprezecea capsulă ateriză în centru și un om ieși din ea. La semnalul lui, cei treisprezece țâșniră din capsulele lor și se rostogoliră într-o parte pe burtă, cercetând cu privirea spațiul exterior, care era acum bine luminat de proiectoarele orbitoare din carcasele dorsale. Conform procedurilor pentru o luptă reală, următorul pas ar fi fost să omoare tot ce se afla în raza vederii lor, dar de data aceasta comandantul le ordonă să se ridice, să-și bage katurile în tocurile lor și să se scuture de praf. Zece dintre cei treisprezece erau neoanderi. Ceilalți trei aveau aspectul normal al omului modern. Aceștia, ca și cel din mijloc, erau probabil tipul B, sau Beta: cea mai numeroasă dintre subrasele aïdane.

Pelotonul – termenul aïdan pentru o unitate de această mărime – adoptă poziția pe loc repaus, cu fața spre exterior și rezistând tentației de a urmări aterizarea a încă patru capsule în spațiul pe care tocmai îl delimitaseră. Ocupanții celor trei nu se grăbeau să iasă. Părea evident că erau civili care nu mai făcuseră niciodată așa ceva. Până să iasă ei, mai ateriză o capsulă, de data aceasta în afara cercului; avea un design oarecum diferit, folosit pentru capsulele de marfă. Pelotonul înaintă formând un perimetru lejer în jurul ei. Civilii o deschiseră și scoaseră diverse obiecte: cel mai ușor de observat, câteva secțiuni de țeavă pe care le îmbinară formând un stâlp. În vârf îi fixară o piesă inelară, creând o versiune mai stilată și mai high-tech a totemului cu cercul în băț care le plăcea Săpătorilor. Sub inel legară o flamură roșie tip ghidon, cunoscută în argoul albastru drept Limba Șarpelui, folosită adesea de Roșu ca emblemă în bătălii sau, mai adesea, în competiții sportive, iar

sub ea atașară un steag mare și alb.

Spectacolul era atât de amuzant, încât până și Ty, care știa că ar fi trebuit să se ocupe de alte lucruri, fu surprins să-i vadă pe cei șase războinici Săpători întinși pe pământ, neajutorați, cuprinși de spasme. Abia se întâmplase, fiindcă mai erau sulițe care încă nu apucaseră să cadă pe jos. Într-unul dintre acele momente de concentrare și perspicacitate care apar când lucrurile se petrec foarte repede, observă că sulițele aveau capete în formă de frunză forjate manual și se întrebă într-o doară dacă era vorba de metal recuperat de la camionul pe care îl excavaseră.

În mod firesc, se uită imediat către dispozitivul exploziv de pe tumulul din preajmă. Văzu că firele fuseseră tăiate. O mână cât o farfurie apăru deasupra tumulului, săltă încărcătura explozivă și o azvârli cât colo.

Beled se materializase lângă țărușul de lemn, pe care îl examina cu un fel de uimire. După ce îi testă legătura cu capătul lanțului, îngenunche, îl strânse cu ambele mâini și începu să tragă. După ce se descotorosise de explozibil, Langobard sări să-l ajute. Lăsându-se pe vine, mai scoase niște țărână ca să-l poată apuca mai bine și își uni forțele cu ale lui Beled. O jumătate de metru de țăruș ieși deodată din pământ, făcându-i pe amândoi să cadă pe spate. Pe jumătate culcat, Bard îl lovi cu o mână de parcă ar fi alungat o insectă și îl frânse la nivelul solului. Ty, Einstein și Kath, deși în continuare înlănțuiți laolaltă, aveau acum libertate de mișcare.

Pentru că opera acum mai în secret, Bard nu mai era înconjurat de complexul șuierător de trenaruri; își conectase toate vezbourile într-un singur cablu lung, înconjurându-și cu el torsul într-un model complex, pe care Ty îl mai văzuse cândva și despre care presupunea că fusese creat de neoanderi de-a lungul mileniilor.

Trăgând de lanț prin zgardă, Ty aduse mai aproape fragmentul de țăruș și îl strânse cu ambele mâini ca pe o bâtă. Cu capătul său liber împrăștie focul și făcu beznă în tabără. Kath, pe jumătate încă în sacul de dormit, stătea în patru labe și vomita. Beled merse la ea, o săltă de mijloc cu un braț, o înălță în aer și și-o puse pe umăr. Nu se oprise propriu-zis din mers, așa că ceilalți doi prizonieri erau acum obligați să meargă împreună cu el. Langobard, venind în urma grupului, înșfăcă

impulsiv o suliță de pe jos – ca suvenir?

Nu fusese cea mai chirurgicală extracție din istoria operațiunilor de război. Nu era însă nici cea mai stângace. Poate că s-ar fi ajuns la noi încăierări dacă tabăra principală a Săpătorilor n-ar fi fost complet încremenită la apropierea delegației roșii. Ty tocmai începea să creadă că aveau să scape cu bine, când auzi o voce din întuneric, de la doar câțiva metri distantă:

— Am găsit asta.

Posesorul vocii se pomeni instantaneu pictat cu o încrucișare de lasere roșii de la katapultele lui Beled și Bard. În beznă era imposibil să-i vezi fața, dar Ty îi și recunoscuse vocea.

— Nu trageți, spuse el.

Cycul păși mai aproape. Bard îndrăzni să-i lumineze slab trăsăturile. Ținea în mână bulgărele de explozibil. Probabil că se rostogolise pe pantă către tabăra principală a Săpătorilor.

— Sonar Taxlaw, spuse Ty.

— Ți-ai adus aminte! exclamă ea.

Apoi, parcă oferind un fel de explicație:

— Volumul șaptesprezece.

— Bine, Sonar, spuse Ty, ești liberă să pleci. Sau poți să vii cu noi. Oricât de rău mi-ar părea să-i privez pe ai tăi de cunoașterea ultimelor noțiuni de la S și-a primelor de la T, îți recomand să vii cu noi.

Încerca să-și dea seama cum să-i explice situația lui Sonar fără să piardă o noapte întreagă, când Sonar spuse deodată:

— Bine!

Și, cu pașii ei mărunți și grăbiți, porni alături de ei.

— Pe ăla poți să-l lași aici, spuse Ty, arătând cu capul spre bulgărele de explozibil.

— Un amestec de RDX cu ceară de albine și ulei vegetal, spuse Sonar îndatoritoare. Nu va detona fără…

— Știu, o întrerupse Ty, dar n-avem nevoie de el.

Simțindu-se privit, se uită în direcția siluetei masive a lui Bard. Fața neoanderului era în beznă, dar Ty îi ghici expresia neîncrezătoare.

— O să-ți explic mai târziu, spuse Ty.

Timp de câteva minute merseră la deal în pas vioi, căpătând treptat o vedere tot mai bună asupra văii în lungime și în adâncime. Mult sub ei, delegația Roșului urcase către tabăra de

la planor cu pas maiestuos, pe același traseu bătut de Șapte cu o zi înainte. Nu încăpea îndoială, doreau să se facă foarte vizibili, de aceea înaintau scăldați în lumina strălucitoare a lanternelor portabile, pe care membrii pelotonului le țineau orientate către centru. Același scop – să nu pară că se strecoară pe nevăzute în tabăra Săpătorilor – putea fi atins dacă așteptau pur și simplu câteva ore ca să facă totul la lumina zilei. Dar aceea era o gândire tipică pentru Albastru. Ei porniseră pe timp de noapte de dragul dramei și al ceremoniei fastuoase, fiindcă la așa ceva Roșul se pricepea în general, incomparabil mai bine decât Albastrul. Pe Ty aproape că-l umflă râsul când ajunseră într-un loc de unde aveau pentru prima dată o vedere clară a spectacolului extravagant care se apropia. Îl compară în minte cu mica piesă jucată de Șaptele lor cu o zi în urmă. Sigur, Șaptele fusese luat prin surprindere, deci comparația nu era corectă. Dar Săpătorii nu țineau cont de corectitudine. Ceea ce vedeau ei era probabil mult mai aproape de felul în care neamul lor, blocat în subteran, își va fi imaginat acest moment în timpul ultimilor cinci mii de ani. Un aïdan înalt, cu o coamă de păr negru și lucios, deschidea procesiunea. Purta un fel de robă ceremonială care flutura în vântul rece scurs în jos pe pante și strălucea cald în lumina proiectată asupra sa de peloton. Avansând cu pas măsurat, ținea stindardul cu inel într-o poză de un dramatism absurd, cu mâna de deasupra întoarsă cu degetul mare în jos și palma orientată înainte. Nu avea nicio noimă, dar arăta grozav. La câțiva pași în urma lui venea un bărbat mai în vârstă, cu părul sur pieptănat pe spate, dezvelindu-i fruntea înaltă, și cu o barbă îngrijită. Hainele lui erau mai puțin țipătoare, dar îți puteai imagina că erau cu adevărat uimitoare dacă le vedeai de aproape. În jurul gâtului avea un lanț de aur de care îi atârna pe piept un medalion. Cu brațul drept depărtat de corp ținea protector mâna stângă a nimănui altcuiva decât Marge Săpătoarea, pe care o escorta la deal cu aerul unui tată care duce mireasa la altar. Femeia purta aceleași haine cu care fusese văzută ultima dată, la care se adăuga un veșmânt călduros, aruncat pe umerii ei ca o capă. Îi aluneca mereu, în timp ce își tot flutura mâna liberă deasupra capului, semnalându-le rudelor sale Săpători că totul era în regulă. Când o recunoscură, îi strigară vorbe de întâmpinare, iar ea își flutură mâna și mai abitir; capa îi căzu de tot și un beta în uniformă i-o

puse la loc pe umeri.

Chiar și de la depărtare era evident că purtătorul de stindard și cel care o escorta pe Marge erau aretaici, adică aïdani din prima linie genealogică, despre care se presupunea că fuseseră concepuți drept competitori ai copiilor Evei Dinah. Erau înalți, cu părul lung și des, nasul magnific și ținuta excelentă.

La câțiva pași în spatele lui Marge și a seniorului aretaic, veneau umăr lângă umăr o camilită și o femeie beta. Erau unite printr-o prăjină de vreo doi metri lungime; fiecare dintre ele sprijinea câte un capăt în scobitura umărului. În centrul prăjinii era un bulgăre licăritor cam de mărimea unui cap omenesc, pe care orice Spațian îl putea recunoaște drept un mic asteroid din nichel-fier, la fel de comun în spațiu ca frunzele uscate pe solul reîmpădurit, dar rar aici, jos, chiar și după Ploaia Solidă. Probabil că Ariane le povestise superiorilor ei despre camion, le spusese ce sugera excavarea blocului motor, le vorbise despre eforturile pe care erau dispuși Săpătorii să le facă pentru a pune mâna pe o fărâmă de metal și cât de recunoscători s-ar arăta pentru un asemenea dar. Sau poate că Ariane transmisese întreaga misiune către Kyoto printr-un canal secret, criptat. În orice caz, părea mult mai adecvat ca simbol al prieteniei decât o coadă de lopată ruptă.

Doi dintre membrii pelotonului erau muzicieni. La un moment dat, unul dintre ei porni să bată într-o tobă pe care o purta prinsă în chingi de talie, iar celălalt începu să cânte o melodie la un corn lucios. Ty era convins că o auzise pe undeva prin Epopee, dar cel care o identifică fu Bard.

— *Bread of Heaven,* spuse el. Asta cântau Rufus și compania când s-au sudat în subteran.

— Cunoscută și ca *Guide Me, O Thou Great Jehovah,* sau, în originalul galez, *Cwm Rhondda,* adăugă Sonar Taxlaw.

— Futu-i, oamenii ăștia chiar se pricep! exclamă Ty.

— De cât timp crezi că pregătesc treaba asta? întrebă Bard.

— De luni de zile ne-au luat-o serios înainte. Poate de câțiva ani, își dădu Ty cu părerea. Dar, acestea fiind zise, aproape tot ce vedem acum se putea înjgheba în câteva ore.

— Confirm, spuse Beled.

O lăsase cu blândețe pe Kath Doi pe jos, unde zăcea acum în poziție fetală, încovrigată în jurul gambei lui. El se uita la procesiune prin binoclu.

— Inelul din vârful stindardului? E un cerc pentru exerciții înfășurat în bandă adezivă. Steagul alb? Un cearșaf.

— Măcar avem vreun motiv să pierdem timpul uitându-ne cum se desfășoară? întrebă Bard.

Și se uită la Ty ca să primească răspuns. Nu era o întrebare retorică. Își aștepta ordinele.

Și Beled Tomov se uită la el.

— Ea cum se simte? întrebă Ty. Puls, respirație, în regulă?

— Cred că-s doar problemele obișnuite, spuse Beled dând din cap.

Se referea la faptul că modificările hormonale bruște din organismul lui Kath îi dădeau niște simptome asemănătoare cu grețurile matinale. Microbiomul ei – ecosistemul de bacterii care viețuiau în măruntaiele și pe pielea ei – fusese dat peste cap, iar organismul îi era colonizat de toți germenii din vechime, inclusiv cei ai Săpătorilor, care nu fuseseră expuși niciodată unui trup moiran.

— Nu poți s-o duci în spinare, cumva?

Beled încuviință și se lăsă într-un genunchi. Cărase în spate un rucsac. Îl goli și începu să taie găuri pentru picioare în colțurile de jos, ca s-o poată băga pe Kath înăuntru ca pe un copilaș în cărucior.

— Nu putem să excludem varianta că vor apărea și ai noștri în forță, spuse Ty, referindu-se la forțele armate albastre.

Privi spre sud, dar nu văzu nimic venind pe deasupra munților. Nici nu avea cum, bineînțeles; dacă s-ar fi îndreptat către ei ceva dinspre Qayaq, ar fi zburat cu luminile stinse.

— Ai păstrat legătura cu ei?

— Da, răspunse Bard.

În scurtul răgaz, își scotocise pe la centură și scosese o multifuncțională. Se apropie de Ty, care îi întinse lemnul rupt. Bard strânse unealta în jurul florii șurubului și începu să răsucească.

Ty încuviință ostenit. Pe de o parte, tocmai pusese o întrebare prostească. Dar atacul Săpătorilor – la naiba, până la urmă, însăși *existența* lor – îi luase prin surprindere, iar de atunci fusese preocupat de prizonieratul în condițiile acelea atât de primitive, încât frizau comedia ieftină. Ar fi trebuit să se gândească la tabloul de ansamblu.

Albastrul putea bombarda toată valea, trimițând-o în Epoca

de Piatră. Probabil însă că n-avea s-o facă. *Deja* era în Epoca de Piatră.

Bard și Beled trimiseseră un mesaj la Denali, care, dintre toate habitatele militare teklane importante, se afla cel mai aproape de 166°30′. Toată lumea importantă din Albastru era acum la curent cu existența Săpătorilor, cu faptul că primul contact fusese compromis și că situația actuală implica ostatici. Prezența thorului demonstra cu claritate că Roșul era cu un pas în fața lor. Coborârea acelor capsule, cu câteva minute în urmă, o spunea încă și mai limpede. Revărsarea de lumină strălucitoare în care se deplasa delegația Roșului nu era doar pentru ochii Săpătorilor, ci și pentru obiectivele lungi ale camerelor video care îi spionau de pe orbită.

Era un fapt împlinit că Roșul avea să facă, în circa treizeci de secunde, primul contact oficial cu Săpătorii și că avea să meargă mult mai bine decât cu o zi în urmă. Probabil că Ariane îi pregătise, le indicase ce să spună: Da, bineînțeles că acceptăm pretenția voastră asupra suprafeței terestre. Justețea ei este de la sine înțeleasă. Noi avem spațiu din belșug pe orbită. Nu ne trebuie habitate pe planetă. Bineînțeles, după cum ați aflat deja în mod direct, nu puteți avea încredere în oamenii din Albastru. Ne-am putea lăsa convinși să instalăm o prezență militară discretă, doar ca să-i împiedicăm să vă uzurpe teritoriul. Dacă tot suntem aici, s-ar putea pune în aplicare câteva programe de schimb cultural satisfăcătoare. Vă putem oferi medicamente. Îngrijire stomatologică. Consiliere tehnică pentru reclădirea civilizației voastre. Cum vă putem fi de ajutor?

— Albastrul nu vine în noaptea asta, spuse Ty. Le-ar face jocurile dacă ar veni.

Arătă cu capul către procesiunea din vale, care ajunsese la doar câțiva metri de primul contact cu un grup de Săpători identic ca mărime.

— Dar unii membri ai acelui peloton s-ar putea să vină după noi. Ar părea niște eroi dacă s-ar întoarce în tabără aducându-ne în marș forțat cu cătușe la mâini.

— Sau cu capetele noastre în sulițe, sugeră Bard pe un ton relaxat.

— Șș! făcu Ty, aruncând o privire piezișă la cel mai nou membru al trupei lor.

Însă Cycul nu părea să-și facă griji.

— Sonar, continuă Ty, va trebui să ne mișcăm de-aici. Să ne îndepărtăm de orice patrulă pe care ar putea-o trimite indivizii ăștia, cât mai e întuneric. Poți să faci asta? Poți să te miști rapid pe teren accidentat, în beznă?

— Sigur, spuse Sonar, puțin cam prea voioasă pentru gustul lui Ty.

Dar înainte de-a apuca s-o îmboldească, ea adăugă:

— Cre’ c-o s-o luăm spre nord, nu?

— De ce spui asta?

— Fiindcă grosul grupului o ia spre sud. Probabil imediat ce răsare soarele.

— Cât de departe spre sud se gândeau să meargă?

În momentul acela se aflau la mai puțin de o sută de kilometri de coasta sudică a Beringiei.

— Până la mare, răspunse Sonar de parcă era de la sine înțeles.

— Și pe urmă ce-o să se întâmple?

Părea o întrebare destul de simplă, dar o făcu pe Sonar să izbucnească într-o cascadă de chicoteli.

— O să se-ntrebe ce s-a ales de mine, asta o să se-ntâmple! spuse ea când reuși să-și controleze explozia de veselie.

— Probabil că se-ntreabă deja, comentă Einstein.

— Nu, vreau să zic că atunci o să aibă nevoie de mine!

— De ce? întrebă Einstein.

— E o ghicitoare.

Șurubul fusese înlăturat între timp, eliberând capătul lanțului, apoi Ty trase lanțul printre cele două bucle. Desfăcu zgarda și o aruncă pe jos. Gestul îi atrase atenția Cycului, care probabil îl vedea ca pe un mod șocant de a te purta cu valorosul metal. Ty era acum liber, ținând în mâini masivul fragment de par și reușind să-și controleze un anume impuls natural de-a o pocni cu el în cap. Nu era momentul potrivit pentru ghicitori.

Einstein își scoase lanțul din zgardă, apoi se duse cu el în direcția lui Kath ca s-o ajute și pe ea.

— Scopul expediției voastre – înainte să ne fi nimerit noi în calea voastră – era să mergeți până la marginea apei și să luați legătura cu Pingerii, speculă Ty.

— Pingerii? întrebă Bard.

Ty nu-l luă în seamă, concentrându-se mai departe asupra Cycului.

— Tu, care cunoști la perfecție volumul șaptesprezece din *Encyclopædia Britannica,* ești singurul lor așa-zis expert în unica tehnologie capabilă să-i convoace pe Pingeri.

— A, dar sunt expertă și în alte subiecte! spuse Sonar. Sofism, Carolina de Sud, Papa Silvestru al II-lea…

Ty hotărî să lase vorbele de duh să se risipească fără să le mai comenteze și el, pozitiv sau negativ.

— Ce-aveați de gând să le ziceți?

— Ei sunt cei care vor să stea de vorbă cu noi! spuse Sonar. Ne-au lăsat un mesaj – un tumul pe plajă. Venim să le răspundem.

Tăcerea care se lăsă dură multă vreme: destul de mult pentru ca strofa finală din *Bread of Heaven* să înceteze a mai reverbera din pereții muntoși, destul de mult pentru ca întâmpinarea rostită de liderul aïdan – scrisă și pronunțată într-o desăvârșită engleză pre-Zero – să se întindă pe un paragraf întreg de salutări copleșitor de lingușitoare. Destul de mult ca Beled s-o scoată pe Kath din lanț și să o așeze în suportul din spinare.

— Pornim spre sud, îi anunță Ty. Bard, tu îți potrivești pasul după al Cycului. Dacă ne încetinește, o cari tu. O să am nevoie de radioul tău.

— Ce anume?! exclamă Bard.

— Un dispozitiv de comunicare electromagnetică…, începu Sonar, dar Ty îi tăie vorba.

— Nuștiuceul ăla pe care-l folosești ca să vorbești cu Denali. Am să le spun că mai avem o șansă.

— Mai avem o șansă ca să facem ce?

— Să ne împrietenim cu băștinașii de pe planeta asta.

•

În ziua următoare traversară o trecătoare din lanțul muntos costier și începură să-și croiască drum în jos, către ocean. Când drumul deveni suficient de lesnicios ca să îngăduie o conversație cât de cât normală, Ty întrebă:

— Câte Cycuri există cu totul?

Căpșorul lui Sonar se răsuci iute, ca al unei păsări, ca să-l privească plină de curiozitate. Niciodată nu te privea drept în ochi, ci pândea de undeva de la marginea razei tale vizuale și îți arunca pe furiș câte o privire cât era ziua de lungă.

— Știu, spuse tot Ty. Atâtea câte volume are *Encyclopædia Britannica.* Dar nu știu câte sunt, fiindcă nu mai avem

exemplare din ea pe nicăieri.

— Păi, mai sunt cei Zece, cei Nouăsprezece și Unul, spuse Sonar. Cei Zece sunt Micropædia. Multe articole scurte. Cei Nouăsprezece sunt Macropædia: articole mai lungi, mai aprofundate. Unul e Propædia, Sinopsisul.

— Tu din care categorie faci parte?

Einstein, care cobora panta în fața lor, se întoarse către ei.

— Ne-a zis deja că era volumul șaptesprezece!

Blajin de felul lui, se arăta dintr-odată neobișnuit de țâfnos. Își concentră iar atenția asupra terenului pietros din fața lui, arătându-le ceafa înroșită pe sub părul strâns în coadă.

— Vai, dar mă scuzați, spuse Ty.

Apoi, întorcându-se iar către Cyc, întrebă:

— Și e doar la noroc, așa? Sau...

— Nu!

„Bineînțeles că nu”.

— Cycurile mai în vârstă au început cu mine la cărți mai mici, ca să mă evalueze.

— Când? La ce vârstă au început cu tine?

— Când s-a hotărât că nu eram bună de prăsilă.

Einstein se întoarse iar, de data aceasta atât de brusc, încât îi alunecă piciorul și căzu în fund. Era o reacție atât de disproporționată, încât Ty trebui să-și ferească privirea ca să nu pufnească în râs. Dar gestul i-l aduse pe Langobard în raza vederii, iar neoanderul era pe cale să reacționeze la fel. Amândoi se văzură nevoiți să se oprească din mers și să se întoarcă cu spatele unul la celălalt ca să-și păstreze calmul.

— Dacă ar fi să anticipez anumite nelămuriri despre care cred că sunt de cea mai mare importanță pentru tânărul Einstein, spuse Langobard, ar fi indecent din partea mea să întreb ce anume te face să nu fii „bună de prăsilă”?

Cycul ridică din umeri, cu privirea pierdută în josul pantei muntoase către Oceanul Pacific, ca și cum nu era un subiect la care să se fi gândit prea mult în ultima vreme.

— Nu știu. Că-s mai mică de statură? Că n-arăt cine știe ce? Că-s din spectru[43]?

— Pentru context, îi ceru Ty, din zece fete tinere, câte sunt

---

[43] În limba engleză, în original: *on the spectrum*: exprimare argotică desemnând o persoană cu diverse ciudățenii de comportament asociate afecțiunilor din spectrul autismului.

desemnate ca bune de prăsilă?

— Patru, poate?

— Deci să nu fii bună de prăsilă e ceva mai des întâlnit decât să fii bună, conchise Ty pentru urechile lui Einstein.

— Bine-nțeles, acum, c-am ieșit din Groapă și avem mai mult spațiu, se-nmulțește mai multă lume, spuse Sonar. Eu vorbesc despre cum era acum zece ani.

Le spusese mai devreme că avea șaisprezece ani.

— Bun. Deci ei consideră că știu destule despre tine la vârsta de șase ani ca să determine situația. Au început cu tine la cărți mai ușoare. Și pe urmă?

— Dacă știi să citești, te apuci pur și simplu și citești tot Cycul.

— Și-atunci, de-aia știi tu lucruri despre radio, despre pliuri epicantice și despre alte subiecte care nu-s în volumul șaptesprezece.

— Da. Trebuie s-o citești pe toată. Până ajungi la zece ani, se hotărăsc dacă ești bun de Micropædia sau de Macropædia.

— Dintre astea e vreuna mai prestigioasă decât cealaltă?

— Bine-nțeles! exclamă Sonar, fără să-și bată capul să-i explice despre care era vorba.

— Pun rămășag că Micropædia e doar ca atunci când înveți pe de rost o mulțime de fleacuri de cultură generală, își dădu Einstein cu părerea.

Era cam periculos, în caz că presupunerea lui era greșită. Dar iubirea îl făcea impetuos.

— Da, trebuie să fii în stare să ții minte mai multe ca să ajungi printre cei Nouăsprezece, spuse Sonar, cadorisindu-l pe Einstein cu o privire caldă.

— Și zi, a trebuit să-l omori pe anteriorul Sonar Taxlaw în luptă corp la corp, sau ceva? întrebă Ty.

Și imediat după aceea își spuse că nu fusese o idee bună, de vreme ce Săpătorii nu păreau, în general, să aibă un simț al umorului bine dezvoltat. Einstein se uită urât la el.

— Nu, în cazul ăsta, nu, spuse politicos Cycul, lăsând deschisă întrebarea despre cazurile în care Săpătorii foloseau într-adevăr asemenea metode. Mentorul meu a fost Ceylon Congreve.

— Ei, ăsta da nume frumos și distins! exclamă Langobard. Volumul trei?

— Patru, spuse ea, cu o notă de surpriză în voce, de parcă nu-

i venea să creadă cu adevărat că exista cineva care să nu știe asemenea lucruri.

— Mai există exemplarele originale pe hârtie? întrebă Ty.

— O, da, spuse Sonar, dar nu ne atingem de ele decât la ceremonii. Lucrăm cu cópii de mână.

— Rufus trebuie să fi adunat acolo o mulțime de hârtie.

— Cu tonele, spuse Cycul. Neacidă, sută la sută bumbac.

În cursul evadării lor nocturne peste munți, avuseseră prea puțin timp pentru asemenea conversații, fapt pentru care cunoștințele lor despre cultura Săpătorilor erau încă sporadice. Se puteau face niște presupuneri logice doar pe baza istoriei cunoscute a Ploii Solide. Faza care primise numele Răcirea începuse abia la vreo trei mii nouă sute de ani după Zero, când eforturile raselor umane de a face ordine în centura de resturi lunare dăduseră în sfârșit roade, făcând să scadă dramatic numărul de bolizi care cădeau pe suprafața planetei. Până atunci, Săpătorii fuseseră obligați să mențină o populație mică și constantă în spațiul furnizat de Rufus. Extinderea Gropii fusese limitată de faptul că era un sistem închis ermetic, care nu dispunea de loc pentru depozitarea excavației – a cantităților de material necompact obținut prin săpare. După cum știa oricine care săpase vreodată o groapă în pământ cu lopata, mărimea mormanului de țărână – de material excavat – era întotdeauna mai mare decât volumul gropii. Izbutiseră să arunce o parte din material într-un puț adânc și altminteri nefolositor, dar după ce se umpluse și acesta, pierduseră posibilitatea de a-și extinde spațiul de locuit pe toată perioada în care Ploaia Solidă făcuse contactul cu exteriorul prea periculos ca să-i treacă prin cap cuiva să iasă. Ca urmare, pe durata acelei faze – mult peste trei mii de ani – își dedicaseră toată energia menținerii unei comunități de câteva sute de oameni. De aici controlul rigid al reproducerii. Mulțumită Cycurilor, știau tot ce se putea ști despre contracepție, dar nu aveau capacitatea de a fabrica lucruri precum prezervativele sau pilulele contraceptive, așa că toată știința aceea le era în cea mai mare parte nefolositoare. Limitările impuse reproducerii erau aplicate prin restricții morale, prin segregarea sexelor și prin operații de sterilizare. Ca orice altă manevră chirurgicală, și aceasta se desfășura fără anestezie chimică de când rămăseseră fără medicamente, lucru care se întâmplase destul de curând după Zero. După toate

aparențele, ajunseseră să se priceapă destul de bine la acupunctură și la metoda mușcatului zdravăn din diverse obiecte.

Probabil că reducerea în intensitate a Ploii Solide fusese evidentă pentru ei, pe de o parte fiindcă îi auzeau izbiturile prin pereții Gropii. Pe de altă parte, era ușor de ratat, din moment ce toate schimbările, chiar și cele dramatice, se petreceau în decurs de generații. Dar ei ținuseră evidențe minuțioase ale frecvenței și intensității loviturilor, așa că recunoscură tendința descrescătoare de la sfârșitul celui de-al Patrulea Mileniu. Când consideraseră că era sigur, sfredeliseră o stolnă – un tunel orizontal – într-o latură a muntelui până ieșiseră la lumină pe o pantă pe care o bănuiau suficient de abruptă ca să se fi degajat de sfărâmături, împiedicând acumularea de pietre care acopereau acum cea mai mare parte a suprafeței Pământului până la o adâncime considerabilă. Se dovedise că avuseseră dreptate măcar în privința aceasta, dar sfărâmăturile de la baza muntelui formaseră mormane mai înalte decât se așteptaseră – aproape cât să blocheze deschizătura stolnei lor. În orice caz, treaba mersese destul de bine și reușiseră să împingă pe acolo material excavat, începând ca urmare să-și extindă Groapa. Atmosfera era încă departe de a fi respirabilă, așa că fuseseră nevoiți să păstreze Groapa închisă ermetic atunci când nu aruncau nimic din ea, ca să nu se infiltreze gaze care să otrăvească sistemul generator de atmosferă pe care îl îngrijiseră cu atâta meticulozitate timp de aproape patru mii de ani. Sistemul părea a fi asemănător în principiu cu cele folosite în habitatele spațiale. Dioxidul de carbon era eliminat printr-o combinație de filtre chimice și plante verzi. Ambele necesitau curent electric: substanța chimică filtrantă trebuia încălzită ca să difuzeze dioxidul de carbon pe care îl absorbise, iar plantele aveau nevoie de lumină. Din moment ce erau izolați de soare, făceau rost de curent pe cale geotermală, folosind instalații pe care Rufus și alții din generația lui le îngropaseră adânc la baza muntelui. Întreținerea acestui sistem reprezentase ocupația permanentă a tuturor celor din Groapă pe toată perioada cât se aflaseră acolo. Când ajunseseră aproape de sfârșitul stocului de diode emițătoare de lumină, revigoraseră arta fabricării de becuri, consultând Cycul pentru detalii specifice, suflând învelișuri de sticlă artizanală și înfășurând manual filamentele.

La fel ca în cazul multor altor lucruri de care descoperiseră că aveau nevoie.

Ty, nu chiar expert în tehnologie, făcea puține progrese în încercarea de a-și imagina detaliile specifice. Cineva mai aplecat spre tehnică poate că și-ar fi dedicat săptămâni din viață chestionării lui Sonar Taxlaw și extragerii absolut tuturor detaliilor despre cum reușiseră să se descurce doar cu ce aveau la dispoziție în subteran. Pentru scopurile actuale era mai important să obțină o imagine generală asupra culturii Săpătorilor și un răspuns la întrebarea de ce se purtau așa cum se purtau.

Era evident ce condiție trebuia să îndeplinească o cultură autoritaristă cu ierarhie de oțel. Orice structură de putere care năzuia, printre altele, să împiedice ființele omenești să copuleze între ele după dorință trebuia să aibă o forță formidabilă. Dacă oamenii aceștia ar fi trăit, de exemplu, în paradisul agricol al Deltei Nilului, poate că le-ar fi mers să-și bazeze sistemul pe vreo dogmă religioasă încâlcită. Dar ei fuseseră închiși împreună cu o mașinărie mare care i-ar fi ucis dacă ar fi fost lăsată să se defecteze, așa că fuseseră obligați să-și dezvolte o cultură în care ingineria devenea dukhul lor. Rezerva lor finită de tungsten, adunată de înțeleptul Rufus, trebuia lungită și economisită astfel încât descendenții lor de peste mii de ani să aibă cu ce să fabrice becuri ca să crească plante din care să producă hrană și aer. Și așa mai departe în absolut fiecare detaliu al vieții de zi cu zi pe care o trăiau acești oameni. Treizeci de ființe omenești – Zecele, Nouăsprezecele și Unul – erau, în orice moment al istoriei, Cycuri. Alte treizeci trudeau ca învățăcei ai lor. Alții îndeplineau roluri specifice, mamă reproducătoare, suflător de sticlă, acupunctor, înfășurător de filament, cultivator de cartofi, reparator de pompe. Structural, cultural, semăna foarte mult cu teocrația din Epoca Bronzului, dar fără vreo urmă de Dumnezeu sau de supranatural.

În stadiul acela, nu se deosebea radical de subculturile din multe habitate spațiale ale Primului și ale celui de-al Doilea Mileniu, ceea ce – măcar pentru scurt timp – îi lăsă lui Ty impresia că ar putea înțelege rapid cultura Săpătorilor. Dar fantezia aceasta se evaporă curând. Acei Spațieni ai începuturilor trăiau foarte înghesuiți, într-adevăr, și depindeau de tehnologie în aceeași măsură ca Săpătorii în Groapa lor. Deci

era evident că cele două culturi împărtășeau unele trăsături comune. Însă Spațienii avuseseră întotdeauna posibilitatea de a privi afară și de a vedea care mai era situația, și – cel puțin după vreo două mii de ani în care stătuseră pitiți prin bolovani deosebit de mari – de a se aventura mai departe ca să rezolve problema. Întotdeauna, până și în ceasurile lor cele mai disperate, trăiseră cu așteptarea momentului în care vor moșteni Pământul. Pentru Săpători, singura modalitate de a-și cunoaște situația și soarta era să asculte zgomote puternice, să le țină socoteala pe hârtie neacidă din bumbac sută la sută și, la fiecare câțiva ani, să compare răbojul cu vreunul similar ținut de un strămoș cu vreo două sute de ani înainte. În timpul primelor patru mii de ani, speranța unui viitor mai bun trebuie să fi fost privită ca nebunie curată. Mai rău de atât, ca un fapt de trădare a principiilor Săpătorilor, de vreme ce oamenii care nutreau speranțe puteau să devină risipitori cu resursele sau să înceapă să-și asume riscuri.

Acestea toate contribuiau la un tablou al acelor prime patru milenii care era pe cât de clar, pe atât de sumbru. Dar schimbarea se insinua cu greu într-o astfel de societate. Cel mai interesant i se părea lui Ty ceea ce începuse să se petreacă în sânul acelei societăți după ce perforaseră stolna către suprafață și începuseră să-și extindă domeniul subteran. Probabil că viețile lor cotidiene nu se schimbaseră în mare măsură, dar apăruse cel puțin posibilitatea abstractă ca civilizația lor să se poată lărgi, ca un număr mai mare de oameni să poată să se reproducă.

Toate acestea se petrecuseră cu mai bine de o mie de ani în urmă. Groapa crescuse până în punctul în care putea susține o populație de două mii de persoane; apoi, în jurul anului 4700, când atmosfera devenise respirabilă, fuseseră capabili s-o ridice până la nivelul a zece mii. Trăiau însă cu toții în continuare sub pământ, fiindcă pe suprafața lui nu-i aștepta aproape nimic.

La un moment dat, Comitetul – cum își denumiseră consiliul conducător – trebuie să fi conștientizat faptul că un număr vast de ființe omenești trăiau în spațiu și că se aflau în plină desfășurare a procesului TerReForm. La momentul acela ar fi putut pur și simplu să iasă la suprafață și să trimită un fel de SOS. Însă ei au luat hotărârea clară de a rămâne ascunși, de a masca materia excavată pe care o deversau, de a evita

comunicarea cu Spațienii. Așadar, întrebarea esențială era de ce făcuseră o asemenea alegere. Sonar Taxlaw nu prea era în stare să-i ajute cu o explicație. Când Ty sau ceilalți îi puneau întrebări, replicile ei nu ofereau niciun răspuns, mărturisind despre o cultură subterană în care nu se vorbea niciodată despre asemenea lucruri.

Cu toate acestea, era limpede că, după ce luase acea decizie, Comitetul era nevoit s-o explice, s-o justifice și s-o perpetueze prin prezentarea Spațienilor drept mutanți extratereștri și, pe deasupra, prin cultivarea unui rafinat simț al nedreptății rasiale îndreptat împotriva lașilor care fugiseră și îi abandonaseră. Toate acestea fuseseră intens etalate în timpul scurtei și dezastruoasei conversații dintre Doc și contingentul de Săpători.

•

Folosind cunoștințele personale ale lui Einstein despre relieful locului, folclorul geografic înmagazinat în mintea enciclopedică a Cycului și harta digitală a lui Beled, reușeau în general să-și dea seama unde se află în orice moment. Lucrurile deveneau mai dificile când aveau de trecut peste obstacole din teren sau trebuiau să se ferească de animalele de talie mare. Printre acestea din urmă se puteau număra, teoretic, și patrule militare roșii, dar nu aveau motiv să creadă că erau deja urmăriți. De ce și-ar bate capul Roșul cu ei? Dacă aduceau înapoi în marș forțat câțiva prizonieri albaștri în lanțuri, poate mai câștigau ceva în ochii noilor amici Săpători, dar aproape la fel de eficace era și faptul că îi alungaseră în beznă. Poate și mai eficace, dată fiind importanța pe care o avea pentru Săpători conceptul Spațianului laș.

Lui Ty îi trecuse prin cap să-i explice Cycului că, dacă grupul ei de Săpători ar fi apărut în partea de vest a lui 166°30′ emițând aceleași pretenții teritoriale absurde, Roșul nu l-ar mai fi abordat cu muzică și cu pepite de fier spațial, ci l-ar fi pulverizat pur și simplu. Dar nu ajuta la nimic s-o împovăreze pe biata fată cu o asemenea informație.

Se pitiră într-un cotlon adăpostit sub o streașină de stâncă de mărimea unui teren de fotbal, care se înfipsese ca o lamă în panta sudică a muntelui costier. Acolo petrecură o zi întreagă recuperându-se după atâta efort și așteptând să treacă o furtună de zăpadă, folosind între timp un transmițător ca să comunice, în rafale scurte, către habitatul Denali. Forțele

armate albastre trimiseră la sol o capsulă în plină furtună. Kath reuși să rămână trează destul cât să-i anunțe despre aterizarea ei ceva mai la vale față de locul în care se aflau. Bard dădu fuga până acolo, tălpile lui uriașe acționând ca niște rachete de mers pe zăpadă, și se întoarse un sfert de oră mai târziu târând-o după el. După aceea rămase câteva minute privind-o îndelung pe Kath. Starea de rău i se mai diminuase, dar acum se trezea doar ca să mănânce, să elimine și să rostească declarații profetice.

Capsula conținea hrană, combustibil, muniție, roboți și echipament pentru deplasarea pe zăpadă care se dovedi de mare ajutor în ziua următoare, când coborâră panta muntelui către coasta sudică. O mare parte din coborâre se petrecu la adăpostul păturii groase de nori care acoperea aproape tot timpul partea aceasta de lume, așadar, dacă era să-i spioneze cineva, trebuia s-o facă în mod direct – urmărindu-i la propriu prin teritoriu – sau cu ajutorul unor roboți zburători. Dar acum aveau și ei roboți zburători, care îi puteau alerta în ambele cazuri. Faptul că aceștia păstrau tăcerea le dădea destulă siguranță că nu le luase nimeni urma, cu excepția unor canide mari, care aveau tendința de a se face remarcate urlând adesea. Din cauza lor, nu avură liniște în noaptea următoare, ceea ce îi făcu să pornească apoi la drum foarte devreme și transformă rapid acea ultimă zi de drumeție într-o alergătură haotică la vale, dinspre zona alpină către Pacific.

În timpul pauzei de masă din miezul zilei, spionară un trio de planoare de câte o persoană – gonflabile ca acela pe care îl folosise Kath Doi în misiunea ei de inspecție – care plonjau și săgetau prin aer de-a lungul coastei, venind aproximativ dinspre Qayaq. Întrucât purtau însemne albastre și transmiteau coduri albastre, Beled se simți în largul lui să divulge locul în care se aflau. Câteva minute mai târziu, planoarele aterizară pe o fâșie de iarbă-neagră, la câteva sute de metri mai jos de ei. Ocupanții lor săriră afară, scoaseră toate bunurile pe care le aveau în magazii și începură să-și dezumfle planoarele ca să le poată face sul. Un teklan, mai scund și mai mlădios decât Beled, sfârși prin a face mai toată munca. Astfel, ceilalți doi nou-sosiți erau liberi să se apropie. Unul dintre ei era un camilit cu un mers și o ținută care sugerau mai degrabă caracteristici de bărbat decât de femeie, așa că Ty își propuse să folosească pronume

masculine, dacă nu cumva camilitul avea să solicite cealaltă variantă. Purta un combinezon utilitar din cele folosite de personalul Inspecției, cu crucea roșie pe piept și pe umăr, însemnele meseriei de medic. Celălalt era un ivyn de vârstă mijlocie, îmbrăcat în haine civile ceva mai șic decât te-ai fi așteptat în sălbăticia Beringiei, dar pe potriva circumstanțelor.

Urmărindu-i cu privirea de pe o poziție mai ferită, care domina poiana, Ty trăia sentimente contradictorii. Orice ajutor era, desigur, bine-venit. Experiența îi spusese că nu era cazul să se aștepte la vreo etalare de forțe furtunoasă. După ce fuseseră luate complet prin surprindere și pierduseră prima rundă în favoarea omologilor din Roșu, consiliile politice la nivel înalt ale Albastrului încă mai evaluau situația și se gândeau la opțiunile posibile. Pentru ochii publicului, probabil caracterizau Șaptele drept o echipă oarecare a Inspecției care căzuse victimă unei ambuscade. Nu voiau să submineze acum toată povestea trimițând o forță vădit militară.

Numele imprimat pe uniforma camilitului era Hope, ceea ce însemna probabil că, asemenea multor camiliți, folosea un singur nume. Cocoșat sub o raniță medicală, se duse direct la Kath. Beled și Bard coborau spre poiană ca să-l ajute pe teklan să împacheteze planorul.

Ivynul îl alese pe Ty de la distanță și se apropie de el. Numele de familie de pe uniforma lui era Esa, iar el se prezentă cu numele Arjun. Primul era un acronim întâlnit frecvent pe fundalul unor cadre din Epopee, care însemna „European Space Agency”. Devenise un nume comun. Ty se gândi să-l întrebe pe Arjun de-a dreptul cine era și cum își câștiga existența, de ajunsese acolo în asemenea circumstanțe. Dar știa că în felul acesta nu rezolvă nimic. Omul o fi avut un răspuns plicticos gata pregătit. Probabil era vreun analist din contraspionaj foarte dinamic și capabil, cu cinci diplome de studii superioare.

— Cum e prezentată situația asta în inel? îl întrebă Ty. Mai bine să nu știu?

Simpla întrebare îl făcu pe Arjun să întrerupă contactul vizual și să-și îndrepte privirea către ocean.

— Așa de rău? îl îndemnă Ty.

— Doar știi cum sunt aretaicii, spuse Arjun.

— Au făcut un adevărat spectacol de operă, eh?

— E o descriere cât se poate de bună. Încă mă mai străduiesc

să-i fac față. Sigur, rareori avem ocazia să vedem producții venite din partea roșie a inelului.

— Doar propaganda, spuse Ty.

— Da, iar când o vedem pe asta, râdem de stilul supraîncărcat, de punerea în scenă barocă, și-n același timp nutrim un presentiment anxios că unii oameni din Albastru ar putea…

— Ar putea chiar să le creadă rahaturile?

— Exact.

— Deci Roșul a difuzat întâlnirea.

Arjun înclină din cap.

— În direct, în tot inelul.

— Îmi pare rău că am ratat spectacolul. Noi am șters-o înainte de contactul propriu-zis. Ni s-a părut un moment cât se poate de potrivit.

— A fost o tactică bună, răspunse Arjun, și v-a scutit de multe tracasări.

— Ce vrei să spui?

Arjun se întoarse să-l privească de-a dreptul.

— Săpătorii, spuse el, pe cât au fost de ostili la avansurile voastre, pe-atât de receptivi au fost la ale Roșului.

Ty simți ceva în piept. Conștientizarea faptului că dăduse greș și că lumea aflase. Nu era o senzație cu care să fie obișnuit și nu-i plăcea.

— Vasăzică, întrebă el, Săpătorii le-au înghițit pe nemestecate?

— Au semnat o alianță cu Roșul acolo, pe loc. Roșul le-a recunoscut pretenția asupra întregii suprafețe uscate a Pământului și-a îndemnat Albastrul să-i urmeze exemplul.

— O simplă chestiune de gentilețe omenească fundamentală, spuse Ty morocănos.

— Bineînțeles. Zăngănitul de săbii a început a doua zi…

Esa Arjun se întrerupse când o observă pe Sonar Taxlaw, stând în picioare lângă Einstein, care îi vorbea despre cum funcționează planoarele. Ty se obișnuise deja; tot timpul cât erau treji, cei doi nu făceau altceva decât să-și explice reciproc diverse lucruri. Pentru Arjun însă era ceva nou.

— Ea e…, spuse Arjun și rămase cu propoziția în aer.

Ty încercă să se pună în pielea lui: dădea cu ochii de un om originar pentru prima dată în viață, vedea pe cineva care era în

mod evident o ființă omenească, și totuși nu făcea parte din nicio rasă identificabilă, se gândea la tot ce suferiseră strămoșii ei.

— Mda, spuse Ty.

Arjun reuși să se smulgă din reverie și să-și întoarcă iar privirea spre el.

— Povestea pusă în circulație spune că ați răpit-o.

— Desigur.

Einstein spuse ceva amuzant. Cycul râse și se sprijini de el cu afecțiune. Brațul lui își găsi locul în jurul mijlocului ei, mâna alunecându-i în jos până pe șold.

— Ăștia doi nu cumva…, începu Arjun.

— Și-o trag? Încă nu. Dar numai fiindcă am tot fost pe fugă.

— Din puținele informații pe care am reușit să le punem cap la cap, Săpătorii cred că sexele au rolurile lor stricte și că…

— Nu trebuie să și-o tragă. Mda. O să discut cu Einstein. O să-i zic să nu i-o tragă.

— Dar n-ați…

— Răpit-o? Nu, pur și simplu s-a ținut după noi.

Simțind îndoiala, sau cel puțin curiozitatea ivynului, Ty continuă:

— Și ar face și alții la fel dacă li s-ar da ocazia. Tranziția către viața la suprafață le pune cultura la grea încercare. Exact motivul pentru care conducătorii lor sunt atât de reacționari.

Arjun înclină din cap.

— Și moirana voastră cum o mai duce?

Ty oftă.

— I-a văzut pe Doc și pe Memmie murind, a încasat o lovitură puternică la braț și a fost obligată să-și scoată katul și să-l folosească. După aceea a intrat imediat în ceva ce presupun că e un MEPOT clasic.

Era un cuvânt din jargonul militar care exprima modificarea epigenetică posttraumatică.

— Se confirmă, spuse Hope, care părea să fi terminat o primă scanare a semnelor vitale ale lui Kath. Se observă accelerarea metabolismului și simțuri hiperacutizate. Microbiomul ei e un talmeș-balmeș; îl reglez cu niște suplimente probiotice care se vor potrivi mai bine cu noul ei fenotip. Greața sugerează schimbări hormonale majore. Posibil să anticipeze…

— Otrăvire cu testosteron? sugeră Ty, terminând ideea în

locul lui Hope.

Hope răspunse cu o înclinare timidă a capului.

Ty se întoarse din nou spre Arjun.

— Deci trei miliarde de oameni tocmai au aflat de existența Săpătorilor. Cum au primit vestea?

— Păi, evident, e o noutate senzațională, răspunse Arjun. Oamenii sunt extrem de curioși.

Întoarse capul ca s-o măsoare iar din priviri pe Sonar Taxlaw.

— Ca și mine. Recunosc.

— Publicul larg știe cât de prost a mers primul contact? întrebă Ty.

— Identitățile celor din Șapte n-au fost făcute publice. Fără îndoială, n-are nimeni nici cea mai vagă idee că Hu Noah a fost implicat în vreun fel.

— Deci Roșul n-a trâmbițat-o și pe asta.

— N-ar fi în avantajul Roșului, după cum văd eu lucrurile, spuse Arjun. Acum, că sunt aliați cu Săpătorii, vor să-i prezinte drept oameni înțelegători. Nu le-ar servi acestui scop dacă ar dezvălui că i-au omorât pe Hu Noah și pe infirmiera lui.

— Deci pe noi ne-au zugrăvit ca pe o bandă de brute anonime. Săpătorii ne-au alungat cu ajutor din partea Roșului. Am răpit o ostatică și fugim cu ea.

Arjun îl privi în ochi.

— Nicio persoană inteligentă din Albastru nu crede așa ceva, bineînțeles.

— Dar nici n-a scos Albastrul la înaintare vreo poveste care să echilibreze balanța.

— Nu-i punctul forte al Albastrului, oftă Arjun. N-a fost niciodată, este? Noi suntem tehnocrați. Luăm decizii ca inginerii. Ceea ce nu se potrivește întotdeauna cu ce-și închipuie oamenii că vor.

— Vorbești despre Albastru în general? întrebă Ty. Sau despre Rio în particular?

Folosise numele habitatului central ivyn ca sinecdocă pentru cultura sa.

— Despre ambele. Despre mentalitatea asta a Albastrului care ne plasează în vârful piramidei decizionale. Nu degeaba foarte puținii aïdani care s-au făcut remarcați în Albastru au fost muzicieni, actori, artiști.

— Aduc ceva ce-i lipsește culturii noastre, spuse Ty.

— *Voi* trebuia să aduceți ce-i lipsește, spuse Arjun.

Se referea, își dădu seama Ty, la rasa dinană.

— Și chiar i-ați adus, în epoca eroismului.

Ty simțea cum îi răsare pe față un zâmbet nu pe de-a-ntregul vesel.

— Făcând lucruri concrete, vrei să spui, în loc să pretindem că le facem în programe de ficțiune pentru divertisment.

— Dar știi ceva? *Totul* e divertisment. Real sau născocit. Lucruri la care se uită lumea pe ecrane sau în varpuri. Roșul înțelege asta.

— Mă rog, spuse Ty, poate continuăm discuția în barul meu, dacă scăpăm cu bine. Dar ideea principală pentru moment, dacă înțeleg bine ce spui, e că la capitolul povești prezentate publicului, Roșul ne ucide.

— Am fost puțin ocupați, spuse Arjun, intrând pentru prima dată într-o ușoară defensivă.

— Cu ceea ce-a făcut Roșul, vrei să spui, preciză Ty.

Se referea la introducerea pelotonului, la întoarcerea glorioasă a lui Marge și la toate dulcegăriile dintre delegația lor și Săpători.

Arjun nu sări imediat să-l contrazică, dar expresia de pe fața lui exprima un strop de nerăbdare, ca de la profesorul inteligent la elevul care pricepe greu.

— Mai degrabă cu ceea ce *face.* De o bună bucată de vreme.

— Mă rog, spuse Ty, ca simplu barman, n-am de unde să știu altceva decât ce apare în fluxurile de știri. Așa că spune-mi. Ce face?

— Ce știi despre Kulak?

— Ce știe orice civil fără acces la informații, răspunse Ty cu prudență. Se presupune că trăiesc oameni în partea care are formă de pumn.

„Kulak” era cuvântul rusesc pentru „pumn”. În contextul discuției lor, se referea la un bulgăre neregulat de nichel-fier, de vreo treizeci de kilometri în diametru. Cu o sută cincizeci de ani în urmă, Roșul îl mutase din osuarul Kamceatka până deasupra strâmtorii Makassar, unde continua să orbiteze de atunci. De forma unui pumn închis nu foarte strâns, avea în mijloc o cavitate, un tunel despre care se presupunea acum că era căptușit cu habitate rotitoare. Răspunsul Roșului la Marele Lanț.

— Pe urmă mai sunt cordajul, stinghiile și toate vrăjelile alea

care-l înconjoară, continuă Ty.

Fiindcă pumnul, văzut de la distanță, părea încâlcit într-o rețea rară de sârme, ca o sămânță într-o pânză de păianjen. Deasupra și dedesubt – pe laturile dinspre nadir și zenit –, acestea convergeau în puncte fixe de care erau atașate cablurile lungi care ajungeau până la suprafața Pământului și în sus până la contragreutate – Antimakassarul.

La câțiva metri mai încolo, Sonar Taxlaw se angajase într-o manifestare publică de afecțiune cu Einstein, dar acum se retrase puțin și întoarse capul ca să asculte.

Ty se obișnuise deja cu felul ei de-a fi. Îi atrăsese atenția fiindcă rostise cuvântul „stinghii”. Cuvântul „stinghie” se afla între Sonar și Taxlaw în *Encyclopædia Britannica,* și prin urmare făcea parte din domeniul ei de cunoaștere. În timpul incursiunii lor peste creste până în cealaltă parte a munților, se dovedise a fi bine informată, cel puțin după standardele troglodiților, în legătură cu explorarea spațiului și cu soarele. Fusese deci simplu s-o aducă la zi cu evoluțiile extraplanetare din ultimii cinci mii de ani. Acum începea să se tragă mai aproape de Ty. Einstein o urmă de parcă ochii i-ar fi fost prinși de fesele ei cu cârlige de pescuit.

Nebăgând de seamă nimic din toate acestea – fiindcă stătea cu spatele într-acolo –, Arjun se uita la Ty cu calm, așteptându-se să audă și continuarea. Iar Ty continuă:

— Despre partea de la suprafață – răspunsul lor la existența Leagănului – nu știm mare lucru. O construiesc sub nivelul mării.

— Ei îi spun Gnomon, îl informă Arjun, rostind cuvântul pe litere.

— Ce înseamnă?

— Pe vremuri era obiectul acela din mijlocul unui cadran solar care proiectează umbra. Aliniat cu axa Pământului.

Ty rămase pe gânduri.

— Interesantă alegere.

— E mare, Ty. Mult mai mare decât Leagănul. Nu degeaba îl construiesc în ocean. Pe de o parte ca să-l ascundă de noi. Și pe de altă parte fiindcă e prea mare ca să-l clădești pe uscat.

— Cât de mare, mai exact?

— Libertatea mea de vorbire e limitată, spuse Arjun.

Apoi scoase o tabletă și începu să tasteze, deschizând o hartă a lumii, panoramând și mărind învălmășeala de insule dintre

Asia de Sud-Est și Australia.

— Dar ia uită-te aici și spune-mi ce vezi.

Îi întinse tableta lui Ty.

— Sud-Estul Asiei! exclamă Cycul, care ajunsese suficient de aproape ca să privească peste umărul lui Arjun. Vreți să știți ceva anume de-acolo? Sau despre Sulawesi? Sau despre Sri Lanka?

Ivynul o privea fascinat.

— N-am nevoie să mă uit, spuse Ty. Știu ce-i acolo. Ecuatorul trece prin toată partea aia și rareori străbate uscatul, iar Roșul se vaită întruna din cauza asta.

— Nu-i adevărat! Sumatra…, spuse Cycul.

— O insulă mare, asta-i sigur, spuse Ty, dar nu un continent. Mai ții minte, Sonar, ce ți-am spus despre cum funcționează Ochiul? Despre ce face Leagănul?

— Atinge ecuatorul, răspunse ea.

— Și *numai* ecuatorul. Ceea ce e grozav dacă ții sub control Africa și America de Sud. Cum e cazul Albastrului. Dar cea mai mare parte din teritoriul Roșului se află la nord sau la sud de linia asta.

Sonar nu se lăsa redusă la tăcere atât de ușor.

— Singapore e aproape, spuse ea, și e legat de Asia.

— Fosta localizare a Singaporelui e *aproape,* da. Însă nu *pe* ecuator. E la un grad sau două spre nord. Leagănul nu poate andoca acolo.

— Iar detaliul ăsta din proiectul Ochiului și al Leagănului i-a înfuriat pe aïdani mai mult decât orice altceva, interveni Arjun.

Simțindu-l pe Einstein în spatele ei, Cycul se sprijini comod cu spinarea de el și se apucă să recite volubil informații – modul ei predefinit de interacțiune socială.

— Aïdani, spuse ea. Ierarhia ABC. Aretaici, beta, camiliți.

— Camiliții sunt o rasă diferită, îi aminti Einstein.

— A, da. Relațiile dintre A, B și C se apropie mai mult de simbioză.

Ty și Einstein schimbară priviri ironice.

Neobservând nimic, Sonar Taxlaw privi la vale către Langobard.

— Neoanderi. Și încă doi. Cei deștepți și cei nebuni.

— Jinni și extați, spuse Einstein. Ăștia nu prea ies în lume.

Fascinația lui Arjun la vederea unei ființe omenești originare

cedase în fața nerăbdării. Își îndreptă din nou atenția asupra lui Ty.

— Asta-i istorie veche, sigur că da, spuse el, dar unii oameni n-au uitat-o niciodată. Demult, când Ochiul abia se proiecta – vorbesc de o mie de ani în urmă –, s-au propus scheme alternative. Asta cu care ne-am ales a fost cea mai simplă, cel mai ușor de construit cu ce aveau oamenii la dispoziție pe atunci. Ochiul, Piatra Mare și un mic Leagăn cu alveole pe ecuator. Excelent pentru accesul la America de Sud și Africa. Însă aproape inutil pe fâșia ecuatorială de sub habitatele în care trăiau aïdanii, jumătate dintre camiliți și majoritatea julianilor.

— Care ulterior a devenit Roșul, interveni Einstein ca s-o lămurească pe Sonar Taxlaw.

— Unul dintre motivele pentru care s-a coagulat ulterior Roșul și a construit o identitate contrară Albastrului atât de puternică a fost sentimentul de nedreptate pe care l-au simțit față de decizia aceea. Ar fi trebuit să așteptăm, ne-au spus ei. Am fi putut avea ceva mult mai folositor decât Leagănul.

Arjun strânse cadrul pe Indonezia și trasă un dreptunghi subțire, încadrând ecuatorul și acoperind cea mai mare parte din latitudinile Roșului.

— Dacă în loc de Leagăn am fi făcut ceva de forma unui arc lung care să acopere o distanță mai mare nord-sud, poate ar fi făcut legătura cu Asia acolo jos, unde era Singapore. Iar aici ar fi putut atinge capul nordic al Noii Guinee. Iar Noua Guinee se putea conecta cu Australia dacă arunca destule pietre în apele de adâncime mică dintre ele.

— Un arc lung. Aliniat cu axa Pământului, aruncând o umbră pe sol, spuse Ty, dând din cap. Un Gnomon.

— Ar trebui să fie uriaș! exclamă Einstein.

Arjun încuviință dând din cap.

— S-au schițat planuri pentru așa ceva. S-au comandat studii despre cum s-ar putea construi, pe orbită sau pe suprafață. A fost considerat prea ambițios. Deci capetele mai înțelepte au avut ultimul cuvânt, spuse Arjun, sau așa a părut la vremea respectivă, și am construit ce-am construit. Mai târziu putem oricând să facem ceva mai mare, așa spuneau. Dar lucrurile n-au stat chiar așa. Albastrul a dat uitării această idee. Roșul, nu. Jinnii lor au făcut tot atâtea eforturi pentru conceperea lui câte depun ivynii noștri pentru epigenetică. Imediat ce și-au închis

granița și au amplasat cele două bariere, s-au pus pe treabă. Ce-au făcut în tot acest timp?

— Au lovit strâmtoarea Torres cu o furtună de bolizi fără sfârșit, spuse Sonar Taxlaw, arătând cu degetul către fâșia strâmtă unde capul nordic al Australiei aproape împungea în burta Noii Guinee. Au umplut-o. Au ridicat baraje pe curenți. Au ridicat un zid împotriva celor care înotau în mare.

Arjun dădu din cap a încuviințare.

Apoi întoarse brusc capul către Cyc.

O fixă cu privirea câteva clipe, apoi se uită la Ty.

— Tu i-ai…

— Niciun cuvânt, spuse Ty.

— Einstein, tu i-ai spus despre operațiunile ilegale de terraformare întreprinse de Roșu acolo?

Și lovi cu degetul locul de pe hartă.

— E prima dată când aud de ele, spuse Einstein.

— Sonar, spuse Arjun, de unde știai asta?

— Ne-au spus Pingerii, răspunse Sonar.

— Cine dracu’ mai sunt și Pingerii?

— Oamenii cu care o să stăm noi de vorbă, spuse Sonar.

Beled și Bard, care îl ajutaseră pe teklan, se apropiau acum cărând baloturile cu planoare. Le depuseră pe jos și începură să se camufleze cu frunzișul care era disponibil în zonă: crăci din tufărișuri care fuseseră împletite în streașină pantei ca s-o stabilizeze și să le ofere un refugiu animalelor mici. După anumite indicii din aspectul fizic și din stilul general în care se mișca teklanul, Ty avea sentimentul că era un fel de Mâncător de Șerpi. Când se lămuri că cei doi bărbați mai voinici se pricepeau mai bine decât el la smuls plante din rădăcină și transportat țărână, teklanul îi lăsă pe ei să termine treaba și veni mai aproape. Sub brațul stâng ținea un recipient care se potrivea oarecum, ca dimensiuni și formă, cu cele care încă se mai foloseau în Chainhattan pentru transportarea pizzei. În mână ducea bălăngănind o trusă cu echipament aproximativ cubică. Cu mâna dreaptă, liberă, se salută cu Ty, după care se identifică drept Roskos Yur. Apoi așeză cele două colete în fața lui Ty și făcu un pas înapoi.

— Mulțumesc, spuse Ty.

— Cu plăcere, domnule.

— De ce le voiai pe-astea? întrebă Arjun. Ai idee cât costă să

le aduci aici?

— Poate să-ți explice Cycul pe drum, spuse Ty.

Arjun îl privi lung, apoi dădu din cap neîncrezător și se uită în altă parte. Roskos Yur, dimpotrivă, îl privea cu luare-aminte și nu își mai luă ochii de la el. După câteva clipe, Ty se simți obligat să înfrunte privirea teklanului. Acum, când putea să-i cerceteze mai îndeaproape emblema, Ty văzu că făcea parte dintr-o unitate staționată la Nunivak: unul dintre avanposturile avansate ale Albastrului, lipit de graniță. Era întruchiparea noțiunilor de îndepărtare și izolare. Pe lângă el, Qayaq părea o metropolă. Era plin de Mâncători de Șerpi, trimiși mereu în misiuni nebunești.

— De fapt nu asta v-a-ntrebat, domnule, spuse Roskos Yur. Ce întreabă el de fapt este cine dracu' sunteți?

— Sergent major Yur…, spuse Arjun pe un ton de protest.

Dar Yur nu se lăsa oprit.

— Și nu ne spuneți că sunteți barman, domnule.

— Răposatul doctor Hu l-a ales personal pe domnul Lake să fie inclus în Șapte, îi atrase atenția Arjun.

— Și acum împinge de la spate această…

Yur se uită în jur la restul grupului și pufni de parcă nu-i venea să creadă ce vede.

— Nici nu știu cum să-l descriu. Dacă-i spun „adunătură" pare mai mult decât e de fapt.

— El i-a scos dintr-o situație dificilă, spuse Arjun.

— O situație dificilă pentru care e și el parțial responsabil, domnule, ripostă Yur.

— Și, deocamdată, cunoaște mai multe decât oricine despre Săpători și despre situația de la sol. Presupun c-a avut un motiv să ceară obiectele astea, și are să ni-l explice pe drum.

Ty ridică o mână.

— Sergent major Yur n-are încredere în mine fiindcă nu-i e clar cui îi sunt loial. De acord.

Expresia de pe fața lui Yur se mai înmuie puțin, iar privirea îi fugi într-o parte pentru o clipă. Profitând de această întrerupere în duelul privirilor, Ty se întoarse către Esa Arjun.

Ivynul schiță din cap cea mai măruntă mișcare ce putea fi identificată drept un *nu.* După ce se asigură că Ty prinsese ideea, se uită la Roskos Yur.

— Sergent major, spuse Arjun cu voce joasă, în cer și pe

pământ se petrec mai multe lucruri decât a visat filosofia ta.

Yur pufni dispreţuitor.

— Ăsta-i un mod mai fistichiu de-a spune că-mi depăşeşte rangul, domnule?

— Da.

— Eu vreau doar să ştiu dacă e vreo porcărie nenorocită de dukh, domnule.

— Ah, asta-i tot? întrebă Ty. De ce n-ai zis aşa?

— Nu, spuse Arjun cu un glas din care se topise dintr-odată toată încordarea. Nu-i niciun dukh la mijloc.

— Fiindcă barul ăla în care lucrează el...

— N-are legături cu niciun kupol consacrat.

— Atunci, cu cine dracu' are legături, domnule? vru să ştie Yur. Am făcut nişte investigaţii ajutat de prieteni de-ai mei de la contraspionaj. Barul ăla n-are nicio noimă ca plan de afaceri. Structura patronatului său e... neobişnuită. Legături cu Roşul, mi s-a spus.

— Întâmplarea face că unul dintre proprietari are ascendenţă parţial aïdană, recunoscu Ty, dar ai grijă când faci presupuneri nefondate despre loialitatea lui.

— Are de-a face în vreun fel cu Ţelul? întrebă Roskos Yur.

Nici Ty, nici Arjun nu răspunseră. După câteva momente de tăcere, Yur scoase un oftat, după care continuă pe un ton mai moderat:

— S-o lăsăm baltă. Acum înţeleg. E ceva legat de Ţel. Îmi depăşeşte rangul. Trebuia să-mi spuneţi şi gata.

Luă poziţia de drepţi şi salută.

— Ce ordine îmi daţi, domnule?

— Pornim în marş forţat spre ocean după indicaţiile Cycului, răspunse Ty. Şi ne mişcăm cât mai repede cu putinţă. Treaba mai complicată e că s-ar putea să fie nevoie s-o cărăm pe moirana noastră.

— De fapt, interveni Langobard, care între timp se apropiase de ei şi se afla acum în raza lor auditivă, s-ar putea să fie nevoie să trudim din greu ca să ţinem pasul cu ea.

Întinse un braţ lung, arătând în josul pantei înverzite.

Primul lucru pe care îl văzură cu toţii era silueta uriaşă a lui Beled năpustindu-se la deal aproape în fugă, ritm pe care, după cum ştiau cu toţii, era în stare să-l menţină ore în şir. Apoi, mult în faţa lui, o văzură pe Kath Amalteova Trei, mişcându-se încă şi

mai repede.

•

Medicamentele și probioticele lui Hope îi mai stabilizară puțin starea de spirit lui Kathree[44] și îi reduseră starea de greață până în punctul în care aproape putea s-o ignore. Cu timpul, se rezolva de la sine, dar ea se bucura de orice ajutor farmaceutic care îi era oferit; trupul îi era hămesit și trebuia să facă în vreun fel să nu-și mai verse mâncarea. Dar, în acel moment, cel mai important medicament din organismul ei – atât de important, încât Hope îi fixase pe braț o mică pompă ca să poată să i-l picure întruna în sânge – era cel proiectat să se îndrepte către amigdală și să blocheze orice dezastru neurologic care s-ar fi desfășurat lent acolo ca răspuns la trauma prin care trecuse cu patru zile în urmă. Prin urmare, la creierul ei ajungea cu întârziere de câteva zile – dar, după toate aparențele, era o soluție de genul „mai bine mai târziu decât niciodată". Putea fi de folos la întreruperea cercului vicios în care intrase creierul ei, care derula întruna micul film horror, adâncind câte puțin de fiecare dată daunele deja produse. Și faptul că își petrecuse atâta vreme dormind putea s-o ajute în privința asta. Putea obține unele beneficii palpabile și biologic măsurabile ca rezultat al faptului că, în cea mai mare parte a timpului, stătuse legată la propriu de Beled, cu obrazul pe umărul lui, doar că nu-l trăsese în plămâni pe post de aer. Cât despre teklan, acesta nu avusese nicio reacție deosebită la faptul că o pacientă apatică, de-a dreptul comatoasă și puțind a vomă îi îngreuna spinarea în timpul zilei și i se lipea de pântece, încovrigată, în timpul nopții. Ei doi nu apucaseră niciodată să facă sex, dar acum teama ei era că, odată ce va fi spălată și bine hrănită, se va năpusti asupra lui ca un succubus. Era un simptom bine cunoscut al MEPOT-ului, care dusese la rezultate pitorești și legendare în comunitățile moirane ce supraviețuiseră traumei colective.

Dar, cum sexul frenetic cu tot ce mișca în jur nu mai era o opțiune viabilă în ziua de azi, Kathree își căută alte supape pentru energia fizică dezlănțuită. Excursia pe traseul descendent din poiană către ocean se dovedi mai lungă decât li se păruse, iar ea o luă mult înaintea tuturor, obligându-l pe Beled la mari eforturi doar ca să n-o piardă din ochi. Chiar dacă nu îl vedea fiindcă era în urma ei, Kathree îi simțea prin sol pașii

---

[44] De la Kath Three, Kath Trei.

grei. Auzea respirația teklanului și clicurile slabe produse de muniboții pe care îi avea asupra lui, iar când vântul bătea din spate, îi simțea mirosul batistelor de uz militar pe care le folosise ca să se igienizeze și al detergentului cu care își curățase uniforma, al lubrifiantului din kat și al hranei consumate ultima dată. O lua atât de mult înaintea celorlalți ca să-și mai consume energia care amenința s-o înnebunească, dar în aceeași măsură ca să se afle într-un loc în care să nu primească porții egale de informații senzoriale de la fiecare membru al grupului. De la unul singur îi era suficient.

Trecu vijelios printr-un gard viu de plante șerpuitoare care fuseseră sădite într-o dună la marginea plajei și năvăli pe nisipul ud. Valurile se spărgeau la o jumătate de kilometru depărtare și se întindeau pe plajă către ea ca niște așternuturi fâșâitoare. Mirosul din nări îi indica o densitate incalculabilă de viață marină, semănând cu ceea ce adulmecase când se oprise în mijlocul podului din Leagăn, dar de această dată cu mult mai multe nuanțe distincte. Și asta cu toate că activitatea amigdalei îi fusese suprimată chimic. Fără medicamentele lui Hope, ar fi riscat s-o cuprindă un atac de panică. Chiar și așa, își simțea trupul supraîncingându-se și își privea brațele goale ca și cum s-ar fi așteptat să crape pielea pe ele ca pe carnații puși pe grătar. Își domoli goana până la nivelul unei plimbări cu pași mari și traversă plaja de-a dreptul, scoțându-și hainele din mers și desenând cu ele o cărare neregulată peste urmele de pași din nisip. Curând, dar nu destul de curând, valurile îi spălau gleznele, apoi gambele. Se lăsă în genunchi și se prăvăli într-un val care se apropia și care o prinse în cădere, coborând-o ușor. Goală, plutea cu fața în jos pe apa a cărei răceală de gheață o făcea să-și simtă părțile expuse ale pielii – de pe fese și de pe omoplați – ca puse la fript.

Se strădui să găsească o explicație rațională pentru faptul că zăcea cu fața în jos în Pacific, cu ochii deschiși, holbându-se la o stea de mare, dar nu descoperi niciun răspuns. Efect avea însă. Inima, care îi bubuise până atunci incontrolabil, începea să se apropie de ritmul ei normal și trecu surprinzător de mult timp până să se simtă forțată să-și proptească mâinile și genunchii în nisip, să se ridice în patru labe și să tragă aer în piept.

Își adună picioarele sub ea și se lăsă pe vine, apoi se răsuci cu spatele spre larg. Picioarele și fesele îi erau în continuare

cufundate, răcorindu-se după alergătură.

Beled Tomov stătea la câțiva metri distanță, cu gleznele mângâiate de spuma valurilor, gâfâind și arătând ca unul căruia i-ar prinde bine o baie în apa ca de gheață a Pacificului. Dar nu asta era intenția lui. El era pregătit s-o tragă pe Kathree afară dacă mai stătea mult acolo fără să respire.

Se uitară unul la altul, privirea lui Kathree spunând: „Ți-aș trage-o chiar acum, chiar aici”, a lui spunând „Știu”, iar ochii ei răspunzând „Știu că știi”.

— Ai auzit ceva? întrebă el.

Nu se aștepta la asta.

— Adineauri, îi explică el, când erai cu capul cufundat.

— Adică, dacă am auzit în apă?

— Da.

— Cam ce anume?

— N-ai ascultat, nu-i așa?

— Glumești? Ascult atât de intens, de mă scoate din minți.

— Conversația, vreau să zic.

— Nu. Toată lumea vorbește prea tare.

El rămase pe gânduri. Apoi se întoarse puțin într-o parte și întinse un braț, atrăgându-i atenția către un promontoriu stâncos care întrerupea plaja la câteva sute de metri depărtare.

— De-acolo, spuse el.

Trupul lui Kathree trecuse în sfârșit de maximul termic și începea să se răcorească, așa că se îmbrăcă și merseră împreună de-a lungul plajei către promontoriu: un meterez abrupt, cu aspect aproape artificial, din piatră sfărâmată ținută laolaltă de rădăcinile copacilor și ale tufărișului. Despărțea plaja despicând-o ca o lamă de plug.

Ea nici măcar nu știa de ce veniseră la ocean. Urma să-i ia cineva de acolo? Măcar aveau vreun plan? Sau pur și simplu fugeau până nu mai aveau unde să fugă?

— Săpătorii, spuse Beled, cred în existența unor oameni care trăiesc în ocean. Pingerii. Cică ar fi existat contacte. În anumite locuri de pe coasta Beringiei.

Arătă cu capul în direcția în care mergeau.

— Contacte față în față?

Beled ridică din umeri: un gest care, având în vedere dimensiunile umerilor săi, aproape că putea fi detectat cu seismograful.

— M-am gândit că e posibil să fi auzit tu ceva cât stăteai cu capul sub apă. Folosesc o tehnică numită sonar.

Creierul ei bolnav petrecu puțin timp punând cap la cap toate informațiile. Știa puține lucruri despre sonar. Inspecția se folosea de el ca să cartografieze fundul lacurilor și să numere peștii.

— Nu e o coincidență că avem cu noi pe cineva cu numele ăsta?

Beled dădu din cap.

— Ea ne-a spus despre ei, dar în cea mai mare parte sună mai mult a legendă decât a realitate.

— Unde trăiesc? În submarine?

Teklanul ridică iar din umeri.

— Se pare că nimeni nu știe. Probabil se pricep să-și țină respirația.

Promontoriul nu putea fi ocolit fără o ambarcațiune. Până la urmă o luară înapoi spre interior ca să poată să treacă de el. Pentru asta avură de urcat la câteva sute de metri altitudine și apoi își croiră drum tăind vegetația deasă care crescuse pe panta sudică.

Când ajunseră într-un loc din care puteau privi în jos, către apă, deveni limpede că se aflau pe marginea unui crater de impact cu diametrul de circa un kilometru. Promontoriul care le blocase trecerea pe plajă făcea parte din buza craterului; curbura lui se continua în Pacific, formând o latură a unui golf. Imaginea lui în oglindă, după cum puteau vedea acum, se contura în cealaltă parte. Bolidul care formase craterul lovise foarte aproape de țărm. Vârful central al impactului era o insuliță stâncoasă și abruptă, la o aruncătură de băț de plajă, exact la mijlocul distanței dintre promontoriile gemene. Era destul de ușor pentru ochi să completeze ce lipsea din conturul craterului. În largul apei, între promontorii, era probabil un arc de cerc scufundat. Și, într-adevăr, se puteau vedea brizanții spărgându-se când treceau peste el. În partea dinspre uscat, buza craterului se armoniza cu panta naturală. Impactul săpase o cavitate ai cărei pereți abrupți îi obligau acum pe Beled și pe Kathree să se lanseze într-o coborâre stângace, prin alunecare, în golful de sub ei. Acolo plaja era mai mult pietroasă decât nisipoasă și multe dintre pietre aveau semitransparența sticlei de mare șlefuite de valuri.

Auzeau restul trupei care cobora pe urmele lor, departe, pe versant.

Mijlocul plajei – exact în dreptul insuliței abrupte – părea alegerea firească pentru a ridica tabăra. Sticla de mare fusese adunată acolo într-o mică movilă – suficient de înaltă totuși ca să dea de înțeles că nu era vorba de un depozit natural, ci de un act intenționat.

— Semnalul lor, explică Beled. Acum ar trebui să facem un foc.

Se apucă să măsoare plaja cu pasul în căutare de vreascuri aduse de apă. Kathree, atrasă de totem dintr-un motiv necunoscut, se lăsă pe vine lângă el să-i aștepte pe ceilalți. O auzea pe Sonar Taxlaw flecărind de zor pe când își croia drum la vale, practic dansând pe lângă ceilalți, care pășeau greu și respirau zgomotos.

— Istoria lor e împărțită în trei Diluvii. Primul Diluviu a fost de piatră și foc. I-a alungat în cele mai adânci gropi de pe fundul mării, care nu s-au uscat niciodată pe de-a-ntregul, nici măcar după ce restul oceanelor au fiert și s-au evaporat. Au dat naștere unei rase capabile să trăiască în spații strâmte. Al Doilea Diluviu a fost de gheață și apă.

— Veacul Înnorat! spuse Einstein.

— Da, când ați aruncat cu comete în ei sute de ani la rând. Au observat că mările se întindeau, revărsându-se din gropile în care se strânseseră, extinzându-se. S-au transformat într-o rasă care putea să înoate în mare.

— Când spui că s-au transformat, întrebă Arjun, te referi la inginerie genetică sau…

— La reproducere selectivă, insistă Sonar. Dacă lupii s-au putut transforma în pudeli în câteva mii de ani, gândește-te în ce s-ar putea transforma oamenii, la nevoie! Au început să exploreze fundul mării. Au găsit o mulțime de resturi industriale care au ajuns în ocean în timpul Ploii Solide și s-au dus la fund. Metalurgia nu mai prezintă niciun mister pentru ei.

— De asta faceți negoț cu ei? specula Ty. Fiindcă vă lipsește metalul?

— Iar lor le lipsesc lucruri pe care le avem noi, confirmă Sonar.

— Ai spus c-au fost trei Diluvii, îi aminti Einstein. Al Treilea Diluviu?

— E acum, spuse Cycul. Un Diluviu de viață, începând cu microorganisme și culminând cu voi.

— Adică cu Spațienii, presupuse Ty.

— Da. Și singurii Spațieni de care știu ei sunt cei care au aruncat o mulțime de pietre în strâmtoarea Torres și-au construit obiectul de la Makassar.

— Ție cum ți s-au împărtășit toate astea? întrebă Arjun.

— Împărtășit?

— Ai avut tu, Sonar, conversații reale față în față cu Pingerii?

— Eu *personal*?! întrebă ea pe un ton care părea uimit și oripilat de o asemenea idee. Ah, nu, doar m-am uitat la ei de-aici, de sus.

— Deci tu pândești de sus în timp ce niște membri mai în vârstă ai clanului tău coboară pe plajă să stea de vorbă cu Pingerii.

— Vorbitul e dificil. Comunicarea se face mai mult prin cuvântul scris. N-au avut hârtie până nu le-am dat dintr-a noastră. Folosim tăblițe de ardezie și cretă.

Lui Kathree îi fugi privirea către un detaliu pe care îl remarcase cu un minut în urmă: un depozit de pietre negre plate cu aspect nenatural, pe jumătate îngropat în nisipul răscolit de vânt. În timp ce restul grupului termina de coborât către apă, ea luă o bucată de lemn și se apucă să râcâie cu ea nisip și pietriș de pe pietre până reuși să desprindă una. Deși avea marginile neregulate, era clar că fusese modelată de oameni: o dală de piatră neagră de grosimea degetului ei, mare cât să poată fi ținută la subsuoară, suficient de netedă ca să poți scrie pe ea. Văzuse că nămolul din jur era presărat cu bulgări de carbonat de calciu: cretă. Se vedeau urme și pe plăci. Nu scriere, ci un fragment dintr-o schiță, poate o hartă, și câteva numere.

•

Într-o parte a insuliței, chiar sub culme, se vedea un lemn plutitor contorsionat: un ciot de copac pe care furtuna îl rupsese din marginea unei stânci de undeva de pe coastă și care mai târziu fusese aruncat aici. De cum ajunse, Ty își lăsă ranița, își goli buzunarele și săltă de jos lădița cu echipament pe care o adusese Roskos Yur cu planorul. Ținând-o deasupra capului ca să nu se ude, porni prin apă până la insuliță, înjurând de zor oceanul din cauză că era rece ca gheața. La adâncimea

maximă, apa îi ajungea până la talie și câte un val îl mai uda până sub bărbie. Azvârli lădița în sus pe coasta insuliței și se cățără după ea.

După ce studie curios ciotul câteva clipe, se lăsă pe vine, îl apucă de două rădăcini ieșite în afară și îl răsturnă, făcându-l să se rostogolească în resac. Apoi se trase puțin deoparte ca să le dezvăluie celorlalți ce se aflase ascuns sub ciot: o bucată verticală de conductă solidă din oțel, cam de un lat de palmă în diametru, care îi ajungea până la genunchi și era acoperită cu un disc subțire din oțel boțit, de mărimea unei farfurii. Conducta nu era fixată de stâncă. Făcea parte dintr-un obiect mai lung care ieșea din ocean. Partea de la suprafața apei era legată cu funii de niște țepușe care fuseseră înfipte în crăpăturile pietrei, într-o manieră pe care învățaseră deja s-o recunoască drept improvizație tipică Săpătorilor.

Atenția lui Ty se abătu către un obiect pe care îl observase la picioarele sale. Se aplecă și ridică obiectul ca să-l vadă toată plaja: un baros improvizat dintr-o țeavă și o bucată de oțel. Apoi se uită la Cyc. Ea îi răspunse ridicând mâinile cu palmele către cerul cenușiu, sugerând: „Vezi? Exact cum spuneam”.

Ty se întoarse cu spatele la ei, cercetând cu privirea apa din fața stâncii. Reveni după câteva momente.

— Cât de departe ajunge? strigă el.

— Conducta? Câteva zeci de metri, răspunse Cycul. Craterul e ca un corn, conduce sunetul până în adânc.

Abia își terminase fraza, când Ty săltă barosul și izbi cu el din toate puterile în placa de oțel. Obținu un *ping* metalic amețitor de tare, acoperit pe când se risipea de răcnetul lui Kathree, care căzu în genunchi pe nisip, cu mâinile încleștate pe urechi.

— Mai bine duceți-o de-aici! spuse Ty.

Ea îl auzi, deși avea urechile acoperite. Îl simți pe Beled apucând-o din spate, îndoind-o pe brațul cu care o ținea de sub sâni, săltând-o în picioare. Lucru bine-venit dintr-un anume punct de vedere. Dar se săturase să fie cea care trebuia mereu cărată, așa că se desprinse de el, întoarse spatele oceanului și porni hotărâtă către cordonul de tufăriș care marca marginea plajei. Ty o așteptă să-și ia un avans respectabil înainte de a-i striga:

— Astupă-ți urechile!

Ea se conformă, iar în momentul următor simți un alt dangăt

străbătând-o ca un țurțure care i se înfige în ceafă. Imediat sosi un altul, și un altul, nu în ritm constant, ci neregulat. Iar după ce urcă până într-un loc din care putea să privească în jos, către golf, cu degetele în urechi, fără să mai sufere de durere la fiecare lovitură a barosului, Kathree înțelese ce făcea Ty.

Fiecare dintre rasele umane își avea propriul ei ansamblu de tradiții culturale care duceau înapoi în timp până la Eva respectivă. Acestea erau transmise de la o generație la alta prin ritualuri sociale, prin programa școlară și prin diverse grupuri de tineri. Tinerii teklani învățau gimnastica în imponderabilitate cu un adaos elegant de arte marțiale, concurând în curse cu obstacole care reproduceau exact manevrele executate de Tekla în Epopee. Julianii se întreceau în echipe de dezbateri și plecau în locuri izolate pentru timp îndelungat, gest care trebuia să simbolizeze exilul Evei lor și chinul trăit în Roi. Și așa mai departe.

Tinerii dinani învățau codul Morse. Era folosit foarte rar.

Moiranii cu siguranță *nu* îl învățau, fapt pentru care Kathree habar n-avea ce mesaj trimitea Tyuratam Lake în adâncuri prin izbiturile lui.

Bineînțeles că toată lumea urmărise scena din Epopee, de la începutul Ploii Solide, în care Eva Dinah își transmisese mesajul final către Rufus. Fusese urmat de o serie de repetiții ale codului QRT, care – mai ales după ce Dinah izbucnise în suspine și transmisia ei abia dacă mai ajungea până la el – avea un soi de ritm ca de fanfară solemnă, începând cu *pam, pam, pa-pam.* Litera Q. Kathree recunoștea măcar acel tipar, care părea mai frecvent decât te-ai aștepta în niște propoziții normale în limba engleză. Așadar, Ty folosea anticele coduri Q ca să-și scurteze mesajul. Dar n-avea nici cea mai vagă idee ce transmitea el de fapt. Zdrăngănea iar și iar, înșirând o frază sincopată din intervale lungi și scurte, care începu s-o irite după o vreme. Ty se opri după ce Sonar Taxlaw traversă prin apă până la stâncă și îl asigură că, dacă Pingerii erau prin preajmă, cu siguranță îi auziseră deja mesajul.

— De-acum cât mai durează? întrebă el.

Țipa ca să acopere explozia valurilor și pentru că probabil surzise.

— Depinde cât de departe sunt, răspunse Sonar Taxlaw. Poate o zi. Poate trei.

— Grozav, spuse Ty și ridică fruntea să-i prindă privirea lui Roskos Yur, care, dând ascultare unui instinct soldățesc atemporal, își împinse mâneca în sus ca să se uite la ceas.

Deblocând capacul lădiței, Ty începu să scoată din ea piese de echipament și să studieze broșuri cu instrucțiuni. Kathree era prea departe ca să vadă detaliile și oricum se lăsa întunericul. Pe când cerul se întuneca, îl văzu pe Ty șezând pe malul insulei, cu fața către larg, aprinzând din când în când câte o luminiță și făcându-și de lucru cu echipamentul. Cocoțată lângă el, înfășurată în saci de dormit pe care îi adusese Einstein, era Cycul. Avea pe urechi o pereche de căști voluminoase și în răstimpuri își întorcea capul către Ty, cu un gest de pasăre atentă, ca să comenteze ceva. Esa Arjun măsura cu pași rari plaja, pe unde nu ajungeau valurile, trecând uneori pe lângă Einstein, care nu făcea decât să stea în picioare și să se uite îngrijorat la preaiubita lui. Hope se dusese să se întindă într-un cort mic, ridicat la câțiva metri mai sus, pe nisip uscat; o pâlpâire albăstruie care răzbătea prin pereți sugera că lucra pe tabletă, poate încercând să afle ceva despre cum să gestioneze MEPOT-ul.

Și cam aceasta era toată tabăra inferioară, în care se instalaseră Hope, Ty, Einstein, Sonar Taxlaw și Arjun. Beled o urmase pe Kathree în sus, pe versant. Langobard și Roskos Yur veniră și ei mai târziu. Se răspândiră, ciopârțind tufișuri în toate direcțiile, și identificară o streașină curbată în versant: linia de demarcație dintre marginea interioară a craterului și relieful preexistent impactului. Deasupra, panta era mult mai blândă. Ce-i drept, primul lucru pe care îl observa cineva care trecea peste marginea înălțată era o ușoară scădere în altitudine. Cum stăteau cu spatele la ocean și cu fața la munte, dinaintea lor se întindea pe câteva sute de metri o mlaștină, în al cărei capăt îndepărtat se înălța o pădure de pini. Făcură câțiva pași înapoi și se puseră pe lucru, stabilind o tabără superioară chiar deasupra celui mai înalt punct al marginii. Se rostiră puține cuvinte, dar era evident că rostul acestei tabere era să apere plaja dacă și când aveau să se apropie forțele Roșului. Dacă inamicul cobora drept pe versantul muntelui, era nevoit să traverseze mlaștina. Dacă venea de-a lungul plajei, avea de urcat sau de ocolit o proeminență din buza craterului. În oricare dintre situații, ar fi fost perfect vizibil din acel punct de observație.

Se putea presupune că un ONAN lovise solul undeva în apropiere, cu câteva decenii în urmă. Ofizi umpluți cu semințe se rostogoliseră din el și porniseră să mișune prin zonă, înregistrând elevații și măsurând umiditatea din sol, apoi comparând informațiile într-o rețea de tip *mesh.* Colectivul de ofizi observase întreruperea din panta care ducea spre mare. În conformitate cu un program care îi fusese inserat de un oarecare creator de coduri din inel, hotărâse că linia țărmului putea fi stabilizată acolo prin plantarea unor semințe din care avea să crească o vegetație rezistentă, joasă, de tip tufăriș. Așa se petrecuse totul. Ofizii care ajunseseră să se îndepărteze de plajă descoperiseră terenul plan de dincolo de buza craterului și îl plantaseră cu diferite specii care prosperau în medii umede. Vegetația creasе un mic baraj natural, reținând apa care cobora de pe versanții de deasupra. Într-o bună zi poate avea să devină lac, dar deocamdată era o mlaștină neagră, păstoasă, adâncă până la genunchi și ascunsă după o perdea de ierburi și stuf care preferau genul acesta de sol.

Kath Doi nu fusese o luptătoare. Antrenamentul cu arme de care avusese parte îi oferise minimul de competență necesar ca să descarce o katapultă în direcția unei canide flămânde. Kathree nu știa încă dacă și acesta era unul dintre lucrurile care se schimbaseră. Într-un sens, nici nu conta. Indiferent cât de bună s-ar fi dovedit a fi în luptă, niciodată n-avea să fie la fel de eficace precum Beled, Bard și – judecând după aparențe – Roskos Yur. Însă aceștia i se păreau a fi o ceată de inși obtuzi, înceți la minte. Le scăpau multe lucruri care pentru ea erau evidente. Și era clar că obosiseră și că începea să-i ia somnul. După ce se întunecase de-a binelea, Kathree consumă una după alta trei mese complete din rațiile pe care le adusese Roskos Yur, după care se strecură afară și se cățără până în partea cea mai înaltă a buzei craterului, de unde putea să privească și să asculte uscatul.

La întoarcere îl sperie pe Roskos Yur, a cărui respirație ritmică o ascultase de la o mie de pași distanță. Dormise până atunci, sau moțăise.

— Ar trebui să mă avertizezi când te apropii, Kath Doi! șuieră el.

— E moartă.

— Kath Trei, atunci.

— Nu vine nimeni, spuse ea, cel puțin câteva ore de-acum înainte.

— Numai dacă nu cad din cer, ripostă el.

Langobard, mereu sociabil, se apropiase de asemenea.

— Nu vor veni pe calea aerului, spuse el. Dacă pot să ne doboare în liniște, așa vor face – și nu vor sufla o vorbuliță despre asta în veci. Dar să desfășoare un asalt întreg? Asta ar fi în contradicție cu povestea pe care o țes ca să le-o servească celor din inel.

— Noi când dracu’ avem de gând să ne-apucăm de scris propria noastră poveste? spuse Yur.

Și acolo se opri conversația lor.

Dar întrebarea își primi răspunsul o oră mai târziu, când Kathree și mai apoi ceilalți deslușiră un vaier și un bubuit venind din direcția apei. Lumini fugare apărură deasupra orizontului, apropiindu-se dinspre sud, peste marginea lumii, dar apoi se stinseră, când pilotul hotărî să zboare fără ele. După sunet și după felul cum îmbrățișa întinderea de apă, era clar că nu era vorba nici de o navă aeriană, nici de una maritimă, ci de ceva intermediar cunoscut sub numele de arcă. O auziră coborând pe apă cu un susur la un kilometru depărtare și pornindu-și motoarele duduitoare pe care le folosea ca să facă manevre pe suprafața apei. Lăsă ancora la câteva sute de metri în larg: departe de uscat, ca să respecte sensibilitățile iritabile ale Săpătorilor, însă destul de aproape pentru ca oamenii și echipamentele să poată fi transportați în ambele sensuri cu bărcile. Își deschise uriașa rampă de marfă din partea posterioară, permițând apei să se reverse în interior, făcând să plutească câteva bărcuțe și barje care fuseseră înghesuite la bord. Cu una dintre acestea sosi la țărm un grup mic. Kathree îi auzi conversând, cel mai mult cu Ty și cu Arjun, deși Einstein, ca de obicei, găsi o cale de a se face și el părtaș la acțiune.

O barjă fusese remorcată până în apele dintre arcă și țărm și ancorată acolo. Zgomotul care venea dinspre ea sugera mecanisme interne complexe. După câteva minute, începu să huruie și să murmure, apoi un lanț de vezbouri sclipitoare izbucni din ea ca un jet dintr-o fântână, în forma literei U întoarse, și începu să se extindă către cer pe măsură ce acumula viteză, iar zgomotul pe care îl producea se ascuțea transformându-se într-o unică notă acută și stabilă. În câteva

minute, trenarul se înălțase până la vreo sută de metri și începuse să emită o lumină blândă, care se revărsa asupra golfului și a plajei în cantitate suficientă pentru ca oamenii să poată să se miște nestingheriți și să citească diverse documente. Kathree vedea acum și numele arcei, înscris pe fuzelaj lângă proră: *Darwin.* Pesemne fusese trimisă de la o bază TerReForm importantă – cel mai probabil, de la Haida, care deservea țărmul nordic al Pacificului.

Trenarul care fusese lansat pe barjă era un dispozitiv militar destul de comun. Ca atare, probabil că emitea și în alte lungimi de undă în afară de lumina vizibilă. Era un fel de nod comunicațional multifuncțional, care interconecta tot ce se afla în raza lui și, în același timp, asigura legătura ascendentă cu Denali și cu alte baze de pe inel.

Pentru Kathree nu se mai punea de acum problema somnului, așa că porni în josul craterului către plajă. Când ieși dintre tufișuri, dădu cu ochii de Einstein și de Cyc, care stăteau unul lângă altul într-o încrucișare de lumini, cu fața la o cameră video. Într-o parte era o nou-sosită care își verifica însemnările, o moirană înaltă, cu ținuta, stăpânirea de sine și ochii aurii ai unui manechin de modă. Purta haine potrivite pentru coasta rece și umedă a Beringiei. Haine care, pe silueta ei subțire, dar puternică, se așezau într-un fel ce dădea de înțeles că fuseseră făcute anume pentru ea, probabil de vreun designer iscusit din Marele Lanț.

Kathree nu avu nevoie să se apropie mai mult ca să înțeleagă ce se petrecea: moirana înaltă venise să realizeze exact ceea ce revendicase Roskos Yur. Începu prin a vorbi o vreme direct la cameră, apoi le luă interviu lui Einstein și Cycului. Totul se transmitea în direct în inel.

Kathree se așeză singură pe plajă, își strânse genunchii la piept și o urmări pe femeie cum făcea ce avea de făcut, întrebându-se ce evenimente din viața ei o ajutaseră să se schimbe în felul în care era acum, atât de înaltă, atât de atrăgătoare, atât de plăcută privirilor. Nu se purta ca una care s-a născut frumoasă, fapt pentru care Kathree o suspectă că își dobândise frumusețea în urma vreunui dezastru din viața personală. După ce termină de luat interviurile, închise luminile și camerele, se apropie de Esa Arjun și stătu o vreme față în față cu el, discutând. Amândoi își puseseră varpuri, iar Kathree

deduse că purtau o conversație despre ceea ce își proiectaseră în dispozitive.

Kathree era convinsă că Kath Doi o văzuse pe femeia aceea transmițând din zone tulburi din inel: habitate în care scăpase de sub control câte o grevă generală sau o dezordine publică, în care forțele de ordine ale Carantinei sau poliția fuseseră chemate ca să facă praf niște lucruri și să rănească niște oameni.

Simplul fapt că stătea liniștită, făcând asemenea observații și împletind laolaltă asemenea gânduri era pentru Kathree indiciul unei crize în pregătire – rezultatul inevitabil al felului în care își petrecuse cea mai mare parte a zilei. Erau aproape la jumătatea intervalului dintre miezul nopții și răsărit, iar Kathree își simțea prăbușirea către somn la fel de puternică și de inevitabilă precum trecerea lui *Endurance* prin ultimul ei perigeu.

În loc să adoarmă însă, se pomeni uitându-se lung la moirana înaltă și privită de femeia aceea, care se apropiase pe tăcute la un braț distanță de ea. Kathree sări în picioare, mai să pice grămadă.

— Kath Amalteova Trei, spuse femeia, eu sunt Cantabrigia Barth Cinci.

Cinci. Oho.

— Cred c-ai văzut ceva porcării demente la viața ta, spuse Kathree. Sper, pentru binele tău, că te-ai stabilizat în forma curentă.

Ochii aurii ai Cantabrigiei Cinci se mișcară abia vizibil, semn că acceptase remarca, dar lăsând-o să treacă fără s-o comenteze în vreun fel.

— Eu sunt aici echivalentul ofițerului comandant, spuse ea.

Nu era nici cel mai nebunesc, nici cel mai cuminte lucru pe care îl auzise Kathree în ultima vreme, așa că îl primi cu pasivitate. După aspectul exterior, Cantabrigia Cinci era jurnalistă video. Dar era logic ca, într-o lume în care nicio acțiune polițienească sau militară nu putea fi considerată de succes dacă nu arăta bine în ochii oamenilor obișnuiți care o urmăreau pe ecranele video, jurnalista să fie în același timp și general.

Arjun, care se apropiase din spatele Cantabrigiei Cinci, se opri puțin într-o parte, uitându-se peste umărul ei drept. Întâlnind privirea lui Kathree, dădu din cap.

— Tocmai am vorbit prin wireless, spuse Cantabrigia Cinci, cu sergentul major Yur și cu Langobard și le-am comunicat care sunt instrucțiunile *lor.* Acestea sunt *ale tale.* Se apropie o mică forță militară roșie. Sunt încă la câteva ore distanță. Avem informații că sunt călăuziți încoace de doi Săpători familiarizați cu traseul. Când vor ajunge aici, s-ar putea să fie o luptă, s-ar putea să nu fie. Dacă este, nu vă angajați în ea direct. Feriți-vă de fulerii noștri. Aveți grijă la Săpători. Dacă puteți să-i împiedicați să facă rău, categoric împiedicați-i. Dar Săpători morți pe un ecran video, asta e ceva ce nu ne putem permite.

Kathree încuviință dând din cap.

— Înțeleg.

Arjun părea să considere că mai erau necesare niște explicații.

— Nu știm nici când, nici dacă urmează să apară Pingerii. Așa că trebuie să câștigăm timp.

— Bun, spuse Kathree. În ce fel sperăm să-l câștigăm?

Expresia de pe fața lui Arjun sugera că întrebarea fusese impertinentă. Dar Cantabrigia Cinci răspunse ridicând mâna către varpul pe care și-l săltase în vârful capului. Îl smulse de acolo și i-l întinse lui Kathree, care și-l așeză cu grijă pe față. Nu i se potrivea perfect, așa că trebui să-l țină cu o mână ca să obțină focalizarea corectă.

— O să ai nevoie și de coloana sonoră, spuse Cantabrigia Cinci. Fără ea nu-i același lucru.

— Coloana sonoră? întrebă Kathree.

Dar o subtilă modificare a expresiei de pe chipul Cantabrigiei Cinci îi dădu de înțeles că femeia spunea glume păstrându-și fața serioasă și că era cazul să intre în joc. Bâjbâind cu mâna pe lateralele capului, găsi căștile auriculare și le întoarse în poziție activă.

Varpul o făcu să vadă o serie de obiecte imaginare, majoritatea colorate în gri și/sau estompate – își dăduse seama că Kathree nu era proprietara lui, așa că scosese din uz tot ce era personal sau privat. Dar în spațiul dintre ea și Arjun plutea suspendat un simbol care strălucea într-un roșu blând și părea să aibă mărimea unei mingi de ping-pong, cu o gropiță într-o parte. El întinse mâna și o împinse ușor, iar mingea zbură în direcția ei.

— Te invit, spuse el.

Ea o prinse în palmă, își puse degetul mare în adâncitură, apoi schiță iute cu ea în dreptul feței un oval mare. Un ecran plat căpătă vizibilitate în urma gestului ei. Apoi Kathree trase către ea mingea roșie, trasând pe ecran o a treia dimensiune pentru a defini un volum cam de mărimea unui cos de rufe.

Cantabrigia Cinci nu glumise în legătură cu coloana sonoră. Era o orchestră întreagă, constând din niște instrumente care i-ar fi fost familiare lui Mozart și din altele care fuseseră inventate la mii de ani după Zero. Împreună cu un cor numeros, revărsa în urechile ei un ocean sonor tridimensional, interpretând imnul național al Roșului. Nu versiunea sprințară și trunchiată ascultată la evenimente sportive, ci aranjamentul simfonic, calculat să-i facă pe oameni să încremenească și să se înfioare de respect.

Un pumn de nichel-fier părea să stea suspendat în volumul de spațiu pe care îl trasase ea deasupra plajei. Kulakul. Ici și colo se proiectau din el prăjini solide: puncte de ancorare pentru corzi de greement subțiri cât firul de păr care se întindeau în diferite direcții, părând să dispară în depărtarea imensă. Mișcându-se cu grijă ca să nu-și sucească glezna călcând pe vreo piatră, Kathree îi dădu roată până reuși să privească prin gaura din centru. Acolo zări mișcare: inele de lumină stivuite în interior, fiecare în parte semănând cu Marele Lanț și rotindu-se cu altă viteză, dar toate protejate de învelișul colțuros al asteroidului, gros de câțiva kilometri. Se declanșă astfel o mișcare programată a camerei care o luă prin surprindere, obligând-o să-și înfigă tălpile în nisip și să se sprijine cu o mână de brațul Cantabrigiei Cinci. Povv-ul, sau *point of virtual view*[45], plonjă încet către centrul Kulakului, care se extinsese acum mult dincolo de volumul unui cos de rufe și o înconjurase pe Kathree. Nu putea controla viteza mișcării, dar putea să-și îndrepte privirea în toate direcțiile și să vadă prin acoperișurile de sticlă ale orașelor inelare, distingând terenuri verzi pe care adolescenții băteau mingea, iazuri albastre în jurul cărora se plimbau îndrăgostiți ținându-se de mână, districte supraetajate forfotitoare, utopii rezidențiale, școli primitoare și baze militare în care beta și neoanderii practicau artele marțiale și tirul sub drapelul roșu fluturând în vânt.

— Toate lucrurile astea sunt reale sau…

---

[45] Punct/unghi de vedere din realitatea virtuală.

— O combinație de lucruri pe care le-au construit cu adevărat și de reprezentări a ceea ce-și imaginează, răspunse Arjun.

— Și au fost făcute publice sau…

— S-a transmis acum șase ore, spuse el. Este o dezvăluire enormă.

Niciodată până atunci nu mai divulgase Roșul vreo imagine – reală sau închipuită – dinăuntrul Kulakului.

Între timp, zborul prin interior ajunsese la celălalt capăt, iar ea văzu spațiul deschizându-se în jur când povv-ul ieși din măruntaiele Kulakului. Peisajul familiar al inelului de habitate deveni vizibil, întins în ambele direcții pentru a îmbrățișa Pământul albastru ca o brățară cu pietre prețioase. Din sistemul de corzi țesut în jurul pumnului de fier atârna un cablu drept către ecuator. Mai întâi lent, apoi tot mai repede, povv-ul coborî, obținând în câteva secunde ceea ce ar fi avut nevoie de câteva zile în orice fel de ascensor realist. Chiar și printr-un ecran de nori luminoși, Kathree reuși să distingă relieful complex al Asiei de Sud-Est către nord, iar către sud uriașa lespede bej-cenușie a Australiei, acum unită de Noua Guinee printr-un lujer gri-verzui. Povv-ul alese să strângă cadrul asupra lui pentru început, apropiindu-se până făcu posibilă vederea unui drum care traversa puntea uscată. Apoi viră și se înclină pe un curs către nord-vest, urmând spinarea fumegândă a Noii Guinee până la promontoriul din capăt, unde aproape atingea ecuatorul. Acolo erau vizibile construcții: teren curățat, clădiri, excavații, împletitura neclară a infrastructurii, toate întrezărite, dar fugare. Povv-ul se avântă peste o mare turcoaz aglomerată cu formațiuni de uscat pe care Kathree le recunoscu vag din hărțile pe care le văzuse. Însă, după câteva momente, privirea îi fu atrasă către ceva care era în mod flagrant nenatural, arătând de parcă ar fi fost trasat cu rigla și creionul: cablul ancorat de Kulak, atârnând vertical în ocean, între două insule mari. Își dădu seama că trebuie să fi fost insulele Borneo și Sulawesi, iar apa dintre ele, strâmtoarea Makassar. Mișcarea povv-ului încetini, apoi încetă. Simfonia și corul trudeau împreună într-un crescendo lent. O schimbare, mai mult simțită decât văzută, cuprinse ecranul: mișcarea programată a camerei se terminase și varpul răspundea acum din nou la gesturile lui Kathree. Ca un uriaș stând cu câte un picior de fiecare parte a strâmtorii, putea să se răsucească și s-o privească din diferite unghiuri. În primul

moment nu se întâmplă nimic. Apoi îi atrase atenția un tumult în ocean, în jurul locului unde se înfipsese cablul. Apa se înălța și spumega. Micile încrețituri ale undelor firești de suprafață se șterseseră, fiind înlocuite de vaste bulboane verzi și de brațe galactice de spumă turbionară. Aplecându-se în față, văzu pescăruși agitați rotindu-se pe deasupra. Detaliul acesta o convinse că ceea ce vedea era real, nu o reprezentare tridimensională. Zona răvășită crescu spre nord și spre sud, marginile ei îndepărtându-se de cablu – despre care știa că se află pe ecuator –, însă nu se propagă și pe direcția est-vest. Cablul se bifurcă o dată, apoi încă o dată, transformându-se într-un evantai care se desfăcea către nord și sud ca să suporte întreaga lungime a ceea ce tulbura strâmtoarea.

Erupse la suprafață mai întâi la ecuator, apoi începu să taie în ocean o spintecătură care se întindea în susul și în josul meridianului cu o viteză enormă. La început, obiectul abia dacă putea fi observat, cu atâta apă care se scurgea din el căzând înapoi în ocean în multiple Niagare și azvârlind în sus o furtună de apă pulverizată, care se înălța mai mult decât structura însăși. Însă nu dură mult și Gnomonul deveni vizibil. Kathree trebui să se dea mai în spate ca să aibă imaginea întreagă a lungimii lui. Întinse mâna stângă și făcu gestul de a răsuci un buton în sens antiorar, reducând astfel volumul secțiunii de alămuri a Filarmonicii din Kyoto înainte ca timpanele și tromboanele bas să-i provoace implozia craniului.

Dacă proiectanții Gnomonului intenționaseră să creeze anti-Leagănul, nici că putea să le iasă mai bine de atât. Avea curbura prelungă și formidabilă a unei katane[46] – ca să se poată potrivi curburii Pământului –, combinată cu delicatețea translucidă a unui exoschelet de insectă. Părea cu adevărat să se deplieze, remodelându-se pe măsură ce se ridica în aer, un origami în formă de călugăriță carnivoră, care își lepăda învelișul și căpăta un trup mai mare. Feluritele ei pliuri și carapace arcuite mărturiseau despre un milion de jinni care trudiseră în cubiculele lor secole la rând ca să construiască obiectul cel mai puternic pe care și-l putuseră imagina la o greutate minimă.

— Din ce e făcut?

— Din carbon și magneziu, în cea mai mare parte, răspunse Arjun. Două materiale ușoare și puternice, care pot fi extrase

[46] Tip de sabie japoneză.

din sedimente oceanice.

— Așa au făcut?

— Da, spuse Cantabrigia Cinci.

— Consum intens de energie, comentă Arjun. Trimit curent în jos, prin cablu, către un complex de producție de pe fundul oceanului.

— Au muncitori care trăiesc pe fundul oceanului?

— Roboți.

— Și asta e ocazia noastră, spuse Cantabrigia Cinci.

Producătorii spectacolului preluaseră din nou controlul asupra povv-ului și începuseră s-o ducă pe Kathree în marș forțat pe toată lungimea Gnomonului, încetinind ca să zăbovească asupra celor mai bune părți și trecând în goană peste cele repetitive. Ea înțelese ideea, și anume că exista un fel de vagonet care se putea deplasa pe direcția nord-sud urmând o uriașă cale ferată și făcând legătura cu uscatul de-a lungul a mai multe latitudini. Că avea propriile sale căi feroviare interne care conectau capsule rezidențiale, tabere militare, stațiuni de lux pentru toată familia și multe altele. Era evident o reprezentare tridimensională – lucruri care încă nu fuseseră construite în realitate. Nepriceperea ei în a controla ce făcea povv-ul îi dădea o ușoară stare de greață. Își luă căștile de pe urechi, închise ochii și își scoase cu grijă varpul de pe față. Apoi deschise ochii asupra realității: plaja, insulița, cei doi interlocutori ai ei. Înapoie varpul.

— Ce fel de ocazie?

— Dacă te pregătești să iei primul contact cu o rasă extraterestră inteligentă, spuse Cantabrigia Cinci, poate că nu-i cea mai bună mișcare să trântești în căminul ei niște roboți minieri uriași.

Kathree chibzui puțin la cele auzite.

— Aha, făcu ea în cele din urmă.

— Da.

— Deci nu degeaba erau așa nerăbdători să facă frumos în fața Săpătorilor.

— După ce au dat-o în bară spectaculos cu Pingerii. Da.

Cantabrigia Cinci o fixă un timp cu privirea. Tăcerea și căutătura ei erau impresionante, totuși Kathree nu se simțea foarte stânjenită.

Într-un târziu, continuă de unde rămăsese:

— Acțiunile întreprinse azi aici vor avea repercusiuni profund în viitorul Noului Pământ. Să fi avut mai multe resurse aici, poate am fi pus în practică o strategie mai complexă, cu mai puține incertitudini. Dar însuși faptul de-a avea mai multe ar fi stricat totul.

•

— Oameni buni, cum v-au dat prin minte toate astea? întrebă Ty.

Se afla pe insuliță, stând pe vine lângă Cyc, care în afara capului și a brațelor încă mai era înfofolită în saci de dormit; ținea în mână un manual de instrucțiuni, înclinându-l către lumina dinspre lanțul de vezbouri. Acesta continua să lumineze tot golful, dar echipajul de pe *Arca Darwin* îi diminuase intensitatea pentru ca oamenii să poată dormi. Cycul trebuia să se concentreze serios ca să citească acele cuvinte, dintre care multe probabil îi erau necunoscute. Buzele i se mișcau puțin în timp ce analiza literele chirilice nefamiliare presărate aproape în fiecare cuvânt. Căștile îi îngropau urechile în două gogoși uriașe de spumă. Nu îl auzise pe Ty, nici nu știa că se uita la ea. Așa că el o privi timp de un minut. Nu era genul lui și oricum era foarte tânără. Dar începea să înțeleagă ce vedea Einstein la ea. Probabil Einstein știa că n-avea pe cine să-și găsească în ZIO-ul lui, nu era pe acolo nicio fată indigenă cu care să poată purta o conversație interesantă. Și totuși, dacă ar ajunge vreodată în inelul de habitate, toate fetele istețe de acolo s-ar uita la el ca la un țărănoi mocofan.

Dispozitivul din lădiță era un sonar portabil. Era capabil să emită pinguri, dar nu pentru asta îl foloseau. Îl foloseau ca să asculte. Sonar Taxlaw îl smulsese practic din mâinile lui Ty și pusese stăpânire pe el. Sosirea *Arcei Darwin* și mișcările bărcilor și ale barjei îi produseseră o nesfârșită iritare, însă cu ceva încurajări din partea lui Ty, începuse să privească situația ca pe un experiment științific interesant, ca pe o cale de a înțelege cum trebuie să fi sunat acele tehnologii în auzul Pingerilor și al altor mamifere care frecventau adâncurile.

Pășind cu luare-aminte pe suprafața abruptă și sticloasă a insuliței, Ty se insinuă în raza ei vizuală și o bătu ușor pe umăr. Detesta s-o întrerupă din reverie, dar anumite întrebări își așteptau răspunsul. Buimăcită pe moment, de parcă tocmai fusese teleportată acolo de la mii de kilometri distanță, ea își

reveni însă repede și își luă o cască de pe ureche.

— Ce spuneai?

— Astea toate.

Ty puse o mână pe foaia de metal uzată de pe capătul țevii și arătă cu capul spre barosul improvizat.

— Cum v-ați dat seama? De unde știu Pingerii că, dacă vor să stea de vorbă cu tine, trebuie să construiască un tumul pe plajă în cutare loc?

— Am început să trimitem echipe de cercetași imediat ce atmosfera a devenit respirabilă, spuse Sonar.

— Asta era acum trei sute de ani.

— Două sute optzeci și doi.

— Voiam doar să subliniez că astea-s istorie antică.

— Nu chiar așa antică.

Ty scoase un oftat.

— Nu-i ceva de care să-și amintească oamenii de acum.

— Nu e doar o tradiție orală, dacă asta vrei să insinuezi, spuse Sonar. Noi consemnăm în scris.

— Pe hârtie de bumbac sută la sută. Da. Zi mai departe.

— Cercetașii nu găseau nimic de mâncare, lucru de-nțeles. Așa că nu puteau să se îndepărteze decât până unde îi ținea hrana pe care o duceau în spate. Dar, cu vremea, au descoperit iarbă de mare comestibilă și scoici de-a lungul coastei.

Ty încuviință din cap.

— Algele proiectate de TerReForm, după ce și-au făcut treaba și au produs atmosfera, trebuiau ținute sub control.

TerReForm a sădit țărmurile cu creaturi care se hrănesc prin filtrare și oceanele, cu krill.

— Scoicile alea erau prima carne pe care o mânca cineva în patru mii șapte sute de ani, spuse Cycul. Echipele de cercetași care au cuprins coasta puteau să stea afară cât de mult voiau și să umble cu lunile sau cu anii, mâncând mai bine decât Săpătorii care stăteau în Groapă.

— Cred că meseria de cercetaș era la mare căutare.

— Prea mare. Unii au dezertat și-a trebuit să fie prinși și pedepsiți de Comitet.

— Sună… neplăcut.

— Nu erau vremuri bune. Multe lucruri rele pe care le vedeți în cultura noastră își au originea în anii aceia.

— În orice caz, spuse Ty, cercetașii ieșeau din Groapă și se

duceau ață la cel mai apropiat țărm.

— Exact, iar traseul ăsta pe care am venit până aici e pentru noi ca poteca bătătorită de animale – îl cunoaștem pe dinafară. Ei, și la un moment dat, după ce s-a restabilit disciplina, o echipă de cercetași explora coasta la câțiva kilometri de-aici și făcea tabără sus, în copaci. Unul dintre ei s-a uitat în jos și a văzut o persoană care tocmai ieșea din mare. Persoana asta ducea o lopată micuță, ca alea cu care dezgropi scoici, și avea un coș, dar n-avea haine. A dezgropat niște scoici și le-a aruncat în coș, după aceea s-a dus înapoi în ocean și a dispărut.

— Fără echipament de scufundare. Fără costum de cauciuc.

— Exact, doar centura cu un cuțit. Ei, și s-a dus vestea până în Groapă și au stat de vorbă cu un predecesor al meu.

— Un Sonar Taxlaw anterior, vrei să spui.

— Da. O echipă de cercetași s-a întors în același loc anul următor și-a instalat o drăcie ca asta, dar nu așa de bună, și-a folosit-o ca să trimită semnale în adânc. Nimic. Au trecut ani, apoi decenii. N-aveau nimic pe care să se bazeze în afară de ce văzuseră atunci, o singură dată. Un Săpător bătrân care-a făcut parte dintr-o mulțime de echipe de cercetași a venit cu ideea să construiască o mașinărie de făcut zgomot mai mare și mai bună, în locul ăsta – s-a gândit că forma craterului o să acționeze ca un corn, canalizând sunetul în afară. Ca să scurtez povestea, a mers. S-a făcut contactul.

— Cât de recent?

— Acum vreo cincizeci de ani, spuse Sonar. Pe urmă s-a întrerupt cam pe când ați avut voi războiul. Însă acum cinci ani am început să vedem tumuli.

•

Pe Kathree o trezi din somn cam același lucru care o trezise pe Kath Doi în dimineața în care avea să zărească Săpătorul din planor: certitudinea că era ceva afară, nesusținută de vreo dovadă palpabilă. De data aceasta reacționa la sunet: un zgomot pe care-l auzise în timp ce dormea, accesibil doar prin intermediul unei amintiri care îi scăpa printre degete cu cât se chinuia mai tare s-o prindă. Se rostogoli pe burtă, se propti în coate, își ridică fața, închise ochii, deschise gura și înțepeni. În primele minute nu încercă să asculte nimic, doar să evalueze peisajul sonor din jur ca să poată detecta orice zgomote care nu aveau ce căuta în el. Lanțul de vezbouri de pe barjă funcționa în

continuare, producând o notă constantă care putea fi eliminată de circuitele neurale ale creierului. Observase că și Bard devenise dintr-odată foarte tăcut, dar nu știa dacă motivul era că auzise ceva sau că pur și simplu urma exemplul ei. I-o fi plăcut lui Kath Doi să stea cu nasul în cărți și să nu atragă atenția, însă Kathree era genul de persoană care îi ținea în priză pe bărbații din preajma ei.

Auzi din nou: probabil același sunet care o trezise din somn. Iar de data aceasta știa ce e: vârfuri de săgeți din oțel forjat manual, zornăind slab într-o tolbă, ca monedele în buzunar. Dilema Săpătorului vânător, săgețile trebuiau să stea lejer ca să poată fi trase afară și montate în arc dintr-o mișcare fluidă, dar nu atât de lejer cât să zăngăne la fiecare pas. În mers măsurat pe teren neted, era posibil ca echipamentul lor să nu scoată niciun zgomot, dar în timpul unei coborâri epuizante pe o pantă neregulată, înaintea zorilor, obiectele zgâlțâite puteau începe să se miște. Pe când tabloul acustic i se accentua în minte, simți și zgomot de pași și auzi trupuri croindu-și drum printre tufișuri. Ghici că era un grup mult mai numeros decât sugerau tolbele zornăitoare.

O altă amintire a lui Kath Doi se conectă la prezent: în pregătire pentru munca de inspector în zone cu mulți indigeni, citise povești străvechi despre Vestul american, unde oamenii albi se foloseau de băștinași pe post de cercetași și călăuze.

Langobard auzea și el acum câte ceva și pornise, sprijinindu-se în articulațiile degetelor, de-a lungul scurtei linii de siguranță pe care o stabiliseră sub buza craterului, să-i trezească fără zgomot pe Roskos Yur și pe Beled Tomov. Kathree porni după el, oprindu-se la fiecare pe rând și spunându-i cu voce scăzută:

— S-ar putea să fie vreo doi Săpători cu arcuri și săgeți, călăuzind o mică unitate de neoanderi.

— Cât de mică? întrebă Beled.

— Probabil nu un peloton întreg. Aș zice că o jumătate din grupul pe care l-am observat aterizând.

— Du-te și anunță-l pe Ty, spuse Beled. Zi-i să aprindă lumina.

Și, fiindcă era prea întuneric ca să vadă ceva, puse o mână pe umărul ei, chiar în locul unde se curba către gât, și îi strânse plăcut mușchiul de acolo. Apoi își netezi iar palma pe umărul ei și o împinse ferm către vale.

Un minut mai târziu, Kathree era jos, pe plajă. Sonar Taxlaw

încă mai ședea sub cerul liber pe insuliță, cu căștile pe urechi. Einstein sforăia într-un sac de dormit. Ty dormea într-unul dintre micile adăposturi portabile pe care le primiseră de la oamenii de pe *Arca Darwin,* încă ancorată în larg, detectabilă după plesnitura valurilor de coca ei. Cât despre Esa Arjun, aproape că se izbi de el, fiindcă stătea pur și simplu în picioare pe plajă, înfășurat într-un sac de dormit. Erau șanse jumi-juma să mediteze în tăcere sau să fi ieșit ca să urineze. Ivynii se purtau uneori bizar când propriul lor creier punea stăpânire pe ei. În orice caz – fie că urina, fie că se gândea era inutil pentru moment, așa că ea se duse drept la adăpost să-l trezească pe Tyuratam Lake. Durǎ ceva mai mult decât sperase și îi provocă o enormă frustrare, fiindcă îi era clar acum că se întâmpla ceva sus: auzea scâncetul în crescendo al lanțurilor de vezbouri orbitând trupurile neoanderilor care le foloseau în același timp ca armură și ca arme, dar nu-și putea da seama dacă era Langobard care se pregătea să organizeze apărarea sau dacă erau intrușii care coborau povârnișul. Pe cei din urmă îi auzea acum cu claritate; renunțaseră la discreție în favoarea vitezei.

— Vin, spuse ea. Doi Săpători, câțiva neoanderi.

Ty întinse mâna după katapultă, apoi își aminti iar că îi fusese luată de Ariane.

— A zis Beled să aprinzi lumina.

Se aștepta ca el să folosească vreun dispozitiv electronic – din cele pe care le adunau Săpătorii sub titulatura „radio” –, dar când colo, Ty se rostogoli în șezut, țâșni afară din adăpost și coborî pur și simplu pe plajă, țopăind și blestemând de câte ori nimerea câte o piatră cu tălpile goale.

— Aprindeți lumina! răcni el.

Își făcu mâinile pâlnie la gură.

— Hei! Aprindeți lumina!

În golfulețul liniștit, vorbele lui răsunau ca dinamita. Kathree auzi un fel de răspuns răcnit din direcția barjei. Iar dinspre bolovanul-insulă, un șuierat.

— Șșș! Șșș!

Crezu că erau valurile deferlând pe stâncă, până ce lanțul de vezbouri începu să strălucească, luminând-o pe Sonar Taxlaw, care se ridicase în picioare și se întorsese cu fața la ei. Ea îi tot îndemna să tacă, ținându-și un deget lipit de buze.

— Șșș, faceți liniște! insistă ea.

— Putere maximă! răcni Ty. Din plin.

— Se apropie! spuse Cycul.

Și, văzând că nimănui altcuiva nu-i păsa, îi căută privirea lui Arjun, care își lăsase sacul de dormit pe nisip ca o baltă și se apropia de ea, pășind direct în resac.

— Le rănim urechile, mai adăugă ea.

Apoi auzi răcnete de sus: luptători care renunțaseră la orice tentativă de a se mai ascunde și se pregăteau să deschidă ostilitățile. Vocile lor aveau timbru de neoanderi. Simțind brusc o nevoie disperată de a se afla sus, în mijlocul bătăliei, Kathree se răsuci pe călcâie, pregătindu-se să sprinteze la deal. Aproape că se izbi de Cantabrigia Cinci.

— Urci înapoi?

— Simt că trebuie, spuse Kathree.

— Mult noroc. Nu uita. Fără Săpători răniți.

Cantabrigia Cinci se răsuci pe călcâie într-un fel care făcu să-i fluture minunat poalele lungi ale pelerinei călduroase și îi mai oferi lui Kathree o ultimă imagine a profilului ei regal, în timp ce părul tuns foarte scurt îi scotea în evidență postura minunată.

Pe când se cățăra înapoi, Kathree revedea în minte instrucțiunile mai detaliate pe care i le dăduse Cantabrigia Cinci cu câteva ore în urmă: „Feriți-vă de fulerii noștri”. Erau fuleri purtători de camere, care filmau tot ce urma să se întâmple. Erau programați să caute zone înalte, libere.

Kathree se piti la pământ, la doar cincizeci de metri distanță de Langobard. Nu-l vedea, dar auzea vezbourile care goneau în jurul lui când se izbeau de mici crenguțe din apropierea lui.

Mai sus de ea și către dreapta, un bolovan ieșea din versant. Era prea dur și prea abrupt ca să poată crește pe el orice altceva în afară de mușchi. Stânca albicioasă ieșea în evidență în lumina direcțională a marelui trenar de jos. Un puiet își găsise locul în vârful ei, încleștându-se de piatră cu un sistem radicular în cea mai mare parte expus și înălțând către cer câteva rămurele dezordonate, sculptate de vântul care bătea dinspre larg. Alături văzu mișcare și identifică un fuler rostogolindu-se către postul său din vârful bolovanului. Dacă îl vedea, atunci și el o vedea pe ea. Se lungi în spatele unui mănunchi foarte dens de tufăriș și ierburi și își folosi auzul, care era cam tot ce avea la dispoziție în acel moment.

Cling, cling. Iată. Din nou, zgomotul acelor vârfuri de săgeți

forjate manual de Săpători, săltând în tolba lor, înecat de vaierul tot mai intens al lanțului de vezbouri din apropiere, care se reconfigura sub comanda proprietarului său.

Riscă să arunce o privire la deal și văzu un neoander apărând într-un loc din care avea vedere directă până la acel fuler de pe bolovan. Nu era Bard. Era un infanterist roșu în echipament militar. Omul ridică mâna dreaptă și strânse pumnul în jurul unuia dintre lanțurile de vezbouri care zburau în jurul lui, oprindu-i mișcarea. În același timp, lanțul se diviză în partea opusă și se transformă într-un bici. Șfichiui de-a dreptul către fulerul de pe bolovan. Forma și traseul îi erau vizibile la început. Apoi acceleră, depăși viteza sunetului și deveni invizibil, făcându-și cunoscută prezența doar prin rezultate: un bum sonic, dezintegrarea completă a fulerului și răsturnarea puietului, retezat pe mijloc. Biciul încetini și în același timp se arcui înapoi către proprietarul său, apoi, ca un șarpe plutitor, se reorganiză sub forma unui trenar de vezbouri, învârtindu-se de data aceasta în sens opus. Odată ce eliminase santinela robotică din flancul lui stâng, neoanderul se retrase către miezul acțiunii, dispărând din raza vizuală a lui Kathree.

Kathree se mișcă în direcția bolovanului. După distrugerea unuia dintre fulerii video ai Cantabrigiei Cinci, pentru ea devenise un loc bun de stat. Dădea zor către baza stâncii, întrebându-se cum avea să urce în vârful ei, când observă mișcare deasupra. Se opri și se uită în sus la un Săpător care tocmai apăruse pe creastă să revendice postul de observație rămas liber. Coborâse panta atât de năvalnic, de era cât pe ce să treacă în goană peste marginea bolovanului. Fusese nevoit să-și înfigă un picior în pragul dezastrului și să-și rotească brațele spre spate ca să-și recapete echilibrul. În tot acest timp, vârfurile de săgeți i se ciocneau între ele cu clinchete în tolbă. Kathree încremeni și se lăsă pe vine, uitându-se la el cum se reechilibra. Dacă ar fi privit drept în jos, ar fi văzut-o, dar el nu avea ochi decât pentru ceea ce se petrecea în dreapta lui: judecând după zgomote, începutul unei lupte confuze într-un loc aglomerat. Săpătorul ridică mâna, trase din tolbă o singură săgeată și o fixă în arcul de oțel, continuând să privească la scena de acțiune care se desfășura mai jos. Se gândea să-și aleagă o țintă când munibotul lui Kathree îl lovi în umăr și îl trimise la pământ în spasme.

Fusese ușor să tragă în el. Nu în sens fizic – oricum ar fi fost ușor, din moment ce stătea acolo nemișcat, iar de țintit se ocupa mai mult munibotul. *Psihologic* fusese ușor. Cu câteva zile în urmă, când trecea prin partea cea mai rea a schimbării și abia dacă era conștientă, îl auzise pe Ty spunându-i lui Einstein: „Ca să te bați nu-i nevoie *să știi cum.* E nevoie doar să te hotărăști”. Chiar și în delirul ei, înțelesese că hotărârea despre care vorbea Ty nu era una intelectuală. Era o surmontare a barierei emoționale care, în orice societate civilizată, îi împiedica pe oameni să se rănească unii pe alții. Știa asta pentru că nu trecuseră decât câteva ore de când făcuse așa ceva. În acea primă luptă, șocantă, dintre Șapte și Săpători, ea intervenise ca să-l protejeze pe Ty după ce Ariane trăsese în el, iar Săpătorul bătrân o lovise în braț cu Srap Tasmaner, vătămându-i osul, și ceva legat de contactul acela fizic intens o împinsese prin barieră, făcuse să-i fie ușor să-l țintească pe bărbatul acela cu katapulta și să tragă. De atunci, membrii bine intenționați ai grupului său o tot abordaseră ca să-și manifeste compasiunea. Numai despre Doc și Memmie voiau să vorbească, și despre cât de șocant trebuie să fi fost pentru Kath să-i piardă pe amândoi deodată. Se înțelegea de la sine că ea intrase în epi din cauza morții lor. Părea o presupunere logică. Dar greșită. Mai degrabă, se întâmplase în momentul în care bătrânul o atacase, iar ea ripostase. Doc trăia la momentul acela, iar Memmie, deși rănită mortal, încă mai respira. Deci Kath Doi fusese, de fapt, primul membru al Șaptelui care murise.

În orice caz, acum era genul de fată care trăgea în oameni. Bine de știut.

Toate acestea se întâmplau în zona pe care Albastrul ar considera-o flancul său drept, iar Roșul, flancul său stâng. În calitate de cercetași-băștinași în sprijinul forțelor regulate, Săpătorii stăteau pe extremitățile laterale sau expuși în față. Ceea ce sugera că Săpătorul celălalt – era tot mai convinsă că erau exact doi – se afla probabil pe flancul opus.

Bolovanul propriu-zis era prea abrupt ca să poată urca pe el, dar pietrișul amestecat cu cenușă revărsat pe ambele laturi ale sale formase niște rampe nu foarte compacte. Se chinui să urce pe una dintre ele și ajunse la o înălțime unde putea să se lungească pe pantă și să tragă cu ochiul la zona bătăliei. Era limitată la un bazin colector larg și puțin adânc, în care se

acumula apa care cobora de pe versanții munților costieri, stăvilită de peretele exterior al craterului. Bazinul era mascat de vegetație abundentă, de aceea nu sesizai că era de fapt o mlaștină până nu călcâi în ea. Bard, Beled și Roskos Yur avansaseră agresiv, făcuseră o demonstrație de forță, apoi se retrăseseră ca să-i lase pe oamenii Roșului să se împotmolească la propriu. În favoarea Albastrului lucrau dificultățile de comunicare dintre trupele Roșului, dotate cu tehnică avansată și organizate până în detaliu, și cercetașii aborigeni, care auziseră de comunicațiile wireless doar pentru că un lung șir de Cycuri pe nume Proboscidea Rubber memoraseră articolul „Radio”.

În orice caz, Kathree se afla acum mult în fața compatrioților săi, în partea care pentru ei reprezenta latura dreaptă a mlaștinii. Ca să ajungă la flancul opus putea încerca să meargă în linie dreaptă, dar atunci ar fi ieșit direct în calea infanteriștilor Roșului și ar fi nimerit în capcana mlaștinii. Putea s-o ia înapoi spre ocean și să treacă pe lângă tabăra în care dormiseră noaptea trecută, dar știa deja că acolo erau postați majoritatea fulerilor. Sau putea să pătrundă mai adânc în teritoriu și să traverseze pădurea de pini care ocupa latura deluroasă a mlaștinii. Luând-o pe acolo ar fi ajuns să traverseze linia de înaintare a Roșului, ceea ce părea o idee proastă la prima vedere. Însă roșiii erau doar o echipă de asasini izolată, nu avangarda unei forțe mai mari. Nu aveau în spate rute de comunicare cu baza. Pe măsură ce înaintau, pierdeau orice drept și orice putere asupra teritoriului lăsat în urmă. Având în vedere că se putea deplasa pe teren accidentat mai rapid chiar și decât Beled, ca și faptul că era în stare să-i audă pe neoanderi de la un kilometru și jumătate distanță, Kathree considera că avea șanse mari. Așa că urcă mai departe, în loc să coboare, și se ținu departe de flanc până mai câștigă ceva altitudine, apoi își îndreptă atenția spre interior.

Neoanderii roșii se auzeau clar. Cu excepția unuia singur, erau mai jos de ea, iar când se opri și așteptă, auzi bufnetele înfundate ale pașilor celui rătăcit care trecea pe lângă ea. Primeau ordine de la B-ul lor, sau beta, conform stereotipului rasial. Spre cinstea ei, B-ul nu se retrăgea ca să comande din ariergardă; părea să se afle unde era acțiunea mai încinsă, adică în josul pantei, exact acolo unde drumul începea să devină suficient de mocirlos ca să-i facă să se îndoiască de direcția în

care înaintau. Probabil apucaseră să observe că cercetașul băștinaș din stânga lor dispăruse, ceea ce putea să-i încurajeze să cârmească mai spre dreapta. Oricum, pentru moment erau puși în dificultate. Toți se aflau mai la vale de Kathree. Și toți erau atenți în cealaltă direcție.

Privind drept peste pantă, nu vedea nimic altceva decât copaci înalți care arătau a pini și formau o boltă compactă, sufocând dezvoltarea subarboretului. Avea să fie un traseu ușor. Traversând în fugă, ar ajunge rapid de cealaltă parte a zonei de luptă, unde ar putea s-o ia în jos pe urmele celuilalt Săpător până unde s-o fi postat și să-l doboare cu un munibot înainte de a apuca să facă vreun gest eroic sau prostesc.

Dangătul biciului de vezbouri al unui neoander răsună de jos, iar Kathree auzi urletul cuiva și larma stridentă a muniboților trași către ținte.

Cuprinsă deodată de sentimentul că se afla în mare întârziere, o luă la fugă către copaci, fără să se mai ascundă. De câte ori prindea câte un spațiu gol, se uita prin el în jos, peste mlaștină. Avea o perspectivă excelentă de acolo.

Acesta era și motivul pentru care aproape că se izbi de un ins care se instalase de unul singur într-unul dintre locurile acelea libere, perfect plasat ca să observe de sus mlaștina și golful. Îi ținea companie doar un robot: un ofid al cărui cap era o cameră video, capabil să se descolăcească precum o cobră din paner și să-și îndrepte obiectivul în orice direcție. Omul stătea cu spatele la luptă și cu fața la ofidul lui, care filma în josul pantei. Kathree ajunsese destul de aproape de ofid când dădu peste ei, astfel că înțelese toată scena din prima clipă în care o cuprinse cu privirea, tot astfel cum aveau să înțeleagă peste câteva minute un miliard de privitori roșii: în prim-plan, bărbatul, încadrat de pietre colțuroase și copaci care aveau să le insufle trăitorilor în habitate nevoia dureroasă de a coborî aici și de a coloniza suprafața planetei. În fundalul apropiat, mlaștina în care se desfășura lupta. Dincolo de ea, golful cuibărit între cleștii de stâncă bătută de valuri, barja vezbourilor, cu coloana de lumină care făcea noaptea să pară zi, *Arca Darwin* departe în zare, legănându-se încet pe apa mică, și cerul care mai adăuga puțină lumină, fiind aproape de revărsatul zorilor.

Apariția ei îl luă prin surprindere pe bărbat. Fără vreun motiv anume, Kathree avea impresia că omul exersa, repetându-și

replicile, dregându-și glasul, pregătindu-se să-și joace rolul. Avu deci la dispoziție câteva momente în care să se uite la el cu luare-aminte.

Pe tot parcursul vieții lor colective, cele trei încarnări ale lui Kath Amalteova avuseseră doar câteva ocazii de a vedea cu ochii lor un aretaic în carne și oase, și atunci doar de la distanță. Așa că nu avea măsura exactă a ceea ce însemna impresionant sau chipeș în cadrul acestei subrase. Dar acesta trebuie că era unul dintre cele mai strașnice specimene. Avea probabil peste doi metri înălțime. Părul său lung și corbiu era pieptănat pe spate, punându-i în evidență fruntea înaltă și nobilă, nasul puternic, proeminent, ochii mari, negri ca smoala și adânciți. Câteva riduri faciale îi dădeau un aer de maturitate lucidă.

Cu cinci mii de ani în urmă, aristocrația își găsise sfârșitul laolaltă cu aproape tot ce exista pe lume, și totuși ideea de aristocrație – aspirațiile pe care ea, cel puțin în forma sa idealizată, le scoteau la lumină din adâncul sufletului omenesc – continua să existe în toată înfățișarea acestui bărbat, în hainele lui, în ținută și în felul cum o privea pe Kathree după ce își revenise din uluire și înțelesese ce se petrecea. Se citea pe fața lui că întâlnirea aceasta neașteptată era pentru el fascinantă și în același timp ușor amuzantă, genul de întorsătură a sorții de care au parte din când în când persoanele sofisticate, și că, în pofida diferențelor politice, ei doi puteau într-o bună zi să stea la o discuție ironică despre întreaga afacere, la un pahar de vin roșu bun din Antimer. Sau cel puțin așa arătară lucrurile până când munibotul lui Kathree îl lovi drept în mijlocul frunții.

Simțind mișcare și auzind descărcarea katapultei, ofidul – care părea să aibă o anumită capacitate rudimentară de a urmări ceea ce era interesant – pivotă în direcția ei, dar ea îl călcă pe gât din spate. Cedă la impactul cu călcâiul ei și făcu un efort lăudabil să rămână în picioare, dar trebui să se încolăcească la loc ca să execute o cădere lină pe pământ. De acolo ar fi putut s-o urmărească printre copaci dacă ar fi fost programat pentru urmărire. Dar adevărul este că nu era decât o platformă de filmare cu inteligență moderată, așa că rămase unde se afla, încercând cu încăpățânare să centreze în cadru fața aretaicului. Deoarece acesta se rostogolea și se zvârcolea de parcă era cuprins de flăcări, algoritmul ofidului muncea din răsputeri.

Kathree își reluă alergarea impetuoasă prin pădure. Făcu un

ocol înapoi către ocean, intrând pe segmentul final al traseului în formă de U pe care gonea în jurul mlaștinii. Încetini. Dacă ipoteza ei era corectă, probabil că se apropia de celălalt Săpător. Și, spre deosebire de Bard, Beled și Roskos Yur, ea nu avea nimic care s-o protejeze de săgețile acelea cu vârf de oțel.

Auzi un trosnet de sus – din spatele ei. Se întoarse și văzu un Săpător cu părul roșu și ochii albaștri, la un mai mult de cinci metri distanță, cu săgeata fixată și ațintită drept spre ea. Marginile proaspăt ascuțite ale vârfului de oțel forjat manual reflectau lumina dinspre golf, descriind curbe strălucitoare. Ea își băgase katapulta în toc ca să aibă ambele mâini libere pentru urcușul dificil. Nu avea nimic la îndemână.

Cantabrigia Cinci nu-i ordonase propriu-zis să incapaciteze ambele iscoade ale Săpătorilor. Doar să-i împiedice să facă rău cuiva, iar leșurile lor să nu apară pe ecranele video de pe inel.

— Faci o greșeală groaznică, spuse ea.

Săpătorul nu se clinti, dar clipi încet. Ea înțelese că era de acord s-o lase să vorbească.

— Oamenii ăștia – ai Roșului – doar se prefac că vă sunt prieteni ca să profite de pretenția pe care o ridicați asupra uscatului. Vor să-l aibă pe tot doar pentru ei.

— Și voi? întrebă el.

— Nici Albastrul nu-i mai bun, în unele privințe.

— Atunci, de ce să ascultăm de sfatul tău?

— N-ar trebui să ascultați orbește de sfatul nimănui. Nici de-al meu, nici de-al lui.

Făcu un mic gest cu capul către aretaic.

Săpătorul chibzui în tăcere.

— Îl cunoști pe Ceylon Congreve? întrebă ea.

— Sigur că da.

— V-a vorbit Ceylon Congreve despre jocul de șah[47]?

— N-avem nevoie de un Cyc ca să ne vorbească despre șah, spuse Săpătorul. Jucăm tot timpul.

— Atunci știi că pionii sunt slabi – mai puțin când poziția lor pe tablă le oferă putere. În prima parte a jocului sunt sacrificați la liber. Mai târziu, pot ajunge să dea șah mat.

O întrerupse un alt trosnet, ca de bici, venit mai de jos și urmat de încă două în succesiune rapidă. Se luptă cu tentația de-a se întoarce să se uite într-acolo. Privirea ochilor albaștri ai

[47] *Chess,* în limba engleză.

Săpătorului se abătu în direcția zonei de luptă, observă ceva, apoi se întoarse la ea. Vârful săgeții nu ezită niciun moment.

— *Voi sunteți pioni,* continuă Kathree. Nici nu puteți să vă imaginați cât de mărunți și de slabi sunteți în comparație cu forțele de deasupra. Dacă vă lăsați jucați pe degete de Roșu, veți fi sacrificați imediat ce va fi necesar pentru scopurile lor. Însă, dacă jucați un joc mai îndelungat, puteți să ajungeți puternici. La fel de puternici ca toate celelalte rase umane.

Cu un gest atât de brusc, încât o făcu pe Kathree să tresară, Săpătorul înălță arma și își relaxă brațul care trăgea săgeata în spate. Desprinse nockul din coardă și băgă săgeata înapoi în tolbă.

— Rămân sceptic la vorbele tale, spuse el.

— Bine.

— Dar o parte din ce spui confirmă suspiciuni pe care le nutresc și eu încă de la venirea oamenilor Roșului, așa că m-am hotărât să mă întorc și să vorbesc cu ceilalți despre treburile astea.

După care pur și simplu îi întoarse spatele lui Kathree și porni să urce înapoi în munții Beringiei.

•

— Îți știu povestea, Tyuratam Lake, spuse Cantabrigia Când, sau cel puțin porțiunile care au ajuns în dosarele oficiale.

— Deci jumătate din ea.

— Așa o fi, dar înțeleg cât de tare îți distrage atenția ce se-ntâmplă aici.

Schiță o părere de privire în direcția pantei. Chiar dacă ochii îi erau feriți de lentilele unui varp elegant, tenta lor aurie le făcu mișcarea mai vizibilă.

— O parte din tine ar vrea să intre în luptă. E lăudabil, dar am nevoie de tine – Țelul are nevoie de tine – aici.

— Bun. Îți acord toată atenția mea, spuse Ty.

În mod nepotrivit și irelevant, se întreba câți ani avea femeia aceasta. Schimbările epigenetice puteau să anuleze multe dintre efectele vizibile ale îmbătrânirii. Cel puțin o moirană, Jamaica Capdeciocan Doisprezece, trăise până la vârsta de două sute de ani. Estimarea pe care o făcea Ty asupra vârstei Cantabrigiei Cinci creștea cu câte un deceniu de fiecare dată când interacționa cu ea. La momentul acela se gândea că putea să aibă optzeci de ani.

— Ce știi despre Pingeri? întrebă ea.

— Cu toată sinceritatea, îmi sună mai mult a mit decât a realitate.

— Miturile au oricum mai multă greutate în vremuri ca acestea.

— Dar *voi* ce știți despre ei? întrebă Ty.

Pentru prima dată Cantabrigia Cinci păru oarecum descumpănită. Se uită la el cu o privire tăioasă, își ridică varpul și îl propti în vârful capului.

— Trebuie să știu, spuse Ty, dacă au ieșit din vreun laborator genetic al Roșului.

— Roșul nici măcar nu știe de existența lor.

— I-am făcut noi?

— Albastrul? Nu, Ty, ipoteza ta a fost corectă.

— Și de unde știi care era ipoteza mea?

Privirea ei se abătu către cutia de pizza sprijinită de un bolovan care răsărea din nisipul plajei.

— Știu ce-i acolo, înăuntru.

— Mulțumesc, spuse Ty.

Se întoarse și porni în direcția unui ivyn tânăr și înalt, care stătea pe plajă și privea încordat în sus, către locul de unde venea zvon de bătălie.

— Einstein! Ochii la mine. E momentul să intri în istorie.

•

Ca metodă de angajare a inamicului într-o luptă bazată pe muniboți, pocnirea dintr-un bici făcut din roboței uniți la capete într-un lanț lung și flexibil era nici teribil de proastă, nici nemaipomenit de bună. Studii ample realizate în laboratoarele de cercetare ale forțelor armate albastre trăseseră concluzia că, în medie, era ceva mai puțin eficace decât procedura mult mai intuitivă a tragerii de muniboți individuali cu katapultele. O părere contrară susținea că asemenea studii erau defectuoase, fiindcă nu luau în considerare doi factori importanți dintr-o luptă adevărată. Primul, impactul psihologic asupra unui apărător care știe că atacul ar putea literalmente să-l învăluie și să vină din orice direcție, inclusiv de după colțuri sau pe deasupra baricadelor. Al doilea, elementul îndemânare, care era dificil de măsurat științific; era puțin probabil ca subiecții de test care mânuiau obiectele acelea în laborator să aibă aceeași iscusință ca neoanderii care le foloseau de mici și care aveau acces la un

corp străvechi de cunoștințe – o artă marțială în toată puterea cuvântului – pe care nu erau dispuși să-l împărtășească nimănui altcuiva. Dacă biciului i se permitea să se disocieze în mijlocul mișcării șfichiuitoare, atunci muniboții componenți erau azvârliți către țintă cu viteză supersonică, rezultat la fel de bun ca acela care putea fi obținut prin lansarea acelorași obiecte dintr-o katapultă. Dacă luau contact cu ținta, produceau daune fizice *plus* că muniboții responsabili de aceste daune puteau să se decupleze și să-și vadă de programarea lor obișnuită. Iar în caz că pocnitura de bici nu își nimerea ținta, lanțul putea fi recuperat în întregime, fără nicio pierdere de muniție. Toți muniboții se întorceau ca să mai încerce o dată – lucru care cu siguranță nu se putea spune despre cei care erau lansați din katuri.

Dacă aveau să scape și din asta, Kathree avea de gând să se așeze la un pahar de pinot noir cu Langobard și să-l întrebe cum ajunsese el atât de iscusit în domeniu, de vreme ce, până de curând, jucase destul de credibil rolul unui pașnic negustor de vinuri care activa în Leagăn. Bănuia deja că avea să devieze orice întrebare a ei pe acest subiect, spunându-i că neoanderii din Antimer, asemenea multor culturi din istoria omenirii, aveau o tradiție a învățării artelor marțiale din copilărie.

Un sceptic ar putea comenta că în privința luptei cu bice făcute din roboți mititei putea să fie totul bine și frumos în interiorul îngrijit și ordonat al unui habitat spațial sau al unui asteroid golit, sau în cazul unor dueluri în vid, cu costume spațiale, sau în locuri relativ degajate, cum ar fi deserturile sau calotele glaciare de pe suprafața planetei. Dar într-o mlaștină plină de vegetație densă, înaltă cât un stat de om, era pur și simplu o greșeală. Urechile lui Kathree recepționau vaste cantități de date cu care creierul ei nu știa ce să facă. Cineva care crescuse practicând aceste arte, cum părea să fie cazul lui Langobard, ar fi fost capabil să discearnă nuanțe în aceste pocnete repetitive. O plesnitură care își atingea ținta i-ar fi sunat diferit de una care producea disocierea într-o explozie de muniboți zburători, care la rândul ei ar fi sunat diferit de una care ar ricoșa înapoi către atacator sau în care biciul s-ar încurca în vegetație. În loc de toate acestea, ea nu-și dădea seama decât că lupta se desfășura acolo, jos. La momentul în care terminase de dat ocol mlaștinii și se întorsese la linia lor

defensivă inițială, de deasupra golfului, ei se luptau deja de multă vreme, lucru pe care îl interpretă ca pe o veste bună. Încerca să gândească precum Cantabrigia Cinci, care probabil nu și-ar fi făcut atâtea griji cu chestiuni neînsemnate precum pierderile de vieți omenești și controlarea zonei de luptă. Mai importantă era povestea luptei. Și deocamdată părea că un mic grup albastru, care desfășura operațiuni de inspecție aprobate prin Tratat de partea albastră a graniței, definite tot prin Tratat, fusese fugărit de neoanderi roșii însetați de sânge până la țărmul oceanului, de unde nu mai avea încotro să fugă, iar acolo, cu ultimele forțe, opuneau acum o rezistență eroică și surprinzător de prelungită, pentru a proteja câțiva necombatanți. Kathree nu voia să fie atât de cinică, fiindcă era adevărat că această Cantabrigia Cinci era o persoană fantastic de atrăgătoare și de charismatică, însă ea suspecta, la un anumit nivel, că o victimă sau două din rândul albaștrilor, în mlaștină, și poate un interviu în fața camerei cu vreun supraviețuitor schilodit și îndurerat puteau reprezenta contraatacul perfect la lovitura propagandistică reușită de aretaici cu câteva zile în urmă.

Gânduri ca acestea erau un lux pe care nu și-l putuse permite înainte să fi ajuns într-o poziție înaltă, deasupra golfului, mult în spatele zonei de bătălie. De asemenea – nicio coincidență – în spatele șiragului de fuleri purtători de camere care înregistrau eroica acțiune de rezistență.

Se uită în jos către tabăra inferioară. Un răsărit de soare, pe o astfel de vreme, era prea mult de cerut, dar cerul devenea tot mai deschis la culoare și lumina acum plaja mai puternic decât bucla Aitken înălțată deasupra barjei. Poate ca răspuns la zgomotele luptei, vreo cinci sau șase bărci gonflabile își făcuseră apariția din cala inundată a *Arcei Darwin* și începuseră să-și croiască drum spre țărm, fiecare transportând câțiva oameni care păreau să poarte căști de protecție. Bun. Dar, lucru enervant pentru Kathree, bărcile păstrau o oarecare distanță. Sonar Taxlaw stătea în picioare pe stâncă și le făcea cu mâna. Venise lângă ea și Einstein, care făcea același lucru. Bolovanul era pe cale să devină insuportabil de aglomerat, pentru că Tyuratam Lake mergea prin apă către ei, ținând sub braț cutia de pizza. Reușise să se echipeze cu un costum de scufundări, care probabil că transforma mersul prin apă într-o experiență

mult mai confortabilă.

Cantabrigia Cinci și Arjun erau pe mal, cu fața la ocean, ca și cum nici nu s-ar fi desfășurat o bătălie decisivă la câțiva metri deasupra lor.

Doi dintre fuleri se desprinseră din pozițiile pe care le ocupau deasupra lui Kathree și începură să se rostogolească pe pantă ca niște gheme de sârmă. La început păru o mișcare necontrolată, ca o avalanșă, dar după o vreme începură să se întindă și să se deformeze pentru a se adapta la terenul bolovănos pe care goneau, încetinind până la ritmul unei coborâri elegante. Unul dintre ei se plasă într-un loc de unde avea o imagine neobstrucționată a întregului golf, iar celălalt continuă să coboare până la nisip, părând să se încline ca să obțină diverse prim-planuri. Cantabrigia Cinci se întoarse spre el și înaintă câțiva pași. Uitându-se drept spre cameră, începu să spună lucruri pe care Kathree nu avea nicio speranță să le audă de la distanța la care se afla.

Kathree văzu toate acestea în timp ce se sprijinea cu spinarea de peretele interior abrupt al craterului. Chiar deasupra ei era o bordură de vegetație care prinsese rădăcini pe margine, unde solul era nivelat și avea parte de toată lumina solară disponibilă în partea aceea de lume. Se întindea pe câteva zeci de metri în stânga și în dreapta ei, izolând golful de mlaștină și de ținutul muntos.

Niște fornăituri puternice și zgomotul produs de o mulțime de bețe rupte o făcură să se uite brusc spre stânga, exact când doi bărbați zdraveni, încleștați unul într-altul, țâșniră prin zidul de arboret și făcură o tumbă în spațiul deschis. Fiindcă panta de sub ei era abruptă, se rostogoliră împreună câțiva metri către plajă, până când cel mai voinic dintre ei – Beled – reuși să izbească puternic cu piciorul și să-l înfigă sub el în povârniș, ceea ce îi opri pe amândoi din cădere. În același timp, împinse în sus cu ambele brațe, ridicându-și complet în aer oponentul – un neoander –, într-o încercare de a-l răsturna pe spate și de a-l trimite de-a dura mai departe. Însă neoanderul păru să-i anticipeze intențiile și își înfășură brațele, mult mai lungi, în jurul lui Beled, străduindu-se să-l strângă năprasnic peste cușca pieptului.

Cam cincizeci la sută din trupul lui Beled era în continuare acoperit de muniboți fixați unii de alții pentru a forma o

carapace pestriță. Mâna dreaptă a neoanderului nimeri peste un grup care proteja subsuoara lui Beled, iar muniboții îi făcură posesorului serviciul de a livra un șoc audibil în mâna care comitea delictul. Se duse astfel de râpă orice manevră de prindere pe care avea de gând s-o execute neoanderul. Totuși, tactica lui Beled dăduse practic greș, iar el se pomeni căzând pe spate, răsturnat de inerția mișcării celuilalt. Când înțelese ce se petrecea, încetă să se mai împotrivească și îndoi genunchii, transformând ceea ce ar fi putut fi o cădere stângace într-un fel de tumbă înapoi care folosi abdomenul neoanderului pe post de pernă amortizoare. Kathree auzi o trosnitură, dar îi trebui un timp s-o interpreteze drept ruptura unei coaste. Neoanderul, întins pe spate, încercă involuntar să se strângă în poziție fetală, ridicându-și capul drept în pumnul care cobora al lui Beled. Delicata structură a mâinii moderne și arcadele masive ale craniului neanderthalian intrară într-un contact inegal și se lăsă cu alte trosnete, de data asta în dezavantajul lui Beled. Însă lovitura îl zdruncină pe neoander, oferindu-i lui Beled timp să scoată în sfârșit un cuțit dintr-o teacă și să i-l apese pe beregată. Apăsă întruna până când capul neoanderului se lipi de pământ.

Lupta – cel puțin acea parte a ei – se terminase, iar Kathree izbuti pentru prima dată să evalueze o imagine completă a stării în care se afla Beled: însângerat, pe jumătate despuiat, scuipând dinți, gâfâind mai tare ca atunci când sprinta din răsputeri pe banda de alergare. Cu toate astea, era în viață, iar lupta se terminase pentru el, dacă nu cumva alegea să-și neutralizeze oponentul tăindu-i gâtul. Ceea ce părea nerecomandabil, fiindcă acum se aflau drept în obiectivul unui fuler cu cameră video. Poate că anticele încleștări dintre teklani și neoanderi rămase în folclorul mineritului pe asteroizi se terminau cu tăierea gâtului, dar nu și aceasta.

În mlaștină se petreceau alte lucruri pe care ea nu le vedea. Langobard apăru cărându-l pe Roskos Yur de-a curmezișul pe grumaz și porni tropăind în josul pantei, destul de grăbit, fără să privească în urmă. Beled, care îl urmărea cu privirea, îi strigă un avertisment. În aceeași clipă, Kath auzi mișcare dinspre mlaștină și văzu o siluetă umană – nu un neoander – făcând un salt peste spărtura făcută în marginea ei de Beled și de adversarul său și rupând-o la fugă după Bard. Era o femeie

îndesată, cu părul tuns foarte scurt, purtând echipament militar – o B clasică. Kathree o luă la țintă cu katapulta și trase un munibot, apoi încă doi, dar toți își ratară cumva ținta – era evident că B-ul purta un fel de armură foarte capabilă să înșele acel model anume, așa că ar fi putut să tragă în ea o zi întreagă, și nimic nu s-ar fi întâmplat. Totuși, B-ul auzi răsunetul katapultei și simți muniboții șuierând în jurul ei, lucru suficient ca s-o întârzie un moment. Se întoarse către Kathree. Expresia de pe fața ei sugera că nu se așteptase să vadă o femeie moirană. Pe când măsura cu privirea acest spectacol extraordinar, o piatră cât pumnul o izbi în cap dinspre vale și, după toate aparențele, o ucise.

Kathree se uită în jos și îl văzu pe Beled privind în urma pietrei pe care tocmai o azvârlise. Își transferase cuțitul neînsângerat în mâna ruptă, iar acum îl muta înapoi. În apropiere se afla Bard, care se oprise din alergarea nebunească înspre plajă și se întorsese să vadă încotro arunca Beled cu pietre. Părea să curgă sânge din el.

La o privire mai atentă, curgea din sergentul major Yur.

Neoanderul pe care îl imobilizase Beled se ridică în picioare. Și tot atât de rapid căzu la loc, în timp ce pocnetul unei katapulte ajungea la urechile lui Kathree. Langobard se întoarse să se uite și văzu că Roskos Yur, grav rănit, dar conștient, își pusese arma în funcțiune cu mâna liberă.

Dacă mai erau și alți luptători ai Roșului de luat în considerare, aceștia erau fie morți, fie lipsiți de cunoștință, fie se retrăgeau către munți.

Pentru prima dată după un timp ce părea îndelungat – dar care fusese probabil doar o chestiune de secunde –, Kathree își îndreptă atenția spre ceea ce se întâmpla jos.

Cei din bărcile de cauciuc venite de la arcă luaseră hotărârea să evite mijlocul golfului. Preferaseră să se împartă pe cele două laturi ca să acosteze la vârfurile cleștilor formați de buza craterului. De acolo puteau să dea ocol pe jos dacă era nevoie.

Din apă ieșea o persoană.

•

Ty îi întinse cutia de pizza lui Einstein și îi spuse s-o deschidă și să aibă grijă ca tot ce se afla în ea să rămână uscat și să-i fie la îndemână. Costumul de scufundări era numai bun să îi păstreze picioarele calde, așa că se hotărî să rămână jos,

cufundat până la coapse în apa de lângă insuliță. Perioada petrecută în război îl lăsase neîncrezător, aproape dezgustat de oameni precum Cantabrigia Cinci, care erau mereu preocupați de poveste. Dar felul acesta de a gândi era contagios. El privea mica scenă de pe insulă nu prin ochii lui Tyuratam Lake, ci printr-o cameră video care transmitea reportaje pe inel. Și își spuse că arăta perfect așa cum era: micul ghimpe conic de sticlă, murdărit la nivelul apei de nisip adus de valuri, pe care se aflau doi oameni: Einstein ținând cutia de pizza, iar alături de el, în picioare, cu un deget prins în agățătoarea centurii, Cycul cu o cască pe ureche și cu cealaltă scoasă. De fapt se uita cu atâta atenție la imaginea aceea, încât aproape că rată evenimentul principal. Din expresia de pe fețele celorlalți înțelese că era de preferat să se întoarcă și să privească spre ocean.

Doar capul și umerii ieșeau deasupra valurilor. Pingerul trudea să urce pe fundul înclinat al craterului de parcă s-ar fi întors dintr-o plimbare subacvatică obișnuită. Inspiră o vreme zgomotos și profund, părând că se reoxigenează, dar apoi respirația i se mai normaliză. Unde trăiau? De unde venea omul acesta? Probabil aveau clopote de scufundare, sau altceva care se deplasa pe sub apă.

Pingerul era lipsit de păr, avea pielea netedă și, după cum se văzu în scurt timp, îi lipseau organele genitale externe. Așadar, femeie? Dar în acest caz era o femeie fără sâni; și, din câte știa Ty, ființele acestea rămăseseră mamifere.

La câțiva pași în urmă se vedea un obiect aproximativ rotund, care se dovedi curând că se sprijinea pe un gât, care la rândul lui se dovedi a fi ancorat într-o pereche de umeri căzuți. De data aceasta apăreau și sâni. Iar în spatele ei era o a treia persoană, cu același aspect general.

Pe când primul Pinger urca la apă mică, forma trupului său devenea mai clară: rotund și, în general, asemănător cu un proiectil. O părticică din creierul lui Ty dorea să îl identifice drept un bărbat gras. Și poate chiar era gras, în același fel în care e grasă o vidră sau o focă: avea un strat consistent de grăsime subcutanată sub o piele întinsă, care arăta destul de groasă. Dar nicidecum nu părea a fi fleșcăit sau gelatinos. Întreaga sa manieră de a se mișca sugera o musculatură puternică ascunsă sub învelișul acela neted de – în lipsa unui cuvânt mai bun – osânză. Practic despuiat, avea totuși un fel de harnașament de

plasă înfășurat în jurul torsului, cu un număr suficient de mărunțișuri atașate de el ca să facă pe oricine să priceapă că era o creatură care folosea tehnologia. La început, Pingerii păruseră negri, dar pe măsură ce ieșeau din apă devenea tot mai clar că pielea lor era de un cenușiu-închis împestrițat cu un gri mai deschis, bătând pe alocuri spre albastru și verde. Aveau pântece în nuanțe mai deschise decât spinările, iar cele mai multe pete erau în general pe margini.

Lui Ty nu-i plăcea să se holbeze. Dar nu se putea abține. Nu se vedea nimic între picioarele lor, în afara unui ansamblu de pliuri concentrice în interiorul cărora, așa presupunea Ty, pesemne că se ascundeau niște organe genitale normale. Poate așteptau doar o invitație corespunzătoare ca să se arate.

Se apropiaseră deja suficient cât să li se poată distinge chipurile. Craniile lor arătau probabil la fel ca ale oamenilor originari. Dar ochii, urechile și nările erau protejate de sisteme de clape musculare care, într-un fel sau altul, se mișcau fără întrerupere. Remarca de mai devreme a lui Sonar Taxlaw despre transformarea lupilor în pudeli fusese puțin cam lipsită de tact. Dar analogia era valabilă. Față de oamenii obișnuiți, oamenii aceștia erau ca buldogii față de ogari. Toate trăsăturile erau prezente. Trebuia doar să le cauți mai mult.

Ty se răsuci să se uite la Einstein și la Sonar. Firește, aveau ochi doar pentru Pingerii care se apropiau.

— Einstein, spuse el.

Apoi mai tare:

— Einstein!

Einstein se sperie, cât pe ce să cadă în apă, apoi își îndreptă atenția către Ty.

— O vrei tu? mimară buzele lui, în timp ce arăta cu capul spre cutia dreptunghiulară pe care o ținea în mâini.

— Nu, spuse Ty, e nevoie de un urmaș al lui Ivy.

— Acum?

— Acum.

Einstein strânse în mâini colțurile de jos ale obiectului și îl ridică deasupra capului, ca să-l vadă bine vizitatorii care se apropiau.

Era o fotografie mărită la jumătate de metru pătrat. Orice Spațian ar fi recunoscut în ea o imagine emblematică din Epopee. Era ultima fotografie pe care logodnicul lui Ivy, Cal

Blankenship, i-o trimisese din chioșcul submarinului său, cu câteva clipe înainte să închidă trapa și să se scufunde pentru a scăpa de prima salvă a Ploii Solide. Imaginea era dominată de două cercuri concentrice: la distanță medie, vizorul trapei deschise, încadrând un disc de cer deja despicat în două de urma învăpăiată a unui bolid. De jur-împrejur, mult mai aproape de cameră, inelul de logodnă pe care tocmai și-l scosese de pe deget.

Întrebarea era dacă descendenții lui Cal aveau s-o recunoască. Figura Pingerului din fruntea grupului se destinse puțin, ochii săi cenușii părând să se mărească, urechile transformându-se din simple despicături în ceva care semăna mai bine cu pavilioanele urechilor umane, doar că erau mai mici și mai netede. Se opri din înaintarea anevoioasă prin apa până la genunchi. Ceilalți doi veniră lângă el. Toți trei se uitau lung la fotografia ținută sus de ivynul care tremura tot. Ty își simți auzul gâdilat de vocalizări stridente care aproape că puteau fi recunoscute drept cuvinte din limba engleză. Pingerii discutau între ei, întorcându-și capetele ca să își dea replica, arătând spre fotografie, gesticulând amplu. Firește, oamenii care își petrec o mulțime de timp sub apă devin pricepuți la dialogatul cu mâinile.

Femeia Pinger spuse ceva apăsat, atrăgând atenția celorlalți doi. Ty nu înțelegea cuvintele, dar tonul și limbajul trupului erau insistente: „Tăceți. Ascultați. Știu ce-i asta”.

Apoi ridică mâna stângă în față. Palma era alungită. Degetele erau boante și, când le răsfiră, puțin palmate. Cu mâna dreaptă în jurul inelarului de la stânga, mimă tragerea unui inel de pe deget. Ridică în aer inelul imaginar, apoi își duse mâna stângă în dreptul feței și mișcă scurt din arătător, mimând gestul de a face o fotografie.

•

Pe când privea toate acestea și aluneca în șezut pe pantă, într-o manieră semicontrolată, Kathree aproape că se temea să nu-i sperie pe Pingeri cu vreo mișcare bruscă, făcându-i să fugă de acolo. Bard ajunsese înaintea ei la tabăra inferioară și îl întinsese pe sergentul major Yur pe un sac de dormit, unde Hope îl conectase deja la o perfuzie intravenoasă. Kathree trecu pe lângă Beled, care, stând călare pe neajutoratul neoander roșu, îi strângea coliere de plastic uriașe în jurul încheieturilor

de la mâini și de la picioare.

Ajunse pe plajă, ținându-se departe de Cantabrigia Cinci, care vorbea în fața unei camere, și de Arjun, care privea doar și mormăia ceva în varp.

Alți câțiva Pingeri ieșiseră în apa de la mal. Unul dintre ei – un bărbat încins cu și mai mult echipament decât ceilalți – se apropiase de Ty și părea că încearcă să comunice cu el. Ty zâmbea cu gura până la urechi, dar își tot făcea mâna pâlnie în jurul urechii și clătina din cap. Pingerul îl apucă de încheietură cu blândețe și trase ușor de materialul negru al costumului său de scufundări. Ty răspunse mimând același gest pe pielea netedă de pe brațul Pingerului. Râseră amândoi. Dinții Pingerului erau albi și erau ascuțiți.

Primii trei Pingeri ieșiseră din apă pe mica insulă și cercetau fotografia, pe care Einstein o ținea acum în dreptul pieptului, pe de o parte ca invitație, pe de altă parte ca apărătoare. Sonar Taxlaw, care nu ducea nicio povară, se uită șovăitoare la femeia Pinger care făcu deodată un pas înainte și o îmbrățișă.

Pe plajă, Cantabrigia Cinci schimbă o privire satisfăcută cu Esa Arjun și ridică ochii către cer.

EPILOG

— Cal nu i-a trimis Evei Ivy o singură fotografie în săptămânile premergătoare Ploii Solide, spuse Esa Arjun. I-a trimis șaptesprezece în total, cu tot cu aceasta.

Arătă cu capul spre fotografie. Acum ceva mai uzată, era sprijinită de un perete din interiorul *Arcei Darwin,* în capătul mesei la care prânzeau el și Ty.

El, Ty și Deep. Deep era Pingerul care îl abordase pe Ty și se împrietenise cu el printr-o glumă nonverbală despre costumul său de scufundări. Ședea la câteva scaune distanță, la aceeași masă. Nu era prea clar dacă se considera participant la conversația lor.

— Înțelege ce spun? întrebă Arjun.

— Face progrese. Vorbitul nostru sună precum cântatul la tubă pentru ei.

— Și chiar așa îl cheamă, cum îi spui tu?

— Pe cât de bine pot eu să-l pronunț, spuse Ty, și răspunde la el.

Deep măcelărea un fileu de pește crud, servit pe o farfurie cu iarbă de mare drept garnitură. Păru să-și dea seama că se vorbea despre el și se crispă într-un mod care părea foarte uman. Incapabil să dea vreo replică, luă cana cu cidru și o ridică spre ei. Îi răspunseră la fel și băură cu toții.

— Cred că-i un fel de specialist sau om de știință, spuse Ty. După toate chestiile alea din harnașamentul lui.

— Da, spuse Arjun, fixându-l pe Pinger cu interes. Optică. Electronică. Au păstrat mai multe tehnologii decât au fost în stare Săpătorii să păstreze.

— Au avut mai mult spațiu, îi atrase atenția Ty, și au putut să canibalizeze orice epavă ajunsă pe fundul apei.

Se întoarse iar spre Arjun.

— În orice caz, ziceai de cele șaptesprezece fotografii?

— Da. Cele mai multe erau din cele care se numeau, în vremurile acelea, *selfiuri.* Acuma, la drept vorbind, era o încălcare gravă a secretului militar. Foarte ciudat, având în vedere că acel Cal își respecta altminteri îndatoririle foarte

scrupulos.

— Așa e, spuse Ty, ducându-se cu gândul la niște scene din Epopee. Mi-o aduc aminte pe Eva Ivy suferind cumplit din cauza asta când Eva Julia i-a ordonat lui Cal să bombardeze Venezuela cu nucleare.

— Asta-i un exemplu perfect. Vasăzică, devierea asta de la conduită – dacă asta a fost – a suscitat ceva interes din partea savanților. Toate cele șaptesprezece fotografii au fost recuperate până la urmă din telefonul lui Ivy. În jurul lor s-a construit o sub-sub-subdisciplină istorică obscură.

— Lucruri dintr-astea de care numai ivynilor poate să le pese, spuse Ty.

— Izolate în vreo bibliotecă din Stromness. Exact.

Arca Darwin era în continuare ancorată în fața golfului, iar cala îi era tot inundată. Devenise astfel decorul perfect pentru ceea ce se petrecea acum: o întrunire diplomatică între Pingeri și o delegație de înalte oficialități ale Albastrului care fuseseră trimise în capsule, direct din Greenwich, la câteva ore după încheierea bătăliei mai sus de plajă.

Einstein, Sonar Taxlaw și toți ceilalți albaștri evacuaseră golful și urcaseră la bordul arcei. Beled plecase ultimul; înainte de a urca în barcă, îl eliberase pe neoanderul capturat și îi lăsase provizii cât să-i ajungă din plin până veneau concetățenii lui să-l recupereze. Iar concetățenii lui își făcuseră apariția în forță câteva ore mai târziu. Dar, în conformitate cu înțelegerea pe care ei înșiși o făcuseră cu Săpătorii, nu puteau emite pretenții decât asupra uscatului. Or, *Arca Darwin* nu se afla pe uscat. Ca atare, o tabără militară roșie din ce în ce mai extinsă cuprindea țărmul golfului, privindu-și în față corespondentul albastru de care o despărțeau câteva sute de metri de apă sărată.

Frigul din interiorul inundat al arcei îi obliga pe diplomații albaștri să se îmbrace călduros. Ty, Deep și Arjun erau la loc uscat, mai sus și mai în față, într-un fel de mezanin pe jumătate descoperit, unde fuseseră aranjate mese și scaune pliante ca să funcționeze drept sală de mese pentru personalul albastru tot mai numeros – ca și pentru orice Pinger care avea chef să urce rampa din apă. Mâncau supă fierbinte și sorbeau un cidru cam ciudat mirositor, dar acceptabil la gust, provenit de pe povârnișul nordic al Antimerului.

— Acuma, spuse Arjun – delectându-se, cum numai un ivyn

era în stare, cu ocazia de-a se umfla în pene dând lecții –, ceea ce vă nedumerește, probabil, în legătură cu acești oameni este…

— Cum dracu' au supraviețuit. Cu doar un submarin.

Arjun înclină din cap.

— Se pare că dacă arunci o privire la munca acestor savanți de care pomeneam – dintre care cel mai recent a murit acum două secole – găsești indicii.

— Dar dacă *selfiurile* au fost făcute înainte să fi început Ploaia Solidă, protestă Ty, cum ar putea exista indicii despre ce s-a petrecut după aceea?

— Mă refer la indicii pe care Cal s-a străduit din răsputeri să le planteze în fundalul fotografiilor. Indicii menite să fie văzute doar de Ivy. Sugestii cum că avea o șansă cum nici nu-și putea imagina cineva.

— Continuă, spuse Ty, sprijinindu-se de spătar și întinzându-se după cana cu cidru.

— *Noi* știm totul despre programul Norul Arcă, fiindcă *noi* ne tragem de acolo. E istoria noastră. Avem toate înregistrările în arhive. Ei bine, Cal, prin fotografiile astea, făcea aluzie la faptul că mai exista și un alt program, poate la fel de amplu, de care noi n-am auzit niciodată.

— Un program care să țină oamenii în viață pe fundul oceanului? întrebă Ty.

— Exact. În fundalul acestor fotografii există hărți batimetrice detaliate ale unora dintre cele mai adânci canioane subacvatice din oceanul planetar. Există documente – biblioraftturi la vedere – ale căror titluri sugerează că se referă la astfel de pregătiri. Mai sunt și alte indicații – totul e cercetare publică, o să-ți trimit informațiile dacă vrei.

— Bun, spuse Ty, doar ca să se arate prietenos.

Știa că nu avea să citească niciodată cercetările acelea.

— Dar ideea de bază e că neamul lui Deep – arătă cu capul spre vecinul lor de masă – n-a supraviețuit doar fiindcă a fost Cal norocos.

— Au și ei o Epopee a lor, care ar putea foarte bine să fie comparabilă cu a noastră, spuse Arjun.

Sonar și Einstein făcuseră coadă la mâncare și acum se apropiau, cu ochii la două scaune libere de la masă. Arjun înțelese că era momentul să se scuze și să plece. Deep îi spuse

la revedere și înclină din cap politicos. Câteva momente mai târziu, lui Ty și prietenului său Pinger li se alăturară tânărul ivyn și Cycul. Timp de un minut sau două, nou-veniții nu făcură altceva decât să înfulece hămesiți, singura conversație fiind întreținută de Sonar, care voia să știe numele și originea diverselor alimente – toate noi pentru ea – pe care le avea pe tavă. Ty se ocupă de nelămuririle ei, pentru ca Einstein să poată fi lăsat în pace să se îndoape. După o vreme, eforturile băiatului deveniră amuzante până și pentru Sonar Taxlaw, care rămase uitându-se la el cum mânca și îi mai transferă pe tavă din mâncarea ei când a lui începu să se termine.

— Va trebui cândva să-mi spui și mie cum e, spuse Ty.

— Ce…, începu Einstein, înainte ca mâncarea să-i astupe gura.

— … anume să fie? completă Sonar întrebarea lui.

— Să-ți găsești pe cineva care să te completeze perfect. Cum ai făcut tu.

— Ție nu ți s-a întâmplat niciodată? întrebă Einstein.

Nu era nepoliticos. Pur și simplu nu-i trecuse niciodată prin minte că putea să trăiască experiențe despre care Tyuratam Lake să nu știe nimic.

— Nu. Mie nu mi s-a întâmplat niciodată.

Einstein începuse să se sature. Se sprijini de spătar și aruncă o privire la rămășițele prânzului său, căutând orice bucățică demnă de atenție.

— Am o întrebare pentru tine, spuse el.

— Ca să vezi, i-o întoarse Ty.

— Ce este Țelul? Lumea tot vorbește de el.

— Aș vrea eu să știu.

— Foarte amuzant, dar știi despre ce vorbesc. Roskus Yur a pomenit de el. Cantabrigia Cinci a pomenit de el. Țelul cu literă mare.

— Răspunsul meu rămâne același, spuse Ty. Nu mi-a spus nimeni niciodată. Trebuie să-mi dau cu presupusul, în funcție de ceea ce văd la oamenii care se poartă ca și când ar ști.

— Oameni ca proprietarii barului tău?

— Evident.

— Și ce anume presupui?

Simțind o altă pereche de ochi ațintiți asupra lui, Ty se uită către Deep, care mesteca viguros, încercând să pună la respect

un cocoloș de alge marine. Dar în același timp părea că urmărește conversația.

Ty ridică din umeri.

— Oamenii mereu…

Era pe cale să spună *se amăgesc singuri,* dar nu voia să-i lase lui Deep o impresie proastă.

— … preferă să creadă că universul are un scop. Până să explodeze luna, emiteau teorii. După Zero, toate teoriile păreau prostești. Basme de adormit copiii. Nimeni nu s-a mai gândit la perspectiva de ansamblu. Ca furnicile după ce le e distrus mușuroiul. În acele rare ocazii când ne-am gândit la perspectiva de ansamblu, nu era un ansamblu nemaipomenit de mare – Roșu versus Albastru, lucruri de-astea. La Agent nu ne-am gândit cine știe cât. De unde-a venit. Dacă era natural sau artificial, sau chiar divin.

Einstein, Cycul și Deep dădeau din cap de parcă l-ar fi îndemnat „Continuă, continuă!”

Dar el nu mai avea ce să continue.

— Unii oameni, și printre roșii, și printre albaștri, și lume ambiguă precum proprietarii barului meu, poate chiar și oameni de felul acesta – arătă cu capul spre Deep – par să creadă că știu ceva.

— Și știu? întrebă Sonar Taxlaw.

— Habar n-am, răspunse Ty. Dar, din ce-am văzut, nu sunt proști. Chiar dacă sunt…

Se întrerupse, căutându-și cuvintele.

— Chiar dacă sunt, repetă Einstein, *ce*?!

— E un fel – Țelul e un fel – de-a spune că există ceva mai presus de porcăria asta care ne-a mâncat viața în ultimele săptămâni.

— Porcăria cu Roșu contra Albastru?

— Da. Și chiar dacă mie nimeni nu-mi împărtășește nimic – *deocamdată* –, ideea asta îmi dă un sentiment plăcut. Oamenii care susțin că sunt motivați de Țel ajung să se poarte altfel – și în general mai bine – decât oamenii care slujesc altor stăpâni.

— Deci e ca și cum crezi în Dumnezeu.

— Poate că da. Dar fără teologie, fără scripturi și fără certitudinea încăpățânată.

Einstein și Cycul încuviințară în tăcere, cu un aer gânditor. Dar și – sau așa i se păru lui Ty – puțin cam dezamăgiți.

— Îmi pare rău că n-am avut răspuns la întrebarea voastră, spuse Ty.

— Ce-ai de gând să faci mai departe? întrebă Sonar. Acuma, că Șaptele tău s-a desființat.

— Mă întorc la barul meu.

— În Leagăn?

— În Leagăn. Cândva, o minune uluitoare a măiestriei tehnologice. Acum un precursor desuet, depășit, al infinit superiorului Gnomon.

— Aș vrea să-l văd, spuse Sonar.

— Avem camere libere. Apartamente în care pot să stea oameni, în jurul curții din spate.

— Probabil sunt scumpe.

— Sunt gratis, spuse Ty.

— Cum obții o cameră dintr-astea libere? întrebă Einstein.

— N-am idee. Proprietarii le oferă oamenilor care servesc Țelul.

— Oameni foarte importanți, carevasăzică.

Ty ridică din umeri.

— Nu te omoară nimeni dacă pui o întrebare. Ai dreptate cu Șaptele. S-a dus. Ivynul nostru a murit. Tu i-ai luat locul.

Einstein râse cam încordat.

— Nu-s eu bun să-l înlocuiesc pe Doc!

— Nu-i nevoie să-l înlocuiești. Nu în sensul ăla. Dar uită-te la ce-ai făcut. Ai stabilit primul contact cu oamenii ăștia.

Arătă cu capul spre Deep.

— Și primul contact de alt fel cu Săpătorii.

Și Einstein, și Sonar Taxlaw se îmbujorară puternic.

— A apărut Cycul și a înlocuit-o pe Memmie. Ăsta nu-i un Șapte tradițional. Dar dacă reușim să-i separăm cu forța pe Beled și pe Kathree și dacă găsim un julian și un camilit care să nu se urască reciproc, o să avem un Nouă. Primul Nouă realizat vreodată.

Ty nu făcea decât să dea din gură, lăsând cidrul să vorbească pentru el. Sonar însă îi luă vorbele în serios.

— Dar numai una dintre subrasele aïdane va fi reprezentată, îi atrase ea atenția.

— Bard e de-ajuns.

— Ar trebui să le incluzi și pe celelalte patru, spuse Einstein.

— Asta înseamnă treisprezece. Număr cu ghinion. Și cam

mare aglomerație, la drept vorbind.

Însă junii din cealaltă parte a mesei îți rupeau inima de sinceri ce păreau. Ty își luă privirea de la ei.

— Pun prinsoare c-aș putea să-i conving pe proprietari să renunțe la câteva camere libere pentru așa eveniment de seamă.

— Chiar o să-i rogi?! exclamă Sonar.

— Nah. Cum zice o vorbă din vechime, e mai ușor să ceri iertarea decât permisiunea. Sunteți bine-veniți cu toții la Cuibul Ciorii.

Ty se uită la Deep.

— Numai s-o lași mai moale cu băile reci, frăție. Țevăraia de-acolo a văzut și zile mai bune și eu sunt singurul care se pricepe s-o repare.

Neal Stephenson
Seveneves.
Șapte Eve
Seveneves
virtual-project.eu

mastică